CU 300 DE ANI ÎNAINTE DE
URZEALA TRONURILOR,
DRAGONII DOMNEAU PESTE WESTEROS.

GEORGE R. R. MARTIN

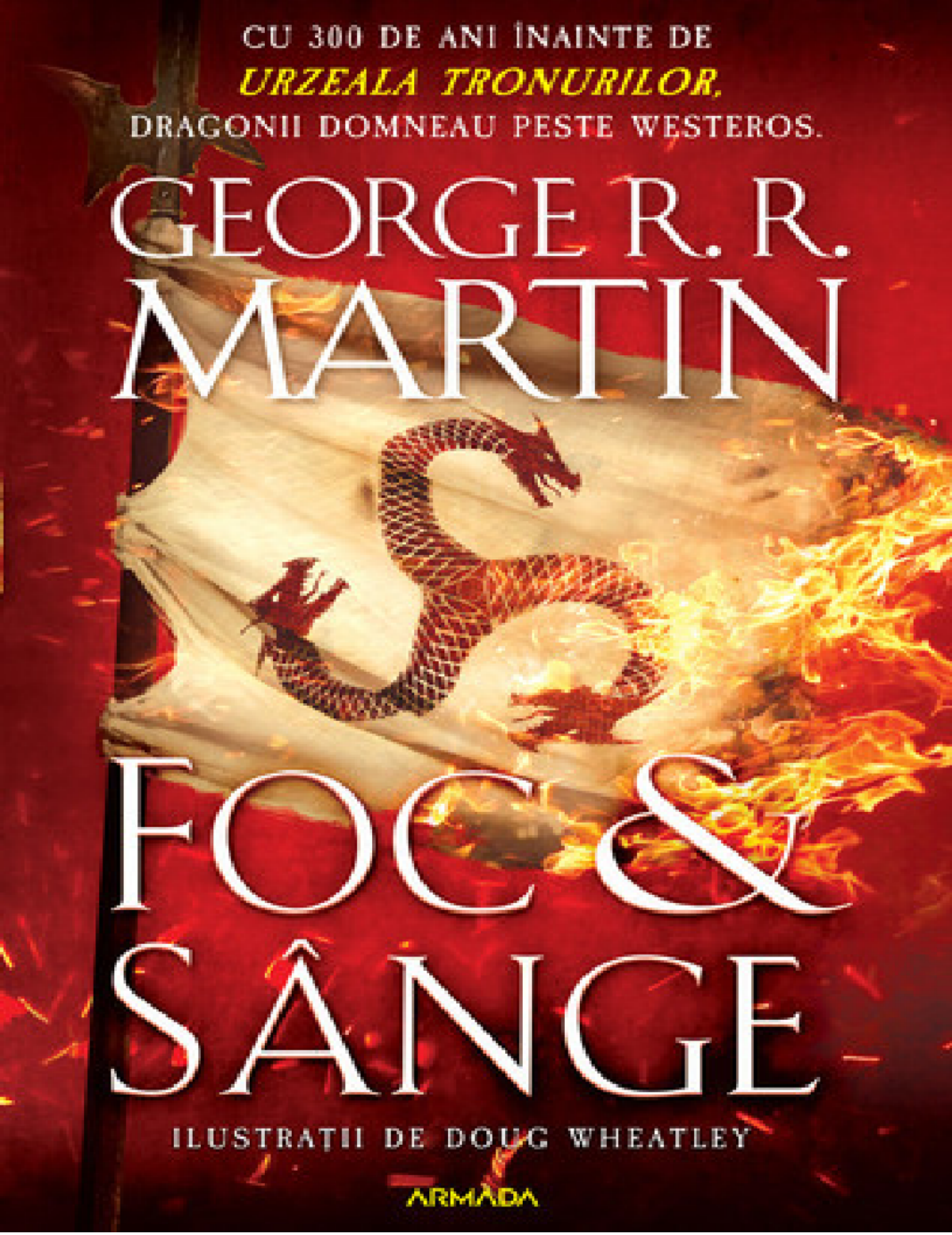

FOC & SÂNGE

ILUSTRAȚII DE DOUG WHEATLEY

ARMADA

GEORGE R.R. MARTIN

FOC & SÂNGE

Traducere din limba engleză
Ana-Veronica Mircea
Mihai-Dan Pavelescu

Pentru Lenore, Elias, Andrea și Sid,
acei Mountain Minions

Cuprins

FOC & SÂNGE

Cucerirea lui Aegon

Domnia Dragonului

Trei capete avut-a Dragonul

Fiii Dragonului

De la prinț la rege

Anul celor Trei Mirese

Un prisos de domnitori

Vremea încercărilor

Nașteri, morți și trădări în timpul domniei regelui Jaehaerys Întâiul

Jaehaerys și Alysanne

Îndelungata cârmuire

Mostenitorii Dragonului

Moartea Dragonilor Negrii și verzii

Moartea dragonilor Fiu pentru fiu

Moartea dragonilor Dragonul roșu și cel auriu

Moartea dragonilor Rhaenyra triumfătoare

Moartea dragonilor Rhaenyra detronată

Moartea dragonilor Scurta si trista domnie a lui Aegon al II-lea

După război

Sub regenți Mâna cu capișon

Sub regenți Război și pace și târguri de vite

Sub regenți Călătoria lui Alyn Pumn de Stejar

Primăvara Lyseană și sfârșitul regenței

Foc și sânge

Hronicul Casei regilor Targaryen din Westeros

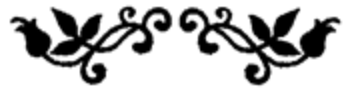

Cartea întâi
de la Aegon I (Cuceritorul)
până la regența
lui Aegon al III-lea (Otrava Dragonilor)

scrisă de Arhimaesterul Gyldayn
din Citadela Orașului Vechi
(în tălmăcirea lui George R.R. Martin)

Cucerirea lui Aegon

Maesterii Citadelei care consemnează istoria Westerosului au folosit Cucerirea lui Aegon ca punct de pornire al cronicii ultimilor trei sute de ani. Nașterile, morțile, bătăliile și alte evenimente sunt datate fie D.C. (După Cucerire), fie Î.C. (Înainte de Cucerire).

Adevărații cărturari știu însă că o asemenea datare este departe de a fi precisă. Cucerirea celor Șapte Regate de către Aegon Targaryen n-a avut loc într-o singură zi. Au trecut mai bine de doi ani între debarcarea lui Aegon și încoronarea sa în Orașul Vechi… dar chiar și atunci Cucerirea a rămas incompletă, întrucât Dorne n-a fost supus. Încercări sporadice de a-i subjuga pe locuitorii săi au continuat pe toată durata domniei regelui Aegon și a fiilor lui, făcând imposibilă stabilirea unei date precise a sfârșitului Războaielor Cuceririi.

Până și data de începere rămâne controversată. Mulți presupun, în mod eronat, că domnia regelui Aegon I Targaryen a început in ziua când a debarcat la gura Apei Negre, la poalele celor trei dealuri unde avea să se ridice, în cele din urmă, Debarcaderul Regelui. Nu este adevărat. Ziua Debarcării lui Aegon a fost sărbătorită de rege și de descendenții săi, însă Cuceritorul și-a datat începutul domniei din ziua în care a fost încoronat și uns în Septul Stelat din Orașul Vechi de către înaltul Septon al Credinței. Încoronarea aceea s-a petrecut la doi după Debarcarea lui Aegon, la mult timp după ce fuseseră purtate și câștigate toate cele trei bătălii importante din Războaiele Cuceririi. Se poate astfel vedea că majoritatea cuceririlor reale ale lui Aegon s-au petrecut între anul 2 și anul 1 Î.C.

Targaryenii se trăgeau din sânge valyrian pur și erau stăpâni de viță veche ai dragonilor. Cu doisprezece ani înainte de Urgia din Valyria (114 Î.C.), Aenar Targaryen și-a vândut bunurile din Ținutul Liber și din Tărâmurile Verii Lungi și s-a mutat cu toate soațele sale, bogățiile, sclavii, dragonii, frații și surorile, neamurile și copiii în Piatra Dragonului, o citadelă insulară mohorâtă, aflată la poalele unui munte fumegând de pe Marea Îngustă.

La apogeul său, Valyria a fost cel mai măreț oraș din lumea cunoscută, centrul civilizației. Între zidurile lui strălucitoare, patruzeci de Case rivale se luptau pentru putere și glorie în Curte și în consiliu, ridicându-se și prăbușindu-se într-o bătălie nesfârșită, subtilă, adesea sălbatică pentru supremație. Targaryenii erau departe de a fi cei mai

puternici dintre stăpânii dragonilor, iar rivalii lor au considerat că fuga la Piatra Dragonului fusese un act de capitulare, o lașitate. Însă Daenys, fiica fecioară a lordului Aenar, care avea să fie cunoscută după aceea de-a pururi drept Daenys Visătoarea, prorocise distrugerea Valyriei prin foc. Și când Urgia s-a abătut asupra cetății, doisprezece ani mai târziu, Targaryenii au fost singurii stăpâni ai dragonilor care au supraviețuit.

De două veacuri, Piatra Dragonului fusese avanpostul cel mai apusean al puterii Valyriei. Poziția sa, de cealaltă parte a Defileului, a oferit stăpânilor săi dominarea asupra Golfului Apei Negre și le-a permis atât targaryenilor, cât și aliaților lor apropiați, Velaryonii din Driftmark (o Casă minoră, de descendență valyriană) să-și umple cuferele pe seama negustorilor aflați în trecere. Corăbiile Velaryonilor, împreună cu ale altei Case valyriene aliate, Celtigar din Insula Cleștilor, dominau mijlocul Mării înguste, în vreme ce targaryenii erau stăpânii cerului cu dragonii lor.

Cu toate acestea, timp de aproape o sută de ani după Urgia din Valyria (pe bună dreptate numiți Veacul Sângelui), Casa Targaryen a privit spre răsărit, nu spre apus, fiind foarte puțin interesată de ce se întâmpla în Westeros. Gaemon Targaryen, fratele și soțul lui Daenys Visătoarea, i-a urmat lui Aenar Surghiunitul ca lord de Piatra Dragonului și a devenit cunoscut drept Gaemon Gloriosul. Fiul lui, Aegon, și fiica sa, Elaena, au domnit împreună după moartea lui. Le-a urmat la conducere fiul lor, Maegon, fratele său, Aerys, și fiii lui: Aelyx, Baelon și Daemion. Ultimul dintre cei trei frați a fost Daemion, al cărui fiu, Aerion, i-a succedat la conducerea Pietrei Dragonului.

Aegon, care a intrat în istorie drept Aegon Cuceritorul și Aegon Dragonul, s-a născut în Piatra Dragonului în anul 27 Î.C. A fost singurul fiu și al doilea copil al lui Aerion, lord de Piatra Dragonului, și al doamnei Valaena din Casa Velaryon, ea însăși pe jumătate Targaryană după mamă. Aegon a avut două surori de sânge: Visenya, care era mai mare decât el, și mezina Rhaenys. Multă vreme, stăpânii dragonilor respectaseră obiceiul din Valyria de a căsători fratele cu sora, pentru a păstra puritatea sângelui, însă Aegon și-a luat de soațe ambele surori. Prin tradiție, era de așteptat să se însoare numai cu sora mai mare, Visenya; includerea lui Rhaenys ca a doua soție a fost neobișnuită, fără a fi totuși ceva nemaiauzit. Unii au spus că Aegon s-a căsătorit cu Visenya din datorie și cu Rhaenys din dorință.

Cei trei frați se dovediseră stăpâni ai dragonilor înainte de a se fi căsătorit. Dintre cei cinci dragoni care zburaseră din Valyria cu Aenar Surghiunitul, numai unul supraviețuise până în zilele lui Aegon: uriașul numit Balerion, Teroarea Neagră. Dragonii Vhagar și Meraxes erau mai tineri și fuseseră clociți chiar pe Piatra Dragonului.

O legendă răspândită printre neștiutori afirmă că Aegon Targaryen

nu călcase niciodată pe pământul Westerosului până în ziua când a ridicat pânzele pentru a-l cuceri, însă așa ceva nu poate fi adevărat. Masa Pictată fusese sculptată și decorată la porunca sa cu destui ani înainte de expediție: o tăblie masivă din lemn, lungă de cincisprezece metri, tăiată după conturul Westerosului și pictată astfel încât să înfățișeze toate pădurile, râurile, orașele și castelele din cele Șapte Regate. În mod vădit, interesul lui Aegon pentru Westeros precedase cu mult evenimentele ce l-au împins la război. De asemenea, există relatări de încredere despre călătoria făcută în tinerețe de Aegon și de sora lui, Visenya, în Citadela Orașului Vechi și despre vânătoarea lor cu șoimi pe Arbor, ca oaspeți ai lordului Redwyne. S-ar putea să fi ajuns și în Lannisport, însă istorisirile diferă.

În tinerețea lui Aegon, Westerosul era alcătuit din șapte regate gâlcevitoare și aproape că nu existase vreun moment în care două sau trei să nu se războiască între ele. Nordul întins, rece și stâncos, era condus de Casa Stark de Winterfell. În deșerturile din Dorne domneau prinții Casei Martell. Ținuturile bogate în aur din apus erau cârmuite de Lannisterii de Casterly Rock, iar fertilul Reach de către Casa Gardener de Highgarden. Valea, Degetele și Munții Lunii aparțineau Casei Arryn… însă cei mai beligeranți regi din vremea lui Aegon erau și cei mai apropiați de Piatra Dragonului: Harren cel Negru și Argilac Arogantul.

Din citadela lor uriașă numită Capătul Furtunii, Regii Furtunii din Casa Durrandon domniseră cândva peste jumătatea de răsărit a Westerosului, de la Capul Mâniei până la Golful Crabilor, însă puterea li se împuținase de-a lungul veacurilor. Dinspre apus, regii din Reach le ocupaseră petice din domenii, dinspre miazăzi îi hărțuiseră dornishenii, iar Harren cel Negru și oamenii lui din Insulele de Fier îi împinseseră afară din Trident și de pe meleagurile aflate la miazănoapte de Apa Neagră. Regele Argilac, ultimul Durrandon, oprise pentru un timp această decădere, respingând o invazie dornisheană pe când era încă flăcău; el traversase Marea îngustă și se alăturase marii alianțe împotriva „tigrilor” acaparatori din Volantis, iar după alți douăzeci de ani îl ucisese pe Garse al VII-lea Gardener, suveranul din Reach, în Bătălia de la Câmpia Verii. Însă Argilac îmbătrânise, faimoasa coamă de păr negru îi încărunțise și îi pierise iscusința în mânuirea armelor.

La miazănoapte de Apa Neagră, Ținuturile Riverane erau conduse de mâna însângerată a lui Harren cel Negru, din Casa Hoare, Rege al Insulelor și al Râurilor. Bunicul lui Harren, Harwyn Mână Grea, se născuse în Insulele de Fier și cucerise Tridentul de la bunicul lui Argilac, Arrec, ai cărui strămoși îl doborâseră pe ultimul rege riveran cu veacuri înainte. Tatăl lui Harren își extinsese domeniul spre răsărit, spre Duskendale și Rosby. Harren însuși își dedicase mare parte din

îndelungata lui domnie, de aproape patruzeci de ani, construirii unui castel gigantic lângă Ochiul Zeilor, dar cu Harrenhal apropiindu-se în sfârșit de finalizare, oamenii de fier aveau în curând să fie liberi să caute noi teritorii de cucerit.

Niciun rege din Westeros nu era mai temut decât Harren cel Negru, a cărui cruzime devenise legendară în toate cele Șapte Regate. Și niciun rege din Westeros nu se simțea mai amenințat ca Argilac, Regele Furtunii, ultimul din Casa Durrandon, un războinic îmbătrânit al cărui singur moștenitor era fiica sa fecioară. De aceea Argilac s-a îndreptat spre Targaryenii din Piatra Dragonului și i-a oferit-o suveranului Aegon pe fiica sa de soție, primind ca zestre toate pământurile aflate la răsărit de Ochiul Zeilor, de la Trident și până la Apa Neagră.

Aegon Targaryen i-a refuzat propunerea. Avea deja două neveste, a spus el, și nu-i mai trebuia a treia. Iar pământurile oferite ca zestre aparținuseră Harrenhalului pentru mai bine de o generație. Nu erau ale lui Argilac ca să le poată dărui. Era limpede că bătrânul Rege al Furtunii dorea să-i plaseze pe Targaryeni de-a lungul Apei Negre, ca o pavăză între propriile sale teritorii și cele ale lui Harren cel Negru.

Lordul de Piatra Dragonului a prezentat însă propria lui ofertă. Era dispus să accepte teritoriile oferite ca zestre, dacă Argilac ceda, de asemenea, și Ciocul lui Massey și pădurile și câmpiile de la Apa Neagră spre sud, până la râul Apa Lină și izvoarele Manderului. Pactul avea să fie pecetluit prin căsătoria fiicei lui Argilac cu Orys Baratheon, prietenul din copilărie al lui Aegon și campionul său.

Argilac Arogantul a respins furios condițiile acelea. După cum umbla vorba, Orys Baratheon era frate vitreg al lordului Aegon, de origine umilă, și Regele Furtunii nu-și putea dezonora fiica, măritând-o cu un bastard. Propunerea l-a înfuriat. A poruncit să fie tăiate mâinile solului lui Aegon și i le-a trimis acestuia într-o cutie. „Acestea sunt singurele mâini pe care le va primi de la mine bastardul tău”, i-a scris el.

Aegon nu i-a răspuns, dar și-a adunat prietenii, lorzii stegari și principalii aliați pe Piatra Dragonului. Nu erau prea mulți. Velaryonii de pe Driftmark erau fideli Casei Targaryen, asemenea Celtigarilor de pe Insula Cleștilor. De la Ciocul lui Massey au venit lordul Bar Emmon din Sharp Point și lordul Massey din Stonedance, ambii jurați Capătului Furtunii, însă cu legături mai strânse cu Piatra Dragonului. Lordul Aegon și surorile sale s-au sfătuit cu ei și au mers la septonul din castel pentru a se ruga Celor Șapte din Westeros, cu toate că până atunci el nu fusese considerat niciodată cucernic.

În cea de-a șaptea zi, un nor de corbi a țâșnit din turnurile Pietrei Dragonului pentru a duce cuvântul lordului Aegon spre cele Șapte Regate din Westeros. Au zburat spre cei șapte regi, spre Citadela din

Orașul Vechi, spre lorzi mari și mici deopotrivă. Toți purtau același mesaj: din ziua aceea în Westeros nu va mai exista decât un singur rege. Cei care plecau genunchiul înaintea lui Aegon din Casa Targaryen aveau să-și păstreze pământurile și titlurile. Cei care ridicau armele împotriva lui aveau să fie doborâți, umiliți și distruși.

Istorisirile diferă cu privire la numărul de oșteni care s-au îmbarcat de la Piatra Dragonului împreună cu Aegon și surorile lui. Unii zic că au fost trei mii; alții spun că au fost doar de ordinul sutelor. Această armată targariyană modestă a debarcat la gurile Apei Negre, pe malul de miazănoapte al râului, unde trei coline împădurite se ridicau deasupra unui sătuc de pescari.

În vremurile celor O Sută de Regate, mulți regi mărunți revendicaseră stăpânirea gurii râului, printre care regii Darklyn de Duskendale, Massey de Stonedance și regii riverani din vechime, fie ei Mudd, Fisher, Bracken, Blackwood sau Hook. Turnuri și forturi încununaseră în mai multe rânduri cele trei dealuri, numai pentru a fi distruse într-un război sau altul. Acum doar bolovani sparți și ruine năpădite de verdeață mai rămăseseră pentru a-i întâmpina pe Targaryeni. Cu toate că fusese revendicată atât de Capătul Furtunii, cât și de Harrenhal, gura râului nu era apărată, iar castelele cele mai apropiate erau deținute de lorzi mărunți, fără mare putere sau iscusință militară, și care aveau puține motive să-și iubească așa-zisul suzeran, pe Harren cel Negru.

Aegon Targaryen a ridicat iute o palisadă din bușteni și pământ bătătorit în jurul dealului cel mai înalt, apoi și-a trimis surorile pentru a dobândi supunerea celor mai apropiate castele. Rosby s-a înclinat fără luptă în fața lui Rhaenys și a lui Meraxes, cel cu ochi aurii. La Stokeworth, câțiva arbaletrieri și-au slobozit săgețile spre Visenya, până când flăcările lui Vhagar au aprins acoperișurile castelului. Atunci și ei au plecat genunchiul.

Prima încercare adevărată pentru Cuceritori a venit din partea lorzilor Darklyn de Duskendale și Mooton de Iazul Fecioarelor, care și-au contopit trupele și au pornit spre miazăzi cu trei mii de oameni, pentru a-i împinge pe cotropitori înapoi în mare. Aegon l-a trimis pe Orys Baratheon să-i atace în timpul marșului, în vreme ce el însuși a coborât asupra lor călare pe Teroarea Neagră. Cei doi lorzi au fost uciși în bătălia fără nicio șansă pentru ei; fiul lui Darklyn și fratele lui Mooton și-au predat după aceea castelele și au jurat credință Casei Targaryen. În acea vreme, Duskendale era principalul port din Westeros la Marea îngustă și se extinsese și se îmbogățise de pe urma negoțului. Visenya Targaryen n-a îngăduit ca orașul să fie jefuit de soldați, însă n-a șovăit să-i revendice bogățiile, ticsind cuferele Cuceritorilor.

Poate că acesta ar fi momentul potrivit pentru a discuta despre

firile diferite ale lui Aegon Targaryen și ale surorilor și reginelor sale.

Visenya, cea mai mare dintre cei trei frați, era la fel de războinică precum Aegon însuși, simțindu-se la fel de bine în cămașa de zale pe cât se simțea în mătăsuri. Purta spada valyriană lungă, numită Sora întunecată, și era pricepută în folosirea ei, întrucât se antrenase încă din copilărie alături de fratele ei. Deși avea părul argintiu-auriu și ochii violeți ai valyrienilor, frumusețea îi era aspră și austeră. Până și cei care o iubeau o considerau rece, sobră, neiertătoare; unii susțineau chiar că folosea otrăvuri și practica magia neagră.

Rhaenys, cea mai mică dintre cei trei Targaryeni, era complet opusă surorii ei: glumeață, curioasă, impulsivă și capricioasă. Nu era o adevărată războinică, ci iubea muzica, dansul și poezia și sprijinea mulți menestreli, saltimbanci și păpușari. Se spunea totuși că petrecea mai mult timp pe spinarea dragonului decât fratele și sora ei la un loc, pentru că, mai presus de orice, îi plăcea să zboare. Odată fusese auzită spunând că, înainte de a muri, voia să zboare cu Meraxes peste Marea Apusului, să vadă ce se afla pe celelalte țărmuri ale ei. În vreme ce nimeni n-a pus vreodată la îndoială fidelitatea Visenyei față de soțul care-i era și frate, Rhaenys s-a înconjurat de bărbați tineri și atrăgători, ba chiar (așa umbla vorba) i-a primit pe unii în iatac în nopțile când Aegon era cu sora ei mai mare. În pofida acelor zvonuri, curtenii n-au putut să nu observe însă că regele petrecea zece nopți cu Rhaenys pentru fiecare noapte petrecută cu Visenya.

În mod ciudat, Aegon Targaryen a fost pentru contemporanii săi la fel de enigmatic cum este și pentru noi. Înarmat cu spada din oțel valyrian, numită Focul Negru, era considerat unul dintre cei mai de seamă războinici ai vremii sale, deși nu-i plăceau armele și nici nu participa la turniruri sau meleuri. Dragonul lui era Balerion, Teroarea Neagră, dar Aegon zbura numai în bătălii sau pentru a călători iute peste uscat și mare. Prezența lui autoritară îi aduna pe oameni sub flamurile sale, totuși nu avea niciun prieten apropiat, în afară de Orys Baratheon, tovarășul lui din copilărie. Femeile erau atrase de el, însă Aegon le-a rămas de-a pururi credincios surorilor sale. Ca rege, și-a pus mare încredere în Consiliul Restrâns și în surori, lăsând în seama lor mare parte din cârmuirea de zi cu zi a Ținutului… totuși n-a ezitat să preia comanda atunci când a considerat că era necesar. Deși i-a tratat cu asprime pe rebeli și pe trădători, era gata să-i primească cu brațele deschise pe foștii dușmani ce plecaseră genunchiul.

A arătat asta pentru prima dată la Aegonfort, castelul grosolan, din lemn și pământ, pe care-l ridicase pe coama Dealului lui Aegon, așa cum avea să fie cunoscut de atunci și pentru totdeauna. După ce cucerise douăsprezece castele și dobândise controlul asupra gurii Apei Negre de pe ambele maluri ale râului, le-a poruncit lorzilor pe care-i înfrânsese să se supună. Ei și-au lăsat spadele la picioarele lui, iar

Aegon le-a confirmat domeniile și titlurile. Celor mai vechi dintre susținătorii săi le-a dăruit noi onoruri. Daemon Velaryon, Lord al Valurilor, a fost făcut maestru al corăbiilor, comandantul flotei regale. Triston Massey, lord de Stonedance, a fost numit maestru al legilor, iar Crispian Celtigar, maestru al banilor. Orys Baratheon a fost proclamat „scutul meu, aliatul meu loial, mâna mea dreaptă și puternică". De aceea Baratheon este considerat de maesteri prima Mână a Regelui.

Flamurile heraldice fuseseră multă vreme o tradiție printre lorzii din Westeros, însă nu fuseseră folosite niciodată de stăpânii dragonilor din Valyria. Când cavalerii lui Aegon i-au desfășurat marele stindard de bătălie din mătase, cu un dragon roșu, cu trei capete, suflând foc peste un câmp negru, lorzii l-au considerat un semn că acum era cu adevărat unul dintre ai lor, un rege vrednic și măreț pentru Westeros. Când regina Visenya a pus o coroană din oțel valyrian, bătută cu rubine, pe capul fratelui ei, iar regina Rhaenys l-a numit „Aegon, Primul pe Numele Său, Regele al întregului Westeros și Scut al Poporului Său", dragonii au răgit, iar lorzii și cavalerii au izbucnit în urale… dar oamenii de rând, pescarii, țăranii și gospodinele au strigat cel mai tare.

Cei șapte regi pe care Aegon Dragonul intenționa să-i detroneze n-au izbucnit însă în urale. În Harrenhal și în Capătul Furtunii, Harren cel Negru și Argilac Arogantul își chemaseră deja oștile. În apus, regele Mern din Reach a străbătut Drumul Mării spre miazănoapte, până la Casterly Rock, pentru a-l întâlni pe regele Loren din Casa Lannister. Prințesa din Dorne a trimis un corb la Piatra Dragonului, oferindu-se să i se alăture lui Aegon împotriva lui Argilac, Regele Furtunii… însă doar ca egală și aliată, nu ca vasală. Altă propunere de alianță a venit din partea regelui-copil din Eyne, Ronnel Arryn, a cărui mamă a cerut toate meleagurile la răsărit de Furca Verde a Tridentului în schimbul sprijinului oferit de Vale împotriva lui Harren cel Negru. Chiar și în Nord, regele Torrhen Stark din Winterfell s-a sfătuit cu lorzii săi stegari și sfetnici până târziu în noapte, discutând ce era de făcut cu acest posibil cuceritor. Toți așteptau cu îngrijorare următoarea acțiune a lui Aegon.

La câteva zile după încoronarea lui Aegon, oștile sale au pornit din nou în marș. Cea mai mare parte a armatei a traversat Apa Neagră, îndreptându-se spre miazăzi, spre Capătul Furtunii, sub comanda lui Orys Baratheon. Regina Rhaenys l-a însoțit călare pe Meraxes, dragonul cu ochi aurii și solzi argintii. Sub comanda lui Daemon Vehuyon, flota targaryană a părăsit Golful Apei Negre și s-a îndreptat spre miazănoapte, pornind către Gulltown și Vale, împreună cu regina Visenya și Vhagar. Regele însuși a pornit în marș spre nord-est, spre Ochiul Zeilor și Harrenhal, fortăreața uriașă care era mândria și

obsesia regelui Harren cel Negru.

Toate cele trei invazii targaryene au întâmpinat rezistență înverșunată. Lorzii Errol, Fell și Buckler, stegari ai Capătului Furtunii, au luat prin surprindere avangarda armatei lui Orys Baratheon în timp ce traversa Apa Lină și au ucis peste o mie de oameni înainte de a se retrage în pădure. O flotă adunată în pripă de Arryn, întărită cu o duzină de corăbii din Braavos, a întâlnit și a învins flota targaryană în apele din largul lui Gulltown. Printre morți s-a numărat și amiralul lui Aegon, Daemon Velaryon. Aegon însuși a fost atacat lângă țărmul de miazăzi al Ochiului Zeilor, nu o dată, ci de două ori. Targaryenii au câștigat Bătălia Papurii, dar au suferit pierderi grele la Sălciile Plângătoare, unde doi dintre fiii regelui Harren au traversat lacul în corăbii lungi, cu vâslele învelite ca să nu facă zgomot, și le-au căzut în spate.

În cele din urmă însă dușmanii lui Aegon n-au avut răspuns în fața dragonilor săi. Oamenii din Vale au scufundat o treime din corăbiile targaryene și au capturat aproape la fel de multe, dar când regina Visenya a coborât asupra lor din cer, le-a incendiat ambarcațiunile. Lorzii Errol, Fell și Buckler s-au ascuns în pădurile ce le erau cunoscute, până când regina Rhaenys l-a dezlănțuit pe Meraxes și un val de foc a măturat codrii, transformând copacii în torțe. Iar învingătorii de la Sălciile Plângătoare, care reveneau peste lac la Harrenhal, n-au fost deloc pregătiți când Balerion a coborât asupra lor din cerul dimineții. Corăbiile lungi ale lui Harren au ars. La fel ca fiii săi.

Dușmanii lui Aegon s-au pomenit hărțuiți și de alți potrivnici. Pe când Argilac Arogantul își aduna oștenii la Capătul Furtunii, pirații de pe Treptele de Piatră au debarcat pe țărmurile Capului Mâniei pentru a profita de absența lor, iar năvălitori dornisheni au coborât ca o furtună din Munții Roșii pentru a mătura Hotarele. În Vale, tânărul rege Ronnel a trebuit să facă față unei răzmerițe pe Trei Surori, când insularii au renunțat la loialitatea față de Eyrie și au proclamat-o pe lady Marla Sunderland regina lor.

Acestea n-au fost totuși decât neplăceri mărunte prin comparație cu soarta lui Harren cel Negru. Deși Casa Hoare domnea peste Ținuturile Riverane de trei generații, cei din Trident nu-i iubeau pe suzeranii lor din Insulele de Fier. Harren cel Negru îi trimisese la moarte pe mii dintre ei în timpul construirii marelui castel Harrenhal, pustiind Ținuturile Riverane de materiale de construcție și aducându-i la sapă de lemn atât pe lorzi, cât și pe oamenii de rând cu setea lui de aur. Așa că acum Ținuturile Riverane s-au ridicat împotriva lui, conduse de lordul Edmyn Tully de Riverrun. Chemat în apărarea Harrenhalului, Tully s-a declarat de partea Casei Targaryen, a înălțat flamura dragonului deasupra castelului său și a pornit în fruntea cavalerilor și

arcașilor pentru a se alătura armatei lui Aegon. Sfidarea lui le-a dat curaj și celorlalți lorzi riverani. Unul câte unul, lorzii din Trident l-au părăsit pe Harren și și-au declarat loialitatea pentru Aegon Dragonul. Casele Blackwood, Mallister, Vance, Bracken, Piper, Frey, Strong… și-au adunat trupele și au năvălit asupra Harrenhalului.

Copleșit numeric pe neașteptate, regele Harren cel Negru s-a refugiat în fortăreața sa considerată inexpugnabilă. Cel mai mare castel construit vreodată în Westeros, Harrenhalul se lăuda cu cinci turnuri imense, o sursă inepuizabilă de apă potabilă, pivnițe uriașe, boltite, pline cu provizii, și ziduri masive din piatră neagră, mai înalte decât orice scară de asalt și prea groase ca să poată fi sparte de berbeci sau spulberate de baliste. Harren și-a baricadat porțile și s-a pregătit împreună cu fiii și aliații rămași pentru a rezista unui asediu.

Aegon din Piatra Dragonului avea alte gânduri. După ce și-a unit forțele cu cele ale lui Edmyn Tully și ale celorlalți nobili riverani și au înconjurat castelul, el a trimis un maester la porți, cu steag de pace, pentru negocieri. Harren a ieșit să-l întâmpine: un bătrân cărunt, dar încă aprig în armura neagră. Fiecare rege era însoțit de un stegar și un maester, așa că vorbele schimbate de ei n-au fost uitate.

— Supune-te acum, a început Aegon, și poți rămâne lord al Insulelor de Fier! Capitulează și fiii tăi vor trăi să domnească după tine! Am opt mii de oameni în jurul zidurilor tale.

— Ce se află în afara zidurilor mele nu mă interesează câtuși de puțin, a zis Harren. Sunt ziduri puternice și groase.

— Dar nu atât de înalte cât să-i țină departe pe dragoni. Dragonii zboară.

— Am zidit totul din piatră, a spus Harren. Piatra nu arde.

La care Aegon a spus:

— La apusul soarelui, neamul tău se va fi sfârșit.

Se zice că Harren a scuipat auzind asta și s-a întors în castelul său. Odată ajuns înăuntru, și-a trimis toți oamenii pe metereze, înarmați cu sulițe, arcuri și arbalete, și a promis pământuri și bogății oricui va reuși să doboare dragonul.

— Dacă aș fi avut o fiică, omorâtorul dragonului i-ar fi putut cere mâna, a proclamat Harren cel Negru. În loc de asta, i-o voi da pe una dintre fiicele lui Tully sau pe toate trei dacă vrea. Ori ar putea s-o ia pe vreuna dintre potăile lui Blackwood sau Strong sau pe oricare dintre fetele trădătorilor Tridentului, lorzii aceștia de noroi galben.

Apoi s-a retras în tumul său, înconjurat de garda personală, pentru a lua cina cu fiii care îi mai rămăseseră.

Când ultima geană de lumină a soarelui a dispărut, oamenii lui Harren cel Negru au scrutat bezna, strângând în mâini sulițele și arbaletele. Cum n-a apărut niciun dragon, unii s-ar putea să se fi gândit că amenințările lui Aegon fuseseră doar vorbe goale. Însă

Aegon Targaryen l-a ridicat pe Balerion sus în văzduh, prin nori, sus, tot mai sus, până când dragonul n-a fost mai mare decât o muscă în zbor prin fața lunii. Abia atunci a coborât între zidurile castelului. Cu aripi negre ca noaptea, Balerion a descins în întuneric și, când marile turnuri ale Harrenhalului au apărut sub el, dragonul a răgit furios și le-a scăldat în foc negru, marmorat cu volburi roșii.

„Piatra nu arde", se lăudase Harren, însă castelul lui nu era făcut numai din piatră. Lemnul și lâna, cânepa și paiele, pâinea, carnea de oaie sărată și grânele, toate au luat foc. Nici oamenii de fier ai lui Harren nu erau făcuți din piatră. Fumegând, urlând, cuprinși de flăcări, au alergat prin curți sau au căzut de pe metereze, pentru a muri zdrobiți pe pământul de dedesubt. Și până și piatra va crăpa și se va topi, dacă focul este îndeajuns de aprig. Lorzii riverani din afara zidurilor castelului au povestit mai târziu că turnurile Harrenhalului au strălucit roșietice în noapte, precum cinci lumânări mari… și, la fel ca lumânările, au început să se strâmbe și să se topească, șiroaie de piatră scurgându-se de-a lungul lor.

Harren și ultimii lui fii au murit în incendiile ce au cuprins cetatea sa monstruoasă în noaptea aceea. Casa Hoare a pierit odată cu el, la fel cum s-a întâmplat și cu dominația Insulelor de Fier asupra Ținuturilor Riverane. În ziua următoare, lângă ruinele fumegânde ale Harrenhalului, regele Aegon a primit jurământul de credință al lui Edmyn Tully, lord de Riverrun, și l-a numit Lord Suprem al Tridentului. Și ceilalți lorzi riverani s-au plecat înaintea lui Aegon, ca rege, și înaintea lui Edmyn Tully ca lord suzeran. Când cenușa s-a răcit destul pentru a permite oamenilor să intre în siguranță în castel, spadele celor căzuți, multe rupte sau topite, ori strâmbate și transformate în panglici de oțel de focul dragonului, au fost adunate și trimise în căruțe înapoi la Aegonfort.

La miazăzi și la răsărit, lorzii stegari ai Regelui Furtunii s-au dovedit mult mai loiali decât cei ai regelui Harren. Argilac Arogantul a strâns o armată mare la Capătul Furtunii. Cetatea Durrandonilor era o fortăreață mândră, al cărei zid de apărare era chiar mai gros decât cel de la Harrenhal. Și despre ea se credea că putea rezista oricărui asalt. Vestea despre sfârșitul regelui Harren a ajuns însă iute la urechile vechiului său dușman, regele Argilac. Lorzii Fell și Buckler s-au retras înaintea oștii care se apropia (lordul Errol fusese ucis) și i-au trimis vorbă despre regina Rhaenys și dragonul ei. Bătrânul rege războinic a răcnit că nu dorea să moară ca Harren, perpelit înăuntrul propriului său castel, ca un purcel de lapte cu un măr în gură. Obișnuit să lupte, avea să-și decidă singur soarta cu spada în mână. Așa că Argilac Arogantul a plecat călare de la Capătul Furtunii pentru ultima dată, pentru a-și înfrunta dușmanii în câmp deschis.

Apariția Regelui Furtunii n-a însemnat o surpriză pentru Orys Bara-

theon și oamenii săi; zburând pe Meraxes, regina Rhaenys îi văzuse plecarea de la Capătul Furtunii și i-a putut oferi Mâinii o relatare completă despre numărul și dispunerea adversarilor. Orys a ocupat o poziție întărită pe dealurile din miazăzi de Poarta de Bronz și a așteptat acolo, la înălțime, sosirea soldaților furtunii.

Când cele două armate s-au înfruntat, soldații furtunii s-au dovedit demni de numele lor. În dimineața aceea începuse o ploaie monotonă, care până la miezul zilei s-a transformat într-o furtună cumplită. Lorzii stegari ai regelui Argilac l-au îndemnat să-și amâne atacul pentru a doua zi, în speranța că ploaia va înceta, însă Regele Furtunii îi depășea pe Cuceritori în proporție de aproape doi la unu și avea de patru ori mai mulți cavaleri și cai de luptă. Imaginea flamurilor targaryene fluturând ude pe propriile lui dealuri l-a înfuriat și bătrânul războinic călit în lupte n-a întârziat să observe că ploaia bătea dinspre miazăzi, lovind fețele oștenilor targaryeni de pe dealuri. Așa că Argilac Arogantul a dat porunca de atac și a început bătălia cunoscută în istorie sub numele de Ultima Furtună.

Lupta s-a prelungit mult în noapte, sângeroasă și mult mai puțin dezechilibrată decât fusese cucerirea Harrenhalului de către Aegon. In trei rânduri Argilac Arogantul și-a condus cavalerii împotriva pozițiilor lui Baratheon, dar povârnișurile erau prea abrupte și ploaia înmuiase pământul și-l transformase în mâzgă, așa încât caii de luptă s-au zbătut și s-au înglodat, iar șarjele și-au pierdut coeziunea și forța. Soldații furtunii s-au descurcat mult mai bine când și-au trimis sulițașii să suie dealul pe jos. Orbiți de ploaie, cotropitorii nu i-au văzut decât prea târziu, iar corzile ude făcuseră inutile arcurile. Un deal a fost cucerit, apoi altul, iar a treia și ultima șarjă a Regelui Furtunii a spart centrul armatei lui Baratheon… și i-a întâlnit pe regina Rhaenys și pe Meraxes. Chiar și pe sol, dragonul s-a dovedit a fi redutabil. Dickon Morrigen și Bastardul din Blackhaven, care comandau avangarda, au fost înghițiți de flăcările sale, împreună cu cavalerii din garda personală a regelui Argilac. Caii de luptă au intrat în panică și au fugit înspăimântați, lovindu-se de călăreții dinapoia lor și transformând șarja în haos. Regele Furtunii însuși a fost azvârlit din șa.

Cu toate acestea, Argilac a continuat să lupte. Când Orys Baratheon a coborât dealul noroios împreună cu oamenii săi, l-a găsit pe bătrânul rege ținând piept la șase potrivnici, cu tot atâtea cadavre la picioare.

— În lături! a poruncit Baratheon.

A descălecat apoi, pentru a-l întâlni pe Regele Furtunii pe picior de egalitate, și i-a oferit o ultimă șansă de a se preda. Argilac însă l-a blestemat. Așa că s-au luptat, bătrânul rege războinic, cu păr alb și învolburat, și apriga Mână a lui Aegon, cu barbă neagră. Se spune că fiecare l-a rănit pe celălalt, dar până la urmă ultimului dintre

Durrandoni i-a fost împlinită dorința și a murit cu o spadă în mâini și un blestem pe buze. Moartea regelui lor a retezat elanul soldaților Furtunii, și pe măsură ce vestea că Argilac a căzut se răspândea, lorzii și cavalerii lui și-au aruncat spadele și au fugit.

Timp de câteva zile s-a crezut că și Capătul Furtunii ar putea avea aceeași soartă ca Harrenhalul și de aceea fiica lui Argilac, Argella, a baricadat porțile în fața lui Orys Baratheon și a armatei targaryene, declarându-se Regina Furtunii. Apărătorii de la Capătul Furtunii nu vor pleca genunchiul, ci vor muri până la ultimul om, a promis ea când regina Rhaenys a coborât călare pe Meraxes în castel pentru negocieri.

— Îmi puteți lua castelul, dar veți câștiga numai oase, sânge și cenușă, a anunțat ea…

Dar soldații din garnizoană s-au dovedit mai puțin doritori să moară.

În noaptea aceea ei au ridicat o flamură de pace, au deschis larg porțile castelului și au adus-o pe lady Argella cu un căluș în gură, înlănțuită și goală, în tabăra lui Orys Baratheon.

Se povestește că Baratheon i-a scos lanțurile cu propriile lui mâini, a învelit-o cu mantia sa, i-a turnat vin și i-a glăsuit cu blândețe, vorbindu-i de curajul tatălui ei și de felul cum murise el. După aceea, pentru a-l onora pe regele căzut, a preluat pentru sine blazonul și deviza Durrandonilor. Cerbul încoronat a devenit pecetea sa, Capătul Furtunii a devenit cetatea sa de scaun, iar lady Argella, femeia sa.

Întrucât atât Ținuturile Riverane, cât și Ținuturile Furtunii se aflau acum sub controlul lui Aegon Dragonul și al aliaților săi, regii rămași în Westeros au înțeles că le va sosi și lor rândul. În Winterfell, regele Torrhen și-a chemat lorzii stegari; ținând seama de distanțele mari de la miazănoapte, el știa că strângerea unei armate va lua timp. Regina Sharra din Vale, regenta fiului ei, Ronnel, s-a refugiat în Eyrie, și-a consolidat apărarea și a trimis o oaste la Poarta însângerată, calea spre Valea lui Arryn. În tinerețea ei, regina Sharra fusese numită „Floarea Munților”, cea mai frumoasă fecioară din cele Șapte Regate. Sperând poate să-l încânte pe Aegon cu frumusețea ei, i-a trimis un portret și i s-a oferit drept soție, cu condiția să-l numească pe Ronnel moștenitorul său. Deși portretul a ajuns până la urmă la el, nu se știe dacă Aegon Targaryen a răspuns propunerii; avea deja două regine, iar Sharra Arryn era pe atunci doar o floare ofilită, cu zece ani mai vârstnică decât el.

Între timp, cei doi mari regi de la apus s-au aliat și și-au adunat propriile armate, hotărâți să-l oprească pe Aegon o dată pentru totdeauna. De la Highgarden a plecat în marș Mern al IX-lea din Casa Gardener, Regele din Reach, în fruntea unei oști impresionante. Sub zidurile Castelului Crângul de Aur, cetatea de scaun a Casei Rowan, el

s-a întâlnit cu Loren I Lannister, Regele Stâncii, care-și conducea propria sa armie din Ținuturile Vestice. Laolaltă, cei doi regi comandau cea mai mare armată văzută vreodată în Westeros: cincizeci și cinci de mii de oameni, printre care șase sute de lorzi, mari și mărunți, și peste cinci mii de cavaleri călări. „Pumnul nostru de fier!" s-a lăudat regale Mern. Cei patru fii ai săi călăreau alături de el, iar ambii nepoți îi erau scutieri.

Cei doi regi n-au zăbovit prea mult la Crângul de Aur; o armată de asemenea mărime trebuie să mărșăluiască întruna, pentru a nu sărăci ținutul din jur. Aliații au plecat de îndată, îndreptându-se spre miazănoapte prin nord-est, prin iarba înaltă și lanurile aurii de grâu.

Avertizat de sosirea lor în tabăra lui de lângă Ochiul Zeilor, Aegon și-a adunat propria oaste și apoi a înaintat pentru a-și înfrunta noii dușmani. Nu dispunea decât de o cincime din numărul de oameni ai celor doi regi, iar mare parte din armata lui era alcătuită din soldați ce juraseră credință nobililor riverani, a căror loialitate pentru Casa Targaryen era doar recentă și nepusă la încercare. Având o oștire mai mică, Aegon se putea deplasa însă mai repede decât inamicii săi. In orașul Septul de Piatră, ambele regine i s-au alăturat împreună cu dragonii lor; Rhaenys venise de la Capătul Furtunii, iar Visenya de la Capul Ghearei Despicate, unde acceptase multe jurăminte înflăcărate de credință din partea lorzilor locali. Împreună cei trei Targaryeni au privit din văzduh cum armata lui Aegon a traversat izvoarele Apei Negre și s-a îndreptat cu iuțeală spre miazăzi.

Cele două armate s-au întâlnit pe câmpiile întinse și deschise de la miazăzi de Apa Neagră, lângă locul pe unde avea să treacă într-o bună zi Drumul de Aur. Cei doi regi s-au veselit când iscoadele lor s-au întors cu numărul targaryenilor și cu dispunerea acestora. Se părea că ei aveau de cinci ori mai mulți soldați decât Aegon, iar diferența dintre lorzi și cavaleri era chiar și mai mare. De asemenea, terenul era întins și deschis, numai iarbă și grâu cât vedeai cu ochii, ideal pentru cavaleria grea. Aegon Targaryen nu avea să dețină niciun punct înalt, ca Orys Baratheon la Ultima Furtună; solul era tare, nu mocirlos. Nu aveau să fie nici stânjeniți de ploaie. Ziua era senină, deși vântoasă. Nu mai plouase de peste două săptămâni.

Regele Mern adusese o dată și jumătate mai mulți soldați decât regele Loren, așa că a cerut să i se facă onoarea de a comanda centrul. Fiul și moștenitorul său, Edmund, a căpătat avangarda. Regele Loren și cavalerii lui formau flancul drept, iar lordul Oakheart pe cel stâng. Întrucât targaryenii nu aveau obstacole naturale îndărătul cărora să se adăpostească, cei doi regi intenționau să-l atace pe Aegon din ambele flancuri, apoi să-l lovească din spate, în vreme ce „pumnul lor de fier", o săgeată imensă, formată din cavaleri împlătoșați și mari lorzi, avea să zdrobească centrul lui Aegon.

Aegon Targaryen și-a dispus oamenii într-o semilună, înțesată de sulițe și țepușe, cu arcași și arbaletrieri în spatele lor și cavalerie ușoară pe flancuri. I-a încredințat comanda armatei lui Jon Mooton, lord de Iazul Fecioarelor, unul dintre primii dușmani care se alăturaseră cauzei sale. Regele însuși intenționa să lupte din văzduh, împreună cu reginele. Aegon observase și el absența ploii; iarba și grânele ce înconjurau armatele erau înalte și coapte… și foarte uscate.

Targaryenii au așteptat până când cei doi regi au sunat din trâmbițe și au început înaintarea sub o mare de flamuri. Regele Mern însuși conducea șarja împotriva centrului, călare pe armăsarul lui auriu, alături de fiul său, Gawen, care îi purta stindardul, o mână verde deasupra unui câmp alb. Urlând și răcnind, îmboldiți de cornuri și tobe, Gardenerii și Lannisterii au șarjat printr-un uragan de săgeți, aruncându-se asupra dușmanilor, măturându-i pe sulițașii targaryeni și spulberându-le rândurile. Dar Aegon și surorile lui erau deja în văzduh.

Aegon a zburat cu Balerion pe deasupra liniilor inamice, printr-o furtună de sulițe, pietre și săgeți, coborând de nenumărate ori peste ei, pentru a-i scălda în flăcări. Rhaenys și Visenya au stârnit incendii care să fie purtate de vânt spre fața și spatele inamicilor. Iarba și tulpinile de grâu uscate s-au aprins imediat. Vântul a întețit văpăile și a suflat fumul în fețele soldaților ce înaintau. Izul focurilor i-a făcut pe armăsarii lor să intre în panică și, pe măsură ce fumul s-a îndesit, caii și călărețiii au fost orbiți deopotrivă. Rândurile au început să li se spargă, în vreme ce ziduri de foc se înălțau în jurul lor. Apărați de vânt, oamenii lordului Mooton au așteptat cu arcurile și sulițele pregătite, omorându-i pe soldații arși și arzând, care ieșeau clătinându-se din infern.

Câmpia de Foc a fost numele dat acelei bătălii.

Peste patru mii de oameni au murit în flăcări. Alți o mie au pierit de spade, sulițe și săgeți. Zeci de mii au suferit arsuri, unele atât de profunde, încât cicatricile au rămas pe viață. Regele Mern al IX-lea s-a numărat printre cei căzuți, împreună cu fiii săi, nepoții, frații, verii și alte rubedenii. Un nepot a supraviețuit trei zile. Când a murit din cauza arsurilor, Casa Gardener a murit odată cu el. Loren Regele Stâncii a supraviețuit, trecând călare printr-un zid de flăcări și fum, spre siguranță, atunci când a înțeles că pierduse bătălia.

Targaryenii au pierdut mai puțin de o sută de oameni. Regina Visenya a fost rănită de o săgeată în umăr, dar s-a refăcut curând. Pe când dragonii se ospătau din morți, Aegon a poruncit ca spadele celor uciși să fie adunate și le-a trimis pe râu în jos.

Loren Lannister a fost capturat în ziua următoare. Regele Stâncii și-a pus spada și coroana la picioarele lui Aegon, s-a lăsat într-un genunchi și s-a supus. Iar Aegon, respectându-și făgăduiala, și-a ridicat

în picioare dușmanul învins și l-a confirmat ca stăpân al ținuturilor sale și al rangului nobiliar, numindu-l lord de Casterly Rock și Păzitor al Apusului. Lorzii stegari ai lordului Loren i-au urmat exemplul, la fel ca mulți alți lorzi din Reach care supraviețuiseră focului dragonilor.

Cucerirea apusului nu se încheiase încă, așa că regele Aegon s-a despărțit de surorile lui și a pornit de îndată în marș spre Highgarden, sperând să-l cucerească înainte ca altcineva să ridice pretenții asupra sa. A găsit castelul în mâinile administratorului său, Harlan Tyrell, ai cărui strămoși slujiseră de veacuri Casa Gardener. Tyrell i-a predat cheile castelului fără luptă și a făgăduit sprijinul său regelui cuceritor. Drept răsplată, Aegon i-a acordat Highgarden și toate domeniile sale, numindu-l Păzitor al Sudului și Lord Suprem de Mander, făcându-l stăpân peste toți foștii vasali ai Casei Gardener.

Regele Aegon intenționa să-și continue marșul spre miazăzi ca să supună Orașul Vechi, Arbor și Dorne, dar, pe când se afla în Highgarden, a primit vestea unei noi provocări. Torrhen Stark, Rege al Nordului, traversase Gâtul și intrase în Ținuturile Riverane în fruntea unei armate de treizeci de mii de nordici sălbatici. Aegon a pornit imediat într-acolo pentru a-l opri, gonind înaintea armatei sale pe aripile lui Balerion, Teroarea Neagră. De asemenea, le-a trimis vorbă reginelor lui și tuturor lorzilor și cavalerilor ce îi juraseră credință după Harrenhal și Câmpia de Foc.

Când Torrhen Stark a ajuns pe malurile Tridentului, a descoperit o armată cu o dată și jumătate mai numeroasă decât a lui așteptându-l la miazăzi de râu. Lorzi riverani, apuseni, din Capul Furtunii, din Reach… veniseră cu toții. Iar deasupra taberei lor, Balerion, Meraxes și Vhagar cutreierau văzduhul, descriind cercuri tot mai largi.

Iscoadele lui Torrhen văzuseră ruinele de la Harrenhal, unde focuri roșietice continuau să ardă mocnit sub mormanele de sfărâmături. Regele din Nord auzise de asemenea multe istorisiri despre Câmpia de Foc. Știa că aceeași soartă l-ar putea aștepta și pe el, dacă încerca să forțeze traversarea râului. Unii dintre lorzii lui stegari l-au îndemnat să atace imediat, insistând că valoarea nordicilor îi putea aduce victoria. Alții l-au implorat să se retragă la Moat Cailin și să-și consolideze poziția acolo, pe pământul Nordului. Fratele bastard al regelui, Brandon Snow, s-a oferit să treacă Tridentul singur, la adăpostul întunericului, și să ucidă dragonii în timp ce dormeau.

Regele Torrhen l-a trimis într-adevăr pe Brandon Snow peste râu, însă însoțit de trei maesteri și nu ca să ucidă, ci ca să negocieze. Mesajele au trecut de pe un mal pe celălalt toată noaptea, iar în dimineața următoare, Torrhen Stark a traversat Tridentul. Acolo, pe malul de miazăzi, el a îngenuncheat, a pus străvechea coroană a Regilor Iernii la picioarele lui Aegon și a jurat să-i fie credincios. S-a ridicat ca lord de Winterfell și Păzitor al Nordului, dar nu mai era

rege. De atunci Torrhen Stark a fost pomenit drept Regele îngenuncheat… însă niciun om din Nord nu și-a lăsat oasele arse lângă Trident, iar spadele adunate de Aegon de la lordul Stark și de la vasalii săi n-au fost răsucite, nici topite sau strâmbate.

Aegon Targaryen și reginele lui s-au despărțit din nou. Aegon s-a îndreptat iarăși spre miazăzi, mărșăluind spre Orașul Vechi, în vreme ce surorile sale au pornit călări pe dragoni – Visenya către Vale unde domnea Arryn, iar Rhaenys către Sunspear și deșerturile din Dorne.

Sharra Arryn întărise fortificațiile de la Gulltown, amplasase o armată puternică la Poarta însângerată și triplase mărimea garnizoanelor de la Piatră, Zăpadă și Cer, castelele de etapă ce apărau drumurile spre Eyrie. Toate defensivele acelea sau dovedit inutile împotriva Visenyei Targaryen, care a trecut peste ele, călare pe Vhagar, și a aterizat în curtea interioară din Eyrie. Când regenta-mamă din Vale a ieșit s-o înfrunte, urmată de o duzină de gărzi, a găsit-o pe Visenya cu Ronnel Arryn pe genunchiul ei, privind fermecat dragonul.

— Mamă, pot să mă duc să zbor cu doamna asta? a întrebat copilul-rege.

Nu s-au proferat niciun fel de amenințări, nu s-au schimbat niciun fel de cuvinte mânioase. Cele două regine și-au zâmbit și s-au complimentat reciproc. Apoi lady Sharra a trimis după cele trei coroane (propria ei coroană de regentă, cea mică, a fiului ei, și Coroana Șoimului de Munte și Vale, pe care regii Arryn o purtaseră de o mie de ani) și le-a înmânat reginei Visenya, împreună cu spadele garnizoanei. Se povestește că după aceea micul rege a zburat de trei ori peste vârful Lancea Uriașului, iar când a aterizat, era deja un mic lord. Astfel Visenya Targaryen a adus Valea lui Arryn sub stăpânirea fratelui ei.

Rhaenys Targaryen n-a avut parte de o cucerire așa ușoară. O armată de sulițași dornisheni păzea Trecătoarea Prințului, calea prin Munții Roșii, însă Rhaenys nu s-a angajat în luptă. A zburat peste trecătoare, peste nisipurile roșii și albe, dar atunci când a coborât în Vaith pentru a-i cere să se predea, a găsit castelul pustiu și abandonat. În orașul de sub zidurile sale nu mai rămăseseră decât femeile, copiii și bătrânii. Când erau întrebați unde plecaseră lorzii lor, aceștia răspundeau doar: „Departe.” Rhaenys a urmat cursul râului spre vărsare, până la Grația Zeilor, cetatea de scaun a Casei Allyrion, însă și aceea era părăsită. Și-a luat iar zborul. Acolo unde Sângele Verde se varsă în mare, Rhaenys a ajuns la Orașul Colibelor, unde sute de bărci cu prăjini, schifuri de pescuit, barje, pontoane-dormitoare și corăbii dezafectate se scăldau sub soare, legate laolaltă cu frânghii, lanțuri și podețe din scânduri astfel încât să alcătuiască un oraș plutitor, totuși numai câteva bătrâne și copii mici au părut să ridice privirea spre ea,

în vreme ce Meraxes descria cercuri pe deasupra.

În cele din urmă, zborul reginei a dus-o până la Sunspear, vechea cetate de scaun a Casei Martell, unde a găsit-o pe prințesa lui Dome așteptând în castelul ei abandonat. Maesterii ne spun că Meria Martell avea optzeci de ani și domnise peste dornisheni de șaizeci de ani. Era foarte grasă, oarbă și aproape cheală, cu pielea gălbejită și atârnându-i în falduri. Argilac Arogantul o poreclise „Broscoiul Galben din Dorne”, însă nici vârsta, nici pierderea vederii nu-i tociseră inteligența.

— Nu mă voi lupta cu voi, i-a spus prințesa Meria lui Rhaenys, și nici n-am să îngenunchez în fața voastră. Dorne nu are rege. Spune-i asta fratelui tău.

— Îi voi spune, a răspuns Rhaenys, dar ne vom întoarce, prințesă, iar data viitoare vom veni cu foc și sânge.

— Astea-s cuvintele tale, a zis prințesa Meria. Ale noastre sunt *Neplecați*, *Neînfrânți*, *Nesfărâmați*. Puteți să ne ardeți, nobilă doamnă… însă nu ne veți sfărâma, nu ne veți înfrânge și nici nu ne veți sili să ne plecăm. Acesta este Dorne. Nu sunteți bine-veniți aici. Dacă vă veți întoarce, o veți face pe riscul vostru.

Așa s-au despărțit regina și prințesa, iar Dorne a rămas necucerit.

Spre apus, Aegon Targaryen a fost întâmpinat ceva mai călduros. Orașul Vechi, așezarea cea mai mare din Westeros, era încins de ziduri masive și condus de Casa Hightower, cea mai veche, bogată și puternică dintre casele nobile din Reach. Orașul Vechi era de asemenea inima Credinței. Aici locuia Marele Septon, Tatăl Credincioșilor, glasul pe pământ al noilor zei, care avea autoritate peste milioane de adepți din Ținut (mai puțin în Nord, unde vechii zei încă rezistau) și peste soldații Credinței Militante, ordinul războinic pe care oamenii de rând îl numeau Stele și Săbii.

Când Aegon Targaryen și armata lui s-au apropiat de Orașul Vechi, au găsit însă porțile cetății deschise și pe lordul Hightower așteptând să se închine. După ce vestea debarcării lui Aegon ajunsese la Orașul Vechi, Marele Septon se încuiase în Septul Stelat pentru șapte zile și șapte nopți, căutând călăuzirea zeilor. Se hrănise doar cu pâine și apă, și-și petrecuse în rugăciuni toate orele de trezie, mergând de la un altar la altul. Iar în cea de-a șaptea zi, Baba îșI ridicase lampa aurie ca să-i arate calea de urmat. Dacă Orașul Vechi va ridica armele împotriva lui Aegon Dragonul, a văzut Preacucernicia Sa, orașul va arde cu siguranță, iar Turnul înalt, Citadela și Septul Stelat vor fi dărâmate și distruse.

Manfred Hightower, lordul Orașului Vechi, era un nobil prudent și cucernic. Unul dintre fiii săi mai mici luptase în rândurile Fiilor Războinicului, iar altul abia depusese jurământul de septon. Când Marele Septon i-a povestit viziunea sa, împărtășită de Babă, lordul Hightower a hotărât că nu se va opune Cuceritorului prin forța

armelor. Și astfel nimeni din Orașul Vechi n-a ars pe Câmpia de Foc, cu toate că Hightowerii erau lorzi stegari ai Casei Gardener din Highgarden. De aceea lordul Manfred l-a întâmpinat călare pe Aegon Dragonul și i-a oferit spada, orașul și jurământul de credință. (Unii spun că lordul Hightower i-ar fi oferit și mâna celei mai mici fiice ale sale, pe care Aegon a refuzat-o politicos, pentru a nu-și ofensa cele două regine.)

Trei zile mai târziu, în Septul Stelat, însăși Preacucernicia Sa l-a uns pe Aegon cu cele șapte uleiuri, i-a pus coroana pe cap și l-a proclamat Aegon din Casa Targaryen, Primul pe Numele Său, Rege al Andalilor, al Rhoynarilor și al Primilor Oameni, Stăpân al celor Șapte Regate și Protector al Ținutului. („Șapte Regate” era expresia folosită atunci, cu toate că Dorne nu închinase steagul Și nici n-avea s-o facă, pentru mai bine de un veac după aceea.)

Numai câțiva lorzi fuseseră prezenți la prima încoronare a lui Aegon, la gurile Apei Negre, dar câteva sute au asistat la a doua și zeci de mii de oameni l-au ovaționat după aceea pe străzile Orașului Vechi, când a plutit deasupra lor pe spinarea lui Balerion. Printre cei prezenți la a doua încoronare a lui Aegon s-au numărat maesterii și arhimaesterii Citadelei. Poate că de aceea, această încoronare, iar nu cea de la Aegonfort din ziua debarcării, a devenit data oficială a începerii domniei lui Aegon.

Astfel au fost unite cele Șapte Regate din Westeros într-un singur și mare Ținut, prin vrerea lui Aegon Cuceritorul și a surorilor sale.

Mulți s-au gândit că, după terminarea războaielor, regele Aegon va face din Orașul Vechi cetatea sa de scaun, în vreme ce alții au crezut că va domni din Piatra Dragonului, străvechea citadelă insulară a Casei Targaryen. Regele i-a surprins pe toți, declarându-și intenția de a-și ține Curtea în noul oraș care se ridica deja la poalele celor trei dealuri de la gura Apei Negre, pe locul unde el și surorile lui călcaseră prima dată pe pământul WesterosuluL Noul oraș a fost numit Debarcaderul Regelui. De acolo, Aegon Dragonul și-a condus Ținutul, așezat pe un tron uriaș făcut din spadele topite, răsucite, bătute și frânte ale tuturor dușmanilor săi căzuți, un loc periculos care în curând avea să fie cunoscut în toată lumea ca Tronul de Fier din Westeros.

Domnia Dragonului

Războaiele regelui Aegon I

Lunga domnie, a regelui Aegon I Targaryen (1 D.C. — 37 D.C.) a fost în general pașnică… mai cu seamă în ultimii ei ani. Dar înainte de Pacea Dragonului, așa cum au numit mai târziu maesterii din Citadelă ultimele două decenii ale cârmuirii sale, au existat războaiele Dragonului, dintre care cel din urmă a fost unul dintre cele mai crude și sângeroase lupte purtate vreodată în Westeros.

Deși s-a spus că Războaiele Cuceririi ar fi luat sfârșit odată cu încoronarea și ungerea lui Aegon de către înaltul Septon în Septul Stelat din Orașul Vechi, nu tot Westerosul se supusese încă stăpânirii sale.

În Mușcătură, lorzii celor Trei Surori profitaseră de haosul Cuceririi lui Aegon pentru a se declara popor liber și o încoronaseră ca regină pe lady Marla din Casa Sunderland. Întrucât flota Casei Arryn fusese aproape complet distrusă în timpul Cuceririi, regele i-a poruncit Păzitorului Nordului, Torrhen Stark din Winterfell, să pună capăt rebeliunii celor de pe Surori și o armie din Nord a plecat din Portul Alb la bordul unei flote de galere tocmite din Braavos sub comanda lui ser Warrick Manderly. Vederea pânzelor flotei și apariția neașteptată a reginei Visenya și a lui Vhagar în văzduh deasupra lui Sisterton i-a îngrozit pe locuitorii Surorilor, care au înlocuit-o fără șovăială pe regina Marla cu fratele ei mai tânăr. Steffon Sunderland și-a reînnoit loialitatea față de Eyrie, a îndoit genunchiul înaintea reginei Visenya și a acceptat ca fiii să-i fie puși chezășie pentru buna lui purtare – unul dintre ei urma să fie crescut de Casa Manderly, iar celălalt de Casa Arryn. Sora lui, regina detronată, a fost surghiunită și întemnițată. După cinci ani, i-a fost tăiată limba și și-a petrecut restul vieții alături de surorile tăcute, ocupându-se de nobilii morți.

De cealaltă parte a Westerosului, Insulele de Fier erau cuprinse de haos. Casa Hoare îi condusese multe veacuri pe oamenii de fier, pentru ca apoi să dispară într-o singură noapte, când Aegon dezlănțuise focul lui Balerion asupra lui Harrenhal. Deși Harren cel Negru și fiii lui pieriseră în incendiile acelea, Qhorin Volmark de Harlaw, a cărui bunică fusese o soră mai mică a bunicului lui Harren, s-a declarat urmașul legitim „al descendenței negre” și a preluat

puterea.

Nu toți oamenii de fier i-au acceptat însă revendicarea aceea. Pe Vechiul Wyk, sub osemintele lui Nagga, Dragonul Mării, preoții Zeului Înecat au pus o coroană făcută din lemne aduse de valuri pe capul unuia dintre ei, sfântul desculț Lodos, care se autoproclama fiul în viață al Zeului Înecat și despre care se spunea că putea înfăptui minuni. Și alți pretendenți au apărut pe Marele Wyk, Pyke și Orkmont, iar pentru mai bine de un an, susținătorii lor s-au războit între ei pe uscat și pe mare. S-a spus că apa dintre insule era atât de ticsită de leșuri, încât au apărut sute de krakeni, atrași de sânge.

Aegon Targaryen a pus capăt luptelor. În anul 2 D.C., el a coborât asupra insulelor, călare pe Balerion. Era urmat de flotele de război din Arbor, Highgarden și Lannisport, ba chiar și de câteva corăbii lungi din Insula Ursului, trimise de Torrhen Stark. Împuținați de un an de război fratricid, oamenii de fier au opus puțină rezistență… ba chiar, mulți au salutat apariția dragonilor. Regele Aegon l-a ucis pe Qhorin Volmark cu Focul Negru, dar i-a îngăduit fiului său, încă prunc, să moștenească pământurile și castelul tatălui. Pe Vechiul Wyk, preotul-rege Lodos, presupusul fiu al Zeului înecat, i-a chemat pe krakenii din adâncuri să se ridice și să scufunde corăbiile cotropitorilor. Când asta nu s-a petrecut, Lodos și-a umplut straiele cu pietre și a intrat în mare „să caut povața tatălui meu”. A fost urmat de mii de insulari. Mulți ani după aceea stârvurile lor umflate și mâncate de crabi au fost aduse pe țărmurile Vechiului Wyk.

S-a pus apoi întrebarea cine ar trebui să fie rege al Insulelor de Fier. S-a propus ca oamenii de fier să devină vasali ai Casei Tully de Riverrun sau ai Casei Lannister de Casterly Rock. Unii au insistat chiar să fie lăsați în seama lui Winterfell. Aegon a ascultat toate părerile, dar în cele din urmă a decis că le va îngădui oamenilor de fier să-și aleagă Lordul Suprem. Deloc surprinzător, au ales pe unul dintre ei: Vickon Greyjoy, Lord Secerător de Pyke. Lordul Vickon s-a închinat regelui Aegon și Dragonul a plecat cu flotele sale.

Stăpânirea lui Greyjoy s-a întins însă doar asupra Insulelor de Fier; el a renunțat la orice pretenții asupra pământurilor pe care Casa Hoare le cucerise în Ținut. Aegon a dăruit ruinatul castel Harrenhal și domeniile sale lui ser Quenton Qoherys, maestrul său de arme din Piatra Dragonului, dar în același timp i-a cerut să-l accepte ca lord suzeran pe lordul Edmyn Tully de Riverrun. Proaspăt-unsul lord Quenton a avut doi fii puternici și un nepot dolofan, care să-i asigure descendența, dar, întrucât prima lui soție căzuse victimă lingorii cu trei ani în urmă, el a fost de acord să se însoare cu una dintre fiicele lordului Tully.

După supunerea celor Trei Surori și a Insulelor de Fier, tot Westerosul aflat la miazăzi de Zid era condus acum de Aegon

Targaryen, cu excepția lui Dorne. De aceea Dragonul și-a întors atenția într-acolo. La început a încercat să-i câștige pe dornisheni prin vorbe, trimițând o solie de înalți lorzi, maesteri și septoni la Sunspear, ca să trateze cu prințesa Meria Martell, poreclită „Broscoiul Galben din Dorne“, și s-o convingă de avantajele de a-și alătura tărâmul de al său. Negocierile lor au continuat aproape un an, dar nu au dus la niciun rezultat.

În general se consideră că Primul Război Dornishean a început în anul 4 D.C., când Rhaenys Targaryen a revenit în Dorne. De data aceasta ea a venit cu foc și sânge, așa cum amenințase. Călare pe Meraxes, regina a coborât din cerul senin și a incendiat Orașul Colibelor, cu focul sărind de la o ambarcațiune la alta, până când toată gura Sângelui Verde a fost înțesată de resturi ce ardeau, iar coloana de fum putea fi zărită tocmai din Sunspear. Locuitorii orașului plutitor au fugit pe râu pentru a-și găsi scăpare din fața flăcărilor, așa că nicio sută dintre ei n-au murit în urma atacului, iar cei mai mulți dintre aceia s-au înecat, nu au fost arși de focul dragonului. Începuse însă vărsarea de sânge.

În același timp, Orys Baratheon a condus pe Drumul Oaselor o mie de cavaleri aleși cu grijă, in timp ce Aegon însuși a mărșăluit prin Trecătoarea Prințului în fruntea unei armate de treizeci de mii de oșteni, având în primele rânduri aproape două mii de cavaleri și trei sute de lorzi și stegari. Se spune că lordul Harlan Tyrell, Păzitorul Sudului, ar fi afirmat că aveau mai mult decât suficientă putere pentru a distruge orice armată dornisheană ce ar fi încercat să le stea in cale, chiar și fără Aegon și Balerion.

Fără doar și poate că avea dreptate, totuși adevărul în privința aceea n-a fost niciodată aflat, întrucât dornishenii nu s-au angajat în lupte. Ei au preferat să se retragă dinaintea oștirii regelui Aegon, arzându-și holdele de pe câmpuri și otrăvind fântânile. Cotropitorii au găsit abandonate foișoarele de veghe dornishene din Munții Roșii. În trecătorile înalte, avangarda lui Aegon s-a pomenit cu drumul blocat de un zid construit din stârvuri de oi, complet tunse de lână și prea putrezite pentru a mai putea fi mâncate. Când a ieșit din Trecătoarea Prințului și a zărit nisipurile dornishene, armata regelui suferea deja de lipsa hranei și a nutrețului. Acolo Aegon și-a împărțit trupele, trimițându-l pe lordul Tyrell spre miazăzi împotriva lui Uthor Uller, lord de Hellholt, iar el s-a întors către răsărit, pentru a-l asedia pe lordul Fowler în fortăreața sa montană, Skyreach.

Era al doilea an al toamnei și se credea că iarna se apropie. În acel anotimp, sperau cotropitorii, dogoarea din deșerturi avea să fie mai puțin aprigă, iar apa mai multă. Însă soarele dornishean s-a dovedit necruțător în timp ce lordul Tyrell a înaintat spre Hellholt. Pe o asemenea arșiță, oamenii beau mai mult, dar toate oazele și fântânile

din calea armatei fuseseră otrăvite. Caii au început să moară, tot mai mulți în fiecare zi, urmați de călăreții lor. Mândrii cavaleri și-au abandonat flamurile, scuturile, ba până și armurile. Lordul Tyrell a pierdut aproape un sfert din oameni și aproape toți caii în nisipurile dornishene, iar, când a ajuns într-un final la Hellholt, l-a găsit abandonat.

Atacul lui Orys Baratheon a fost doar cu puțin mai reușit. Caii lui au întâmpinat greutăți la suișul povârnișurilor stâncoase ale trecătorilor înguste și întortocheate, dar mulți s-au oprit complet când au ajuns la părțile cele mai prăpăstioase ale drumului, acolo unde dornishenii săpaseră trepte în munți. Bolovani s-au prăvălit de sus asupra cavalerilor Mâinii Regelui dinspre apărători pe care soldații nu i-au văzut niciodată. În locul unde Drumul Oaselor traversa râul Wyl, arcași dornisheni au apărut pe neașteptate când coloana înainta peste un pod și au abătut asupra ei o ploaie de mii de săgeți. Când lordul Orys le-a poruncit oamenilor săi să se retragă, o surpare masivă de stânci le-a retezat calea. Neputând nici să nici să dea înapoi, oștenii din Ținuturile Furtunii au fost măcelăriți ca porcii într-un țarc. Orys Baratheon a fost cruțat, alături de o duzină de lorzi de la care se credea că se poate dobândi răscumpărare grasă, încă au devenit prizonierii lui Wyl de Wyl, sălbaticul lord al munților poreclit „Iubărețul-văduvelor".

Regele Aegon însuși a avut mai mult succes. Mărșăluind spre răsărit pe la poalele dealurilor, acolo unde șiroirile de pe înălțimi asigurau apă, iar vânatul abunda prin văi, el a capturat castelul Skyreach ca o vijelie și a cucerit Yronwood după un asediu scurt. Lordul de Tor murise recent și administratorul său s-a predat fără luptă. Mai spre răsărit, lordul Toland de Dealul Fantomei și-a trimis campionul pentru a-l provoca pe rege la duel. Aegon a acceptat și l-a ucis, doar ca să descopere mai târziu că nu fusese campionul, ci bufonul lordului. Lordul Toland însuși dispăruse.

La fel dispăruse și Meria Martell, prințesa de Dorne, când regele Aegon, călare pe Balerion, a coborât asupra lui Sunspear unde a găsit-o pe sora sa Rhaenys. După ce incendiase Orașul Colibelor, ea cucerise Lemonwood, Pădurea Pătată și Apa Puturoasă, acceptând supunerea bătrânelor și copiilor, dar negăsind nicăieri un inamic real. Până și orașul-mahala din exteriorul zidurilor lui Sunspear era pe jumătate părăsit și nimeni dintre cei rămași nu voia să admită că ar fi știut unde se aflau lorzii și prințesele domishene.

— Broscoiul Galben s-a topit în nisipuri, i-a spus regina Rhaenys regelui Aegon.

Răspunsul acestuia a fost o declrație de victorie. În sala uriașă din Sunspear, el i-a adunat pe toți demnitarii rămași și i-a anunțat că Dorne făcea acum parte din Ținut, că de acum înainte ei îi vor fi

supuși loiali, iar foștii lor lorzi erau rebeli și proscriși. Pe capetele lor au fost puse recompense, îndeosebi pe al Broscoiului Galben, prințesa Meria Martell. Lordul Jon Rosby a fost numit Castelan de Sunspear, urmând să conducă Dorne în numele regelui. Administratori și castelani au fost numiți pentru toate celelalte teritorii și castele ocupate de Cuceritor. După aceea regele Aegon și oastea sa au plecat pe același drum pe care veniseră, spre apus, pe la poalele dealurilor și prin Trecătoarea Prințului.

Abia ajunseseră la Debarcaderul Regelui când Dorne a irupt în urma lor. Sulițași dornisheni au apărut din senin, ca florile deșertului după o ploaie. În răstimp de două săptămâni, Skyreach, Yronwood, Tor și Dealul Fantomei au fost recapturate, iar garnizoanele lor regale au fost trecute prin sabie. Castelanilor și administratorilor lui Aegon li s-a îngăduit să moară numai după torturi îndelungate. S-a spus că lorzii dornisheni puseseră rămășag între ei, pentru a vedea cine își poate ține prizonierul mai mult în viață, în vreme ce era dezmembrat treptat. Lordul Rosby, Castelan de Sunspear și Păzitor al Nisipurilor, a avut parte de un sfârșit mai blând decât majoritatea. După ce dornishenii au năvălit din orașul-mahala și au recucerit castelul, el a fost legat de mâini și de picioare, târât în vârful Turnului Suliței și azvârlit pe o fereastră de nimeni alta decât însăși bătrâna prințesă Meria.

În scurtă vreme au mai rămas doar lordul Tyrell și oastea sa. Regele Aegon îl lăsase pe Tyrell în urmă, când plecase. Despre Hellholt, un castel fortificat pe Râul Pucioasei, se credea că era bine situat pentru a face față oricăror revolte, însă apele râului erau sulfuroase și peștii pescuiți din ele i-au îmbolnăvit pe highgardeneri. Casa Qorgyle de Sandstone nu plecase niciodată genunchiul și sulițașii din Qorgyle ucideau ostașii trimiși de Tyrell să patruleze și să vâneze, când aceștia înaintau prea mult spre apus. Vaithii de Vaith procedau la fel în răsărit. Când vestea Defenestrării din Sunspear a ajuns la Hellholt, lordul Tyrell și-a adunat soldații rămași și a pornit peste nisipuri. Intenția sa anunțată era de a captura Vaith, de a continua spre răsărit în lungul râului, de a recuceri Sunspear și orașul-mahala și de a-i pedepsi pe ucigașii lordului Rosby. Dar undeva la răsărit de Hellholt, printre nisipurile roșii, Tyrell a dispărut împreună cu toată armata sa. Niciunul dintre oamenii aceia n-a mai fost revăzut vreodată.

Aegon Targaryen nu era un bărbat care să accepte înfrângerea. Războiul avea să continue alți șapte ani, deși după 6 D.C luptele au degenerat în atrocități, raiduri și represalii sângeroase, întrerupte de perioade lungi de inactivitate, câteva armistiții scurte și numeroase crime și asasinate.

În anul 7 D.C., Orys Baratheon și ceilalți lorzi care fuseseră luați în captivitate pe Drumul Oaselor au fost răscumpărați de Debarcaderul

Regelui în schimbul greutății lor în aur, dar când au revenit s-a văzut că Iubărețul-văduvelor le tăiase tuturor mâna cu care țineau spada, pentru a nu mai putea lupta niciodată împotriva lui Dorne. Ca represalii, regele Aegon însuși a atacat cu Balerion fortărețele montane din Wyls, preschimbând câteva dintre foișoarele și donjoanele lor în mormane de piatră topit! Cei din Wyls s-au refugiat însă prin grote și tuneluri de sub munți, iar Iubărețul-văduvelor a mai trăit alți douăzeci de ani.

În 8 D.C., un an foarte secetos, năvălitori dornisheni au traversat Marea lui Dorne pe corăbii asigurate de un rege pirat de pe Treptele de Piatră, au atacat șase-șapte orășele și sate de pe țărmul de miazăzi al Capului Mâniei și au provocat incendii care s-au întins prin jumătate din păduri. Se spune că prințesa Meria ar fi spus: „Foc pentru foc."

Acțiunea aceea nu era una căreia Targaryenii să nu-i răspundă! Mai târziu în cursul aceluiași an, Visenya Targaryen a apărut pe cerul lui Dorne și focurile lui Vhagar au fost dezlănțuite peste Sunspear, Lemonwood, Dealul Fantomei și Tor.

În anul 9 D.C., Visenya a revenit, de data aceasta însoțită de Aegon însuși, iar Sandstone, Vaith și Hellholt au ars.

Răspunsul dornishean a sosit în anul următor, când lordul Fowler a condus o armie prin Trecătoarea Prințului și în Reach, înaintând atât de rapid, încât a putut să incendieze câteva sate și să captureze marele castel Cântecul Nopții, înainte ca Lorzii Hotarelor să-și dea seama că inamicul era în pragul lor. Când vestea atacului a ajuns la Orașul Vechi, lordul Hightower l-a trimis pe fiul său Addam în fruntea unei oști puternice pentru a recuceri Cântecul Nopții, însă dornishenii anticipaseră exact acțiunea aceea. O a doua armie dornisheană, condusă de ser Joffrey Dayne, a coborât din Starfall și a atacat orașul. Zidurile Orașului Vechi s-au dovedit prea puternice pentru a fi străpunse de dornisheni, dar Dayne a incendiat câmpuri, ferme și sate pe o rază de douăzeci de leghe în jurul orașului și l-a ucis pe mezinul lordului Hightower, Garmon, când acesta a condus atacul unui grup ce ieșise din oraș. Ser Addam Hightower a ajuns la Cântecul Nopții doar pentru a descoperi că lordul Fowler îl incendiase și trecuse toată garnizoana prin sabie. Lordul Caron, soția și copiii săi fuseseră luați în Dorne ca prizonieri. În loc să plece în urmărirea lor, ser Addam a revenit de îndată la Orașul Vechi pentru a-l despresura, dar ser Joffrey și armata lui dispăruseră de asemenea în munți.

Bătrânul lord Manfred Hightower a murit la scurt timp după aceea. Ser Addam i-a urmat tatălui său ca lord al Turnului Înalt, iar Orașul Vechi a cerut răzbunare. Regele Aegon a zburat cu Balerion la Highgarden, pentru a se sfătui cu Păzitorul Sudului, însă tânărul lord Theo Tyrell nu era deloc încântat să plănuiască altă invazie în Dorne

după soarta avută de tatăl său.

O dată în plus, regele și-a dezlănțuit dragonii împotriva lui Dorne. Aegon însuși a atacat Skyreach, jurând să facă din cetatea de scaun a lui Fowler „un al doilea Harrenhal”. Visenya și Vhagar au adus focul și sângele în Starfall. Iar Rhaenys și Meraxes s-au întors la Hellholt… unde s-a petrecut tragedia. Dragonii targaryeni, împerecheați și antrenați pentru luptă, zburaseră de multe ori prin furtuni de sulițe și săgeți fără a suferi multe răni. Solzii unui dragon matur erau mai duri decât oțelul și chiar acele săgeți ce-și atingeau ținta pătrundeau rareori suficient pentru a face mai mult decât să înfurie fiarele uriașe. Însă acum, când Meraxes a pornit să coboare spre Hellholt, un apărător din tumul cel mai înalt al castelului a lansat un scorpion și săgeata din fier lungă de un metru a lovit dragonul reginei în ochiul drept. Meraxes n-a murit pe loc, dar s-a prăbușit pe pământ în agonia morții, distrugând turnul și o porțiune mare din zidul lui Hellholt în zvârcolirile sale.

Rămâne discutabil dacă Rhaenys Targaxyen a supraviețuit dragonului ei. Unii spun că a căzut de pe Meraxes și a murit, alții, că ar fi fost strivită sub acesta în curtea castelului. Câteva istorisiri afirmă că ea ar fi supraviețuit prăbușirii dragonului, însă a murit după aceea lent și chinuitor, torturată în temnițele Ullerilor. Probabil că adevăratele împrejurări ale morții ei nu vor fi cunoscute niciodată, însă Rhaenys Targaryen, sora și soția regelui Aegon I, a pierit la Hellholt, în Dorne, în anul 10 D.C.

Următorii doi ani au fost anii Turbării Dragonului. Toate castelele din Dorne au fost arse de câte trei ori, deoarece Balerion și Vhagar au revenit, iar și iar. Pe alocuri nisipurile din jurul lui Hellholt au fost topite în asemenea măsură, încât s-au transformat în sticlă, atât de fierbinte era răsuflarea arzătoare a lui Balerion. Lorzii dornisheni au fost siliți să se ascundă, dar n-au scăpat nici așa. Lorzii Fowler și Vaith, lady Toland și alți patru lorzi succesivi de Hellholt au fost uciși, unul după altul, deoarece Tronul de Fier oferise o răsplată în aur regească pentru capul oricărui lord dor- nishean. Însă numai doi dintre asasini au supraviețuit pentru a-și încasa răsplata, iar dornishenii au recurs la rândul lor la represalii plătind cu sânge pentru sânge. Lordul Connington de Cuibarul Grifonului a fost ucis pe când era la vânătoare. Lordul Mertyns de Pădurea Cețurilor a murit împreună cu toți cei din castelul său, otrăvit de o balercă de vin dornishean, lordul Fell a fost strangulat într-un bordel din Debarcaderul Regelui.

Nici targaryenii n-au fost exceptați. Regele a fost atacat de trei ori și ar fi fost răpus în două dintre incidentele acelea, dacă n-ar fi intervenit gărzile lui. Regina Visenya a fost atacată într-o seară în Debarcaderul Regelui. Două dintre gărzile ei au fost ucise înainte ca

Visenya însăși să-l spintece pe ultimul agresor cu Sora întunecată.

Actul cel mai infam al epocii aceleia sângeroase s-a petrecut în anul 12 D.C., când Wyl de Wyl, Iubărețul-văduvelor, a sosit neinvitat la nunta lui ser Jon Cafferen, moștenitorul lui Fawnton, cu Alys Oakheart, fiica lordului de Old Oak. După ce au fost lăsați să intre printr-o poartă dosnică de către o slugă trădătoare, atacatorii din Wyl l-au ucis pe lordul Oakheart și pe majoritatea nuntașilor și după aceea au silit-o pe mireasă să privească în timp ce i-au jugănit soțul. Apoi le-au siluit pe rând pe lady Alys și pe slujitoarele ei, după care le-au luat cu ei și le-au vândut unui negustor de sclavi myrishean.

La momentul acela Dorne era un pustiu fumegând, copleșit de foamete, molime și mană. „Un tărâm blestemat" l-au numit negustătorii din Orașele Libere. Și totuși Casa Martell a rămas *Neplecată, Neînfrântă, Nesfărâmată*, așa cum juraseră propriile lor cuvinte. Un cavaler dornishean, adus ca prizonier înaintea reginei Visenya, a insistat că Meria Martell ar prefera să-și vadă oamenii morți decât sclavi ai Casei Targaiyen. Visenya a replicat că ea și fratele ei ar fi fost încântați s-o mulțumească pe prințesă.

Vârsta și bolile au făcut până la urmă ceea ce nu fuseseră în stare dragonii și oștile. În anul 13 D.C., Meria Martell, Broscoiul Galben din Dorne, a murit în patul ei (pe când avea relații intime cu un armăsar, au insistat inamicii ei). Fiul ei Nymor i-a urmat ca lord de Sunspear și prinț de Dorne. În vârstă de șaizeci de ani și cu sănătatea deja șubredă, noul prinț dornishean nu dorea alte lupte. El și-a început domnia prin trimiterea la Debarcaderul Regelui a unei solii care să înapoieze craniul dragonului Meraxes și să-i ofere regelui Aegon termeni de pace. Solia a fost condusă de propria lui fiică, Deria, care urma să-i succeadă la tron.

Propunerile de pace ale prințului Nymor au întâmpinat o opoziție puternică în Debarcaderul Regelui. Regina Visenya li s-a împotrivit cu hotărâre.

— Nicio pace fără supunere! a declarat ea și prietenii ei din consiliul regelui i-au repetat cuvintele.

Orys Baratheon, care se gârbovise și se înrăise în ultimii ani, a susținut trimiterea prințesei Deria înapoi la tatăl ei fără o mână. Lordul Oakheart a expediat un corb, sugerând ca fata dornisheană să fie vândută „în bordelul cel mai nenorocit din Debarcaderul Regelui, până ce toți cerșetorii din oraș își vor satisface plăcerile cu ea". Aegon Targaryen a respins toate propunerile de felul acela; prințesa Deria venise ca emisar sub un stindard de pace și de aceea, a jurat el, nu avea să sufere niciun neajuns sub acoperișul său.

Toți au fost de acord că pe rege îl obosise războiul, însă dacă le-ar fi acordat dornishenilor pace fără supunere, ar fi fost totuna cu a spune că iubita lui soră Rhaenys murise în zadar, că toată vărsarea de

sânge și omorurile fuseseră inutile. Lorzii din Consiliul Restrâns au avertizat după aceea că orice pace de felul acela putea fi văzută ca un semn de slăbiciune și putea încuraja alte rebeliuni, care ar fi trebuit apoi să fie înăbușite. Aegon știa că Reach, Ținuturile Furtunii și Hotarele suferiseră teribil în cursul luptelor și nu aveau nici să uite, nici să ierte. Nici chiar în Debarcaderul Regelui el n-a cutezat să-i lase pe dornisheni în afara lui Aegonfort fără o escortă puternică, de teamă ca orășenii să nu-i facă bucăți. Din toate aceste motive, după cum a scris mai târziu Marele Maester Lucan, regele a fost pe punctul de a refuza propunerile dornishenilor și de a continua războiul.

În clipa aceea prințesa Deria i-a înmânat o scrisoare pecetluită din partea tatălui eL

— Este numai pentru ochii voștri, Înălțimea Ta.

Regele Aegon a chit cuvintele prințului Nymor de față cu toți curtenii, cu chipul împietrit și în tăcere, așezat pe Tronul de Fier. S-a spus că, atunci când s-a ridicat, din mână îi picura sânge. A ars scrisoarea și n-a mai vorbit niciodată despre ea, dar în noaptea aceea l-a încălecat pe Balerion și a zburat peste apele Golfului Apei Negre, spre Piatra Dragonului de pe muntele ei fumegător. Când a revenit în dimineața următoare, Aegon Targaryen a fost de acord cu termenii propuși de Nymor. La scurtă vreme după aceea, el a semnat un tratat de pace veșnică cu Dorne.

Nici în ziua de azi nimeni nu poate spune cu certitudine ce a conținut scrisoarea Deriei. Unii afirmă că ar fi fost o simplă rugăminte de la tată la altul, cuvinte rostite din inimă care l-au mișcat pe regele Aegon. Alții insistă că a fost o listă a lorzilor și nobililor cavaleri care-și pierduseră viețile în timpul războiului. Unii septoni au ajuns chiar să sugereze că misiva fusese solomonită, că fusese scrisă de Broscoiul Galben înaintea morții, folosind drept cerneală sângele reginei Rhaenys pe care-l strânsese într-o sticluță, astfel ca regele să fie neajutorat înaintea farmecelor ei vătămătoare.

Marele Maester Clegg, care a venit în Debarcaderul Regelui mulți ani mai târziu, a ajuns la concluzia că Dorne nu mai avea de acum puterea să lupte. El a sugerat că, împins de disperare, prințul Nymor era posibil să fi amenințat că, dacă pacea îi va fi refuzată, avea să-i tocmească pe Oamenii Fără Chip din Braavos să-l ucidă pe fiul și moștenitorul regelui Aegon, băiatul reginei Rhaenys, Aenys, care pe atunci avea doar șase ani. Poate că așa a fost… totuși nimeni nu va ști niciodată adevărul.

Așa a luat sfârșit Primul Război Dornishean (4-13 D.C.).

Broscoiul Galben din Dorne făcuse ceea ce Harren cel Negru, cei Doi Regi și Torrhen Stark nu izbutiseră: i-a înfrânt pe Aegon Targaryen și pe dragonii săi. Cu toate acestea, la miazănoapte de Munții Roșii, tacticile ei nu i-au adus decât dispreț. „Curaj dornishean” a

devenit o poreclă batjocoritoare pentru lașitate printre lorzii și cavalerii din regatele lui Aegon. „Când este amenințat”, a consemnat un scrib, „broscoiul sare-n gaura lui”. Un altul a spus: „Meria a luptat ca o femeie, cu minciuni, trădări și vrăjitorii.” „Victoria” dornishenilor (dacă se poate vorbi despre o victorie) a fost considerată dezonorantă, iar supraviețuitorii luptei, precum și fiii și frații celor căzuți și-au promis unii altora că va sosi și altă zi și va aduce și o răfuială.

Răzbunarea lor avea să fie nevoită să aștepte o generație viitoare și urcarea pe tron a unui rege mai tânăr și mai însetat de sânge. Deși Aegon Cuceritorul urma să mai stea douăzeci și patra de ani pe Tronul de Fier, conflictul dornishean avea să fie ultimul lui război.

Trei capete avut-a Dragonul

Cârmuirea în timpul regelui Aegon I

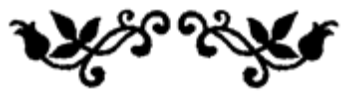

Aegon I Targaryen a fost un războinic faimos, cel mai măreț Cuceritor din istoria Westerosului, deși mulți sunt de părere că realizările lui cele mai de seamă au fost în vremurile de pace. S-a spus că Tronul de Fier a fost făurit cu foc, oțel și teroare, însă, după ce s-a răcit, a devenit locul de împărțire a dreptății pentru tot WesterosuL Împăcarea celor Șapte Regate sub conducerea Targaryenilor a fost cheia de boltă a politicii regelui Aegon I. În acest scop, el a întreprins eforturi uriașe pentru a include în Curtea și consiliile sale bărbați (ba chiar și câteva femei) din toate părțile Ținutului. Foștii lui inamici au fost încurajați să-și trimită copiii (în principal, fiii și fiicele mezine, întrucât majoritatea marilor Jorzi doreau să-și țină succesorii aproape de casă) la Curte, unde băieții slujeau ca paji, paharnici și scutieri, iar fetele ca slujitoare și doamne de companie ale reginelor lui Aegon. În Debarcaderul Regelui, ei au asistat în mod direct la împărțirea dreptății de către rege și au fost îndemnați să se considere supuși loiali ai unui Ținut măreț, nu ca locuitori ai tărâmurilor din apus, ai Ținuturilor furtunii ori ai Nordului.

Targaryenii au mijlocit de asemenea multe căsătorii între case nobile din capete opuse ale Ținutului, cu Speranța că aceste alianțe vor ajuta să lege laolaltă teritoriile cucerite, făcând din cele șapte regate unul singur. Reginele lui Aegon, Visenya și Rhaenys, au fost mai cu seamă încântate în aranjarea acestor partide. În urma eforturilor lor, tânărul Ronnel Arryn, lord de Eyrie, a luat de soție o fiică a lui Torrhen Stark de Winterfell, în vreme ce fiul cel mai mare al lui Loren Lannister, moștenitor al Casterly Rock, s-a căsătorit cu o fiică Redwyne din Arbor. Când trei fete, tripleți, i s-au născut Luceafărului de Tarth, regina Rhaenys le-a mijlocit căsătorii cu Casa Corbray, Casa Hightower și Casa Harlaw. Regina Visenya a intermediat o nuntă dublă între Casele Blackwood și Bracken, rivale ale căror trecut de dușmănie se întindea pe veacuri, astfel încât câte un fiu din fiecare Casă s-a însurat cu o fiică din cealaltă Casă, pentru a pecetlui pacea între ei. Iar când o fată Rowan aflată în slujba lui Rhaenys a rămas grea cu un ajutor de bucătar, regina a găsit în Portul Alb un cavaler care să o ia de soție, și în Lannisport un altul care a fost dispus să-i ia

bastardul ca fiu vitreg.

Deși nimeni nu s-a îndoit că Aegon Targaryen a fost autoritatea finală în toate chestiunile legate de cârmuirea Ținutului, surorile sale Visenya și Rhaenys i-au rămas partenere la conducere de-a lungul domniei sale. Cu excepția poate a Bunei Regine Alysanne, soția regelui Jaehaerys Întâiul, nicio altă regină din istoria celor Șapte Regate n-a mai exercitat atâta influență asupra politicii ca surorile Dragonului. Regele obișnuia s-o ia pe una dintre regine cu el oriunde ar fi călătorit, pe când cealaltă rămânea în Piatra Dragonului sau în Debarcaderul Regelui, adesea șezând pe Tronul de Fier și judecând orice probleme erau aduse înaintea ei.

Deși Aegon desemnase Debarcaderul Regelui drept cetate de scaun și instalase Tronul de Fier în sala lungă și afumată din Aegonfort, el n-a petrecut acolo niciun sfert din domnia sa. Cam tot atâtea din zilele și nopțile lui au fost petrecute în Piatra Dragonului, citadela insulară a strămoșilor săi. Castelul de sub Muntele Dragonului era de zece ori mai mare decât Aegonfbrt și asigura considerabil mai mult confort, siguranță și istorie. Cuceritorul a fost chiar auzit spunând o dată că iubea izul din Piatra Dragonului, unde aerul sărat mirosea întotdeauna a fom și pucioasă. Aegon petrecea aproape jumătate de an în cele două locuri, împărțindu-și timpul între ele.

Cealaltă jumătate era dedicată nesfârșitelor vizite regale, întrucât își ducea Curtea de la un castel al altul, fiind pe rând oaspetele marilor lorzi locali. Gulltown și Eerie, Harrenhal, Rivverun, Lannisport și Casterly Rock, Crakehall, Old Oak, Highgarden, Orașul Vechi, Arbor, Horn Hill, Ashford, Capătul Furtunii și Evenfall Hall avuseseră cinstea de a o găzdui pe Înălțimea sa de multe ori, însă Aegon putea să apară, și adesea o făcea, aproape oriunde, însoțit uneori de o mie de cavaleri, lorzi și doamnele lor. A călătorit de trei ori la Insulele de Fier (de două ori pe Pyke și o dată pe Marele Wyk), a petrecut două săptămâni pe Sisterton în 19 D.C. și a fost în Nord de șase ori, ținând judecată de trei ori în Portul Alb, de două ori la Barrowtown și o dată la Winterfell, în chiar ultima sa vizită regală în anul 33 D.C.

Afirmația lui Aegon când a fost întrebat asupra motivelor călătoriilor sale a rămas faimoasă: „Mai bine să prevezi rebeliunile decât să le înăbuși.” Vederea regelui la apogeul puterii sale, călare pe Balerion, Teroarea Neagră, și însoțit de sute de cavaleri strălucitori în mătase și oțel, era importantă pentru insuflarea loialității în lorzii care nu aveau astâmpăr. Oamenii de rând trebuiau de asemenea să-și vadă regii și reginele la răstimpuri, a adăugat Aegon, și să știe că le pot povesti despre supărările și grijile lor.

Și așa au și făcut. Mare parte a vizitelor regale era dedicată banchetelor și balurilor și vânătorilor cu hăitași sau șoimi, întrucât fiecare lord căuta să-i întreacă pe ceilalți prin splendoare și

ospitalitate, dar Aegon a stăruit de asemenea să-și împartă dreptatea de oriunde s-ar fi aflat în timpul călătoriilor sale, indiferent dacă se găsea pe podiumul din castelul unui mare lord sau pe un bolovan acoperit cu mușchi de pe ogorul unui fermier. Șase maesteri îl însoțeau pentru a-i răspunde la orice întrebări ar fi putut avea despre legile, tradițiile și istoria locală și pentru a consemna în scris decretele și judecățile emise de Înălțimea Sa. *Un lord trebuie să cunoască tărâmul pe care-l conducea,* i-a spus mai târziu Cuceritorul fiului său Aenys, iar de-a lungul călătoriilor sale Aegon a învățat multe despre cele Șapte Rega și locuitorii lor.

Fiecare dintre regatele cucerite avea propriielui legi și tradiții, iar regele Aegon a încercat să nu se amestece prea mult în ele. Le-a îngăduit lorzilor lui să continue să domnească așa cum făcuseră dintotdeauna, cu aceleași puteri și prerogative. Pravilele moștenirii și succesiunii au rămas neschimbate, structurile feudale existente au fost confirmate, lorzii, mari și mărunți deopotrivă, au păstrat puterea ștreangului și înecului pe propriile lor pământuri, ca și dreptul primei nopți, acolo unde obiceiul predominase.

Principala preocupare a lui Aegon a fost pacea. Înainte de Cucerire, războaiele între ținuturile din Westeros erau frecvente. Aproape că nu trecea un an fără ca undeva să nu se poarte vreo bătălie. Până și în acele regate între care se spunea că exista pace, lorzii vecini recurgeau adesea la arme pentru a-și soluționa disputele. Întronarea lui Aegon a pus în mare parte sfârșit acelor conflicte. Acum lorzii lorzii mărunți și cavalerii împroprietăriți trebuiau să-și înfățișeze vrajbele înaintea lorzilor suzerani și să le respecte judecățile. Divergențele între marile Case ale Ținutului erau judecate de Coroană. „Prima lege a Ținutului va fi Pacea Regelui”, a decretat regele Aegon, „și orice lord care va pomi război fără acordul meu va fi considerat un rebel și un dușman al Tronului de Fier”.

Regele Aegon a emis de asemenea decrete ce au reglementat vămile, îndatoririle și dările în tot Ținutul, întrucât până atunci fiecare port și fiecare lord mărunt fusese liber să ceară oricât dorea de la arendași, oameni de rând și negustători. De asemenea, el a proclamat ca oamenii sfinți ai Credinței și toate pământurile și bunurile lor să fie scutite de la plata dărilor și a afirmat dreptul tribunalelor Credinței de a-i judeca și condamna pe orice septoni, Frați Jurați sau sfinte surori acuzate de samavolnicie. Deși el însuși nu era credincios, primul rege targaryan a avut întotdeauna grijă să caute susținerea Credinței și a Înaltului Septon din Orașul Vechi.

Debarcaderul Regelui a crescut în jurul lui Aegon și al Curții sale, atât pe cele trei dealuri din preajma gurii Apei Negre, cât și în vecinătatea lor. Cel mai înalt dintre dealurile acelea a devenit cunoscut ca Dealul lui Aegon, iar în scurtă vreme celelalte două au

fost botezate Dealul Visenyei și Dealul lui Rhaenys, iar numele lor anterioare au fost date uitării. Fortăreața-castru glosolană pe care Aegon o clădise la iuțeală nu era nici îndeajuns de mare, nici îndeajuns de măreață pentru a-l găzdui pe rege și Curtea sa, astfel că începuse să se extindă chiar înainte de terminarea Cuceririi. A fost construit un donjon nou, numai din bușteni și înalt de cincisprezece metri, sub care se afla o sală vastă și o bucătărie, clădite din piatră și acoperite cu ardezie ca măsură de siguranța împotriva focului, de cealaltă parte a curții interioare. Au apărut grajduri, apoi un hambar. A fost ridicat un turn de veghe, de două ori mai înalt decât cel dinaintea sa. În scurtă vreme Aegonfort amenința să-și iasă dintre ziduri, de aceea s-a construit altă palisadă, care a acoperit o suprafață mai întinsă din vârful dealului, creând spațiu suficient pentru o garnizoană, un arsenal, un sept și un turn tambur.

La poalele dealurilor, cheiuri și magazii se întindeau pe malurile râului, iar în locurile unde până atunci fuseseră văzute doar câteva bărci de pescuit, acum ancorau negustori din Orașul Vechi și Orașele Libere alături de corăbiile lungi ale velaryonilor și celtigarilor. Mare parte din negoțul ce se purtase prin Iazul Fecioarelor și Duskendale sosea acum la Debarcaderul Regelui. O piață de pește a apărut în lungul râului și un târg de straie s-a întins între dealuri. A apărut o casă pentru vămuire. Un sept modest s-a deschis pe Apa Neagră, în carena unei bărci vechi de pescuit, urmat de altul mai solid, din chirpici, pe mal. După aceea al doilea sept, de două ori mai larg și de trei ori mai înalt, a fost construit în vârful Dealului Visenyei, cu galbeni trimiși de Înaltul Septon. Prăvăliile și locuințele s-au înmulțit precum ciupercile după ploaie. Bogătașii au clădit case din zid pe coastele dealurilor, în vreme ce sărmanii trăiau în colibe murdare din lut și paie, în locurile mai joase dintre acelea.

Nimeni n-a rânduit lărgirea Debarcaderului Regelui. Orașul a crescut pur și simplu… dar a crescut rapid. La prima încoronare a lui Aegon, era un simplu sătuc pitit sub un castel-castru. La a doua sa încoronare, era deja o așezare prosperă, cu câteva mii de suflete. Până în anul 10 D.C era un oraș în toată puterea cuvântului, aproape la fel de mare ca Gulltown sau Portul Alb. Până în anul 25 D.C, le depășise pe ambele și devenise al treilea cel mai populat oraș din Ținut, întrecut doar de Lannisport și de Orașul Vechi.

Spre deosebire însă de rivalii săi, Debarcaderul Regelui nu era înconjurat de ziduri. Și nici nu avea nevoie de ele, așa cum se știe că afirmau unii dintre locuitorii săi; niciun inamic n-ar fi cutezat să-l atace vreodată, atâta timp cât era apărat de Targaryeni și de dragonii lor. Poate că și regele însuși a împărtășit la început părerea aceea, dar moartea surorii sale Rhaenys și a dragonului ei Meraxes în anul 10 D.C., ca și atentatele la adresa propriei lui persoane l-au pus neîndoios

pe gânduri…

Iar în anul 19 După Cucerire, în Westeros s-a auzit despre un raid cutezător în Insulele Verii, unde o flotă de pirați pustiise Orașul Copacilor Înalți, adunase prăzi importante și înrobise o mie de femei și copii. Istorisirile despre incursiune l-au neliniștit pe rege, care a înțeles că Debarcaderul Regelui va fi la fel de vulnerabil înaintea oricărui inamic destul de viclean ca să-l atace atunci când el și Visenya se aflau altundeva. De aceea, Înălțimea Sa a poruncit construirea unui inel de ziduri în jurul Debarcaderului Regelui, la fel de înalte și de puternice precum cele ce apărau Orașul Vechi și Lannisport. Misiunea construirii lor le-a fost încredințată Marelui Maester Gawen și lui ser Osmund Strong, Mâna Regelui. Pentru a cinsti cele Șapte Regate, Aegon a decretat ca orașul să aibă șapte porți, fiecare protejată printr-un corp de gardă masiv și turnuri de apărare. Munca la ziduri a început în anul următor și a continuat până în 26 D.C.

Ser Osmund a fost a patra Mână a Regelui. Cea dintâi fusese lordul Orys Baratheon, fratele său vitreg bastard și tovarăș din tinerețe, dar el căzuse prizonier în Războiul Dornishean și își pierduse mâna cu care ținea spada. După ce a fost răscumpărat și a revenit acasă, nobilul lord i-a cerut regelui să fie eliberat de îndatoririle sale.

— Mâna Regelui, a spus el, trebuie să aibă mâini. Nu vreau ca oamenii să vorbească despre Ciotul Regelui.

De aceea Aegon l-a chemat pe Edmyn Tully, lord de Riverrun, ca să-i fie Mână. Lordul Edmyn a slujit între anii 7 și 9 D.C, dar, după ce soția i-a murit în lăuzie, a hotărât că propriii lui copii aveau mai multă nevoie de el decât Ținutul și a rugat să fie lăsat să se întoarcă în Ținuturile Riverane. Tully a fost înlocuit de Alton Celtigar, lord de Insula Cleștilor, care a slujit destoinic ca Mână a Regelui până la moartea sa din cauze naturale, survenită în anul 17 D.C, după care regele l-a numit pe ser Osmund Strong.

Marele Maester Gawen a fost al treilea în funcția aceea. Aegon Targaryen avusese întotdeauna un maester în Piatra Dragonului, la fel ca tatăl lui și tatăl tatălui lui. Toți marii lorzi din Westeros și mulți lorzi mai mărunți și cavaleri împroprietăriți se sprijineau pe maesteri educați în Citadela din Orașul Vechi, care le slujeau ca vindecători, scribi și sfetnici, împerecheau și antrenau corbii ce le purtau mesajele (și de asemenea scriau și citeau mesajele acelea pentru lorzii care nu aveau cunoașterea respectivă), îi ajutam pe administratori cu socotelile gospodăriei și-i educau pe copiii lor. În decursul Cuceririi, Aegon și surorile lui avuseseră fiecare câte un maester care îi slujea, iar după aceea regele a folosit chiar și cinci-șase pentru a se ocupa de toate problemele care-i erau prezentate.

Însă cei mai înțelepți și mai învățați oameni din cele Șapte Regate

erau arhimaesterii din Citadelă, fiecare dintre ei fiind autoritatea supremă în una dintre marile discipline. În anul 5 D.C., simțind că Ținutul ar putea beneficia de pe urma înțelepciunii lor, regele Aegon a cerut Conclavului să-i trimită pe unul dintre membrii săi, care să-l sfătuiască și cu care să se consulte în toate chestiunile legate de cârmuirea Ținutului. Așa a fost creată funcția de Mare Maester, la cererea regelui Aegon.

Primul care a ocupat funcția aceea a fost Arhimaesterul Ollidar, păstrătorul cronicilor, ale cărui inel, sceptru și mască erau din bronz. Deși formidabil de învățat, Ollidar era de asemenea formidabil de bătrân și a părăsit lumea aceasta la mai puțin de un an după ce îmbrăcase mantia de Mare Maester. Pentru a-l înlocui, Conclavul l-a ales pe Arhimaesterul Lyonce, ale cărui inel, sceptru și mască erau din aur galben. El s-a dovedit mai robust decât predecesorul lui și a slujit Ținutul până în anul 12 D.C., când a alunecat în noroi, și-a frânt șoldul și a murit la scurt timp după aceea, apoi a fost numit în funcție Mare Maesterul Gawen.

Instituția Consiliului Restrâns al regelui n-a înflorit până la domnia regelui Jaehaerys Împăciuitorul, dar asta nu înseamnă că Aegon I ar fi condus fără ajutorul consiliului. Se știe că el se consulta frecvent cu Marii lui Maesteri, ca și cu maesterii din propria lui casă. În chestiunile legate de dări, datorii și venituri, el a căutat sfatul maeștrilor banilor. Deși avea un septon în Debarcaderul Regelui și altul în Piatra Dragonului, regele i-a scris mai adesea Înaltului Septon din Orașul Vechi în chestiunile religi- oase și avea grijă să treacă pe la Septul Stelat de fiecare dată în cursul vizitei sale anuale. Mai mult decât oricare dintre ei, regele Aegon se bizuia pe Mâna Regelui și, desigur, pe surorile lui, reginele Rhaenys și Visenya.

Regina Rhaenys a fost o mare protectoare a banilor și menestrelilor din cele Șapte Regate, răsplătindu-i cu aur și daruri pe aceia care o încântau. Deși regina Visenya își considera sora frivolă, în comportamentul acela exista o înțelepciune care trecea dincolo de simpla iubire a muzicii. Asta deoarece menestrelii din Ținut, în dorința lor de a dobândi favorurile reginei, au compus multe cântece care preamăreau Casa Targaryen și pe regele Aegon, după care au cutreierat și au cântat cântecele acelea în toate turnurile, castelele și satele, de la Hotarele dornishene până la Zid. În felul acesta Cucerirea a fost glorificată pentru oamenii simpli, iar
Dragonul însuși a devenit un rege-erou.

Regina Rhaenys a fost de asemenea interesată de soarta oamenilor de rând și a iubit îndeosebi femeile și copiii. Odată, pe când ținea judecată în Aegonfort, înaintea ei a fost adus un bărbat care-și omorâse soția în bătaie. Frații femeii doreau să fie pedepsit, dar soțul a susținut că fusese dreptul lui legitim de a proceda așa, fiindcă își

găsise soția în pat cu alt bărbat. Dreptul soțului de a-și pedepsi soția infidelă era bine stabilit în toate cele Șapte Regate (mai puțin în Dorne). În continuare, soțul a arătat că bățul cu care-și bătuse consoarta nu fusese mai gros decât degetul lui mare, ba chiar a adus bățul acela pentru a fi văzut. Când regina l-a întrebat însă de câte ori îți lovise soția, el n-a putut răspunde, însă frații moartei au insistat că fuseseră o sută de lovituri.
Regina Rhaenys și-a consultat maesterii și septonii, apoi și-a anunțat judecata. O adulteră le aducea mare jignire Celor Șapte, care creaseră femeile pentru a fi fidele și supuse soților lor, și de aceea ea trebuia pedepsită. Dar întrucât un zeu nu are decât șapte chipuri, pedeapsa ar trebui să fie de numai șase lovituri (pentru că a șaptea ar fi pentru Străin, iar Străinul este chipul morții). De aceea primele șase lovituri aplicate de bărbat fuseseră legiuite… însă restul de nouăzeci și patru fuseseră un afront la adresa zeilor și oamenilor și trebuia pedepsit în consecință. Începând cu ziua aceea, „uzanța celor șase" a devenit parte din dreptul cutumiar, alături de „uzanța degetului mare". (Bărbatul a fost dus la poalele Dealului lui Rhaenys, unde a primit nouăzeci și patru de lovituri din partea fraților moartei, care au folosit bețe de aceeași grosime.)

Regina Visenya n-a împărtășit dragostea pentru muzică și cântece a surorii ei. Ea n-a fost însă lipsită de simțul umorului și mulți ani a avut propriul ei bufon, un cocoșat hirsut poreclit lordul Față-de-maimuță, ale cărui caraghioslâcuri o amuzau teribil, el a murit înecându-se cu un sâmbure de piersică, regina și-a făcut rost de o maimuțică și a îmbrăcat-o în straiele lordului Față-de-maimuță. Se spune că ar fi zis „Bufonul cel nou este mai isteț."

În același timp în Visenya Targaryen a existat o latură întunecată. Pentru majoritatea lumii, ea a etalat chipul încruntat al unui războinic, sever și neiertător. Până și frumusețea ei avea un tăiș, au recunoscut admiratorii reginei. Cea mai vârstnică dintre cele trei capete ale dragonului, Visenya avea să le suprabiețuiască celorlați doi și a umblat vorba că în ultimii ani ai vieții sale, când nu mai putea mânui spada, ea s-a dedicat magiei negre, combinând otrăvuri și murmurând vrăji rele. Unii au sugerat chiar că este posibil să fi fost fratricidă și regicidă, deși n-au fost prezentate niciodată dovezi in sprijinul acelor ponegriri.

Dacă ar fi totuși adevărate, ele ar însemna o crudă ironie a sorții, deoarece în tinerețea ei nimeni n-a întreprins mai multe pentru a-l proteja pe rege. Visenya a folosit-o în două rânduri pe Sora Întunecată în apărarea lui Aegon, când acesta a fost atacat de asasini dornisheni. Pe rând suspicioasă și feroce, ea nu avea încredere în nimeni cu excepția fratelui ei. În cursul Războiului Dornishean, a purtat cămașa de zale zi și noapte, chiar și pe sub veșmintele de la Curte și l-a

îndemnat pe rege să procedeze la fel. Când Aegon a refuzat, Visenya s-a mâniat.

— Chiar dacă ții în mâini Focul Negru, a spus ea, ești singur și eu nu pot să fiu mereu cu tine.

Când regele i-a atras atenția că era înconjurat de gărzi, Visenya a tras-o pe Sora Întunecată din teacă și i-a crestat obrazul, atât de iute, încât gărzile n-au avut vreme să reacționeze.

— Gărzile tale sunt încete și lenețe, a continuat ea. Te-aș fi putut ucide la fel de ușor pe cât te-am tăiat. Ai nevoie de o apărare mai bună.

Sângerând, regele Aegon n-a putut decât să fie de acord.

Mulți regi aveau campioni care să-i apere. Aegon era lordul celor Șapte Regate și, ca atare, a hotărât regina Visenya, trebuia să aibă șapte campioni. Așa a luat naștere Garda Regelui; o frăție de șapte cavaleri, cei mai faimoși din Ținut, învești mântați și împlătoșați în alb imaculat, care aveau ca unic scop apărarea regelui, gata oricând să-și jertfească viața pentru el, dacă ar fi fost nevoie. Visenya le-a conceput jurământul, bazându-se pe cel al Rondului de Noapte; precum ciorile cu mantii negre de la Zid, Săbiile Albe slujeau pe viață, renunțând la toate pământurile, titlurile și bunurile lor lumești pentru a duce un trai de castitate și obedință, fără altă răsplată decât onoarea.

Atât de mulți cavaleri au sosit pentru a se oferi să facă parte din Garda Regelui, încât regele Aegon s-a gândit să organizeze un turnir măreț pentru a decide care dintre ei erau cei mai destoinici. Visenya nici n-a vrut să audă însă de așa ceva. Ca să faci parte din Garda Regelui, a spus ea, nu ajungea doar să fii iscusit în mânuirea armelor. Ea nu voia să rișteze să plaseze în jurul regelui oameni de a căror loialitate nu era complet sigură, indiferent cât de bine s-ar fi descurcat ei într-un meleu. Ca atare, avea să-i aleagă personal pe cavaleri.

Campionii pe care i-a desemnat erau tineri și bătrâni, înalți și scunzi, oacheși și bălai. Ei proveneau din toate colțurile Ținutului. Unii erau fiii cei mai tineri, alții succesorii la conducerea unor Case vechi, care renunțaseră la moștenirilor lor pentru a-l sluji pe rege. Unul era un cavaler rătăcitor, altul un bastard. Toți erau însă iuți, puternici, cu spirit de observație, îndemânatici cu spada și cu scutul, și devotați regelui. Iată numele celor Șapte ai lui Aegon, așa cum stau scrise în Cartea Albă a Gărzii Regelui: ser Richard Roote; ser Addison Hill, bastard de Cornfield; ser Gregor Goode; ser Griffith Goode, fratele său; ser Humfrey Saltimbancul, ser Robin Darklyn, poreclit Ciocârlanul Negru, și ser Corlys Velaryon, Lord Comandant. Istoria a confirmat că Visenya Targaryen a ales bine. Doi dintre cei șapte cavaleri numiți inițial de ea aveau să moară în apărarea regelui și toți aveau să slujească cu vitejie până la sfârșitul vieții. Mulți bărbați curajoși le-au urmat de atunci, scriindu-și numele în Cartea Albă și

îmbrăcând mantia albă. Garda Regelui a rămas până azi un simbol al onoarei.

Șaisprezece Targaryeni i-au urmat lui Aegon Dragonul pe Tronul de Fier, până ce dinastia a fost răsturnată în cele din urmă prin Rebeliunea lui Robert. Printre ei s-au numărat oameni înțelepți și neghiobi, cruzi și blânzi, buni și ticăloși. Cu toate acestea, dacă regii dragonilor sunt judecați doar pe baza moștenirii pe care au lăsat-o, a legilor, instituțiilor și îmbunătățirilor rămase în urma lor, atunci numele regelui Aegon Întâiul figurează în capul listei, atât pe timp de pace, cât și pe timp de război.

Fiii Dragonului

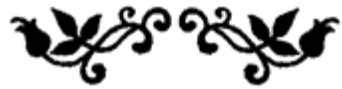

Regele Aegon Întâiul Targaryen s-a căsătorit cu ambele lui surori. Rhaenys și Visenya au fost călărețe de dragoni, cu păr argintiu-auriu, ochi liliachii și frumusețea adevăraților Targaryeni. În rest, cele două regine au fost pe atât de deosebite pe cât pot fi două femei între ele… cu o singură excepție. Fiecare dintre ele i-a dăruit regelui un fiu.

Aenys a fost primul născut. Adus pe lume in anul 7 D.C. de către Rhaenys, soția mai tânără a lui Aegon, băiatul a fost mititel la naștere și bolnăvicios. Plângea întruna și se spune că membrele îi erau firave și ochii micuți și apoși, iar maesterii regelui s-au temut că s-ar putea să nu supraviețuiască. El scuipa sfârcurile doicii și sugea doar la sânii mamei, iar potrivit zvonurilor ar fi urlat timp de două săptămâni după ce a fost înțărcat. Se deosebea atât de mult de regele Aegon, încât câțiva au cutezat chiar să sugereze că Înălțimea Sa nu era adevăratul tată al copilului și că Aenys era un bastard zămislit de unul dintre numeroșii favoriți chipeși ai reginei Rhaenys, fiul unui menestrel, al unui saltimbac sau al unui mim. De asemenea, prințul a crescut foarte încet. Aenys Targaryen a început să se dezvolte abia după ceia căpătatpe tânărul dragon Quicksilver, care se născuse în același an pe Piatra Dragonului.

Prințul Aenys avea trei ani când mama lui, regina Rhaenys și dragonul ei, Meraxes, au fost omorâți în Dorne. Moartea ei l-a lăsat neconsolat pe băiat. El a încetat să mai mănânce, ba chiar a început să se târască, așa cum făcuse la vârsta de un an, de parcă ar fi uitat să meargă. Tatăl lui a fost cuprins de disperare și prin Curte s-a zvonit că regele Aegon ar putea să-și ia altă soție, deoarece Rhaenys murise, iar Visenya nu avea copii și era poate stearpă. Regele nu și-a destăinuit însă nimănui gândurile în această privință, așa încât nimeni nu putea spune care-i erau intențiile, totuși mulți mari lorzi și nobili cavaleri au sosit la Curte cu fiicele lor fecioare, una mai atrăgătoare decât alta.

Toate speculațiile acelea au luat sfârșit însă în anul 11 D.C., când regina Visenya a anunțat pe neașteptate că purta în pântece copilul regelui. Un fiu, a proclamat ea plină de încredere, și într-adevăr așa s-a dovedit. Prințul a pătruns țipând în lumea aceasta în anul 12 D.C. Maesterii și moașele au fost de acord cu toții că niciun nou-născut n-a fost vreodată mai robust decât Maegor Targaryen; la naștere, greutatea pruncului a fost de aproape două ori mai mare decât cea a

fratelui său.

Frații vitregi n-au fost niciodată apropiați. Prințul Aenys era succesorul legitim la tron, iar regele Aegon l-a ținut aproape de sine. Când călătorea prin Ținut, de la un castel la altul, prințul îl însoțea. Prințul Maegor a rămas cu mama lui și stătea lângă ea când ținea judecată. În anii aceia regina Visenya și regele Aegon au fost adesea departe unul de celălalt. Când nu era într-o vizită regală, Aegon revenea la Debarcaderul Regelui și Aegonfort, în timp ce Visenya și fiul ei rămâneau în Piatra Dragonului. Din acest motiv, lorzii și oamenii de rând deopotrivă au început să-l numească pe Maegor prințul de Piatra Dragonului.

Regina Visenya a pus o sabie în mâna fiului ei când acesta avea trei ani. Se spune că primul lucru pe care l-a făcut cu arma a fost să spintece una dintre pisicile castelului... deși este mai probabil ca istoria aceasta să fie o ponegrire născocită mult mai târziu de dușmanii lui. Pe ae altă parte nu se poate nega că prințul a îndrăgit de îndată arta mânuirii sabiei. Ca prim maestru de arme, mama i l-a ales pe ser Gawen Corbray, unul dintre cei mai nimicitori cavaleri din toate cele Șapte Regate.

Prințul Aenys se afla atât de frecvent în tovărășia tatălui său, încât propria lui instruire în artele cavalerești a provenit în mare parte de la cavalerii din Garda Regelui, iar uneori din partea regelui însuși. Instructorii săi au fost de acord că băiatul era silitor și nu ducea lipsă de curaj, dar ii lipseau statura și forța tatălui și n-a fost niciodată decât un luptător onorabil, chiar și când regele îi dădea pe mâini Focul Negru, așa cum proceda la răstimpuri. Aenys n-avea să se facă de rușine în luptă, au spus dascălii lui, dar niciodată n-aveau să fie cântate balade despre isprăvile lui de arme.

Darurile pe care le deținea prințul erau de cu totul altă natură. Aenys era un bun cântăreț, cu glas puternic și dulce. Era curtenitor și fermecător, inteligent fără a fi șoarece de bibliotecă. Își făcea prieteni cu ușurință și fetele păreau să-l soarbă din ochi, indiferent dacă erau de viță nobilă ori din popor. Lui Aenys îi plăcea de asemenea să călărească. Tatăl său i-a dăruit cai de curse, buiestrași și bidivii de luptă, dar favoritul lui a rămas dragonul Quicksilver.

Prințul Maegor călărea de asemenea, însă nu dovedea mare iubire pentru cai, câini sau orice alte animale. Pe când avea opt ani, un buiestraș l-a lovit cu copita în grajd. Maegor a înjunghiat calul, ucigându-l… și a brăzdat cu sabia fața grăjdarului care sosise în fuga mare, auzind zbieretele animalului. Prințul de Piatra Dragonului a avut mulți tovarăși de-a lungul anilor, dar niciun prieten adevărat. Era un băiat certăreț, ușor iritabil, care ierta cu greu și era de temut când era cuprins de accese de mânie. Pe de altă parte însă iscusința sa cu armele nu avea egal. La opt ani era scutier, iar la doisprezece ani

dobora de pe cai băieți cu patru și cinci ani mai vârstnici și silea oșteni veterani să i se recunoască înfrânți în curtea castelului. La a treisprezecea sa aniversare, în 25 D.C., mama lui, regina Visenya, i-a dăruit propria ei spadă din oțel valyrian, Sora întunecată… cu o jumătate de an înaintea însurătorii sale.

Tradiția printre Targaryeni fusese întotdeauna de a se căsători cu rude apropiate. Ideală era considerată căsătoria între frate și soră. Dacă asta era imposibil, o fată se putea mărita cu un unchi, văr sau nepot; pe când un băiat se putea însura cu o verișoară, mătușă sau nepoată. Datina aceasta se trăgea tocmai din Vechea Valyria, unde era uzuală printre multe familii străvechi, mai ales cele care creșteau și călăreau dragoni. O vorbă din bătrâni spunea: *Sângele dragonilor trebuie să rămână neamestecat*. De asemenea, unii prinți vrăjitori își luau mai mult de o soție, deși așa ceva era mai puțin obișnuit decât căsătoriile incestuoase. Cărturarii au scris că în Valyria dinaintea Urgiei erau cinstiți o mie de zei, însă niciunul nu era temut, așa că puțini cutezau să vorbească împotriva acestor obiceiuri.

Nu la fel stăteau lucrurile în Westeros, unde puterea Credinței nu era pusă la îndoială. Vechii zei continuau si fie venerați în Nord, iar Zeul Înecat era cinstit în Insulele de Fier, dar în restul Ținutului exista un singur zeu cu șapte chipuri, iar glasul lui pe pământ era Înaltul Septon din Orașul Vechi. Iar doctrinele Credinței, transmise de-a lungul veacurilor chiar din Andalos, condamnau obiceiurile valyriene de căsătorie, așa cum erau practicate de Targaryeni. Incestul era considerat un păcat mârșav, indiferent dacă se comitea între tată și fiică, între mamă și fiu sau între frate și soră, iar roadele unor asemenea uniri erau considerate spurcăciuni în ochii oamenilor și ai zeilor. Privind retrospectiv, se poate vedea că discordia dintre Credință și Casa Targaryen a fost inevitabilă. Într-adevăr, mulți dintre Cei Mai Cucernici se așteptaseră ca Înaltul Septon să se pronunțe împotriva lui Aegon și a surorilor sale în timpul Cuceririi și au fost extrem de nemulțumiți când Tatăl Credincioșilor l-a sfătuit pe lordul Hightower să nu se împotrivească Dragonului, ba chiar l-a binecuvântat și l-a uns la a doua lui încoronare.

Se spune că obișnuința este părintele acceptării. Înaltul Septon care-l încoronase pe Aegon Cuceritorul a rămas Păstorul Credincioșilor până la moartea sa în anul 11 D.C., vreme în care Ținutul se obișnuise cu ideea unui rege cu două regine, care erau atât soții, cât și surori. Regele Aegon a avut întotdeauna grijă să onoreze Credința, confirmându-i drepturile și privilegiile tradiționale, exceptând-o de la plata dărilor pentru bogățiile și proprietățile sale și afirmând că acei septoni, septe și alți slujitori ai Celor Șapte care erau acuzați de fărădelegi puteau fi judecați doar de tribunalel Credinței.

Acordul între Credință și Tronul de Fier a continuat pe toată durata

domniei lui Aegon I. Între anii 11 D.C. și 37 D.C., șase Înalți Septoni au purtat coroana de cristal; Înălțimea Sa a rămas în relații bune cu toți, trecând pe la Septul Stelat de fiecare dată când a venit în Orașul Vechi.

Cu toate acestea, problema căsătoriilor incestuoase a rămas, mocnind ca o otravă dedesubtul politețurilor. În vreme ce Înalții Septoni din timpul regelui Aegon nu s-au pronunțat niciodată împotriva căsătoriilor dintre rege și surorile sale, ei nu le-au declarat legitime. Membrii mai mărunți ai Credinței – septonii satelor, surorile sfinte, frații cerșetori, Frații Săraci – continuau să considere că era păcat ca fratele să se culce cu sora sau ca un bărbat să ia două neveste.

Aegon Cuceritorul nu avusese însă fiice, așa că problemele acelea nu s-au rezolvat imediat. Fiii Dragonului nu aveau surori cu care să se însoare, așa că au fost siliți să-și caute altundeva mirese.

Prințul Aenys s-a însurat cel dintâi. În anul 22 D.C., el s-a căsătorit cu lady Alyssa, fiica fecioară a Lordului Valurilor, Aethan Velaryon, lordul amiral și comandantul flotei regelui Aegon. Fata avea cincisprezece ani, la fel ca prințul, cu același păr argintiu și ochi liliachii, pentru că Velaryonii erau o familie străveche, care se trăgea din spiță valyriană. Însăși mama regelui Aegon fusese Velaryonă, astfel încât căsătoria a fost considerată între veri.

În scurt timp s-a dovedit a fi atât fericită, cât și rodnică. În anul următor, Alyssa a născut o fiică, pe care prințul Aenys a numit-o Rhaena, în cinstea mamei lui. Precum tatăl ei, fetița a fost micuță la naștere, dar, spre deosebire de el, s-a dovedit un copil sănătos și vesel, cu ochi violeți și plini de viață și păr care sclipea ca argintul bătut. S-a scris că regele Aegon însuși a plâns când nepoata i-a fost pusă pentru prima dată în brațe, iar după aceea a răsfățat-o pe copilă… poate fiindcă, pe de o parte, o vedea pe regina lui pierdută, Rhaenys, în amintirea căreia fusese numită.

Când vestea fericită a nașterii Rhaenei s-a răspândit, Ținutul s-a bucurat… cu excepția, poate, a reginei Visenya. Toți erau de acord că prințul Aenys era moștenitorul incontestabil al Tronului de Fier, totuși acum a apărut întrebarea dacă prințul Maegor rămânea al doilea în linia succesiunii sau coborâse pe poziția a treia, înapoia prințesei nounăscute. Regina Visenya a propus să rezolve chestiunea, logodind-o pe infanta Rhaena cu Maegor, care tocmai împlinise unsprezece ani. Aenys și Aegon s-au împotrivit însă acelei căsătorii… iar când vestea a ajuns la Septul Stelat, Înaltul Septon a trimis un corb, avertizându-l pe rege că o asemenea nuntă nu avea să fie pe placul Credinței. Preacucernicia Sa a propus altă mireasă pentru Maegor. Pe propria lui nepoată, Ceryse Hightower, fiica fecioară a lordului Orașului Vechi, Manfred Hightower (care nu trebuie confundat cu strămoșul lui cu

același nume). Atent la avantajele unor legături mai strânse cu Orașul Vechi și cu Casa lui conducătoare, regele Aegon a considerat alegerea ca fiind înțeleaptă și a acceptat-o.

Astfel s-a făcut că în anul 25 D.C., Maegor Targaryen, prinț de Piatra Dragonului, s-a însurat cu lady Ceryse Hightower în Septul Stelat din Orașul Vechi, iar însuși Înaltul Septon a oficiat ceremonia nupțială. Maegor avea treisprezece ani și mireasa era cu zece ani mai mare… totuși lorzii care au asistat la ceremonia nupțială au fost de acord că prințul fusese un soț pasional, iar Maegor însuși s-a fălit că în noaptea aceea consumase căsătoria de o duzină de ori.

— Azi-noapte am zămislit un fiu pentru Casa Targaryen, s-a lăudat el la micul dejun.

Un fiu a sosit în anul următor… dar băiatul, numit Aegon după bunicul său, a fost născut de lady Alyssa și procreat de prințul Aenys. Serbările s-au ținut din nou lanț în cele Șapte Regate. Prințișorul era robust și energic și avea „căutătură de războinic", a declarat chiar bunicul lui, Aegon Dragonul în vreme ce mulți continuau să dezbată dacă prințul Maegor sau nepoata lui, Rhaena, ar trebui să aibă precedență în ordinea succesiunii la tron, părea foarte limpede că Aegon îi va urma tatălui său, Aenys, tot așa cum Aenys îi va urma lui Aegon.

În anii ce au urmat, alți copii s-au născut pe rând în Casa Targaryen… spre încântarea regelui Aegon, dacă nu chiar neapărat spre cea a reginei Visenya. În anul 29 D.C., prințul Aegon a căpătat un frățior, când Alyssa i-a dăruit prințului Aenys un al doilea fiu, Viserys. În anul 34 D.C., ea l-a născut pe Jaehaerys, al patrulea ei copil și al treilea fiu. În 36 D.C. s-a născut o a doua fiică, Alysanne.

Prințesa Rhaena avea treisprezece ani când s-a născut sora ei mai mică, însă Marele Maester Gawen a consemnat că „fetița a fost atât de încântată de prunc, încât ai fi putut crede că ea însăși era mama sa". Cea mai mare dintre fiicele lui Aenys și Alyssa era sfioasă și visătoare și părea să se simtă mai în largul ei cu animalele decât alături de alți copii. În copilărie se ascundea adesea îndărătul fustei mamei sau strângea în brațe un picior al tatălui ei, când se afla în prezența unor străini… dar îi plăcea să hrănească pisicile castelului și avea întotdeauna unul sau doi cățeluși în pat. Deși mama ei i-a asigurat o succesiune de însoțitoare potrivite, fiice de lorzi mari și mărunți, Rhaena n-a părut niciodată să se împrietenească cu vreuna dintre ele, preferând tovărășia unei cărți.

La vârsta de nouă luni, Rhaenei i-a fost dăruit un pui-femelă de dragon din gropile Pietrei Dragonului, pe care a numit-o Dreamfyre și de care s-a legat pe dată. Având dragonul alături, prințesa a început treptat să-și piardă sfiala; la vârsta de doisprezece ani, ea a suit prima dată în văzduh, iar după aceea, deși a rămas o fată tăcută, nimeni nu a

mai cutezat s-o numească „timidă”. La scurt timp după aceea, Rhaena și-a găsit prima prietenă adevărată în persoana verișoarei ei Larissa Velaryon. Pentru o vreme cele două fete au fost inseparabile… până când Larissa a fost chemată pe neașteptate înapoi pe Driftmark pentru a fi măritată cu al doilea fiu al Luceafărului de Tarth. Tinerii trec însă repede peste pierderi și în scurtă vreme prințesa și-a găsit o nouă tovarășă în fiica Mâinii Regelui, Samantha Stokeworth.

Legenda spune că prințesa Rhaena ar fi fost cea care a pus un ou de dragon în leagănul prințesei Alysanne, la fel cum făcuse pentru prințul Jaehaerys cu doi ani în urmă. Dacă istoriile acelea sunt adevărate, din ouăle cu pricina au ieșit dragonii Silverwing și Vermithor, ale căror nume ar trebui scrise cu majuscule în analele anilor ce au urmat.

Dragostea prințesei Rhaena pentru frații și surorile ei, ca și bucuria Ținutului pentru fiecare nou-născut targaryan n-au fost împărtășite de prințul Maegor sau de mama sa, regina Visenya, întrucât fiecare nou fiu al lui Aenys îl împingea pe Maegor mai jos în linia de succesiune, ca să nu mai amintim că unii susțineau că locul lui Maegor era, de fapt, și în urma fiicelor lui Aenys. În tot acel timp Maegor a rămas fără copii, întrucât lady Ceryse nu a rămas grea în anii ce au urmat căsătoriei lor.

Pe de altă parte, pe câmpurile de bătălie și în turniruri, realizările prințului Maegor le-au depășit cu mult pe cele ale fratelui său. În marele turnir de la Riverrun din anul 28 D.C., Maegor a doborât de pe cai trei cavaleri ai Gărzii Regelui în confruntări succesive, înainte de a fi învins de cel care avea să câștige turnirul. În meleuri niciun bărbat nu-i putea sta împotrivă. După aceea a fost învestit cavaler pe câmpul de luptă de către tatăl său, care a folosit pentru asta Focul Negru. La vârsta de șaisprezece ani, Maegor a devenit cel mai tânăr cavaler din cele Șapte Regate.

Au urmat și alte isprăvi. În anul 29, apoi în 30 D.C., Maegor i-a însoțit pe Osmund Strong și Aethan Velaryon la Treptele de Piatră, în căutarea piratului lysean Sargoso Saan și a luptat în câteva încăierări sângeroase, dovedindu-se atât neînfricat, cât și letal. În anul 31 D.C., el l-a urmărit în Ținuturile Riverane pe faimosul cavaler-tâlhar Gigantul Tridentului și l-a omorât.

Totuși Maegor nu era încă un călăreț de dragoni. Deși în ultimii ani ai domniei lui Aegon, o duzină de pui se născuseră printre focurile de pe Piatra Dragonului și fuseseră oferiți prințului, el i-a refuzat pe toți. Când nepoțica lui, Rhaena, pe atunci în vârstă de numai doisprezece ani, a suit în văzduh călare pe Dreamfyre, nevolnicia aceea a lui Maegor a devenit subiect de bârfă în tot Debarcaderul Regelui. Lady Alyssa l-a tachinat în această privință într-o zi la Curte, întrebându-se cu glas tare dacă „Nu cumva cumnatul meu se teme de dragoni?” Prințul Maegor s-a înnegurat la față, după care a răspuns cu răceală că

exista un singur dragon vrednic de el.

Ultimii șapte ani ai domniei lui Aegon Cuceritorul au fost pașnici. După nereușitele din Războiul Dornishean, regele a acceptat perpetuarea independenței lui Dorne și a zburat la Sunspear călare pe Balerion la a zecea aniversare a acordului de pace, pentru a participa la un „banchet de prietenie” cu Deria Martell, prințesa domnitoare din Dorne. Prințul Aenys l-a însoțit călare pe Quicksilver, în timp ce Maegor a rămas în Piatra Dragonului. Cu sânge și foc, Aegon a făcut din cele șapte regate unul singur, dar după ce și-a sărbătorit a șaizecea aniversare în anul 33 D.C., el s-a întors către cărămidă și mortar. Câte jumătate din fiecare an continua să fie dedicată vizitelor regale, însă acum prințul Aegon și lady Alyssa erau cei care călătoreau de la un castel la altul, în timp ce regele bătrân își împărțea zilele între Piatra Dragonului și Debarcaderul Regelui.

Sătucul de pescari unde debarcase întâia oară Aegon devenise un oraș întins și urât-mirositor, în care locuiau pe atunci o sută de mii de suflete; doar Orașul Vechi și Lannisport erau mai mari. În același timp însă, din multe puncte de vedere, Debarcaderul Regelui rămăsese o tabără ostășească crescută la dimensiuni grotești: murdar, duhnitor, neplanificat, efemer. Iar Aegonfort, care în vremea aceea se întinsese în jos pe jumătate din Dealul lui Aegon, era unul dintre cele mai urâte castele din cele Șapte Regate, o construcție haotică din lemn, pământ și cărămidă ce depășise de mult vechile palisade din bușteni care-i fuseseră singurele ziduri.

În tot cazul nu era potrivit ca sălaș pentru un rege măreț. În anul 35 D.C., Aegon s-a mutat cu toată Curtea înapoi în Piatra Dragonului și a poruncit ca Aegonfort să fie demolat, pentru ca în locul lui să se construiască un nou castel. De data aceasta, a decretat el, avea să clădească în piatră. Tot Aegon i-a numit și pe cei care aveau să se ocupe de plănuirea și construirea noului castel: Mâna Regelui, lordul Alyn Stokeworth (Ser Osmund Strong murise cu un an în urmă), și regina Visenya. (La Curte se glumea că regele Aegon îi dăduse Visenyei sarcina construirii Fortăreței Roșii astfel ca să nu fie nevoit să-i îndure prezența în Piatra Dragonului.)

Aegon Cuceritorul a murit de atac de cord în Piatra Dragonului, în anul 37 D.C. Nepoții lui, Aegon și Viserys, i-au fost alături în clipa morții, în Sala Mesei Pictate; regele le arăta amănuntele cuceririlor sale. Prințul Maegor, care pe atunci locuia în Piatra Dragonului, a rostit necrologul după ce trupul tatălui său a fost așezat pe un rug funerar în curtea castelului. Regele purta armură de luptă și mâinile înzăuate îi erau încrucișate pe mânerul Focului Negru. Încă din zilele Vechii Valyrii, obiceiul Casei Targaiyen fusese de a-și arde morții, în loc să le încredințeze resturilor pământului. Flăcările lui Vhagar au fost cele care au aprins rugul. Focul Negru a ars odată cu regele, însă a

fost recuperată de Maegor după aceea, cu lama mai întunecată, dar altfel nevătămată. Niciun foc obișnuit nu putea face rău oțelului valyrian.

În urma Dragonului au rămas sora lui Visenya, fiii lui, Aenys și Maegor, și cinci nepoți. Prințul Aenys avea treizeci de ani la moartea tatălui său, iar prințul Maegor douăzeci și cinci.

Aenys fusese în Highgarden în vizită regală, când murise tatăl său, dar Quicksilver l-a adus la Piatra Dragonului pentru funeralii. După aceea el și-a pus coroana din fier și rubine a tatălui, iar Marele Maester Gawen l-a proclamat Aenys de Casa Targaryen, Primul pe Numele Său, Rege al Andalilor, al Rhoynarilor și al Primilor Oameni și Protector al Ținutului. Lorzii care veniseră la Piatra Dragonului pentru a-și lua rămas-bun de la regele lor au îngenuncheat și au plecat capetele. Când a sosit rândul prințului Maegor, Aenys l-a ridicat în picioare, l-a sărutat pe obraz și a rostit:

— Frate, tu nu trebuie să mai îngenunchezi niciodată în fața mea. Noi doi vom conduce Ținutul acesta împreună.

Apoi i-a înmânat spada tatălui lor, Focul Negru, spunând:

— Tu ești mai destoinic decât mine în a purta spada aceasta. Mânuiește-o în slujba mea și voi fi mulțumit.

(Darul acela s-a dovedit cu totul lipsit de înțelepciune, așa cum aveau s-o dovedească evenimente ulterioare. Deoarece regina Visenya îi dăruise deja Sora întunecată fiului ei, prințul Maegor avea acum ambele spade străvechi din oțel valyrian ale Casei Targaryen. Din clipa aceea însă el să folosească doar Focul Negru, lăsând-o pe Sora Întunecată pe peretele iatacului său din Piatra Dragonului.)

După încheierea ritualurilor funerare, noul rege și alaiul său au pornit pe mare până la Debarcaderul Regelui, unde Tronul de Fier continua să se afle în mijlocul mormanelor de sfărâmături și pământ noroios. Vechiul Aegonfort fusese dărâmat și gropi adânci și tuneluri presărau dealul în care erau săpate beciurile și fundațiile Fortăreței Roșii, totuși noul castel nu începuse încă să se ridice. Cu toate acestea, mii de oameni au venit să-l aclame pe regele Aenys, când s-a așezat pe tronul răposatului său tată.

După aceea Înălțimea Sa a pornit spre Orașul Vechi, pentru a primi binecuvântarea Înaltului Septon. Deși ar fi putut străbate distanța în numai câteva zile pe Quicksilver, Aenys a preferat să meargă pe uscat, însoțit de trei sute de cavaleri și de suitele lor. Regina Alyssa a călărit alături, împreună cu cei trei copii mai mari ai lor. Prințesa Rhaena avea paisprezece ani pe atunci și era o fată ce fura inima oricărui cavaler ce o zărea; prințul Aegon avea unsprezece ani, iar prințul Viserys opt ani. (Frații lor mai mici, Jaehaerys și Alysanne, au fost considerați prea plăpânzi pentru un asemenea drum dificil și au rămas în Piatra Dragonului.) După ce a pornit din Debarcaderul Regelui,

alaiul regelui a mers către miazăzi, către Capătul Furtunii, apoi spre apus, peste Hotarele dor- nishene, către Orașul Vechi, poposind la fiecare castel din cale. S-a decretat că întoarcerea avea să fie prin Highgarden, Lannisport și Riverrun.

Pe tot parcursul drumului, oamenii de rând au apărut cu sutele și miile pentru a-i întâmpina pe rege și regină și a-i aclama pe tinerii prinți și prințesă. Dar în vreme ce Aegon și Viserys au fost încântați de ovațiile mulțimilor și de ospețele și petrecerile cu care toate castelele i-au desfătat pe noul monarh și familia sa, prințesa Rhaena a revenit la timiditatea ei anterioară. În Capătul Furtunii, maesterul lui Orys Baratheon a scris chiar: „Prințesa a părut că nu-și dorea să fie acolo și nici n-a fost încântată de nimic din ce a văzut sau auzit. Abia dacă a părut să mănânce, nu a vrut să vâneze, nici cu hăitașii, nici cu șoimii, iar când a fost rugată să cânte – întrucât se spunea că avea un glas minunat –, a refuzat nepoliticos și a revenit în odăile ei." Prințesa fusese extrem de nemulțumită să se despartă de Dreamfyre și de cea mai recentă dintre favoritele ei, Melony Piper, o fecioară cu părul roșu din Ținuturile Riverane. Abia după ce mama ei, regina Alyssa, a trimis după lady Melony să li se alăture în vizita regală, Rhaena și-a abandonat îmbufnarea și a participat la festivități.

În Septul Stelat, Înaltul Septon l-a uns pe Aenys Targaryen, tot așa cum predecesorul lui îl unsese cândva pe tatăl său, și i-a pus pe cap o coroană de aur galben cu chipurile Celor Șapte incrustate cu jad și perle. Pe când Aenys primea binecuvântarea Tatălui Credinței, alții își exprimau însă îndoieli despre vrednicia lui pentru a ocupa Tronul de Fier. Westeros avea nevoie de un războinic, se șoptea, și Maegor era în mod limpede cel mai puternic dintre cei doi fii ai Dragonului. În fruntea clevetitorilor era însăși regina-văduvă Visenya Targaryen. „Adevărul este destul de limpede", se spune că ar fi zis ea. „Până și Aenys îl vede. De ce altfel i-ar fi dăruit Focul Negru fiului meu? El știe că doar Maegor are puterea să conducă."

Curajul noului rege avea să fie pus la încercare mai devreme decât și-ar fi putut imagjna cineva. Războaiele Cuceririi lăsaseră cicatrici în tot Ținutul. Fiii care ajunseseră acum la maturitate visau să-și răzbune tații omorâți cu mult timp în urmă. Cavalerii își aminteau zilele când un bărbat cu o spadă, un cal și o armură își putea croi drum spre bogății și glorie, spintecând în stânga și-n dreapta. Lorzii își aminteau o vreme când nu avuseseră nevoie de aprobarea regelui pentru a-i dijmui pe oamenii de rând sau pentru a-și ucide dușmanii. „Lanțurile făurite de Dragon pot fi totuși frânte", își spuneau nemulțumiții între ei. „Ne putem recâștiga libertățile, însă acum este momentul să lovim, deoarece regele cel nou este slab."

Primele mișcări de revoltă s-au consemnat în Ținuturile Riverane, printre ruinele colosale ale Harrenhalului. Aegon dăruise castelul lui

ser Quenton Qoherys, vechiul lui maestru de arme. Când lordul Qoherys a murit în urma unei căderi de pe cal în anul 9 D.C., titlul a revenit nepotului său, Gargon, un bărbat gras și nesăbuit, cu un apetit scandalos pentru fete tinere, care a devenit cunoscut ca Gargon Oaspetele. În scurt timp lordul Gargon s-a acoperit de infamie, deoarece participa la toate nunțile ce aveau loc pe domeniile sale, astfel ca să se poată bucura de dreptul primei nopți care-i revenea lordului. Cu greu poate fi închipuit un oaspete mai puțin binevenit la o nuntă. De asemenea, el își băga în pat soțiile și fiicele propriilor lui servitori.

Regele Aenys se afla încă în vizita sa, fiind musafirul lordului Tully de Riverran pe drumul de întoarcere la Debarcaderul Regelui, când tatăl unei fecioare care fusese „onorată" de lordul Qoherys i-a deschis o ușă unui proscris care se autointitula Harren cel Roșu și susținea că ar fi nepotul lui Harren cel Negru. Atacatorii l-au smuls pe nobilul lord din patul său și l-au târât în pădurea zeilor castelului, unde Harren i-a retezat mădularul și l-a aruncat la câini. Câțiva soldați loiali au fost uciși; restul au acceptat să i se alăture lui Harren, care s-a declarat lord de Harrenhal și Regele al Râurilor (nefiind om de fier, nu putea să revendice insulele).

Când vestea a ajuns la Riverrun, lordul Tully l-a îndemnat pe rege să suie în spinarea lui Quicksilver și să coboare asupra Harrenhalului, așa cum făcuse tatăl său. Însă Înălțimea Sa, amintindu-și poate de moartea mamei lui la Dorne, i-a poruncit lui Tully să-și cheme lorzii stegari și a zăbovit la Riverrun până la adunarea lor. Abia după ce s-au strâns o mie de oameni, Aenys a pornit la drum… dar când a ajuns la Harrenhal, l-a găsit pustiu cu excepția leșurilor. Harren cel Roșu îi ucisese pe slujitorii lordului Gargon și luase calea pădurilor cu banda sa.

Până când Aenys a revenit la Debarcaderul Regelui, veștile se înrăutățiseră și mai mult. În Vale, Jonos, fratele mezin al lordului Ronnel Arryn, își înlăturase fratele de la tron, îl întemnițase și se declarase pe sine Rege al Muntelui și Văii. Pe Insulele de Fier, alt preot-rege ieșise din mare și anunțase că era Lodos Cel de Două Ori Înecat, fiul Zeului înecat, revenit după ce-și văzuse tatăl. Iar în Munții Roșii din Dorne apăruse un pretendent intitulat Regele Vultur, care-i chemase pe toți dornishenii adevărați să răzbune ticăloșiile abătute de Targaryeni peste Dorne. Deși prințesa Deria îl respinsese, jurând că ea și toți dornishenii loiali nu doreau decât pace, mii de oameni s-au înrolat sub flamurile sale, coborând din dealuri si suind din întinderile de nisip, pentru a trece munții pe cărările caprelor și a pătrunde în Reach.

„Acest Rege Vultur", i-a scris regelui lordul Harmon Dondarrion, „este pe jumătate nebun, iar cei ce-l urmează sunt o adunătură

nedisciplinată și nespălată. Le putem simți duhoarea apropiindu-se de la cincizeci de leghe depărtare.” La scurt timp după aceea însă, aceeași adunătură i-a atacat și cucerit castelul Blackhaven. Regele Vultur i-a retezat nasul lui Dondarrion, după care a incendiat Blackhaven și și-a urmat drumul.

Regele Aenys știa că rebelii aceia trebuiau reprimați, dar a părut incapabil să se hotărască de unde să înceapă. Marele Maester Gawen a scris că regele nu putea înțelege de ce se întâmplau toate astea. Poporul îl iubea pe el, nu? Jonos Arryn, acest nou Lodos, Regele Vultur... le făcuse oare vreun rău? Dacă ei aveau nemulțumiri, de ce nu i le prezentau? „I-aș fi ascultat cu multă atenție.” Înălțimea Sa s-a gândit să trimită soli rebelilor, pentru a le afla motivele acțiunilor. Temându-se că Debarcaderul Regelui ar putea să nu fie sigur atâta vreme cât Harren cel Roșu era viu și se afla în apropiere, Aenys a trimis-o pe regina Alyssa și pe copiii lor cei mai mici la Piatra Dragonului. I-a poruncit apoi Mâinii sale, lordul Alyn Stokeworth, să plece cu o flotă și o armată în Vale, pentru a-l răsturna pe Jonos Arryn și a-l readuce la conducere pe fratele său Ronnel. Însă, când corăbiile au fost gata de plecare, regele a retras porunca aceea, temându-se că plecarea lui Stokeworth va lăsa Debarcaderul Regelui fără apărare. De aceea, el a trimis Mâna Regelui cu numai câteva sute de oameni să-l vâneze pe Harren cel Roșu și a hotărât convocarea unui Mare Consiliu pentru a discuta modul cel mai bun pentru a-i reprima pe ceilalți rebeli.

În vreme ce regele tărăgăna trecerea la acțiune, lorzii lui au pornit la luptă. Unii au acționat pe baza propriei lor autorități, alții la unison cu regina-văduvă. În Vale, lordul Allard Royce de Runestone a adunat douăzeci de lorzi stegari loiali și a pornit împotriva lui Eyrie, învingându-i cu ușurință pe susținătorii autointitulatului Rege al Muntelui și Văii. Însă când ei au cerut eliberarea lordului lor legitim, Jonos Arryn și-a trimis fratele prin Poarta Lunii. Acela a fost tristul sfârșit al lui Ronnel Arryn, care zburase de două ori peste Lancea Uriașului călare pe un dragon.

Eyrie era inexpugnabilă față de orice atacuri obișnuite, astfel că „regele” Jonos și discipolii lui încăpățânați i-au scuipat sfidător pe susținătorii din înălțimi și s-au pregătit pentru un asediu… până ce prințul Maegor a apărut în văzduh deasupra lor, călare pe Balerion. Mezinul Cuceritorului revendicase până la urmă un dragon: nimeni altul decât Teroarea Neagră, cel mai măreț dintre toți.

Decât să înfrunte văpăile lui Balerion, garnizoana din Eyrie l-a capturat pe pretendent și l-a trimis lordului Royce, deschizând din nou Poarta Lunii și procedând cu Jonos Regicidul tot așa cum el procedase cu fratele său. Predarea i-a scăpat pe susținătorii pretendentului de arderea de vii, însă nu și de moarte. După ce a ocupat Eyrie, prințul

Maegor i-a executat până la unul. Până și celor mai nobili dintre ei li s-a refuzat onoarea de a muri de sabie; trădătorii nu meritau decât ștreangul, a decretat Maegor, și de aceea cavalerii capturați au fost spânzurați goi-pușcă de zidurile lui Eyrie, zbătându-se într-o moarte lentă. Hubert Arryn, un văr al fraților morți, a fost instalat ca lord de Vale. Întrucât avea deja șase fii de la soția sa, lady Royce de Runestone, succesiunea Arryn părea asigurată.

Pe Insulele de Fier, Goren Greyjoy, Lord Secerător de Pyke, i-a adus „regelui" Lodos (Al Doilea pe Numele Său) un sfârșit la fel de rapid, strângând o sută de corăbii lungi cu care a atacat Vechiul Wyk și Marele Wyk, unde susținătorii pretendentului erau cei mai numeroși, și a trecut mii de potrivnici prin sabie. După aceea, a pus capul regelui-preot într-un butoiaș cu saramură și l-a trimis la Debarcaderul Regelui. Regele Aenys a fost atât de încântat de darul acela, încât i-a promis lui Greyjoy orice hatâr i-ar fi trecut prin minte, ceea ce s-a dovedit însă lipsit de înțelepciune. Dorind să se dovedească un adevărat fiu al Zeului Înecat, lordul Goren i-a cerut regelui dreptul de a-i alunga pe toți septonii și septele ce sosiseră pe Insulele de Fier după Cucerire, pentru a-i converti pe oamenii de fier la adorarea Celor Șapte. Regele Aenys n-a putut decât să accepte.

Rebeliunea cea mai întinsă și mai amenințătoare rămânea cea a Regelui Vultur în Hotarele dornishene. Deși prințesa Deria a continuat să proclame înfierări din Sunspear, mulți bănuiau că ea făcea un joc dublu, deoarece nu ieșea pe câmpul de bătălie împotriva rebelilor și se zvonea că le trimitea oameni, bani și provizii. Adevărat sau nu, sute de cavaleri dornisheni și câteva mii de sulițași experimentați se alăturaseră adunăturii Regelui Vultur, iar adunătura în sine crescuse enorm, depășind treizeci de mii de oameni. Armia lui devenise atât de mare, încât Regele Vultur a luat o decizie prost gândită și și-a divizat forțele. În vreme ce el a înaintat spre apus împotriva Cântecului Nopții și a lui Horn Hill cu jumătate din trupele dornishene, cealaltă jumătate a pornit spre răsărit pentru a asedia Stonehelm, așezământul Casei Swann, sub comanda lordului Walter Vyl, fiul Iubărețului-văduvelor.

Ambele oști au cunoscut un sfârșit dezastruos. Orys Baratheon, cunoscut acum ca Orys Ciungul, a pornit pentru ultima oară din Capătul Furtunii pentru a-i zdrobi pe dornisheni sub zidurile lui Stonehelm. Când Walter Wyl i-a fost adus înainte, rănit, dar viu, lordul Orys a spus:

— Tatăl tău mi-a luat mâna. Acum eu o voi lua pe a ta, ca restituție.

Spunând cuvintele acelea, a retezat mâna cu care lordul Walter își mânuia spada. După care i-a tăiat și cealaltă mână, și ambele picioare, numindu-le „dobânda" sa. Ca o ciudățenie a sorții, lordul Baratheon a

murit pe drumul de întoarcere la Capătul Furtunii, în urma rănilor pe care el însuși le primise în lupte, dar fiul său, Davos, a spus mereu că murise mulțumit, zâmbind spre mâinile și picioarele intrate în putrefacție, ce se legănau în cortul său ca o funie de cepe.

Regele Vultur însuși nu s-a bucurat de o soartă mai bună. Neizbutind să cucerească Cântecul Nopții, el a abandonat asediul și a continuat spre apus, însă lady Caron a ieșit din castel în urma lui și s-a raliat unei armii puternice conduse de Harmon Dondarrion, mutilatul lord de Blackhaven. Între timp, lordul Samwell Tarly de Horn Hill a apărut pe neașteptate în flancul direcției de înaintare a dornishenilor cu câteva mii de cavaleri și arcași. Lordul acela era poreclit Sălbaticul Sam și așa s-a și dovedit în bătălia sângeroasă ce a urmat, în care a ucis zeci de dornisheni cu spada lui uriașă din oțel valyrian, numită Năpasta Inimii. Regele Vultur avea de două ori mai mulți oameni decât cei trei inamici ai săi laolaltă, însă majoritatea erau neinstruiți și nedisciplinați, iar când s-au văzut înfruntând cavaleri împlătoșați care soseau atât din față, cât și din spate, ei au rupt rândurile. Lepădându-și lăncile și scuturile, dornishenii s-au împrăștiat și au luat-o la fugă spre munții îndepărtați, dar lorzii Hotarelor i-au urmărit și i-au doborât în „Vânătoarea Vulturului”, așa cum a devenit cunoscută mai târziu.

Cât despre regele rebel însuși, bărbatul care își spunea Regele Vultur, a fost capturat de viu și legat în pielea goală între doi stâlpi de către Sălbaticul Sam Tarly. Menestrelilor le place să spună că el a fost sfâșiat în bucăți tocmai de vulturii de la care își împrumutase stilul, dar adevărul este că a murit de sete și de frig, iar păsările de pradă n-au coborât asupra lui decât după ce murise. (În anii următori, alți bărbați aveau să-și asume titlul de Rege Vultur, dar nimeni nu poate spune dacă au fost sau nu din același sânge cu cel dintâi.) În general, moartea sa este considerată drept sfârșitul celui de-Al Doilea Război Dornishean, deși nu-i tocmai corect, întrucât niciun lord din Dorne n-a luptat în el, iar prințesa Deria a continuat să-l defăimeze pe Regele Vultur până la moartea lui și nu a luat parte la campaniile sale.

Primul dintre rebeli s-a dovedit de asemenea și ultimul, iar Harren cel Roșu a fost încolțit în cele din urmă într-un sat la apus de Ochiul Zeilor. Regele proscris n-a murit resemnat. În ultima sa luptă, el l-a ucis pe Mâna Regelui, lordul Alyn Stokeworth, dar a fost doborât de scutierul acestuia, Bernarr Brune. Recunoscător, regele Aenys l-a învestit cavaler pe Brune și i-a răsplătit pe Davos Baratheon, Samwell Tarly, Dondarrion Fără-nas, Ellyn Caron, Allard Royce și Goren Greyjoy cu aur, titluri și onoruri. Cele mai mari laude le-a revărsat însă asupra propriului său frate. Când a revenit la Debarcaderul Regelui, prințul Maegor a fost primit ca un erou. Regele Aenys l-a îmbrățișat înaintea unei mulțimi care ovaționa și l-a numit Mana

Regelui. Iar când, la sfârșitul anului aceluia, doi pui de dragon au ieșit din găoace printre gropile de foc de pe Piatra Dragonului, apariția lor a fost considerată un semn.

Totuși armonia dintre fiii Dragonului n-a durat mult.

Poate că era inevitabil conflictul, întrucât cei doi frați aveau firi foarte deosebite. Regele Aenys își iubea soția, copiii și poporul și nu dorea în schimb decât să fie iubit. Sabia și lancea pierduseră orice atracție avuseseră vreodată pentru el. Înălțimea Sa s-a afundat în schimb în alchimie, astronomie și astrologie, s-a dedat plăcerilor muzicii și dansului, a purtat cele mai fine mătăsuri, blănuri și catifele și s-a bucurat de compania maesterilor, septonilor și cărturarilor. Fratele său Maegor, mai înalt, mai lat în spate și înfricoșător de puternic, nu avea răbdare pentru asemenea preocupări, ci trăia doar pentru războaie, turniruri și bătălii. Pe bună dreptate, el era a privit ca unul dintre cei mai de seamă cavaleri din Westeros, deși au fost consemnate de asemenea sălbăticia pe care o dovedea pe câmpul de luptă și cruzimea față de dușmanii învinși. Regele Aenys căuta întotdeauna să facă plăcere; confruntat cu dificultăți, el răspundea cu prin vorbe blânde, pe când replica lui Maegor era mereu oțel și foc. Marele Maester Gawen a scris că Aenys se încredea în toți oamenii, pe când Maegor nu se încredea în nimeni. Tot Gawen a observat că regele era ușor influențabil, oscilând de o parte și de alta ca o trestie de vânt, gata să urmeze cuvintele pe care i le șoptise ultimul consilier spre care își plecase urechea. Pe de altă parte, prințul Maegor era rigid ca un baston de fier, nedispus să cedeze sau să se îndoaie.

În ciuda deosebirilor acelora, fiii Dragonului au continuat să conducă împreună aproape doi ani. Dar, în anul 39 D.C., regina Alyssa i-a dăruit regelui Aenys alt moștenitor, o fată pe care a numit-o Vaella, care din păcate a murit în leagăn la scurt timp după aceea. Poate că dovada aceea continuă a fertilității reginei l-a împins pe prințul Maegor spre pasul următor. Indiferent care ar fi fost motivul, el a șocat Ținutul și pe rege deopotrivă, când a anunțat pe neașteptate că lady Ceryse era stearpă și că de aceea își luase a doua soție, pe Alys Harroway, fiica noului lord de HarrenhaL

Nunta a avut loc în Piatra Dragonului, sub oblăduirea reginei-văduve Visenya. Întrucât septonul castelului a refuzat să oficieze căsătoria, Maegor și noua lui mireasă au fost uniți printr-un ritual valyrian, „împreunați prin sânge și foc.“ Căsătoria a avut loc fără acordul, știința sau prezența regelui Aenys. Când a devenit cunoscută, cei doi frați vitregi s-au certat amarnic. Înălțimea Sa n-a fost singurul mânios. Manfred Hightower, tatăl lui lady Ceryse, a protestat pe lângă rege, cerând ca lady Alys să fie îndepărtată. Iar în Septul Stelat din Orașul Vechi, înaltul Septon a mers încă și mai departe, acuzând căsătoria lui Maegor ca fiind păcat și concubinaj și numind-o pe noua

mireasă a prințului „târfa din Harroway”. Înaintea ei, a tunat Înaltul Septon, n-avea să se plece niciun fiu sau fiică adevărată a celor Șapte Regate.

Prințul Maegor a rămas neînduplecat. El a atras atenția că tatăl său se însurase cu ambele lui surori; obiceiurile Credinței îi puteau conduce pe oamenii de rând, dar nu și pe cei din sângele dragorilor. Niciun cuvânt al regelui Aenys n-a putut vindeca rana pe care au deschis-o astfel vorbele fratelui său, iar mulți lorzi cucernici din cele Șapte Regate au condamnat mariajul și au început să vorbească pe față despre „Târfa lui Maegor”.

Jignit și mânios, regele Aenys i-a dat fratelui său de ales: fie să renunțe la Alys Harroway și să revină la lady Ceryse, fie să sufere cinci ani de surghiun. Prințul Maegor a ales surghiunul. În anul 40 D.C., el a plecat în Pentos, împreună cu lady Alys, dragonul Balerion și spada Focul Negru. (S-a spus că Aenys i-ar fi cerut să înapoieze Focul Negru, la care fratele lui ar fi replicat: „O invit pe Înălțimea Ta să încerce să mi-o ia.”) Lady Ceryse a fost abandonată în Debarcaderul Regelui.

Pentru a-l înlocui pe fratele său în funcția de Mâna Regelui, Aenys a apelat la septonul Murmison, un cleric cucernic despre care se spunea că ar fi fost capabil să-i tămăduiască pe bolnavi prin atingerea cu palmele. (Regele îl pusese să atingă cu palmele pântecele lui lady Ceryse în fiecare seară, cu speranța că fratele lui s-ar putea căi de nesăbuința sa dacă soția lui legitimă putea deveni fecundă, dar în scurt timp nobila doamnă s-a săturat de ritualul acels nocturn și a plecat din Debarcaderul Regelui spre Orașul Vechi, unde s-a alăturat tatălui ei în Hightower.) Fără doar și poate Înălțimea Sa sperase că alegerea va satisface Credința. Dacă așa a fost cu adevărat, atunci se înșelase. Septonul Murmison n-a putut vindeca Ținutul, tot așa cum n-a putut aduce fertilitatea lui Ceryse Hightower. Înaltul Septon a continuat să tune și să fulgere, iar în tot Ținutul lorzii au vorbit în castelele lor despre slăbiciunea regelui.

— Cum poate el stăpâni cele Șapte Regate, când nu-și poate stăpâni nici propriul frate? au zis ei.

Regele a rămas indiferent față de nemulțumirile din Ținut. Pacea revenise, fratele lui rebel se afla dincolo de Marea Îngustă și un castel nou și măreț începuse să se ridice pe coama Dealului lui Aegon: clădită din piatră roșu-deschis, noua cetate de scaun a regelui avea să fie mai mare și mai somptuoasă decât Piatra Dragonului, cu ziduri masive, fortificații și turnuri capabile să reziste oricărui inamic. Cei din Debarcaderul Regelui au numit-o Fortăreața Roșie și construirea ei a devenit obsesia regelui.

—Descendenții mei vor domni o mie de ani din locul acesta, a declarat Înălțimea Sa.

Cu gândul poate la descendenții aceia, în anul 41 D.C. Aenys

Targaryen a comis o gafă dezastruoasă, anunțându-și intenția de a o mărita pe fiica sa Rhaena cu fratele ei Aegon, urmașul la Tronul de Fier.

Prințesa avea optsprezece ani, iar prințul cincisprezece. Ei fuseseră apropiați încă din copilărie, tovarăși de joacă în adolescență. Deși nu revendicase niciodată propriul său dragon, Aegon suise de multe ori în văzduh cu sora sa, pe Dreamfyre. Zvelt, chipeș, și tot mai înalt de la un an la altul, Aegon era considerat de mulți imaginea leită a bunicului său la aceeași vârstă. Trei ani de servitute ca scutier îi șlefuiseră abilitățile cu sabia și toporul și era considerat cel mai bun tânăr sulițaș din Ținut. În ultima vreme multe fete priviseră cu interes pe prinț, iar Aegon nu fusese indiferent la farmecele lor. „Dacă prințul nu se va însura", a scris Marele Maester Gawen către Citadelă, „este posihil ca în scurtă vreme Înălțimea Sa să fie nevoită să se mulțumească cu un nepot bastard."

Prințesa Rhaena avea de asemenea mulți pețitori, dar, spre deosebire de fratele ei, nu-l încurajase pe niciunul dintre ei. Ea prefera să-și petreacă zilele cu frații și surorile, cu câinii și pisicile, și cu favorita ei cea mai recentă, Alayne Royce, fiica lordului de Runestone… o fată grăsună și banală, dar atât de îndrăgită încât Rhaena o lua uneori în zbor pe spinarea lui Dreamfyre, așa cum făcea și cu fratele ei Aegon. De cele mai multe ori însă Rhaena zbura de una singură. După împlinirea a șaisprezece ani, prințesa s-a declarat o femeie matură, „liberă să zbor unde voi dori".

Și într-adevăr așa a făcut. Dreamfyre a fost zărită hăt departe, tocmai la Harrenhal, Tarth, Runestone sau Gulltown. Se șoptea (deși nu s-a dovedit niciodată) că în unul dintre zborurile acelea Rhaena și-ar fi dăruit floarea fecioriei unui iubit din popor. Unii povesteau că ar fi fost vorba despre un cavaler rătăcitor, alții pomeneau de un menestrel, un fiu de fierar, un septon de sat. În lumina zvonurilor acelora, unii au sugerat că era posibil ca Aenys să fi simțit nevoia de a-și vedea fiica măritată cât mai curând. Indiferent de adevărul presupunerilor, Rhaena ajunsese într-adevăr la vârsta măritișului, fiind cu trei ani mai mare decât fuseseră părinții ei când se căsătoriseră.

Ținând seama de tradițiile și practicile Casei Targaryen, căsătoria între copiii lui cei mai mari trebuie să fi părut cursul evident pentru regele Aenys. Afecțiunea dintre Rhaena și Aegon era bine-cunoscută și niciunul nu ridica vreo obiecție față de căsătorie; ba chiar, multe sugerează că ambii anticipaseră un asemenea parteneriat încă de când se jucaseră prima dată împreună în copilăria petrecută în Piatra Dragonului și în Aegonfort.

Furtuna care a întâmpinat anunțul regelui i-a luat pe toți prin surprindere, deși semnele de avertizare fuseseră îndeajuns de limpezi pentru cei înțelepți să le citească. Credința trecuse cu vederea, sau cel

puțin ignorase, căsătoria Cuceritorului cu cele două surori ale sale, dar nu era dispusă să procedeze la fel pentru nepoții lui. Dinspre Septul Stelat a sosit o condamnare usturătoare, care acuza căsătoria dintre frate și soră ca fiind o necuviință. Copiii zămisliți dintr-o asemenea însoțire ar fi fost „spurcăciuni în ochii zeilor și ai oamenilor", a proclamat Tatăl Credincioșilor într-o declarație care a fost citită de zece mii de septoni în toate cele Șapte Regate.

Aenys Targaryen era faimos pentru indecizia sa, totuși acum, confruntat de furia Credinței, s-a încordat și a devenit încăpățânat. Regina-văduvă Visenya i-a spus că nu avea decât două opțiuni: fie abandona căsătoria și găsea alte perechi pentru fiul și fiica sa, fie suia pe Quicksilver și zbura la Orașul Vechi, ca să ardă Septul Stelat și pe Înaltul Septon odată cu el.

Regele Aenys n-a recurs la niciuna dintre variante, ci a insistat să-și urmeze decizia inițială.

În ziua căsătoriei, străzile din jurul Septului Aducerii Aminte – clădit în vârful Dealului lui Rhaenys și numit așa în cinstea reginei prăbușite a Dragonului— erau mărginite de ambele părți de Fiii Războinicului în armuri argintii strălucitoare, care îi priveau cu atenție pe toți invitații la nuntă, pe măsură ce treceau, pe jos, călare sau în lectici. Lorzii mai înțelepți, poate așteptându-se la așa ceva, se feriseră să vină.

Cei care au venit totuși pentru a fi martori au văzut mai mult decât o nuntă. La ospățul de după ceremonie, regele Aenys și-a amplificat eroarea, acordându-i titlul de prinț de Piatra Dragonului prezumptivului succesor, prințul Aegon. O tăcere a pogorât peste sală la auzul acelor cuvinte, deoarece toți cei prezenți știau că titlul îi aparținuse până atunci prințului Maegor. La masa înaltă, regina Visenya s-a ridicat și a părăsit sala fără acceptul regelui, în noaptea aceea, ea a încălecat pe Vhagar și a revenit la Piatra Dragonului; cronicile scriu că atunci când dragonul ei a trecut prin fața lunii, fața acesteia s-a înroșit ca sângele.

Aenys Targaryen n-a părut să înțeleagă măsura în care stârnise Ținutul împotriva sa. Doritor să recâștige simpatia oamenilor de rând, el a decretat că prințul și prințesa vor face o vizită regală prin Ținut, gândindu-se fără doar și poate la ovațiile ce-l întâmpinaseră pe el peste tot când fusese în propria sa vizită. Mai înțeleaptă poate decât tatăl ei, prințesa Rhaena i-a cerut voie s-o ia și pe Dreamfyre, însă Aenys i-a interzis. Întrucât prințul Aegon încă nu călărise un dragon, regele se temea că lorzii și poporul l-ar putea considera pe fiul lui lipsit de bărbăție, dacă-i vedeau soția pe un dragon, iar el călărind un buiestraș.

Regele judecase cu totul greșit starea de spirit a regatului, pietatea poporului său și puterea cuvintelor Înaltului Septon. Din prima zi a

călătoriei lor, Aegon, Rhaena și alaiul lor au fost huiduiți de mulțimi de Credincioși, oriunde s-or fi dus. La Iazul Fecioarelor, nu a putut fi găsit nici măcar un singur septon care să pronunțe o binecuvântare la banchetul pe care lordul Mooton l-a dat în cinstea lor. Când au ajuns Harrenhal, lordul Locas Harroway a refuzat să-i primească în castel dacă nu acceptau să o recunoască pe fiica sa Alys ca fiind unica si legitima soție a unchiului lor. Refuzul lor nu le-a atras iubirea cucernicilor, ci doar o noapte friguroasă și umedă petrecută în corturi sub zidurile uriașe ale castelului măreț al lui Harren cel Negru. Într-un sat din Ținuturile Riverane, câțiva Frați Săraci au mers într-atât, încât să arunce cu tină în cuplul regal.

Prințul Aegon și-a scos spada pentru a-i pedepsi și a trebuit să fie oprit de propriii lui cavaleri, deoarece suita prințului era mult copleșită numeric. Asta n-a împiedicat-o însă pe prințesa Rhaena să călărească până la ei și să le spună:

— Văd că sunteți viteji, când aveți de-a face cu o fată pe cal. Data viitoare când voi veni, voi fi pe un dragon. Vă rog s-aruncați și atunci cu pământ în mine.

În alte părți ale Ținutului, lucrurile mergeau din rău în mai rău. Septonul Murmison, Mâna Regelui, a fost exclus din Credință ca pedeapsă pentru că oficiase slujbele nupțiale interzise, moment în care Aenys însuși a luat pana în mână pentru a-i scrie Înaltului Septon, cerându-i Preacucerniciei Sale să-l reprimească pe „bunul meu Murmison” și explicând îndelungata tradiție a căsătoriilor dintre frați și surori în vechea Valyria. Răspunsul Înaltului Septon a fost atât de veninos, încât Înălțimea Sa a pălit la față când l-a citit. Departe de a ceda, Păstorul Credincioșilor îl numea pe Aenys „regele Spurcăciune” și-l declara un ipocrit și un tiran, care nu avea niciun drept să conducă cele Șapte Regate.

Credincioșii ascultau. La nici două săptămâni după aceea, pe când septonul Murmison traversa orașul în lectica sa, un grup de Frați Săraci a năvălit asupra lui de pe o uliță lăturalnică și l-au sfârtecat cu topoarele. Fiii Războinicului au început să fortifice Dealul lui Rhaenys, transformând Septul Aducerii Aminte în propria lor citadelă. Deoarece terminarea Forțăreței Roșii avea să dureze mai mulți ani, regele a hotărât că reședința sa din vârful Dealului Visenyei era prea vulnerabilă și a plănuit să se mute în Piatra Dragonului cu regina Alyssa și copiii lor mai mici. Precauția aceea s-a dovedit înțeleaptă. Cu trei zile înainte de îmbarcare, doi Frați Săraci au trecut peste zidurile reședinței și au pătruns în iatacul regal. Doar intervenția promptă a Gărzii Regehu l-a salvat pe Aenys de la o moarte dezonorantă.

Înălțimea Sa a schimbat Dealul Visenyei cu Visenya însăși în Piatra Dragonului, regina-văduvă l-a întâmpinat cu vorbele faimoase;.

— Nepoate, ești un prost și un bicisnic. Tu crezi că ar fi cutezat

cineva să-i vorbească așa tatălui tău? Ai un dragon, da? Folosește-l! Zboară la Orașul Vechi și fă din Septul Stelat un al doilea Harrenhal. Sau îngăduie-mi mie s-o fac și să-l perpelesc pe idiotul ăla cucernic în numele tău.

Aenys nici n-a vrut să audă de așa ceva. El a trimis-o pe regina-văduvă în odăile ei din Turnul Dragonului Mării și i-a poruncit să rămână acolo.

Până la sfârșitul anului 41 D.C. mare parte din Ținut fusese cuprins de convulsiile unei rebeliuni pe scară mare împotriva Casei Targaryen. Cei patru regi falși care apăruseră după moartea lui Aegon Cuceritorul păreau acum tot atâția impostori nepricepuți prin comparație cu amenințarea reprezentată de noua revoltă, întrucât rebelii actuali se considerau soldați ai celor Șapte Regate, care duceau un război sfânt împotriva tiraniei păgâne.

Zeci de lorzi cucernici din toate cele Șapte Regate au răspuns chemării, doborând flamurile regelui și declarându-se de partea Septului Stelat. Fiii Războinicului au ocupat porțile Debarcaderului Regelui, controlându-i astfel pe cei care intrau sau ieșeau din oraș, și i-au alungat pe muncitori din Fortăreața Roșie neterminată. Mii de Frați Săraci au pornit pe drumuri, silindu-i pe călătorii întâlniți să declare dacă erau de partea „zeilor sau a Spurcăciunii”, și au protestat în fața porților castelelor, până ce lorzii acestora au ieșit și l-au acuzat pe regele targaryan. În Ținuturile Vestului, prințul Aegon și prințesa Rhaena au fost nevoiți să-și abandoneze vizita și să se adăpostească în castelul Crakehall. Un sol de la Banca de Fier din Braavos, trimis în Orașul Vechi ca să trateze cu Martyn Hightower, noul lord de Hightower și glasul Orașului Vechi (tatăl său, lordul Manfred, murise cu câteva luni în urmă), a trimis acasă o misivă în care a spus că Înaltul Septon era „adevăratul rege al Westerosului din toate punctele de vedere, mai puțin cu numele”.

Sosirea noului an l-a găsit pe regele Aenys tot în Piatra Dragonului, sfâșiat de frică și indecizie. Înălțimea Sa nu avea decât treizeci și cinci de ani, dar se spune că arăta ca un bărbat de șaizeci de ani, iar Marele Maester Gawen a consemnat că adesea era silit să se întindă în pat, chinuit de diaree și crampe stomacale. Când niciunul dintre tratamentele Marelui Maester nu s-au dovedit eficace, regina-văduvă a luat în seama ei îngrijirea regelui și starea lui Aenys a părut să se îmbunătățească pentru o vreme… după care s-a prăbușit brusc când a aflat că mii de Frați Săraci înconjuraseră Crakehall, unde fiul și fiica sa erau „oaspeți” fără să vrea. După alte trei zile, regele a murit.

Precum tatăl său, Aenys Targaryen, Primul pe Numele Său, a fost încredințat flăcărilor în Curtea din Piatra Dragonului. La funeralii au participat fiii lui Viserys și Jaehaerys, care aveau doisprezece, respectiv șapte ani, și fiica lui Alysanne în vârstă de cinci ani. Văduva

lui, regina Alyssa, i-a cântat un prohod și dragonul lui iubit, Quicksilver, a dat foc rugului, deși s-a consemnat că i s-au alăturat Vermithor și Silverwing.

Regina Visenya n-a fost prezentă. La niciun ceas după moartea regelui, ea încălecase pe Vhagar și pornise spre răsărit peste Marea îngustă. Când a revenit, era însoțită de prințul Maegor, pe Balerion.

Maegor a coborât pe Piatra Dragonului doar atât cât să revendice Coroana; nu pe cea din aur împodobit pe care o îndrăgise Aenys, cu imagini ale celor Șapte Regate, ci coroana din fier a tatălui lor, încrustată cu rubine roșii ca sângele. Mama lui i-a pus-o pe cap, iar lorzii și cavalerii adunați acolo au îngenuncheat când el s-a proclamat Maegor de Casa Targaryen, Primul pe Numele Său, Rege al Andalilor, al Rhoynarilor și al Primilor Oameni, Stăpân al celor Șapte Regate și Protector al Ținutului.

Numai Marele Maester Gawen a cutezat să obiecteze. Potrivit tuturor legilor de succesiune, legi pe care Cuceritorul însuși le afirmase după Cucerire, Tronul de Fier trebuia să-i revină lui Aegon, fiul regelui Aenys, a spus bătrânul maester.

— Tronul de Fier va reveni celui care are puterea să-l ocupe, a replicat Maegor.

După aceea, a decretat execuția imediată a Marelui Maester, retezând el însuși capul încărunțit al lui Gawen printr-o singură lovitură a Focului Negru.

Regina Alyssa și copiii ei n-au fost de față la încoronarea regelui Maegor. Ea plecase din Piatra Dragonului la numai câteva ceasuri după funeraliile soțului ei, traversând marea spre castelul tatălui ei, lordul de pe apropiata Driftmark. Când a fost anunțat, Maegor a ridicat din umeri… apoi s-a retras în Sala Mesei Pictate cu un maester, pentru a dicta misive adresate lorzilor mari și mărunți din tot Ținutul.

În ziua aceea din Piatra Dragonului au plecat o sută de corbi. În ziua următoare a plecat și Maegor însuși. Călare pe Balerion, el a trecut peste Golful Apei Negre spre Debarcaderul Regdui, însoțit de regina-văduvă Visenya pe Vhagar. Apariția dragonilor a iscat răscoale în oraș, deoarece sute de oameni au încercat să fugă, dar au găsit porțile închise și baricadate. Fiii Războinicului ocupaseră zidurile orașului, gropile și mormanele de materiale de construcție de pe locul viitoarei Fortărețe Roșii și Dealul lui Rhaenys, unde făcuseră din Septul Aducerii Aminte propria lor fortăreață. Targaryenii și-au ridicat flamurile pe Dealul Visenyei și i-au chemat pe toți cei credincioși lor să li se alăture. Au venit mii de oameni. Visenya Targaryen a anunțat că fiul ei Maegor venise pentru a le fi rege.

— Un rege adevărat, din sângele lui Aegon Cuceritorul, care a fost fratele meu, soțul meu și iubirea mea. Dacă există cineva care să conteste dreptul fiului meu la Tronul de Fier, să-și dovedească spusele

cu propriul lui trup.

Fiii Războinicului n-au șovăit în a-i accepta provocarea. De pe Dealul lui Rhaenys au coborât șapte sute de cavaleri în oțel strălucitor, conduși de marele lor căpitan, ser Damon Morrigen, poreclit Damon Cucernicul.

— Să nu pierdem vremea cu vorbe! i-a spus Maegor. Spadele vor decide în această privință.

Ser Damon a încuviințat; zeii aveau să acorde victoria celui a cărui cauză era dreaptă, a zis el.

— Fiecare tabără să aleagă șapte campioni, așa cum se proceda în Vechiul Andalos. Poți să găsești șase bărbați care să stea alături de tine?

Pentru că Aenys dusese Garda Regelui în Piatra Dragonului, iar Maegor era singur acum.

Regele s-a întors către mulțime.

— Cine va veni să stea alături de regele său? a strigat el.

Mulți s-au întors înfricoșați, ori s-au prefăcut că nu auziseră, deoarece vitejia Fiilor Războinicului era bine-cunoscută tuturor. În cele din urmă însă un bărbat a pășit înainte; nu era cavaler, ci un simplu oștean, care a spus că se numea Dick Bean.

— Am fost un om al regelui din copilărie, a zis el. Vreau să mor un om al regelui.

Abia atunci primul cavaler a înaintat și el.

— Fasolea[1] asta ne face pe toți de ocară! a răcnit el. Aici nu există cavaleri? Nu există oameni loiali?

Vorbitorul era Bernarr Brune, scutierul care-l omorâse pe Harren cel Roșu și fusese învestit cavaler de regele Aenys însuși. Zeflemeaua lui i-a împins și pe alții să-și ofere spadele. Numele celor patru pe care i-a ales Megor sunt scrise cu litere mari în istoria Westerosului: cavalerul rătăcitor ser Bramm de Blackhull, ser Rayford Rosby, ser Guy Lothston, poreclit Guy Mâncăul, și ser Lucifer Massey, lord de Stonedance.

Numele celor șapte Fii ai Războinicului ni s-au transmis de asemenea. Ei au fost: ser Damon Morrigen, poreclit Damon Cucernicul, Mare Căpitan al Fiilor Războinicului, ser Lyle Bracken, ser Harys Horpe, poreclit Harry Capul Morții, ser Aegon Ambrose, ser Dickon Flowers, bastardul de Beesbury, ser Willam Rătăcitorul și ser Garibald de Șapte Stele, cavalerul-septon. Stă scris că Damon Cucernicul a condus o rugăciune, implorându-l pe Războinic să le pună putere în brațe. După aceea regina-văduvă a dat porunca de începere. Și disputa a pornit.

Dick Bean a murit primul, doborât de Lyle Bracken, la doar câteva

clipe după începerea luptei. După aceea istorisirile diferă destul de mult. Un cronicar a spus că atunci când a fost spintecat ser Guy Mâncăul, care era enorm de gras, dinăuntrul lui s-au revărsat resturile a patruzeci de plăcinte pe jumătate digerate. Un altul a afirmat că ser Garibald de Șapte Stele a cântat un imn în timp ce lupta. Câțiva au scris că lordul Massey i-a retezat brațul lui Harry Horpe. Potrivit unei relatări, Harry Capul Morții și-a trecut toporul de luptă în mâna cealaltă și l-a înfipt între ochii lordului Massey. Alți cronicari au sugerat că ser Harys a murit pur și simplu. Unii au spus că lupta a durat multe ore, alții că majoritatea combatanților au fost doborâți și uciși după numai câteva clipe. Toți au fost de acord că s-au schimbat lovituri puternice și au fost fapte vitejești, până ce finalul l-a găsit pe Maegor Targaryen stând singur împotriva lui Damon Cucernicul și Willam Rătăcitorul. Ambii Fii ai Războinicului suferiseră răni grave, iar Înălțimea Sa avea Focul Negru în mână, totuși victoria a stat sub semnul întrebării până în ultima clipă. Chiar în clipa când s-a prăbușit, ser Willam a trimis spre capul regelui o lovitură nimicitoare, care i-a crăpat coiful și l-a lăsat fără mișcare. Mulți au crezut că Maegor murise, până ce mama sa i-a scos coiful spart.

— Regele respiră, a anunțat ea. Regele este viu.

Victoria i-a revenit lui.

Șapte dintre cei mai puternici fii ai Războinicului erau morți, printre care comandantul lor, însă rămăseseră mai bine de șapte sute, înarmați, împlătoșați și strânși pe vârful dealului. Regina Visenya a poruncit ca fiul ei să fie dus la mesteri. Când purtătorii lectiii l-au coborât dealul, Spadele Credinței au căzut în genunchi în semn de supunere. Regina-văduvă le-a poruncit să revină în septul fortificat de pe Dealul lui Rhaenys.

Vreme de douăzeci și șapte de zile, Maegor Targaryen a zăcut între viață și moarte, în timp ce maesterii l-au tratat cu licori și cataplasme, iar septonii s-au rugat lângă patul lui. În Septul Aducerii Aminte, Fiii Războinicului s-au rugat de asemenea și au discutat despre cursul pe care să-l urmeze. Unii au fost de părere că Ordinul nu avea de ales decât să-l accepte pe Maegor ca rege, întrucât zeii îl binecuvântaseră cu victoria; alții au insistat că erau legați prin jurământ să-l asculte pe Înaltul Septon și să continue lupta.

Între timp Garda Regelui a sosit de la Piatra Dragonului. La porunca reginei-văduvă, ei au preluat comanda miilor de susținători targariyeni din oraș și au înconjurat Dealul lui Rhaenys. Pe Driftmark, regina-văduvă Alyssa l-a proclamat pe fiul ei Aegon drept adevăratul rege, însă puțini i-au dat curs chemării. Tânărul prinț, care în foarte scurt timp avea să fie major, a rămas în Crakehall, la jumătate de Ținut depărtare, captiv într-un castel înconjurat de Frați Săraci și de țărani cucernici, care în majoritate îl considerau o spurcăciune.

În Citadela din Orașul Vechi, arhimaesterii s-au întâlnit în conclav pentru a dezbate succesiunea și pentru a alege un nou Mare Maester. Mii de Frați Săraci au pornit spre Debarcaderul Regelui. Cei din apus l-au urmat pe cavalerul rătăcitor ser Horys Hill, cei de la miazăzi pe un uriaș mânuitor de topor numit Wat Cioplitorul. Când bandele neorganizate ce campaseră în jurul lui Crakehall au plecat pentru a se alătura tovarășilor lor în marș, prințul Aegon și prințesa Rhaena au putut să plece în cele din urmă. Abandonându-și vizita regală, ei s-au îndreptat către Casterly Rock, unde lordul Lyman Lannister le-a oferit protecția sa. Maesterii lordului Lyman ne-au spus că soția lui, lady Jocasta, a fost cea dintâi care și-a dat seama că prințesa Rhaena era însărcinată.

În a douăzeci și opta zi de după Judecata celor Șapte, o corabie a sosit din Pentos cu fluxul de seară, aducând două femei și șase sute de mercenari. Alys din Casa Harroway, a doua soție a lui Maegor Targaryen, revenise în Westeros… dar nu singură. Era însoțită de altă femeie, o frumusețe cu piele albă și părul ca pana corbului, cunoscută doar ca Tyanna din Turn. Unii au spus că era concubina lui Maegor. Alții au numit-o iubita lui lady Alys. Fiica naturală a unui mgistru pentoshi, Tyanna începuse ca dansatoare în taverne, după care înaintase, devenind curtezană. Despre ea se spunea de asemenea că ar fi fost otrăvitoare și vrăjitoare. Multe povești stranii s-au spus despre ea… totuși de îndată ce a sosit, regina Visenya i-a îndepărtat pe maesterii și septonii fiului ei și l-a lăsat pe Maegor în grija Tyannei.

În dimineața următoare, regele s-a trezit odată cu soarele. Când Maegor a apărut pe zidurile Fortăreței Roșii, între Alys Harroway și Tyanna din Pentos, mulțimile au ovaționat frenetic și orașul a început să sărbătorească. Însă celebrările au încetat când Maegor a încălecat pe Balerion și a coborât asupra Dealului lui Rhaenys, unde șapte sute de Fii ai Războinicului erau la rugăciunea de dimineață în septul fortificat. Focul dragonului a incendiat clădirea, iar arcași și sulițași i-au așteptat afară pe cei ce au năvălit dinăuntru pe uși. S-a spus că urletele oamenilor care ardeau au putut fi auzite în tot orașul și un lințoliu de fum a dăinuit zile în șir deasupra Debarcaderului Regelui. Astfel și-a aflat sfârșitul arzător elita Fiilor Războinicului. Deși alte sedii i-au mai rămas în Orașul Vechi, Lannisport, Gulltown și Septul de Piatră, Ordinul nu s-a mai apropiat niciodată de fosta sa putere.

Însă războiul regelui Maegor împotriva Credinței Militante abia începuse. Avea să continue pe tot restul domniei sale. După urcarea pe Tronul de Fier, prima lui acțiune a fost să le poruncească Fraților Săraci ce înaintau spre oraș să lase armele, sub amenințarea cu pedeapsa proscrierii și morții. Când decretul lui n-a avut niciun efect, Înălțimea Sa a poruncit tuturor „lorzilor loiali” să iasă pe câmpul de bătălie și să împrăștie cu forța hoardele pestrițe ale Credinței. Drept

răspuns, Înaltul Septon din Orașul Vechi a apelat la „adevărații și cucernicii fii ai zeilor” să ia armele în apărarea Credinței și să pună capăt domniei „dragonilor, monștrilor și spurcăciunilor”.

Bătălia a început în Reach, lângă târgul Podul-de-piatră. Acolo, nouă mii de Frați Săraci conduși de Wat Cioplitorul s-au trezit prinși între șase oști ale lorzilor, când au încercat să traverseze râul. Cu jumătate din oameni la miazănoapte de râu și cu cealaltă jumătate pe malul opus, armata lui Wat a fost distrusă. Susținătorii lui neinstruiți și nedisciplinați, purtând cuirase din piele opărită, lână grosolană și bucăți de fier ruginit, și înarmați în general cu topoare de pădurari, bețe ascuțite și unelte agricole, s-au dovedit complet incapabili de a face față unei șarje de cavaleri înzăuați, pe armăsari masivi de luptă. Măcelul a fost atât de teribil, încât Manderul a curs roșu cale de douăzeci de leghe, după care târgul și castelul unde se purtase bătălia au devenit cunoscute ca Podul Amar. Wat însuși a fost capturat viu, deși nu înainte de a ucide vreo șase cavaleri, printre care pe lordul Meadows de Grassy Vale, comandantul oștii regale. Gigantul a fost adus în lanțuri la Debarcaderul Regelui.

În momentul acela ser Horys Hill ajunsese la Furca Mare a Apei Negre cu o armie încă și mai mare; aproape treisprezece mii de Frați Săraci, a căror forță era întărită de două sute de Fii ai Războinicului călări din Septul de Piatră și de cavaleri locali și oșteni de la douăzeci de lorzi rebeli din Ținuturile Riverane și Ținuturile de Vest. Lordul Rupert Falwell, faimos ca Nebunul Luptător, conducea cucernicii care răspunseseră chemării Înaltului Septon; alături de el călăreau ser Lyonel Lorch, ser Alyn Terrick, lordul Tristifer Wayn, lordul Jon Lychester și mulți alți cavaleri puternici. Oastea Credincioșilor număra douăzeci de mii de oameni.

Armata regelui Maegor era însă cam de aceeași putere, iar Înălțimea Sa avea aproape de două ori mai mulți cai împlătoșați și un contingent mare de arcași cu arcuri lungi, cărora se alătura regele însuși, călare pe Balerion. Cu toate acestea, bătălia s-a dovedit o luptă sălbatică. Nebunul Luptător a ucis doi cavaleri din Garda Regelui, înainte de a fi doborât el însuși de lordul de Iazul Fecioarelor. Uriașul Jon Hogg, luptând pentru rege, a fost orbit de o tăietură de spadă la începutul bătăliei, totuși și-a strâns oamenii și a condus o șarjă ce a străpuns liniile Credincioșilor și i-a pus pe fugă pe Frații Săraci. O furtună cu ploaie a redus efectul flăcărilor lui Balerion, dar nu le-a putut stinge cu totul și, prin fum și răcnete, regele Maegor a coborât în mod repetat pentru a-și scălda dușmanii în foc. Până la căderea nopții, victoria era în mâinile lui, întrucât Frații Săraci rămași în viață și-au aruncat topoarele și s-au împrăștiat în toate direcțiile.

Maegor a revenit triumfător la Debarcaderul Regelui, pentru a se așeza din nou pe Tronul de Fier. Când i-a fost adus Wat Cioplitorul,

înlănțuit, dar tot sfidător, Maegor i-a retezat membrele chiar cu toporul lui, însă le-a poruncit maesterilor săi să-l țină pe bărbat în viață, „ca să poată asista la nunta mea”. După aceea înălțimea Sa și-a anunțat intenția de a o lua pe Tyanna din Pentos ca a treia soție. Deși se șoptea că mama lui, regina-văduvă, n-o iubea pe vrăjitoarea pentoshi, doar Marele Maester Myros a cutezat să vorbească deschis împotriva ei.

— Singura voastră soție adevărată vă așteaptă în Hightower, a spus Myros.

Regele l-a ascultat în tăcere, apoi a coborât de pe tron, a scos Focul Negru din teacă și l-a ucis.

Maegor Targaryen și Tyanna din Turn s-au căsătorit pe culmea Dealului lui Rhaenys, printre tăciunii și osemintele Fiilor Războinicului care muriseră acolo. S-a spus că Maegor a trebuit să omoare șapte septoni, până a găsit unul care a acceptat să oficieze ceremonia. Wat Cioplitorul, fără membre, a fost ținut în viață pentru a fi martor la căsătorie.

Regina Alyssa, văduva regelui Aenys, a fost de asemenea prezentă, cu fiii ei cei mai tineri, Viserys și Jaehaerys, și cu fiica ei Alysanne. O vizită făcută de regina-văduvă și Vhagar o convinsese să-și părăsească sanctuarul de pe Driftmark și să revină la Curte, unde Alyssa și frații și verii ei din Casa Velaryon l-au cinstit pe Maegor ca fiind adevăratul rege. Regina-văduvă a fost chiar silită să se alăture celorlalte doamne ale Curții pentru a-l dezbrăca pe Înălțimea Sa și a-l însoți în iatacul nupțial pentru consumarea căsătoriei, o ceremonie ce a fost prezidată de a doua soție a regelui, Alys Harroway. După ce și-au îndeplinit misiunea, Alyssa și celelalte nobile doamne au părăsit iatacul regal, dar Alys a rămas și s-a alăturat regelui și celei mai recente soții ale sale într-o noapte de pasiune carnală.

De cealaltă parte a Ținutului, în Orașul Vechi, Înaltul Septon se pronunța cu vehemență împotriva „Spurcăciunii și a târfelor sale”, în timp ce prima soție a regelui, Ceryse din Casa Hightower, a continuat să susțină că ea era unica regină legitimă a lui Maegor. Iar în Ținuturile Vestice, Aegon Targaryen, prinț de Piatra Dragonului, și soața lui, prințesa Rhaena, au rămas de asemenea sfidători.

Pe toată durata tumultului creat de ascensiunea lui Maegor, fiul regelui Aenys și prințesa, soția sa, rămăseseră în Casterly Rock, unde Rhaena își purta sarcina. Majoritatea cavalerilor și vlăstarelor de lorzi care porniseră alături de ei în vizita regală de rău augur îi abandonaseră, grăbindu-se către Debarcaderul Regelui ca să plece genunchiul în fața lui Maegor. Până și slujitoarele și însoțitoarele Rhaenei găsiseră pretexte pentru a-i părăsi, cu excepția prietenei ei Alayne Royce și a unei foste favorite, Melony Piper, care sosise la Lannisport cu frații ei pentru a jura loialitate Casei.

Toată viața sa prințul Aegon fusese considerat moștenitorul prezumtiv al Tronului de Fier, dar acum, dintr-odată, el s-a pomenit ponegrit de cucernici și abandonat de mulți despre care crezuse că-i erau prieteni credincioși. Susținătorii lui Maegor, care păreau zilnic tot mai numeroși, nu se sfiau să spună că Aegon era „fiul tatălui său", sugerând că vedeau în el aceleași slăbiciuni care-l învinseseră pe regele Aenys. Ei au atras atenția că Aegon nu călărise niciodată un dragon, pe când Maegor îl revendicase pe Balerion, și că propria lui soție, prințesa Rhaena, zburase pe Dreamfyre încă de la doisprezece ani. Participarea reginei Alyssa la nunta lui Maegor a fost trâmbițată ca dovadă că până și mama lui Aegon îi abandonase cauza. Deși Lyman Lannister, lordul de Casterly Rock, a rămas ferm când Maegor a cerut ca Aegon și sora lui să fie aduși la Debarcaderul Regelui „în lanțuri, dacă va fi nevoie", nici el n-ar fi mers atât de departe încât să-și jure sabia tânărului care era numit acum „pretendentul" și „Aegon Neîncoronatul".

Așa s-a făcut că prințesa Rhaena a născut în Casterly Rock fiicele lui Aegon, gemenele pe care le-au numit Aerea și Rhaella. Din Septul de Piatră a sosit altă proclamație năprasnică. Copilele acelea erau de asemenea spurcăciuni, a declarat Înaltul Septon: roadele poftelor trupești și ale incestului, blestemate de zei. Maesterul din Casterly Rock care a ajutat la nașterea copilelor a lăsat scris că, după aceea, prințesa Rhaena l-a implorat pe soțul ei să le ducă dincolo de Marea îngustă, la Tyrosh, Myr sau Volantis, unde să nu poată fi ajunse de unchiul lor, întrucât: „Aș fi oricând dispusă să-mi jertfesc viața pentru ca tu să ajungi rege, dar nu voi pune în primejdie fetele noastre." Însă cuvintele ei au căzut pe urechi de piatră și lacrimile ei au fost vărsate în zadar, pentru că prințul Aegon era decis să-și revendice dreptul cuvenit prin născare.

Începutul anului 43 D.C. l-a găsit pe regele Maegor în Debarcaderul Regelui, unde se ocupa personal de construirea Fortăreței Roșii. Mare parte din munca terminată a fost demolată sau modificată, au fost aduși noi constructori și muncitori, iar tuneluri și pasaje secrete au fost săpate în adâncurile Dealului lui Aegon. În timp ce turnurile de piatră roșie s-au înălțat, regele a poruncit construirea unui castel în interiorul castelului, o redută fortificată înconjurată de un șanț adânc, dar fără apă, care avea să fie cunoscută în scurt timp drept Cetățuia lui Maegor.

În același an, Maegor l-a numit pe lordul Lucas Harroway, tatăl soției sale, regina Alys, noua sa Mână a Regelui… dar n-a fost o Mână la care regele să-și plece urechea. Poate că înălțimea Sa conducea cele Șapte Regate, vorbeau oamenii, dar el însuși era condus de trei regine: regina Visenya – mama sa; regina Alys – iubita sa; și regina Tyanna – vrăjitoarea pentoshi.

Aceasta din urmă era poreclită „stăpâna șoptitorilor” și „corbul regelui” din cauza părului ei negru. Se mai spunea că vorbea cu șobolanii și păianjenii și că toată vermina din Debarcaderul Regelui se furișa noaptea în iatacul ei pentru a-i povesti despre orice nebun îndeajuns de nesăbuit ca să fi grăit împotriva regelui. Între timp mii de Frați Săraci continuau să străbată drumurile și locurile sălbatice din Reach, Trident și Vale; deși n-aveau să se mai reunească niciodată în număr atât de mare încât să înfrunte regele în bătălie deschisă, Stelele au continuat lupta în chipuri mai reduse, atacând călători și târguri, sate și castele insuficient apărate, omorându-i pe susținătorii regelui oriunde i-or fi găsit. Ser Horys Hill scăpase din bătălia de la Furca Mare, însă înfrângerea și fuga în sine îi stinseseră focul din privire, iar cei care-l urmau erau puțini. Noii conducători ai Fraților Săraci erau oameni ca Zdrențărosul Silas, septonul Moon și Dennis Ologul, care cu greu puteau fi deosebiți de niște proscriși. Unul dintre comandanții lor cei mai sângeroși era o femeie numită Poxy Jeyne Poore, ai cărei susținători sălbatici făceau codrii dintre Debarcaderul Regelui și Capătul Furtunii de netrecut de către călătorii cinstiți.

În vremea aceasta Fiii Războinicului aleseseră un nou mare căpitan în persoana lui ser Jofirey Doggett, Dulăul Roșu din Hills, care era hotărât să restabilească fosta glorie a Ordinului. Când a pornit din Lannisport pentru a căuta binecuvântarea înaltului Septon, ser Joffrey era însoțit de o sută de călăreți. Până a ajuns în Orașul Vechi, i se alăturaseră atât de mulți cavaleri, scutieri și mercenari, încât numărul lor ajunsese la două mii. În alte părți din Ținut, alți lorzi nemulțumiți și oameni credincioși adunau de asemenea oaste și plănuiau căi prin care să doboare dragonii.

Nimic din toate acestea nu trecuse neobservat. Corbi zburau în toate colțurile Ținutului, chemând lorzi și cavaleri împroprietăriți cu loialitate îndoielnică la Debarcaderul Regelui, pentru a pleca genunchiul, a jura supunere și a aduce un fiu sau o fiică drept ostatici pentru obediența lor. Stelele și Săbiile au fost scoase în afara legii; din clipa aceea, apartenența la oricare dintre Ordine era pedepsită cu moartea. Înaltului Septon i s-a poruncit de asemenea să se înfățișeze la Fortăreața Roșie, ca să fie judecat pentru înaltă trădare.

Preacucemicia Sa a replicat din Septul Stelat, poruncindu-i regelui să se înfățișeze în Orașul Vechi pentru a cerși iertarea zeilor pentru păcatele și cruzimile sale. Mulți Credincioși i s-au alăturat în sfidare, totuși au existat lorzi cucernici care au mers la Debarcaderul Regelui pentru a-și declara supunerea și a aduce ostatici, dar majoritatea n-au procedat așa, încrezându-se în numărul lor și în puterea castelelor care să-i apere.

Regele Maegor a lăsat otrăvurile să se acumuleze aproape o jumătate de an, într-atât de absorbit era de clădirea Fortăreței Roșii.

Mama lui a fost cea care a lovit prima. Regina-văduvă a încălecat pe Vhagar și a adus foc și sânge în Ținuturile Riverane, așa cum făcuse cândva în Dorne. Într-o singură noapte, reședințele Caselor Blanetree, Terrick, Deddings, Lychester și Wayn au fost date pradă focului. Apoi Maegor însuși s-a înălțat în văzduh, zburând cu Balerion în Ținuturile de Vest, unde a ars castelele Caselor Broome, Falwell, Lorche și ale celorlalți „lorzi cucernici" care-i sfidaseră chemarea. În cele din urmă a coborât asupra reședinței Casei Doggett, transformând-o în cenușă. Au pierit în flăcări tatăl lui ser Joffrey, mama lui și sora mai mică, alături de spadele lor jurate, servitori și sclavi. Pe când trâmbe de fum se ridicau prin toate Ținuturile de Vest și Ținuturile Riverane, Vhagar și Balerion s-au îndreptat spre miazăzi. Alt lord de Hightower, sfătuit de alt înalt Septon, deschisese porțile Orașului Vechi în timpul Cuceririi, dar acum se părea că orașul cel mai mare și mai populat din Westeros avea să ardă cu siguranță.

Mii de oameni au fugit în noaptea aceea din Orașul Vechi, ieșind pe porți sau îmbarcându-se pe corăbii spre porturi îndepărtate. Alte mii au ieșit pe străzi în orgii stropite de băutură. „Noaptea asta-i a cântecelor, păcatelor și vinului", și-au spus oamenii între ei, „fiindcă de mâine, virtuoșii și ticăloșii vor arde laolaltă." Alții s-au strâns în septe, temple și păduri străvechi, pentru a se ruga să fie cruțați. În Septul Stelat, Înaltul Septon a tunat și a fulgerat, chemând furia zeilor să se abată asupra Targaryenilor. Arhimaesterii Citadelei s-au reunit în conclav. Bărbații din Garda Orașului au umplut saci cu nisip și găleți cu apă, pentru a se lupta cu focurile despre care știau că vor sosi. În lungul zidurilor orașului, pe metereze au fost aduse arbalete, scorpioni, aruncătoare de flăcări și de sulițe, cu speranța de a doborî dragonii când vor apărea. Conduși de ser Morgan Hightower, un frate mai tânăr al lordului Orașului Vechi, două sute de Fii ai Războinicului au venit din așezământul Ordinului lor pentru a o apăra pe Preacucernicia Sa, înconjurând Septul Stelat cu un cerc de oțel. În vârful Turnului înalt, uriașul foc-baliză a căpătat culoarea verzuie a veninului, prin care lordul Martyn Hightower și-a chemat lorzii stegari. Orașul Vechi a așteptat zorii și sosirea dragonilor.

Iar aceștia au sosit intr-adevăr. Mai întâi Vhagar, odată cu răsăritul soarelui, apoi Balerion, cu puțin înainte de amiază. Însă ei au găsit porțile orașului deschise, meterezele lipsite de apărători, iar flamurile Caselor Targaryen, Tyrell și Hightower fluturând una lângă cealaltă în vârful zidurilor orașului. Regina-văduvă Visenya a fost prima care a aflat vestea, în cursul orei celei mai negre din noaptea aceea lungă și groaznică. Înaltul Septon murise.

Un bărbat în vârstă de cincizeci și trei de ani, pe atât de neobosit pe cât era de neînfricat și, potrivit tuturor aparențelor, înzestrat cu o

sănătate de fier, Înaltul Septon fusese renumit pentru rezistența sa. Nu doar o dată, el se rugase zi și noapte fără să doarmă ori să mănânce. Moartea lui neașteptată a zguduit orașul și i-a descurajat pe susținătorii săi. Cauzele ei sunt dezbătute până în ziua de azi. Unii afirmă că Preacucernicia Sa și-ar fi luat singur viața, fie în actul unui laș care se temuse să înfrunte mânia regelui Maegor, fie ca sacrificiu nobil pentru a-i cruța pe locuitorii Orașului Vechi de focul dragonilor. Alții susțin că Cei Șapte l-ar fi doborât pentru păcatul mândriei, pentru erezie, trădare și aroganță.

Mulți, ba chiar mai mulți, rămân convinși că el a fost ucis… dar de cine? Unele voci spun că ser Morgan Hightower ar fi făcut-o la porunca lordului său frate (și într-adevăr ser Morgan a fost zărit în noaptea aceea, intrând și ieșind din odăile private ale Înaltului Septon). Alții o indică pe lady Patrice Hightower, mătușa fecioară a lordului Martyn, despre care umbla vorba că ar fi fost vrăjitoare (care fusese într-adevăr în audiență la Preacucernicia Sa în amurg, deși el trăia la plecarea ei). Sunt de asemenea suspectați arhimaesterii Citadelei, deși nu este sigur dacă ar fi recurs la artele negre, la un asasin sau la un pergament otrăvit (mesaje au fost schimbate întruna în tot cursul nopții între Citadelă și Septul Stelat). Iar alții îi declară pe toți aceștia nevinovați și pun moartea Înaltului Septon pe seama altei presupuse vrăjitoare, regina-văduvă Visenya Targaryen.

Adevărul nu va fi cunoscut probabil niciodată… totuși este incontestabilă reacția rapidă a lordului Martyn când i-a fost adusă la cunoștință vestea în Hightower. El și-a trimis imediat propriii cavaleri să-i dezarmeze și să-i aresteze pe Fiii Războinicului, printre care se număra și fratele său. Porțile orașului au fost deschise, iar flamurile targaryene au fost ridicate pe ziduri. Chiar înainte să fi fost zărite aripile lui Vhagar, oamenii lordului Hightower îi ridicau pe Cei Mai Cucernici din paturile lor și-i duceau, împungându-i cu sulițele, spre Septul Stelat pentru a alege un nou înalt Septon.

N-a fost necesar decât un singur tur de scrutin. Aproape ca unul, bărbații și femeile înțelepte ale Credinței s-au întors către septonul Pater. În vârstă de nouăzeci de ani, orb, gârbov și fragil, dar faimos prin amabilitate, noul Înalt Septon aproape că s-a năruit sub greutatea coroanei de cristal când i-a fost așezată pe cap… dar când Maegor Targaryen a apărut înaintea sa în Septul Stelat, el a fost încântat să-l binecuvânteze ca rege și să-l miruiască cu uleiuri sfinte, chiar dacă uitase cuvintele binecuvântării.

În scurtă vreme, regina Visenya a revenit cu Vhagar la Piatra Dragonului, însă regele Maegor a rămas în Orașul Vechi aproape o jumătate de an, ținând judecată și conducând procesele. Săbiilor captive din Fiii Războinicului li s-a oferit o alegere. Celor care renunțau la loialitatea față de Ordin avea să li se îngăduie să plece la

Zid și să-și ducă restul zilelor ca frați ai Rondului de Noapte. Cei care refuzau puteau muri ca martiri ai credinței lor. Trei sferturi din captivi au ales să îmbrace veșmintele negre. Restul au murit. Șapte dintre ei, cavaleri faimoși și fii de lorzi, au primit onoarea de a fi decapitați cu Focul Negru de însuși regele Maegor. Restul condamnaților au fost decapitați de foștii lor camarazi din Ordin. Dintre toți, unul singur a primit grațierea regală: ser Morgan Hightower.

Noul Înalt Septon a desființat în mod oficial atât Fiii Războinicului, cât și Frații Săraci, poruncindu-le membrilor lor supraviețuitori să depună armele în numele zeilor. Cei Șapte nu mai aveau nevoie de războinici, a proclamat Preacucemicia Sa; de acum înainte, Tronul de Fier avea să protejeze și să apere Credința. Regele Maegor le-a acordat membrilor supraviețuitori ai Credinței Militante o perioadă de grație până la sfârșitul anului pentru a-și preda armele și a renunța la rebeliuni. După aceea, cei care rămâneau sfidători aveau să descopere că pe capetele lor fusese pusă o recompensă: câte un dragon de aur pentru capul fiecărui Fiu al Războinicului care nu se căise, câte un cerb de argint pentru scalpul „plin de păduchi” al unui Frate Sărac.

Noul Înalt Septon n-a ridicat nicio obiecție, și nici Cei Mai Cucernici.

În perioada cât a stat în Orașul Vechi, regele s-a împăcat de asemenea cu prima lui soție, regina Ceryse, sora gazdei sale, lordul Hightower. Înălțimea Sa a fost de acord să le accepte pe celelalte soții ale regelui, să le trateze cu respect și onoare și să nu le mai vorbească de rău, în timp ce Maegor a jurat să-i restabilească lui Ceryse toate drepturile, veniturile și privilegiile care i se datorau ca soție legitimă și regină. Un banchet măreț s-a ținut în Hightower pentru a celebra împăcarea lor; celebrările au inclus o ceremonie nupțială și o „a doua consumare a căsătoriei”, pentru ca toți să știe că aceea era o însoțire adevărată și iubitoare.

Nu se poate ști cât ar mai fi zăbovit regele Maegor în Orașul Vechi, deoarece spre sfârșitul anului 43 D.C. a apărut altă provocare la adresa tronului său. Îndelungata absență a Înălțimii Sale din Debarcaderul Regelui nu trecuse neobservată de nepotul său, iar prințul Aegon a profitat iute de șansa care i s-a oferit. Ieșind în cele din urmă din Casterly Rock, Aegon Neîncoronatul și soția sa, Rhaena, au străbătut iute Ținuturile Riverane cu o mână de însoțitori și au intrat în oraș ascunși sub saci cu porumb. Întrucât avea atât de puțini susținători, Aegon n-a cutezat să se așeze pe Tronul de Fier, pentru că știa că nu-l putea menține. Ei veniseră aici pentru Dreamfyre a Rhaenei… astfel ca prințul să poată revendica dragonul tatălui său, Quicksilver. În întreprinderea aceea îndrăzneață ei au fost ajutați de prieteni de la Curtea lui Maegor, care se săturaseră de cruzimile regelui. Prințul și prințesa au intrat în Debarcaderul Regelui într-o

căruță trasă de măgari, dar au plecat pe spinarea dragonilor, zburând unul lângă celălalt.

Aegon și Rhaena au revenit în Ținuturile de Vest pentru a strânge o armie. Întrucât Lannisterii din Casterly Rock continuau să șovăie în susținerea deschisă a cauzei prințului Aegon, susținătorii acestuia s-au strâns la castelul Pinkmaiden, reședința Casei Piper. Jon Piper, lord de Pinkmaiden, își jurase spada prințului, dar cei mai mulți credeau că fusese câștigat pentru cauză de înfocata lui soră Melony, prietena din copilărie a Rhaenei. Călare pe Quicksilver, Aegon Targaryen a coborât din văzduh la Pinkmaiden și, după ce l-a acuzat pe unchiul său ca fiind tiran și uzurpator, a adresat o chemare către toți oamenii cinstiți să se alăture flamurilor sale.

Lorzii și cavalerii care au venit erau în majoritate din Ținuturile Riverane și Ținuturile Vestului; printre ei s-au numărat lorzii Tarbeck, Roote, Vance, Charlton, Frey, Paege, Parren, Farman și Westerling, alături de lordul Corbray din Vale, Bastardul de Barrowton și al patrulea fiu al lordului de Cuibarul Grifonului. Din Lannisport au sosit cinci sute de oameni sub steagul unui fiu bastard al lui Lyman Lannister, ser Tyler Hill, vicleșug prin care șiretul lord de Casterly Rock i-a trimis susținători tânărului prinț, dar în același timp și-a păstrat mâinile curate pentru eventualitatea în care Maegor ar fi ieșit învingător. Oștenii lui Piper nu erau conduși de lordul Jon sau de frații săi, ci de sora lor Melony, care a îmbrăcat cămașa de zale și a luat în mâini sulița. Cincisprezece mii de bărbați se alăturaseră rebeliunii când Aegon Neîncoronatul și-a început marșul peste Ținuturile Riverane pentru a revendica Tronul de Fier, conduși de prinț însuși, călare pe Quicksilver, dragonul iubit al regelui Aenys.

Deși dintre ei făceau parte comandanți experimentați și cavaleri puternici, niciun mare lord nu se alăturase cauzei prințului Aegon… totuși regina Tyanna, stăpâna șoptitorilor, i-a scris lui Maegor ca să-l avertizeze că Eyrie, Capătul Furtunii, Winterfell și Casterly Rock purtaseră discuții secrete cu regina-văduvă a fratelui său, Alyssa. Înainte de a se declara de partea prințului de Piatra Dragonului, Casele acelea doreau să se convingă că el putea învinge. Prințului Aegon îi trebuia o victorie.

Maegor nu i-a îngăduit s-o dobândească. Din Harrenhal a sosit lordul de Harroway, iar din Riverrun, lordul Tully. Ser Davos Darklyn din Garda Regelui a strâns cinci mii de spade în Debarcaderul Regelui și a pornit spre apus, pentru a-i întâlni pe rebeli. Din Reach au venit lorzii Peake, Merryweather, Caswell și oștenii lor. Armata prințului Aegon, care înainta încet, s-a pomenit practic înconjurată de oști ce se apropiau; fiecare dintre ele era mai mică decât a sa, dar erau atât de numeroase, încât tânărul prinț (pe atunci în vârstă de șaptesprezece ani) n-a știut în ce parte să se întoarcă. Lordul Corbray l-a sfătuit să

atace fiecare dușman separat, înainte ca ei să-și poată uni trupele, însă Aegon nu dorea să-și divizeze forțele. De aceea a preferat să continue înaintarea spre Debarcaderul Regelui.

La miazăzi de Ochiul Zeilor, el i-a întâlnit pe oștenii lui Davos Darklyn, înșiruiți de-a curmezișul drumului, ocupând teren înalt înapoia unui zid de sulițe, iar în același timp cercetașii l-au anunțat că lorzii Merryweather și Caswell avansau dinspre miazăzi, iar lorzii Tully și Harroway dinspre miazănoapte. Prințul Aegon a poruncit o șarjă, sperând să străpungă rândurile celor din Debarcaderul Regelui înainte ca restul susținătorilor să-l atace din flancuri, și l-a încălecat pe Quicksilver pentru a conduce personal atacul. Însă abia se desprinsese de pământ, când a auzit strigăte și și-a văzut oamenii de dedesubt arătând către miazăzi, unde Balerion Teroarea Neagră apăruse pe cer.

Sosise regele Maegor.

Pentru prima dată după Urgia din Valyria, dragoni s-au înfruntat între ei în văzduh, în vreme ce bătălia s-a dezlănțuit pe sol.

Quicksilver, care era doar pe sfert cât Balerion, nu-i putea face față dragonului mai vârstnic și mai aprig, iar mingile sale de foc alb au fost cuprinse și spulberate de râuri mari de flăcări negre. După aceea Teroarea Neagră s-a prăbușit din înalt asupra sa, închizându-și fălcile în jurul gâtului lui Quicksilver și smulgându-i o aripă. Zbierând și înconjurat de fum, tânărul dragon s-a prăbușit spre pământ, purtându-l cu sine pe prințul Aegon.

Bătălia de dedesubt a fost aproape la fel de scurtă, dar mai sângeroasă. După căderea lui Aegon, rebelii au înțeles că lupta le era sortită pieirii și au luat-o la fugă, lepădând arme și armuri, însă armatele susținătoare erau de jur împrejur și nu exista cale de scăpare. Până la sfârșitul zilei, două mii dintre oamenii lui Aegon muriseră, față de numai o sută ai regelui. Printre morți s-au numărat lordul Alyn Tarbeck, Denys Snow Bastardul de Banowton, lordul Ronnel Vance, ser Willam Whistler, Melony Piper și trei dintre frații ei… și prințul de Piatra Dragonului, Aegon Neîncoronatul din Casa Targaryen. Singura pierdere notabilă dintre susținători a fost ser Davos Darklyn din Garda Regelui, ucis de lordul Corbray cu spada sa, Lady Forlom. A urmat apoi o jumătate de an de judecăți și execuții. Regina Visenya și-a convins fiul să-i cruțe pe unii dintre lorzii rebeli, dar chiar și aceia care și-au păstrat viața au pierdut domenii și titluri și au fost siliți să lase ostatici.

Un nume însemnat n-a putut fi găsit nici printre morți, nici printre captivi: Rhaena Targaryen, sora și soția prințului Aegon, nu se alăturase oștirii. Nici în zilele noastre nu se știe dacă a procedat așa în urma poruncii lui Aegon, sau dacă a fost propria ei alegere. Tot ce se știe cu certitudine este că Rhaena a rămas în castelul Pinkmaiden cu

fiicele ei când Aegon a plecat cu armia… și o avea pe Dreamfyre. Oare prezența unui al doilea dragon în oastea prințului ar fi jucat vreun rol important în soarta bătăliei? Nu vom ști niciodată… deși s-a subliniat, și în mod întemeiat, că prințesa Rhaena nu era războinică, iar Dreamfyre era mai tânără și mai mică decât Quicksilver și nu putea reprezenta o amenințare pentru Balerion Teroarea Neagră.

Se spune că atunci când vestea bătăliei a ajuns în apus și prințesa Rhaena a aflat că atât soțul ei, cât și prietena ei lady Melony căzuseră, ea s-a cufundat în tăcere de piatră.

— Nu plângi? a fost întrebată, la care a replicat:

— Nu am vreme de lacrimi.

După care, temându-se de mânia unchiului ei, și-a luat fiicele, Aerea și Rhaella, și a zburat, mai întâi la Lannisport, după care a trecut marea spre Insula Frumoasă, unde noul lord Marq Farman (al cărui tată și frate mai mare pieriseră ambii în bătălie, luptând pentru prințul Aegon) i-a oferit refugiu și i-a jurat că niciun rău n-o va atinge sub acoperișul său. Vreme de aproape un an, locuitorii de pe Insula Frumoasă au privit spre răsărit cu spaimă, temându-se de apariția aripilor negre ale lui Balerion, însă Maegor n-a sosit niciodată. Regele victorios s-a întors în Fortăreața Roșie, unde a încercat cu îndârjire zămislirea unui urmaș.

Anul 44 D.C. a fost pașnic prin comparație cu ce se întâmplase anterior… totuși maesterii care ne-au lăsat cronici despre vremurile acelea au scris că mirosul de sânge și foc continua să persiste în aer. Maegor I Targaryen a stat pe Tronul de Fier, în timp ce Fortăreața Roșie se ridica în jur, dar Curtea îi era mohorâtă și lipsită de veselie, în ciuda prezenței celor trei regine ale sale… sau poate tocmai din cauza lor. În fiecare noapte el își chema una dintre soții în pat și totuși nu avea copii, astfel că singurii urmași la tron erau fiii și fiicele fratelui său Aenys. A fost poreclit „Maegor cel Crud” și de asemenea „fratricidul", deși rostirea acelor nume în preajma sa aducea după sine moartea fulgerătoare.

În Orașul Vechi, bătrânul Înalt Septon a murit și în locul lui a fost numit altul. Deși acesta n-a spus niciun cuvânt împotriva regelui sau a reginelor sale, dușmănia dintre regele Maegor și Credință a dăinuit. Sute de Frați Săraci fuseseră vânați și uciși, iar scalpurile lor fuseseră trimise oamenilor regelui pentru recompensă, dar alte mii continuau să hălăduiască prin codri, păduri și sălbăticiile din cele Șapte Regate, blestemându-i pe Targaryeni cu fiecare răsuflare. Ba chiar una dintre bandele acelea și-a încoronat propriul Înalt Septon, în persoana unei brute bărboase cunoscute ca septonul Moon. De asemenea, au supraviețuit câțiva dintre Fiii Războinicului, conduși de ser Joffrey Doggett, Dulăul Roșu din Hills. Proscris și condamnat, Ordinul nu mai avea puterea să-i înfrunte pe oamenii regelui în bătălie deschisă, așa

încât Dulăul Roșu i-a trimis deghizați în cavaleri rătăcitori, pentru a-i vâna și ucide pe susținătorii targaiyeni și pe „trădătorii Credinței”. Prima lor victimă a fost ser Morgan Hightower, fost membru al Ordinului lor, ucis și ciopârțit pe drumul spre Honeyholt. După aceea a fost asasinat bătrânul lord Merryweather, urmat de fiul și moștenitorul lordului Peake, de bătrânul tată al lui Davos Darklyn, ba chiar și de Jon Hogg Orbul. Deși recompensa pentru capul unui Fiu al Războinicului era un dragon de aur, oamenii de rând și țăranii din Ținut îi ascundeau pe aceștia și-i protejau, amintindu-și ce fuseseră.

În Piatra Dragonului, regina-văduvă Visenya slăbise și se scofâlcise, cu carnea topindu-i-se pe oase. Regina Alyssa a rămas de asemenea pe insulă, cu fiul ei Jaehaerys și fiica ei Alysanne, practic captivi. Prințul Viserys, cel mai mare dintre fiii supraviețuitori ai lui Aenys și ai Alyssei, fusese chemat la Curte de Înălțimea Sa. Un flăcău promițător în vârstă de cincisprezece ani, iubit de oamenii de rând, Viserys a fost numit scutier al regelui… dar avea de-a pururi ca umbră un cavaler din Garda Regelui, care să-l țină departe de comploturi și trădări.

Pentru scurt timp în anul 44 D.C. s-a părut că regele ar putea căpăta în curând fiul pe care-l dorea cu atâta disperare. Regina Alys a anunțat că rămăsese grea și Curtea s-a veselit. Marele Maester a obligat-o pe Înălțimea Sa să rămână la pat pe măsură ce sarcina a înaintat și s-a ocupat personal de ea, ajutat de două septe, o moașă și surorile reginei, Jeyne și Hanna. Maegor a insistat ca și celelalte soții ale lui s-o slujească pe regina gravidă.

Însă în cursul celei de-a treia luni a ședерii la pat, lady Alys a început să sângereze abundent prin partea de jos a trupului și a pierdut pruncul. Când regele Maegor a venit să vadă fătul mort, a constatat îngrozii că băiatul era un monstru, cu membre contorsionate, cap uriaș și fără ochi.

— Ăsta nu poate să fie fiul meu! a răcnit el, tulburat.

După aceea durerea i s-a preschimbat în mânie și a poruncit execuția imediată a moașei și septelor ce o îngrijiseră pe regină, ca și pe a Marelui Maester Desmond, cruțându-le doar pe surorile lui Alys.

Se spune că Maegor stătea pe Tronul de Fier cu capul Marelui Maester în mâini, când regina Tyanna a venit și i-a spus că fusese înșelat. Fătul nu fusese sămânța lui. Văzând-o pe regina Ceryse revenind la Curte, bătrână, înverșunată și fără copii, Alys Harroway începuse să se teamă că aceeași soartă o aștepta și pe ea dacă nu-i dăruia regelui un fiu, așa că se adresase tatălui ei, Mâna Regelui. În nopțile când regele împărțea patul cu regina Ceryse sau cu regina Tyanna, Lucas Harroway trimitea bărbați în patul fiicei sale pentru a o lăsa grea. Maegor a refuzat să creadă. I-a spus Tyannei că era o vrăjitoare invidioasă și stearpă, după care a aruncat capul Marelui Maester spre ea.

— Păianjenii nu mint, a replicat stăpâna șoptitorilor și i-a întins regelui o listă.

Pe aceasta erau scrise numele a douăzeci de bărbați despre care se afirma că și-ar fi lăsat sămânța în regina Alys. Bătrâni și tineri, chipeși și serbezi, cavaleri și scutieri, lorzi și slujitori, ba chiar și rândași, fierari și menestreli; se părea că Mâna Regelui aruncase un năvod larg. Toți bărbații aceia aveau un singur lucru în comun: potența tuturor fusese dovedită și erau tați de băieți sănătoși.

Cu două excepții, toți au recunoscut fapta după ce au fost torturați. Unul dintre ei, tată a doisprezece copii, avea încă aurul ce-i fusese plătit de lordul Harroway pentru serviciile aduse. Interogarea lor s-a desfășurat iute și în taină, astfel că lordul Harroway și regina Alys n-au știut nimic despre bănuielile regelui, până când Garda Regelui a năvălit peste ei. Târâtă din pat, regina Alys și-a văzut surorile ucise sub ochii ei, când au încercat s-o apere. Tatăl ei, care se afla în inspecție în Turnul Mâinii, a fost aruncat de pe acoperișul acestuia și s-a zdrobit de stâncile de dedesubt. Au fost de asemenea ridicați fiii, frații și nepoții lui Harroway. Au fost azvârliți peste țărușii ascuțiți ce mărgineau șanțul adânc din jurul Cetățuii lui Maegor, iar unii dintre ei s-au chinuit ceasuri în șir până au murit; Horas Harroway cel sărac cu duhul a murit abia după câteva zile. În scurtă vreme li s-au alăturat cele douăzeci de nume de pe lista reginei Tyanna, apoi altă duzină de bărbați, numiți de primii douăzeci.

Moartea cea mai crudă a fost rezervată reginei Alys înseși, care a fost dată pe mâinile soției Tyanna ca s-o tortureze. Nu vom vorbi despre moartea ei, căci unele lucruri este mai bine să fie îngropate și uitate. Ajunge să spunem că a suferit aproape două săptămâni până să moară și că Maegor însuși a fost prezent la toate torturile, martor la agonia ei. După moarte, trupul reginei a fost tăiat în șapte părți, care au fost înfipte în țepe deasupra celor șapte porți ale orașului, unde au rămas până au putrezit.

Regele Maegor a părăsit Debarcaderul Regelui în fruntea unei trupe puternice de cavaleri și soldați pe care a condus-o la Harrenhal, pentru a încheia distrugerea Casei Harroway. Uriașul castel de la Ochiul Zeilor avea o garnizoană mică și castelanul său, nepot al lordului Lucas și văr al reginei răposate, a deschis porțile la apropierea regelui. Predarea nu l-a salvat; Înălțimea Sa a trecut prin sabie toată garnizoana, alături de toți bărbații, femeile și copiii despre care a găsit că aveau vreo picătură de sânge Harroway. După aceea a intrat în orașul lordului Harroway de pe Trident, unde a procedat la fel.

După vărsările acelea de sânge, oamenii au început să spună că Harrenhal era blestemat, pentru că toate Casele ce-l1 deținuseră sfârșiseră tragic și violent. Cu toate acestea, mulți dintre oamenii ambițioși ai regelui tânjeau după reședința puternică a lui Harren cel

Negru, cu pământurile ei întinse și fertile… ba chiar atât de mulți, încât regele Maegor s-a săturat de rugămințile lor și a decretat că Harrenhal va reveni celui mai puternic dintre ei. În felul acesta, douăzeci și trei de cavaleri din suita lui s-au luptat cu sabia, buzduganul și sulița pe străzile scăldate în sânge ale orașului lordului Harroway. Ser Walton Towers a învins și Maegor l-a numit lord de Harrenhal… însă meleul acela fusese o încăierare sălbatică, iar ser Walton n-a trăit destul de mult ca să se poată bucura de titlu, ci a murit în mai puțin de două săptămâni în urma rănilor căpătate. Harrenhal i-a revenit fiului său cel mai vârstnic, deși Domeniile i-au fost mult împuținate, fiindcă regele îi acordase lordului Alton Butterwell orașul lordului Harroway, iar resturile proprietăților Harroway le dăruise lordului Darnold Darry.

Când Maegor a revenit în cele din urmă la Debarcaderul Regelui pentru a sta din nou pe Tronul de Fier, a fost întâmpinat cu vestea că mama sa, regina Visenya, murise. Mai mult încă, în confuzia ce urmase morții reginei-văduvă, regina Alyssa și copiii ei evadaseră din Piatra Dragonului, cu dragonii Vermithor și Silverwing… și nimeni nu știa unde plecaseră. Înainte de a fugi, ei furaseră de asemenea Sora întunecată.

Înălțimea Sa a poruncit ca trupul mamei sale să fie ars, iar osemintele și cenușa să fie îngropate alături de ale Cuceritorului. După aceea, a trimis Garda Regelui să-l aresteze pe scutierul său, prințul Viserys.

— Înlănțuiți-l într-o celulă neagră și interogați-l cu asprime, a poruncit Maegor. Întrebați-l unde a fugit mama lui.

— Este posibil să nu știe, a protestat ser Owen Bush, un cavaler din Garda Regelui.

— Atunci lăsați-l să moară, a sosit răspunsul faimos al regelui. Poate că javra o să vină la funeraliile lui.

Prințul Viserys nu știa unde plecase mama lui și n-a știut nici după ce Tyanna din Pentos l-a torturat cu magia ei neagră. După nouă zile de interogatorii, a murit. La porunca regelui, trupul i-a fost lăsat în curtea Fortărețeі Roșii timp de două săptămâni.

— Să vină maică-sa și să-l ia, a spus Maegor.

Însă regina Alys n-a apărut și în cele din urmă Înălțimea Sa a poruncit ca nepotul lui să fie dat pradă focului. Prințul avea cincisprezece ani când a fost omorât și fusese mult iubit de oamenii de rând și de lorzi deopotrivă. Ținutul l-a plâns.

În anul 45 D.C. S-a încheiat într-un final construirea Fortărețeі Roșii. Regele Maegor a sărbătorit evenimentul, oferindu-le un ospăț muncitorilor care trudiseră la castel, trimițându-le căruțe cu vinuri tari și dulciuri, ca și prostituate din cele mai renumite bordeluri ale orașului. Petrecerile au durat trei zile. După aceea au apărut cavalerii

regelui și i-au trecut pe toți prin sabie, ca să-i împiedice să dezvăluie vreodată secretele Fortăreței Roșii. Oasele le-au fost îngropate sub castelul pe care-l ridicaseră.

La scurtă vreme după terminarea castelului, regina Ceryse s-a îmbolnăvit pe neașteptate și a murit. În Curte s-a zvonit că Înălțimea Sa îl ofensase pe rege printr-o replică usturătoare, așa că el îi poruncise lui ser Owen să-i taie limba. Potrivit zvonului, regina se zbătuse, iar cuțitul lui ser Owen alunecase și-i retezase beregata. Deși povestea aceasta n-a fost niciodată dovedită, i s-a dat crezare la momentul acela; în prezent însă majoritatea maesterilor consideră că a fost o calomnie născocită de inamicii regelui pentru a-i mânji mai mult reputația. Indiferent care ar fi fost adevărul, moartea primei lui soții l-a lăsat pe Maegor cu o singură regină, pentoshi Tyanna cu păr negru și inimă neagră, stăpâna păianjenilor, care era detestată și temută de toți.

Abia fusese așezată ultima piatră pe Fortăreața Roșie, când Maegor a poruncit ca ruinele Septului Aducerii Aminte să fie curățate de pe vârful Dealului lui Rhaenys, iar odată cu ele osemintele și cenușa Fiilor Războinicului care pieriseră acolo. În locul lor, a decretat el, urma să fie înălțat un uriaș „grajd pentru dragoni" din piatră, o vizuină demnă de Balerion, Vhagar și urmașii lor. Așa a început construirea Gropii Dragonului. Găsirea de constructori, pietrari și muncitori pentru proiectul acela a fost dificilă, poate deloc surprinzător. Atât de mulți oameni au dat bir cu fugiții, încât regele a fost silit până la urmă să folosească deținuți din temnițele orașului ca forță de muncă, sub supravegherea constructorilor aduși din Myr și Volantis.

Spre sfârșitul anului 45 D.C., regele Maegor a luat din nou armele, pentru a-și continua războiul împotriva rămășițelor proscrise ale Credinței Militante, lăsând-o pe regina Tyanna să conducă Debarcaderul Regelui împreună cu noua lui Mână, lordul Edwell Celtigar. În codrul uriaș aflat la miazăzi de Apa Neagră, trupele regelui au vânat zeci de Frați Săraci care se refugiaseră acolo, trimițându-i pe mulți la Zid și spânzurându-i pe cei care au refuzat să îmbrace veșmintele negre. Conducătorul lor, femeia cunoscută sub numele Poxy Jeyne Poore, a continuat să-i scape regelui, până ce, in cele din urmă, a fost trădată de trei dintre propriii ei susținători, care au fost răsplătiți cu grațierea și rangul de cavaler.

Trei septoni care călătoreau cu Înălțimea Sa au declarat-o vrăjitoare pe Poxy Jeyne și Maegor a poruncit să fie arsă de vie pe un câmp de lângă Wendwater. Când a sosit ziua execuției, trei sute de susținători ai ei, Frați Săraci și țărani, au năvălit din păduri pentru a o elibera. Regele anticipase însă acțiunea aceea și oamenii lui erau pregătiți pentru atac. Eliberatorii au fost încercuiți și măcelăriți. Printre ultimii

care au murit s-a numărat și conducătorul lor, care s-a dovedit a fi ser Horys Hill, cavalerul rătăcitor bastard care scăpase cu trei ani in urmă din măcelul de la Marea Furcă. De data aceea a fost mai puțin norocos.

În alte părți ale Ținutului însă roata timpului începuse să se întoarcă împotriva regelui. Oameni de rând și lorzi deopotrivă ajunseseră să-l disprețuiască pentru numeroasele lui cruzimi și mulți au început să ofere ajutor inamicilor săi. Septonul Moon, „Înaltul Septon" ridicat de Frații Săraci împotriva celui din Orașul Vechi, pe care-l porecliseră Înaltul Lingău, călătorea în voie prin Ținuturile Riverane și Reach, atrăgând mulțimi uriașe de câte ori ieșea din codri pentru a predica împotriva regelui. Tărâmul deluros aflat la miazănoapte de Dintele de Aur era condus practic de Dulăul Roșu, ser Joffrey Doggett, autoproclamat Mare Căpitan al Fiilor Războinicului. Nici Casterly Rock, nici Riverrun nu păreau dispuse să acționeze împotriva lui. Dermis Ologul și Zdrențărosul Silas au rămas în libertate și, pe oriunde ar fi umblat, oamenii de rând îi ajutau să fie în siguranță. Cavaleri și soldați trimiși pentru a-i aduce la judecată au dispărut adesea.

În anul 46 D.C., regele Maegor a revenit la Fortăreața Roșie cu două mii de țeste, roadele unui an de campanie. El le-a aruncat sub Tronul de Fier și a anunțat că erau capetele Fraților Săraci și ale Fiilor Războinicului… dar aproape toți credeau că majoritatea trofeelor acelea hâde aparțineau unor simpli meșteșugari, țărani și porcari a căror singură vină fusese urmarea Credinței.

Sosirea noului an l-a găsit pe Maegor tot fără fecior, nici măcar un bastard care ar fi putut fi acceptat ca legitim. De asemenea, părea improbabil ca regina Tyanna să îi ofere moștenitorul pe care-l dorea. Deși ea a continuat s-o slujească pe Înălțimea Sa ca stăpână a șoptitorilor, regele nu-i mai căuta patul.

Consilierii lui Maegor au fost de acord că era timpul să-și ia o nouă soție… dar părerile difereau în privința aceleia. Marele Maester Benifer a propus-o pe frumoasa și mândra Lady de Starfall, Clarisse Dayne, cu speranța de a-i desprinde teritoriile și Casa de Dorne. Alton Butterwell, maestrul banilor, a oferit-o pe sora sa văduvă, o femeie robustă cu șapte copii. Deși nu era nici pe departe o frumusețe, a susținut el, fertilitatea îi fusese dovedită mai presus de orice îndoială. Mâna Regelui, lordul Celtigar, avea două fiice fecioare, în vârstă de doisprezece, respectiv treisprezece ani. El l-a îndemnat pe rege să aleagă pe una dintre ele sau să se însoare cu ambele dacă dorea. Lordul Velaryon de Driftmark l-a sfătuit pe Maegor să trimită după nepoata sa Rhaena, văduva lui Aegon Neîncoronatul. Luând-o de soție, Maegor putea uni revendicările lor, preveni orice rebeliuni care s-ar fi putut aduna în jurul ei și dobândi o ostatică împotriva oricăror

comploturi pe care le-ar fi putut urzi mama ei, regina Alyssa.

Regele Maegor l-a ascultat pe fiecare consilier în parte. Deși până la urmă a respins majoritatea femeilor pe care i le-au propus ei, unele dintre motivele și argumentele lor au prins rădăcini în mintea sa. Dorea o femeie cu fertilitatea dovedită, totuși nu pe sora grasă și banală a lui Butterwell. Avea să ia mai multe soții, așa cum îl îndemnase lordul Celtigar. Două soții i-ar fi dublat șansele de a căpăta un fiu; trei soții le-ar fi triplat. Iar una dintre soțiile acelea trebuia într-adevăr să fie nepoata sa; sfatul lordului Velaryon fusese plin de înțelepciune. Regina Alyssa și cei doi copii mici ai ei rămâneau ascunși (se credea că zburaseră peste Marea îngustă, spre Tyrosh sau, poate, Volantis), însă ei continuau să fie o amenințare pentru coroana lui Maegor și orice fiu pe care l-ar fi putut zămisli. Dacă ar fi luat-o de soție pe fiica lui Aenys, ar fi slăbit orice revendicări înaintate de frații și surorile ei mai mici.

După moartea soțului și fuga ei pe Insula Frumoasă, Rhaena Targaryen acționase rapid pentru a-și proteja fiicele. Dacă prințul Aegon fusese cu adevărat rege, potrivit legii fiica lui cea mai mare, Aerea, îi era moștenitoare și de aceea putea revendica să fie regina legitimă a celor Șapte Regate… totuși Aerea și sora ei Rhaella aveau abia un an, iar Rhaena știa că trâmbițarea unor astfel de revendicări ar fi însemnat practic condamnarea lor la moarte. De aceea, le-a vopsit părul, le-a schimbat numele și le-a trimis de lângă ea, încredințându-le unor aliați puternici, care aveau grijă să le vadă crescute în case bune, de către oameni vrednici, care să nu aibă habar de adevăratele lor identități. Prințesa a insistat ca nici chiar ea să nu știe unde vor merge fetele; ceea ce nu știa nu putea dezvălui, nici sub tortură.

O asemenea evadare nu era însă posibilă pentru Rhaena Targaryen însăși. Cu toate că și-ar fi putut schimba numele, vopsi părul și îmbrăca straiele grosolane ale unei târfe de tavernă, ori robele unei septe, ea nu avea cum să-și ascundă dragonul. Dreamfyre era o femelă dragon zveltă, albastru-pal cu pete argintii, care produsese deja două rânduri de ouă și pe care Rhaena o călărise de la vârsta de doisprezece ani.

Dragonii nu sunt ușor de ascuns. De aceea prințesa a plecat cu Dreamfyre cât mai departe de Maegor, tocmai pe Insula Frumoasă, unde Marq Farman i-a acordat ospitalitatea Castelului Frumos, ale cărui turnuri înalte și albe se ridicau mult deasupra Mării Apusului. Acolo ea s-a odihnit, citind, rugându-se și întrebându-se cât timp i se va oferi înainte de a fi chemată de unchiul ei. Rhaena a spus după aceea că nu se îndoise niciodată în privința aceea; se punea doar întrebarea *când,* nu *dacă.*

Chemarea a sosit mai repede decât i-ar fi plăcut, deși nu pe atât de curând pe cât s-ar fi putut teme. Nici nu se punea problema refuzului.

Așa ceva l-ar fi adus pe rege deasupra Insulei Frumoase călare pe Balerion. Rhaena ajunsese să-l îndrăgească pe lordul Farman, ba chiar într-o măsură mult mai mare pe al doilea fiu al său, Androw, și nu intenționa să le răsplătească bunătatea cu foc și sânge. A încălecat pe Dreamfyre și a zburat la Fortăreața Roșie, unde a aflat că trebuia să se mărite cu unchiul ei, ucigașul soțului ei. Și tot acolo Rhaena și-a întâlnit tovarășele mirese, fiindcă aceea urma să fie o nuntă triplă.

Lady Jeyne din Casa Westerling fusese măritată cu Alyn Tarbeck, care murise alături de prințul Aegon în bătălia de sub Ochiul Zeilor. Peste câteva luni, ea îi dăruise răposatului lord un fiu post-mortem. Înaltă și zveltă, cu păr castaniu strălucitor, lady Jeyne, era curtată de un fiu mai tânăr al lordului de Casterly Rock când Maegor a trimis după ea, dar așa ceva nu avea niciun fel de însemnătate pentru rege.

Mai încurcat era cazul lui lady Elinor din Casa Costayne, soția lui ser Theo Bolling, un cavaler împroprietărit care luptase pentru rege în ultima sa campanie împotriva Fraților Săraci. Deși avea doar nouăsprezece ani, lady Elinor îi dăruise deja lui Bolling trei fii, când ochii regelui se opriseră asupra ei. Cel mai mic dintre băieți încă îi sugea la sân, când ser Theo a fost atestat de Garda Regelui și acuzat de complot alături de regina Alyssa pentru a-l asasina pe rege și a-l aduce pe Jaehaerys pe Tronul de Fier. Deși și-a declarat nevinovăția, Bolling a fost găsit vinovat și decapitat în aceeași zi. În cinstea zeilor, regele Maegor i-a acordat văduvei șapte zile pentru a jeli, după care a chemat-o și a anunțat-o că se vor căsători.

În orașul Septului de Piatră, septonul Moon a acuzat planurile de căsătorie ale regelui Maegor și sute de locuitori au ovaționat zgomotos, dar puțini alții au cutezat să ridice vocile împotriva Înălțimii Sale. Înaltul Septon s-a îmbarcat din Orașul Vechi, navigând spre Debarcaderul Regelui pentru a oficia riturile de căsătorie. Într-o zi caldă de primăvară a anului 47 D.C., Maegor Targaryen s-a însurat cu trei soții în curtea Fortăreței Roșii. Deși fiecare dintre reginele sale era înveșmântată în culorile Casei tatălui ei, cei din Debarcaderul Regelui le-au numit „Miresele Negre”, pentru că toate erau văduve.

Prezența la nuntă a fiului lui lady Jeyne și a celor trei băieți ai lui lady Elinor garanta că cele două femei își vor juca rolurile în ceremonie, dar mulți se așteptau să vadă o demonstrație de sfidare din partea prințesei Rhaena. Speranțele acelea au fost spulberate când regina Tyanna a apărut însoțită de două fetițe cu păr argintiu și ochi liliachii, purtând veșmintele roșu și negru ale Casei Targaryen.

— Ai fost nesăbuită, crezând că le poți ascunde de mine, i-a spus Tyanna prințesei.

Rhaena a plecat capul și și-a rostit jurămintele cu glas rece ca gheața.

Multe povești ciudate și contradictorii se relatează despre noaptea

ce a urmat, iar după trecerea atâtor ani este greu de separat adevărul de legende. Au împărțit cele trei Mirese Negre un singur pat, așa cum au afirmat unii? Pare improbabil. A fost Înălțimea Sa la toate trei în cursul nopții și a consumat toate trei căsătoriile? Poate că da. A încercat prințesa Rhaena să-l ucidă pe rege cu un pumnal ascuns sub perne, așa cum a susținut ea mai târziu? A zgâriat Elinor Costayne spinarea regelui cu unghiile, brăzdând-o și însângerând-o, în timp ce s-au împreunat? A băut Jeyne Westerling licoarea fertilității despre care se spune că i-ar fi adus-o regina Tyanna, sau i-a azvârlit-o în față? Și, de fapt, a existat o astfel de licoare sau a fost oferită vreodată? Prima relatare despre ea nu apare decât la mult timp după începerea domniei regelui Jaehaerys, la douăzeci de ani de la moartea celor două femei.

Iată ce știm cu certitudine: după nuntă, Maegor a declarat-o pe Aerea, fiica lui Rhaena, drept moștenitoarea lui legitimă, „până va sosi vremea ca zeii să-mi dăruiască un fiu", și în același timp a trimis-o pe sora ei geamănă, Rhaella, în Orașul Vechi pentru a fi educată ca septă. Același decret îl dezmoștenea explicit pe nepotul său Jaehaerys, succesorul de drept la tron potrivit tuturor legilor celor Șapte Regate. Fiul reginei Jeyne a fost confirmat ca lord de Tarbeck Hall și trimis la Casterly Rock, pentru a fi crescut ca un copil vitreg al lui Lyman Lannister. Băieții mai mari ai reginei Elinor au fost trimiși în mod similar, unul la Eyrie și unul la Highgarden. Cel mai mic dintre fiii reginei a fost încredințat unei doici, deoarece regele era iritat de alăptarea reginei.

Peste o jumătate de an, Mâna Regelui Edwell Celtigar a anunțat că regina Jeyne era grea. Abia începuse pântecul să-i crească și regele însuși a anunțat că și regina Elinor era cu prunc. Maegor le-a acoperit pe ambele femei cu daruri și onoruri și a dăruit pământuri și ranguri noi taților, fraților și unchilor lor, însă bucuria i s-a dovedit de scurtă durată. Cu trei luni înainte de soroc, regina Jeyne a fost doborâtă la pat de dureri neașteptate ale facerii și a născut un prunc mort la fel de monstruos precum cel al lui Alys Harroway, o creatură fără mâini și fără picioare, cu mădular de bărbat și sex de femeie. Mama nu a supraviețuit mult pruncului.

Oamenii au spus că Maegor era blestemat. El își ucisese nepotul, purtase război împotriva Credinței și a Înaltului Septon, îi sfidase pe zei, comisese crime și incest, adulter și viol. Mădularul lui era otrăvit, sămânța îi era plină de viermi și zeii n-aveau să-i dăruiască niciodată un fiu viu. Cel puțin așa se șoptea. Maegor însuși a preferat altă explicație și i-a trimis pe ser Owen Bush și ser Maladon Moore s-o ridice pe regina Tyanna și s-o arunce în temniță. Acolo regina pentoshi a mărturisit totul, încă de când călăii regelui abia începuseră să-și pregătească instrumentele: ea otrăvise copilul Jeynei Westerling în

pântecul mamei sale, tot așa cum făcuse și cu Alys Harroway. A promis de asemenea că la fel se va întâmpla cu potaia lui Elinor Costayne.

S-a spus că regele a ucis-o cu propria lui mână, scoțându-i inima cu Focul Negru și aruncând-o la câini. Însă Tyanna din Turn s-a răzbunat și după moarte, deoarece lucrurile s-au petrecut așa cum făgăduise. A trecut o lună, apoi încă una, iar în bezna nopții, regina Elinor a născut un prunc mort și deformat, un băiat firă ochi și care avea pe umeri cioturi de aripi.

Asta s-a petrecut în anul 48 După Cucerire, al șaselea al domniei regelui Maegor și ultimul al vieții sale. Nimeni din cele Șapte Regate nu se putea îndoi acum că regele era blestemat. Puținii lui susținători au început să dispară ca rouă sub soarele dimineții. La Debarcaderul Regelui a sosit vestea că ser Joffrey Doggett fusese văzut intrând în Riverrun, dar nu ca prizonier, ci ca oaspete al lordului Tully. Septonul Moon a apărut din nou, conducând mii de Credindoși într-un marș peste Reach spre Orașul Vechi, cu intenția anunțată de a-l înfrunta pe Lingău în Septul Stelat, pentru a-i cere să acuze „Spurcăciunea de pe Tronul de Fier” și de a-și anula anatema aruncată asupra Ordinelor militare. Când lorzii Oakheart și Rowan au apărut înaintea lui cu ostașii lor, ei n-au făcut-o pentru a-l ataca pe Moon, ci pentru a i se alătura. Lordul Celtigar a demisionat din funcția de Mâna Regelui și a revenit în reședința lui din Insula Cleștilor. Rapoarte din Hotare au sugerat că dornishenii se adunau în trecători, pregătindu-se să invadeze Ținutul.

Lovitura cea mai grea a sosit din partea Capătului Furtunii. Acolo, pe țărmurile Golfului Naufragiilor, lordul Rogar Baratheon l-a proclamat pe tânărul Jaehaerys Targaryen adevăratul și legitimul rege al Andalilor, al Rhoynarilor și al Primilor Oameni, iar prințul Jaehaerys l-a numit pe lordul Rogar Protector al Ținutului și Mâna Regelui. Mama prințului, regina Alyssa, și sora lui, Alysanne, i-au stat alături când Jaehaerys a scos-o pe Sora întunecată din teacă și a jurat să pună capăt domniei unchiului său uzurpator. O sută de lorzi stegari și cavaleri din Capătul Furtunii au ovaționat proclamația. Prințul Jaehaerys avea paisprezece ani când a revendicat tronul; era un tânăr chipeș, iscusit cu lancea și arcul lung și un călăreț destoinic. În plus, el călărea o fiară uriașă de culoarea bronzului pe nume Vermithor, iar Alysanne, o fecioară de doisprezece ani, avea propriul ei dragon, Silverwing.

— Maegor n-are decât un dragon, a spus lordul Rogar lorzilor Furtunii. Prințul nostru are doi.

Și în curând aveau să fie trei. Când la Fortăreața Roșie s-a aflat că Jaehaerys își aduna trupe la Capătul Furtunii, Rhaena Targaryen a încălecat pe Dreamfyre și a zburat să i se alăture, abandonându-și

unchiul cu care fusese silită să se mărite. A luat cu ea pe fiica ei Aerea… și pe Focul Negru, pe care o furase din teaca regelui în timp ce acesta dormea.

Răspunsul lui Maegor a fost lent și confuz. El i-a poruncit Marelui Maester să-și trimită corbii, chemându-și toți lorzii loiali și lorzii stegari la Debarcaderul Regelui, doar pentru a afla că Benifer se îmbarcase spre Pentos. După ce a descoperit că prințesa Aerea fugise, a trimis un călăreț la Orașul Vechi pentru a cere capul surorii ei gemene, Rhaella, ca s-o pedepsească pe mama lor pentru trădare, dar lordul Hightower l-a întemnițat pe mesagerul acela. Doi cavaleri din Garda Regelui au dispărut într-o noapte, trecând de partea lui Jaehaerys, iar ser Owen Bush a fost găsit mort în fața unui bordel, cu propriul său mădular îndesat în gură.

Lordul Velaryon de Driftmark s-a numărat printre primii care s-au declarat de partea lui Jaehaerys. Deoarece Velaryonii erau amiralii tradiționali ai Ținutului, Maegor s-a trezit că pierduse întreaga flotă regală. A urmat Tyrell din Highgarden, cu toată armata din Reach. Casa Hightower din Orașul Vechi, Redwyne din Arbor, Lannister din Casterly Rock, Arryn din Eyrie, Royce din Runestone… una câte una, toate s-au întors împotriva regelui.

În Debarcaderul Regelui, vreo douăzeci de lorzi mărunți au răspuns poruncii lui Maegor, printre ei numărându-se lordul Darklyn de Duskendale, lordul Massey de Stonedance, lordul Towers de Harrenhal, lordul Staunton de Popasul Corbilor, lordul Bar Emmon de Sharp Point, lordul Buckwell de Antlers, lorzii Rosby, Stokeworth, Hayford, Harte, Byrch, Rollingford, Bywater și Mallery. Toți aceștia laolaltă nu comandau însă nici patru mii de oameni și doar o zecime dintre aceia erau cavaleri.

Maegor i-a adunat pe toți în Fortăreața Roșie într-o seară pentru a discuta planul bătăliei pe care-l gândise. Când lorzii au văzut însă cât de puțini erau și au înțeles că nu li se va alătura niciun mare lord, mulți au fost descurajați, iar lordul Hayford a mers atât de departe încât să-l îndemne pe Înălțimea Sa să abdice și să îmbrace veșmintele negre. Înălțimea Sa a poruncit decapitarea imediată a lui Hayford și a continuat sfatul de război cu capul nobilului lord înfipt într-o lance înapoia Tronului de Fier. Lorzii au făcut planuri toată ziua, continuând până târziu în noapte. Era ora lupului când Maegor le-a îngăduit în cele din urmă să plece. Regele a rămas singur, cufundat în gânduri pe Tronul de Fier, după ieșirea lor. Lorzii Towers și Rosby au fost ultimii care l-au văzut pe Înălțimea Sa.

Când s-au ivit zorii, ultima dintre reginele lui Maegor a pornit in căutarea sa. Regina Elinor l-a găsit tot pe Tronul de Fier, alb la față și mort, cu veșmintele îmbibate de sânge. Brațele îi fuseseră spintecate de la încheieturi până la coate cu ghimpi zimțați, iar un tăiș îi

străpunsese gâtul, ieșindu-i pe sub bărbie.

Mulți cred și în ziua de azi că Tronul de Fier însuși l-ar fi ucis. Ei susțin că Maegor era viu când Rosby și Towers au părăsit sala tronului, iar străjerii de la uși au jurat că nimeni n-a intrat după aceea, până când regina Elinor a făcut descoperirea. Alții spun că regina însăși l-ar fi împins pe ghimpii și tăișurile acelea, pentru a răzbuna uciderea primului ei soț. Este posibil să fi fost mâna Gărzii Regelui, deși asta ar fi necesitat ca ei să acționeze dimpreună, întrucât la fiecare ușă erau postați câte doi cavaleri. Poate de asemenea să fi fost una sau mai multe persoane necunoscute, care să fi intrat și ieșit din sala tronului printr-un pasaj secret. Fortăreața Roșie avea tainele ei, ce erau cunoscute numai de cei morți. Este de asemenea posibil ca regele să fi fost cuprins de disperare în orele mici ale nopții și să-și fi luat singur viața, răsucind tăișurile după cum era necesar și deschizându-și venele pentru a se cruța de înfrângerea și dizgrația ce-l așteptau cu certitudine.

Domnia regelui Maegor I Targaryen, cunoscut în istorie și legendă ca Maegor cel Crud, a durat șase ani și șaizeci și șase de zile. Leșul i-a fost ars în curtea Fortăreței Roșii, iar cenușa i-a fost îngropată după aceea pe Piatra Dragonului, lângă cea a mamei sale. A murit fără copii, astfel că nu a lăsat niciun urmaș din carnea sa.

De la prinț la rege

Întronarea lui Jaehaerys Întâiul

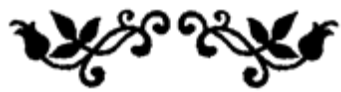

Jaehaerys Targaryen Întâiul a urcat pe Tronul de Fier în anul 48 D.C., la vârsta de paisprezece ani, și avea să conducă cele Șapte Regate pentru următorii cincizeci și patru de ani, până la moartea sa din cauze naturale în 103 D.C. În ultimii ani ai domniei sale, ca și în timpul domniei succesorului său, el a fost numit Regele cel Bătrân, din motive evidente, însă Jaehaerys a fost un bărbat tânăr și viguros mai multă vreme decât a fost bătrân și nevolnic, iar cărturari știutori vorbesc despre el cu respect, numindu-l „Conciliatorul”. Scriind după un veac, Arhimaesterul Umbert a declarat în mod faimos că Aegon și surorile lui au cucerit cele Șapte Regate (cel puțin șase dintre ele), dar Jaehaerys Împăciuitorul a fost cel care le-a preschimbat cu adevărat într-un singur regat.

Sarcina lui n-a fost defel ușoară, întrucât predecesorii săi imediați prăpădiseră multe din cele construite de Cuceritor, Aenys prin slăbiciune și nehotărâre, iar Maegor prin cruzime și sete de sânge. Ținutul moștenit de Jaehaerys era sărăcit, sfâșiat de războaie și măcinat de dezbinare și neîncredere, în timp ce noul rege însuși era practic un băiat, fără niciun fel de experiență în cârmuire.

Până și revendicarea de către el a Tronului de Fier nu era mai presus de îndoială. Deși Jaehaerys era unicul fiu supraviețuitor al regelui Aenys I, fratele lui mai mare Aegon pretinsese domnia înaintea sa. Aegon Neîncoronatul murise în bătălia de sub Ochiul Zeilor, când încercase să-l răstoarne pe unchiul său Maegor, dar nu înainte de a se însura cu propria lui soră, Rhaena, cu care avusese două fiice, gemenele Aerea și Rhaella. Dacă Maegor cel Crud ar fi fost socotit doar un uzurpator, fără niciun drept la domnie, așa cum au susținut unii maesteri, atunci prințul Aegon ar fi fost adevăratul rege, iar succesiunea ar fi trebuit să revină de drept fiicei lui cea mare, Aerea, nu fratelui său mezin.

Sexul gemenelor a cântărit însă împotriva lor, alături de vârstă; fetițele nu aveau decât șase ani la moartea lui Maegor. În plus, istorisiri lăsate de contemporanii lor sugerează că Aerea era o copilă timidă, predispusă să plângă și să-și ude aștemuturile, pe când Rhaella, cea mai îndrăzneață și mai robustă dintre cele două, era o

novice care slujea în Septul Stelat și fusese jurată Credinței. Niciuna nu părea să aibă croială de regină; propria lor mamă, regina Rhaena, a recunoscut asta când a fost de acord ca tronul să fie ocupat de fratele său Jaehaerys, nu de fiicele ei.

Unii au sugerat că Rhaena însăși putea revendica în mod întemeiat Coroana, fiind cea dintâi născută a regelui Aenys și a reginei Alyssa. Existau chiar unii care șopteau că regina Rhaena fusese cea care izbutise, cumva, să scape Ținutul de Maegor cel Crud, deși nu se stabilise niciodată cu succes prin ce mijloace i-ar fi putut aranja moartea, după ce fugise din Debarcaderul Regelui călare pe draga ei Dreamfyre. Sexul i s-a pus însă împotrivă. „Aici nu-i Dorne“, a răspuns lordul Rogar Baratheon când a fost întrebat, „și Rhaena nu-i Nymeria“. Mai mult încă, regina rămasă de două ori văduvă ajunsese să urască Debarcaderul Regelui și Curtea și-și dorea doar să revină pe Insula Frumoasă, unde găsise o măsură de tihnă înainte ca unchiul ei să o facă una dintre Miresele lui Negre.

Când a suit pe Tronul de Fier, prințul Jaehaerys mai avea un an și jumătate până la majorat și de aceea s-a decis ca mama lui, regina-văduvă Alyssa, să-i fie regentă, în vreme ce lordul Rogar să-i slujească drept Mână și Protector al Ținutului. Să nu se creadă totuși că Jaehaerys a fost doar o păpușă de paie. De la bun început, regele-băiat a insistat să aibă un cuvânt de spus în toate deciziile luate în numele lui.

Prințul Jaehaerys s-a confruntat cu prima lui hotărâre esențială chiar pe când rămășițele pământești ale lui Maegor I Targaryen erau depuse pe un rug funerar: cum să procedeze cu acei susținători ai unchiului său care rămăseseră în viață? După ce Maegor fusese găsit mort pe Tronul de Fier, majoritatea marilor Case din Ținut și numeroși lorzi mărunți îl abandonaseră… totuși *majoritatea* nu însemna *toți*. Mulți dintre cei ale căror domenii și castele se aflau aproape de Debarcaderul Regelui și de domeniile regale stătuseră lângă Maegor până chiar în clipa morții lui, iar printre ei se număraseră lorzii Rosby și Towers, ultimii care-l văzuseră în viață. Dintre cei ce se înrolaseră sub flamurile lui făceau parte lorzii Stokeworth, Massey, Harte, Bywater, Darklyn, Rollingford, Mallery, Bar Emmon, Byrch, Staunton și Buckwell.

În haosul ce urmase descoperirii leșului lui Maegor, lordul Rosby deșertase o cupă de cucută pentru a se alătura stăpânului său în moarte. Buckwell și Rollingford se îmbarcaseră spre Pentos, iar aproape toți ceilalți se refugiaseră în propriile lor castele și fortărețe. Doar Darklyn și Staunton avuseseră curajul să rămână alături de lordul Towers pentru a preda Fortăreața Roșie când prințul Jaehaerys și surorile sale, Rhaena și Alysanne, coborâseră peste castel, călare pe dragonii lor. Cronicarii Curții ne spun că atunci când tânărul prinț a

coborât de pe spinarea lui Vermithor, acești „trei lorzi loiali” au plecat genunchiul înaintea lui, și-au depus spadele la picioarele sale și l-au întâmpinat ca pe un rege.

— Ați venit târziu la ospăț, se spune că le-ar fi zis prințul Jaehaerys, deși cu glas blând, și aceleași spade au ajutat la uciderea fratelui meu Aegon sub Ochiul Zeilor.

La porunca sa, cei trei au fost pe dată puși în fiare, deși unii din suita prințului au cerut să fie executați pe loc. În celulele întunecate, lor li s-au alăturat Dreptatea Regelui, Lordul Confesor, Temnicerul-Șef, comandantul Gărzii Orașului și cei patru cavaleri din Garda Regelui care rămăseseră alături de regele Maegor.

După două săptămâni, lordul Rogar Baratheon și regina Alyssa au ajuns la Debarcaderul Regelui cu oastea lor, iar alte sute de oameni au fost arestați și închiși. Fie că erau cavaleri, scutieri, administratori, septoni sau simpli slujitori, acuzația împotriva lor era aceeași: erau învinovățiți că-l ajutaseră și-i fuseseră complici lui Maegor Targaryen în uzurparea Tronului de Fier și în toate crimele, cruzimile și fărădelegile ce urmaseră. Nici chiar femeile n-au fost cruțate; acele doamne de sânge nobil care participaseră la nunta Mireselor Negre au fost de asemenea arestate, alături de zeci de prostituate de stirpe umilă, și numite „târfele lui Maegor”.

Deoarece temnițele Fortărețeî Roșii erau pline ochi, s-a ridicat întrebarea ce trebuia făcut cu prizonierii. Dacă Maegor urma să fie considerat uzurpator, atunci întreaga lui domnie era nelegitimă și cei care-l sprijiniseră se făceau vinovați de trădare și trebuiau dați morții. Acesta a fost cursul susținut de regina Alyssa. Regina-văduvă pierduse doi fii pe seama cruzimii lui Maegor și nu intenționa să acorde nici măcar demnitatea unei judecăți celor care-i îndepliniseră poruncile.

— Când băiatul meu Viserys a fost torturat și ucis, ei au rămas tăcuți, fără un cuvânt de protest, a spus ea. De ce ar trebui să-i ascult acum?

Împotriva mâniei ei s-a ridicat lordul Rogar Baratheon, Mâna Regelui și Protector al Ținutului. În vreme ce a fost de acord că oamenii lui Maegor meritau fără doar și poate să fie pedepsiți, nobilul lord a atras atenția că dacă își vor executa prizonierii, atunci aceia care rămăseseră loiali uzurpatorului n-aveau să fie dispuși să plece genunchiul. Lordul Rogar n-ar fi avut atunci de ales, decât să pornească spre castelele lor, pe rând, și să-l nimicească pe fiecare dintre ei în fortăreața sa, trecându-i prin oțelul spadelor și prin foc.

— Poate fi făcut, a rostit el, dar cu ce preț? Ar fi o campanie sângeroasă ce ar putea înăspri inimi împotriva noastră.

Mai bine ca oamenii lui Maegor să fie supuși judecății și să-și mărturisească trădarea, a îndemnat Lordul Protector. Cei care aveau să fie găsiți vinovați de crimele cele mai rele puteau fi condamnați la

moarte, dar celorlalți aveau să li se ceară ostatici, care le-ar fi asigurat loialitatea pe viitor, și li s-ar fi confiscat o parte din pământuri și castele.

Înțelepciunea cuvintelor lordului Rogar a fost limpede pentru majoritatea susținătorilor tânărului rege, totuși este posibil ca ideile acelea să nu fi prevalat, dacă n-ar fi intervenit Jaehaerys însuși. Deși în vârstă de numai paisprezece ani, regele-băiat a dovedit de la bun început că n-avea să se mulțumească să stea supus, în vreme ce alții domneau în numele lui. Însoțit de maesterul său, de sora lui, Alysanne, și de o mână de tineri cavaleri, Jaehaerys s-a așezat pe Tronul de Fier și i-a chemat pe toți lorzii înaintea sa.

— Nu vor exista procese, nici torturi și nici execuții, i-a anunțat el. Ținutul trebuie să vadă că eu nu sunt unchiul meu. Nu-mi voi începe domnia cu o baie de sânge. Unii au sosit sub flamurile mele mai devreme, alții au sosit mai târziu. Restul mi se pot alătura acum.

Jaehaerys nu fusese deocamdată nici încoronat, nici uns și nu avea nici majoritatea de partea sa; ca atare, declarația lui nu avea nicio forță legală, pe lângă faptul că el nu deținea autoritatea de a-și nesocoti consiliul și regenta. Cu toate acestea, puterea vorbelor lui și hotărârea pe care a dovedit-o, pe când îi privea pe toți de pe Tronul de Fier, au fost atât de mari, încât lorzii Baratheon și Velaryon i-au oferit de îndată susținerea lor, iar restul i-au urmat la scurt timp după aceea. Dar sora lui, Rhaena, a cutezat să i se opună.

— Ei te vor aclama când coroana îți va fi pusă pe frunte, a spus ea, așa cum, cândva, l-au aclamat pe unchiul nostru, și pe tatăl nostru mai înainte.

În cele din urmă, decizia finală a aparținut regentei… și, cu toate că regina Alyssa dorea răzbunare pentru sine, nu voia în același timp să se împotrivească dorințelor fiului ei.

— Așa ceva l-ar face să pară slab, se pare că i-ar fi spus ea lordului Rogar, iar el nu trebuie *niciodată* să pară slab. Aceea a fost pierzania tatălui său.

Așa s-a făcut că majoritatea oamenilor lui Maegor au fost cruțați.

În zilele următoare, temnițele din Debarcaderul Regelui au fost golite. După ce au căpătat hrană, băutură și veșminte curate, captivii au fost aduși înaintea tronului, câte șapte odată. Acolo, sub ochii zeilor și ai oamenilor, ei au renunțat la loialitatea față de Maegor și s-au declarat vasali ai nepotului său, Jaehaerys, stând în genunchi, după care tânărul rege l-a ridicat pe fiecare dintre ei, pe rând, i-a acordat iertarea și i-a înapoiat domeniile și titlurile. Nu trebuie crezut totuși că acuzații au scăpat fără pedeapsă. Lorzi și cavaleri deopotrivă au fost siliți să trimită câte un fiu la Curte, care să-l slujească pe rege și să fie ostatic; celor care nu aveau fii, li s-a cerut o fiică. Cei mai avuți dintre lorzii lui Maegor au cedat de asemenea unele domenii, printre ei

numărându-se Towers, Darklyn și Staunton. Alții și-au cumpărat iertarea cu aur.

Iertarea regală nu s-a extins asupra tuturor. Toți temnicerii lui Maegor, călăii și confesorii au fost declarați vinovați de ajutarea Tyannei din Turn în torturarea și uciderea prințului Viserys, care fusese pentru așa puțin timp moștenitorul și ostaticul lui Maegor. Capetele lor au fost trimise reginei Alyssa, însoțite de mâinile ce cutezaseră să se ridice împotriva celor din sângele dragonilor. Înălțimea Sa s-a declarat „mulțumită" de darurile acelea.

Un alt bărbat și-a pierdut de asemenea capul: ser Maladon Moore, cavaler din Garda Regelui, care a fost acuzat că o ținuse pe Ceryse Hightower, prima regină a lui Maegor, în vreme ce Fratele său Jurat, ser Owen Bush, îi reteza limba, moment în care zbaterile Înălțimii Sale duseseră la lunecarea tăișului, care o omorâse. (Ar trebui amintit că ser Maladon a insistat că totul era o născocire și că numita regină Ceryse murise de „răutate".) El a recunoscut totuși că o dăduse pe Tyanna din Turn pe mâinile regelui Maegor și că fusese de față când acesta o ucisese, așa că era oricum mânjit de sângele unei regine.

Cinci dintre cei șapte cavaleri din Garda Regelui au supraviețuit însă. Doi dintre ei, ser Olyver Bracken și ser Raymund Mallery, jucaseră un rol în căderea răposatului rege, deoarece își lepădaseră mantiile și trecuseră de partea lui Jaehaerys, dar regele-băiat a observat pe bună dreptate că, procedând astfel, ei își încălcaseră jurământul de a-l apăra pe rege cu propria lor viață.

— În Curtea mea nu voi avea oameni fără cuvânt, a proclamat el.

De aceea toți cei cinci cavaleri au fost condamnați la moarte… dar la insistențele prințesei Alysanne, s-a convenit să fie cruțați, dacă își vor schimba mantiile albe cu cele negre, alăturându-se Rondului de Noapte. Patru dintre ei au acceptat grațierea aceea și au plecat spre Zid; trădătorilor ser Olyver și ser Raymund li s-au alăturat ser Jon Tollett și ser Symond Crayne.

Al cincilea cavaler din Garda Regelui, ser Harrold Langward, a cerut o judecată prin luptă. Jaehaerys i-a satisfăcut dorința și s-a oferit el însuși să-l înfrunte pe ser Harrold în duel, dar în această privință a prevalat regina regentă. Drept campion al Coroanei a fost ales ser Gyles Morrigen, un cavaler tânăr din Ținuturile Furtunii, nepotul lui Damon Cucernicul, Mare Căpitan al Fiilor Războinicului, care-i condusese în Judecata celor Șapte împotriva lui Maegor. Dornic să dovedească loialitatea Casei sale față de noul rege, ser Gyles l-a răpus iute pe mai vârstnicul ser Harrold și la scurtă vreme după aceea a fost numit Lord Comandant al Gărzii Regelui Jaehaerys.

Între timp zvonul despre milostenia prințului s-a răspândit prin tot Ținutul. Unul câte unul, restul susținătorilor regelui Maegor și-au lăsat armiile la vatră, și-au părăsit castelele și au pornit spre Debarcaderul

Regelui pentru a-i jura supunere. Unii au făcut-o cu șovăială, temându-se că Jaehaerys s-ar putea dovedi un rege la fel de bicisnic și nepriceput cum fusese tatăl lui… dar, întrucât Maegor nu avusese urmași din sângele său, nu mai exista niciun rival plauzibil în jurul căruia s-ar fi putut strânge opoziția. Până și susținătorii cei mai fervenți ai lui Maegor au fost cuceriți de îndată ce l-au întâlnit pe Jaehaerys, deoarece era întru totul așa cum trebuia să fie un prinț: drept, deschis și pe atât de curtenitor, pe cât era de viteaz. Marele Maester Benifer (revenit din surghiunul pe care și-l autoimpusese în Pentos) a scris că era „învățat ca un maester și cucernic ca un septon“ și chiar dacă unele dintre cuvintele acelea ar putea fi ignorate ca lingușiri, în ele exista de asemenea și adevăr. Se spune că până și propria lui mamă, regina Alyssa, l-ar fi numit pe Jaehaerys „cel mai bun dintre cei trei fii ai mei”.

Nu trebuie crezut că împăcarea lorzilor ar fi adus pacea în Westeros peste noapte. Eforturile regelui Maegor de a-i extermina pe Frații Săraci și pe Fiii Războinicului ridicaseră împotriva lui și împotriva Casei Targaryen mulți cucernici, bărbați și femei deopotrivă. Deși strânsese capetele a sute de Stele și Săbii, alte sute rămăseseră în libertate, iar zeci de mii de lorzi mărunți, cavaleri împroprietăriți și oameni de rând îi adăposteau, îi hrăneau și le ofereau ajutor și confort atunci când o puteau face. Zdrențărosul Silas și Dennis Ologul comandau bande rătăcitoare de Frați Săraci, care apăreau și dispăreau ca duhurile, pierind prin codri de câte ori erau primejduiți. La miazănoapte de Dintele de Aur, Ser Joffrey Doggett, Dulăul Roșu din Hills, hălăduia după voie între Ținuturile Apusene și Ținuturile Riverane, cu sprijinul și complicitatea lui lady Lucinda, cucernica soție a lordului de Riverrun. Ser Joffrey, care-și pusese pe umeri mantia de Mare Căpitan al Fiilor Războinicului, își anunțase intenția de a restabili la fosta sa glorie Ordinul acela cândva mândru și de a recruta cavaleri sub flamurile sale.

Cea mai mare amenințare se afla însă la miazăzi, unde septonul Moon și susținătorii lui ridicaseră tabără sub zidurile Orașului Vechi, apărat de lorzii Oakhcart și Rowan și de cavalerii lor. Moon era un bărbat masiv, binecuvântat cu glas tunător și o prezență fizică impunătoare. Deși Frații săi Săraci îl proclamaseră „adevăratul Înalt Septon“, acest septon (dacă a fost într-adevăr așa ceva) nu era o imagine a smereniei. Se lăuda cu mândrie că *Steaua în Șapte Colțuri* era singura carte pe care o citise vreodată și mulți puneau sub semnul întrebării până și afirmația aceea, întrucât nu se știa ca el să fi citat vreodată din cartea aceea sfântă și nimeni nu-l văzuse citind sau scriind.

Desculț, bărbos și stăpânit de o fervoare colosală, „Fratele cel mai Sărac” putea vorbi ceasuri la rând și adesea chiar o făcea… și vorbea

numai despre păcat. „Eu sunt un păcătos” erau cuvintele cu care septonul Moon își începea toate predicile, și într-adevăr așa era. Un bărbat cu pofte uriașe, mâncău și bețiv, renumit pentru desfrâul trupesc, Moon se culca în fiecare noapte cu altă femeie, lăsând grele pe atâtea dintre ele, încât discipolii săi au început să spună că sămânța lui putea rodi și într-o femeie stearpă. Neștiința și nesăbuința susținătorilor lui era într-atât de mare, încât povestea aceea a devenit crezută cu adevărat; soți au început să-i ofere nevestele lor, iar mame și-au adus fiicele la el. Septonul Moon n-a refuzat niciodată asemenea oferte și după o vreme unii dintre cavalerii rătăcitori și oștenii lui au început să picteze imagini ale „Sulei lui Moon” pe scuturile lor și s-a întețit negoțul de măciuci, pandantive și toiege astfel lucrate încât să semene cu mădularul lui Moon. Se credea că o atingere a capului acelor talismane aducea prosperitate și noroc.

În fiecare zi septonul Moon acuza păcatele Casei Targaryen și ale Lingăului care le îngăduise spurcăciunile, în vreme ce înăuntrul Orașului Vechi adevăratul Tată al Credinței devenise practic un prizonier în propriul lui palat, neputincios să iasă din Septul Stelat. Deși lordul Hightower își închisese porțile înaintea septonului Moon și a susținătorilor săi, refuzându-le intrarea în orașul lui, el nu dovedea dorința de a ridica armele împotriva lor, în ciuda repetatelor rugăminți ale Preacucerniciei Sale. Când fusese îndemnat să ofere un temei, nobilul lord rostise ceva despre neplăcerea vărsării de sânge cucernic, însă mulți susțineau că adevăratul motiv era reținerea lui de a lupta cu lorzii Oakheart și Rowan, care-i oferiseră lui Moon protecția lor. Șovăiala aceea i-a câștigat porecla de lordul Donnel Pregetătorul din partea maesterilor Citadelei.

Lordul Rogar și regenta-mamă au căzut de acord că îndelungatul conflict dintre regele Maegor și Credință făcea imperativă ungerea lui Jaehaerys ca rege de către Înaltul Septon. Dar pentru asta era necesară rezolvarea problemei ridicate de septonul Moon și hoarda lui de zdrențăroși, astfel încât prințul să poată călători în siguranță spre Orașul Vechi. Se sperase că vestea morții lui Maegor va fi suficientă pentru a-i convinge pe susținătorii lui Moon să se împrăștie, iar unii dintre ei chiar o făcuseră… dar nu fuseseră mai mult de câteva sute într-o armie ce număra aproape cinci mii de suflete.

— Ce contează moartea unui dragon, când altul se ridică pentru a-i lua locul? tunase septonul Moon înaintea oamenilor săi. Westerosul nu va fi din nou curat, până ce toți targaryenii nu vor fi uciși sau aruncați în mare.

În fiecare zi el predica din nou, cerându-i lordului Hightower să-i predea Orașul Vechi, cerându-i Înaltului Lingău să părăsească Septul Stelat și să înfrunte mânia Fraților Săraci pe care-i trădase și cerându-le oamenilor de rând din Ținut să se ridice la luptă. (Și în fiecare

noapte, el păcătuia din nou.)

De cealaltă parte a Ținutului, în Debarcaderul Regelui, Jaehaerys și consilierii lui se gândeau cum să scape de pacostea aceea. Regele-băiat și surorile lui, Rhaena și Alysanne, aveau dragoni, iar unii apreciau că modul cel mai bun de a trata cu septonul Moon era cel în care Aegon Cuceritorul și surorile lui trataseră cu cei doi regi pe Câmpia de Foc. Pe Jaehaerys nu-l încânta însă gândul unui asemenea măcel, iar mama lui, regina Alyssa, l-a interzis apăsat, reamintindu-i soarta lui Rhaenys Targaryen și a dragonului ei în Dorne. Cu destule reticențe, lordul Rogar, Mâna Regelui, a declarat că-și va conduce propria oaste peste Reach și-i va împrăștia pe susținătorii lui Moon prin forța armelor… deși asta ar fi însemnat să-și opună oamenii din Ținuturile Furtunii și orice alți oșteni ar fi putut strânge împotriva lorzilor Oakheart și Rowan, a cavalerilor și soldaților lor, ca și împotriva Fraților Săraci.

— Cel mai probabil, a spus Protectorul, este că vom învinge, dar cu un preț considerabil.

Poate că zeii îi ascultau, pentru că în vreme ce regele și consiliul discutau în Debarcaderul Regelui, problema a fost rezolvată într-un chip cu totul neașteptat. Amurgul pogora peste Orașul Vechi, când septonul Moon s-a retras în cortul său pentru cină, epuizat după o zi de predici. Ca întotdeauna era păzit de Frații săi Săraci, bărbați voinici cu bărbi vâlvoi și topoare în spinare, dar, când o tânără drăgălașă a apărut la cortul septonului cu un clondir de vin pe care dorea să-l dăruiască Preacucemiciei Sale drept răsplată pentru ajutorul lui, ei au lăsat-o pe dată să intre. Știau ce soi de ajutor căuta femeia – din acela care avea să-i pună un prunc în pântece.

A trecut un timp, nu prea mult, iar cei din afara conului au auzit doar hohote sporadice de râs din partea septonului Moon, la interior. Apoi însă, pe neașteptate, s-au auzit un icnet și țipătul unei femei, urmate de un muget de furie. Pânza de la intrarea în con a fost smucită în lături și femeia a năvălit afară, pe jumătate dezbrăcată și desculță, fugind, cu ochii holbați și îngroziți, înainte ca vreunul dintre Frații Săraci să se fi putut gândi s-o oprească. Septonul Moon însuși a urmat-o după câteva clipe, gol-pușcă, răgind și roșu tot. Se ținea de gât, iar printre degete i se prelingea sânge care picura în barbă din locul unde-i fusese retezată beregata.

Se spune că Moon s-a împleticit prin jumătate de tabără, bălăbănindu-se de la un foc la altul în urmărirea târfei care-l tăiase. În cele din urmă, nici uriașele sale puteri nu l-au mai ajutat; s-a năruit și a murit, în vreme ce susținătorii lui s-au strâns în jur, bocindu-și durerea. Asasina dispăruse în noapte și n-a mai fost revăzută niciodată. Frați Săraci scoși din minți au răscolit tabăra o zi și o noapte în căutarea ei, dărâmând corturi, oprind zeci de femei și bătând orice bărbat care încerca să le aștină calea… dar vânătoarea a

fost zadarnică. Nici chiar gărzile septonului Moon nu puteau cădea de acord despre cum arăta ucigașa.

Gărzile și-au reamintit totuși că ea adusese un clondir de vin, ca dar pentru septon. Jumătate din vin rămăsese în clondir când cortul a fost scotocit și patru Frați Săraci l-au împărțit între ei când soarele răsărea, după ce purtaseră trupul neînsuflețit al profetului lor înapoi în propriul lui pat. Toți patru au murit înainte de amiază. Vinul fusese otrăvit.

După moartea lui Moon, oastea dezorganizată pe care el o adusese la Orașul Vechi a început să se dezintegreze. Unii dintre cei care-l urmaseră plecaseră deja când aflaseră de moartea regelui Maegor și întronarea prințului Jaehaerys. Acum firicelul acela s-a transformat într-un torent. Înainte ca leșul septonului să fi început măcar să duhnească, câțiva rivali au ieșit în față pentru a-i revendica mantia și au început să se lupte între ei. Poate că unii ar fi crezut că oamenii lui Moon se vor întoarce spre cei doi lorzi aflați printre ei pentru a-i conduce, dar nimic n-ar fi mai departe de adevăr. Mai ales Frații Săraci nu-i respectau defel pe nobili… iar șovăiala lorzilor Oakheart și Rowan de a-și trimite cavalerii și ostașii să asalteze zidurile Orașului Vechi îi făcuse să-i privească suspicios pe cei doi.

Bunurile lui Moon au devenit ele însele obiect de dispute între doi dintre cei care voiau să-i urmeze, doi Frați Săraci cunoscuți ca Rob Nemâncatul și un anume Lorcas, poreclit Lorcas Luminatul, care se fălea că știa pe dinafară toată *Steaua în Șapte Colțuri*. Lorcas mai susținea că avusese o viziune în care Moon aducea Orașul Vechi în mâinile discipolilor săi chiar și după moarte. După ce luase cu sila trupul septonului de la Rob Nemâncatul, acest nebun „luminat” îl legase pe un armăsar de luptă, gol-pușcă, însângerat și intrat în putrefacție, ca să atace porțile Orașului Vechi.

Nici măcar o sută de oameni nu i s-au alăturat, însă și cei mai mulți și-au găsit moartea sub o ploaie de săgeți, sulițe și pietre înainte să fi ajuns la mai puțin de o sută de metri de ziduri. Cei care au reușit totuși s-o facă au fost scăldați în ulei clocotit sau au fost arși de păcură arzătoare, iar printre ei s-a numărat și Lorcas Luminatul. Când toți oamenii lui au fost morți sau pe moarte, câțiva dintre cei mai bravi cavaleri ai lordului Hightower au ieșit printr-o portiță tăinuită, au luat trupul septonului Moon și i-au retezat capul. Tăbăcit și împăiat, avea să fie adus ca dar Înaltului Septon din Septul Stelat.

Asaltul eșuat s-a dovedit a fi ultima suflare a cruciadei septonului Moon. În mai puțin de un ceas, lordul Rowan a părăsit tabăra cu toți cavalerii și soldații lui. Lordul Oakheart l-a urmat a doua zi. Restul armiei, cavaleri rătăcitori, Frați Săraci, susținători și meșteșugari, s-au împrăștiat în toate direcțiile (prădând și jefuind fermele, satele și fortărețele din cale). Nici patru sute n-au mai rămas din cei cinci mii

pe care septonul Moon îi adusese la Orașul Vechi, când lordul Donnel Pregetătorul a acționat în cele din urmă și a ieșit cu trupe din cetate pentru a-i ucide pe cei rămași în urmă.

Uciderea lui Moon a îndepărtat ultimul obstacol major din calea lui Jaehaerys Targaryen spre Tronul de Fier, dar de atunci și până acum n-au încetat discuțiile despre cel care a fost responsabil pentru asasinat. Nimeni n-a crezut cu adevărat că femeia care a încercat să-l otrăvească pe „septonul păcătos" și a sfârșit prin a-i reteza beregata acționase pe cont propriu. În mod limpede, ea fusese năimită… dar de cine? O trimisese regele-băiat însuși sau era, poate, o agentă a Mâinii sale, Rogar Baratheon, ori a mamei sale, regina regentă? Unii au ajuns să creadă că femeia făcea parte dintre Oamenii fără Chip, infama ghildă de vrăjitori-asasini din Braavos. În sprijinul acelei prezumții, s-a amintit dispariția bruscă a femeii, modul cum păruse să se „topească în noapte" după crimă și faptul că gărzile septonului Moon n-o putuseră descrie.

Cei mai înțelepți, ca și aceia mai familiarizați cu obiceiurile Oamenilor fără Chip acordă puțin credit acelei presupuneri. Însăși stângăcia cu care s-a comis asasinarea lui Moon dovedește că nu putea fi opera lor, întrucât Oamenii fără Chip au multă grijă să procedeze astfel încât crimele lor să pară morți naturale. Pentru ei, acesta este un motiv de mândrie, ba chiar cheia de boltă a artei lor. Retezarea gâtului unui bărbat și lăsarea lui să se împleticească în noapte, răcnind că a fost asasinat, este mai prejos de ei. În ziua de azi, cărturarii cred că ucigașa n-a fost decât o prostituată dintre cele ce urmau tabăra peste tot și care acționase la porunca lordului Rowan sau a lordului Oakheart sau poate a ambilor. Cu toate că niciunul nu cutezase să-l părăsească pe Moon cât timp era în viață, iuțeala cu care ambii i-au abandonat cauza după moartea lui sugerează că nemulțumirea lor fusese legată de Maegor, nu de Casa Targaryen… și într-adevăr, ambii aveau să revină în scurt timp în Orașul Vechi, pocăiți și supuși, ca să plece genunchiul înaintea prințului Jaehaerys la încoronarea sa.

Întrucât drumul spre Orașul Vechi redevenise sigur, încoronarea a avut loc în Septul Stelat în ultimele zile ale anului 48 După Cucerire. Înaltul Septon – Înaltul Lingău pe care septonul Moon sperase să-l înlocuiască – l-a uns el însuși pe tânărul rege și i-a așezat pe cap coroana lui Aenys, tatăl său. Au urmat șapte zile de ospețe, timp în care sute de lorzi mari și mărunți au venit să plece genunchiul și să-și jure spadele lui Jaehaerys. Printre cei care au asistat la ceremonii s-au numărat surorile sale, Rhaena și Aly- sanne; nepoțelele lui, Aere și Rhaella; mama lui, regenta Alyssa; Mâna Regelui, Rogar Baratheon; ser Gyles Morrigen, Lordul Comandant al Gărzii Regelui; Marele Maester Benifer; arhimaesterii Citadelei… și un bărbat pe care nimeni

nu s-ar fi putut aștepta să-l vadă: ser Joffrey Doggett, Dulăul Roșu din Hills, autoproclamat Mare Căpitan al Fiilor Războinicului scoși în afara legii. Doggett venise alături de lordul și lady Tully de Riverrun… nu în lanțuri, așa cum poate s-ar fi așteptat cei mai mulți, ci cu un salvconduct ce purta chiar sigiliul regelui.

Marele Maester Benifer a scris mai târziu că întâlnirea dintre regele-băiat și cavalerul proscris „a dat tonul" întregii domnii a lui Jaehaerys ce a urmat. Când ser Joffrey și lady Lucinda l-au îndemnat să anuleze decretele unchiului său Maegor și să reinstaleze Stelele și Săbiile, Jaehaerys a refuzat ferm.

— Credința n-are nevoie de săbii, a declarat el. Ea se bucură de protecția mea. De protecția Tronului de Fier.

Cu toate acestea, a abrogat recompensele puse de Maegor pe capetele Fiilor Războinicului și Fraților Săraci.

— Nu voi purta război împotriva propriului meu popor, a spus Jaehaerys, însă nici nu voi tolera trădarea și rebeliunea.

— Eu m-am ridicat împotriva unchiului tău, așa cum ai făcut și tu, a replicat sfidător Dulăul Roșu din Hills.

— Este adevărat, a încuviințat Jaehaerys, și ai luptat cu bravură, nimeni nu poate tăgădui asta. Fiii Războinicului nu mai există, iar jurămintele tale de credință pentru ei sunt încheiate, dar nu la fel trebuie să se întâmple și cu serviciile tale. Am un loc pentru tine.

Și prin cuvintele acelea tânărul rege a șocat Curtea, oferindu-i lui ser Joffrey un loc lângă el în calitate de cavaler în Garda Regelui. Tăcerea s-a pogorât atunci, a scris Marele Maester Benifer, iar când Dulăul Roșu și-a tras din teacă spada lui cea lungă, unii s-au temut că l-ar putea ataca pe rege… dar cavalerul n-a făcut-o, ci s-a lăsat într-un genunchi, a plecat capul și a lăsat spada la picioarele lui Jaehaerys. S-a spus că pe obraji îi străluceau lacrimi.

La nouă zile după încoronare, tânărul rege a plecat din Orașul Vechi spre Debarcaderul Regelui. Majoritatea Curții sale l-a însoțit într-o procesiune măreață ce a traversat Reach… dar sora lui, Rhaena, a rămas alături de el doar până la Highgarden, unde a încălecat pe Dreamfyre, ca să revină pe Insula Frumoasă și la castelul lordului Farman de deasupra mării, despărțindu-se nu numai de rege, ci și de fiicele ei. Rhaella, novicea jurată Credinței, rămăsese în Septul Stelat, pe când geamăna ei, Aerea, a continuat alături de rege spre Fortăreața Roșie, unde avea să slujească drept paharnic și damă de companie a prințesei Alysanne.

S-a observat totuși că ceva ciudat s-a petrecut cu fetele reginei Rhaena după încoronarea regelui. Gemenele fuseseră imagini în oglindă una a celeilalte ca înfățișare, dar nu și ca temperament. Pe când despre Rhaella se spunea că era o copilă îndrăzneață și voluntară, și o teroare pentru septele ce o aveau în grijă, Aerea fusese

cunoscută ca o făptură sfioasă, predispusă la spaime și lacrimi. „Se sperie de cai, câini, băieți cu glasuri ascuțite, bărbați cu bărbi și dansuri și este îngrozită de dragoni”, a scris Marele Maester Benifer când Aerea a sosit la Curte pentru prima oară.

Asta se întâmpla însă înainte de căderea lui Maegor și de încoronarea lui Jaehaerys. După aceea, fata care a rămas în Orașul Vechi s-a dedicat rugăciunilor și studiului și n-a mai fost nevoie nidodată să fie mustrată, pe când fata care a revenit la Debarcaderul Regelui s-a dovedit plină de viață, spirituală și aventuroasă, iar în scurtă vreme își petrecea jumătate din timp la cuștile câinilor, în grajduri și în curțile dragonilor. Deși nimic n-a fost dovedit vreodată, foarte mulți au fost de părere că cineva – poate chiar regina Rhaena, sau mama ei, regina Alyssa – se folosise de încoronarea regelui pentru a le schimba pe gemene între ele. Dacă așa s-a petrecut într-adevăr, nimeni n-a fost dispus să pună sub semnul întrebării amăgirea, pentru că, până ce Jaehaerys avea să zămislească un urmaș din vintrele sale, prințesa Aerea (sau fata care purta acum numele acela) era urmașa la Tronul de Fier.

Toți cronicarii sunt de acord că revenirea regelui de la Orașul Vechi la Debarcaderul Regelui a însemnat un triumf. Ser Joffrey a călărit alături de el și pe tot drumul au fost aclamați de mulțimi ce ovaționau. Ici-colo au apărut Frați Săraci, bărbați slăbănogi și nespălați, cu bărbi lungi și topoare mari, care să cerșească aceeași milostivire ce-i fusese acordată Dulăului Roșu. Jaehaerys le-a acordat-o tuturor, cu condiția să pornească spre miazănoapte și să se alăture Rondului de Noapte de la Zid. Sute de bărbați au jurat c-o vor face, iar printre ei nimeni altul decât Rob Nemâncatul. „La nicio lună după ce a fost încoronat”, a scris Marele Maester Benifer, „regele Jaehaerys a împăcat Tronul de Fier cu Credința și a pus capăt vărsării de sânge care tulburase domniile unchiului și tatălui său.”

Anul celor Trei Mirese

49 D.C.

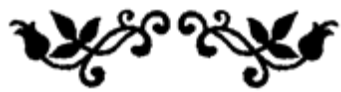

Anul al 49-lea după Cucerirea după cucerirea lui Aegon a oferit oamenilor din Westeros un răgaz bine-venit după haosul și conflictele de până atunci. Avea să fie un an de pace, belșug și căsătorii, pe care analele celor Șapte Regate aveau să-l numească Anul celor Trei Mirese.

Noul an începuse de numai două săptămâni, când vestea primei dintre cele trei nunți a sosit din vest, de la Insula Frumoasă de pe Marea Apusului. Acolo, într-o ceremonie scurtă și restrânsă desfășurată sub cerul liber, Rhaena Targaryen s-a măritat cu Androw Farman, al doilea fiu al lordului de Insula Frumoasă. Era prima căsătorie pentru mire și a treia căsătorie pentru mireasă. Deși rămăsese de două ori văduvă până atunci, Rhaena avea doar douăzeci și șase de ani. Noul ei soț, care abia împlinise șaptesprezece ani, era mult mai tânăr, un flăcău arătos și amabil despre care se spunea că era cu totul fermecat de mireasa sa.

Nunta a fost condusă de tatăl mirelui, Marq Farman, lord de Insula Frumoasă, și oficiată de propriul lui septon. Lyman Lannister, lord de Casterly Rock, și soția lui Jocasta au fost singurii mari lorzi care au participat la festivitate. Două foste favorite ale Rhaenei, Samantha Stokeworth și Alayne Royce, au ajuns oarecum în pripă pe Insula Frumoasă, pentru a fi alături de regina-văduvă, alături de lady Elissa, sora plină de viață a mirelui. Restul nuntașilor au fost lorzi stegari și cavaleri de casă, jurați fie Casei Farman, fie Casei Lannister. Regele și Curtea au rămas cu totul neștiutori în privința căsătoriei până ce un corb de la Rock le-a adus vestea, multe zile după ospățul de nuntă și ceremonia nupțială.

Cronicarii din Debarcaderul Regelui au scris că regina Alyssa a fost profund ofensată fiindcă fusese exclusă de la nunta fiicei sale și că relațiile dintre mamă și fiică n-au mai fost după aceea niciodată la fel de calde, pe când lordul Rogar Baratheon a fost furios că Rhaena cutezase să se recăsătorească fără acordul Coroanei… Coroana în cazul de față însemnând chiar el, ca Mână a tânărului rege. Dacă acordul acela i-ar fi fost cerut însă, nu era sigur că l-ar fi aprobat, întrucât Androw Farman, al doilea fiu al unui lord mărunt, era

considerat de mulți nici pe departe demn de mâna unei femei care fusese de două ori regină și care rămânea mama succesoarei regelui la tron. (Cel mai tânăr dintre frații lordului Rogar rămăsese încă necăsătorit în anul 49 D.C., iar nobilul lord avea doi nepoți din partea altui frate, care erau de asemenea de vârsta și descendența cuvenită pentru a fi considerați perechi potrivite pentru o văduvă Targaryen, ceea ce ar putea explica prea bine atât furia Mâinii, cât și taina în care s-a măritat regina Rhaena.) Regele Jaehaerys însuși și sora sa Alysanne s-au bucurat de veste și au trimis cadouri și felicitări spre Insula Frumoasă, poruncind de asemenea să fie bătute clopotele din Fortăreața Roșie în semn de sărbătoare.

În vreme ce Rhaena Targaryen își serba nunta pe Insula Frumoasă, în Debarcaderul Regelui regele Jaehaerys și mama sa, regina regentă, erau ocupați cu alegerea consilierilor care aveau să-i ajute la conducerea Ținutului în următorii doi ani. Concilierea a rămas principiul lor călăuzitor, deoarece dezbinările ce sfâșiaseră atât de recent Westerosul nu se tămăduiseră nici pe departe. Tânărul rege a socotit că răsplătirea propriilor săi susținători și excluderea de la putere a oamenilor lui Maegor și a adepților Credinței n-ar fi făcut decât să deschidă și mai adânc rănile, dând naștere la nemulțumiri noi. Mama lui a fost de aceeași părere.

De aceea, Jaehaerys a trimis veste lordului de Insula Cleștilor, Edwell Celtigar, care fusese Mâna Regelui sub Maegor, și l-a rechemat la Debarcaderul Regelui pentru a sluji ca lord vistiernic și maestru al banilor.

Ca lord amiral și comandant al flotei, tânărul rege a apelat la unchiul său Daemon Velaryon, Lord al Valurilor, fratele reginei Alyssa și unul dintre primii mari lorzi care-l abandonaseră pe Maegor cel Crud. Prentys Tully, lord de Riverrun, a fost chemat la Curte pentru a sluji ca maestru al legilor și a sosit împreună cu redutabila sa soție, lady Lucinda, faimoasă pentru cucernicia ei. Regele a încredințat comanda Gărzii Orașului, cea mai mare forță armată din Debarcaderul Regelui, lui Qarl Corbray, lord de Casa Inimii, care luptase alături de Aegon Neîncoronatul sub Ochiul Zeilor. Deasupra tuturor se afla Rogar Baratheon, lord de Capătul Furtunii și Mâna Regelui.

Ar fi o greșeală să subestimăm influența lui Jaehaerys Targaryen însuși în anii regenței sale, pentru că, în ciuda tinereții lui, regele-băiat a participat la majoritatea consiliilor (dar nu la toate, așa cum se va arăta în curând) și nu s-a sfiit niciodată să-și facă auzit glasul. În cele din urmă însă autoritatea finală în toată perioada aceasta o aveau mama sa, regina regentă, și Mâna Regelui, un bărbat redutabil în sine.

Cu ochi albaștri, barbă neagră și musculos ca un taur, lordul Rogar era cel mai vârstnic dintre cinci frați, toți nepoți ai lui Orys Ciungul, primul lord Baratheon de la Capătul Furtunii. Orys fusese frate bastard

cu Aegon Cuceritorul și comandantul în care acesta avusese cea mai mare încredere. După ce-l ucisese pe Argilac Arogantul, ultimul din Casa Durrandon, el o luase de soție pe fiica sa, astfel că lordul Rogar putea susține că prin venele lui curgea atât sângele dragonilor, cât și al străvechilor regi de la Capătul Furtunii. Nobilul lord nu era un spadasin de temut, ci prefera să mânuiască în bătălie un topor cu două tăișuri, despre care spunea adesea că era „îndeajuns de mare și de greu pentru a despica țeasta unui dragon".

Cuvintele acelea erau periculoase în timpul domniei lui Maegor cel Crud, însă, dacă Rogar Baratheon s-a temut de mânia lui Maegor, el și-a tăinuit bine frica. Cei care-l cunoșteau n-au fost surprinși când le-a oferit adăpost reginei Alyssa și copiilor ei după ce fugiseră din Debarcaderul Regelui și nici când a fost cel dintâi care l-a proclamat rege pe prințul Jaehaerys. Propriul lui frate, Borys, a fost auzit spunând că Rogar visa să-l înfrunte pe regele Maegor în duel și să-l doboare cu toporul său.

Soarta i-a refuzat visul acela. Lordul Rogar n-a devenit un ucigaș de regi, ci un creator de regi, suindu-l pe prințul Jaehaerys pe Tronul de Fier. Puțini i-au contestat dreptul de a sta ca Mână alături de tânărul rege; unii au mers chiar într-atât, încât să murmure că de acum înainte Rogar Baratheon va conduce Ținutul, deoarece Jaehaerys nu era decât un băiat și fiul unui tată slab, iar mama lui nu era decât o femeie. Iar când s-a anunțat că lordul Rogar și regina Alyssa aveau să se căsătorească, șoaptele au sporit în intensitate… întrucât ce este soțul unei regine, dacă nu un rege?

Lordul Rogar mai fusese însurat o dată, dar soția lui murise de tânără, răpusă de pojar la mai puțin de un an după nunta lor. Regina regentă Alyssa avea patruzeci și doi de ani și se considera că trecuse de vârsta zămislirii de copii; lordul de Capătul Furtunii era cu zece ani mai tânăr. După niște ani, septonul Barth a scris că Jaehaerys se împotrivise căsătoriei, considerând că Mâna Regelui exagera, motivat mai degrabă de dorința pentru putere și poziție, decât de o afecțiune adevărată pentru mama sa. De asemenea, a mai scris Barth, Jaehaerys era furios pentru că nici mama lui, nici pețitorul ei nu-i ceruseră acordul… dar, întrucât regele nu avusese obiecții față de măritișul surorii sale, nu credea că avea dreptul să-l împiedice pe cel al mamei. De aceea, și-a ținut gura și n-a lăsat să-i scape niciun semn despre îndoielile lui decât unor confidenți foarte apropiați.

Mâna Regelui era admirat pentru vitejia sa, respectat pentru putere, temut pentru abilitatea militară și măiestria în mânuirea armelor. Regina regentă era iubită. *Atât de frumoasă:*, *atât de bravă, atât de încercată de tragedii,* spuneau femeile despre ea. Până și acei lorzi care poate că s-ar fi opus să fie conduși de o femeie erau de acord s-o accepte deasupra lor, simțindu-se asigurați că îl avea pe Rogar

Baratheon alături și că tânărul rege nu mai avea niciun an până la majorat.

Alyssa fusese o copilă frumoasă, toți bărbații erau de acord, fiica puternicului Aethan Velaryon, Lord al Valurilor, și al soției sale lady Alarra din Casa Massey. Descendența îi era veche, mândră și bogată, mama ei era socotită o mare frumusețe, iar bunicul i se numărase printre prietenii cei mai vechi și mai apropiați ai lui Aegon Dragonul și ai reginelor sale. Zeii o binecuvântaseră pe Alyssa însăși cu ochii violet-intens și părul argintiu-strălucitor al Vechii Valyria și-i dăruiseră de asemenea farmec, istețime și bunătate, iar pe măsură ce crescuse, pețitorii se înghesuiseră în jurul ei, sosind din toate colțurile Ținutului. Nimeni nu se întrebase însă cu adevărat cu cine se va mărita ea. Pentru o fată ca Alyssa numai regalitatea ar fi fost satisfăcătoare, iar în anul 22 D.C. ea s-a măritat cu prințul Aenys Targaryen, moștenitorul necontestat al Tronului de Fier.

Căsătoria lor a fost fericită și rodnică. Prințul Aenys era un soț blând și atent, cu o fire caldă, generoasă și niciodată infidel. Alyssa i-a născut cinci copii puternici și sănătoși, două fiice și trei fii (un al șaselea copil, o fiică, a murit în pruncie, la scurtă vreme după naștere), iar când tatăl său a murit în anul 37 D.C., coroana i-a revenit lui Aenys și Alyssa a devenit regina sa.

În anii ce au urmat, ea a văzut cum domnia soțului ei s-a sfărâmat și s-a preschimbat în cenușă, în vreme ce inamicii se ridicau împrejurul lui. În 42 D.C., el a murit, un bărbat frânt și disprețuit, care împlinise doar treizeci și cinci de ani. Regina abia a avut timp să-l jelească înainte ca fratele lui să suie pe tronul ce aparținea de drept fiului ei cel mai mare. Alyssa și-a văzut fiul ridicându-se împotriva unchiului său și murind, laolaltă cu dragonul lui. La scurtă vreme după aceea, al doilea fiu al ei i-a urmat pe rugul funerar, torturat până la moarte de Tyanna din Turn. Împreună cu copiii ei cei mai mici, Alyssa a devenit practic prizoniera celui care cauzase moartea fiilor ei și a fost silită să fie martoră la căsătoria cu sila a fiicei sale mai mari cu același monstru.

Urzelile tronurilor cunosc însă multe întorsături neașteptate și Maegor însuși s-a prăbușit la rândul său, iar un rol deloc neînsemnat în căderea aceea a fost jucat de curajul reginei-văduve Alyssa și de cutezanța lordului Rogar, care s-a împrietenit cu ea și i-a acordat adăpost într-un moment când nimeni altul n-ar fi făcut-o. Zeii fuseseră buni cu ei și le acordaseră victoria, iar acum femeia care fusese Alyssa de Casa Velaryon urma să primească o a doua șansă la fericire, cu un nou soț.

Căsătoria Mâinii Regelui cu regina regentă urma să fie tot atât de splendidă pe cât de modestă fusese cea a reginei-văduvă Rhaena. Înaltul Septon însuși avea să oficieze riturile, în a șaptea zi a celei de-a

șapte luni din noul an. Locul nunții avea să fie Groapa Dragonului doar pe jumătate terminată și încă deschisă spre cer, ale cărei rânduri de bănci din piatră ce se înălțau pe niveluri în amfiteatru aveau să îngăduie ca zeci de mii de oameni să asiste la ceremonial. Serbările aveau să includă un turnir măreț, șapte zile de ospețe și distracții, ba chiar și simularea unei bătălii navale pe apele Golfului Apei Negre.

Nicio căsătorie măcar pe jumătate atât de fastuoasă nu se mai ținuse în Westeros de când știau bătrânii și lorzi mari și mărunți din toate cele Șapte Regate și dincolo de ele au sosit pentru a lua parte. Donnel Hightower a venit din Orașul Vechi cu o sută de cavaleri și șaptezeci și șapte de Cei Mai Cucernici, care-l escortau pe Preacucemicia Sa, Înaltul Septon, în vreme ce Lyman Lannister a adus trei sute de cavaleri din Casterly Rock. Brandon Stark, suferindul lord de Winterfell, a întreprins lunga călătorie din Nord cu fiii săi Walton și Alaric, însoțit de o duzină de lorzi stegari nordici aprigi și treizeci de Frați Jurați ai Rondului de Noapte. Lorzii Arryn, Corbray și Royce au reprezentat Valea, lorzii Selmy, Dondarrion și Tarly au reprezentat Hotarele dornishene. Nume mărețe și puternice au sosit chiar și dinafara Ținutului; prințul de Dorne a trimis-o pe sora sa, Lordul Mării din Braavos și-a trimis un fiu. Arhontele Tyroshului a traversat el însuși Marea îngustă cu fiica sa fecioară, așa cum au făcut-o nu mai puțin de douăzeci și doi de magisteri din Orașul Liber Pentos. Toți au adus daruri minunate pentru Mâna Regelui și regina regentă; cele mai bogate au fost din partea celor care recent fuseseră vasalii lui Maegor, ca și de la Rickard Rowan și Torgen Oakheart, care fuseseră alături de septo- nul Moon.

Oaspeții au venit aparent pentru a sărbători însoțirea lui Rogar Baratheon cu regina-văduvă, însă fără doar și poate ei aveau și alte motive. Unii doreau să trateze cu Mâna Regelui, care era considerat de mulți adevărata putere din Ținut; alții doreau să-l evalueze pe noul rege-băiat. Iar Înălțimea Sa nu le-a refuzat ocazia aceea. Ser Gyles Morrigen, campionul regelui și scutul lui jurat, a anunțat că Jaehaerys va fi încântat să primească în audiență orice lord sau cavaler împroprietărit care dorea să-l cunoască și o sută douăzeci i-au acceptat invitația. Ocolind sala mare și măreția Tronului de Fier, tânărul rege i-a primit pe lorzi în intimitatea salonului său, doar în prezența lui ser Gyles, a unui maester și a câtorva slujitori.

Se spune că acolo el i-a încurajat pe toți să vorbească liber și le-a împărtășit părerile sale despre problemele Ținutului și despre felul cum puteau fi rezolvate cel mai bine.

— El nu-i fiul tatălui său, i-a spus după aceea lordul Royce maesterului său; poate că fusese o laudă invidioasă, totuși fusese cu adevărat o laudă.

Lordul Vance de Popasul Călătorului a fost auzit spunând: „Ascultă

bine, dar zice puține." Rickard Rowan l-a găsit pe Jaehaerys blând și cu vorba domoală, lui Kyle Connington i s-a părut spiritual și cu simțul umorului, iar Morton Caron l-a considerat precaut și șiret. „Râde adesea și deschis, chiar de propria sa persoană", a spus aprobator Jon Mertyns, însă Alec Hunter l-a considerat sobru, iar lui Torgen Oakheart i s-a părut încruntat. Lordul Mallister l-a declarat mai înțelept decât anii pe care-i avea, în vreme ce lordul Darry a spus că promitea să fie „soiul de rege înaintea căruia orice lord ar fi fost mândru să îngenuncheze". Lauda cea mai de seamă a sosit din partea lui Brandon Stark, lord de Winterfell, care a spus: „În el îl văd pe bunicul lui."

Mâna Regelui n-a participat la niciuna dintre audiențele acelea, totuși n-ar trebui să se creadă că lordul Rogar a fost o gazdă neglijentă. Însă orele pe care le-a petrecut cu oaspeții lui au fost dedicate altor activități. El a vânat împreună cu ei, atât cu hăitași, cât și cu șoimi, au jucat jocuri de noroc, au prăznuit și au „secat beciurile regale". După nuntă, când a început turnirul, lordul Rogar a fost prezent la toate duelurile și meleurile, înconjurat de o suită animată și adesea amețită de băutură, alcătuită din mari lorzi și cavaleri faimoși.

Cea mai infamă însă dintre distracțiile nobilului lord a avut loc cu două zile înaintea ceremoniei. Deși în nicio cronică a Curții nu există vreo consemnare, povești spuse de servitori, și repetate mulți ani după aceea printre oamenii de rând, afirmă că frații lordului Rogar au adus șapte virgine peste Marea îngustă, de la cele mai rafinate case de plăceri din Lys. Regina Alyssa își pierduse propria feciorie cu mulți ani în urmă cu Aenys Targaryen, așa că nu putea fi vorba ca lordul Rogar s-o defloreze în noaptea nunții. Fecioarele lysene erau menite să compenseze lipsa aceea. Dacă șoaptele ce s-au auzit după aceea în Curte erau adevărate, atunci se pare că nobilul lord a cules floarea a patru fete înainte ca oboseala și băutura să-l oprească; frații lui, nepoții și prietenii s-au ocupat de celelalte trei și de alte patruzeci de frumuseți mai coapte ce le însoțiseră din Lys.

În timp ce Mâna Regelui chefuia și se destrăbăla, iar regele Jaehaerys îi primea în audiență pe lorzii Ținutului, sora lui, prințesa Alysanne, le întreținea pe nobilele sosite la Debarcaderul Regelui. Sora mai mare a regelui, Rhaena, alesese să nu participe la eveniment, preferând să rămână pe Insula Frumoasă cu noul ei soț și Curtea lor, iar regina regentă Alyssa era ocupată cu pregătirile de nuntă, astfel că sarcinile gazdei pentru soțiile, fiicele și surorile celor măreți și puternici au căzut în seama Alysannei. Toți au fost de acord că, deși abia împlinise treisprezece ani, tânăra prințesă a făcut față cu strălucire. Timp de șapte zile și șapte nopți, ea a dejunat cu un grup de nobile, a prânzit cu un al doilea grup și a cinat cu un al treilea. Le-a arătat minunile din Fortăreața Roșie, a mers cu ele în croazieră pe

Golful Apei Negre și s-a plimbat cu ele prin oraș.

Alysanne Targaryen, cel mai mic dintre copiii regelui Aenys și ai reginei Alyssa, fusese puțin cunoscută până atunci printre nobilii Ținutului. Copilăria ei fusese petrecută în umbra fraților și a surorii mai mari, Rhaena, iar când se vorbea totuși despre ea, era numită „copilița" și „cealaltă fiică". Era micuță, asta era adevărat; subțirică și scundă, Alysanne a fost adesea descrisă ca fiind drăguță, dar rareori ca fiind frumoasă, deși era vlăstarul unei Case renumită pentru frumusețe. Ochii ei erau mai degrabă albaștri decât liliachii și părul era o claie de bucle de culoarea mierii. Nimeni însă nu-i contestase istețimea.

Mai târziu avea să se spună despre ea că învățase să citească înainte să fi fost înțărcată, iar bufonul Curții făcea glume despre micuța Alysanne care băloșea laptele mamei peste pergamente valyriane, pe când încerca să citească și în același timp să sugă din țâța doicii. Dacă ar fi fost băiat, ar fi fost trimisă cu siguranță în Citadelă pentru a făuri colanul de maester, ar fi spus septonul Barth despre ea… pentru că bărbatul acela înțelept o aprecia chiar mai mult decât pe soțul ei, pe care l-a slujit atâta vreme. Dar asta se găsea încă departe în viitor; în anul 49 D.C., Alysanne nu era decât o fată de treisprezece ani, însă toți cronicarii au fost de acord că lăsase o impresie puternică acelora care o cunoscuseră.

Când a sosit în cele din urmă ziua nunții, peste patruzeci de mii de oameni de rând au suit Dealul lui Rhaenys spre Groapa Dragonului, ca să asiste la însoțirea dintre regina regentă și Mâna Regelui. (Unii observatori spun că ar fi fost vorba chiar despre mai mulți.) Alte mii i-au aclamat pe lordul Rogar și regina Alyssa pe străzi, în vreme ce alaiul lor traversa orașul, însoțit de sute de cavaleri pe cai cu valtrapuri bogate și de șiruri de septe care sunau din clopoței. „Nicicând în analele Westerosului n-a mai existat o asemenea minunăție", a scris Marele Maester Benifer. Lordul Rogar era învești mântat din cap până în picioare în straie de aur și avea un coif deschis cu coarne de cerb, în vreme ce mireasa lui purta o mantie minunată care scânteia de nestemate, cu dragonul tricefal al Casei Targaryen și căluțul-de-mare argintiu al Velaryonilor față în față pe un câmp divizat.

În ciuda splendorii miresei și a mirelui, sosirea copiilor Alyssei i-a făcut pe cei din Debarcaderul Regelui să povestească ani buni după aceea despre cele văzute. Regele Jaehaerys și prințesa Alysanne au apărut ultimii, coborând din cerul senin pe dragonii lor, Vermithor și Silverwing (trebuie să ne reamintim că Groapa Dragonului încă nu avea cupola uriașă care avea s-o încununeze în chip glorios), ale căror aripi pieloase gigantice au ridicat nori de nisip, când au poposit unul lângă altul, spre uimirea și groaza mulțimilor adunate. (Povestea

adesea spusă că sosirea dragonilor l-a făcut pe bătrânul Înalt Septon să se scape pe el este mai mult ca sigur o simplă calomnie.)

Despre festivitate în sine, ca și despre ospățul și ceremonia nupțială ce au urmat la vremea cuvenită, nu trebuie să spunem prea multe. Uriașa sală a tronului din Fortăreața Roșie i-a găzduit pe cei mai măreți lorzi și pe cei mai distinși oaspeți sosiți de peste mare; lorzii de rang mai mic, laolaltă cu cavalerii și oștenii lor, au sărbătorit în curțile și sălile mai mici ale castelului, pe când oamenii de rând din Debarcaderul Regelui s-au veselit într-o sută de hanuri, vinării, olării și bordeluri. Din surse demne de crezare se spune că, departe de a fi fost istovit de presupusele eforturi pe care le depusese cu două nopți în urmă, lordul Rogar și-a îndeplinit îndatoririle de soț cu vigoare, aplaudat de frații lui amețiți de băutură.

După nuntă au urmat șapte zile de turnir, care i-au vrăjit pe lorzi și pe locuitorii orașului deopotrivă. Toți au fost de acord că duelurile cu sulițe au fost cele mai disputate și atâtătoare ce fuseseră văzute de mulți ani în Westeros… totuși luptele desfășurate pe sol cu sabia, lancea și toporul au fost cele care au trezit cu adevărat pasiunile mulțimii, și din motive cât se poate de întemeiate.

Ne vom reaminti că trei dintre cei șapte cavaleri care slujiseră ca Gardă a Regelui pentru Maegor cel Crud muriseră; cei patru rămași în viață fuseseră trimiși la Zid pentru a îmbrăca veșmintele negre. În locurile lor, regele Jaehaerys îi numise până atunci doar pe ser Gyles Morrigen și ser Joffrey Doggett. Regina regentă Alyssa fusese cea care venise cu ideea de a completa cele cinci locuri rămase libere prin încercarea armelor, și ce ocazie mai bună putea fi decât nunta, când aveau să se adune cavaleri din tot Ținutul?

— Maegor era înconjurat de bătrâni, lingăi, lași și brute, a declarat ea. Eu vreau ca acei cavaleri care-l vor apăra pe fiul meu să fie cu adevărat cei mai buni din tot Westerosul, bărbați cu adevărat onești, ale căror loialitate și curaj să fie mai presus de orice îndoială. Fie ca ei să-și câștige mantiile prin fapte de arme, sub ochii întregului Ținut.

Regele Jaehaerys i-a susținut fără întârziere propunerea, dar i-a adăugat o precizare practică. Tânărul rege a decretat cu înțelepciune că viitorii lui apărători trebuiau să-și dovedească iscusința pe jos, nu călări.

— Arareori aceia care doresc să-i facă rău regelui lor, a declarat Înălțimea Sa, îl vor ataca de pe cal, cu lancea în mână.

Așa s-a făcut că duelurile cu lancea care au urmat nunții mamei lui au cedat locul de onoare meleurilor sălbatice și înfruntărilor sângeroase pe care maesterii aveau să le numească Războiul pentru Mantiile Albe.

Întrucât sute de cavaleri doreau să se întreacă pentru onoarea de a sluji în Garda Regelui, luptele au durat șapte zile. Câțiva dintre

concurenții cei mai pitorești au devenit favoriții oamenilor de rând, care i-au aclamat sonor de fiecare dată când au luptat. Un asemenea concurent a fost Cavalerul Bețivan, ser Willam Stafford, un bărbat scund și voinic, cu pântec uriaș, care părea întruna atât de beat, încât era de mirare că putea sta în picioare, cu atât mai puțin să lupte. Poporul l-a poreclit „Bere-n burtă” și scanda „Luptă, luptă, Bere-n burtă”, de câte ori ieșea pe câmpul de bătaie. Alt favorit al spectatorilor era Bardul din Fundătura Puricilor, Tom Zdrăngănitorul, care-și batjocorea oponenții cu cântece deșucheate înaintea fiecărei înfruntări. Cavalerul misterios subțirel, cunoscut doar ca Șarpele Stacojiu, avea de asemenea o sumedenie de susținători; când a fost în cele din urmă înfrânt și a trebuit să-și scoată coiful, s-a dovedit că era o femeie, Jonquil Darke, fiica bastardă a lordului de Duskendale.

Într-un final, niciunul dintre aceia nu avea să câștige o mantie albă. Cei care au izbândit, deși mai puțin nebunatici, s-au dovedit fără pereche în privința valorii, cavalerismului și iscusinței în mânuirea armelor. Unul singur dintre ei era vlăstarul unei case nobile: ser Lorence Roxton, din Reach. Doi erau vasali; ser Victor Viteazul, din reședința lordului Royce de Runestone, și ser Willam Viespea, care-l slujea pe lordul Smallwood de Castelul Ghindei. Cel mai tânăr campion, Pate Sitarul, a luptat cu o lance în loc de spadă și unii s-au întrebat dacă era de fapt cavaler, dar s-a dovedit atât de iscusit cu arma aleasă, încât ser Joffrey Doggett a pus capăt disputelor, alegându-l el însuși pe flăcău în ovațiile a sute de spectatori.

Cel mai vârstnic campion a fost un cavaler rătăcitor cu părul sur pe nume Samgood din Sour Hill, un bărbat tăbăcit și acoperit de cicatrici, în vârstă de treizeci și șase de ani, care afirma că luptase în o sută de bătălii „și nu trebuie să știți de partea cui, fiindcă ăsta-i secretul meu și-al zeilor”. Chior de un ochi, pleșuv și aproape complet știrb, cavalerul numit Sam Ursuzul părea slăbănog ca un par, dar în lupte dovedea iuțeala unuia de două ori mai tânăr și o dibăcie letală, șlefuită în deceniile de bătălii, mari și mici.

Jaehaerys Împăciuitorul avea să stea cincizeci și cinci de ani pe Tronul de Fier și mulți cavaleri aveau să poarte mantia albă în slujba lui în cursul domniei aceleia îndelungate, mai mulți decât s-a putut făli orice alt monarh. Dar s-a spus, și pe bună dreptate, că niciodată un Targaryen n-a mai avut o Gardă a Regelui care să-i poată egala pe primii Șapte ai regelui-băiat.

Războiul pentru Mantiile Albe a marcat sfârșitul festivităților Nunții de Aur, așa cum a devenit cunoscută în scurt timp. Pe când se pregăteau să revină la domeniile și castelele lor, toți oaspeții au fost de acord că fusese un eveniment magnific. Tânărul rege câștigase admirația și afecțiunea multor lorzi, mari și mărunți, iar surorile, soțiile și fiicele acelora aveau numai cuvinte de laudă pentru căldura

ce le fusese arătată de prințesa Alysanne. Poporul din Debarcaderul Regelui era de asemenea mulțumit; regele-băiat păruse să dovedească toate semnele unui domnitor drept, milos și cavaleresc, iar Mâna lui, lordul Rogar, era la fel de deschis pe cât era de cutezător în bătălie. Cei mai mulțumiți dintre toți au fost hangiii, proprietarii tavernelor, vinarii, negustorii, hoții de buzunare, târfele și matroanele bordelurilor, care profitaseră din plin de monedele aduse de cei sosiți în oraș.

Însă, deși Nunta de Aur a fost cea mai bogată dintre căsătoriile ce au avut loc în anul 49 D.C. și a răsunat până hăt departe, a treia nuntă din anul acela profetic avea să se dovedească cea mai importantă.

Imediat după plecarea oaspeților, regina regentă și Mâna Regelui și-au întors atenția spre găsirea unei perechi potrivite pentru regele Jaehaerys… și, într-o măsură mai mică, pentru sora lui, prințesa Alysanne. Atâta vreme cât regele-băiat rămânea neînsurat și fără urmași, fiicele surorii lui, Rhaena, aveau să-i fie moștenitoare… totuși Aerea și Rhaella erau deocamdată copile și mulți le considerau cu totul nepotrivite pentru coroană.

În plus, lordul Rogar și regina Alyssa se temeau de soarta ce s-ar fi putut abate asupra Ținutului dacă Rhaena Targaryen ar fi revenit din apus ca să joace rolul de regentă pentru una dintre fiice. Deși nimeni nu cuteza să vorbească despre asta, era limpede că între cele două regine apăruse discordia, întrucât fiica nu participase la nunta mamei și nici n-o invitase pe aceasta la propria ei nuntă. Ba chiar existau unii care mergeau mai departe și șopteau că Rhaena era o vrăjitoare ce folosise artele negre pentru a-l ucide pe Maegor pe Tronul de Fier. Prin urmare, era imperios necesar ca regele Jaehaerys să se însoare și să procreeze un fiu cât mai iute cu putință.

Alegerea unei perechi pentru tânărul rege a fost mai greu de rezolvat. Lordul Rogar, despre care se știa că nutrea gânduri de extindere a puterii Tronului de Fier peste Marea îngustă, către Essos, a înaintat ideea stabilirii unei alianțe cu Tyrosh, prin căsătoria lui Jaehaerys cu fiica Arhontelui, o fată drăgălașă de cincisprezece ani, care-i fermecase pe toți la nuntă cu istețimea ei, cu cochetăria și cu părul albastru-verzui.

În privința aceea însă, nobilului lord i s-a opus chiar soția sa, regina Alyssa. Oamenii de rând din Westeros n-aveau să accepte niciodată ca regină o străină cu părul vopsit, a susținut ea, indiferent cât de delicios i-ar fi fost accentul. Iar cucernicii i s-ar fi împotrivit cu fervoare, deoarece se știa că tyroshii nu-i venerau pe Cei Șapte, ci pe R'hllor cel Roșu, pe Zămislitorul-de-tipare, pe Trios cel cu trei capete și pe alți zei ciudați. Preferința Alyssei se îndrepta mai degrabă spre Casele ce se ridicaseră în sprijinul lui Aegon Neîncoronatul în Bătălia de sub Ochiul Zeilor. Ea prefera ca Jaehaerys să se însoare cu o fată

din Casele Vance, Corbray, Westerling sau Piper. Loialitatea trebuia răsplătită, iar printr-o asemenea căsătorie regele ar fi cinstit amintirea lui Aegon și valoarea celor care luptaseră și muriseră pentru el.

Marele Maester Benifer a fost cel care a vorbit cel mai apăsat împotriva unei asemenea căsătorii, arătând că sinceritatea dedicării lor spre pace și împăcare putea fi pusă sub semnul îndoielii dacă ar fi fost văzuți că-i favorizează pe cei care luptaseră pentru Aegon în detrimentul celor care rămăseseră alături de Maegor. El considera că o alegere mai bună ar fi fost o fiică provenită din una dintre marile Case care nu participaseră deloc, sau prea puțin, la bătăliile dintre unchi și nepot: Tyrell, Hightower sau Arryn.

Deoarece Mâna Regelui, regina regentă și Marele Maester nu se înțelegeau între ei, alți consilieri s-au simțit încurajați să vină cu propriile propuneri. Maestrul legilor Prentys Tully a numit o soră mai tânără a propriei lui soții, Lucinda, faimoasă pentru cucernicia ei. O asemenea alegere ar fi încântat cu certitudine Credința. Lordul amiral Daemon Velaryon a sugerat ca Jaehaerys să se însoare cu regina-văduvă Elinor din Casa Costayne. Căsătoria cu una dintre Miresele Negre, ba poate chiar adoptarea celor trei fii ai ei din prima căsătorie, ar fi fost modul cel mai bun de a le arăta susținătorilor lui Maegor că fuseseră iertați. El a adăugat că fertilitatea dovedită a reginei Elinor reprezenta un alt atu în favoarea ei. Lordul Celtigar avea două fiice nemăritate și rămăsese faimos pentru că-i oferise lui Maegor să aleagă dintre ele; acum le oferea pe aceleași fete lui Jaehaerys. Lordul Baratheon nici n-a vrut să audă de așa ceva.

— Ți-am văzut fiicele, i-a spus el lui Celtigar. N-au bărbie, n-au țâțe și n-au minte.

Regina regentă și consilierii ei au discutat în mod repetat problema căsătoriei regelui timp de aproape o lună, dar n-au izbutit nicidecum să cadă de acord. Jaehaerys însuși n-a participat la discuțiile acelea. În privința asta regina Alyssa și lordul Rogar au fost de aceeași părere. Deși era mult mai înțelept decât cei de-o seamă cu el, continua să fie un băiat și să fie condus de dorințele unui băiat, dorințe cărora nu li se putea îngădui sub nicio formă să primeze asupra binelui Ținutului. Regina Alyssa mai cu seamă nu avea nicio îndoială despre fata cu care ar fi ales să se însoare fiul ei dacă l-ar fi lăsat să decidă: fiica ei mezină, propria soră, prințesa Alysanne.

Desigur frații și surorile targaryene se căsătoriseră între ei de multe veacuri, iar Jaehaerys și Alysanne crescuseră așteptându-se să se căsătorească, așa cum făcuseră frații lor mai mari, Aegon și Rhaena. În plus Alysanne era cu doar doi ani mai mică decât fratele ci și cei doi copii fuseseră mereu apropiați și țineau mult unul la celălalt. Tatăl lor, regele Aenys, și-ar fi dorit cu siguranță să se căsătorească între ei și, cândva, poate că aceasta fusese și dorința mamei lor… însă ororile la

care asistase după moartea soțului o convinseseră pe regina Alyssa să-și schimbe gândurile. Deși Fiii Războinicului și Frații Săraci fuseseră risipiți și scoși în afara legii, mulți foști membri ai ambelor Ordine continuau să trăiască în libertate în Ținut și ar fi putut să ia din nou săbiile în mâini dacă ar fi fost provocați. Regina regentă se temea de furia lor, deoarece avea amintiri vii despre cele abătute asupra fiului Aegon și a fiicei Rhaena, când fusese anunțată căsătoria lor. „Nu cutezăm să mai purcedem pe drumul acela", se spune că ar fi zis ea, și nu doar o dată.

În privința aceea era susținută de cel mai recent membru al Curții, septonul Mattheus din Cei Mai Cucernici, care rămăsese în Debarcaderul Regelui după ce Înaltul Septon și restul frăției sale reveniseră la Orașul Vechi. Un bărbat gigantic, faimos atât pentru corpolență, cât și pentru veșmintele-i magnifice, Mattheus susținea că se trăgea din străvechii regi Gardener, care domniseră cândva peste Reach din cetatea lor de scaun Highgarden. Mulți îl priveau ca fiind în mod cert viitorul Înalt Septon.

Actualul Înalt Septon, pe care septonul Moon il poreclise în derâdere Înaltul Lingău, era precaut și cooperant, așa că nu exista niciun pericol ca vreo căsătorie să fie acuzată din Orașul Vechi atâta timp cât el continua să vorbească în numele Celor Șapte de pe jilțul său din Septul Stelat. Tatăl Credincioșilor nu mai era însă tânăr și se spunea că lunga călătorie până la Debarcaderul Regelui pentru oficierea Nunții de Aur însemnase aproape sfârșitul pentru el.

— Dacă se va întâmpla să-i îmbrac mantia, i-a asigurat septonul Mattheus pe regina regentă și pe consilierii ei, bineînțeles că Înălțimea Sa se va bucura de sprijinul meu în orice alegere ar face, însă nu toți frații mei sunt înclinați în această privință și… cutez s-o spun… printre ei există și alții precum Moon. Ținând seama de cele petrecute, căsătoria dintre frate și soră în acest moment crucial va fi văzută ca un afront dureros adus cucernicilor și mă tem de ce s-ar putea întâmpla.

Deoarece reținerile reginei fuseseră confirmate în felul acela, Rogar Baratheon și ceilalți lorzi au îndepărtat posibilitatea ca prințesa Alysanne să fie mireasă pentru fratele ei Jaehaerys. Prințesa avea treisprezece ani și-și sărbătorise recent primul soroc, așa că era de dorit să fie măritată cât mai curând. Deși continuau să nu se înțeleagă în privința unei mirese potrivite pentru rege, consilierii au convenit destul de iute asupra unui partener pentru prințesă; avea să se mărite în a șaptea zi a noului an cu Orryn Baratheon, cel mai tânăr dintre frații lordului Rogar.

Așa au statornicit regina regentă, Mâna Regelui și lorzii lor consilieri și sfetnicii acestora, dar, precum atâtea aranjamente de felul acesta dea lungul veacurilor, planul le-a fost în scurtă vreme spulberat, pentru că subestimaseră în mod serios voința și hotărârea

Alysannei Targaryen însăși și a tânărului ei rege Jaehaerys.

Deocamdată niciun anunț nu fusese făcut despre măritișul Alysannei, așa că nu se știe cum a ajuns la urechile ei vestea deciziei. Marele Maester Benifer a suspectat un servitor, deoarece mulți intraseră și ieșiseră în timp ce lorzii dezbătuseră în salonul reginei. Lordul Rogar l-a bănuit pe Daemon Velaryon, lordul amiral, un bărbat mândru, care era posibil să fi crezut despre Casa Baratheon că exagera în acțiunile ei, sperând să-l înlăture pe Lordul Valurilor din poziția de a doua Casă din Ținut. După mulți ani, când evenimentele acelea intraseră deja în legendă, oamenii de rând aveau să spună că „șoriceii din pereți" auziseră discuțiile lorzilor și se grăbiseră să-i comunice prințesei știrea.

Nu s-a păstrat nicăieri ce a spus sau ce a gândit Alysanne Targaryen când a aflat că va fi măritată cu un bărbat cu zece ani mai vârstnic, pe care abia îl cunoștea și (dacă se poate da crezare zvonurilor) pe care nu-l plăcea. Noi știm doar ce a făcut ea. Poate că altă fată ar fi plâns, ar fi fost cuprinsă de furie sau ar fi alergat la mama ei, rugând-o să se răzgândească. În multe balade melancolice, fecioarele silite să se mărite împotriva vrerii lor se aruncau din turnuri înalte, găsindu-și sfârșitul. Prințesa Alysanne n-a făcut nimic din toate acelea, ci s-a dus direct la Jaehaerys.

Tânărul rege a fost la fel de nemulțumit ca și sora lui la auzul veștii. „Fără doar și poate", a dedus el deîndată, „ei vor face planuri dc nuntă și pentru mine". Precum sora sa, Jaehaerys n-a irosit timpul cu reproșuri, incriminări sau rugăminți. El a acționat imediat. A chemat Garda Regelui și i-a poruncit să pornească de îndată spre Piatra Dragonului, unde avea să-i aștepte.

— Mi-ați jurat spadele și ascultarea voastră, le-a reamintit el celor Șapte. Nu uitați de jurămintele acelea și nu rostiți nicio vorbă despre plecarea mea.

În noaptea aceea, la adăpostul întunericului, regele Jaehaerys și prințesa Alysanne au suit pe dragonii lor, Vermithor și Silverwing, și au plecat din Fortăreața Roșie către străvechea citadelă targaryană de sub Muntele Dragonului. Se spune că primele cuvinte rostite de tânărul rege după ce a descălecat au fost:

— Am nevoie de un septon.

Pe bună dreptate, regele nu avea încredere în septonul Mattheus, care i-ar fi trădat cu siguranță planul, însă septul din Piatra Dragonului era în grija unui bătrân pe nume Oswyck, care-i știa pe Jaehaerys și Alysanne de la naștere și care-i învățase misterele Celor Șapte pe toată durata copilăriei. În tinerețe, septonul Oswyck îl slujise pe regele Aenys, iar în copilărie fusese novice la Curtea reginei Rhaenys. El era mai familiarizat cu tradiția targaryeană a căsătoriei între frați și când a auzit porunca regelui a fost de acord pe dată.

Peste câteva zile, Garda Regelui a sosit cu o galeră de la Debarcaderul Regelui. În dimineața următoare, când soarele a răsărit, Jaehaerys Targaryen, Primul pe Numele Său, a luat de soție pe sora sa Alysanne în curtea cea mare din Piatra Dragonului, înaintea ochilor zeilor, oamenilor și dragonilor. Septonul Oswyck a oficiat ritualul de căsătorie; deși vocea bătrânului era slabă și tremurătoare, nicio parte a ceremoniei n-a fost neglijată. Cei șapte cavaleri din Garda Regelui au fost martori la însoțire, iar mantiile lor albe au fluturat și au pocnit în vânt. Au fost de asemenea părtași garnizoana și servitorii din castel, alături de mulți dintre locuitorii satului de pescari aflat lângă zidurile mărețe ale Pietrei Dragonului.

Ceremonia a fost urmată de un ospăț modest și s-au închinat multe toasturi în sănătatea regelui-băiat și a reginei sale. După aceea Jaehaerys și Alysanne s-au retras în iatacul unde Aegon Cuceritorul dormise cândva lângă sora sa Rhaenys, dar, ținând seama de tinerețea miresei, n-a existat nicio ceremonie nupțială și căsătoria nu s-a consumat.

Omisiunea aceea avea să se dovedească de mare importanță când lordul Rogar și regina Alyssa au sosit cu întârziere de la Debarcaderul Regelui înir-o galeră de război, însoțiți de doisprezece cavaleri, patruzeci de oșteni, septonul Mattheus și Marele Maester Benifer, ale cărui scrisori ne oferă relatarea cea mai completă a faptelor ce au urmat.

Jaehaerys și Alysanne i-au întâmpinat în interiorul porților castelului, ținându-se de mână. Se spune că regina Alyssa a plâns când i-a văzut.

— Copii proști! a spus ea. Nu știți ce ați făcut!

După aceea a vorbit septonul Mattheus, care i-a admonestat cu glas tunător pe rege și pe regină și a profețit că spurcarea aceea va azvârli din nou în război întregul Westeros.

— Vă vor blestema incestul de la Hotarele dornishene până la Zid și toți fiii cucernici ai Mamei și Tatălui vă vor acuza ca niște păcătoși ce sunteți.

Benifer a scris că septonul se înroșise și se umflase la față în timp ce zbiera, iar buzele îi împroșcau stropi de salivă.

Jaehaerys Împăciuitorul este onorat pe bună dreptate în analele celor Șapte Regate pentru purtarea calmă și temperamentul blând, totuși nimeni n-ar trebui să creadă că în venele lui n-ar fi ars focul targaryenilor.

Iar el și l-a arătat atunci. Când septonul Mattheus a făcut în cele din urmă o pauză pentru a-și trage răsuflarea, regele a spus:

— Voi accepta mustrările Înălțimii Sale mama mea, dar nu ale tale. Potolește-ți limba, grăsane! Dacă un singur cuvânt îți va mai ieși printre buze, voi porunci să-ți fie cusute.

Septonul Mattheus n-a mai scos o vorbă.

Lordul Rogar nu era la fel de ușor de intimidat. Direct și fără menajamente, el a întrebat doar dacă mariajul fusese consumat.

— Spune-mi adevărul, Înălțimea Ta! A existat o ceremonie nupțială? I-ai cules fecioria?

— Nu, a răspuns regele. Este prea tânără.

La auzul cuvintelor acelora, lordul Rogar a zâmbit.

— Perfect! Nu sunteți căsătoriți.

S-a răsucit după aceea către cavalerii care-l însoțiseră de la Debarcaderul Regelui.

— Despărțiți-i pe copiii aceștia, cu toată blândețea. Duceți-o pe prințesă in Turnul Dragonului Mării și țineți-o acolo. Înălțimea Sa ne va însoți înapoi în Fortăreața Roșie.

Dar când oamenii săi au dat să înainteze, cei șapte cavaleri din Garda Regelui și-au scos spadele din teacă.

— Nu vă apropiați, i-a avertizat ser Gyles Morrigen. Orice om care îi va atinge pe regele și regina noastră va muri azi.

Lordul Rogar a rămas uluit.

— Vârâți-vă spadele în teacă și dați-vă în lături! a poruncii el. Ați uitat? Eu sunt Mâna Regelui.

— Așa-i, a replicat bătrânul Sam Ursuzul, dar noi suntem Garda Regelui, nu garda Mâinii, și flăcăul ăsta stă pe tron, nu tu!

Rogar Baratheon s-a zbârlit la auzul cuvintelor lui ser Samgood și a răspuns:

— Voi sunteți șapte, iar eu am înapoia mea o sută de spade. Ajunge un singur cuvânt din partea mea și vă vor tăia în bucăți.

— S-ar putea să ne omoare, a zis tânărul Pate Sitarul, lustruindu-și lancea, dar tu vei fi primul care va muri, nobile lord, îți dau cuvântul în privința asta.

Nimeni nu poate spune ce s-ar fi întâmplat în continuare, dacă regina Alyssa n-ar fi ales momentul acela pentru a vorbi.

— Am văzut destulă moarte, a spus ea. Noi toți am văzut destulă moarte. Cavaleri, băgați-vă săbiile în teacă! Ce s-a făptuit s-a făptuit, iar acum noi toți trebuie să trăim cu asta. Fie ca zeii să aibă milă de Ținut. S-a întors apoi către copiii ei: Vom pleca în pace. Nimeni nu trebuie să sufle o vorbă despre ce s-a întâmplat azi aici.

— Așa cum poruncești, mamă.

Regele Jaehaerys a tras-o mai aproape pe sora sa și a cuprins-o cu brațul.

— Dar să nu crezi că veți desface căsătoria aceasta. Noi suntem unul acum și nici zeii, nici oamenii nu ne vor despărți.

— Niciodată, a încuviințat mireasa lui. Trimiteți-mă la capătul pământului și măritați-mă cu regele lui Mossovy sau cu lordul Pustiului Cenușiu, dar Silverwing mă va aduce mereu înapoi la

Jaehaerys.

Iar după cuvintele acelea, s-a ridicat în vârfurile picioarelor, și-a întors fața spre rege și l-a sărutat apăsat pe buze sub privirile tuturor2.

După ce Mâna Regelui și regina regentă au plecat, regele și tânăra sa mireasă au închis porțile castelului și au revenit în odăile lor. Piatra Dragonului avea să le rămână refugiu și reședință pentru restul timpului până la majoratul lui Jaehaerys. Stă scris că tânărul rege și regina lui au fost rareori despărțiți, împărțind fiecare masă, stând de vorbă până noaptea târziu despre zilele copilăriei lor și despre greutățile ce aveau să-i aștepte, pescuind împreună și vânând cu șoimii, amestecându-se printre oamenii de rând de pe insulă în hanurile de lângă docuri, citindu-și unul celuilalt din tomurile colbuite și legate în piele pe care le găsiseră în biblioteca din castel, luând lecții împreună de la maesterii din Piatra Dragonului („pentru că mai avem încă multe de învățat”, se spune că i-ar fi reamintit Alysanne soțului ei), rugându-se lângă septonul Oswyck. De asemenea, au zburat împreună, în jurul Muntelui Dragonului și adesea chiar până la Driftmark.

Dacă se poate da crezare poveștilor servitorilor, regele și regina lui dormeau împreună goi-pușcă și se sărutau îndelung și pătimaș, în pat, la masă și de multe ori în timpul zilei, totuși nu și-au consumat însoțirea. Avea să mai treacă un an și jumătate înainte ca Jaehaerys și Alysanne să se unească în cele din urmă ca bărbat și femeie.

De câte ori lorzi și membri ai consiliului au sosit în Piatra Dragonului ca să se consulte cu tânărul rege, așa cum procedau la răstimpuri, Jaehaerys i-a primit în Sala Mesei Pictate, unde bunicul lui își plănuise cândva cucerirea Westerosului, și de fiecare dată Alysanne i-a fost alături.

— Aegon, a spus el, n-a avut secrete față de Rhaenys și Visenya, și nici eu n-am secrete față de Alysanne.

Deși poate să fi fost adevărat că n-au existat secrete între ei în zilele acelea luminoase din zorii căsătoriei lor, însoțirea în sine a rămas un secret pentru majoritatea Westerosului. După revenirea în Debarcaderul Regelui, lordul Rogar le-a poruncit tuturor celor care-i însoțiseră la Piatra Dragonului să nu sufle un cuvințel despre cele petrecute acolo, dacă doreau să-și păstreze limbile întregi. De asemenea, n-a fost făcută nicio proclamație către Ținut. Când septonul Mattheus a încercat să trimită vorbă despre căsătorie Înaltului Septon și Celor Mai Cucernici din Orașul Vechi, Marele Maester Benifer i-a ars scrisoarea, în loc s-o trimită cu un corb, potrivit poruncii Mâinii.

Lordul de Capătul Furtunii avea nevoie de timp. Mânios pe lipsa de respect pe care simțea că i-o arătase regele și neobișnuit cu înfrângerile, Rogar Baratheon a stăruit să găsească o cale prin care să-i despartă pe Jaehaerys și Alysanne. Era de părere că mai rămânea o

șansă, atâta vreme cât căsătoria lor rămânea neconsumată. De aceea era mai bine s-o păstreze secretă, pentru ca să poată fi desfăcută fără ca nimeni să știe că existase.

Regina Alyssa își dorea de asemenea timp, deși din cu totul alt motiv. *Ce s-a făptuit s-a făptuit*, spusese ea la porțile Pietrei Dragonului și așa și credea… totuși amintirile vărsărilor de sânge și ale haosului ce urmaseră căsătoriei dintre celălalt fiu și cealaltă fiică a ei continuau să-i bântuie nopțile și regina regentă era disperată să găsească un mod prin care să se asigure că istoria nu se va repeta.

Între timp ea și soțul ei aveau de condus Ținutul aproape un an întreg, până ce Jaehaerys împlinea șaisprezece ani și lua puterea în mâinile sale.

Așa stăteau lucrurile în Westeros când Anul celor Trei Mirese s-a apropiat de sfârșit și a lăsat locul următorului an, al cincizecilea de la Cucerirea lui Aegon.

Un prisos de domnitori

Toți oamenii sunt păcătoși, ne învață Părintele Credinței. Până și cei mai nobili regi și cei mai galanți cavaleri pot fi copleșiți de furie, patimi și invidie și pot comite fapte care să-i rușineze și să le păteze reputația. Iar bărbații cei mai ticăloși și femeile cele mai stricate pot în același fel să facă uneori fapte bune, deoarece iubirea, compasiunea și mila pot fi găsite chiar și în inimile cele mai negre. „Noi suntem așa cum ne-au făcut zeii", a scris septonul Barth, omul cel mai înțelept care a slujit vreodată ca Mână a Regelui, „puternici și slabi, buni și răi, cruzi și blânzi, viteji și meschini. Să știți astea dacă veți domni vreodată peste regatele oamenilor."

Arareori a fost văzut mai clar adevărul cuvintelor lui ca în anul 50 După Cucerirea lui Aegon. Încă din primele sale zile, în tot Ținutul au început să se întocmească planuri pentru a sărbători o jumătate de veac de domnie a Targaryenilor în Westeros, prin ospețe, petreceri și turniruri. Ororile domniei regelui Maegor se îndepărtau în trecut, Tronul de Fier și Credința se împăcaseră, iar tânărul rege Jaehaerys Întâiul era iubit de oamenii de rând și de marii lorzi deopotrivă, din Orașul Vechi și până la Zid. Cu toate acestea, fără să fie știut decât de foarte puțini, nori de furtună se adunau în zare și înțelepții puteau auzi hăt departe bubuitul de tunet.

Un ținut cu doi regi este ca un om cu două capete, vor spune cei din popor. În anul 50 D.C., ținutul Westeros s-a pomenit cu un rege, o Mână și trei regine, ca în vremea regelui Maegor… dar pe când reginele lui Maegor îi fuseseră consoarte, supuse voinței lui, trăind și murind după cum i se năzărea, fiecare dintre reginele de acum reprezenta o putere în sine.

În Fortăreața Roșie din Debarcaderul Regelui stătea regina regentă Alyssa, văduva răposatului rege Aenys, mama fiului acestuia, Jaehaerys, și soția Mâinii Regelui, Rogar Baratheon. De cealaltă parte a Golfului Apei Negre, în Piatra Dragonului, apăruse o regină mai tânără, când fiica Alyssei, Alysanne, o fecioară de treisprezece ani, se legase prin jurământ de fratele ei regele Jaehaerys, în ciuda dorinței mamei ei și a soțului acesteia. Iar departe spre apus, pe Insula Frumoasă, separată de mama și de sora ei prin toată lățimea Westerosului, se afla fiica mai mare a Alyssei, călăreața de dragoni

Rhaena Targaryen, văduva prințului Aegon Neîncoronatul. În Ținuturile de Vest, Ținuturile Riverane și părți din Reach, existau oameni care o numeau deja Regina din Vest.

Două surori și o mamă, cele trei regine erau legate laolaltă prin sânge, durere și suferință… și totuși între ele se întindeau umbre vechi și noi, care se întunecau pe zi ce trecea. Armonia și unitatea de scop care le îngăduise lui Jaehaerys, surorilor sale și mamei lor să-l răstoarne pe Maegor cel Crud începuseră să se destrame, pe măsură ce se făceau simțite resentimente ce mocneau de mult, ca și deosebiri de păreri. Pentru tot restul regenței, regele-băiat și micuța lui regină aveau să fie în dezacord total cu Mâna Regelui și regina regentă, într-o rivalitate ce avea să continue în domnia propriu-zisă a lui Jaehaerys și să amenințe să întoarcă cele Șapte Regate înapoi în război3.

Cauza imediata a încordării a fost căsătoria neașteptată și secretă a regelui cu sora sa, care-i luase prin surprindere pe Mână și pe regina regentă, dându-le peste cap propriile planuri. Ar fi totuși o greșeală să credem că aceea ar fi fost singura cauză a înstrăinării; celelalte căsătorii care făcuseră ca 49 D.C. să fie numit Anul celor Trei Mirese lăsaseră de asemenea cicatrici.

Lordul Rogar nu-i ceruse niciodată permisiune lui Jaehaerys să se însoare cu mama lui, o omisiune pe care regele-băiat a luat-o ca pe un semn de lipsă de respect. În plus, Înălțimea Sa nu aproba căsătoria; așa cum avea să-i mărturisească mai târziu septonului Barth, îl prețuia pe lordul Rogar ca prieten și sfetnic, dar nu avea nevoie de un al doilea tată și considera că propria sa judecată, temperament și inteligență erau superioare Mâinii. Jaehaerys simțea de asemenea că ar fi trebuit să fi fost consultat asupra căsătoriei surorii sale Rhaena, deși asta nu-l afecta chiar la fel de mult. Pe de altă parte, regina Alyssa fusese profund rănită că ea nu fusese nici consultată, nici invitată la nunta Rhaenei de pe Insula Frumoasă.

Departe în miazănoapte, Rhaena Targaryen nutrea propriile ei nemulțumiri. După cum s-a încredințat vechilor prietene și favorite cu care se înconjurase, ea nici nu înțelegea și nici nu împărtășea dragostea mamei ei pentru Rogar Baratheon. Deși îl respecta, cu reticență, pentru că se ridicase în sprijinul fratelui ei Jaehaerys împotriva unchiului lor Maegor, nu putea nici să-i uite, nici să-i ierte pasivitatea de care dăduse dovadă când propriul ei soț, prințul Aegon, îl înfruntase pe Maegor în Bătălia de sub Ochiul Zeilor. De asemenea, odată cu trecerea timpului, regina Rhaena devenise chiar mai ranchiunoasă pentru că revendicarea Tronului de Fier de către ea și fiicele ei fusese ignorată în favoarea celei a „frățiorului meu“ (așa cum obișnuia să-i spună lui Jaehaerys). Ea era prima născută, le reamintea celor care o ascultau, și călărise un dragon înaintea oricăruia dintre frații și surorile ei, și totuși ei toți, ba „chiar propria-mi mamă”,

conspiraseră s-o îndepărteze.

Privind faptele și profitând de știința celor petrecute, este lesne de spus că Jaehaerys și Alysanne au avut dreptate în conflictele ce s-au iscat în ultimul an de regență al mamei lor, iar regina Alyssa și lordul Rogar au fost personajele negative. Desigur, așa povestesc toți menestrelii; căsătoria neașteptată și rapidă a lui Jaehaerys și Alysanne a fost o idilă fără pereche încă din zilele lui Florian Bufonul și Jonquil. Iar în balade, ca întotdeauna, iubirea cucerește totul. Adevărul, trebuie să recunoaștem, este mult mai simplu. Neliniștile reginei Alyssa legate de căsătorie se născuseră mai degrabă din îngrijorarea reală pentru copiii ei, dinastia Targaryen și Ținutul ca un tot. De asemenea, temerile ei nu erau neîndreptățite.

Motivele lordului Baratheon erau mai puțin altruiste. Bărbat mândru, el fusese uluit și înfuriat de „ingratitudinea" regelui-băiat, pe care-l privise ca pe un fiu, și se simțise umilit să se retragă de la porțile Pietrei Dragonului în fața a cincizeci de oameni ai săi. Războinic până în măduva oaselor Rogar visase cândva să-l înfrunte în duel pe Maegor cel Crud și nu putea răbda să fi fost rușinat de un flăcău de cincisprezece ani. Pentru a nu-l privi totuși cu ochi prea aspri, ar fi bine să ne amintim cuvintele septonului Barth. Deși în ultimul său an ca Mână avea să comită unele fapte crude, nebunești și ticăloase, Rogar Baratheon nu era în adâncul inimii un om crud sau ticălos, și deloc nebun; odată fusese un erou și trebuie să ne amintim asta când îi vom examina anul cel mai întunecat al vieții.

În zilele imediat următoare confruntării cu Jaehaerys, lordul Rogar nu s-a putut gândi aproape la nimic altceva decât la umilința pe care o suferise. Primul lui impuls a fost de a reveni la Piatra Dragonului cu mai mulți oșteni, destui ca să copleșească garnizoana castelului și să tranșeze situația prin forță. Cât despre Garda Regelui, lordul Rogar a reamintit consiliului că Spadele Albe juraseră să-și dea viața pentru rege și „voi fi încântat să le ofer onoarea aceea". Când lordul Tully a atras atenția că Jaehaerys putea să închidă pur și simplu porțile Pietrei Dragonului, lordul Rogar nu a cedat.

— N-are decât s-o facă. Dacă va fi nevoie, pot cuceri castelul prin asediu.

În cele din urmă doar regina Alyssa a putut să se facă auzită prin furia soțului ei și să-l convingă să-și abandoneze ideea nesăbuită.

— Iubirea mea, i-a spus cu blândețe, copiii mei călăresc dragoni, pe când noi nu avem așa ceva.

Nu mai puțin decât soțul ei, regina regentă dorea anularea căsătoriei pripite a regelui, întrucât era convinsă că vestea ei ar fi ridicat din nou Credința împotriva Coroanei. Temerile îi erau ațâțate de septonul Mattheus; după ce se îndepărtase de Jaehaerys și avusese siguranța că buzele nu-i vor fi cusute, septonul își regăsise tăișul limbii

și nu vorbise decât despre felul cum „oamenii respectabili” vor condamna însoțirea incestuoasă a regelui.

Dacă Jaehaerys și Alysanne ar fi revenit în Debarcaderul Regelui la timp pentru a celebra noul an, așa cum se ruga regina Alyssa („își vor veni în fire și se vor căi de nebunia aceasta”, a spus ea consiliului), poate că împăcarea ar fi fost posibilă, dar asta nu s-a întâmplat. După ce au trecut două săptămâni, apoi alte două și regele tot n-a reapărut la Curte, Alyssa și-a anunțat intenția de a reveni la Piatra Dragonului, de data aceasta singură, pentru a-și ruga copiii să vină acasă, dar lordul Rogar i-a interzis-o furios.

— Dacă te vei duce în genunchi în fața lui, a zis el, băiatul nu-ți va mai da ascultare niciodată. El și-a pus propriile dorințe mai presus dc binele Ținutului și așa ceva nu se poate accepta. Vrei să sfârșească precum tatăl lui?

Așa că regina s-a supus voinței lui și n-a mai plecat.

„Nimeni n-ar trebui să se îndoiască”, a scris septonul Barth după niște ani, „că regina Alyssa dorea să facă ceea ce era cel mai bine. Din păcate însă, ea părea adesea să nu știe ce anume ar fi fost cel mai bine. Dorea mai mult ca orice să fie iubită, admirată și lăudată, o dorință pe care a împărtășit-o cu regele Aenys, primul ei soț. Un domnitor trebuie să săvârșească uneori fapte necesare, însă nepopulare, deși știe că vor fi primite cu siguranță cu oprobriu și dezaprobare. Regina Alyssa a fost rareori în stare de astfel de fapte.”

Zilele au trecut și s-au transformat în săptămâni, apoi în luni, iar în acest răstimp inimi s-au îndârjit și oamenii au devenit mai hotărâți de ambele părți ale Golfului Apei Negre. Regele-băiat și micuța lui regină au rămas în Piatra Dragonului, așteptând ziua când Jaehaerys avea să preia în propriile-i mâini conducerea celor Șapte Regate. Regina Alyssa și lordul Rogar au continuat să țină frâiele puterii în Debarcaderul Regelui, căutând o cale prin care să desfacă mariajul regelui și să evite catastrofa despre care erau siguri că va urma. Cu excepția consiliului, ei nu povestiseră nimănui ce se întâmplase în Piatra Dragonului, iar lordul Rogar le poruncise celor care-i însoțiseră să nu sufle o vorbă despre cele văzute, sub pedeapsa pierderii limbii. Nobilul lord socotea că, odată ce căsătoria va fi anulată, pentru majoritatea Westerosului ar fi fost ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic… atâta timp cât rămânea secretă. Până ce avea să fie consumată, însoțirea putea fi anulată cu ușurință.

Speranța aceea avea să se dovedească deșartă, așa cum știm acum, dar pentru Rogar Baratheon în anul 50 D.C. ea părea posibilă. Pentru o vreme el trebuie să fi fost cu certitudine încurajat de tăcerea regelui. Jaehaerys acționase iute pentru a se căsători cu Alysanne, însă după aceea nu păruse să se grăbească s-o anunțe. Cu siguranță, dacă ar fi dorit s-o facă, dispunea de mijloacele necesare. Maesterul Culiper,

încă vioi la optzeci de ani, slujise încă din zilele reginei Visenya și era ajutat cu iscusință de doi maesteri mai tineri. De asemenea, în Piatra Dragonului existau o mulțime de corbi. La un simplu cuvânt din partea lui Jaehaerys, căsătoria lui ar fi putut fi anunțată dintr-un capăt în celălalt al Ținutului. Însă el n-a rostit cuvântul acela.

De atunci și până în zilele noastre cărturarii au dezbătut motivele tăcerii sale. Se căia pentru o căsătorie făcută în grabă, așa cum ar fi dorit regina Alyssa? Îl rănise cumva Alysanne? Începuse să se teamă de reacția Ținutului față de căsătorie, amintindu-și toate cele abătute asupra lui Aegon și Rhaena? Era posibil ca profețiile teribile ale septonului Mattheus să-l fi zguduit mai mult decât ar fi vrut să recunoască? Sau era pur și simplu un băiat de cincisprezece ani care acționase pripit, fără să reflecteze asupra consecințelor, iar acum nu mai știa în ce fel să procedeze?

Toate aceste explicații pot fi susținute și argumentate, dar ele sună găunos în lumina celor ce știm acum despre Jaehaerys Targaryen Întâiul. Tânăr sau bătrân, el a fost un rege care n-a acționat niciodată fără să reflecteze. Pentru scriitorul acestor rânduri pare clar că Jaehaerys nu se căia pentru căsătoria sa și nici nu intenționa s-o anuleze. El își alesese regina pe care o dorea și avea să-și anunțe Ținutul la momentul cuvenit, dar atunci când avea să aleagă el, într-o manieră gândită cel mai bine pentru a duce la acceptare: când avea să fie bărbat și rege cu drepturi depline, nu un băiat care se însurase în pofida dorinței regentei sale.

Absența tânărului rege de la Curte n-a trecut neobservată mult timp. Tăciunii focurilor de sărbătoare aprinse pentru celebrarea noului an abia se răciseră când oamenii din Debarcaderul Regelui au început să pună întrebări. Pentru a curma zvonurile, regina Alyssa a anunțat că Înălțimea Sa se odihnea și medita în Piatra Dragonului, reședința străveche a Casei sale… dar pe măsură ce a trecut și mai mult timp, fără vreun semn din partea lui, lorzii și oamenii de rând au început să se întrebe. Era oare regele bolnav? Fusese făcut prizonier, din motive încă necunoscute? Regele-băiat chipeș și fermecător umblase printre locuitorii din Debarcaderul Regelui liber, părând atât de încântat să se amestece cu ei, încât această dispariție bruscă nu-i stătea deloc în fire.

Nici regina Alysanne nu se grăbea să revină la Curte.

— Aici te am numai al meu, zi și noapte, i-a spus lui Jaehaerys. Când ne vom întoarce, voi fi norocoasă să prind un ceas cu tine, fiindcă fiecare om din Westeros va dori o bucățică din tine.

Pentru ea, zilele acelea din Piatra Dragonului au însemnat o idilă.

— Peste mulți ani, când vom fi bătrâni și cărunți, ne vom aminti de zilele astea și vom surâde, amintindu-ne cât de fericiți am fost.

Jaehaerys însuși a împărtășit fără doar și poate unele dintre sentimentele acelea, totuși tânărul rege avea și alte motive pentru a

rămâne în Piatra Dragonului. Spre deosebire de unchiul său Maegor, el nu era predispus la răbufniri de mânie, dar era perfect capabil de furie și n-avea să uite niciodată, și nici să ierte, că fusese exclus în mod deliberat de la întrunirile de consiliu la care fuseseră discutate căsătoria sa și a surorii sale. Și cu toate că avea să-i rămână recunoscător lui Rogar Baratheon pentru că-l ajutase să ajungă pe Tronul de Fier, nu intenționa să se lase condus de el.

— Eu am avut un tată, i-a spus Jaehaerys maesterului Culiper în zilele acelea petrecute în Piatra Dragonului. Nu-mi mai trebuie altul.

Regele recunoștea și aprecia calitățile Mâinii, însă în același timp era pe deplin conștient de cusururile lui, care deveniseră foarte evidente în zilele dinaintea Nunții de Aur, când fusese spectator alături de lorzii Ținutului, în vreme ce lordul Rogar vâna, bea și deflora fecioare.

Jaehaerys își cunoștea de asemenea propriile cusururi – pe care intenționa să le îndrepte înainte de a se așeza pe Tronul de Fier. Tatăl lui, regele Aenys, fusese numit „slab”, pe de o parte fiindcă nu fusese războinicul care era fratele său, Maegor. Jaehaerys a decis ca nimeni să nu-i pună vreodată sub semnul întrebării propriul curaj sau măiestria în mânuirea armelor. În Piatra Dragonului, el îi avea pe ser Merrell Bullock, comandantul garnizoanei castelului, pe fiii acestuia, ser Alyn și ser Howard, pe ser Elyas Scales, un maestru de arme experimentat, și pe propriii săi Șapte, cei mai de seamă luptători din Ținut. În fiecare dimineață Jaehaerys s-a antrenat cu ei în curtea castelului, strigându-le să-l lovească cu mai multă energie, să-l încolțească și să-l atace în toate felurile pe care le știau. De la răsăritul soarelui și până la amiază, se antrena cu ei, șlefuindu-și abilitățile luptei cu spada, lancea, ghioaga și toporul, sub privirile reginei sale.

Era un regim dur și brutal. Fiecare duel se încheia doar când regele însuși sau oponentul lui îl declara mort. Jaehaerys a „murit” de atâtea ori, încât soldații garnizoanei făcuseră un joc din asta, strigând „Regele e mort!” de fiecare dată când cădea și „Trăiască regele!” când el se ridica iarăși. Oponenții lui au început un concurs, punând prinsoare între ei cine îl putea omorî de mai multe ori pe rege. (Câștigătorul, ni s-a spus, a fost tânărul ser Pate Sitarul, a cărui lance fulgerătoare se pare că-l scotea din minți pe înălțimea Sa.) Până seara, Jaehaerys era adesea plin de vânătăi și însângerat, spre tulburarea Alysannei, totuși iscusința i s-a îmbunătățit atât de neîndoielnic încât, spre sfârșitul șederii sale în Piatra Dragonului, bătrânul ser Elyas însuși i-a spus:

— Înălțimea Ta, nu vei face niciodată parte din Garda Regelui, dar dacă prin cine știe ce vrăjitorie unchiul tău Maegor s-ar ridica din mormânt, eu mi-aș paria galbenii pe tine.

Într-o seară, după o zi în care Jaehaerys fusese aspru scărmănat,

maesterul Culiper i-a spus:

— Înălțimea Ta, de ce te pedepsești cu atâta încrâncenare? În Ținut domnește pacea.

Tânărul rege s-a mulțumit să surâdă, după care a replicat:

— În Ținut domnea pacea când a murit bunicul meu, dar tata abia dacă a suit pe tron și dușmanii s-au ridicat din toate părțile. Ei îl încercau, ca să afle dacă era puternic ori slab. Mă vor încerca și pe mine.

Nu s-a înșelat, deși prima lui încercare, atunci când a sosit, a fost de o natură cu totul diferită, una pentru care nu l-ar fi putut pregăti niciun fel de antrenamente în curțile din Piatra Dragonului. Pentru că aveau să-i fie probate valoarea ca bărbat și iubirea lui pentru micuța regină.

Cunoaștem foarte puține despre copilăria Alysannei Targaryen; fiind al cincilea copil al regelui Aenys și al reginei Alyssa, și de asemenea fată, observatorii de la Curte au găsit-o mai puțin interesantă decât pe frații ei mai mari, aflați înaintea ei în linia de succesiune la tron. Din puținul ajuns până la noi, știm că Alysanne a fost o fetiță inteligentă, dar cu nimic remarcabilă; micuță, totuși niciodată bolnăvicioasă, amabilă, ascultătoare, cu zâmbet dulce și voce plăcută. Spre marea ușurare a părinților ei, nu dovedea nimic din sfiiciunea ce o afectase pe sora ei mai mare, Rhaena, în copilărie. De asemenea, nu dovedise nici temperamentul voluntar și încăpățânat al Aerei, fiica Rhaenei.

Ca prințesă regală, Alysanne a avut desigur servitoare și însoțitoare de la o vârstă fragedă. În copilărie a avut cu siguranță o doică; ca majoritatea femeilor nobile, regina Alyssa nu și-a alăptat propriii copii. Mai târziu un maester a învățat-o să citească, să scrie și să facă adunări, iar o septă a educat-o în cucernicie, comportare și tainele Credinței. Fete de rând i-au slujit drept cameriste, spălându-i veșmintele și golindu-i oala de noapte, iar la momentul potrivit ea a ales cu siguranță fete de aceeași vârstă și de sânge nobil ca domnișoare de companie, ca să călărească, să se joace și să coasă împreună.

Alysanne nu și-a ales singură însoțitoarele acelea; ele i-au fost selectate de mama ei, regina Alyssa, și au fost schimbate destul de des, astfel ca prințesa să nu se atașeze prea mult de una dintre ele. Predilecția surorii ei Rhaena de a revărsa o cantitate necuviincioasă de afecțiune și atenție asupra unei succesiuni de favorite, dintre care unele nu erau considerate tocmai acceptabile, fusese sursa multor șușoteli la Curte, iar regina nu dorea ca Alysanne să fie subiectul unor zvonuri similare.

Toate acestea s-au schimbat când regele Aenys a murit în Piatra Dragonului, iar fratele său Maegor s-a întors peste Marea îngustă

pentru a sui pe Tronul de Fier. Noul rege a dovedit puțină iubire și încă și mai puțină încredere față de vreun copil al fratelui său și a silit-o pe mama lui, regina-văduvă Visenya, să-i îndeplinească voia. Cavalerii și slujitorii reginei Alyssa au fost alungați, laolaltă cu slujitorii și însoțitoarele copiilor ei, iar Jaehaerys și Alysanne au fost trecuți sub tutela strămătușii lor, teribila Visenya. Practic ostatici, ei au petrecut domnia unchiului lor, între Driftmark, Piatra Dragonului și Debarcaderul Regelui, fiind mutați după voia altora, până când moartea Visenyei în anul 44 D.C. i-a oferit reginei Alyssa ocazia de a fugi, o ocazie de care ea a profitat prompt, fugind în Piatra Dragonului cu Jaehaerys, Alysanne și sabia Sora întunecată.

Nu s-a păstrat până în zilele noastre nicio relatare demnă de încredere despre viața prințesei Alysanne după evadarea aceea. Ea nu reapare în analele Ținutului decât în ultimele zile ale domniei sângeroase a lui Maegor, când mama ei și lordul Rogar au plecat din Capătul Furtunii în fruntea unei armii, în vreme ce Alysanne, Jaehaerys și sora lor Rhaena au coborât peste Debarcaderul Regelui călare pe dragoni.

Neîndoios, prințesa Alysanne a avut cameriste și domnișoare de companie în zilele ce au urmat morții lui Maegor. Din păcate, nu ni s-au transmis numele și caracteristicile lor. Știm totuși că niciuna dintre ele n-a însoțit-o pe prințesă când a părăsit Fortăreața Roșie alături de Jaehaerys, călare pe dragonii lor. Cu excepția celor șapte cavaleri din Garda Regelui, de garnizoana castelului, bucătărese, grăjdari și alți slujitori, regele și mireasa lui nu au avut pe nimeni altcineva în Piatra Dragonului.

Așa ceva nu era nici pe departe cuvenit pentru o prințesă, și cu atât mai puțin pentru o regină. Alysanne trebuia să aibă slujitoarele ei, iar în această privință mama ei Alyssa a întrezărit o ocazie pentru a le măcina, și poate chiar desface, căsătoria. Regina regentă a decis să trimită în Piatra Dragonului un grup ales cu multă grijă de dame de companie și slujnice, pentru a se îngriji de nevoile tinerei regine. Planul, ne-a asigurat Marele Maester Benifer, i-a aparținut reginei Alyssa… dar lordul Rogar l-a aprobat cu încântare, întrucât a văzut imediat un mod de a-l modifica pentru propriul lui câștig.

Bătrânul septon Oswyck, care oficiase ritualurile de căsătorie pentru Jaehaerys și Alysanne, și-a păstrat septul din Piatra Dragonului, însă o tânără lady de obârșie regală necesita de asemenea o femeie, care să se ocupe de educația ei religioasă. Regina Alyssa a trimis trei asemenea femei: pe redutabila septă Ysabel și două novice de viță nobilă de vârsta Alysannei, Lyia și Edyth. La conducerea slujitoarelor și cameristelor Alysannei, ea a numit-o pe lady Lucinda Tully, soția lordului de Riverrun, a cărei cucernicie pătimașă era renumită în tot Ținutul. Ea a fost însoțită de sora ei mai mică, Ella din

Casa Broome, o fecioară plină de modestie al cărei nume fusese propus scurt timp ca mireasă pentru Jaehaerys. Au fost de asemenea incluse fiicele lordului Celtigar, atât de recent ridiculizate de Mâna Regelui, fiindcă nu aveau bărbie, sâni și minte. („Am putea măcar să le folosim cumva” se pare că ar fi spus lordul Rogar tatălui lor.) Lor li s-au alăturat alte trei fete de obârșie nobilă ce proveneau din Vale, din Ținuturile Furtunii și din Reach: Jennis din Casa Templeton, Coryanne din Casa Wylde și Rosamund din Casa Ball.

Regina Alyssa dorea fără doar și poate ca fiica ei să fie slujită de însoțitoare potrivite, care să aibă vârsta și statutul ei, totuși acela n-a fost singurul motiv pentru care le-a trimis în Piatra Dragonului. Septa Ysabel, novicele Edyth și Lyra, alături de foarte cucernica lady Lucinda și sora ei aveau și o altă sarcină. Regina regentă spera ca femeile acelea extrem de morale să o convingă pe Alysanne, și poate chiar și pe Jaehaerys, că împerecherea dintre frate și soră era spurcată în ochii Credinței. „Copiii” (așa cum insista Alyssa să-i numească pe rege și regină) nu erau răi în sine, ci doar tineri și îndărătnici; dacă ar fi fost educați așa cum se cuvenea, ei ar fi putut înțelege greșeala drumului pe care porniseră și s-ar fi putut căi de căsătoria lor înainte ca aceasta să dezbine Ținutul. Sau cel puțin așa se ruga ea.

Motivele lordului Rogar erau mai simple. Fiindcă nu se putea bizui pe loialitatea garnizoanei castelului sau pe cavalerii din Garda Regelui, Mâna avea nevoie de ochi și urechi în Piatra Dragonului. El le-a informat limpede pe lady Lucinda și pe celelalte femei că trebuiau să-i raporteze tot ce spuneau și făceau Jaehaerys și Alysanne. Lordul Rogar era mai cu seamă doritor să afle dacă regele și regina intenționau să-și consume căsătoria. Asta, a subliniat el, trebuia prevenit cu orice preț.

Și poate că au fost mai multe.

Iar acum, din păcate, trebuie să ne întoarcem privirile spre o anume carte dezagreabilă care a apărut în cele Șapte Regate la vreo patruzeci de ani după evenimentele pe care le discutăm acum. Copii ale ei continuă să fie trecute din mână în mână în locurile îndoielnice din Westeros și multe pot fi adesea găsite în bordeluri speciale (care se adresează clienților ce știu să citească) și în bibliotecile bărbaților imorali, unde este mai bine să fie ținute sub cheie, ferite de ochii fecioarelor, soțiilor fidele, copiilor, ca și ale tuturor celor neprihăniți și cucernici.

Scrierea respectivă este cunoscută sub diverse titluri, printre care *Păcatele trupești*, *Nobili și grăjdari*, *Povestea unei stricate* și *Nemernicia bărbaților*, însă toate versiunile poartă subtitlul *Pentru tinerele fete, spre luare aminte*. Se afirmă că ar fi mărturia unei fecioare de obârșie nobilă, care și-a cedat virtutea unui argat din castelul tatălui ei lord, a născut un copil din flori, iar după aceea a participat la tot soiul de

perversiuni imaginabile, de-a lungul unei lungi vieți de păcate, suferințe și sclavie.

Dacă povestea autoarei este adevărată (părți din ea pun la încercare credulitatea), în cursul vieții ei a fost cameristă de regină, concubina unui tânăr cavaler, târfă de bivuac în Ținuturile Discordiei din Essos, servitoare într-o tavernă din Myr, saltimbanc în Tyrosh, jucăria unei regine-corsar în Insulele Baziliscului, sclavă în Vechiul Volantis (unde a fost tatuată și i-au fost puși cercei în tot felul de locuri), slujnica unui vrăjitor din Qarth, și în cele din urmă patroana unei case a plăcerilor din Lys… înainte de a reveni într-un final în Orașul Vechi și la Credință. Se afirma că și-ar fi sfârșit viața ca septă în Septul Stelat, unde și-a scris povestea vieții ca să le avertizeze pe alte tinere să nu-i urmeze exemplul.

Detaliile lubrice ale aventurilor erotice ale autoarei nu ne interesează aici. Ne atrage atenția doar partea de început a poveștii ei sordide, istoria tinereții ei… deoarece presupusa autoare nu este alta decât Coryanne Wylde, una dintre domnișoarele de companie trimise în Piatra Dragonului pentru micuța regină.

Nu dispunem de nicio modalitate prin care să stabilim veridicitatea poveștii ei, ba nici măcar dacă ea a fost cu adevărat autoarea acestei cărți infame (unii argumentează în mod plauzibil că textul ar fi fost produs de mai multe mâini, întrucât stilul variază evident de la un episod la altul). Cu toate acestea, începuturile vieții lui lady Coryanne sunt confirmate în istorisirile maesterului care a slujit în Casa Ploii în perioada tinereții ei. La vârsta de treisprezece ani, a scris el, mezina lordului Wylde fusese într-adevăr sedusă și deflorată de un „flăcău ursuz” care lucra la grajduri. În *Pentru tinerele fete, spre luare aminte*, flăcăul acela este descris ca un tânăr chipeș de vârsta ei, totuși relatarea maesterului diferă, zugrăvindu-l pe seducător ca o secătură de treizeci de ani, ciupit de vărsat, care ieșea în evidență doar printr-un „mădular bărbătesc la fel de zdravăn ca al unui armăsar”.

Indiferent care ar fi fost adevărul, „flăcăul ursuz” a fost jugănit și trimis la Zid de îndată ce fapta i-a fost aflată, iar lady Coryanne a fost închisă în odăile ei pentru a da naștere fiului de obârșie umilă. La scurt timp după ce s-a născut, băiețelul acela a fost trimis la Capătul Furtunii, unde avea să fie crescut de unul dintre administratorii castelului și de soția lui stearpă.

Potrivit jurnalelor maesterului, bastardul s-a născut în anul 48 D.C., lady Coryanne a fost supravegheată după aceea cu atenție, dar puțini dinafara zidurilor Casei Ploii au știut de rușinea ei. Când corbul a sosit s-o cheme la Debarcaderul Regelui, mama ei i-a atras atenția cu severitate că nu trebuia să vorbească niciodată despre copilul ori despre păcatul ei.

— În Fortăreața Roșie, ei te vor crede fecioară, însă pe când fata se

îndrepta spre oraș, însoțită de tatăl ei și de un frate, au tras peste noapte într-un han de pe malul de miazăzi al Apei Negre, lângă debarcaderul bacului. Acolo ea s-a pomenit așteptată de un mare lord.

Iar aici povestea devine încă și mai încâlcită, întrucât identitatea bărbatului din han este o chestiune mult discutată chiar și de cei care acceptă că *Pentru tinerele fete, spre luare aminte* conține doar crâmpeie de adevăr.

De-a lungul anilor și veacurilor, pe măsură ce cartea a fost copiată și recopiată, în text s-au strecurat multe schimbări și amendamente. Maesterii care trudesc în Citadelă copiind cărți sunt instruiți cu rigurozitate să reproducă originalul cuvânt cu cuvânt, totuși puțini scribi obișnuiți sunt la fel de disciplinați. Adesea septonii, septele și surorile sfinte care copiază și anlumințează cărți pentru Credință elimină sau modifică orice pasaje despre care cred că sunt ofensatoare, obscene sau false din punct de vedere teologic. Întrucât practic întreaga *Pentru tinerele fete, spre luare aminte* este obscenă, este improbabil ca ea să fi fost transcrisă fie de maesteri, fie de septoni. Ținând seama de numărul copiilor a căror existență este cunoscută (sute, deși tot atât de multe au fost arse de Baelor cel Binecuvântat), scribii responsabili au fost probabil septoni alungați din Credință pentru beție, furt sau păcat trupesc, învățăcei care dăduseră greș și părăsiseră Citadela fără colan, scribi tocmiți din Orașele Libere sau saltimbanci (care erau cei mai nepricepuți dintre toți). Întrucât nu dețineau rigorile maesterilor, astfel de scribi se simțeau adesea liberi să „improvizeze" pe textele pe care le copiau. (Îndeosebi saltimbancii sunt predispuși spre așa ceva.)

În cazul lui *Pentru tinerele fete, spre luare aminte,* asemenea „îmbunătățiri" au constat în general în adăugarea și mai multor episoade de depravare și în modificarea celor existente, pentru a le face și mai tulburătoare și mai lascive. Pe măsură ce modificările s-au succedat de-a lungul anilor, a devenit tot mai greu de stabilit care era textul original, astfel încât nici chiar maesterii din Citadelă nu pot conveni asupra titlului cărții, așa cum am amintit. Identitatea bărbatului care s-a întâlnit cu Coryanne Wylde în hanul de lângă bac, dacă într-adevăr a existat o astfel de întâlnire, este alt subiect contestat. În copiile intitulate *Păcatele trupești* și *Nobili și grăjdari* (care tind să fie versiunile mai vechi, și cele mai scurte), bărbatul de la han este identificat ca ser Borys Baratheon, cel mai mare dintre cei patru frați ai lordului Rogar. În *Povestea unei stricate* și *Nemernicia bărbaților* individul este însă chiar lordul Rogar.

Toate aceste versiuni cad de acord asupra celor ce s-au petrecut în continuare. Ignorandu-i pe tatăl și pe fratele Coryannei, lordul i-a cerut fetei să se dezbrace pentru ca s-o poată cerceta. „El și-a trecut palmele peste toate părțile mele", a scris ea, „și m-a silit să mă-ntorc

într-o parte și în alta, să mă aplec, să mă-ntind și să-mi desfac picioarele sub ochii lui, până când, în cele din urmă, s-a declarat mulțumit.” Abia atunci bărbatul a dezvăluit scopul pentru care ea fusese chemată la Debarcaderul Regelui. Urma să plece în Piatra Dragonului, chipurile ca fecioară, pentru a sluji drept domnișoară de companie reginei Alysanne, însă după ce ajungea acolo trebuia să-și folosească vicleșugurile și trupul pentru a-l ademeni pe rege în pat.

— Jaehaerys este un bărbat mai degrabă neprihănit și îndrăgostit până peste cap de propria lui soră, se spune că i-ar fi zis bărbatul acela Coryannei, însă Alysanne nu-i decât o fetiță, în vreme ce tu ești o femeie pe care și-ar dori-o orice bărbat. Odată ce Înălțimea Sa va gusta din farmecele tale, s-ar putea să-și vină în fire și să abandoneze nebunia acestei căsătorii. Este chiar posibil să aleagă să te păstreze după aceea, cine poate ști? Desigur, nu poate fi vorba de nicio căsătorie, însă vei avea giuvaieruri, slujnice și orice ți-ai putea dori. Cine încălzește patul regelui se poate aștepta la răsplăți bogate. Iar dacă Alysanne va descoperi că voi doi vă culcați, cu atât mai bine. Este o fată mândră și nu va pregeta să abandoneze un soț infidel. Iar dacă vei rămâne iarăși grea, tu și copilul veți fi bine îngrijiți, iar tatăl și mama ta vor fi răsplătiți din plin pentru serviciul pe care l-ai adus Coroanei4.

Putem da crezare acestei povești? În prezent este imposibil să fim siguri, deoarece ne aflăm la o depărtare mare de evenimentele în chestiune și toți actorii principali au murit de mult. Cu excepția mărturiei fetei în sine, nu dispunem de nicio sursă pentru a verifica dacă întâlnirea de lângă bac a existat cu adevărat. Iar dacă totuși un Baratheon s-a întâlnit în taină cu Coryanne Wylde înainte ca ea să fi ajuns la Debarcaderul Regelui, nu putem ști ce i-a spus. Este foarte posibil s-o fi instruit doar în îndatoririle ei de iscodire și tragere de limbă, la fel ca pe celelalte fete.

Scriind în Citadelă în ultimii ani ai lungii domnii a regelui Jaehaerys, Arhimaesterul Crey a crezut că întâlnirea de la han a fost o calomnie stângace care avusese intenția de a mânji numele lordului Rogar și a mers într-atât încât să atribuie minciuna lui ser Borys Baratheon însuși, care se sfădise aprig cu fratele lui spre sfârșitul vieții. Alți cărturari, printre care maesterul Ryben, cel mai de seamă cunoscător din Citadelă al textelor proscrise, interzise, false și obscene, a considerat povestea o simplă istorie indecentă din categoria celor despre care se știe că stârnesc pasiunile băieților tineri, bastarzilor, târfelor și celor care se bucură de favorurile lor. „Printre oamenii de rând“, a scris el, „există întotdeauna unii cu firi lubrice, pe care îi încântă poveștile despre mari lorzi și nobili cavaleri ce pângăresc fecioare, întrucât asta îi convinge că până și cei aflați mai presus de ei au aceleași patimi ale cărnii.”

Poate că așa este, totuși există unele amănunte pe care le știm cu certitudine și care ne pot îngădui să tragem propriile concluzii. Știm astfel că mezina lui Morgan Wylde, lordul din Casa Ploii, a fost deflorată la o vârstă fragedă și a născut un fiu bastard. Putem fi rezonabil de siguri că lordul Rogar știa despre rușinea ei; nu numai că el era seniorul lordului Morgan, dar băiețelul a fost plasat chiar în gospodăria sa. Mai știm despre Coryanne Wylde că s-a numărat printre fecioarele ce au fost trimise în Piatra Dragonului pentru a sluji drept însoțitoare ale reginei Alysanne… o alegere notabil de stranie, dacă într-adevăr acela a fost unicul ei scop, întrucât existau de asemenea zeci de alte fete tinere, de obârșie nobilă și de vârstă potrivită, a căror feciorie era intactă și a căror virtute era mai presus de orice reproș.

„De ce tocmai ea?“ au întrebat mulți în anii ce au trecut. Avea ea vreo însușire specială, vreun farmec anume? Dacă așa a fost, nimeni nu i l-a remarcat atunci. Era posibil ca lordul Rogar sau regina Alyssa să fi fost îndatorați mamei ori tatălui ei pentru vreo favoare sau act de bunătate din trecut? Nu dispunem de nicio mărturie în privința aceea. Nu s-a oferit niciodată o explicație plauzibilă pentru alegerea Coryannei Wylde, cu excepția răspunsului simplu și hâd din *Pentru tinerele fete, spre luare aminte:* ea a fost trimisă în Piatra Dragonului nu pentru Alysanne, ci pentru Jaehaerys5.

Documentele Curții arată că septa Ysabd, lady Lucinda și celelalte femei alese pentru a o servi pe Alysanne Targaryen s-au îmbarcat pe galera de negoț *Femeia înțeleaptă* în zorii celei de-a șaptea zile din a doua lună din anul 50 D.C. și au pornit spre Piatra Dragonului cu fluxul de dimineață. Regina Alyssa anunțase din timp sosirea lor printr-un corb, totuși continua să nutrească unele temeri că Înțeleptele, așa cum au devenit ele cunoscute din ziua aceea, vor găsi porțile Pietrei Dragonului închise înaintea lor. Îngrijorarea aceea s-a dovedit fără temei. Micuța regină și doi cavaleri din Garda Regelui le-au așteptat în port când au debarcat, iar Alysanne le-a întâmpinat pe fiecare în parte cu zâmbete bucuroase și daruri.

Înainte de a povesti ce s-a întâmplat după aceea, să ne întoarcem privirea pentru scurt timp către Insula Frumoasă, unde Rhaena Targaryen, „Regina din Vest“, trăia alături de noul ei soț și propria ei Curte.

Să ne reamintim că a treia căsătorie a fiicei ei celei mai mari n-o încântase pe regina Alyssa mai mult decât căsătoria pe care avea s-o încheie în curând fiul ei, deși cea a Rhaenei a avut mai puține consecințe. Ea n-a fost singură de altfel în această privință, pentru că, într-adevăr, Androw Farman a însemnat o aliere ciudată pentru o femeie prin venele căreia curgea sângele dragonilor.

Despre Androw, care era al doilea fiu al lordului Farman, nici măcar moștenitorul acestuia, se spunea că era un tânăr chipeș cu ochi

de un albastru-deschis și păr lung și bălai, însă avea cu nouă ani mai puțin decât regina și chiar la Curtea tatălui său erau destui care-l zeflemiseau ca „jumătate-fată”, deoarece vorbea încet și avea o fire blândă. După ce, în mod cu totul singular, nu izbutise să facă față ca scutier, el nu devenise niciodată cavaler, întrucât nu deținea niciuna dintre calitățile de luptător ale tatălui și fratelui său mai mare. Pentru o vreme părintele lui se gândise să-l trimită în Orașul Vechi, pentru a făuri un colan de maester, până ce propriul său maester îi spusese că băiatul nu era pur și simplu destul de inteligent și că, de fapt, abia putea citi ori scrie. Mai târziu, când a fost întrebată de ce-și alesese o pereche atât de nepromițătoare, Rhaena Targaryen a replicat:

— A fost bun cu mine.

Și tatăl lui Androw fusese bun cu ea, oferindu-i refugiu pe Insula Frumoasă după Bătălia de sub Ochiul Zeilor, când unchiul ei, regele Maegor, ceruse să fie capturată, iar Frații Săraci din Ținut o acuzaseră că era o păcătoasă netrebnică, iar fiicele ei erau spurcăciuni. Unii înaintaseră ideea că regina-văduvă se măritase cu Androw pe de o parte pentru a-l răsplăti pe tatăl lui pentru bunătatea aceea, deoarece despre lordul Farman, el însuși un al doilea născut care nu se așteptase niciodată să conducă, se știa că ținea mult la Androw, în pofida lipsurilor sale. Poate că în afirmația aceea exista un sâmbure de adevăr, însă o altă posibilitate, propusă întâia dată de maesterul lordului Farman, poate fi mai veridică. „Regina și-a găsit adevărata iubire pe Insula Frumoasă”, a scris maesterul Smike către Citadelă, „nu în brațele lui Androw, ci ale surorii acestuia, lady Elissa”.

Cu trei ani mai mare decât Androw, Elissa Farman avea ochii albaștri și părul lung și bălai al fratelui ei, dar în rest era pe cât de deosebită de el poate fi o soră de sânge. Cu inteligența ascuțită și cu limba încă și mai ascuțită, ea iubea caii, câinii și șoimii. Era o bună cântăreață și un arcaș iscusit, dar marea ei dragoste era navigația. *Vântul, armăsarul nostru* au fost cuvintele celor din Casa Farman de pe Insula Frumoasă, care navigaseră pe mările din apus încă din Era Zorilor, iar lady Elissa era întruparea lor. Se spune că în copilărie petrecuse mai mult timp pe mare decât pe uscat. Echipajele tatălui ei obișnuiau să chicotească atunci când o vedeau cocoțându-se ca o maimuță pe greement. La vârsta de paisprezece ani, ea dăduse ocol Insulei Frumoase de una singură în propria ambarcațiune, iar până la douăzeci de ani ajunsese la miazănoapte până la Insula Ursului, iar la miazăzi până la Arbor. Adesea, spre oroarea ambilor ei părinți, fata vorbise despre dorința de a naviga cu o corabie după zarea vestică, pentru ca să afle ce pământuri ciudate și minunate se puteau găsi dincolo de Marea Apusului.

Lady Elissa fusese logodită de două ori, o dată la doisprezece ani și a doua oară la șaisprezece ani, dar îi speriase pe ambii băieți, așa cum

propriul ei tată recunoscuse mâhnit. În Rhaena Targaryen însă a găsit o însoțitoare cu aceeași fire, iar regina a găsit în ea o nouă confidentă, împreună cu Alayne Royce și Samantha Stokeworth, două dintre prietenele cele mai vechi ale Rhaenei, au devenit aproape de nedespărțit, o Curte înăuntrul Curții, pe care ser Franklyn Farman, fiul cel mare al lordului Marq, a poreclit-o „Lighioana cu Patru Capete". Androw Farman, noul soț al Rhaenei, era primit când și când în cercul lor, dar niciodată atât de des pentru a fi considerat un al cincilea cap. Grăitor este faptul că regina Rhaena nu a zburat niciodată cu el pe spinarea lui Dream- fyre, o aventură pe care a împărțit-o de multe ori cu lady Elissa, Alayne și Sam (pentru a fi cinstiți, trebuie să spunem că este mai mult ca posibil ca regina să-l fi invitat pe Androw să suie în văzduh alături de ea, însă tânărul să fi refuzat, întrucât nu era defel dedat aventurii).

Ar fi totuși o greșeală să considerăm că tot timpul petrecut de regina Rhaena pe Insula Frumoasă a fost idilic. În mod cert, nu toți îi salutau prezența. Chiar și aici, pe insula aceasta îndepărtată, existau Frați Săraci furioși că lordul Marq, la fel ca tatăl lui, oferise sprijin și sanctuar cuiva pe care ei îl considerau un inamic al Credinței. Prezența permanentă a lui Dreamfyre pe insulă crea de asemenea probleme. Întrezărit doar la câțiva ani, un dragon era o minune, deși în același timp o teroare, și era adevărat că unii dintre locuitorii Insulei Frumoase se mândreau că aveau „propriul nostru dragon". Alții se simțeau însă neliniștiți de prezența uriașei fiare, mai ales pe măsură ce a devenit tot mai mare și… mai flămândă. Nu este simplu să hrănești un dragon aflat în creștere. Iar când s-a aflat că Dreamfyre avea un cuibar, un frate cerșetor de pe dealurile din interiorul insulei a început să predice că Insula Frumoasă va fi în curând năpădită de dragoni, „care vor devora deopotrivă oi, vite și oameni", dacă nu apărea un ucigaș de dragoni, care să pună capăt năpastei. Lordul Farman a trimis cavaleri care să-l prindă pe ins și să-l reducă la tăcere, dar asta s-a întâmplat abia după ce mii de oameni îi auziseră profețiile. Deși predicatorul a murit în temnițele de sub Castelul Frumos, cuvintele lui au dăinuit, umplând de spaimă inimile neștiutorilor oriunde ar fi fost auzite.

Regina Rhaena avea dușmani până și între zidurile reședinței lordului Farman, iar cel mai seamă dintre ei era urmașul nobilului lord. Ser Franklyn luptase în Bătălia de sub Ochiul Zeilor și fusese rănit acolo, vărsând sânge în slujba prințului Aegon Neîncoronatul. Bunicul lui murise pe acel câmp de bătălie alături de fiul său cel mai mare și rămăsese în sarcina lui să le aducă trupurile neînsuflețite acasă, pe Insula Frumoasă. Cu toate acestea i se părea că Rhaena Targaryen dovedea prea puține remușcări pentru durerea pe care o pricinuise Casei Farman și puțină recunoștință față de el personal. De

asemenea, nu-i plăcea prietenia ei cu sora lui, Elissa; în loc s-o încurajeze în manifestările ei, pe care ser Franklyn le considera nebunești și îndărătnice, ar fi fost mai bine ca regina s-o îndrume spre datoria față de propria Casă, adică spre o căsătorie potrivită și zămislirea de urmași. În plus, el nu aprecia nici felul în care Lighioana cu Patru Capete devenise cumva centrul vieții Curții din Castelul Frumos, în vreme ce el și tatăl lui, lordul, erau tot mai desconsiderați. În privința aceea era într-adevăr justificat. Maesterul Smike a notat că tot mai mulți lorzi nobili din Ținuturile Vestice și mai departe soseau pe Insula Frumoasă, dar când ajungeau aici cereau să fie primiți în audiență de Regina din Vest, nu de lordul mărunt al unei insulițe și de fiul său.

Nimic din toate acestea nu reprezenta mari motive de îngrijorare pentru regină și prietenele ei, atâta timp cât Marq Farman domnea în Castelul Frumos, întrucât nobilul lord era un bărbat amabil și cu fire blajină, care-și iubea toți copiii, inclusiv pe fiica lui năbădăioasă și pe fiul mai puțin dotat, și o iubea pe Rhaena Targaryen, care-i iubea de asemenea. Însă la nici două săptămâni după ce regina și Androw Farman își aniversaseră primul an de căsnicie, lordul Marq a murit pe neașteptate la masă, înecându-se cu un os de pește la vârsta de patruzeci și șase de ani. Iar odată cu moartea sa, ser Franklyn a devenit lordul de Insula Frumoasă.

El n-a irosit deloc timpul. A doua zi după funeraliile tatălui său, a chemat-o pe Rhaena în sala mare (nu avea să se înjosească să se ducă la ea) și i-a poruncit să părăsească insula.

— Nu ești dorită aici, i-a spus. Nu ești bine-venită. Ia-ți cu tine dragonul, pe prietenele tale și pe frățiorul meu, care ar face cu siguranță în pantaloni dacă ar fi silit să rămână aici. Dar nu te gândi s-o iei și pe sora mea. Ea va rămâne aici și se va mărita cu bărbatul pe care i-l voi alege.

Lui Franklyn Farman nu-i lipsea curajul, așa cum a scris maesterul Smike într-o scrisoare către Citadelă. Îi lipsea însă chibzuința, iar în clipa aceea n-a părut să-și dea seama cât de mult se apropiase de moarte. „Am putut zări focul din ochii ei”, a scris maesterul, „și pentru o clipă am putut vedea Castelul Frumos arzând, turnurile albe înnegrindu-se și năruindu-se în mare, cu flăcări revărsandu-se prin toate ferestrele, și dragonul rotindu-se întruna deasupra lui.”

Rhaena Targaryen era din sângele dragonilor și mult prea mândră pentru a zăbovi acolo unde nu era dorită. A plecat de pe Insula Frumoasă chiar în noaptea aceea, zburând spre Casterly Rock pe Dreamfyre, după ce-și instruise soțul și doamnele de companie s-o urmeze pe corabie „alături de toți cei care s-ar putea să mă iubească”. Când Androw, învăpăiat la chip de furie, s-a oferit să-l înfrunte pe fratele său în duel, regina l-a convins repede să n-o facă.

— Te va sfârteca, iubitul meu, i-a spus ea, iar dacă voi rămâne pentru a treia oară văduvă, oamenii vor spune despre mine că sunt o vrăjitoare sau mai rău și mă vor alunga din Westeros.

I-a reamintit de asemenea că Lyman Lannister, lordul de Casterly Rock, o mai adăpostise și înainte. Regina Rhaena era convinsă că o va primi din nou.

Androw Farma, Samantha Stokeworth și Alayne Royce au urmat-o a doua zi dimineață, alături de mai bine de patruzeci de prieteni, slujitori și profitori, deoarece Înălțimea Sa adunase în juru-i un grup considerabil ca Regina din Vest. Lady Elissa îi însoțea de asemenea, deoarece nu avea nicio intenție să rămână în urmă; corabia ei, *Toanele fecioarei,* fusese pregătită pentru traversarea mării. Dar când au ajuns pe docuri, l-au găsit acolo pe ser Franklyn care-i aștepta. Toți ceilalți puteau pleca și drum bun, i-a anunțat el, însă sora lui avea să rămână pe Insula Frumoasă ca să se mărite.

Noul lord adusese cu el însă doar dnci-șase oameni și se înșelase în mod serios asupra iubirii pe care oamenii de rând o purtau surorii lui, mai cu seamă corăbierii, marangozii, pescarii, hamalii și alți locuitori ai cartierelor docurilor, pe care îi cunoscuse în mare parte încă din copilărie. Când lady Elissa și-a înfruntat fratele, tratându-l cu sfidare și cerându-i să se dea în lături din calea ei, au fost înconjurați de o mulțime a cărei iritare creștea întruna. Orb față de starea lor de spirit, nobilul lord a încercat să o prindă pe sora lui… moment în care cei din jur s-au repezit, copleșindu-i oamenii înainte de a-și putea scoate săbiile din teacă. Trei dintre ei au fost îmbrânciți de pe doc în apă, iar lordul Franklyn însuși a fost aruncat în cala unei corăbii pline cu cod abia pescuit. Elissa Farman și restul prietenilor reginei s-au îmbarcat neatinși pe Toan*ele fecioarei* și au ridicat pânzele spre Lannisport.

Lyman Lannister, lordul de Casterly Rock, le oferise refugiu Rhaenei și soțului ei Aegon Neîncoronatul când Maegor cel Crud le ceruse capetele. Fiul său bastard, ser Tyler Hill, luptase cu prințul Aegon sub Ochiul Zeilor. Soția lui, redutabila lady Jocasta din Casa Tarbeck, se împrietenise cu Rhaena în timpul pe care-l petrecuse la Rock și fusese cea dintâi care-și dăduse seama că era grea. Așa cum se așteptase regina, ei au primit-o acum cu brațele deschise, iar când restul grupului a debarcat în Lannisport, Lannisterii i-au acceptat de asemenea. Un banchet generos a fost oferit în cinstea lor, un grajd întreg i-a fost alocat lui Dreamfyre, iar regina Rhaena, soțul ei și doamnele ei de companie din Lighioana cu Patru Capete au primit odăi mobilate regește în adâncul lui Rock însuși, feriți de orice rele. Ei au adăstat acolo mai bine de o lună, bucurându-se de ospitalitatea celei mai bogate Case din tot Westerosul.

Dar odată cu trecerea zilelor, tocmai ospitalitatea aceea a devenit tot mai neliniștitoare pentru Rhaena Targaryen. I se părea că toate

cameristele și slujitorii din castel ce le fuseseră atribuiți erau iscoade, informându-i pe lordul și pe lady Lannister despre absolut orice ar fi făptuit ei. Una dintre septele din castel a întrebat-o pe Samantha Stokeworth dacă mariajul reginei cu Androw Farman fusese consumat vreodată și, dacă da, cine asistase la ceremonia nupțială. Ser Tyler Hill, chipeșul fiu bastard al lordului Lyman, îl disprețuia fățiș pe Androw și în același timp făcea tot ce-i stătea în putință să se dea bine pe lângă Rhaena însăși, povestindu-i despre isprăvile lui în Bătălia de sub Ochiul Zeilor și arătându-i cicatricile cu care se alesese acolo „în slujba lui Aegon al tău“. La rândul său, lordul Lyman începu să dovedească un interes necuviincios față de cele trei ouă de dragon aduse de regină de pe Insula Frumoasă, întrebând cum și când aveau să eclozeze. Soția lui, lady Jocasta, a sugerat în privat că unul sau mai multe ouă ar fi fost un dar cu adevărat regesc, dacă Înălțimea Sa dorea să-și arate recunoștința față de Casa Lannister pentru că o găzduise. Când stratagema aceea a dat greș, lordul Lyman s-a oferit direct să cumpere ouăle pentru o sumă ametitoare în aur.

În clipa acea regina Rhaena a înțeles că lordul de Casterly Rock își dorea ceva mai mult decât doar un oaspete regesc. Dedesubtul căldurii sale aparente, el era prea șiret și prea ambițios ca să se mulțumească cu așa puțin. Dorea o alianță cu Tronul de Fier, posibil prin căsătoria Rhaenei cu bastardul lui, sau cu unul dintre fiii lui legitimi; o însoțire ce ar fi ridicat Casa Lannister pe lângă Casele Hightower, Baratheon și Velaryon, astfel încât să ajungă a doua din Ținut. În plus, el dorea *dragonii*. Dacă ar fi avut propriii lor călăreți de dragorii, Lannisterii ar fi fost egalii Targaryenilor.

— Ei au fost regi cândva, i-a reamintit Rhaena lui Sam Stokeworth. El zâmbește, dar a fost crescut cu povești despre Câmpia de Foc, pe care nu le-a uitat.

Rhaena Targaryen își cunoștea la fel de bine propria istorie; istoria Ținutului Liber al Valyriei, care fusese scrisă cu sânge și foc.

— Nu mai putem rămâne aici, le-a destăinuit dragelor ei însoțitoare.

Acum însă o vom părăsi pe regina Rhaena pentru o vreme, pentru a ne îndrepta din nou privirea spre răsărit, către Debarcaderul Regelui și Piatra Dragonului, unde regenta și regele continuau să fie în conflict.

Oricât de iritantă ar fi fost căsătoria regelui pentru regina Alyssa și lordul Rogar, nu trebuie crezut că aceea era singura problemă care i-a preocupat în cursul regenței lor. Banii, sau mai degrabă absența lor, erau problema cea mai presantă a Coroanei. Războaiele regelui Maegor fuseseră ruinător de costisitoare, secătuind vistieria regală. Pentru a-și umple sipetele, maestrul banilor lui Maegor crescuse dările deja existente și născocise altele noi, însă măsurile acelea aduseseră mai puțin aur decât fusese anticipat și slujiseră doar la a spori ura cu

care lorzii Ținutului îl priveau pe rege. Situația nu se îmbunătățise deloc după ajungerea pe tron a lui Jaehaerys. Încoronarea tânărului prinț și Nunta de Aur a mamei sale fuseseră două evenimente splendide care contribuiseră la a-i câștiga iubirea lorzilor și a oamenilor de rând deopotrivă, dar atrăseseră costuri însemnate. O cheltuială încă și mai mare se ridica amenințător în viitor; lordul Rogar era hotărât să termine Groapa Dragonului înainte de a-i preda orașul și regatul lui Jaehaerys, dar nu mai avea fonduri.

Edwell Celtigar, lordul de Insula Cleștilor, fusese o Mână ineficientă pentru Maegor cel Crud. Când regența îi acordase o a doua șansă, el se dovedise un maestru al banilor la fel de ineficient. Nedorind să-i ofenseze pe ceilalți lorzi, Celtigar decisese să impună impozite noi oamenilor de rând din Debarcaderul Regelui, care se aflau convenabil de aproape. Tarifele portuare au fost triplate, anumite bunuri urma să fie taxate atât la intrarea, cât și la ieșirea din oraș și impozite noi au fost stabilite pentru hangii și constructori.

Niciuna dintre măsurile acelea n-a avut efectul dorit de umplere a vistieriei. În loc de așa ceva, activitățile de construire au tot încetinit până s-au oprit, hanurile s-au golit, iar negoțul a suferit o decădere considerabilă, deoarece negustorii și-au abătut corăbiile de la Debarcaderul Regelui, spre Driftmark, Duskendale, Iazul Fecioarelor și alte porturi, unde puteau scăpa de dări. (Lannisport și Orașul Vechi, celelalte mari orașe ale Ținutului, fuseseră de asemenea incluse în noile dări ale lordului Celtigar, însă acolo decretul a avut mai puțin efect, în principal deoarece Casterly Rock și Hightower le-au ignorat și n-au întreprins niciun efort pentru a le strânge.) Practic, noile impozite au stârnit ura întregului oraș față de lordul Celtigar. Lordul Rogar și regina Alyssa s-au ales de asemenea cu partea lor de oprobriu. O altă victimă a fost Groapa Dragonului; Coroana nu mai avea fonduri să-i plătească pe constructori și munca la marea cupolă a încetat.

Furtuni se îndeseau de asemenea dinspre miazănoapte și miazăzi. Întrucât lordul Rogar era ocupat în Debarcaderul Regelui, dornishenii deveniseră mai îndrăzneți și întreprindeau incursiuni dese la Hotare, ba tulburau chiar și Ținuturile Furtunii. Umblau zvonuri despre alt Rege Vultur în Munții Roșii, iar frații lordului Rogar, Borys și Garon, insistau că nu aveau oamenii și banii necesari pentru a-l scoate din văgăuni.

Situația din Nord era încă și mai amenințătoare. Brandon Stark, lordul de Winterfell, murise în 49 D.C., la scurt timp după întoarcerea de la Nunta de Aur; călătoria, spuneau oamenii lui, îl epuizase din cale afară. La conducere i-a urmat fiul său, Walton, iar când o rebeliune neașteptată a izbucnit în 50 D.C. printre membrii Rondului de Noapte din Poarta Promoroacei și Sala Îndoliată, el a strâns oameni și a pornit

spre Zid, pentru a se alătura fraților în negru ce rămăseseră loiali acolo și a înăbuși revolta.

Rebelii erau foști Frați Săraci și Fii ai Războinicului care fuseseră iertați de regele-băiat, iar acum erau conduși de ser Olyver Bracken și ser Raymund Mallery, cei doi cavaleri dezertori ce serviseră în Garda Regelui lui Maegor, dar îl părăsiseră în favoarea lui Jaehaerys. Lipsit de înțelepciune, Lordul Comandant al Rondului îi pusese pe Bracken și Mallery la comanda celor două forturi dărăpănate, poruncindu-le să le reclădească; cei doi bărbați deciseseră să facă din castele propriile lor reședințe și să se autointituleze lorzi.

Revolta lor s-a dovedit de scurtă durată. Pentru fiecare bărbat din Rondul de Noapte care se alăturase răzmeriței, alți zece rămăseseră credincioși jurământului făcut. După ce li s-au alăturat lordului Stark și lorzilor săi stegari, frații în negru au recâștigat Poarta Promoroacei și i-au spânzurat pe rebeli, cu excepția lui ser Olyver însuși, care a fost decapitat de lordul Stark cu faimoasa lui spadă Gheața. Când vestea a ajuns la Sala îndoliată, rebelii de acolo au dat bir cu fugiții dincolo de Zid, cu speranța de a se alătura sălbaticilor. Lordul Walton i-a urmărit, însă după două zile de mers spre miazănoapte prin zăpezile din Pădurea Bântuită, el și oamenii lui au fost atacați de uriași. S-a scris după aceea că Walton Stark a ucis doi dintre ei, înainte de a fi smuls din șaua calului și rupt în bucăți. Supraviețuitorii i-au adus rămășițele la Castelul Negru.

Cât despre ser Raymund Mallery și ceilalți dezertori, sălbaticii i-au primit cu răceală. Rebeli sau nu, oamenii liberi nu aveau ce face cu ciorile. După o jumătate de an, capul lui ser Raymund a fost adus la Rondul de Est. Când a fost întrebată ce soartă avuseseră restul oamenilor săi, căpetenia sălbaticilor a hohotit și a răspuns:

— I-am mâncat.

Alaric, al doilea fiu al lui Brandon Stark, a devenit lordul de Winterfell. El avea să conducă Nordul vreme de douăzeci și trei de ani, un bărbat capabil, deși sever… dar pentru multă vreme n-a avut nimic bun de spus în privința regelui Jaehaerys, întrucât învinuia clemența acestuia pentru moartea fratelui său Walton și a fost auzit adesea spunând că Înălțimea Sa ar fi trebuit să-i decapiteze pe oamenii lui Maegor, în loc să-i trimită la Zid.

Departe de necazurile din Nord, regele Jaehaerys și regina Alysanne au rămas în surghiunul pe care și-l autoimpuseseră, însă nu stăteau nici pe departe cu brațele încrucișate. Jaehaerys și-a continuat în fiecare dimineață regimul riguros de instrucție cu cavalerii săi din Garda Regelui, dedicându-și serile citirii de istorisiri despre domnia bunicului Aegon Cuceritorul, după modelul căruia dorea să cârmuiască el însuși. Cei trei maesteri din Piatra Dragonului îl ajutau în aceste căutări, ca și regina.

Pe măsură ce zilele au trecut, tot mai mulți vizitatori au sosit în Piatra Dragonului pentru a vorbi cu regele. Lordul Massey de Stonedance a fost cel dintâi, însă lordul Staunton de Popasul Corbilor, lordul Darklyn de Duskendale și lordul Bar Emmon de Sharp Point au sosit iute după aceea, urmați de lorzii Harte, Rollingford, Mooton și Stokeworth. Tânărul lord Rosby, al cărui tată își luase viața după moartea regelui Maegor, a venit de asemenea, cerând cu sfială iertarea tânărului rege, pe care Jaehaerys a fost încântat să i-o acorde. Deși Daemon Velaryon, ca lord amiral și comandant al flotei Coroanei, se afla în Debarcaderul Regelui cu regenții, asta nu i-a împiedicat pe Jaehaerys și Alysanne să zboare pe dragonii lor la Driftmark și să-i vadă docurile pentru construirea corăbiilor, însoțiți de fiii lordului, Corwyn, Jorgen și Victor. Când veștile despre întâlnirile acelea au ajuns la urechile lordului Rogar în Debarcaderul Regelui, acesta s-a mâniat, ba chiar l-a întrebat pe lordul Daemon dacă flota velaryonă putea fi folosită pentru a-i împiedica pe acei „lorzi lingăi” să se târască la Piatra Dragonului pentru a se gudura pe lângă regele-băiat. Replica lordului Velaryon a fost scurtă.

— Nu, a spus el, iar Mâna Regelui a considerai răspunsul acela ca alt semn de lipsă de respect.

Între timp noile slujnice și dame de companie ale reginei Alysanne se instalaseră în Piatra Dragonului și în scurt timp a devenit clar că speranța mamei ei că înțeleptele acelea ar putea s-o convingă pe micuța regină că mariajul ei fusese nechibzuit și lipsit de cucernicie fusese complet greșită. Nici rugile, nici predicile și nici lecturile din *Steaua în Șapte Colțuri* nu putuseră zgudui convingerea Alysannei Targaryen că zeii meniseră ca ea să se căsătorească cu fratele ei Jaehaerys, pentru a-i fi confidentă, ajutor și mama copiilor lui.

— El va fi un rege măreț, le-a spus septei Ysabel, Lucindei și celorlalte, iar eu voi fi o regină măreață.

Atât de fermă era în convingerea aceea, și în același timp atât de blândă, amabilă și iubitoare în toate celelalte privințe, încât septa și restul înțeleptelor au constatat că n-o puteau condamna, iar cu fiece zi care s-a scurs, ele au trecut mai mult de partea reginei.

Nici planul lordului Rogar de a-i îndepărta pe Jaehaerys și pe Alysanne unul de celălalt n-a avut mai multe roade. Tânărul rege și regina lui aveau să-și petreacă viețile împreună și, cu toate că aveau să treacă printr-o ceartă de pomină și să se despartă mai târziu în cursul vieții, doar pentru ca mai apoi să se reunească, atât septonul Oswyck, cât și maesterul Culiper ne spun că niciun norișor sau cuvânt aspru nu le-a tulburat vreodată timpul petrecut laolaltă în Piatra Dragonului înainte ca Jaehaerys să ajungă la majorat.

Oare Coryanne Wylde n-a izbutit să se culce cu regele? Este posibil ca ea să nici nu fi încercat asta vreodată? Întreaga poveste a întâlnirii

de la han să fie așadar o simplă născocire? Oricare dintre răspunsurile acestea este posibil. Autoarea scrierii *Pentru tinerele fete spre luare aminte* susține altfel, însă textul rău-famat devine aici chiar mai puțin demn de crezare, deoarece se ramifică în câteva versiuni contradictorii ale evenimentelor, fiecare mai vulgară decât cea dinainte.

Stricatei care se află în mijlocul acestei povești nu i-ar fi stat bine să admită că Jaehaerys o respinsese sau că ea nu găsise niciodată ocazia de a-l ademeni într-un iatac. În loc de așa ceva ni se oferă o succesiune de aventuri desfrânate, un adevărat festin de necuviințe. *Povestea unei stricate* insistă că lady Coryanne nu numai că s-a culcat cu regele, ci a făcut-o cu toți cei șapte membri ai Gărzii sale. Aparent Înălțimea Sa i-ar fi trecut-o lui Pate Sitarul, după ce-și satisfăcuse propriile pofte, iar Pate i-o dăduse apoi lui ser Joffrey și așa mai departe. *Nobili și grăjdari* omite aceste detalii, dar ne spune că Jaehaerys nu numai că a primit-o cu plăcere pe față în patul său, ci a adus-o și pe regina Alysanne ca să se zbenguie cu ei, în episoade asociate mai adesea infamelor case ale plăcerii din Lys.

O istorie ceva mai plauzibilă ne este relatată în *Păcatele trupești*, unde Coryanne Wylde îl ademenește într-adevăr pe regele Jaehaerys în patul ei, doar pentru a-l găsi bâjbâitor, nesigur și din cale afară de pripit, așa cum se știe că sunt mulți băieți de vârsta lui când se culcă întâia dată cu o femeie. La momentul acela însă lady Coryanne ajunsese s-o admire și s-o respecte pe regina Alysanne, „de parcă ar fi fost propria mea soră mai mică” și căpătase de asemenea sentimente calde față de Jaehaerys. Ca atare, în loc să încerce să destrame căsătoria regelui, ea s-a străduit ca aceasta să aibă succes, educându-l pe Înălțimea Sa în arta dăruirii și primirii de plăceri trupești, astfel încât să nu se dovedească incapabil când avea să vină momentul să se culce cu soția lui mai tânără.

Povestea aceasta ar putea fi la fel de născocită precum celelalte, totuși are o anumită drăgălășenie care i-a condus pe unii cărturari să recunoască posibilitatea de a fi adevărată. Istorisirile licențioase nu înseamnă însă istorie, iar istoria ne poate spune un singur lucru cert despre lady Coryanne de Casa Wylde, presupusa autoare a scrierii *Pentru tinerele fete, spre luare aminte.* În ziua a cincisprezecea a lunii a șasea a anului 50 D.C., ea a plecat din Piatra Dragonului în taina nopții, însoțită de ser Howard Bullock, fiul mezin al comandantului garnizoanei castelului. Bărbat însurat, ser Howard și-a abandonat soția, deși a avut grijă s-o ușureze de cele mai multe giuvaieruri. O barcă de pescuit i-a dus pe el și pe lady Coryanne la Driftmark, de unde s-au îmbarcat spre Orașul Liber Pentos. De acolo s-au îndreptat către Ținuturile Discordiei, unde ser Howard s-a năimit într-o companie liberă, numită, cu o neașteptată lipsă de inspirație, Compania Liberă. A murit în Myr, după alți trei ani, nu în bătălie, ci

căzând de pe cal după o noapte de beție. Singură și fără niciun ban, Coryanne Wylde a trecut la următoarea dintre încercările, tribulațiile și aventurile erotice relatate în cartea ei. Nu mai este nevoie să auzim despre ea.

Până când vestea fugii lui lady Coryanne cu giuvaierurile furate și cu soțul furat a ajuns la urechile lordului Rogar în Fortăreața Roșie, devenise deja evident că planul lui dăduse greș, ca și cel al reginei Alyssa. Nici cucernicia, nici patima carnală nu fuseseră în stare să distrugă legătura dintre Jaehaerys Targaryen și Alysanne a sa.

În plus, vestea despre căsătoria regelui începuse să se răspândească. Prea mulți oameni asistaseră la confruntarea de la porțile castelului, iar lorzii care sosiseră după aceea în Piatra Dragonului nu putuseră să nu observe prezența Alysannei alături de rege sau afecțiunea evidentă dintre ei. Poate că Rogar Baratheon amenințase cu smulgerea limbilor, dar era neajutorat împotriva șoaptelor ce se răspândeau prin Ținut… ba chiar și peste Marea Îngustă, unde magisterii din Pentos și mercenarii din Compania Liberă erau neîndoios încântați de poveștile Coryannei Wylde.

— S-a făcut, le-a spus regina regentă consilierilor ei când a înțeles în cele din urmă adevărul. S-a făcut și nu mai poate fi desfăcut, așa să ne apere Cei Șapte. De acum trebuie să trăim cu asta și trebuie să ne folosim toate puterile pentru a-i proteja de ceea ce poate veni.

Alyssa pierduse doi fii din cauza lui Maegor cel Crud, iar între ea și fiica ei cea mai mare exista o răceală; regina regentă nu putea suporta ideea de a fi de-a pururi înstrăinată de cei doi copii care-i mai rămăseseră.

Rogar Baratheon nu putea însă ceda la fel de cavalerește, iar cuvintele soției lui i-au deșteptat furia. În fața Marelui Maester Benifer, a septonului Mattheus, a lordului Velaryon și a celorlalți, el i-a replicat disprețuitor:

— Ești slabă, la fel de slabă cum a fost primul tău soț, la fel de slabă ca fiul tău. Sentimentele pot fi iertate unei mame, dar nu unei regente și niciodată unui rege. Am fost niște proști că l-am încoronat pe Jaehaerys. Băiatul se gândește doar la el și va fi un rege mai rău decât a fost tatăl lui. Slavă zeilor că nu-i prea târziu. Trebuie să acționăm imediat și să-l îndepărtăm!

Tăcerea a pogorât peste încăpere la auzul cuvintelor acelora. Regina regentă și-a privit soțul cu oroare și apoi, parcă pentru a confirma că vorbele lui fuseseră adevărate, a început să plângă, iar lacrimile i-au șiroit în tăcere pe obraji. Abia atunci ceilalți lorzi și-au regăsit graiul.

— Ți-ai pierdut mințile? a întrebat lordul Velaryon.

Lordul Corbray, Comandantul Gărzii Orașului, a clătinat din cap și a rostit:

— Oamenii mei nu vor face asta niciodată.

Marele Maester Benifer a schimbat o privire cu Prentys Tully, maestrul legilor, care a spus:

— Spui așadar că revendici Tronul de Fier pentru tine?

Lordul Rogar a negat cu vehemență.

— Niciodată! Mă crezi un uzurpator? Eu nu doresc decât ce-i mai bun pentru cele Șapte Regate. Asupra lui Jaehaerys nu trebuie să se abată niciun rău. Îl putem trimite la Orașul Vechi, în Citadelă. Este un băiat studios și colanul de maester i se va potrivi.

— Și atunci cine va sta pe Tronul de Fier? a întrebat lordul Celtigar.

— Prințesa Aerea, a răspuns de îndată lordul Rogar. În ea există un foc pe care Jaehaerys nu-l are. Este încă tânără, dar eu pot continua ca Mână a ei, o pot modela, călăuzi și învăța tot ce trebuie să știe. Este cea dintâi îndreptățită, fiindcă mama și tatăl ei au fost primul și al doilea născut ai regelui Aenys, pe când Jaehaerys a fost al patrulea.

Benifer ne spune că lordul Rogar a izbit atunci cu pumnul In masă.

— Mama ei, regina Rhaena, o va susține. Iar Rhaena are un *dragon*. Marele Maester Benifer a consemnat și ce a urmat: „S-a lăsat liniște, deși pe buzele tuturor erau aceleași cuvinte: «Și Jaehaerys, și Alysanne aveau de asemenea dragoni». Qarl Corbray luptase în Bătălia de sub Ochiul Zeilor și fusese martor la vederea teribilă a confruntării dintre dragoni. Pentru noi ceilalți, cuvintele Mâinii trezeau imagini ale Vechii Valyrii dinainte de Urgie, când lorzii dragonilor se înfruntaseră între ei pentru supremație. Erau imagini îngrozitoare."

Regina Alyssa a fost cea care a destrămat vraja, vorbind printre lacrimi:

— Eu sunt regina regentă, le-a reamintit ea. Până ce fiul meu va ajunge la majorat, voi toți îmi veți face voia. Inclusiv Mâna Regelui.

Benifer ne spune că atunci când s-a întors spre soțul ei, ochii îi păreau întunecați și duri ca obsidianul.

— Serviciile tale nu ne mai mulțumesc, lord Rogar. Părăsește-ne și întoarce-te la Capătul Furtunii și nu va mai trebui niciodată să vorbim despre trădarea ta.

Rogar Baratheon a privit-o nevenindu-i a crede.

— Femeie, tu crezi că mă poți alunga pe *mine*? Nu. Apoi a tunat: *Nu!*

În clipa aceea lordul Corbray s-a ridicat în picioare și a tras din teacă spada lui din oțel valyrian poreclită Lady Forlorn, care era mândria Casei sale.

—Ba da, a zis el și a așezat pe masă spada, cu vârful spre lordul Rogar.

Abia atunci a înțeles nobilul lord că mersese prea departe, că era singur împotriva tuturor bărbaților din sală. Sau cel puțin așa ne

spune Benifer.

Lordul Rogar n-a mai rostit alt cuvânt. Palid la față, s-a ridicat și a scos insigna din aur pe care regina Alyssa i-o dăduse ca semn al funcției sale, i-a azvârlit-o cu dispreț și a ieșit din încăpere. În chiar seara aceea, a plecat din Debarcaderul Regelui și a traversat Apa Neagră cu fratele său Orryn. S-a oprit pe malul celălalt și a adăstat acolo șase zile, în vreme ce Ronnal, fratele său, i-a strâns pe oștenii și cavalerii lor pentru întoarcerea acasă.

Legenda ne spune că lordul Rogar i-a așteptat în același han de lângă bac unde el sau fratele lui, Borys, se întâlnise cu Coryanne Wylde. Când frații Baratheon și oastea lor au pornit în cele din urmă către Capătul Furtunii, nu erau nici jumătate din cei care sosiseră cu doi ani în urmă pentru a-l răsturna pe Maegor. S-ar părea că restul au preferat să rămână pe ulițele, în hanurile și cu ispitele marelui oraș decât să revină în pădurile ploioase, pe dealurile verzi și la bojdeucile acoperite cu mușchi din Ținuturile Furtunii.

— Niciodată n-am pierdut în bătălii atâția oameni câți am pierdut în bordelurile și tavernele din Debarcaderul Regelui, avea să spună cu amărăciune lordul Rogar.

Printre cei pierduți s-a numărat Aerea Targaryen. În seara mazilirii lordului Rogar, ser Ronnal Baratheon și o duzină din oamenii lui au pătruns cu forța în odăile ei din Fortăreața Roșie, intenționând s-o aresteze… dar au descoperit că regina Alyssa le-o luase înainte. Fata dispăruse deja, iar slujitorii ei nu știau unde plecase. Mai târziu avea să se afle că lordul Corbray o scosese de acolo, la porunca reginei regente. Îmbrăcată în zdrențele unei fete de rând dintre cele mai umile, cu părul galben-argintiu vopsit în castaniu noroios, prințesa Aerea avea să petreacă restul regenței robotind într-un grajd de lângă Poarta Regelui. Avea opt ani și iubea caii; peste ani avea să spună că fusese perioada cea mai frumoasă a vieții ei.

Cu tristețe trebuie precizat că pentru regina Alyssa anii următori n-aveau să aducă prea multă fericire. Debarcarea soțului ei din poziția de Mâna Regelui distrusese orice afecțiune putuse simți vreodată lordul Rogar pentru ea; din ziua aceea, căsătoria lor a fost un castel ruinat, o cochilie pustie bântuită de fantome. „Alyssa Velaryon”, avea să scrie septonul Barth privindu-i retrospectiv viața, „supraviețuise morții soțului ei și celor doi fii mai mari, morții unei fiice care pierise în leagăn, anilor de teroare de sub Maegor cel Crud și rupturii de ceilalți copii, dar n-a mai putut supraviețui și la așa ceva. Asta a sfărâmat-o.“

Consemnările contemporane ale Marelui Maester Benifer îi dau dreptate. După plecarea lordului Rogar, regina Alyssa l-a numit ca Mâna Regelui pe fratele ei, Daemon Velaryon, a trimis un corb la Piatra Dragonului pentru a-i spune lui Jaehaerys o parte din cele

întâmplate (dar nu totul), apoi s-a retras în odăile ei din Cetățuia lui Maegor. Pentru restul regenței, ea a lăsat conducerea celor Șapte Regate în seama lordului Daemon și n-a mai participat la viața publică.

Ar fi plăcut să spunem că după revenirea la Capătul Furtunii, Rogar Baratheon a reflectat la erorile comportamentului său, s-a căit de greșelile comise și a devenit un bărbat cumpătat. Din păcate, firea sa era cu totul alta. Nobilul lord nu știa cum să cedeze. Gustul înfrângerii era amar ca fierea în gura lui. În război, se fălea el, n-avea să lase niciodată toporul din mână, cât timp mai avea o fărâmă de viață în trup… iar căsătoria regelui Jaehaerys devenise pentru el un război pe care era hotărât să-l câștige. Mai rămânea să săvârșească o ultimă nebunie și nu s-a dat înapoi dinaintea ei.

Așa s-a făcut că la mănăstirea Septului Stelat din Orașul Vechi a apărut pe neașteptate ser Orryn Baratheon cu o duzină de oșteni și o scrisoare purtând pecetea lordului Rogar și a cerut să-i fie predată de îndată novicea Rhaella Targaryen. Întrebat asupra motivului, ser Orryn a spus doar că lordul Rogar avea nevoie grabnică de fată în Capătul Furtunii. Poate că șiretlicul ar fi izbândit, dar septa Karolyn, care păzea ușa mănăstirii în ziua aceea, avea spinarea din oțel și firea bănuitoare. Pe când îl tărăgăna pe ser Orryn sub pretextul căutării fetei, ea a trimis vorbă după Înaltul Septon. Preacucernicia Sa dormea (poate din fericire, atât pentru copilă, cât și pentru Ținut), dar administratorul lui (un fost cavaler, care fusese căpitan al Fiilor Războinicului până la desființarea Ordinului) era treaz și vigilent.

În locul unei fete speriate, oamenii lui Baratheon s-au pomenit în fața a treizeci de septoni înarmați sub comanda administratorului Casper Straw. Când ser Orryn a tras sabia din teacă, Straw l-a informat calm că patruzeci de cavaleri ai lordului Hightower se îndreptau spre ei (ceea ce era, de fapt, o minciună sfruntată), după care Baratheon s-a predat. Supus întrebărilor, ser Orryn a dat în vileag întregul plan: urma să ducă fata la Capătul Furtunii, unde lordul Rogar intenționa s-o silească să mărturisească faptul că era prințesa Aerea, nu Rhaella. După aceea, voia s-o numească regină.

Tatăl Credincioșilor, un bărbat pe atât de blând pe cât era lipsit de voință, a ascultat confesiunea lui Orryn Baratheon și l-a absolvit de păcate. Asta nu l-a împiedicat pe lordul Hightower, după ce a fost informat, să-i azvârle pe captivi într-o temniță și să trimită o relatare completă a celor întâmplate atât la Fortăreața Roșie, cât și la Piatra Dragonului. Donnel Hightower, care fusese pe bună dreptate poreclit Donnel Pregetătorul din cauza șovăielii sale de a porni la luptă împotriva septonului Moon și a susținătorilor săi, n-a părut să se teamă că va ofensa Capătul Furtunii prin întemnițarea fratelui lordului Rogar.

— N-are decât să vină și să-ncerce să-l elibereze, a spus el când maesterul său s-a îngrijorat despre cum ar putea reacționa fosta Mână a Regelui. Propria lui soție i-a luat mâna și i-a tăiat boașele și în curând regele va avea și capul lui.

De cealaltă parte a Westerosului, Rogar Baratheon a tunat și a fulgerat când a aflat despre eșecul și întemnițarea fratelui său… totuși nu și-a chemat lorzii stegari, așa cum se temuseră mulți. Din contră, el a căzut în brațele disperării.

— Sunt terminat, i-a spus posomorât maesterului său. Mă așteaptă Zidul, dacă zeii sunt miloși. Dacă nu, băiatul îmi va reteza capul și-l va dărui mamei lui.

Deoarece nu avusese copii de la niciuna dintre soțiile lui, el i-a cerut maesterului să-i întocmească un testament și o confesiune, prin care își absolvea frații Borys, Garon și Ronnal de orice rol jucat în relele înfăptuite de el, cerea îndurare pentru mezinul Orryn și-l desemna pe ser Borys ca succesor la conducerea Capătului Furtunii. „Tot ce am făcut și tot ce am încercat să fac a fost pentru binele Ținutului și al Tronului de Fier”, a încheiat el.

Nobilul lord n-avea să aștepte mult pentru a-și afla soarta. Regența era aproape încheiată. Întrucât fosta Mână și regina regentă erau ambii îndureraţi și tăcuți, lordul Daemon Velaryon și ceilalți membri ai consiliului reginei au condus Ținutul pe cât au putut de bine, „spunând puține și făcând încă și mai puține”, în cuvintele Marelui Maester Benifer.

În ziua a douăzecea a lunii a noua a anului 50 D.C., Jaehaerys Targaryen a împlinit șaisprezece ani și a devenit major. Potrivit legilor celor Șapte Regate, era acum îndeajuns de matur pentru a domni singur, fără a mai avea nevoie de regență. De-a lungul și de-a latul celor Șapte Regate, lorzi și oameni de rând deopotrivă așteptau să vadă ce fel de rege va fi.

Vremea încercărilor

Refacerea Ținutului

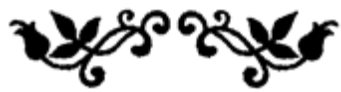

Regele Jaehaerys Targaryen Întâiul a revenit la debarcaderul Regelui singur, pe aripile dragonului său Vermithor. Cinci cavaleri din Garda Regelui sosiseră cu trei zile înaintea lui, pentru a se asigura că totul era pregătit pentru venirea sa. Regina Alysanne nu l-a însoțit. Ținând seama de nesiguranța ce le înconjura căsătoria și de natura sensibilă a relației regelui cu mama sa, regina Alyssa, și cu lorzii consiliului, s-a considerat prudent ca ea să rămână pentru o vreme în Piatra Dragonului, cu înțeleptele și cu restul Gărzii Regelui.

N-a fost o zi cu vreme prielnică, ne spune Marele Maester Benifer. Cerul era sur și o burniță a căzut insistent în prima jumătate a dimineții. Benifer și restul consiliului au așteptat sosirea regelui în curtea interioară a Fortăreței Roșii, în mantii și cu glugi împotriva ploii. Peste tot în castel, cavaleri și scutieri, rândași, spălătorese și zeci de alți slujitori și-au văzut de corvezile zilnice, oprindu-se la răstimpuri pentru a cerceta cerul cu ochii. Iar când, în cele din urmă, s-a auzit zgomotul aripilor și un străjer de pe zidurile de răsărit a zărit în depărtare solzii arămii ai lui Vermithor, s-au auzit urale, care au crescut neîncetat, răspândindu-se în afara zidurilor Fortăreței Roșii, în jos pe Dealul lui Aegon, peste oraș și hăt peste domeniile din jurul lui.

Jaehaerys n-a coborât de îndată. El a trecut de trei ori peste oraș, de fiecare dată mai jos decât înainte, astfel ca toți bărbații și băieții și femeile desculțe din Debarcaderul Regelui să poată flutura din brațe, striga și minuna. Abia după aceea l-a coborât pe Vermithor în curte, în fața Cetățuii lui Maegor, unde așteptau lorzii.

„Se schimbase de când îl văzusem ultima dată”, a scris Benifer. „Adolescentul care plecase în Piatra Dragonului dispăruse și în locul lui era un bărbat în toată firea. Era mai înalt cu cinci-șase centimetri, iar pieptul și brațele i se împliniseră. Părul îi cobora în plete pe umeri și un puf auriu fin îi acoperea obrajii și bărbia, pe când înainte se purtase mereu bărbierit. Nu avea straie regești, ci veșminte din piele pătate de sare, mai potrivite pentru vânătoare sau călărie, și doar o tunică bătută în ținte care să-l apere. La brâu însă avea Focul Negru… spada bunicului său, spada regilor. Chiar și în teacă, arma aceea nu putea fi confundată cu alta. Un fior de teamă m-a străbătut când am

văzut-o. *Să fie acesta un soi de avertisment?* m-am întrebat, când dragonul a coborât pe pământ, cu fum ridicându-se printre colții săi. După moartea lui Maegor, eu fugisem în Pentos, temându-mă de soarta ce mă putea aștepta sub succesorii lui, și, pentru o clipă, stând acolo în ploaie, m-am întrebat dacă nu cumva fusesem nesăbuit să mă întorc."

Tânărul rege – care nu mai era băiat de acum – a alungat în scurt timp temerile Marelui său Maester. Lunecând cu grație de pe spinarea lui Vermithor, el a surâs. „A fost ca și cum soarele străpunsese norii", a povestit lordul Tully. Lorzii s-au plecat înaintea lui și câțiva au căzut în genunchi. În tot orașul, clopotele au început să bată a sărbătoare. Jaehaerys și-a scos mănușile, le-a îndesat la cingătoare și a rostit:

— Bună ziua, lorzii mei! Avem multă treabă de făcut.

Un singur personaj de vază nu fusese prezent în curte pentru a-l întâmpina pe rege: mama sa, regina Alyssa. Ca atare, Jaehaerys a pornit în căutarea ei în Cetățuia lui Maegor, acolo unde se retrăsese. Nimeni nu poate spune ce s-a întâmplat între mamă și fiu când s-au întâlnit pentru prima dată după confruntarea de la Piatra Dragonului, dar ni s-a povestit că ochii reginei erau roșii și umflați de lacrimi când a apărut, la scurt timp după aceea, la brațul regelui. Regina-mamă, care de acum nu mai era regentă, a fost prezentă la ospățul de bun-sosit din seara aceea, ca și la numeroase alte evenimente de la Curte din zilele următoare, însă n-a mai participat de atunci la întrunirile de consiliu. „Înălțimea Sa a continuat să-și îndeplinească îndatoririle față de Ținut și față de fiul ei", a scris Marele Maester Benifer, „dar bucuria pierise din ea".

Tânărul rege și-a început domnia restructurând consiliul, păstrându-i pe unii membri ai săi și înlocuindu-i pe alții, care nu se dovediseră pe măsura sarcinii. El a confirmat numirea lordului Velaryon ca Mâna Regelui și l-a păstrat pe lordul Corbray în funcția de comandant al Gărzii Orașului. Lordului Tully i s-a mulțumit pentru serviciile aduse și a fost trimis acasă la Riverrun împreună cu soția lui, lady Lucinda. În locul lui, Jaehaerys l-a numit ca maestru al legilor pe Albin Massey, lord de Stonedance, care fusese printre primii ce-l vizitaseră în Piatra Dragonului. Cu numai trei ani în urmă, pe când învăța pentru colanul de maester în Citadelă, Massey își pierduse ambii frați mai mari, cât și tatăl din cauza frigurilor. Șira spinării strâmbe îl condamnase să șchiopăteze, dar, așa cum el însuși a spus în mod faimos: „Nu șchiopătez nici când citesc, nici când scriu." Ca lord amiral și comandant al flotei, înălțimea Sa l-a numit pe Manfryd Redwyne, lordul de Arbor, care a sosit la Curte cu fiii lui cei mai tineri, Robert, Rickard și Ryam, toți trei paji. Era prima dată când rangul de amiral era acordat cuiva care nu făcea pane din Casa Velaryon.

Debarcaderul Regelui s-a bucurat când s-a anunțat că Jaehaerys îl mazilise de asemenea pe maestrul banilor Edwell Celtigar. S-a spus că regele îi vorbise cu blândețe, ba chiar lăudase serviciile loiale aduse de fiicele lui reginei Alysanne la Piatra Dragonului, ajungând până a le numi „două comori". Fiicele aveau să rămână în continuare cu regina, dar lordul Celtigar a plecat fără întârziere pe Insula Cleștilor. Iar odată cu el au dispărut și toate dările, anulate prin decret regal la numai trei zile după începerea domniei tânărului rege.

Găsirea unui om potrivit pentru a-l înlocui pe lordul Edwell în funcția de maestru al banilor s-a dovedit anevoioasă. Câțiva consilieri l-au îndemnat pe rege să-l numească pe Lyman Lannister, presupus a fi omul cel mai bogat din Westeros, totuși Jaehaerys nu era înclinat s-o facă.

— Nu știu dacă lordul Lyman are răspunsul care ne trebuie nouă, a spus înălțimea Sa, decât dacă poate găsi un munte de aur sub Fortăreața Roșie.

Regele i-a cercetat mai îndelung pe unii veri și unchi ai lui Donnel Hightower, deoarece bogăția Orașului Vechi provenea mai mult din negoț, decât din lucratul pământului, totuși a șovăit, amintindu-și de loialitățile nesigure ale lui Donnel Pregetătorul când fusese înfruntat de septonul Moon. În cele din urmă Jaehaerys a făcut o alegere mult mai îndrăzneață: un bărbat de pe celălalt țărm al Mării înguste.

Rego Draz nu era lord, nici cavaler, ba nici chiar magister, ci negustor și zaraf, care se ridicase de niciunde și devenise omul cel mai bogat din Pentos, dar se pomenise ocolit de compatrioții pentoshi și i se refuzase un loc în consiliul magisterilor, pe temeiul originii lui modeste. Scârbit de disprețul lor, Draz a răspuns cu bucurie chemării regelui și s-a mutat în Westeros cu familia, prietenii și averea vastă. Pentru a-i conferi onoruri egale cu ceilalți membri ai consiliului, tânărul rege l-a numit lord. Întrucât era însă un lord fără domenii, vasali jurați sau măcar castel, un hâtru din Fortăreața Roșie l-a poreclit „Lordul de Aer". Pentoshi a fost amuzat.

— Aș fi cu adevărat un lord, a spus el, dacă aș putea pune un bir pe aer.

Jaehaerys l-a trimis de asemenea de la Curte pe septonul Mattheus, prelatul trupeș și furios care tunase și fulgerase împotriva însoțirilor incestuoase și a căsătoriei lui. Mattheus nu a primit cu plăcere îndepărtarea sa.

— Credința îl va privi bănuitor pe orice rege care crede că poate domni fără a avea alături un septon, a anunțat el.

Jaehaerys avea răspunsul pregătit.

— Nu vom duce lipsă de septoni. Septonul Oswyck și septa Ysabel vor rămâne cu noi, iar din Highgarden va sosi un tânăr care să se îngrijească de biblioteca noastră. Numele lui este Barth.

Mattheus a fost disprețuitor, declarând că Oswyck era un prost care tremura din toate mădularele, că Ysabel era doar o femeie, iar el nu auzise niciodată de septonul Barth.

— Așa cum n-ai auzit nici de multe alte lucruri, a replicat regele.

Probabil că la scurt timp după aceea a fost rostită faimoasa remarcă a lordului Massey că regele ar fi avut nevoie de trei persoane pentru a-l înlocui pe septonul Mattheus, dacă dorea să echilibreze cântarul, presupunând, desigur, că ea a fost rostită cu adevărat.

După patru zile, Mattheus a plecat spre Orașul Vechi. Prea corpolent pentru a sta pe cal, a călătorit într-o îmbarcațiune, însoțit de șase gărzi și o duzină de slujitori. Legenda spune că, pe când a traversat Manderul pe Podul Amar, s-ar fi încrucișat cu septonul Barth, care venea din sens opus. Barth era singur, călare pe un asin.

Schimbările întreprinse de tânărul rege nu s-au oprit la nobilii ce făceau parte din consiliul său. El a făcut curățenie în alte zeci de funcții, înlocuindu-i pe Păstrătorul Cheilor, administratorul-șef al Fortăreței Roșii, și pe toți sub-administratorii săi, pe maestrul portului din Debarcaderul Regelui (și, de-a lungul timpului, pe maeștrii porturilor din Orașul Vechi, Iazul Fecioarelor și Duskendale), pe Starostele Monetăriei Regelui, pe Dreptatea Regelui, pe maestrul de arme, pe îngrijitorul câinilor, pe maestrul de echitație, ba chiar și pe prinzătorii de șoareci din castel. A poruncit după aceea ca temnițele de sub Fortăreața Roșie să fie curățate și golite și ca toți prizonierii găsiți în celulele negre să fie aduși la soare, îmbăiați și să li se îngăduie să facă apel. Se temea că unii dintre ei puteau fi oameni nevinovați, care fuseseră întemnițați de unchiul lui (în privința aceea, s-a dovedit, din păcate, că a avut dreptate, deși mulți dintre deținuții aceia își pierduseră mințile în anii petrecuți în beznă și n-au putut fi eliberați).

Abia după ce toate acestea fuseseră înfăptuite în chip mulțumitor, iar noii lui oameni fuseseră instalați, Jaehaerys i-a poruncit Marelui Maester Benifer sa trimită un corb la Capătul Furtunii, pentru a-l rechema în oraș pe lordul Rogar Baratheon.

Sosirea răvașului aceluia i-a pus în cumpănă pe lordul Rogar și pe frații lui. Ser Borys, considerat adesea cel mai beligerant și nestatornic dintre Baratheoni, s-a dovedit acum cel mai calm.

— Băiatul îți va lua capul dacă vei face așa cum ți-a poruncit, a spus el. Du-te la Zid. Rondul de Noapte te va primi.

Frații mai mici, Garon și Ronnal, au susținut pe de altă parte să se împotrivească. Capătul Furtunii era la fel de solid ca orice castel din Ținut. Dacă Jaehaerys dorea să-i ia capul, au spus ei, atunci n-avea decât să vină personal și s-o facă. Lordul Rogar s-a mulțumit să râdă la auzul cuvintelor lor.

— Solid? a repetat el. Și Harrenhal a fost solid. Nu. Mă voi duce

mai întâi înaintea lui Jaehaerys și-mi voi explica faptele. Pot îmbrăca după aceea veșmintele negre, dacă voi alege s-o fac, el nu-mi poate tăgădui dreptul acesta.

În dimineața următoare a plecat spre Debarcaderul Regelui, însoțit doar de șase dintre cei mai bătrâni cavaleri ai săi, bărbați care-l cunoscuseră încă din copilărie.

Regele l-a primit stând așezat pe Tronul de Fier, cu coroana pe cap. Erau de față lorzii din consiliul său, iar ser Joffrey Doggett și ser Lorence Roxton din Garda Regelui stăteau la picioarele tronului în mantii albe și armuri încrustate. În rest, sala tronului era goală. Marele Maester Benifer ne spune că pașii lordului Rogar au născut ecouri când a parcurs distanța lungă de la uși până la tron. „Mândria nobilului lord era bine-cunoscută regelui", a scris el, „și Înălțimea Sa nu dorea să-l rănească încă și mai mult, silindu-l să se umilească înaintea întregii Curți".

Cu toate acestea, el s-a umilit. Lordul de Capătul Furtunii s-a lăsat într-un genunchi, a plecat fruntea și și-a pus spada la picioarele tronului.

— Înălțimea Ta, a început el, mă aflu aici așa cum ai poruncit. Fă cu mine după cum dorești. Te rog doar să-i cruți pe frații mei și Casa Baratheon. Tot ce am făptuit a fost…

— … pentru binele Ținutului, așa cum l-ai văzut tu. Jaehaerys a ridicat o mâna pentru a-l opri pe lordul Rogar înainte de a putea spune mai multe. Știu ce ai făcut, ce ai spus și ce ai plănuit. Te cred când spui că n-ai vrut să-mi faci vreun rău mie sau reginei mele… și nu te-ai înșelat, aș fi fost un maester excelent. Dar sper să fiu un rege încă și mai bun. Unii spun că noi doi suntem acum dușmani. Eu aș zice mai curând că suntem doi prieteni care nu s-au înțeles. Când mama mea a venit să-ți caute ajutorul, ne-ai găzduit, asumându-ți riscuri însemnate. Ți-ar fi fost ușor să ne pui în lanțuri și apoi să ne trimiți unchiului meu. Nu ai făcut asta, ci ți-ai jurat sabia în slujba mea, apoi ți-ai chemat lorzii stegari. Eu n-am uitat asta.

Jaehaerys a tăcut o clipă, după care a urmat:

—Vorbele sunt ca vântul. Nobile lord… dragul meu prieten… ai vorbit de trădare, dar n-ai comis-o. Ai vrut să-mi desfaci căsătoria, dar n-ai izbutit. Ai sugerat aducerea prințesei Aerea pe Tronul de Fier în locul meu, dar iată-mă aici. L-ai trimis pe fratele tău s-o scoată pe nepoata mea Rhaella din mănăstire, este adevărat… dar în ce scop? Poate că ai dorit s-o ai ca pupilă, fiindcă tu însuți nu ai copii. Acțiunile trădătoare cer să fie pedepsite. Cuvintele prostești sunt cu totul altceva. Dacă vrei cu adevărat să te duci la Zid, nu te voi opri. Rondul de noapte are nevoie de bărbați puternici ca tine. Aș prefera totuși să rămâi aici, în slujba mea. Eu nu aș sta acum pe tronul acesta dacă n-ai fi fost tu, iar asta o știe tot Ținutul. Iar eu am în continuare nevoie de

tine. Ținutul are *nevoie* de tine. Când Dragonul a murit și tatăl meu a luat coroana, a fost asaltat din toate părțile de așa-ziși regi și lorzi rebeli. Aceeași soartă mă poate aștepta pe mine, și din același motiv… pentru a-mi pune la încercare hotărârea, voința, puterea. Mama mea crede că oameni evlavioși din tot Ținutul se vor ridica împotriva mea când îmi voi anunța căsătoria. Poate că așa va fi. Pentru a face față acelor încercări, am nevoie să fiu înconjurat de oameni capabili, de *războinici* dispuși să lupte pentru mine, să moară pentru mine… și pentru regina mea, dacă va fi nevoie. Ești tu un astfel de om?

Izbit de cuvintele regelui, lordul Rogar a ridicat fruntea și a vorbit cu glas răgușit de emoție:

— Da, Înălțimea Ta, sunt.

— Atunci îți voi da iertării fărădelegile, a spus regele Jaehaerys, însă vor exista anumite condiții. Glasul i-a devenit mai sever, pe măsură ce a început să le enumere: Nu vei rosti niciodată altă vorbă împotriva mea sau a reginei mele. Începând de acum, vei fi susținătorul ei cel mai puternic și nu vei accepta ca în prezența ta să fie spus vreun cuvânt împotriva ei. Mai mult încă, nu pot și nu voi accepta ca mama mea să fie tratată cu lipsă de respect. Ea va reveni cu tine în Capătul Furtunii, unde veți trăi din nou ca soț și soție. În faptă și în vorbă, îi vei arăta doar cinste și curtenie. Poți să respecți aceste condiții?

— Cu dragă inimă, a zis lordul Rogar. Pot să întreb… ce se va întâmpla cu Orryn?

Regele a căzut pe gânduri.

— Îi voi porunci lordului Hightower să-i elibereze pe fratele tău ser Orryn și pe oamenii care l-au însoțit în Orașul Vechi, a spus el, totuși nu-i pot lăsa să plece nepedepsiți. Zidul înseamnă toată viața, de aceea îi voi condamna la zece ani de surghiun. Ei își pot năimi spadele în Ținuturile Discordiei ori pot naviga la Qarth pentru a-și încerca norocul, asta nu mă privește… dacă vor supraviețui și nu vor comite alte fărădelegi, peste zece ani se pot întoarce acasă. De acord?

— Da, a încuviințat lordul Rogar. Înălțimea Ta ești mai mult decât drept.

După aceea a întrebat dacă regele va cere ostatici din partea sa, ca zălog a viitoarei lui loialități. A adăugat că trei dintre frații săi aveau copii mici care puteau fi trimiși la Curte.

Drept răspuns, regele Jaehaerys a coborât de pe Tronul de Fier și i-a cerut lordului Rogar să-l urmeze. L-a condus apoi din sală în curtea interioară, unde era hrănit Vermithor. Un bou fusese ucis pentru masa lui de dimineață și zăcea pe lespezile din piatră, fumegând înnegrit, deoarece dragonii își pârlesc întotdeauna hrana înainte de a o mânca. Vermithor înfuleca de zor, rupând hălci mari din carne cu fiecare mușcătură, dar când regele s-a apropiat cu lordul Rogar, a ridicat

capul și i-a privit cu ochi ca oglinzi de bronz topit.

— Crește tot mai mult de la o zi la alta, a spus Jaehaerys și l-a scărpinat sub falcă. Lordul meu, păstrează-ți nepoatele și nepoții. De ce aș avea nevoie de ostatici? Mi-ai dat cuvântul tău și asta-i tot ce-mi trebuie.

Însă Marele Maester Benifer a auzit și cuvintele pe care regele nu le-a rostit. „*Toți bărbații, femeile și copiii din Ținuturile Furtunii sunt ostaticii mei, atâta vreme cât voi călări dragonul*, a spus Înălțimea Sa fără s-o spună", a scris Benifer, „iar lordul Rogar l-a auzit și a înțeles foarte bine."

Astfel s-a făcut pace între tânărul rege și fosta sa Mână, iar noaptea aceea a fost pecetluită printr-un ospăț în sala cea mare, la care lordul Rogar a stat lângă regina Alyssa, din nou ca soț și soție, și a toastat în sănătatea reginei Alysanne, jurându-i iubirea și loialitatea sa în fața tuturor lorzilor și doamnelor strânse acolo. După patru zile, când lordul Rogar a plecat înapoi spre Capătul Furtunii, regina Alyssa l-a însoțit, escortată de ser Pate Sitarul și o sută de oșteni, care i-au păzit la străbaterea regatului6.

În Debarcaderul Regelui, lunga domnie a lui Jaehaerys Targaryen Întâiul a început cu adevărat. Tânărul rege s-a confruntat cu o sumedenie de probleme, când și-a asumat cârmuirea celor Șapte Regate, însă două le întreceau pe celelalte: vistieria era goală și datoriile Coroanei creșteau, iar căsătoria lui „secretă", care devenea de la o zi la alta tot mai puțin secretă, era aidoma unui vas cu foc sălbatic ce stătea pe o vatră și aștepta să explodeze. Ambele chestiuni trebuiau abordate, și cât mai iute.

Nevoia imediată de aur a fost rezolvată de Rego Draz, noul maestru al banilor, care a apelat la Banca de Fier din Braavos și la rivalele ei din Tyrosh și Myr, pentru a aranja nu unul, ci trei împrumuturi consistente.

Incitând fiecare bancă împotriva celorlalte, Lordul Aerului a negociat termenii cei mai favorabili la care putea spera. Asigurarea împrumuturilor a avut un efect imediat: lucrările la Groapa Dragonului s-au putut relua și, o dată în plus, o mică armată de constructori și pietrari a roit peste Dealul lui Rhaenys.

Lordul Rego și regele știau însă foarte bine că împrumuturile nu erau decât o măsură provizorie, în cazul cel mai fericit; ele puteau încetini hemoragia, dar n-aveau să închidă rana. Numai dările puteau reuși asta. Impozitele lordului Celtigar nu aveau să fie de folos; Jaehaerys nu era interesat să crească dările portuare ori să-i stoarcă pe hangii. De asemenea, nu avea să ceară pur și simplu aur de la lorzii Ținutului, așa cum făcuse Maegor. Dacă ar fi exagerat în această privință, lorzii s-ar fi răzvrătit.

— Nimic nu este mai costisitor decât înăbușirea rebeliunilor, a

declarat regele.

Lorzii aveau să plătească, dar din proprie voință; regele avea să taxeze bunurile pe care le doreau ei, mărfuri minunate și scumpe de peste mare. Mătasea avea să fie impozitată, de asemenea brocartul, țesăturile cu fir de aur și cu fir de argint, nestematele, dantelele și tapiseriile din Myr, vinurile din Dorne (dar nu și cele de pe Arbor), armăsarii de nisip dornisheni, coifurile poleite și armurile filigranate făurite de meșteșugarii din Tyrosh, Lys și Pentos. Mirodeniile aveau să fie taxate cel mai mult; piperul, cuișoarele, șofranul, nucșoara, scorțișoara și toate celelalte condimente rare de dincolo de Porțile de Jad, care erau deja mai scumpe decât aurul, aveau să fie și mai scumpe.

— Noi punem bir pe toate lucrurile care m-au îmbogățit, a glumit lordul Rego.

— Niciun om nu poate afirma că este asuprit de dările acestea, a explicat Jaehaerys în fața Consiliului Restrâns. Dacă vrea să le evite, este suficient să renunțe la piper, mătase și perle, și atunci nu va mai plăti niciun gologan. Cei care doresc bunurile astea le doresc însă cu disperare. Cum altfel se pot făli ei cu puterea pe care o au și cum pot arăta lumii cât sunt de bogați? Poate că se vor tângui, dar vor plăti.

Dările nu s-au oprit însă la cele puse pe mirodenii și mătăsuri. Regele Jaehaerys a promulgat de asemenea o lege nouă privind crenelările. Orice lord care dorea să construiască un castel ori să-și extindă să-și repare reședința existentă trebuia să plătească un preț considerabil pentru privilegiul acela. Noua dare avea un rol dublu, i-a explicat Înălțimea Sa Marelui Maester Benifer.

— Cu cât un castel este mai mare și mai solid, cu atât lordul lui este mai ispitit să mă desfidă. Ai crede că au învățat ceva de la Harren cel Negru, dar prea mulți nu-și cunosc istoria. Birul acesta îi va descuraja să mai construiască, iar cei care trebuie să construiască oricum ne pot umple vistieria, în timp ce le golesc pe ale lor.

După ce a făcut tot ce a putut pentru a reface finanțele Coroanei, Înălțimea Sa și-a întors atenția spre cealaltă chestiune importantă care-l aștepta. El a trimis, în cele din urmă, după regina sa. Alysanne Targaryen și dragonul ei Silverwing au plecat din Piatra Dragonului la nicio oră după chemarea sa, după ce fusese despărțită de rege aproape o jumătate de an. Restul personalului ei a urmat-o pe corabie. La momentul acela până și cerșetorii orbi de pe ulițele din Fundătura Puricilor știau că Alysanne și Jaehaerys se căsătoriseră, dar, de dragul aparențelor, regele și regina au dormit o lună în iatacuri separate, în vreme ce s-au făcut pregătirile pentru a doua lor nuntă.

Regele n-a fost dispus să cheltuiască bani pe care nu-i avea pentru altă Nuntă de Aur, oricât de splendid și de popular fusese evenimentul acela. Patruzeci de mii de oameni asistaseră la căsătoria mamei sale

cu lordul Rogar. O mie de oameni s-au strâns în Fortăreața Roșie pentru a-i vedea pe Jaehaerys luând-o din nou de soție pe propria lui soră Alysanne. De data aceasta septonul Barth a fost cel care i-a declarat soț și soție, sub Tronul de Fier.

Lordul Rogar Baratheon și regina-mamă Alyssa s-au numărat printre cei prezenți de această dată. Împreună cu frații nobilului lord, Garon și Ronnal, ei au revenit din Capătul Furtunii pentru a participa la ceremonie. Totuși, cele mai multe discuții ațâțate au fost născute de alt nuntaș: Regina din Vest. Călare pe Dreamfyre, Rhaena Targaryen a venit pentru a-și vedea frații căsătorindu-se… și pentru a-și vizita fiica, pe Aerea.

Clopote au răsunat prin oraș după terminarea ritualurilor și un stol de corbi a pornit spre toate colțurile Ținutului, pentru a vesti „această fericită însoțire”. A doua nuntă a regelui a diferit de cea dintâi printr-un aspect esențial: a fost urmată de o ceremonie nupțială. Mai târziu regina Alysanne avea să declare că asta fusese la insistența ei; era pregătită să-și piardă fecioria și nu mai dorea să fie întrebată dacă era „cu adevărat” măritată. Lordul Rogar însuși, mugind beat-mort, i-a condus pe bărbații care au dezbrăcat-o și au dus-o în patul nupțial, în vreme ce doamnele de companie ale reginei, Jennis Templeton, Rosamund Ball, Prudence și Prunella Celtigar, s-au numărat printre cele care au făcut onorurile pentru rege. Acolo, pe un pat cu baldachin din Cetățuia lui Maegor, în Fortăreața Roșie din Debarcaderul Regelui, căsătoria lui Jaehaerys Targaryen și a surorii lui Alysanne a fost consumată în cele din urmă, pecetluindu-le însoțirea pentru totdeauna sub ochii zeilor și ai oamenilor.

După ce secretul a fost dezvăluit într-un final, regele și Curtea sa au așteptat să vadă cum va răspunde Ținutul. Jaehaerys ajunsese la concluzia că opoziția violentă ce întâmpinase căsătoria fratelui său Aegon avusese câteva cauze. Faptul că unchiul lor Maegor luase o a doua soție în anul 39 D.C., sfidându-l atât pe Înaltul Septon, cât și pe propriul lui frate, regele Aenys, sfărâmase înțelegerea delicată dintre Tronul de Fier și Septul Stelat, astfel încât căsătoria lui Aegon cu Rhaena fusese considerată alt scandal, care stârnise un pârjol peste Ținut, iar Stelele și Săbiile preluaseră inițiativa, alături de vreo douăzeci de lorzi cucernici, care se temeau de zei mai mult decât de regele lor. Prințul Aegon și prințesa Rhaena fuseseră puțin cunoscuți printre oamenii de rând și-și începuseră vizita regală fără dragoni (în mare parte pentru că Aegon nu era încă un călăreț de dragoni), ceea ce-i lăsase vulnerabili în fața gloatelor care-i atacaseră în Ținuturile Riverane.

Niciuna dintre condițiile acelea nu se aplica în ceea ce-i privea pe Jaehaerys și pe Alysanne. Nu avea să existe nicio acuzare din partea Septului Stelat: deși unii dintre Cei Mai Cucernici continuau să se

încrunte la tradiția targaryană a căsătoriilor între frați, actualul Înalt Septon, „Înaltul Lingău” al septonului Moon, era serviabil și precaut, nefiind înclinat să trezească dragoni adormiți. Ordinul Stelele și Săbiile fusese desființat și scos în afara legii; doar la Zid, unde două mii de foști Frați Săraci purtau acum veșmintele negre ale Rondului de Noapte, erau suficient de mulți pentru a provoca necazuri, dacă ar fi intenționat s-o facă. Iar regele Jaehaerys nu avea să repete greșeala fratelui său. El și regina lui doreau să vadă Ținutul pe care-l cârmuiau, să-i afle nevoile în mod direct, să-i întâlnească pe lorzi și să-i evalueze, să îngăduie să fie ei înșiși văzuți de oamenii de rând și să le audă durerile… dar oriunde ar fi mers, aveau să fie cu dragonii lor.

Din toate aceste considerente, Jaehaerys credea că Ținutul îi va accepta căsătoria… totuși nu era un om care să se încreadă în șansă.

— Vorbele sunt ca vântul, a spus el consiliului său, însă vântul poate să aţâţe un foc. Tatăl și unchiul meu au luptat cu oțelul și cu focul împotriva vorbelor. Noi vom lupta cu vorbele împotriva vorbelor și vom stinge focurile înainte să izbucnească.

Spunând asta, regele a trimis înaintea sa nu cavaleri și oșteni, ci predicatori.

— Povestiți-le tuturor celor pe care-i întâlniți, i-a instruit Înălțimea Sa, despre bunătatea Alysannei, despre firea ei bună și blândă, ca și despre iubirea ei pentru toți cei din regatul nostru, puternici și umili deopotrivă.

Șapte oameni au plecat la porunca sa: trei bărbați și patru femei. În loc de spade și topoare, ei erau înarmați doar cu inteligența, curajul și vorbele lor. Multe istorii au fost spuse despre călătoriile lor, iar isprăvile aveau să le devină legende (crescând în decursul timpului, așa cum se întâmplă cu toate legendele). Dintre cei șapte predicatori ce au pornit, doar unul era cunoscut oamenilor de rând din Ținut – nimeni alta decât regina Elinor însăși, Mireasa Neagră care-l găsise pe Maegor mort pe Tronul de Fier. În straiele ei regale, care au devenit tot mai destrămate și murdare odată cu trecerea zi- lelor, Elinor de Casa Costayne avea să străbată Reach, oferind mărturii elocvente despre ticăloșia fostului rege și despre bunătatea succesorilor lui. În ultimii ei ani de viață, renunțând la orice pretenții de apartenență la nobilime, ea avea să se alăture Credinței, urcând pe scara ierarhică și devenind până la urmă Maica Elinor de la mănăstirea cea mare din Lannisport.

Numele celorlalți șase care au pornit pentru a vorbi în numele lui Jaehaerys aveau, cu timpul, să devină la fel de faimoase ca ale reginei. Trei erau septoni: șiretul septon Baldrick, învățatul septon Rollo și bătrânul și aprigul septon Alfyn, care-și pierduse ambele picioare cu ani în urmă și era purtat peste tot într-o lectică. Femeile alese de tânărul rege nu erau cu nimic mai puțin extraordinare. Septa Ysabel

fusese cucerită de regina Alysanne în vremea cât a slujit-o la Piatra Dragonului. Micuța septă Violante era faimoasă pentru abilitățile de tămăduitoare. S-a spus despre ea că a făcut miracole peste tot unde a mers. Din Vale a sosit Maica Maris, care învățase generații de fete orfane într-o mănăstire de pe o insulă din golful portului Gulltown.

În călătoriile întreprinse de ei prin Ținut, cei Șapte Propovăduitori au vorbit despre regina Alysanne, despre cucernicia, generozitatea și iubirea ei față de rege, fratele ei… însă pentru toți septonii, frații cerșetori, cavalerii și lorzii cucernici care le contestau spusele, citând pasaje din Stea*ua în Șapte Colțuri* sau predicile înalților Septoni din vechime, ei aveau un răspuns pregătit, unul pe care regele Jaehaerys însuși îl meșteșugise în Debarcaderul Regelui, ajutat cu pricepere de septonul Oswyck și (mai cu seamă) de septonul Barth. În anii ce au urmat, atât Citadela, cât și Septul Stelat aveau să-l numească Doctrina Excepționalismului.

Miezul său era simplu. Credința Celor Șapte fusese născută pe dealurile vechiului Andalos și trecuse peste Marea Îngustă odată cu andalii. Legile Celor Șapte, așa cum erau consemnate în textul sacru și predate de septe și septoni în ascultare față de Tatăl Credincioșilor, decreta că fratele nu trebuie să se culce cu sora și nici tatăl cu fiica ori mama cu fiul, iar roadele unor asemenea împerecheri erau spurcăciuni, detestate de zei. Toate lucrurile acestea le admiteau Excepționaliștii, însă cu o excepție: *Targaryenii erau diferiți*. Rădăcinile lor nu erau în Andalos, ci în Vechea Valyria, unde acționau alte legi și tradiții. Ajungea să-i privești pentru a-ți da seama că nu erau precum ceilalți oameni; ochii lor, părul, însăși ținuta lor le afirmau deosebirea. *Iar ei zburau pe dragoni.* Ei singuri dintre toți oamenii din lume căpătaseră puterea de a îmblânzi fiarele acelea înspăimântătoare, odată ce Urgia se abătuse asupra Valyriei.

— Un singur zeu ne-a creat pe toți, andalii, valyrienii și Primii Oameni, proclama septonul Alfyn din lectica sa, dar nu ne-a făcut pe toți la fel. Tot el a zămislit și leul, și zimbrul, care sunt animale nobile, însă a trebuit să-l înzestreze pe unul cu anumite daruri, pe care nu le-a dat celuilalt, iar leul nu poate trăi ca zimbrul, dar nici zimbrul nu poate trăi ca leul. Pentru tine, ser, a te împerechea cu propria soră ar fi un păcat amarnic… dar tu nu ești din sângele dragonilor, așa cum nici eu nu sunt. Ei însă fac așa cum au făcut dintoideauna, și nu suntem noi cei care să-i judecăm.

Legenda spune că istețul septon Baldrick a fost înfruntat într-un sătuc de un cavaler rătăcitor voinic, cândva Frate Sărac, care i-a spus:

— Și dacă vreau să i-o trag și eu lui soră-mea, am slobozenia ta?

Septonul a zâmbit și a replicat:

— Du-te pe Piatra Dragonului și revendică un dragon. Dacă poți face asta, ser, atunci eu însumi te voi căsători cu sora ta.

Toți cei care studiază istoria trebuie să se confrunte cu o dilemă. Când privim trecutul și evenimentele ce s-au întâmplat cu atâta vreme în urmă, putem spune că asta, sau asta, sau asta au fost cauzele celor petrecute. Când privim însă evenimente din trecut care *nu* s-au întâmplat, nu putem face decât presupuneri. Știm astfel că Ținutul nu s-a ridicat împotriva regelui Jaehaerys și reginei Alysanne în anul 51 D.C., așa cum făcuse cu zece ani mai devreme împotriva lui Aegon și Rhaena. *Motivul* însă pentru care n-a făcut-o este mult mai puțin sigur. Fără doar și poate că tăcerea Înaltului Septon a transmis multe, iar lorzii și oamenii de rând deopotrivă se săturaseră de războaie… totuși, dacă vorbele aveau putere, indiferent dacă vântul ar fi bătut sau nu, cu certitudine că și cei Șapte Propovăduitori au jucat un rol de seamă.

Deși regele era fericit alături de regina sa, iar Ținutul se bucura de căsătoria lor, Jaehaerys nu se înșelase când presimțise că se va confrunta cu o perioadă de încercări. După ce și-a alcătuit noul consiliu, i-a împăcat pe lordul Rogar cu regina Alyssa și a impus dări noi care să reumple sipetele Coroanei, el a fost pus în fața problemei ce avea să se dovedească cea mai spinoasă dintre cele de până atunci: sora sa, Rhaena.

De când plecase de la Lyman Lannister și Casterly Rock, Rhaena Targaryen și Curtea ei ambulantă făcuseră propria lor vizită regală, la Casele Marbrand de Ashemark, Reyne de Castamere, Lefford de Dintele de Aur, Vance de Popasul Călătorului și, în cele din urmă, Piper de Pinkmaiden. Indiferent unde ar fi ajuns însă, apăreau aceleași probleme.

— Toți mă primesc cu căldură la început, i-a spus fratelui ei când s-au întâlnit după nunta lui, dar asta nu durează. Fie că nu sunt primită cu brațele deschise, fie că brațele acelea sunt deschise prea larg. Ei murmură despre costurile găzduirii mele și a alaiului meu, dar pe de altă pane Dreamfyre îi captivează. Unii se tem de ea, mai mulți o doresc, iar aceștia din urmă mă neliniștesc în primul rând. Ei tânjesc după propriii lor dragoni. Iar eu nu le voi da așa ceva, dar atunci… încotro să mă îndrept?

— Vino aici, i-a propus regele. Întoarce-te la Curte.

— Și să trăiesc veșnic în umbra ta? Am nevoie de propria mea reședință. Am nevoie de un loc unde niciun lord să nu mă poată amenința, alunga sau cauza neplăceri celor pe care i-am luat sub protecția mea. Am nevoie de domenii, de oameni și de un castel.

— Îți putem găsi domenii, a spus regele, și-ți putem construi un castel

— Toate domeniile au fost luate și toate castelele au fost ocupate, a replicat Rhaena, totuși există unul la care am un drept… ba chiar un drept mai mare decât al tău, frate. Eu sunt din sângele dragonilor. Vreau căminul tatălui meu, locul unde m-am născut. Vreau Piatra

Dragonului.

La cuvintele acelea, Înălțimea Sa n-a avut răspuns și a făgăduit doar că se va gândi la rugămintea ei. Consilierii săi, când le-a prezentat problema, au fost unanimi în a se opune să cedeze reginei-văduvă castelul de scaun al Casei Targaryen, totuși niciunul n-a propus o soluție mai bună.

După ce a reflectat, regele Jaehaerys s-a întâlnit din nou cu sora sa.

— Îți voi acorda Piatra Dragonului ca scaun, i-a spus el, pentru că nu există un loc mai potrivit pentru cei din sângele dragonilor. Însă vei avea atât insula, cât și castelul ca daruri din partea mea, nu ca drepturi ale tale. Bunicul nostru a unit șapte regate în unul singur, cu foc și sânge. Eu nu pot și nu vreau să fac două din unul, croindu-ți un regat separat. Ești o regină din curtoazie, dar eu sunt regele și porunca mea este ascultată de la Orașul Vechi, până la Zid… ca și în Piatra Dragonului. Suntem de acord în această privință, sora mea?

— Ești într-atât de puțin sigur de tronul tău de fler, încât trebuie să-i pui pe cei din propriul tău sânge să plece genunchiul înaintea ta, frate? a replicat Rhaena. Așa să fie, atunci. Dă-mi Piatra Dragonului și încă ceva și nu te voi mai tulbura niciodată.

— „Încă ceva“? a întrebat Jaehaerys.

— Pe Aerea. Vreau ca fiica mea să revină lângă mine.

— Bine, a încuviințat regele… poate prea pripit, fiindcă nu trebuie să uităm că Aerea Targaryen, o fată de opt ani, era propria lui succesoare la coroană, recunoscută ca atare, moștenitoarea Tronului de Fier.

Consecințele acelei decizii nu aveau să fie însă cunoscute decât abia după mulți ani. Deocamdată cei doi frați au căzut la învoială și Regina din Vest a devenit Regina din Est.

Anul a continuat fără alte crize sau încercări, iar Jaehaerys și Alysanne au început să domnească în adevăratul sens al cuvântului. Dacă unii membri ai Consiliului Restrâns au fost surprinși când regina a început să participe la întâlnirile lor, ei și-au făcut cunoscute obiecțiile doar unul altuia… și în scurt timp n-au mai făcut nici asta, fiindcă tânăra regină s-a dovedit înțeleaptă, citită și inteligentă, un glas bine primit în orice discuții.

Alysanne Targaryen avea amintiri fericite din copilăria ei, înainte ca unchiul Maegor să ia coroana. În cursul domniei tatălui ei, Aenys, mama ei, regina Alyssa, făcuse din Curte un loc splendid, unde abundau cântecele, spectacolele și frumusețea. Muzicieni, saltimbanci și barzi se întreceau pentru a câștiga favorurile ei și pe ale regelui. Vinuri de pe Arbor curgeau ca apa la ospețele lor, sălile și curțile din Piatra Dragonului răsunau de râsete, iar femeile de la Curte scânteiau în perle și diamante. Curtea lui Maegor fusese un loc întunecat și sumbru, iar regența oferise prea puțină schimbare, întrucât amintirile

vremurilor regelui Aenys erau dureroase pentru văduva lui, pe când lordul Rogar avea o fire milităroasă și declarase odată că saltimbancii erau încă mai puțin utili decât maimuțele, pentru că „atât unii, cât și ceilalți țopăie, fac tumbe, se schimonosesc și zbiară, dar dacă un om este destul de flămând, el poate mânca o maimuță”.

Regina Alysanne își amintea însă cu plăcere gloria de scurtă durată a Curții tatălui ei și a decis ca Fortăreața Roșie să strălucească așa cum nu mai strălucise niciodată, cumpărând tapiserii și covoare din Orașele Libere și comandând fresce, statui și mozaicuri care să împodobească sălile și odăile castelului. La porunca ei, oamenii din Garda Orașului au trecut prin sită Fundătura Puricilor până l-au găsit pe Tom Zdrăngănitorul, ale cărui cântecele batjocoritoare îi amuzaseră pe rege și pe oamenii de rând în timpul Războiului pentru Mantiile Albe. Alysanne l-a numit cântărețul Curții, primul dintre cei mulți care aveau să se bucure de poziția aceea în deceniile următoare. Ea a adus apoi un harpist din Orașul Vechi, o companie de saltimbanci din Braavos, dansatori din Lys și l-a numit pe primul bufon din Fortăreața Roșie: un bărbat gras, poreclit Jupâneasa, care se îmbrăca în straie femeiești și care nu era văzut niciodată fără „copiii” lui din lemn, o pereche de păpuși cioplite cu multă iscusință, care spuneau lucruri deșucheate.

Toate acestea i-au plăcut regelui Jaehaerys, totuși nimic nu i-a plăcut mai mult decât cadoul pe care regina Alysanne i l-a făcut peste șapte luni, când l-a anunțat că rămăsese grea.

Nașteri, morți și trădări în timpul domniei regelui Jaehaerys Întâiul

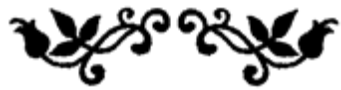

Jaehaerys Întâiul avea să se dovedească unul dintre regii cei mai neobosiți care au stat vreodată pe Tronul de Fier. Vorbele lui Aegon Cuceritorul au rămas celebre: oamenii de rând trebuiau să-și vadă la răstimpuri regii și reginele, pentru ca să le poată înfățișa durerile și nemulțumirile lor.

— Vreau ca ei să mă vadă, a declarat Jaehaerys când și-a anunțat prima vizită regală la sfârșitul anului 51 D.C.

Multe altele aveau să urmeze de-a lungul anilor și deceniilor. În timpul îndelungatei sale domnii, Jaehaerys avea să petreacă mai multe zile și nopți ca oaspete al unui lord sau altul, sau ținând judecăți publice în piețe de sate și târguri, decât în Piatra Dragonului și în Fortăreața Roșie laolaltă. Iar de cele mai multe ori, Alysanne era împreună cu el, cu dragonul ei argintiu zburând alături de fiara lui uriașă care lucea ca bronzul.

Aegon Cuceritorul obișnuise să fie însoțit de până la o mie de cavaleri, oșteni, rândași, bucătărese și alți slujitori. Deși asemenea alaiuri erau fără doar și poate imagini mărețe, ele creau multe dificultăți pentru lorzii ce erau onorați de vizitele regale. Era greu să găzduiești și să hrănești atâția oameni, iar dacă regele dorea să meargă la vânătoare, pădurile din preajmă aveau să fie secătuite de vânat. Până și lordul cel mai avut se trezea adesea sărăcit până la plecarea regelui, cu beciurile golite de vin, cămările goale și jumătate din slujnice purtând bastarzi în pântece.

Jaehaerys era hotărât să procedeze altfel. În nicio vizită regală n-avea să fie însoțit de mai mult de o sută de oameni; douăzeci de cavaleri, iar restul oșteni și slujitori.

— Nu am nevoie să mă înconjur de spade, atâta timp cât îl călăresc pe Vermithor, a spus el.

O suită mai mică îi îngăduia de asemenea să ajungă la lorzi mai mărunți, ale căror castele nu fuseseră îndeajuns de încăpătoare pentru a-l găzdui pe Aegon. Dorința lui era să vadă și să fie văzut în multe locuri, dar să stea în fiecare mai puțin timp, astfel încât să nu ajungă niciodată un oaspete detestat.

Prima vizită regală urma să fie scurtă, începând din domeniile

Coroanei la miazănoapte de Debarcaderul Regelui și înaintând doar până la Valea lui Arryn. Jaehaerys dorea ca Alysanne să-l însoțească, însă deoarece Înălțimea Sa era grea cu prunc, se temea ca drumul să nu fie prea istovitor. Au început de la Stokeworth și Rosby, apoi au înaintat pe coastă spre miazănoapte, până la Duskendale. Acolo, în vreme ce regele a văzut docurile pentru construirea corăbiilor ale lordului Darklyn și s-a bucurat de o după-amiază de pescuit, regina a condus prima dintre Curțile femeilor, ce aveau să devină o parte importantă din toate vizitele regale următoare. Doar femeile și fetele aveau dreptul să participe la adunările acestea; indiferent de obârșie, toate erau îndemnate să-și împărtășească temerile, grijile și speranțele cu tânăra regină.

Totul s-a desfășurat fără incidente, până ce regele și regina au ajuns la Iazul Fecioarelor, unde trebuiau găzduiți de lordul și de lady Mooton vreme de două săptămâni, după care să traverseze Golful Crabilor spre Wickenden, Gulltown și Vale. Orașul Iazul Fecioarelor era vestit până departe pentru iazul lui cu apă dulce, unde, potrivit legendei, Florian Bufonul o zărise întâia oară pe Jonquil scăldându-se, în Epoca Eroilor. Ca mii de alte femei înaintea ei, regina Alysanne dorea să se scalde în iazul lui Jonquil, despre ale cărui ape se spunea că aveau uimitoare însușiri tămăduitoare. Cu multe veacuri în urmă, Lorzii de Iazul Fecioarelor ridicaseră în jurul lui o baie comună din piatră, pe care o încredințaseră unui ordin de surori sfinte. Niciun bărbat nu avea voie să intre acolo, așa că atunci când regina a venit să se afunde în apele sacre, era însoțită doar de doamnele ei de companie, de slujnice și de septe (Edyth și Lyra, care fuseseră alături de septa Ysabel ca novice, depuseseră recent jurământul pentru a deveni septe, sfințite în Credință și devotate reginei).

Bunătatea micuței regine, tăcerea Septului Stelat și îndemnurile celor Șapte Propovăduitori îi câștigaseră pe cei mai mulți Credincioși de partea lui Jaehaerys și Alysanne… dar există întotdeauna unii care nu vor fi mișcați, iar printre surorile ce îngrijeau Iazul Fecioarelor erau trei asemenea femei, ale căror inimi erau împietrite de ură. Ele și-au spus una celeilalte că apele sfinte vor fi pângărite pe vecie dacă regina se va scălda acolo în timp ce purta în pântec „spurcăciunea” regelui. Regina Alysanne abia își lepădase straiele, când au atacat-o cu pumnale pe care le ascunseseră sub veșminte.

Din fericire, atacatoarele nu erau războinice și nu țînuseră seama de curajul însoțitoarelor reginei. Deși dezbrăcate și vulnerabile, înțeleptele n-au șovăit, ci au pășit între atentatoare și stăpâna lor. Septa Edyth a fost tăiată pe față, Prudence Celtigar a fost înjunghiată în umăr, iar Rosamund Ball a primit în pântec un pumnal, care, după trei zile, i-a adus moartea, însă niciunul dintre tăișurile ucigașe n-a atins-o pe regină. Țipetele și zbieretele luptei i-au adus în goana mare

pe protectorii Alysannei, pentru că ser Joffrey Doggett și ser Gyles Morrigen păziseră intrarea în baia publică, fără să se fi gândit vreo clipă că pericolul pândea înăuntru.

Garda Regelui a sfârșit repede cu atacatoarele, ucigându-le pe două și capturând-o vie pe a treia pentru a fi descusută. Când a dezvăluit că alte șase femei din ordinul ei ajutaseră la plănuirea agresiunii, dar nu avuseseră și curajul de a mânui o armă, lordul Mooton a spânzurat-o pe vinovată și poate că le-ar fi spânzurat și pe nevinovate, dacă n-ar fi intervenit regina Alysanne însăși.

Jaehaerys a fost furios. Vizita în Vale a fost amânată și s-a revenit pe dată în siguranța Cetățuii lui Maegor. Regina Alysanne urma să rămână acolo până avea să nască, totuși experiența prin care trecuse a zguduit-o și a pus-o pe gânduri.

— Am nevoie de o protectoare personală, i-a spus ea înălțimii Sale. Cei Șapte ai tăi sunt loiali și bravi, dar sunt bărbați și există locuri unde bărbații nu pot intra.

Regele n-a putut s-o contrazică. Chiar în seara aceea un corb a plecat spre Duskendale, poruncindu-i noului lord Darklyn să o trimită la Curte pe sora lui vitregă, bastarda Jonquil Darke care-i încântase pe spectatori în timpul Războiului pentru Mantiile Albe, când fusese cavalerul misterios cunoscut doar ca Șarpele Stacojiu. Înveșmântată tot în stacojiu, ea a sosit la Debarcaderul Regelui după câteva zile și a acceptat cu plăcere numirea ca pavăză jurată a reginei. Cu vremea, avea să fie cunoscută în Ținut ca Umbra Stacojie, într-atât de aproape își păzea stăpâna.

La scurt timp după ce Jaehaerys și Alysanne s-au întors de la Iazul Fecioarelor și regina s-a instalat în iatacul ei, din Capătul Furtunii a sosit o veste minunată și neașteptată. Regina Alyssa rămăsese grea. Despre regina-văduvă, care avea patruzeci și patru de ani, se crezuse că trecuse de mult de vârsta la care mai putea naște, așa că sarcina aceea a fost privită ca o minune. În Orașul Vechi, Înaltul Septon însuși a proclamat că era o binecuvântare de la zei, „un dar de la Mama din Ceruri pentru o mamă care suferise mult, și cu vitejie”.

În toiul bucuriei a existat însă și îngrijorare. Alyssa nu mai avea robustețea din trecut; perioada de regență o istovise, iar a doua căsătorie nu-i adusese fericirea la care nădăjduise cândva. Posibilitatea unui copil a îmblânzit însă inima lordului Rogar, care și-a abandonat mâniile și s-a căit pentru infidelități, după care a rămas alături de soția lui. Alyssa însăși era temătoare, neuitând ultimul prunc pe care-l născuse regelui Aenys, fetița Vaella care murise în leagăn.

— N-aș mai putea rezista încă o dată la așa ceva, i-a spus soțului ei. Mi-ar sfâșia inima.

Însă copilul, când s-a născut în anul următor, avea să se dovedească

viguros și sănătos, un băiat voinic și roșu la față, care se născuse cu un smoc de păr negru ca pana corbului și „un zbieret ce putea fi auzit din Dorne până la Zid”. Lordul Rogar, care abandonase de mult orice speranțe de a avea urmași de la Alyssa, și-a numit fiul Boremund.

Dar zeii dăruiesc și dureri, nu doar bucurii. Cu mult înainte ca mama ei să nască, regina Alysanne a născut ea însăși un fiu, un băiat pe care l-a numit Aegon, pentru a-l cinsti atât pe Cuceritor, cât și pe fratele ei pierdut și mult deplâns, prințul neîncoronat. Întregul Ținut a mulțumit cerului, în frunte cu Jaehaerys, însă tânărul prinț se născuse timpuriu. Micuț și fragil, el a murit după numai trei zile. Regina Alysanne a fost atât de îndurerată, încât maesterii s-au temut și pentru viața ei. De atunci, ea a pus mereu moartea fiului ei pe seama femeilor care o atacaseră la Iazul Fecioarelor. Dacă i s-ar fi îngăduit să se scalde în apele tămăduitoare ale iazului lui Jonquil, spunea ea, atunci prințul Aegon ar fi trăit.

Nemulțumirile chinuiau și Piatra Dragonului, unde Rhaena Targaryen își instalase propria Curte micuță. Așa cum făcuseră cu Jaehaerys înainte, lorzii vecini au început s-o viziteze, însă Regina din Est nu era ca fratele ei. Mulți au fost primiți cu răceală, iar alții au trebuit să plece fără să le fi fost acordată o audiență.

Nici reunirea reginei Rhaena cu fiica ei Aerea nu se desfășurare cu bine. Prințesa nu-și amintea mama și nici regina n-o cunoștea pe copilă. De altfel nu avea niciun fel de dragoste pentru copii în general. Lui Aerea îi plăcuse forfota din Fortăreața Roșie, cu lorzi și lady și soli din ținuturi străine și ciudate care veneau și plecau întruna, cu cavaleri ce se antrenau în curți diminețile, cu menestreli, saltimbanci și bufoni care făceau șotii serile, ca și hărmălaia, pitorescul și agitația din Debarcaderul Regelui, aflat imediat dincolo de ziduri. Ea iubise de asemenea atenția ce se revărsa asupra ei ca moștenitoare a Tronului de Fier. Lorzi nobili, cavaleri galanți, cameriste, spălătorese și rândași deopotrivă o lăudaseră, o iubiseră și se întrecuseră între ei pentru a-i câștiga favorurile, iar ea fusese capul unui grup de fete tinere, nobile și umile, care terorizase castelul.

Iar toate acelea îi fuseseră luate când mama o adusese în Piatra Dragonului, în pofida vrerii ei. Prin comparație cu Debarcaderul Regelui, insula era banală, plicticoasă, somnolentă și tăcută. În castel nu existau fete de vârsta Aereei și nici nu i se îngăduia să se amestece printre fetele pescarilor din satul de dincolo de ziduri. Mama îi era o străină, uneori severă, iar alteori sfioasă, dedată timp îndelungat propriilor gânduri, iar femeile ce o înconjurau nu păreau defel interesate de Aerea. Dintre toate, prințesa s-a deschis doar spre Elissa Farman de pe Insula Frumoasă, care îi povestea din aventurile ei și care i-a promis c-o va învăța să navigheze. Nici lady Elissa nu era însă mai fericită în Piatra Dragonului, fiindcă ducea dorul întinselor ei

mări apusene și pomenea adesea de revenirea acolo.

— Să mă iei cu tine, ii spunea atunci prințesa Aerea și Elissa Farman izbucnea în râs.

Cu toate acestea, în Piatra Dragonului exista ceva ce Debarcaderul Regelui nu prea avea: dragoni. În citadela mare de sub umbra Muntelui Dragonului, alți dragoni se nășteau la fiecare soroc al lunii, sau cel puțin așa părea. Toate ouăle depuse de Dreamfyre pe Insula Frumoasă eclozaseră după ce ajunseseră pe Piatra Dragonului, iar Rhaena Targaryen avusese grijă ca fiica ei să-i cunoască pe dragoni.

— Alege-ți unul și fă-l al tău! a îndemnat-o regina. Și într-o bună zi vei zbura.

În curți existau de asemenea și dragoni mai mari, iar dincolo de ziduri erau dragoni sălbatici, care evadaseră din castel și-și făcuseră sălașuri în grote ascunse de pe versantul opus al muntelui. Prințesa Aerea îi știa pe Vermithor și Silverwing din timpul pe care-1 petrecuse la Curte, dar nu i se îngăduise niciodată să se apropie prea mult de ei. Aici însă îi putea vedea pe dragoni oricât de des ar fi vrut: cei abia ieșiți din găoace, cei tineri, Dreamfyre a mamei… și pe cei mai mari dintre toți, Balerion și Vhagar, uriași, bătrâni peste poate și somnoroși, dar încă înfricoșători atunci când se trezeau, se foiau și-și deschideau aripile.

În Fortăreața Roșie, Aerea își iubise calul, copoii de vânătoare și prietenele. În Piatra Dragonului, dragonii au devenit prietenii ei… singurii prieteni, cu excepția Elissei Farman… și fata a început să numere zilele până când putea să încalece pe unul și să zboare hăt departe.

Regele Jaehaerys a reușit să-și facă vizita prin Valea lui Arryn în anul 52 D.C., oprindu-se la Gulltown, Runestone, Redfort, Castelul Longbow, Casa Inimii și Porțile Lunii, înainte de a zbura cu Vermithor în sus pe Lancea Uriașului până la Eyrie, așa cum făcuse regina Visenya în timpul Cuceririi. Regina Alysanne l-a însoțit în unele dintre călătoriile acelea, dar nu în toate; încă nu-și recăpătase pe de-a întregul puterile după naștere și după amărăciunea care-i urmase. Cu toate acestea, prin intermediul ei a fost aranjată logodna dintre lady Prudence Celtigar și lordul Grafton de Gulltown. De asemenea, Înălțimea Sa a condus o Curte a femeilor la Gulltown și a doua la Porțile Lunii; cele auzite și aflate aveau să schimbe legile din cele Șapte Regate.

În ziua de azi oamenii amintesc adesea de legile reginei Alysanne, dar formularea aceea este neglijentă și incorectă. Înălțimea Sa nu avea niciun fel de putere să promulge legi, să emită decrete, să facă proclamații sau să anunțe sentințe. Este o eroare să vorbim despre ea așa cum am putea vorbi despre reginele Cuceritorului, Rhaenys și Visenya, totuși tânăra regină a avut o influență uriașă asupra regelui

Jaehaerys, iar când ea vorbea, el o asculta… așa cum a făcut la întoarcerea lor din Valea lui Arryn.

Curțile femeilor au atras atenția Alysannei asupra situației văduvelor din cele Șapte Regate. Mai cu seamă pe timp de pace, nu era ceva neobișnuit ca un bărbat să trăiască mai mult decât soția cu care se însurase in tinerețe, întrucât majoritatea bărbaților tineri mureau pe câmpul de bătălie, iar majoritatea femeilor tinere mureau în patul unde nășteau. Indiferent dacă erau nobili sau de rând, bărbații rămași văduvi în felul acela se însurau de multe ori din nou, iar a doua soție era privită cu ură de copiii primei neveste. Deoarece nu existau niciun fel de legături afective, la moartea bărbatului urmașii lui nu ezitau s-o alunge pe văduvă din casă, lăsând-o într-o stare de sărăcie lucie; în cazul lorzilor, moștenitorii lor o puteau lipsi pur și simplu de toate prerogativele, veniturile și slujitorii, reducând-o astfel la statutul unei chiriașe.

Pentru a îndrepta toate acestea, regele Jaehaerys a promulgat în anul 52 D.C Legea Văduvei, reafirmând dreptul fiului sau fiicei celei mai mari (acolo unde nu exista un fiu) de a moșteni, dar cerându-le moștenitorilor să le ofere văduvelor supraviețuitoare aceleași condiții de care se bucuraseră înainte de moartea soților lor. Văduva unui lord, indiferent dacă era a doua, a treia sau altă nevastă, nu mai putea fi alungată din castelul lui și nici lipsită de slujitori, haine și venituri. Aceeași lege însă le interzicea bărbaților să-i dezmoștenească pe copiii de la o primă soție, pentru a înzestra o soție ulterioară sau pe copii ei cu pământurile, reședințele sau proprietățile lor.

Construirea a fost cealaltă preocupare a regelui în anul acela. Munca a continuat la Groapa Dragonului, iar Jaehaerys a vizitat deseori șantierul pentru a vedea progresul cu propriii lui ochi. Pe când călărea însă de la Dealul lui Aegon spre Dealul lui Rhaenys, Înălțimea Sa a observat și starea lamentabilă în care se afla orașul său. Debarcaderul Regelui crescuse prea repede, cu case, prăvălii, maghernițe și bojdeuci apărând precum ciupercile după o ploaie zdravănă. Străzile erau înguste, întunecoase și murdare, cu casele atât de apropiate între ele, încât puteai trece de pe o fereastră în casa de vizavi. Ulițele se încolăceau ca niște șerpi beți. Noroiul, bălegarul și conținutul oalelor de noapte erau la tot pasul.

— Mi-aș dori să pot goli orașul de oameni, să-l dărâm și să-l reconstruiesc complet, a declarat regele consiliului său.

Întrucât nu dispunea nici de forța de muncă, nici de banii necesari pentru o astfel de lucrare masivă, Jaehaerys a făcut ce a putut. Ulițele au fost lărgite, îndreptate și pietruite acolo unde era posibil. Bojdeucile și șandramalele cele mai mizerabile au fost demolate. A fost construită o piață centrală măreață, în care s-au plantat arbori, pe sub care se întindeau tarabe și prăvălii. Din punctul acela central

porneau străzi lungi și largi, drepte ca sulițele: Calea Regelui, Calea Zeilor, Calea Surorilor, Calea Apei Negre (sau Calea Noroiului, așa cum au redenumit-o iute oamenii de rând). Nimic din toate acelea n-a putut fi săvârșit peste noapte; munca avea să continue vreme de ani, ba chiar decenii, însă totul a început în anul 52 D.C., la porunca regelui Jaehaerys.

Costul reconstruirii orașului n-a fost neînsemnat și a supus la alte presiuni vistieria Coroanei. Dificultățile au fost sporite de creșterea nepopularității Lordului Aerului, Rego Draz. În scurt timp, maestrul pentoshi al banilor devenise la fel de detestat ca predecesorul său, deși din cu totul alte motive. Se spunea despre el că era corupt și că fura aurul regelui pentru a-și umple propriile pungi, o acuzație pe care lordul Rego a tratat-o cu dispreț.

— De ce ar trebui să fur de la rege? Sunt de două ori mai bogat decât el.

Se mai spunea de asemenea că era păgân, fiindcă nu-i venera pe Cei Șapte. Mulți zei ciudați sunt adulați în Pentos, însă despre Draz se știa că nu-l venera decât pe unul, un idol mărunt al casei, care semăna cu o femeie însărcinată, cu sânii doldora și cap de liliac.

— Ea este singurul zeu de care am nevoie, era singurul lui răspuns în privința aceea.

Despre Draz se mai spunea că era metis, o afirmație pe care n-o putea nega, fiindcă toți pentoshi sunt parte andali și parte valyrieni, amestecați cu sclavi și cu popoare mai vechi, de mult uitate. Mai mult ca orice, lumea îl ura pentru averea pe care nu catadicsea s-o tăinuiască, ci o etala sfidător prin veșmintele-i de mătase, inelele cu rubine și palanchinul aurit.

Nici chiar dușmanii lordului Rego Draz nu puteau contesta că era un maestru al banilor iscusit, însă dificultățile cauzate de plățile pentru terminarea Gropii Dragonului și reconstruirea Debarcaderului Regelui puneau la încercare până și abilitățile lui. Impozitele puse pe mătase, mirodenii și crenelări nu puteau face față, așa că lordul Rego a impus fără chef o nouă dare: oricine intra sau ieșea din oraș trebuia să plătească o sumă care era colectată de străjerii de la porțile orașului. Dări suplimentare au fost puse pe cai, asini, măgari și boi, iar pentru căruțe și cotigi se plătea cel mai mult. Ținând seama de traficul zilnic și intens care era la intrarea și la ieșirea din Debarcaderul Regelui, birul porții s-a dovedit extrem de profitabil, aducând bani suficienți pentru a face față nevoilor… dar cu un cost considerabil pentru Rego Draz însuși, întrucât mormăielile împotriva lui s-au înzecit.

Vara lungă, recoltele bogate și pacea și prosperitatea atât în Ținut, cât și în afara hotarelor sale au ajutat totuși la știrbirea tăișului nemulțumirii și, pe măsuri ce anul s-a apropiat de sfârșit, Alysanne i-a

dat regelui o veste splendidă. Înălțimea Sa era din nou însărcinată. De data aceasta, a jurat regina, niciun dușman nu se va apropia de ea. Planurile pentru a doua vizită regală fuseseră deja făcute și anunțate, înainte ca starea reginei să devină cunoscută. Deși Jaehaerys a hotărât imediat că va rămâne lângă soția lui până la nașterea pruncului, Alysanne n-a vrut să audă de așa ceva. A insistat ca regele să plece.

Iar el i-a dat ascultare. Venirea anului nou l-a văzut pe Jaehaerys suind din nou în văzduh pe Vermithor, de data aceasta spre Ținuturile Riverane. Vizita regală a început cu o ședere în Harrenhal, ca oaspete al noului lord de acolo, Maegor Towers, în vârstă de nouă ani. Regele și suita lui au trecut apoi pe la Riverrun, Castelul Ghindei, Pinkmaiden, Atranta și Septul de Piatră. La cererea reginei Alysanne, lady Jennis Templeton a călătorit cu regele, pentru a ține Curți ale femeilor la Riverrun și Septul de Piatră în locul ei. Alysanne a rămas în Fortăreața Roșie, conducând întâlnirile consiliului în absența regelui și acordând audiențe de pe un scaun din catifea, la picioarele Tronului de Fier.

Pe când Înălțimea Sa înainta în sarcină, de cealaltă parte a Golfului Apei Negre, peste Defileu, o altă femeie năștea alt copil, a cărui sosire pe lume, deși mai puțin băgată în seamă, cu timpul avea să se dovedească de o importanță uriașă pentru Westeros și mările din jurul său. Pe insula Driftmark, fiul cel mai mare al lui Daemon Velaryon a devenit tată pentru întâia oară, când doamna lui i-a dăruit un băiat chipeș și sănătos. Copilul a fost numit Corlys, după stră-străunchiul care slujise cu atâta noblețe ca Lord Comandant al primei Gărzi a Regelui, dar în anii următori, cei din Westeros aveau să-l cunoască mai bine după porecla sa: Șarpele Mărilor.

Copilul reginei Alysanne s-a născut la scurt timp după aceea. Asta s-a întâmplat în luna a șaptea a anului 53 D.C., iar de data aceasta a fost o fată puternică și sănătoasă, care a fost numită Daenerys. Regele a primit vestea pe când se afla în Septul de Piatră. El a încălecat pe Vermithor și a revenit imediat la Debarcaderul Regelui. Deși Jaehaerys sperase ca un alt fiu să-i urmeze pe Tronul de Fier, a fost limpede că și-a iubit la nebunie fiica din prima clipă când a luat-o în brațe. Tot Ținutul s-a bucurat de asemenea de mica prințesă… mai puțin Piatra Dragonului.

Aerea Targaryen, fiica lui Aegon Neîncoronatul și a surorii sale Rhaena, avea unsprezece ani și fusese moștenitoarea Tronului de Fier de câtă vreme ținea minte (mai puțin în cele trei zile dintre nașterea și moartea prințului Aegon). Era o fată exuberantă, cu voință puternică și limbă îndrăzneață, încântată de atenția care i se acorda în calitate de viitoare regină, și n-a fost mulțumită când s-a pomenit înlocuită de prințesa nou-născută.

Probabil că și mama ei, regina Rhaena, a împărtășit aceleași

sentimente, dar a rămas tăcută și n-a suflat niciun cuvânt în această privință, nici chiar celor mai apropiate confidente. La momentul acela, avea destule necazuri personale în propriul castel, deoarece între ea și iubita ei Elissa Farman se căscase o prăpastie. Întrucât fratele ei, lordul Franklyn, refuzase să-i acorde orice parte din veniturile Insulei Frumoase, Elissa îi ceruse reginei-văduvă aur pentru a-și construi o corabie nouă în docurile de pe Driftmark, o ambarcațiune mare și iute, menită să navigheze până la Marea Apusului. Rhaena o refuzase.

— Nu aș putea suporta să mă părăsești, a spus ea.

Lady Elissa a auzit însă doar „Nu".

Călăuziți de cunoașterea istoriei, putem acum examina trecutul și vedea că toate semnele existau, desigur, semne amenințătoare ale unui viitor dificil, dar nici chiar arhimaesterii Conclavului n-au deslușit nimic, când au reflectat la anul ce se apropia de sfârșit. Nici măcar unul dintre ei nu și-a dat seama că noul an avea să se numere printre cei mai întunecați din lunga domnie a lui Jaehaerys Întâiul, un an atât de marcat de moarte, dezbinare și dezastru, încât maesterii și oamenii de rând deopotrivă aveau să-l numească Anul Străinului.

Prima moarte din 54 D.C. a sosit la numai câteva zile după sărbătorile ce marcaseră sosirea noului an: septonul Oswyck a murit în somn. Era bătrân și destul de bolnav de ceva vreme, totuși stingerea lui a coborât un lințoliu peste Curte. Într-un moment când regina regentă, Mâna Regelui și Credința se opuseseră căsătoriei dintre Jaehaerys și Alysanne, Oswyck fusese de acord să oficieze ritualurile pentru ei, iar curajul său nu fusese uitat. La cererea regelui, rămășițele i-au fost înhumate pe Piatra Dragonului, acolo unde slujise atât de mult și atât de loial.

Fortăreața Roșie era încă în doliu când a sosit următoarea lovitură, deși la momentul acela a părut o ocazie pentru sărbătoare. Un corb sosit din Capătul Furtunii a adus un mesaj uimitor. Regina Alyssa era din nou însărcinată, la vârsta de patruzeci și șase de ani.

— O a doua minune, a declarat Marele Maester Benifer când l-a anunțat vestea pe rege.

Septonul Barth, care preluase îndatoririle lui Oswyck după moartea acestuia, a fost mai rezervat. El a avertizat că Înălțimea Sa nu-și revenise niciodată pe deplin după nașterea lui Boremund și a întrebat dacă ar mai fi avut destulă putere să poarte altă sarcină până la termen. Rogar Baratheon era însă în culmea fericirii față de posibilitatea altui fiu și nu întrevedea nicio dificultate. Soția lui născuse șapte copii, a insistat el. De ce n-ar fi născut și un al optulea?

În Piatra Dragonului probleme de alt soi se apropiau de punctul critic. Lady Elissa Farman nu mai putea suporta viața pe insulă și i-a spus reginei Rhaena că auzise chemarea mării; sosise vremea să plece. Nefiind o femeie care să-și trădeze sentimentele, Regina din Est a

primit știrea cu chip împietrit.

— Te-am rugat să stai, a replicat ea. Nu te voi implora. Dacă trebuie să pleci, pleacă.

Prințesa Aerea nu avea totuși stăpânirea de sine a mamei ei. Când lady Elissa a venit să-și ia rămas-bun, fata a izbucnit în plâns și i s-a prins de un picior, rugând-o să rămână sau, dacă nu putea, s-o ia și pe ea.

— Vreau să fiu cu tine, a spus Aerea. Vreau să navighez pe mări și să am aventuri.

Ni se spune că lady Elissa a vărsat de asemenea o lacrimă, dar a împins-o cu blândețe pe prințesă la o parte și i-a spus:

— Nu, copilă, locul tău este aici.

Elissa Farman a plecat spre Driftmark în dimineața următoare. De acolo s-a îmbarcat peste Marea Îngustă către Pentos. După aceea a mers pe uscat până la Braavos, ai cărui constructori de corăbii erau mai faimoși, însă Rhaena Targaryen și prințesa Aerea nu avuseseră habar care va fi destinația ei finală. Regina credea că ea se oprise pe Driftmark. Lady Elissa avea însă motive întemeiate să pună o distanță cât mai mare între ea și regină. La două săptămâni după plecarea ei, ser Merrell Bullock, care continua să fie comandantul garnizoanei castelului, a adus înaintea Rhaenei trei rândași îngroziți și pe paznicul curții dragonilor. Lipseau trei ouă de dragon, iar o căutare de câteva zile nu a dus la găsirea lor. După ce i-a interogat îndeaproape pe toți cei care aveau acces la dragoni, ser Merrell a fost convins că lady Elissa plecase cu ouăle.

Dacă trădarea aceea din partea unei persoane pe care o iubise a rănit-o pe Rhaena Targaryen, ea și-a ascuns bine sentimentele, dar nu și furia. I-a poruncit lui ser Merrell să-i chestioneze încă și mai aspru pe toți rândașii. Când interogatoriile lui s-au dovedit nerodnice, ea l-a mazilit din funcție și l-a alungat din Piatra Dragonului, împreună cu fiul său, ser Alyn, și cu o duzină de alți bărbați care i s-au părut necurați. Rhaena a ajuns chiar să-l cheme pe soțul ei, Androw Farman, cerând să știe dacă fusese părtaș la fapta surorii lui. Negările lui n-au făcut decât să amplifice mânia reginei, iar răcnetele lor au putut fi auzite răsunând prin sălile Pietrei Dragonului. Rhaena a trimis oameni la Driftmark, care n-au aflat decât că lady Elissa se îmbarcase către Pentos. Regina a trimis oameni la Pentos, dar acolo dispăreau toate urmele.

Abia atunci Rhaena Targaryen a încălecat pe Dreamfyre și a zburat la Fortăreața Roșie, ca să-și informeze fratele despre cele petrecute.

— Elissa nu iubea dragonii, i-a spus ea regelui. Ea dorea doar aur ca să construiască o corabie. Va vinde ouăle, care valorează…

— … cât o flotă întreagă.

Jaehaerys își primise sora în salonul său, avându-l ca martor doar

pe Marele Maester Benifer, care să consemneze ce se vorbea.

— Dacă ouăle acelea se vor deschide, a adăugat regele, în lume va exista și un alt stăpân al dragonilor, unul care nu va fi din Casa noastră.

— Poate că nu se vor deschide, a spus Benifer. Poate că asta nu se poate face departe de Piatra Dragonului. Căldura… se știe că unele ouă de dragon se pietrifică pur și simplu.

— Atunci un negustor de mirodenii din Pentos se va trezi proprietarul a trei pietroaie foarte scumpe, a zis Jaehaerys. Altfel însă… ieșirea din găoace a trei pui de dragon nu-i ceva care să poată fi tăinuit cu ușurință. Oricine va fi cel care-i are va dori să se fălească. Noi trebuie să avem ochi și urechi în Pentos, Tyrosh, Myr și toate Orașele Libere. Să oferim recompense pentru orice informație despre dragoni.

— Ce vrei să faci? l-a întrebat Rhaena.

— Ce trebuie să fac. Ce trebuie să faci și *tu*. Să nu crezi că te-ai spălat pe mâini în privința asta, draga mea surioară. Ai vrut Piatra Dragonului și ți l-am dat, iar tu ești cea care ai adus-o acolo pe femeia aia. Pe hoața aia.

Domnia îndelungată a lui Jaehaerys Targaryen Întâiul a fost pașnică, în mare parte; războaiele pe care le-a purtat au fost puține și scurte. Să nu-l confundăm totuși pe Jaehaerys cu tatăl său, Aenys. În el n-a existat nimic slab, nimic șovăielnic, așa cum Rhaena și Marele Maester Benifer au văzut atunci, când regele a continuat, spunând:

— Dacă dragonii vor apărea, oriunde între Ținut și Yi Ti, vom cere să ne fie înapoiați. Ne-au fost furați și sunt ai noștri de drept. Iar dacă cererea ne va fi refuzată, atunci ne vom duce să-i luăm. Îi vom aduce înapoi dacă vom putea, sau îi vom ucide dacă asta nu va fi posibil. Niciun pui de dragon nu le poate face față lui Vermithor și Dreamfyre.

— Dar Silverwing? a întrebat Rhaena. Sora noastră…

—… n-a avut niciun rol aici. N-o voi pune în ghearele primejdiei.

Regina din Est a zâmbit atunci.

— Ea este Rhaenys și eu sunt Visenya. Nicicând nu am gândit altfel.

— Înălțimea Ta vorbește despre purtarea unui război peste Marea îngustă, a rostit Marele Maester Benifer. Costurile…

— … vor trebui suportate. Nu voi îngădui renașterea Valyriei. Închipuie-ți ce ar face triarhii din Volantis cu dragonii. Să ne rugăm să nu se ajungă niciodată la așa ceva.

Iar prin cuvintele acelea Înălțimea Sa a pus capăt întâlnirii, avertizandu-i pe ceilalți să nu vorbească nimănui despre ouăle dispărute.

— Nimeni nu trebuie să știe despre asta decât noi trei.

Era însă prea târziu pentru precauția aceea. Pe Piatra Dragonului, furtul era știut de toți, chiar și de pescari. Iar pescarii, după cum se

știe, călătoresc pe alte insule și astfel rumoarea sa întins. Acționând prin intermediul maestrului pentoshi al banilor, care avea agenți în toate porturile, Benifer a trimis vorbă peste Marea Îngustă așa cum poruncise regele… „plătind bani buni unor oameni răi” (în cuvintele lui Rego Draz) pentru orice informații despre ouă de dragoni, dragoni sau Elissa Farman. Iscoade, informatori, curteni și curtezane au produs sute de rapoarte, dintre care vreo douăzeci s-au dovedit prețioase pentru Tronul de Fier din alte motive… însă despre ouăle de dragoni nu s-a aflat nimic valoros.

Știm acum că lady Elissa s-a îndreptat spre Braavos după ce a debarcat în Pentos, deși nu înainte de a-și schimba numele. După ce fusese alungată de pe Insula Frumoasă și dezmoștenită de fratele ei lordul Franklyn, ea și-a născocit propriul nume de bastardă, spunându-și Alys Westhill. Sub identitatea aceea a reușit să capete o audiență la Lordul Mării din Braavos. Menajeriei sale i se dusese vestea până departe și Lordul Mării a fost încântat să cumpere ouăle de dragon. Elissa a încredințat Băncii de Fier aurul pe care l-a primit în schimbul ouălor și l-a folosit după aceea pentru a finanța construirea *Urmăritoarei soarelui*, corabia la care visase de atâția ani.

Nimic din toate acestea nu se știa însă pe atunci în Westeros și în scurt timp regele Jaehaerys s-a trezit asediat de altă grijă. În Septul Stelat din Orașul Vechi, Înaltul Septon s-a prăbușit pe când suia scara spre iatacul său și a murit înainte să fi căzut până la treapta cea mai de jos. În tot Ținutul, clopotele din toate septele au bătut îndurerate. Părintele Credinței plecase să se alăture Celor Șapte.

Dar regele nu avea timp pentru rugăciuni sau jelanie. De îndată ce Preacucernicia Sa avea să fie înhumat, Cei Mai Cucernici aveau să se reunească în Septul Stelat pentru a-i alege succesorul, iar Jaehaerys știa prea bine că pacea Ținutului depindea de continuarea de către noul ales a politicilor predecesorului său. Regele avea propriul lui candidat pentru coroana de cristal: septonul Barth, care sosise pentru a se îngriji de biblioteca din Fortăreața Roșie și devenise unul dintre sfetnicii lui cei mai de încredere. Barth însuși a avut nevoie de jumătate de noapte pentru a-l convinge pe înălțimea Sa asupra nebuniei alegerii sale; el era prea tânăr, prea puțin cunoscut, prea neortodox în opinii și nu făcea nici măcar parte dintre Cei Mai Cucernici. Nu avea nicio speranță de a fi ales. Jaehaerys avea nevoie de alt candidat, unul mai acceptabil pentru frații săi de Credință.

Regele și lorzii din consiliu au căzut totuși de acord într-o privință: trebuiau să facă tot ce era necesar pentru a se asigura că nu va fi ales septonul Mattheus. Perioada pe care acesta o petrecuse în Debarcaderul Regelui lăsase în urmă destulă neîncredere și Jaehaerys nu putea nici să uite, nici să-i ierte cuvintele rostite la porțile Pietrei Dragonului.

Rego Draz a sugerat că unele mite bine plasate ar putea produce rezultatul dorit.

— Dacă împrăștiem destul aur printre Cei Mai Cucernici, mă vor alege pe mine, a chicotit el, deși n-aș dori funcția aceea.

Daemon Velaryon și Qarl Corbray erau partizanii unei demonstrații de forță, deși lordul Daemon dorea să-și trimită flota, pe când lordul Qarl s-a oferit să conducă o oaste. Cocoșatul maestru al legilor Albin Massey s-a întrebat dacă n-ar fi fost posibil ca septonul Mattheus să sufere aceeași soartă ca Înaltul Septon care le adusese atâtea necazuri lui Aenys și Maegor: o moarte neașteptată și misterioasă. Septonul Barth, Marele Maester Benifer și regina Alysanne au fost îngroziți de toate propunerile acelea, iar regele le-a respins de la bun început. În locul lor, a decis ca el și regina să meargă de îndată la Orașul Vechi. Preacucernicia Sa fusese un slujitor credincios al zeilor și un prieten de nădejde al Tronului de Fier, așa încât era firesc ca ei să fie acolo și să asiste la funeraliile lui.

Unicul mod prin care puteau ajunge în Orașul Vechi la timp era pe aripile dragonilor.

Toți lorzii din consiliu, până și septonul Barth, au fost neliniștiți de ideea ca regele și regina să meargă singuri în Orașul Vechi.

— Printre frații mei mai sunt unii care nu-l iubesc pe Înălțimea Ta, a spus Barth.

Lordul Daemon i-a dat dreptate și i-a amintit lui Jaehaerys despre cele întâmplate cu regina la Iazul Fecioarelor. Când regele a insistat că va beneficia de protecția Casei Hightower, au fost schimbate priviri îngrijorate.

— Lordul Donnel este intrigant și ranchiunos, a spus Manfryd Redwyne. Eu n-am încredere în el și nici Înălțimea Ta n-ar trebui să aibă. El face ceea ce crede că-i cel mai bine pentru sine, pentru Casa sa și pentru Orașul Vechi și nu-i pasă câtuși de puțin de alții sau de altele. Nici chiar de regele lui.

— Atunci trebuie să-l conving că ceea ce este cel mai bine pentru regele lui este cel mai bine pentru el, pentru Casa lui și pentru Orașul Vechi, a zis Jaehaerys. Cred că pot face asta.

A pus apoi capăt discuțiilor și a poruncit să fie aduși dragonii.

Chiar și pentru un dragon, zborul de la Debarcaderul Regelui la Orașul Vechi este lung. Regele și regina au făcut două popasuri, o dată la Podul Amar și o dată la Highgarden, odihnindu-se peste noapte și ținând sfat cu lorzii lor. Lorzii din consiliu insistaseră să ia totuși cu ei un minimum de protecție. Ser Joffrey Doggett a zburat cu Alysanne, iar Umbra Stacojie, Jonquil Darke, a zburat cu Jaehaerys, pentru a echilibra greutatea pe care o purta fiecare dragon.

Apariția neașteptată a lui Vermithor și Silverwing deasupra Orașului Vechi a adus mii de oameni pe străzi, care se holbau și arătau

cu degetul. Vestea sosirii lor nu fusese anunțată din vreme și mulți din oraș s-au speriat, întrebându-se ce ar putea însemna asta… și poate niciunul mai mult ca septonul Mattheus, care a pălit când a fost înștiințat. Jaehaerys a coborât cu Vermithor în piața mare de marmură din fața Septului Stelat, dar regina sa a fost cea care i-a făcut pe orășeni să icnească atunci când Silverwing s-a lăsat chiar pe Turnul înalt, iar bătăile aripilor lui au aţâțat flăcările faimosului său far.

Deși funeraliile Înaltului Septon erau aparent scopul vizitei lor, Preacucernicia Sa fusese deja înhumat în criptele de sub Septul Stelat până la sosirea regelui și a reginei. Jaehaerys a rostit totuși un panegiric, adresându-se unei mulțimi uriașe de septoni, maesteri și oameni de rând strânși în piața cea mare. El a încheiat, anunțând că va rămâne în Orașul Vechi împreună cu regina până la alegerea noului Înalt Septon, „ca să-i putem cere binecuvântarea". Mai târziu Arhimaesterul Goodwyn a scris: „Poporul a aclamat, maesterii au încuviințat cu înțelepciune din capete, iar septonii au schimbat priviri și s-au gândit la dragoni."

În timpul cât au rămas în Orașul Vechi, Jaehaerys și Alysanne au dormit chiar în odăile lordului Donnel din vârful Turnului înalt, cu întregul Oraș Vechi întins sub ei. Nu știm cu certitudine ce cuvinte au fost schimbate între ei și gazda lor, întrucât discuțiile acelea s-au petrecut înapoia ușilor închise, fără să fie prezent măcar un singur maester. După ani însă, regele Jaehaerys i-a spus septonului Barth tot ce se întâmplase și acesta a scris o relatare sumară pentru a rămâne în istorie.

Casa Hightower din Orașul Vechi era veche, puternică, bogată, mândră… și numeroasă. Tradiția sa de multă vreme fusese ca fiii, frații, verii și bastarzii lor cei mai tineri să se alăture Credinței, în care mulți avansaseră de-a lungul veacurilor. În anul 54 D.C., lordul Donnel Hightower avea un frate mai mic, doi nepoți și șase veri care-i slujeau pe Cei Șapte; fratele, nepotul și doi veri purtau țesătura cu fir de argint a Celor Mai Cucernici. Dorința lordului Donnel era ca unul dintre ei să devină Înalt Septon.

Regelui Jaehaerys nu-i păsa din care Casă provenea Preacucernicia Sa sau dacă era de obârșie nobilă ori umilă. Unica lui grijă era ca noul Înalt Septon să fie un Excepționalist. Tradiția targaryană a căsătoriilor între frați nu mai trebuia pusă niciodată sub semnul întrebării de Septul Stelat.

El dorea ca noul Tată al Credinței să facă Excepționalismul doctrina oficială a Credinței. Și cu toate că Înălțimea Sa nu avea nicio obiecție față de fratele lui Donnel sau față de restul rudelor lui, niciunul dintre aceia nu se exprimase deocamdată asupra subiectului, așa că…

După ore de discuții s-a ajuns la o înțelegere, care a fost pecetluită printr-un banchet măreț, la care lordul Donnel a lăudat înțelepciunea

regelui și în același timp i-a făcut cunoștință cu frații, unchii, nepoții, nepoatele și verii lui. De cealaltă parte a orașului, în Septul Stelat, Cei Mai Cucernici s-au întrunit pentru a-și alege noul păstor, având printre ei, fără s-o fi știut, agenți ai lordului Hightower și ai regelui. Au fost necesare patru tururi de scrutin. Septonul Mattheus a condus în cel dintâi, așa cum se anticipa, totuși i-au lipsit voturile necesare pentru a-și asigura coroana de cristal. După aceea numărul susținătorilor săi s-a redus cu fiecare votare, pe când susținătorii altora s-au înmulțit.

În al patrulea tur de scrutin, Cei Mai Cucernici au abandonat tradiția și au ales pe cineva care nu făcea parte dintre ei. Acesta a fost septonul Alfyn, care traversase Reach de o duzină de ori, propovăduind din lectică despre Jaehaerys și regina lui. Cele Șapte Regate nu aveau un susținător mai viguros al Excepționalismului decât Alfyn, însă el era cel mai vârstnic dintre cei Șapte Propovăduitori și, în plus, olog de ambele picioare, astfel că părea probabil ca Străinul să-l caute foarte devreme. Când urma să se întâmple asta, succesorul lui avea să fie din Casa Hightower, l-a asigurat regele pe lordul Donnel, cu condiția ca rudele lui să se alinieze ferm alături de Excepționaliști în decursul conducerii septonului Alfyn.

Așa s-a căzut la înțelegere, dacă relatarea septonului Barth poate fi crezută. Barth însuși n-a pus-o sub semnul întrebării, deși a deplâns corupția care-i făcuse atât de lesne de manipulat pe Cei Mai Cucernici. „Ar fi mai bine dacă Cei Șapte înșiși și-ar alege Glasul pe pământ, dar când zeii tac, lorzii și regii se vor face auziți”, a scris el și a adăugat că atât Alfyn, cât și fratele lordului Donnel, care i-a urmat, meritau coroana de cristal mai mult decât ar fi putut-o merita vreodată septonul Mattheus.

Nimeni n-a fost mai uluit de alegerea pentru Înaltul Septon decât septonul Alfyn însuși, care se afla la Ashford când a primit vestea. Călătorind în lectică, el a avut nevoie de mai bine de două săptămâni ca să ajungă în Orașul Vechi. Pe când îi aștepta sosirea, Jaehaerys a fost la Bandallon, Trei Turnuri, Uplands și Honeyholt. Ba chiar a zburat cu Vermithor până pe Arbor, unde a gustat unele dintre cde mai alese vinuri ale insulei. Regina Alysanne a rămas în Orașul Vechi. Surorile tăcute au găzduit-o în mănăstirea lor pentru o zi de rugăciuni și meditație. O altă zi a petrecut-o cu septele ce-i îngrijeau pe bolnavii și săracii orașului. Printre novicele cu care s-a întâlnit s-a numărat și nepoata ei Rhaella, despre care Înălțimea Sa a declarat că era o tânără învățată și devotată, „dar care suferă mult de bâlbâieli și îmbujorări la față”. Vreme de trei zile, regina s-a afundat în marea bibliotecă a Citadelei, din care a ieșit doar pentru a participa la prelegeri despre războaiele valyriene cu dragoni, arta folosirii lipitorilor și zeii din Insulele Verii.

După aceea, cina cu arhimaesterii în propria lor sală de mese, ba

chiar și-a îngăduit să le țină o cuvântare.

— Dacă n-aș fi devenit regină, a spus ea Conclavului, mi-ar fi plăcut să fiu maester. Citesc, scriu, gândesc, nu mă tem de corbi… sau de nițel sânge. Există și alte fete de obârșie nobilă care simt la fel. De ce nu le primiți în Citadela voastră? Dacă nu vor putea ține pasul, trimiteți-le acasă, așa cum îi trimiteți acasă pe băieții care nu sunt destul de inteligenți. Dacă le veți oferi fetelor o șansă, ați putea fi surprinși de numărul mare al celor ce vor făuri un colan.

Nedorind s-o contrazică pe regină, arhimaesterii au surâs la auzul cuvintelor ei, au încuviințat din capete și au asigurat-o pe Înălțimea Sa că se vor gândi la propunerea aceea.

După ce a ajuns în Orașul Vechi, noul Înalt Septon și-a făcut veghea în Septul Stelat, a fost uns și consacrat Celor Șapte, abandonându-și numele laic și toate legăturile laice, iar apoi i-a binecuvântat pe regele Jaehaerys și regina Alysanne într-o ceremonie publică solemnă. La momentul acela, Garda Regelui și o suită de slujitori se alăturaseră deja regelui și reginei, așa că Înălțimea Sa a hotărât să se întoarcă prin Hotarele dornishene și Ținuturile Furtunii. Au urmat vizite la Horn Hill, Cântecul Nopții și Blackhaven.

Cel din urmă i-a plăcut în mod aparte reginei Alysanne. Deși castelul era mic și modest, prin comparație cu reședințele mărețe ale Ținutului, lordul Dondarrion a fost o gazdă minunată, iar fiul său, Simon, cânta la harpă la fel de bine pe cât lupta în tumiruri, și a întreținut cuplul regal cu balade triste despre îndrăgostiți nefericiți și despre căderea regilor. Regina a fost atât de fermecată de el, încât suita a zăbovit la Blackhaven mai mult decât intenționaseră. Se aflau încă acolo când un corb a sosit de la Capătul Furtunii cu o veste tristă: mama lor, regina Alyssa, era pe patul de moarte.

O dată în plus, Vermithor și Silverwing s-au ridicat în văzduh, pentru a-i duce cât mai repede pe rege și pe regină la căpătâiul mamei lor. Restul alaiului regal avea să-i urmeze pe uscat prin Stonehelm, Cuibul Ciorii și Cuibarul Grifonului, sub comanda lui ser Gyles Morringen, Lord Comandant al Gărzii Regelui.

Măreața fortăreață Baratheon de la Capătul Furtunii nu avea decât un singur turn, masivul turn tambur clădit de Durran Mâhnirea Zeilor în cursul Epocii Eroilor, pentru a rezista mâniei zeului furtunilor. În vârful turnului aceluia, având deasupra doar odăița maesterului și cuibarul corbilor, Alysanne și Jaehaerys au găsit-o pe mama lor dormind într-un pat ce duhnea a urină, scăldată în sudori și scofâlcită ca o băbătie, cu excepția pântecului umflat. Un maester, o moașă și trei cameriste îi erau în preajmă, toate posomorâte. Jaehaerys l-a găsit pe lordul Rogar așezat pe un scaun în fața ușii camerei, beat și disperat. Când regele l-a întrebat de ce nu era alături de soția sa, Lordul Capătului Furtunii a mârâit:

— În camera aia a intrat Străinul. Îi simt duhoarea.

Maesterul Kyrie le-a spus că acel respiro scurt îi fusese îngăduit reginei Alyssa doar de o cupă de vin în care îi turnase somn-dulce; cu câteva ore înainte, ea fusese în agonie.

— A țipat din toți rărunchii, a adăugat o slujnică. Orice fărâmă de mâncare i-am da o leapădă și suferă de dureri îngrozitoare.

— Nu-i venise vremea, a spus regina Alysanne în lacrimi. Nu încă.

— Abia peste o lună ar fi trebuit, a confirmat moașa. Astea nu-s chinurile facerii, domniile voastre. Ceva s-a rupt înlăuntrul ei. Pruncul moare sau va muri în curând. Mama-i prea vârstnică, n-are putere să-mpingă și pruncul s-a răsucit înăuntru… nu-i bine. Până în zori se vor stinge, amândoi. Să-mi fie cu iertare.

Maesterul Kyrie n-a contrazis-o. Laptele de mac ar fi alinat durerile reginei, a zis el, și-l pregătise deja… dar o putea ucide pe Înălțimea Sa la fel de lesne pe cât ar fi ajutat-o și aproape cu siguranță l-ar fi ucis pe făt. Când Jaehaerys a întrebat ce se putea fi făcut, maesterul a răspuns:

— Pentru regină, nimic. Este mai presus de puterile mele s-o salvez. Există totuși o șansă, o șansă măruntă, să pot salva copilul. Pentru asta ar trebui să tai pântecul reginei, s-o deschid și să scot pruncul din ea. Pruncul poate sau nu să trăiască. Regina va muri.

Cuvintele lui au făcut-o pe regina Alysanne să izbucnească în plâns.

Regele a rostit apăsat doar atât:

— Femeia este mama mea și o regină.

După aceea a ieșit din odaie, l-a ridicat pe Rogar Baratheon în picioare și l-a târât înapoi în încăperea pentru nașteri, unde i-a cerut maesterului să-și repete cuvintele.

— Este soția ta, i-a reamintit regele Jaehaerys lordului Rogar. Tu trebuie să hotărăști.

Ni se spune că lordul Rogar nu și-a putut privi soția. De asemenea, nu și-a putut găsi cuvintele, până când regele l-a prins brutal de braț și l-a zgâlțâit.

— Salvează-mi fiul! i-a spus Rogar maesterului.

După aceea s-a smuls din strânsoarea regelui, s-a eliberat și a ieșit în fugă din odaie. Maesterul Kyrie a încuviințat din cap și a trimis să-i fie aduse cuțitele.

În multe dintre istorisirile ce ne-au parvenit ni se spune că regina Alyssa s-a trezit din somnu-i înainte ca maesterul să fi început. Deși sfâșiată de durere și de convulsii violente, ea a plâns lacrimi de fericire, văzându-și copiii. Când Alysanne i-a spus ce urma să se întâmple, Alyssa și-a dat încuviințarea.

— Salvați-mi copilul! a șoptit ea. Eu mă voi duce să-mi revăd fiii. Baba îmi va lumina calea.

Este plăcut să credem că acelea au fost ultimele cuvinte ale reginei. Este trist să amintim că alte istorisiri ne spun că înălțimea Sa a murit fără să se trezească atunci când maesterul Kyrie i-a deschis pântecul. Într-o privință, toți cronicarii sunt de acord: Alysanne și-a ținut mama de mână de la început până la sfârșit, când primul țipăt al pruncului a răsunat în odaie.

Lordul Rogar nu a căpătat al doilea fiu pentru care se rugase. Copilul a fost o fată, născută atât de mică și atât de slăbuță, încât moașa și maesterul deopotrivă n-au crezut că va supraviețui. Ea i-a surprins pe amândoi, așa cum avea să surprindă pe mulți alții în vremea ei. După niște zile, când își revenise îndeajuns, Rogar Baratheon și-a numit fiica Jocelyn.

Mai întâi însă, nobilul lord a avut de-a face cu o sosire mult mai arțăgoasă. Zorii se iteau și trupul reginei Alyssa încă nu se răcise, când Vermithor a ridicat capul din locul unde se încolăcise și dormea în curte și a scos un muget care a deșteptat jumătate din Capătul Furtunii. Simțise apropierea altui dragon. După câteva clipe a coborât Dreamfyre, cu smocuri argintii scânteindu-i în lungul spinării, în vreme ce aripile albastru-deschis îi fâlfâiau pe fundalul roșu al răsăritului. Rhaena Targaryen sosise să-i ceară iertare mamei ei.

Ajunsese însă prea târziu; regina Alyssa murise. Deși regele i-a spus că nu trebuia să vadă rămășițele mamei, Rhaena a insistat, a smuls cuverturile ce o acopereau și a privit lucrarea maesterului. După mult timp, s-a întors cu spatele, apoi și-a sărutat fratele pe obraz și și-a îmbrățișat sora mai mică. Se spune că cele două regine au rămas o vreme una în brațele celeilalte, dar când moașa i-a întins Rhaenei copila nou-născută, ea a refuzat.

— Unde-i Rogar? a întrebat.

L-a găsit în sala mare, ținându-l în poale pe fiul lui, Boremund, înconjurat de frații și de cavalerii săi. Rhaena Targaryen și-a croit drum printre toți, s-a oprit lângă el și a început să-l blesteme în față.

— Sângele ei îți mânjește mâinile! a răcnit ea. Sângele ei este pe mădularul tău. Fie să mori, zbierând.

Rogar Baratheon a fost indignat de acuzațiile ei.

— Ce spui, femeie? Asta-i voința zeilor. Străinul vine după noi toți. Cum poate să fie lucrarea mea? Ce am făcut?

— Ți-ai vârât mădularul în ea. Ea ți-a dăruit un fiu și asta ar fi trebuit să fie îndeajuns. *Salvează-mi soția*, ar fi trebuit să spui, dar ce-nseamnă soțiile pentru bărbați ca tine?

Rhaena s-a întins, apoi l-a prins de barbă și i-a tras capul spre al ei.

— Ascultă-mă bine, lordul meu! Să nu te gândești să te mai însori vreodată. Ai grijă de puiandrii pe care mama mea ți i-a dăruit, de fratele și de sora mea vitregă. Ai grijă să nu ducă lipsă de nimic. Dacă vei face asta, te voi lăsa în pace. Dar dacă voi auzi vreodată că ai luat

de soție altă sărmană fecioară, voi face din Capătul Furtunii un Harrenhal, cu tine și cu ea înăuntru.

După ce a ieșit în trombă din sală, revenind la dragonul ei din curte, lordul Rogar și frații lui au râs împreună.

— Este nebună, a declarat nobilul lord. Ce crede, că m-a speriat? *Pe mine?* Eu nu m-am speriat de mânia lui Maegor cel Crud și m-aș speria de nevricalele ei?

După aceea a băut o cupă de vin, și-a chemat administratorul ca să facă aranjamentele pentru înmormântarea soției sale și și-a trimis fratele, pe ser Garon, să-i invite pe rege și regină să rămână la un ospăț în cinstea fiicei sale7.

Regele care a revenit la Debarcaderul Regelui de la Capătul Furtunii era trist. Cei Mai Cucernici îi dăduseră Înaltul Septon dorit, Doctrina Excepționalismului avea să fie integrată în Credință, iar el ajunsese la un acord cu puternicii Hightower din Orașul Vechi. Totuși victoriile acelea fuseseră întunecate de gustul amar al morții mamei sale. Cu toate acestea, Jaehaerys nu era unul care să piardă mult timp afundat în gânduri; așa cum avea să facă de multe ori în cursul îndelungatei sale domnii, regele și-a îndepărtat tristețile și s-a cufundat în cârmuirea Ținutului.

Vara lăsase de acum locul toamnei și frunzele cădeau în toate cele Șapte Regate, un nou Rege Vultur apăruse în Munții Roșii, boala sudorii izbucnise în Trei surori, iar Tyrosh și Lys se îndreptau către un război, care avea aproape cu siguranță să cuprindă Treptele de Piatră și să perturbe negoțul. Toate acestea trebuiau soluționate și într-adevăr tânărul rege le-a abordat.

Regina Alysanne a găsit un răspuns diferit. După ce pierduse o mamă, ea și-a găsit tihna într-o fiică. Deși încă nu împlinise un an și jumătate, prințesa Daenerys începuse să vorbească (într-un fel) cu mult înainte de prima ei aniversare și trecuse de la târâș și umblatul de-a bușilea, la mersul în picioare și alergare.

— Este o fată tare grăbită, i-a spus doica reginei.

Mica prințesă era o copilă fericită, nesfârșit de curioasă și complet netemătoare, o încântare pentru toți care o cunoșteau. A fermecat-o într-o asemenea măsură pe Alysanne, încât pentru o vreme Înălțimea Sa a început chiar să lipsească de la întâlnirile consiliului, preferând să-și petreacă zilele jucându-se cu ea și citindu-i poveștile pe care propria ei mamă i le citise în copilărie.

— Este atât de isteață, i-a spus ea regelui, încât în scurtă vreme îmi va citi ea mie. Va fi o regină măreață, știu asta.

Dar Străinul nu-și terminase treaba cu Casa Targaryen în anul acela crud 54 D.C. De cealaltă parte a Golfului Apei Negre, în Piatra Dragonului, Rhaena Targaryen găsise noi neplăceri când a revenit de la Capătul Furtunii. Departe de a fi o bucurie și o liniște pentru ea, așa

cum era Daenerys pentru Alysanne, propria ei fiică Aerea devenise o teroare, un copil sălbatic și încăpățânat care-și sfida septa, mama și pe maesteri deopotrivă, își maltrata servitoarele, lipsea de la rugăciuni, lecții și mese fără să fi cerut voie și se adresa bărbaților și femeilor de la Curtea Rhaenei cu nume fermecătoare ca „Ser Dobitoc”, „lord Rât-de-porc” și „lady pârțăgoasă”.

Deși mai puțin verbal și sfidător pe față, soțul Înălțimii Sale, Androw Farman, nu era mai puțin furios. Când în Piatra Dragonului sosise vestea că regina Alyssa se afla pe patul morții, Androw anunțase că-și va însoți soția la Capătul Furtunii. În calitate de soț, zisese el, locul lui era alături de Rhaena, pentru a-i oferi alinare. Regina îl refuzase însă și n-o făcuse defel cu blândețe. O ceartă violentă precedase plecarea ei și înălțimea Sa fusese auzită spunând: „A plecat Farmanul care nu trebuia.” Până în anul 54 D.C., căsătoria ei, care nu fusese niciodată pasională, devenise o farsă a saltimbancilor.

— Și una deloc amuzantă, a comentat lady Alayne Royce.

Androw Farman nu mai era flăcăul cu care Rhaena se măritase cu cinci ani în urmă pe Insula Frumoasă, când el avea șaptesprezece ani. Adolescentul chipeș se buhăise la chip, avea umerii gârboviți și era corpolent. Nu fusese niciodată privit cu ochi buni de alți bărbați și se trezea dat uitării și ignorat de gazdele lor în timpul călătoriilor întreprinse alături de Rhaena în apus. Situația aceea nu se îmbunătățise nici în Piatra Dragonului. Soția lui continua să fie o regină, totuși nimeni nu-l considera pe Androw rege, ba chiar nici lord consort. Deși stătea alături de regina Rhaena la mese, el nu-i împărțea patul. Onoarea aceea revenea prietenelor și favoritelor ei. Propriul lui iatac se afla de altfel în cu totul alt turn. Bârfele de la Curte afirmau că regina îi spusese că era preferabil ca ei doi să doarmă separat, astfel ca el să nu fie deranjat dacă găsea vreo fecioară frumușică în pat. Nu există nicio indicație că s-ar fi întâmplat vreodată așa.

Zilele lui erau la fel de pustii ca și nopțile. Deși se născuse pe o insulă, iar acum trăia pe alta, Androw nu naviga, nu înota și nici nu pescuia. Nu reușise să ajungă scutier și nu avea nicio iscusință cu spada, toporul sau lancea, așa că rămânea în pat când bărbații din garnizoana castelului se antrenau în fiecare dimineață în curte. Crezând că ar fi mai degrabă înclinat spre învățătură, maesterul Culiper încercase să-i arate comorile din biblioteca Pietrei Dragonului, tomurile groase și pergamentele din Vechea Valyria care-l fascinaseră pe regele Jaehaerys, însă descoperise că soțul reginei nu știa să citească. Androw călărea acceptabil și la răstimpuri cerea să i se înșeueze un cal, pentru a se plimba la trap prin curte, dar nu trecuse niciodată dincolo de porți pentru a explora potecile stâncoase de pe Muntele Dragonului ori latura opusă a insulei, ba nici chiar satul de pescari și docurile de la poalele castelului.

„El bea mult”, a scris maesterul Culiper către Citadelă, „și se știe că petrece zile întregi în Sala Mesei Pictate, mișcând pe hartă soldăței din lemn. Doamnele de companie ale reginei Rhaena obișnuiesc să spună că plănuiește propria-i cucerire a Westerosului. De dragul reginei, nu-l batjocoresc în față, dar râd de el pe la spate. Cavalerii și oștenii îl ignoră cu desăvârșire, iar slujitorii îi dau sau nu ascultare, după cum le este voia, fără a se teme de nemulțumirea lui. Copiii sunt cei mai cruzi, așa cum sunt întotdeauna copiii, dar niciunul nu-i măcar pe jumătate la fel de crud ca prințesa Aerea. Odată i-a răsturnat o oală de noapte în cap, nu pentru ceva ce ar fi făcut el, ci pur și simplu fiindcă era furioasă pe mama ei.“

Nemulțumirea lui Androw Farman în Piatra Dragonului s-a înrăutățit după plecarea surorii lui. Lady Elissa îi fusese prietenul cel mai apropiat, poate chiar singurul prieten, a remarcat Culiper, și în ciuda dezmințirilor lui scăldate în lacrimi, Rhaenei i-a venit greu să accepte că nu jucase niciun rol în furtul ouălor de dragon. După ce regina îl destituise pe ser Merrell Bullock, Androw o rugase să-l numească pe el comandant al garnizoanei castelului în locul lui Bullock. La momentul acela înălțimea Sa dejuna cu patru dintre doamnele ei de companie. Femeile izbucniseră în râs la auzul cererii și, după o clipă, regina râsese de asemenea. Când Rhaena a zburat la Debarcaderul Regelui pentru a-l informa pe regele Jaehaerys despre furtul ouălor, Androw se oferise s-o însoțească. Soția lui îl respinsese cu dispreț:

— La ce ar folosi asta? Ce ai putea face tu, decât să cazi de pe dragon?

Refuzul reginei Rhaena de a-i satisface dorința s-o însoțească la Capătul Furtunii nu fusese decât cea mai recentă și ultima din lungul șir de umilințe pentru Androw Farman. Când Rhaena a revenit de la patul de moarte al mamei ei, bărbatul trecuse dincolo de orice intenție de a o alina. Morocănos și rece, el a rămas tăcut în timpul meselor și a evitat compania reginei în rest. Dacă Rhaena Targaryen a fost nemulțumită de ursuzenia lui, n-a dat niciun semn în această privință. Ea și-a găsit consolarea în schimb în doamnele din suita ei, în prietene vechi ca Samantha Stokeworth și Alayne Royce, dar și în însoțitoare mai noi, ca verișoara ei Lianna Velaryon, Cassella, frumușica fiică a lordului Staunton, și tânăra septă Maryam.

Oricare ar fi fost tihna pe care au ajutat-o ele s-o găsească, aceea a fost de scurtă durată. Toamna sosise la Piatra Dragonului, ca în tot restul Westerosului, iar odată cu ea au venit vânturi reci din miazănoapte și furtuni din miazăzi, care răvășeau Marea îngustă. Negurile au pogorât peste fortăreața străveche, care era oricum întunecoasă și vara; până și dragonii păreau că simt umezeala. Iar pe măsură ce anul s-a apropiat de capăt, în Piatra Dragonului a intrat

boala.

N-a fost nici boala sudorii, nici boala tremuratului, nici vărsatul-cenușiu, a consemnat maesterul Culiper. Primul semn a fost un scaun însângerat, urmat de crampe teribile în măruntaie. Existau mai multe boli cu simptomele acelea, i-a spus el reginei, însă n-a apucat să mai determine care dintre ele putea fi, deoarece el însuși a fost cel dintâi care a murit, la mai puțin de două zile după ce începuse să se simtă rău. Maesterul Anselm, care i-a luat locul, s-a gândit că vârsta putea fi cauza. Culiper era mai aproape de nouăzeci de ani decât de optzeci și deloc robust.

Cassella Staunton a fost însă următoarea care a cedat în fața morții, iar ea nu avea decât paisprezece ani. Apoi s-au îmbolnăvit septa Maryam și Alayne Royce, ba chiar și voinica și gălăgioasa Sam Stokeworth, căreia îi plăcea să se laude că nu fusese bolnavă nici măcar o zi din viața ei. Toate trei au murit în aceeași noapte, la câteva ceasuri una după cealaltă.

Rhaena Targaryen însăși a rămas neatinsă, deși prietenele și însoțitoarele ei dragi cădeau una câte una. Sângele ei valyrian a salvat-o, a sugerat maesterul Anselm; boli care ucideau în câteva ore niște oameni obișnuiți nu puteau copleși sângele dragonului. De asemenea, bărbații păreau în general imuni la maladia aceea ciudată. Cu excepția maesterului Culiper, au fost afectate doar femei. Bărbații din Piatra Dragonului, fie ei cavaleri, ajutori de bucătari, rândași sau menestreli, au rămas sănătoși.

Regina Rhaena a poruncit ca porțile Pietrei Dragonului să fie închise și zăvorâte. Și întrucât în afara zidurilor castelului nu apăruse niciun semn al bolii, ea a hotărât ca lucrurile să rămână așa, pentru a-i proteja pe oamenii de rând. Când a trimis veste la Debarcaderul Regelui, Jaehaerys a acționat de îndată, poruncindu-i lordului Velaryon să-și trimită galerele, pentru a se asigura că nimeni nu va părăsi insula, pentru a răspândi molima aceea necunoscută. Mâna Regelui a făcut așa cum i se poruncise, deși nu fără durere în suflet, întrucât propria lui nepoată tânără se număra printre femeile ce încă mai trăiau în Piatra Dragonului.

Lianna Velaryon a murit chiar pe când galerele unchiului ei porneau din Driftmark. Maesterul Anselm îi făcuse clisme, îi luase sânge și o acoperise cu gheață, dar totul în zadar. Ea a murit în brațele Rhaenei Targaryen, în convulsii, în vreme ce regina plângea lacrimi amare.

— Plângi pentru ea, a spus Androw Farman când a zărit lacrimile de pe obrajii soției sale, dar ai plânge și pentru mine?

Cuvintele lui au stârnit mânia reginei. Ea l-a pălmuit și i-a cerut să plece, declarând că dorea să fie singură.

— Vei fi, a replicat Androw. Ea a fost ultima dintre ele.

Regina era atât de pierdută în durerea ei, încât nici atunci n-a înțeles ce se întâmplase. Rego Draz, maestrul pentoshi al banilor, a fost cel dintâi care a dat glas bănuielii când Jaehaerys și-a convocat Consiliul Restrâns pentru a discuta despre morțile din Piatra Dragonului. Citind descrierile maesterului Anselm, lordul Rego s-a încruntat și a spus:

— Boală? Asta nu-i boală. Mușcături ca de nevăstuică în măruntaie și sfârșire într-o zi… astea sunt lacrimile Lysului.

— Otravă? a întrebat șocat regele Jaehaerys.

— Noi știm multe otrăvuri în Orașele Libere, l-a asigurat Draz. Sunt lacrimile, nu încape îndoială. Bătrânul maester și-ar fi dat seama până la urmă, așa că a trebuit să moară primul. Eu, unul, așa aș fi făcut, deși, desigur nu m-aș fi înjosit. Otrava este… dezonorantă.

— Au murit doar femei, a obiectat lordul Velaryon.

— Atunci înseamnă că doar femeilor le-a fost administrată otrava, a zis Rego Draz.

Când septonul Barth și Marele Maester Benifer au fost de acord cu spusele lordului Rego, regele a trimis un corb la Piatra Dragonului. Odată ce Rhaena Targaryen a citit cuvintele mesajului, n-a mai avut nicio îndoială. L-a chemat pe căpitanul gărzilor și i-a poruncit să-l găsească pe soțul ei și să-l aducă deîndată.

Androw Farman n-a fost găsit în iatacul său, nici în al reginei, nici în sala mare, nici în grajduri, nici în sept și nici în Grădina lui Aegon. În Turnul Dragonului Mării, în odăile maesterului de sub cuibarul corbilor, maesterul Anselm a fost descoperit mort, cu un pumnal înfipt între umeri. Deoarece porțile erau închise și zăvorâte, din castel nu se putea ieși decât călare pe un dragon.

— Viermele meu de soț n-are curaj pentru așa ceva, a declarat Rhaena.

Androw Farman a fost găsit până la urmă în Sala Mesei Pictate, ținând în mâna o spadă lungă. El n-a încercat să nege otrăvirile. Dimpotrivă, s-a făli:

— Le-am adus cupe de vin și ele au băut. Ba chiar mi-au *mulțumit* și au băut. De ce nu? Un paharnic, un servitor, așa mă considerau. Androw cel dulce. Androw cel lesne de batjocorit. Ce puteam *eu* să fac decât să cad de pe dragon? Ei bine, aș fi putut să fac multe. Aș fi putut să fiu un lord. Aș fi putut să dau legi, să fiu înțelept și să te sfătuiesc. Ți-aș fi putut ucide dușmanii, la fel de ușor pe cât ți-am ucis prietenele. *Ți-aș fi putut dărui copii.*

Rhaena Targaryen n-a catadicsit să-i răspundă. S-a adresat doar gărzilor, spunându-le:

— Luați-l și jugăniți-l, dar cauterizați rana. Vreau ca mădularul și boașele să-i fie fripte și îndesate pe git. Să nu-l lăsați să moară până n-a înghițit toate îmbucăturile.

— Nu! a rostit Androw Farman când gărzile au dat să ocolească Masa Pictată pentru a-l supune. Soția mea poate să zboare, dar și eu pot.

Rostind cuvintele acelea, a lovit cu spada în van spre oșteanul cel mai apropiat, s-a retras către fereastra din spatele său și a sărit afară. Zborul i-a fost scurt: în jos, spre moarte. După aceea Rhaena Targaryen a poruncit ca trupul să-i fie tăiat bucăți și aruncat dragonilor.

Moartea lui a fost cea din urmă notabilă din 54 D.C., dar în acel teribil An al Străinului aveau să se mai întâmple și alte rele. Tot așa cum o piatră aruncată într-un iaz va împrăștia vălurele în toate direcțiile, răul făptuit de Androw Farman avea să se lățească peste Ținut, atingând și scâlcind viețile altora, la mult timp după ce dragonii terminaseră să se ospăteze cu resturile lui carbonizate și fumegânde.

Primul vălurel a fost simțit chiar în Consiliul Restrâns, când lordul Daemon Velaryon și-a anunțat dorința de a se retrage din funcția de Mână a Regelui. Să nu uităm că regina Alyssa fusese sora lordului Daemon, iar tânăra lui nepoată Lianna se numărase printre femeile otrăvite în Piatra Dragonului. Unii au sugerat că un rol în decizia lordului Daemon l-a jucat rivalitatea sa cu lordul Manfryd Redwyne, care-l înlocuise ca lord amiral, dar așa ceva pare o calomnie meschină aruncată asupra unui bărbat care a slujit cu atâta pricepere și atâta vreme. Mai bine să acceptăm ca atare cuvântul nobilului lord și să acceptăm că vârsta lui avansată și dorința de a-și petrece restul zilelor cu copiii și nepoții pe Driftmark au fost cauza plecării sale.

Primul gând al lui Jaehaerys a fost să caute succesorul lordului Daemon printre membrii consiliului său. Albin Massey, Rego Draz și septonul Barth dovediseră toți capacități deosebite, câștigând încrederea și recunoștința regelui, totuși niciunul nu părea pe de-a întregul potrivit. Septonul Barth era suspectat că avea mai multă loialitate față de Septul Stelat, decât față de Tronul de Fier. În plus, originea lui era foarte umilă; marii lorzi din Ținut n-ar fi acceptat niciodată ca fiul unui fierar să vorbească cu glasul regelui. Lordul Rego era un pentoshi păgân și un negustor de mirodenii parvenit, iar obârșia îi era chiar mai umilă decât a septonului Barth. Lordul Albin, cu șchiopătatul și cu spinarea lui deformată, le-ar fi părut cumva sinistru neștiutorilor.

— Dacă se uită la mine, ei văd un ticălos, i-a spus Massey însuși regelui. Te pot sluji mai bine din umbră.

Nu se punea problema de a-l readuce pe Rogar Baratheon sau pe oricare dintre Mâinile supraviețuitoare ale regelui Maegor. Durata petrecută de lordul Tully în consiliu în timpul regenței nu ieșise cu nimic în evidență. Rodrik Arryn, lordul de Eyrie și Protectorul Văii, era un băiat de zece ani, care ajunsese prea timpuriu în rangul acela

după morțile unchiului său lordul Darnold și tatălui său ser Rymond, uciși de tâlhari sălbatici pe care îi urmăriseră nesăbuit în Munții Lunii. Abia recent Jaehaerys ajunsese la o înțelegere cu Donnel Hightower, însă tot nu se încredea pe de-a întregul în el, tot așa cum nu se încredea în Lyman Lannister. Despre Bertrand Tyrell, lordul din Highgarden, se știa că era un bețiv, ai cărui fii bastarzi gălăgioși ar fi abătut dizgrație asupra Coroanei, dacă ar fi locuit în Debarcaderul Regelui. Alaric Stark era mai bine să fie lăsat în Winterfell; potrivit tuturor rapoartelor, era un bărbat încăpățânat, rigid, aspru și neiertător, care ar fi fost o prezență inconfortabilă la masa consiliului. Desigur, nimeni nu se gândea să aducă un om de fier în Debarcaderul Regelui.

Deoarece nu găsise pe nimeni potrivit printre marii lorzi din Ținut, Jaehaerys se întoarse către lorzii lor stegari. Era de dorit ca Mâna să fie un bărbat mai vârstnic, a cărui experiență să echilibreze tinerețea regelui. Întrucât consiliul includea deja bărbați învățați, cu înclinare spre studiu, se dorea un războinic, un om încercat în bătălii a cărui reputație de luptător să dezarmeze dușmanii Coroanei. După ce au fost propuse și discutate o duzină de nume, alegerea a căzut în cele din urmă asupra lui ser Myles Smallwood, lordul de Castelul Ghindei din Ținuturile Riverane, care luptase pentru fratele regelui, Aegon, sub Ochiul Zeilor, se înfruntase cu Wat Cioplitorul la Podul de Piatră și călărise alături de răposatul lord Stokeworth pentru a-l aduce pe Harren cel Roșu la judecată in timpul domniei regelui Aenys.

Pe bună dreptate faimos pentru curajul său, lordul Myles purta pe chip și pe trup cicatricile din o grămadă de înfruntări sălbatice. Ser Willam Viespea din Garda Regelui, care slujise la Castelul Ghindei, jura că în toate cele Șapte Regate nu exista alt lord mai nobil, mai aprig sau mai loial, iar Prentys Tully și redutabila lady Lucinda, lorzii lui suzerani, nu aveau de asemenea decât cuvinte de laudă pentru Smallwood. Astfel convins, Jaehaerys și-a dat acceptul, un corb și-a luat zborul și în mai puțin de două săptămâni, lordul Myles pornise spre Debarcaderul Regelui.

Regina Alysanne n-a jucat niciun rol în alegerea Mâinii Regelui. Pe când regele și consiliul deliberau, Înălțimea Sa era absentă din Debarcaderul Regelui, deoarece zburase cu Silverwing la Piatra Dragonului, ca să fie alături de sora ei și s-o aline în durere.

Rhaena Targaryen nu era însă o femeie lesne de alinat. Pierderea unui număr așa mare de prietene dragi și însoțitoare o azvârlise într-o melancolie neagră și simpla menționare a numelui lui Androw Farman îi stârnea crize de furie. Departe de a-și primi cu brațele deschise sora și orice consolări i-ar fi putut ea aduce, Rhaena a încercat de trei ori s-o alunge, ajungând chiar până într-atât încât să zbiere la Înălțimea Sa sub ochii a jumătate din castel. Când regina a refuzat să plece, Rhaena

s-a retras în odăile ei și a barat ușile, ieșind doar ca să mănânce… ba chiar și asta tot mai rar.

Lăsată în voia ei, Alysanne Targaryen a început să restabilească un minimum de ordine în Piatra Dragonului. A trimis după un maester nou pe care l-a instalat în funcție și a numit un căpitan la comanda gărzii castelului. Septa Edyth, mult iubită de regină, a sosit pentru a ocupa locul septei Maryam, atât de plânsă de Rhaena.

Respinsă de sora ei, Alysanne s-a întors către nepoată, dar și acolo a întâlnit furie și refuz.

— De ce mi-ar păsa c-au murit ele? Ea o să-și găsească altele, așa se întâmplă de fiecare dată, i-a spus prințesa Aerea.

Când Alysanne a încercat să-i povestească întâmplări din propria lor copilărie, cum Rhaena îi pusese un ou de dragon în leagăn și o îngrijise și avusese grijă de ea, „de parcă ar fi fost mama mea“, Aerea a replicat:

— Mie nu mi-a dăruit niciodată vreun ou, ci m-a dat altora, iar ea a zburat pe Insula Frumoasă.

Dragostea Alysannei pentru propria ei fiică a mâniat-o de asemenea pe prințesă.

— De ce trebuie să fie ea regină? Eu trebuie să fiu regină, nu ea!

După aceea Aerea a izbucnit în lacrimi și a implorat-o pe Alysanne s-o ducă înapoi la Debarcaderul Regelui.

— Lady Elissa a spus că mă va lua, dar a plecat și a uitat de mine. Vreau să mă-ntorc la Curte, unde sunt menestreli și bufoni și atâția lorzi și cavaleri. Te rog, ia-mă cu tine.

Mișcată de lacrimile ei, regina Alysanne n-a putut face mai mult decât să-i promită că va discuta despre asta cu mama fetei. Dar când Rhaena a ieșit din odăile ei ca să mănânce, a respins propunerea din capul locului.

— Tu ai totul, iar eu n-am nimic. Acum vrei să-mi iei și fata. Ei bine, nu-ți voi îngădui. Ai tronul meu, mulțumește-te cu el.

În aceeași seară Rhaena a chemat-o pe prințesa Aerea în odăile ei ca s-o mustruluiască și glasurile mamei și fiicei care țipau una la cealaltă au răsunat prin Toba de Piatră. După aceea prințesa a refuzat să mai vorbească cu Înălțimea Sa. Blocată la fiecare pas, regina Alysanne s-a întors până la urmă la Debarcaderul Regelui, în brațele regelui Jaehaerys și la râsetele voioase ale propriei ei fiice, prințesa Daenerys.

Anul Străinului se apropia de sfârșit și lucrul la Groapa Dragonului era pe terminate. Cupola gigantică fusese instalată într-un final, masivele porți din bronz fuseseră montate, iar edificiul cavernos domina orașul din vârful Dealului lui Rhaenys, fiind întrecut doar de Fortăreața Roșie de pe Dealul lui Aegon. Pentru a-i marca înfăptuirea și a celebra sosirea noii Mâini, lordul Redwyne i-a propus regelui să

organizeze un turnir, cel mai mare și mai grandios pe care îl văzuse Ținutul de la Nunta de Aur încoace.

— Să lăsăm în urmă tristețile și supărările, a spus Redwyne, și să începem noul an cu spectacole publice și festivități.

Recoltele toamnei fuseseră bune, dările lordului Rego aduceau un șuvoi constant de galbeni și negoțul era în creștere, astfel încât cheltuielile cu turnirul n-ar fi fost o problemă, iar evenimentul ar fi adus mii de spectatori, dar și pungile lor, în Debarcaderul Regelui. Restul consiliului a fost în favoarea propunerii și regele Jaehaerys a recunoscut că un turnir putea într-adevăr să le ofere oamenilor de rând ceva ce să ovaționeze „și să ne ajute să dăm uitării necazurile".

Toate pregătirile acelea au fost însă răsturnate de sosirea complet neașteptată a Rhaenei Targaryen din Piatra Dragonului. „Este foarte posibil ca dragonii să simtă cumva și să oglindească dispoziția sufletească a călăreților lor", a scris septonul Barth, „întrucât Dreamfyre a coborât din nori ca o furtună dezlănțuită în ziua aceea, iar Vermithor și Silverwing s-au înălțat și i-au salutat, mugind, venirea, astfel încât noi toți care i-am văzut și i-am auzit ne-am temut că dragonii se vor înfrunta între ei cu văpăi și gheare, și se vor sfârteca, așa cum îi făcuse cândva Balerion lui Quicksilver sub Ochiul Zeilor."

În celee din urmă dragonii nu s-au luptat, deși au fost multe șuierături și fâlfâituri după ce Rhaena a sărit de pe Dreamfyre și a intrat ca un iureș în Cetățuia lui Maegor, strigându-și fratele și sora. Motivul mâniei sale avea să fie aflat în scurt timp. Prințesa Aerea dispăruse. Ea fugise în zori din Piatra Dragonului, furișându-se în curți și luându-și un dragon. Și nu orice dragon.

— *Balerion!* a exclamat Rhaena. L-a luat pe Balerion, copilă nebună! Pentru ea nu era bun un pui, nu, nu. Ea trebuia să aibă Teroarea Neagră. Dragonul lui *Maegor*, fiara care i-a ucis tatăl. De ce tocmai pe el, dacă nu pentru a-mi face mie rău? Cui am dat naștere? Ce fel de fiară este ea însăși? Vă-ntreb pe voi, *cui am dat naștere!*

— Unei fetițe, a răspuns regina Alysanne. Ea nu-i decât o fetiță furioasă.

Însă septonul Barth și Marele Maester Benifer ne spun că Rhaena n-a părut s-o audă. Era disperată să știe unde putuse zbura „copila ei nebună". Primul ei gând fusese Debarcaderul Regelui, deoarece Aerea își dorise mereu să revină la Curte… dar dacă nu era aici, unde putea fi?

— Bănuiesc că vom afla destul de repede, a spus regele Jaehaerys calm ca întotdeauna. Balerion este prea mare ca să se ascundă ori să treacă neobservat. Și are de asemenea un apetit înfricoșător.

După aceea s-a întors către Marele Maester Benifer și i-a poruncit să trimită corbi la toate castelele din cele Șapte Regate.

— Vreau să știu de îndată, a zis el, dacă vreun om din Westeros îi întrezărește măcar pe Balerion sau pe nepoata mea.

Corbii au zburat, însă nu s-a primit nicio veste despre prințesa Aerea nici în ziua aceea, nici în ziua următoare și nici în cea de după aceea. Rhaena a rămas tot timpul în Fortăreața Roșie, uneori urlând de mânie, alteori tremurând, bând vin dulce ca să poată dormi. Prințesa Daenerys a fost atât de înfricoșată de mătușa ei, încât izbucnea în plâns de câte ori o vedea. După șapte zile, Rhaena a declarat că nu mai putea sta acolo cu brațele încrucișate.

— Trebuie s-o găsesc. Dacă n-o pot găsi, cel puțin o pot căuta.

După aceea a încălecat pe Dreamfyre și a plecat.

În puținul timp care mai rămăsese în anul acela crud, nici mama, nici fiica n-au fost zărite și nu s-a auzit nimic despre ele.

Jaehaerys și Alysanne

Izbânzile și tragediile lor

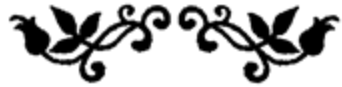

Înfăptuirile regelui Jaehaerys Targaryen Întâiul sunt aproape prea multe pentru a putea fi enumerate. În viziunea majorității cititorilor cronicilor, de cea mai mare importanță sunt îndelungatele perioade de pace și prosperitate care au marcat timpul șederii sale pe Tronul de Fier. Nu se poate spune că a ocolit pe departe orice conflict, fiindcă așa ceva e mai presus de puterile oricărui rege muritor, dar războaiele pe care le-a purtat au fost scurte și victorioase, iar luptele s-au dat în mare măsură pe apă sau pe meleaguri îndepărtate. „E un rege slab acela care luptă împotriva propriilor săi lorzi și își lasă ținutul pârjolit, însângerat și presărat cu leșuri”, avea să scrie Septonul Barth. „Înălțimea Sa a avut înțelepciunea de a nu face așa ceva.”

Arhimaesterii se pot feri, și chiar se feresc să dea cifre exacte, dar cei mai mulți sunt de acord că populația Westerosului de la nord de Dorne s-a dublat în timpul cârmuirii împăciuitorului, iar cea din Debarcaderul Regelui s-a împătrit. Și în Lannisport, Gulltown, Duskendale și Portul Alb numărul locuitorilor a crescut, dar nu chiar atât de mult.

Cu mai puțini bărbați plecați la război, au rămas mai mulți care să lucreze pământul. Pe tot timpul domniei sale, prețul grânelor a scăzut întruna, pe măsură ce plugurile brăzdau tot mai multe pogoane. Peștele s-a ieftinit simțitor, chiar și pentru oamenii simpli, căci satele de pescari de pe coastă au fost din ce în ce mai prospere și din ce în ce mai multe vase s-au lansat la apă. Au apărut livezi noi pretutindeni, din Reach până la Gât. Carnea de miel și de oaie a început să se găsească din abundență și să fie din ce în ce mai gustoasă, căci ciobanii și-au mărit turmele. Negoțul a sporit de zece ori, în ciuda vânturilor puternice, a vremii neprielnice și, din când în când, a războaielor și a harababurii care le însoțea. Au înflorit și meșteșugurile: potcovarii și fierarii, zidarii, dulgherii, morarii, tăbăcarii, țesătorii, postăvarii, vopsitorii, berarii, podgorenii, aurarii și argintarii, brutarii, măcelarii și brânzarii s-au bucurat, cu toții, de o bunăstare până atunci nemaiîntâlnită la vest de Marea Îngustă.

Au fost, fără îndoială, ani buni și ani răi, dar se spune pe bună dreptate că, sub cârmuirea lui Jaehaerys și a soției sale, anii buni au fost buni într-o măsură de două ori mai mare decât au fost răi cei răi.

N-au lipsit atunci nici furtunile, nici vânturile aducătoare de necaz, nici iernile grele, dar astăzi, când ne uităm în urmă, către domnia Împăciuitorului, e ușor să le luăm drept o lungă și blândă vară scăldată în verde.

Puține dintre toate acestea i se vor fi părut astfel lui Jaehaerys însuși când răsunetul clopotelor din Debarcaderul Regelui l-a poftit în cel de-al cincizeci și cincilea an de după Cucerirea lui Aegon. Rănile lăsate în urmă de necruțătorul an care se încheiase, Anul Străinului, erau încă proaspete… și regele, regina și consiliul se temeau, deopotrivă, de ceea ce li s-ar fi putut așterne înainte, cu prințesa Aerea și Balerion încă dispăruți din ochii oamenilor și cu regina Rhaena plecată în căutarea lor.

Odată ce a părăsit curtea fratelui său, Rhaena Targaryen a zburat mai întâi către Orașul Vechi, cu speranța că fiica ei îndărătnică s-ar fi putut duce să-și caute sora geamănă. Atât lordul Donnel, cât și Înaltul Septon au primit-o cu curtenie, dar niciunul n-a putut s-o ajute cu nimic. Regina a avut prilejul să-și petreacă o vreme alături de fiica ei Rhaella, care semăna pe de-o parte atât de mult și pe de alta atât de puțin cu sora sa geamănă, și se poate spera că acolo a găsit o oarecare alinare. Când și-a dat glas părerilor de rău pentru că nu fusese o mamă mai bună, novicea Rhaella a îmbrățișat-o și a spus:

— Am avut cea mai bună mamă pe care și-o poate dori un copil, Mama din Ceruri, și pentru asta ție trebuie să-ți mulțumesc.

După plecarea din Orașul Vechi, Dreamfyre a dus-o pe regină către miazănoapte, mai întâi la Highgarden, apoi la Crakehall și la Casterly Rock, unde lorzii o întâmpinaseră în trecut cu brațele deschise. Nicăieri nu fusese văzut vreun alt dragon în afară de al ei; iar despre prințesa Aerea nu se auzi niciun cuvințel. De acolo, Rhaena s-a dus în Insula Frumoasă, ca să-l înfrunte din nou pe lordul Franklyn Farman. Anii scurși nu-l făcuseră nici să-nceapă să se topească de dragul ei, nici să-i vorbească dând dovadă de mai multă înțelepciune.

— Am sperat că, odată ce-a fugit de la tine, nobila mea soră o să se întoarcă acasă, să-și facă datoria, a spus lordul Franklyn, dar aici n-am nicio veste nici despre ea, nici despre fiica ta. Nu pot pretinde c-o cunosc pe prințesă, însă aș putea spune că-i e mai bine după ce-a scăpat de prezența ta, așa cum ne e și nouă aici, pe Insula Frumoasă. Dacă apare cumva, o s-o alungăm, cum am alungat-o pe mama ei.

— N-o cunoști pe Aerea, ăsta e singurul adevăr, a răspuns Înălțimea Sa. Dacă o să vină către țărmurile astea, lordul meu, o să descoperi că e nu tot atât de răbdătoare ca mama ei. O, și-ți doresc mult noroc dac-o să-ncerci să-l alungi pe Balerion. Teroarea Neagră l-a savurat pe fratele tău și acum s-ar putea să-și dorească să mănânce și felul doi.

După Insula Frumoasă, cronica pierde urma Rhaenei Targaryen. În anul acela n-avea să se întoarcă nici la Debarcaderul Regelui, nici la

Piatra Dragonului și nici n-avea să apară la castelul vreunui lord din cele Șapte Regate. Ne-au rămas fragmente de însemnări despre ivirea lui Dreamfyre atât în miazănoapte, unde ar fi ajuns până în Gorgane și pe malurile râului Fierbinte, cât și departe, spre miazăzi, la Munții Lunii și la canionul Torrentine. Rhaena și dragonul ei au uluit cetăți și orașe când au fost întrezăriți zburând pe deasupra Degetelor și a Munților Lunii, peste pădurile verzi cufundate în ceață de la Capul Mâniei, peste Insulele Scutului și peste Arbor… dar regina n-a dorit nicăieri tovărășia oamenilor. A ales în schimb locuri sălbatice, pustii, lande măturate de vânturi, câmpii năpădite de ierburi, smârcuri mohorâte, stânci, piscuri și viroage ale munților. Era încă în căutarea unei urme lăsate de fiica ei, sau voia pur și simplu să fie singură? Nu vom ști niciodată.

Îndelungata absență a Rhaenei din Debarcaderul Regelui a fost totuși spre bine, pentru că regele și consiliul său erau din ce în ce mai iritați de faptele ei. Istorisirile despre înfruntarea dintre ea și lordul Farman de pe Insuila Frumoasă îi îngroziseră pe toți deopotrivă.

— Cum îi poate vorbi așa unui nobil în propriul lui castel, e nebună? a spus lordul Smallwood. Dacă aș fi fost în locul lui, aș fi pus să i se smulgă limba.

La asta regele a răspuns:

— Sper că n-oi fi fost cu adevărat atât de neghiob, lordul meu. Indiferent ce altceva ar fi, Rhaena rămâne din sângele dragonilor și e sora mea, pe care o iubesc.

A se lua notă că Înălțimea Sa n-a fost nemulțumit de părerea lui Smallwood, ci doar de cuvintele lui.

Septonul Barth a ales unele mai potrivite:

— Puterea Targaryenilor vine de la dragonii lor, aceste creaturi înspăimântătoare care au pustiit cândva Harrenhalul și au nimicit doi regi pe Câmpia de Foc. Regele Jaehaerys știe asta, așa cum o știa și bunicul său Aegon; puterea există întotdeauna, ca și amenințarea. Iar Înălțimea Sa mai înțelege și un adevăr care îi scapă reginei Rhaena: amenințarea e mai puternică dacă rămâne nerostită. Lorzii din Ținut sunt oameni mândri și nu câștigi nimic făcându-i de rușine. Un rege înțelept îi lasă întotdeauna să-și păstreze demnitatea. Arată-le un dragon, da. Își vor aduce aminte. Spune-le pe față că o să-i arzi în propriile castele, laudă-te că ți-ai hrănit dragonii cu rudele lor, dar n-o să izbutești decât să-i înfurii și să-i întorci împotriva ta.

Regina Alysanne se ruga în fiecare zi pentru nepoata sa Aerea și se învinovățea pentru fuga copilei, dar își învinovățea mult mai mult sora. Jaehaerys, care nu-i dăduse mare atenție Aereei în anii când îi fusese moștenitoare, se mustra pentru că o neglijase, dar cel mai tare îl îngrijora Balerion, fiindcă își dădea seama ce periculoasă e o fiară atât de mare în mâinile unei fete furioase, de numai treisprezece ani.

Nici peregrinările nerodnice ale Rhaenei Targaryen, nici furtuna de corbi trimiși de Marele Maester Benifer în toate părțile nu-i ajutaseră să afle vreo veste despre prințesă sau despre dragon, nimic altceva în afară de obișnuitele minciuni, confuzii și amăgiri. Pe măsură ce treceau zilele și ciclurile lunii, regele începea să se teamă că nepoata lui murise.

— Balerion e o fiară încăpățânată, nu una cu care să te joci, a vorbit el în consiliu. Să sari în spinarea lui fără să mai fi zburat vreodată și să-l ridici în văzduh, și nu ca să te rotești în jurul castelului, nu, ci ca să treci dincolo de apă… e foarte posibil s-o fi azvârlit pe biata fată și ea să zacă acum pe fundul Mării înguste.

Septonul Barth l-a contrazis. Dragonii nu erau rătăcitori de felul lor, a subliniat el. Cel mai adesea, își găseau un adăpost, o peșteră, un castel în ruină sau un vârf de munte și se cuibăreau acolo, ieșind doar ca să vâneze și întorcându-se apoi. Odată rămas fără călăreață, Balerion s-ar fi întors cu siguranță în bârlogul lui. Având în vedere că nu fusese văzut în Westeros, Barth bănuia că prințesa Aerea zburase spre răsărit, dincolo de Marea îngustă, către câmpiile întinse din Essos. Regina a fost de aceeași părere.

— Dacă fata ar fi fost moartă, aș fi știut. E fără îndoială în viață. O simt.

Toți spionii și informatorii năimiți de Rego Diaz ca să dea de urma Elissei Farman și a ouălor de dragon furate au primit o nouă însărcinare: să-i găsească pe prințesa Aerea și pe Balerion. Au început curând să sosească vești de pe întreaga lungime a țărmurilor Mării înguste. Multe s-au dovedit nefolositoare, ca și cele despre ouăle de dragon: zvonuri, minciuni, apariții născocite, toate amestecate de dragul recompensei. Unele erau auzite la a doua sau la a treia mână, iar altele, atât de sărace în amănunte încât se rezumau la: „S-ar putea să fi văzut un dragon. Sau ceva mare, cu aripi."

Cel mai tare i-au pus pe gânduri veștile de la nord de Pentos, de pe dealurile din Andalos, unde ciobanii povesteau înspăimântați despre un monstru prădător ce devora turme întregi, lăsând în urmă doar oase însângerate. Nici ciobanii nu erau cruțați dacă aveau ghinionul să dea peste fiară, căci pofta de mâncare îmboldea creatura să nu se mulțumească numai cu oi. Oricum, cine întâlnea monstrul nu trăia ca să-l descrie… dar nicio istorisire nu pomenea nimic despre foc, fapt care, pentru Jaehaerys, însemna că vina nu putea fi a lui Balerion. Vrând totuși să fie sigur, a trimis o duzină de oameni conduși de ser Willam Viespea, din Garda Regelui, dincolo de Marea îngustă, în Pentos, pentru a prinde fiara.

Fără ca în Debarcaderul Regelui să știe, de cealaltă pane a aceleiași Mări înguste, constructorii de corăbii din Braavos și-au încheiat munca la *Urmăritoarea Soarelui*, visul cumpărat de Elissa Farman cu

ouăle de dragon furate. Spre deosebire de galerele care ieșeau zilnic în lume din mâinile meșteșugarilor din Braavos, era un vas fără vâsle; îl făuriseră pentru ape adânci, nu pentru golfuri, lagune și ape ce brăzdează uscatul. Cu patru catarge, avea tot atât de multe pânze precum corăbiile-lebădă din Insulele Verii, dar era mai lată și cu coca mai adâncă, spre a fi încărcată cu cât mai multe provizii pentru călătorii lungi. Când un localnic a întrebat-o dacă are de gând să navigheze către Yi Ti, lady Elissa a râs și a răspuns:

— S-ar putea… dar nu pe calea la care te gândești.

În noaptea dinaintea zilei în care plănuise să ridice ancora, Lordul Mării a invitat-o în palatul său, unde i-a oferit heringi, bere și sfaturi.

— Călătorește cu mare grijă, doamna mea, i-a spus, dar pleacă. Ești căutată de-a lungul și de-a latul întregii Mări Înguste. Se pun întrebări, se oferă recompense. Nu mi-ar plăcea să fii găsită în Braavos. Noi am venit aici ca să ne eliberăm de sub stăpânirea vechii Valyrii, iar Targaryenii tăi sunt valyrieni până-n măduva oaselor. Navighează către meleaguri cât mai îndepărtate. Și fă-o cu iuțeală!

În vreme ce femeia care-și spunea acum lady Alys Westhill își lua rămas-bun de la Titanul din Braavos, în Debarcaderul Regelui viața își urma cursul. Nereușind să-și găsească nepoata pierdută, Jaehaerys Targaryen a făcut exact ce făcea întotdeauna în vremuri grele: s-a afundat în muncă. În liniștea din biblioteca Fortăreței Roșii, regele a început să lucreze la ceea ce avea să devină una dintre cele mai importante înfăptuiri ale sale. Cu ajutorul Septonului Barth, al Marelui Maester Benifer, al lordului Albin Massey și al reginei Alysanne – patru oameni pe care-i numea „încă și mai restrânsul meu consiliu” – Înălțimea Sa a început să reformuleze, să organizeze și să adune într-un cod legile regatului.

Westerosul pe care îl găsise Aegon Cuceritorul fusese alcătuit, nu doar cu numele, ci și în fapt, din șapte regate, fiecare cu propriile sale legi, obiceiuri și tradiții. Chiar și în același regat, acestea difereau de la un loc la altul. După cum avea să scrie lordul Massey: „Înainte de a fi șapte, regatele fuseseră opt. Iar înainte de asta nouă, zece, douăsprezece sau chiar treizeci, și tot mai multe pe măsură ce ne întoarcem în timp. Vorbim despre cele O Sută de Regate ale Eroilor, când de fapt la un moment dat au fost nouăzeci și șapte, într-un alt moment o sută treizeci și două și așa mai departe, numărul s-a tot schimbat, pe măsură ce războaiele erau pierdute și câștigate și fiii le urmau taților lor.“

Cel mai adesea, se schimbau și legile. Un rege era aspru, altul era milostiv, altul căuta îndrumare în *Steaua în Șapte Colțuri*, altul respecta legile străvechi ale Primilor Oameni, altul se lăsa condus de toanele sale, altul se îndrepta într-o parte când era treaz și în cealaltă când era beat. După mii de ani, rezultatul era o asemenea adunătură de

precedente ce se băteau cap în cap, încât orice lord, fie el învestit sau nu cu puterea de a tăia și spânzura, se simțea liber să ia orice hotărâre ar fi vrut când oamenii se înfățișau judecății sale.

Pentru Jaehaerys Targaryen, confuzia și dezordinea erau o ofensă și, cu ajutorul „mai restrânsului" său consiliu, a trecut la „curățirea grajdurilor".

— Aceste Șapte Regate au acum un singur rege. E timpul să aibă și o singură lege.

O însărcinare de o asemenea amploare nu avea să fie munca unui an, nici a zece ani; pentru simpla adunare, organizare și studiere a tuturor legilor existente avea să fie nevoie de doi ani, iar reformulările aveau să se prelungească preț de câteva decenii, însă atunci, în toamna anului 55 D.C, a început lucrul la Marele Cod de Legi al septonului Barth.

Truda întocmirii urma să continue vreme de încă mulți ani pentru rege și doar nouă cicluri ale lunii pentru regină. Către începutul aceluiași an, regele Jaehaerys și poporul Westerosului au aflat, cu încântare, că regina Alysanne e din nou grea. Prințesa Daenerys a împărtășit bucuria tuturor, deși a spus, cu hotărâre, că își dorește o surioară.

—Vorbești deja ca o regină care dă legi, a râs mama ei.

Căsătoriile stăteau, de multă vreme, la temelia legăturilor între marile Case din Westeros, erau calea demnă de încredere către făurirea alianțelor și către sfârșitul neînțelegerilor. Așa cum făcuseră, înaintea ei, soțiile Cuceritorului, Alysanne Targaryen punea cu încântare la cale astfel de cununii. În anul 55 D.C. s-a simțit deosebit de mândră de logodnele aranjate pentru două dintre înțeleptele aflate în serviciul său încă din vremurile petrecute la Piatra Dragonului: lady Jennis Templeton urma să se mărite cu lordul Mullendore de Uplands, iar lady Prunella Celtigar avea să se unească prin căsătorie cu Uther Peake, lord de Starpike, lord de Dunstonbuxy și lord de Whitegrove. Ambele partide au fost considerate excepționale pentru nobilele doamne și un triumf pentru regină.

Turneul propus de lordul Redwyne pentru sărbătorirea terminării Gropii Dragonului s-a ținut, în cele din urmă, la jumătatea anului. Arena a fost pregătită dincolo de zidurile citadelei, pe câmpia dintre Poarta Leului și Poarta Regelui, și se spune că înfruntările au fost splendide. Cel mai vârstnic dintre fiii lordului Redwyne, ser Robert, și-a dovedit priceperea in mânuirea lăncii, înfruntându-i pe cei mai buni luptători din Ținut, iar fratele său Rickard a câștigat turnirul scutierului și a fost făcut cavaler acolo, în arenă, de însuși regele, însă laurii campionului au ajuns la galantul și chipeșul ser Simon Dondarrion de Blackhaven, care a cucerit inimile poporului și pe a reginei deopotrivă când a încoronat-o pe prințesa Daenerys ca regină a

dragostei și a frumuseții.

În Groapa Dragonului încă nu fusese instalată niciuna dintre fiarele pe care avea menirea să le adăpostească, așa că acel edificiu colosal a fost ales ca loc al marelui meleu al turnirului, unde zăngănitul armelor a răsunat într-o încleștare care nu se mai văzuse niciodată la Debarcaderul Regelui. Au luat parte șaptezeci și șapte de cavaleri, împărțiți în unsprezece echipe. Au început lupta călare; dar, odată doborâți de pe cai, au continuat să se înfrunte, bătându-se cu săbii, ghioage, securi și buzdugane cu lanț. După ce toate echipele, în afară de una, au fost scoase din luptă, membrii supraviețuitori ai acesteia s-au întors unul împotriva altuia, până când a rămas un singur campion.

Deși participanții n-au avut decât arme boante, de turneu, între ei s-au purtat lupte înverșunate și sângeroase, spre deliciul mulțimii. Doi oameni au fost uciși și mai bine de patruzeci răniți. Dând dovadă de înțelepciune, regina Alysanne le-a interzis favoriților săi, Jonquil Darke și Tom Zdrăngănitorul, să participe, dar bătrânul Bere-n burtă a luat din nou arena în stăpânire, în uralele de încântare ale gloatei. După căderea lui, poporul și-a găsit un nou favorit, ser Harys Hogg, care, datorită numelui casei sale[8] și a coifului în formă de cap de porc, a fost poreclit Harry Jambon. Printre celelalte figuri notabile care au luptat în meleu s-au numărat ser Alyn Bullock, de curând de Piatra Dragonului, frații lui Robert Baratheon, ser Borys, ser Garon și ser Ronnal, un rău famat cavaler rătăcitor, pe nume ser Guyle Vicleanul, și ser Alastor Reyne, campion al Ținuturilor din Vest și maestru de arme la Casterly Rock. Însă, după ore de vărsare de sânge și zăngănit de arme, ultimul om rămas în picioare a fost un tânăr cavaler robust din Ținuturile Riverane, ser Lucamore Strong.

La scurt timp după încheierea turnirului, regina Alysanne a plecat din Debarcaderul Regelui către Piatra Dragonului, să aștepte acolo venirea pe lume a copilului ei. Pierderea prințului Aegon după numai trei zile de viață continua să fie pentru Înălțimea Sa o suferință apăsătoare. În loc să se supună rigorilor unei călătorii sau cerințelor vieții de la Curte, regina a căutat liniștea vechii locuințe a familiei sale, unde îndatoririle îi erau mai puține. Septa Edyth și Septa Lyra i-au rămas alături, împreună cu douăsprezece tinere fecioare, de curând alese dintre cele o sută care râvniseră onoarea de a fi însoțitoare ale reginei. Printre cele cărora li s-a acordat această cinste se numărau două nepoate ale lui Rogar Baratheon, precum și fiicele și surorile lorzilor Arryn, Vance, Rowan, Royce și Dondarrion, ba chiar și o femeie din nord, Mara Manderly, fiica lordului Theomore de Portul Alb. Spre a le înfrumuseța serile, Înălțimea Sa și-a adus și bufonul preferat, pe Jupâneasa, cu păpușile lui.

La Curte erau oameni pe care dorința reginei de a pleca la Piatra Dragonului îi umplea de îndoieli. În cele mai frumoase zile, insula era

umedă și întunecată, iar toamna vânturile puternice și furtunile erau nelipsite. Tragediile din ultima vreme nu făcuseră altceva decât să înrăutățească faima castelului, iar unii se temeau că stafiile prietenelor otrăvite ale Rhaenei Targaryen ar fi putut bântui pe coridoare. Regina Alysanne n-a luat în seamă niduna dintre aceste spaime, căci le-a considerat prostești.

— Eu și regele am fost atât de fericiți la Piatra Dragonului, le-a spus celor temători. Nu mă pot gândi la niciun loc mai bun pentru nașterea copilului nostru.

Pentru anul 55 D.C. fusese plănuită o altă vizită regală, de data asta în Ținuturile de Vest. Ca și atunci când fusese grea cu prințesa Daenerys, regina a refuzat să-l lase pe rege să anuleze sau să amâne vizita și i-a cerut să plece singur. Vermithor l-a purtat din nou pe deasupra Westerosului, până la Dintele de Aur, unde l-a ajuns din urmă restul escortei sale. Pe urmă, Înălțimea Sa a vizitat Ashemark, Cragul, Castamere, Castelul Tarbeck, Lannisport și Casterly Rock, precum și Crakehall. E notabil faptul că n-a mers și pe Insula Frumoasă. Spre deosebire de sora lui, Rhaena, Jaehaerys Targaryen nu era omul care să amenințe, dar își avea propriile căi de a-și face simțită dezaprobarea

Regele s-a întors din Vest cu o lună înainte de a-i sosi sorocul reginei, pentru a-i fi alături în clipele nașterii. Copilul a venit pe lume exact când spuseseră maesterii că trebuie să vină; un băiat, bine făcut și sănătos, cu ochii la fel de deschiși la culoare precum florile de liliac. La naștere, tot deschis la culoare îi era și părul, strălucitor ca aurul alb, o raritate chiar și în Valyria din vechime. Jaehaerys l-a numit Aemon.

— Daenerys o să fie furioasă, a spus Alysanne, punându-și-l pe micul prinț la sân. A repetat cu multă insistență că vrea o soră.

La asta, Jaehaerys a ras:

— Data viitoare!

În noaptea aceea, urmând sfatul soției sale, a pus în leagănul prințului un ou de dragon.

O lună mai târziu, când Jaehaerys și regina Alysanne s-au întors la Debarcaderul Regelui, mii de oameni încântați de vestea nașterii prințului Aemon s-au înșirat pe străzile din afara Fortăreței Roșii, sperând să-l zărească în treacăt pe noul moștenitor al Tronului de Fier. Auzindu-le undele și ovațiile, regele s-a urcat în cele din urmă pe meterezele porții principale a castelului și l-a ridicat pe băiat deasupra capului, în văzul tuturor. Se spune că atunci glasurile mulțimii s-au unit într-un strigăt atât de puternic, încât s-a auzit până dincolo de Marea Îngustă.

Pe când cele Șapte Regate sărbătoreau, la urechile regelui a ajuns vestea că sora sa, Rhaena, fusese văzută iarăși, de data asta la

Greenstone, vechiul castel al Casei Estermont de pe insula cu același nume, din largul țărmurilor Capului Mâniei. Cea dintâi favorită a Rhaenei, verișoara ei Larissa Velaryon, fusese măritată cu al doilea fiu al Evenstarului din Tarth, după cum poate unii își amintesc. Soțul ei murise, dar lady Larissa îi născuse o fată, cununată de curând cu mai vârstnicul lord Estermont. În loc să rămână pe Tarth sau să se întoarcă la Driftmark, văduva preferase să locuiască, după nuntă, cu fiica ei, la Greenstone. Nimeni nu se poate îndoi că prezenta Larissei a atras-o pe Rhaena Targaryen la Estermont, pentru că, altminteri, insula era deosebit de lipsită de farmec, umedă, măturată de vânturi și săracă. Cu fiica ei pierdută pentru ea și cu cele mai îndrăgite prietene și favorite în mormânt, nu e de mirare că Rhaena a căutat alinare lângă cineva care-i fusese alături în copilărie.

Regina ar fi fost surprinsă (și furioasă) dacă ar fi știut că o altă fostă favorită a sa trecea chiar în acel moment prin apropiere. După o oprire la Pentos pentru provizii, Alys Westhill și corabia ei, *Urmăritoarea Soarelui*, se îndreptaseră spre Tyrosh, cu doar cea mai îngustă parte a Mării Înguste între ele și Estermont. Le aștepta primejdioasa trecere prin apele bântuite de pirați de la Treptele de Piatră și, ca orice căpitan prudent, lady Alys a năimit arbaletrieri și mercenari care s-o scoată cu bine din strâmtoare, în largul mării. Însă, mânați de capriciile lor, zeii au hotărât să le împiedice pe regina Rhaena și pe trădătoarea ei prietenă să afle una de prezența alteia și corabia a trecut nestânjenită prin Treptele de Piatră. Alys Westhill și-a debarcat mercenarii în Lys și a luat la bord apă proaspătă și provizii înainte de a se întoarce către apus, pentru a porni spre Orașul Vechi.

În anul 56 D.C., în Westeros a venit iarna și, odată cu ea, au sosit vești sumbre din Essos. Toți oamenii trimiși de regele Jaehaerys să afle ce fiară uriașă prăda pe dealurile din partea de miazănoapte a Pentosului erau morți. Comandantul lor, ser Willam Viespea, năimise o călăuză în Pentos, un localnic care pretindea că știe unde se ascunde monstrul. Dar îi condusese într-o capcană și undeva, pe Colinele de Catifea din Andalos, ser Willam și oștenii lui fuseseră înconjurați de tâlhari. Cu toate că luptaseră vitejește, ceilalți erau mai mulți și, în cele din urmă, îi copleșiseră și îi măcelăriseră. Se spunea că ser Willam căzuse ultimul. Capul său îi fusese adus unuia dintre oameni lordului Rego din Pentos.

— Nu există niciun monstru, trăsese septonul Barth concluzia după ce auzise trista istorisire, numai hoți de oi, care spun basme ca să-nspăimânte oamenii și să-i țină departe.

Myles Smallwood, Mâna Regelui, și-a îndemnat suveranul să pedepsească Pentosul pentru ofensa adusă, dar Jaehaerys nu voia să declare război unui întreg oraș pentru fărădelegile câtorva nelegiuiți, așa că rezolvarea problemei a rămas în așteptare, iar soarta lui ser

Willam Viespea a fost înscrisă în Cartea Albă a Gărzii Regelui. Pentru a-l înlocui, Jaehaerys l-a răsplătit cu o mantie albă pe ser Lucamore Strong, învingătorul din marele meleu de la Groapa Dragonului.

De la oamenii de dincolo de apă ai lordului Rego au sosit curând și alte vești. Una vorbea despre un dragon înfățișat în arenele de luptă din Astapor, în Golful Sclavilor, o sălbăticiune cu aripile retezate pe care negustorii de sclavi o puneau să lupte cu tauri, cu urși de peșteră și cu grupuri de sclavi înarmați cu sulițe și securi, în timp ce miile de privitori răcneau. Septonul Barth a respins imediat povestea.

— Un șarpe înaripat, fără nicio îndoială, a spus. Șerpi înaripați din Sothoryos sunt luați adesea drept dragoni de oameni care n-au văzut niciodată unul.

Interesul regelui și al consiliului său a fost stârnit într-o mai mare măsură de incendiul care măturase Ținuturile Discordiei cu paisprezece zile în urmă. Întețită de vânturile puternice și hrănită de ierburile uscate, vâlvătaia se dezlănțuise vreme de trei zile și trei nopți, înghițind șase sate și o companie liberă, Aventurierii, care se trezise prinsă între năvala flăcărilor și o armie tyroshi, comandată de Arhonte în persoană. Cei mai mulți preferaseră să fie uciși de sulițele tyroshilor, iar nu să ardă de vii. Pieriseră până la unul.

Cum izbucnise incendiul rămânea un mister.

— L-a stârnit un dragon, a declarat ser Myles Smauwood. Ce altceva ar fi putut fi?

Pe Rego Draz nu l-a convins.

— Un trăsnet, a sugerat acesta. Un foc de tabără. Un bețiv cu o torță, în căutarea unei târfe.

Regele a încuviințat.

— Dacă ar fi fost isprava lui, Balerion ar fi fost văzut cu siguranță.

În Orașul Vechi, focurile din Essos nu-și aveau locul în gândurile femeii care își spunea Alys Westhill; fixa cu privirea orizontul din partea opusă, de dincolo de mările apusene biciuite de furtuni. *Urmăritoarea Soarelui* ajunsese în port în ultimele zile ale toamnei și încă mai lâncezea lângă doc, în timp ce lady Alys îi căuta un echipaj. Își propusese ceva nemaiîncercat decât de o mână dintre cei mai cutezători corăbieri, adică să meargă către apus, în căutarea unor pământuri la care nici măcar nu visa cineva, de aceea nu voia la bord oameni care și-ar fi putut pierde curajul și s-ar fi revoltat împotriva ei, silind-o să se întoarcă din drum. Avea nevoie de oameni care să-i împărtășească visul, iar aceștia nu erau ușor de găsit, nici măcar în Orașul Vechi.

Atunci, ca și acum, corăbierii neștiutori și superstițioși se agățau de credința că lumea e plată și că se termină undeva, către apus. Unii vorbeau de ziduri de foc și de mări în clocot, alții de nesfârșite cețuri negre, iar unii de înseși porțile infernului. Înțelepții știau că adevărul

e altul. Soarele și luna sunt sfere, așa cum poate vedea orice om; rațiunea sugerează că și pământul e tot o sferă, iar veacuri de studiu îi convinseseră pe arhimaesterii din Conclav că, în privința asta, nu există dubii. Stăpânii dragonilor din Ținutul Liber al Valyriei credeau același lucru, ca și învățații din țări îndepărtate, din Qarth până în Yi Ti și până în insula Leng.

Dar asupra mărimii lumii nu căzuseră cu toții de acord. În privința asta, chiar și părerile arhimaesterilor din Citadelă erau împărțite. Unii credeau că Marea Apusului e atât de întinsă, încât niciun om nu poate spera s-o traverseze vreodată. Alții ziceau că s-ar putea să nu fie mai lată decât Marea Verii, Intre Arbor și Marele Moraq; era, cu siguranță, vorba de o distanță colosală, dar una pe care un căpitan curajos putea spera s-o străbată cu o corabie potrivită. Un drum spre apus către mătăsurile și mirodenii din Yi Ti și Leng ar fi putut însemna bogății incalculabile pentru cel care-l descoperea… dacă lumea era o sferă atât de mică precum sugerau înțelepții aceia.

Alys Westhill nu credea asta. Puținele scrieri rămase în urma ei dovedesc că, încă din copilărie, Elissa Farman fusese convinsă că lumea e „mult mai mare și mai stranie decât își închipuie maesterii”. Nu împărtășea visul negustorilor de a ajunge în Ulthos și Asshai navigând către apus. Viziunea ei era mult mai cutezătoare. Credea că, între Westeros și țărmurile răsăritene îndepărtate ale Essosului se află alte pământuri și alte mări ce așteaptă să fie descoperite: un alt Essos, un alt Sothoryos, un alt Westeros. Visele ei erau pline de fluvii despărțitoare, de câmpii măturate de vânturi și de munți impunători, cu creste pierdute în nori, de insule înverzite lucind în soare, de animale ciudate, niciodată îmblânzite, de fructe bizare, negustate nicicând de oameni, și de orașe de aur strălucind sub stele stranii.

Nu era prima care nutrea acest vis. Cu mii de ani înainte de Cucerire, când în Nord încă mai domneau Regii Iernii, Brandon Marangozul și-a făurit o întreagă flotă pentru a traversa Marea Apusului. A plecat el însuși la drum, pentru a nu se mai întoarce niciodată. Fiul și moștenitorul său, un alt Brandon, a ars docurile unde fusese construită și a rămas pentru totdeauna în amintire ca Brandon Incendiatorul. O mie de ani mai târziu, niște oameni de fier plecați din Marele Wyk au fost împinși de vânt către nord-vest cale de opt zile distanță de orice țărm cunoscut, unde au dat de un grup de insule stâncoase. Căpitanul lor a construit acolo un turn și un far, și-a spus Farwynd și și-a numit cetatea Lumina Singuratică. Urmașii lui încă trăiesc pe stâncile insulelor, unde focile îi depășesc numeric, fiind cincizeci la unu. Până și ceilalți oameni de fier îi consideră pe cei din clanul Farwynd nebuni; unii îi numesc selkii19.

Brandon Marangozul și oamenii de fier care au navigat pe urmele lui au călătorit pe apele din miazănoapte, unde krakenii monstruoși,

dragonii de mare și leviatani de mărimea unor insule înoată în valuri reci și cenușii, iar cețuri care-ți îngheață măduva-n oase ascund munți de gheață plutitori. Alys Westhill n-avea de gând să facă același lucru. Voia să meargă cu *Urmăritoarei Soarelui* pe o cale aflată mult mai către miazăzi, în căutarea unor ape albastre și calde și a unor vânturi statornice, despre care credea că o pot duce dincolo de Marea Apusului. Dar mai întâi trebuia să-și găsească un echipaj.

Mulți au râs de ea, pe când alții i-au spus că e nebună și au înjurat-o în față.

— Pe-acolo sunt fiare stranii, da, i-a spus un căpitan rival, și probabil c-o să sfârșești în burta uneia.

Însă o bună parte din aurul plătit de Lordul Mării pentru ouăle de dragon furate se odihnea, în siguranță, în seifurile Băncii de Fier din Braavos și, susținută de o asemenea bogăție, lady Alys a izbutit să momească destui năieri, plătindu-le de trei ori mai mult decât își permiteau alți căpitani să le ofere. Încetul cu încetul, echipajul a prins formă.

Veștile despre strădaniile ei au atras, inevitabil, atenția lordului de Hightower. Eustace și Norman, nepoții lordului Donnel, amândoi corăbieri cu faimă, au fost trimiși s-o descoasă… și s-o pună în lanțuri dacă prudența îi îndemna s-o facă. În schimb, s-au angajat amândoi s-o însoțească, venind cu corăbiile și oamenii lor. Pe urmă, năierii s-au călcat unii pe alții în picioare în graba de a se alătura echipajului ei. Dacă mergeau Hightowerii, însemna că există bogății care așteaptă să fie luate în stăpânire. *Urmăritoarea Soarelui a p*lecat din Orașul Vechi în a douăzeci și treia zi a celei de a treia luni a anului 56 D.C., îndreptându-se spre Golful Șoaptelor, de unde a ieșit în largul mării însoțită de *Luna Toamnei, co*rabia lui ser Norman Hightower, și de *Lady Meredith, car*e îi aparținea lui ser Eustace Hightower.

Au plecat exact la timp… pentru că vestea despre Alys Westhill și disperarea cu care-și căutase un echipaj a ajuns în sfârșit la Debarcaderul Regelui. Regele Jaehaerys a descoperit-o imediat pe lady Elissa în spatele numelui fals și s-a grăbit să trimită corbi în Orașul Vechi, la lordul Donnel, poruncindu-i s-o aresteze imediat pe femeia aia și să i-o trimită în Fortăreața Roșie, unde avea de răspuns la niște întrebări. Numai că păsările au ajuns prea târziu… sau, poate, așa cum unii continuă să sugereze și în zilele noastre, Donnel Pregetătorul a tărăgănat din nou lucrurile. Nevrând să riște să stârnească furia regelui, nobilul lord a trimis o duzină dintre cele mai iuți corăbii ale sale în urmărirea lui Alys Westhill și a nepoților lui, dar s-au întors toate în port, răzlețite și înfrânte. Mările sunt întinse și corăbiile mici, iar lordul Donnel n-avea niciuna la fel de iute ca *Urmăritoarea Soarelui* când îi sufla vânt prielnic în pânze.

Când vestea evadării Elissei Farman a ajuns la Fortăreața Roșie,

regele a chibzuit intens și îndelung, întrebându-se dacă n-ar fi trebuit să plece el însuși în urmărirea ei. Nicio corabie nu poate naviga atât de repede cum zboară un dragon, s-a gândit el; poate că Vermithor avea să izbutească acolo unde vasele lordului Donnel dăduseră greș. Însă ideea în sine a fost de-ajuns ca s-o înspăimânte pe regina Alysanne. Nici măcar dragonii nu pot rămâne în văzduh la nesfârșit, i-a atras ea atenția, iar pe hărțile Mării Apusului, atâtea câte existau, nu erau înfățișate nici insule, nici stânci pe care să se poată odihni. Marele Maester Benifer și septonul Barth au fost de partea ei și, văzând că i se împotrivesc cu toții, Înălțimea Sa și-a abandonat cu părere de rău ideea.

A treisprezecea zi a celei de-a patra luni a anului 56 D.C. a fost rece și cenușie încă din zori, cu vuiet de vânt dinspre răsărit. Cronicile Curții ne spun că micul dejun al lui Jaehaerys Targaryen Întâiul a fost întrerupt de un sol al Băncii de Fier, venit să ridice plata anuală a împrumutului făcut de Coroană. Elissa Farman continua să fie prezentă în cele mai multe dintre gândurile regelui, care știa, fără dubiu, că *Urmăritoarea Soarelui* fusese construită în Braavos. Înălțimea Sa a vrut să afle dacă asta se făcuse cu banii primiți de la Banca de Fier și dacă bancherii știau ceva despre ouăle de dragon furate. Solul a negat și una, și alta.

Într-o altă parte a Fortăreței Roșii, regina Alysanne și-a petrecut dimineața alături de copiii săi; prințesa Daenerys începuse în sfârșit să-l îndrăgească pe fratele ei Aemon, deși încă își dorea o surioară. Septonul Barth era în bibliotecă, iar Marele Maester Benifer se afla în adăpostul corbilor, în cealaltă parte a orașului, lordul Corbray inspecta oștenii din Garda Orașului adunați în Cazarma de Est, pe când, în vila sa de sub Groapa Dragonului, Rego Draz distra o tânără lady cu virtutea negociabilă.

Cu toții aveau să-și amintească vreme îndelungată ce făceau în clipa când au auzit un corn răsunând în văzduhul dimineții.

— Sunetul mi-a alunecat pe șira spinării ca un cuțit rece, deși n-aș fi putut spune de ce, avea să povestească mai târziu regina.

Dintr-un turn de veghe singuratic, de unde cuprindeai cu privirea Golful Apei Negre, un străjer întrezărise în depărtare aripi întunecate și dăduse alarma. A sunat pentru a doua oară când aripile au crescut și a treia oară când a văzut clar dragonul, negru pe fundalul norilor.

Balerion se întorsese la Debarcaderul Regelui.

Trecuseră mulți ani de când Teroarea Neagră fusese văzut pentru ultima oară pe cerul orașului și ivirea sa a umplut de spaimă o mare parte a norodului, care s-a întrebat dacă Maegor cel Crud nu se întorsese cumva din morți ca să-l încalece iarăși. Dar, vai!, de gâtul dragonului nu se ținea un rege mort, ci o copilă pe moarte.

Balerion a coborât măturând cu umbra sa neagră curțile și palatele

din Fortăreața Roșie și izbind aerul cu aripile lui uriașe, pentru a se opri în curtea interioară, lângă Cetățuia lui Maegor. Abia atinsese pământul când prințesa Aerea a alunecat din spatele lui. Chiar și oamenii care o cunoscuseră îndeaproape în anii petrecuți de ea la Curte au recunoscut-o cu mare greutate. Era aproape dezbrăcată, din haine nu-i mai rămăseseră decât niște zdrențe atârnate de brațele și picioarele subțiri ca niște bețe. Părul îi era murdar și încâlcit.

— Vă rog! a strigat către cavalerii, scutierii și slujitorii care-i priviseră coborârea. Apoi, când toată lumea s-a repezit spre ea, a adăugat. Eu niciodată…

Și s-a prăbușit.

Ser Lucamore Strong se afla la postul său, pe podul peste șanțul fără apă care înconjura Cetățuia lui Maegor. A împins privitorii într-o parte și-n alta, a ridicat-o pe prințesă în brațe și a traversat castelul, ducând-o la Marele Maester Benifer. Mai târziu, avea să istorisească oricui voia să-l asculte că fata era roșie la față și avea fierbințeală atât de mare încât i-a simțit pielea încinsă prin zalele smălțuite ale armurii. Cavalerul a pretins și că avea ochii plini de sânge și că „în ea era ceva, ceva care se mișca, făcând-o să se cutremure și să mi se zvârcolească în brațe." (Însă n-a spus poveștile astea prea multă vreme. A doua zi, regele Jaehaerys a trimis după el și i-a poruncit să nu mai vorbească despre prințesă.)

Regele și regina au fost chemați de îndată, dar, când au ajuns în fața camerelor maesterului, Benifer nu i-a lăsat să intre.

— Nu vreți s-o vedeți astfel, le-a spus, și aș fi nechibzuit dacă v-aș lăsa să vă apropiați mai mult.

La ușă au fost puse străji, ca să nu intre nici servitorii. Numai septonul Barth a fost primit, pentru ritualurile dinainte de moarte. Benifer a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru prințesa în agonie, i-a dat lapte de mac și a cufundat-o într-o cadă cu gheață ca să-i scadă fierbințeala, dar strădaniile lui au fost zadarnice. În vreme ce sute de oameni s-au îngrămădit în septul din Fortăreața Roșie, rugându-se pentru ea, Jaehaerys și Alysanne au stat de veghe la ușa maesterului. Soarele apusese și sosise ora liliacului când Barth a ieșit ca să le dea de veste că Aerea Targaryen a plecat dintre cei vii.

Prințesa le-a fost încredințată flăcărilor chiar a doua zi, la răsăritul soarelui, cu trupul înfășurat în pânză fină, de in, din creștet până la vârfurile picioarelor. Marele Maester Benifer, care îi pregătise trupul pentru rugul funerar, părea el însuși pe jumătate mort, după cum le-a destăinuit lordul Redwyne fiilor săi. Regele a dezvăluit că nepoata sa fusese răpusă de o fierbințeală și le-a cerut tuturor locuitorilor Ținutului să se roage pentru ea. În Debarcaderul Regelui a fost jelită câteva zile înainte ca viața să-și reia vechiul curs, și asta a fost tot.

Însă misterele rămân. Nici măcar acum, după câteva veacuri, nu am

ajuns de fel mai aproape de descoperirea adevărului.

Mai mult de cincizeci de bărbați au slujit Tronul de Fier ca Mari Maesteri. Jurnalele, scrisorile, registrele de cheltuieli, memoriile și calendarele de Curte reprezintă cele mai folositoare istorisiri ale evenimentelor la care au fost martori, dar nu au fost cu toții la fel de sârguincioși. În timp ce unii ne-au lăsat tomuri de însemnări pline de vorbe goale, neuitând niciodată să noteze ce a mâncat regele la cină (și dacă a savurat sau nu mâncarea), alții n-au scris mai mult de șase într-un an. În această privință, Benifer se numără printre cei de frunte, jurnalele și scrisorile sale ne oferă informații amănunțite despre tot ce a văzut și a făcut, ca și despre toate întâmplările la care a fost martor în slujba regelui Jaehaerys și, mai înainte, în a lui Maegor, unchiul acestuia. Și totuși, în toate scrierile lui, nu există nici măcar un singur cuvânt nici despre întoarcerea Aereei Targaryen și a dragonului furat de ea la Debarcaderul Regelui, nici despre moartea tinerei prințese. Din fericire, septonul Barth n-a fost la fel de taciturn, așa că acum trebuie să acordăm atenție istorisirii lui.

„Au trecut trei zile de când a murit prințesa", a scris el, „și eu încă n-am izbutit s-adorm. Nu știu dacă voi mai putea dormi vreodată. Am crezut întotdeauna că Mama e îndurătoare și că Tatăl din Ceruri judecă toți oamenii deopotrivă după dreptate… dar nu există nici îndurare, nici dreptate în ceea ce s-a abătut asupra tinerei noastre prințese. Cum au putut zeii fi atât de orbi sau atât de nepăsători încât să îngăduie o asemenea grozăvie? Sau e cu putință să existe în acest univers și alte zeități, niște monștri răuvoitori, precum aceia împotriva cărora predică preoții lui R'hllor cel Roșu și în fața cruzimii cărora regii și zeii oamenilor nu sunt cu nimic mai presus decât niște muște?

Nu știu. Nu vreau să știu. Dacă asta mă face un septon necredincios, așa să fie. Marele Maester Benifer și cu mine am căzut de acord să nu spunem nimănui ceea ce am văzut și am trăit în odăile lui când acea sărmană copilă trăgea să moară… nimănui, nici regelui, nici reginei, nici mamei ei, nici măcar arhimaesterilor din Citadelă… dar nu pot scăpa de amintiri, așa că le aștern aici. Poate că, până când vor fi găsite și citite, oamenii vor fi înțeles mai bine ce sunt astfel de grozăvii.

I-am spus lumii întregi că prințesa Aerea a fost ucisă de o fierbințeală, ceea ce e, în mare, adevărat, dar a fost una cum nu mai văzusem până atunci și cum sper că nu voi mai vedea vreodată. Fata *ardea.* Avea pielea încinsă și roșie și, când mi-am pus mâna pe fruntea ei, să văd cât de fierbinte este, a fost ca și cum mi-aș fi afundat-o într-o oală cu ulei în clocot. Abia dacă mai avea vreun pic de carne pe oase, atât de sfrijită și de înfometată părea, dar am putut să vedem niște… umflături înlăuntrul ei, pentru că pielea i se înălța și apoi cobora iarăși, de parcă… nu, nu de parcă, pentru că era o realitate, nu

o părere… în ea se găseau niște creaturi, creaturi vii, care înaintau și se răsuceau, poate căutând o cale de ieșire, și îi dădeau asemenea dureri încât nici măcar laptele de mac nu-i aducea vreo alinare. I-am spus regelui, așa cum trebuie cu siguranță să-i spunem și mamei ei, că prințesa Aerea n-a vorbit deloc, dar e o minciună. Mă rog să pot uita cât de curând unele dintre lucrurile pe care le-a șoptit printre buze crăpate și sângerânde. Nu pot uita cât de des se ruga să moară.

Toată priceperea maesterului a fost neputincioasă în lupta cu fierbințeala ei, dacă-i putem da unei asemenea orori un nume atât de obișnuit. E cel mai simplu mod de a spune că biata copilă se cocea din interior. Carnea i s-a întunecat tot mai mult la culoare, apoi a prins să crape, până când, cei Șapte să mă aibă în pază, a ajuns să semene cel mai bine și mai bine cu friptura de porc rumenită. Din gură, din nas și, cel mai obscen, dintre buzele de jos, îi ieșeau fuioare subțiri de fum. Atunci a încetat să vorbească, însă creaturile din ea au continuat să se miște. Până și ochii i s-au copt în țeastă și în cele din urmă au plesnit ca două ouă lăsate prea mult în apă clocotită.

Am crezut că e cel mai hidos lucru pe care-o să-l văd vreodată, dar am fost curând adus la realitate, fiindcă mă aștepta ceva încă și mai oribil. S-a întâmplat când eu și Benifer am pus-o pe sărmana fată într-o cadă și am acoperit-o cu gheață. Îmi tot spun că șocul acelei cufundări i-a oprit brusc inima… și, dacă e așa, a fost milostenie, pentru că atunci au ieșit creaturile din ea…

Creaturile… Mamă din Ceruri, ai milă de mine, că nu știu cum altcumva să vorbesc despre ele… erau… viermi cu chip omenesc… șerpi cu mâini… orori răsucite, lipicioase, de nedescris, și păreau să se zvârcolească, să zvâcnească și să se vânzolească pe când țâșneau din carnea ei. Unele nu erau mai mari decât degetul meu mic, dar cel puțin una a fost cât brațul meu… vai, Războinicul să mă aibă în pază, scoteau niște *sunete*…

Totuși au murit. Trebuie să nu uit asta, să mă agăț de asta. Orice ar fi fost, erau creaturi ale arșiței și focului și nu le plăcea deloc gheața, o, nu. Una după alta, s-au zbătut și s-au chircit și au murit în fața ochilor mei, slavă celor Șapte! Nu-mi pot îngădui să le dau nume… erau spurcăciuni.”

Prima parte a istorisirii septonului Barth se încheie aici. Dar a continuat peste câteva zile:

„Prințesa Aerea nu mai e printre noi, însă n-a fost uitată. Credincioșii se roagă pentru sufletul ei curat în fiecare dimineață și în fiecare seară. În afara septurilor, pe toate buzele sunt aceleași întrebări. Prințesa a lipsit mai bine de un an. Unde s-ar fi putut duce? Ce i s-a putut întâmpla? Ce a adus-o acasă? Era Balerion monstrul despre care se credea că bântuie pe Colinele de Catifea din Andalos? Flăcările lui au fost pricina focului care a măturat Ținuturile

Discordiei? Teroarea Neagră ar fi putut zbura tocmai până în Astapor, ca să fie el „dragonul din arenă”? Nu, și nu, și nu. Astea sunt basme.

Totuși, chiar dacă nu luăm în seamă astfel de povești nebunești, misterul rămâne. Unde s-a dus Aerea Targaryen când a plecat de pe Piatra Dragonului? Regina Rhaena s-a gândit mai întâi că a zburat către Debarcaderul Regelui; prințesa nu se ferea să spună că își dorește să se întoarcă la Curte. Când s-a dovedit că se înșelase, Rhaena a căutat-o pe Insula Frumoasă și în Orașul Vechi. Asta a avut un oarecare sens, numai că Aerea nu se afla în niciunul dintre cele două locuri, nici altundeva în Westeros. Pe alții, printre care regina și eu însumi, asta i-a făcut să creadă că prințesa nu zburase spre vest, ci spre est, și că se afla în Essos. Fata s-ar fi putut gândi că, în Orașele Libere, mâna Rhaenei n-are cum s-o ajungă, și mai ales regina Alysanne era convinsă că Aerea fugise de mama ei în aceeași măsură în care fugise de Piatra Dragonului. Însă spionii și informatorii lordului Rego nu dăduseră de urma ei nici dincolo de Marea îngustă… și nu auziseră nici măcar o șoaptă despre dragonul ei. De ce?

Deși nu am nicio dovadă, pot sugera un răspuns. Am impresia că ne-am pus, cu toții, o întrebare greșită. Aerea Targaryen mai avea încă destul de mult până la a treisprezecea aniversare în dimineața când a plecat pe furiș din castelul mamei sale. Deși familiarizată cu dragonii, nu mai călărise niriodată vreunul… și, din motive pe care s-ar putea să nu le înțelegem niciodată, l-a luat tocmai pe Balerion, în locul unuia dintre dragonii mai tineri și mai blânzi pe care i-ar fi putut alege. Mânată fiind de neînțelegerile cu mama ei, poate a vrut pur și simplu unul mai mare și mai fioros decât Dreamfyre, cu care zbura regina Rhaena. E posibil și să fi simțit dorința de a îmblânzi fiara care-i ucisese pe tatăl ei și pe dragonul acestuia. (Nu-și cunoscuse tatăl, dar nu putem ști ce simțea când se gândea la el și la moartea lui.) Oricare i-ar fi fost motivele, a ales.

E foarte posibil să fi vrut să zboare către Debarcaderul Regelui, așa cum a bănuit mama ei. E cu putință și să fi dorit să-și caute sora geamănă în Orașul Vechi sau să-ncerce să dea de urma Elissei Farman, care îi promisese cândva s-o facă părtașă la aventurile ei. Oricare i-ar fi fost planurile, n-an nicio importanță. E una să sari în spinarea unui dragon și alta să-i impui voința ta, mai ales când ai ales unul atât de bătrân și de sălbatic ca Teroarea Neagră. Ne-am întrebat cu toții, de la bun început: *Unde l-a dus Aerea pe Balerion?* Ar fi trebuit să ne punem altă întrebare: *Unde a dus-o Balerion pe Aerea?*

Un singur răspuns are sens. Reamintiți-vă, vă rog, că Balerion era cel mai mare și cel mai bătrân dintre cei trei călăriți de regele Aegon și de surorile lui în timpul cuceririi. Vhagar și Meraxes ieșiseră din nou pe Piatra Dragonului, numai Balerion venise pe insulă cu Aenar Surghiunitul și cu Daenys Visătoarea, era cel mai tânăr dintre cei cinci

dragoni pe care-i aduseseră cu ei. Ceilalți patru muriseră între timp, dar el trăia, continuând să crească și devenind tot mai fioros și mai încăpățânat. Dacă (așa cum ar și trebui) nu luăm în seamă poveștile unor vrăjitori șarlatani, el e, probabil, singura creatură in viață din întreaga lume care a văzut Valyria înainte de Urgie.

Și acolo a dus-o pe sărmana copilă sortită pieirii, care se agăța de spinarea lui. M-aș mira să fi mers ea de bunăvoie; n-a avut de ales, fiindcă n-avea nici cunoștințele necesare, nicio voință destul de puternică pentru a-l întoarce din drum.

Nu pot ghici ce anume i s-a întâmplat în Valyria. Judecând după starea în care s-a întors la noi, nici nu vreau să aflu. Valyrienii nu erau doar stăpâni ai dragonilor. Practicau magia sângelui și alte arte întunecate, săpau adânc în căutarea unor secrete care ar fi fost mai bine să rămână îngropate și deformau trupurile animalelor și ale oamenilor, modelând himere monstruoase, împotriva firii. Aceste păcate au mâniat zeii, care i-au nimicit. Valyria e blestemată, toată lumea e de acord, și până și cei mai curajoși corăbieri își schimbă cursul, ocolind pe departe oasele ei fumegande… dar ar fi o greșeală să credeam că acolo nu mai trăiește acum nimic. Îndrăznesc să spun că în Valyria sălășluiesc creaturile pe care le-am găsit în Aerea Targaryen… alături de alte asemenea orori pe care nici măcar nu ni le putem imagina. Am scris aici pe larg cum a murit prințesa, dar mai e ceva, ceva încă și mai înspăimântător, care trebuie spus:

Și Balerion era rănit. Fiara aia uriașă, Teroarea Neagră, cel mai înspăimântător dragon care s-a avântat vreodată în văzduhul Westerosului, s-a întors la Debarcaderul Regelui cu răni pe jumătate cicatrizate, pe care nimeni nu-și amintește să le mai fi văzut până atunci, și cu o tăietură zdrențuită, de aproape trei metri, de-a lungul părții stângi a trupului, o rană căscată, din care sângele încă mai picura, fierbinte și fumegând.

Lorzii din Westeros sunt oameni orgolioși, iar septonii Credinței și maesterii Citadelei sunt, în felul lor aparte, încă și mai orgolioși, dar lumea, prin natura ei, înseamnă multe lucruri pe care nu le înțelegem și nici nu le vom înțelege vreodată. Poate că e o dovadă de îndurare. Tatăl din Ceruri i-a făcut pe oameni curioși, iar unii spun că a făcut-o ca să ne pună la încercare credința. Păcatul care se ține scai de mine e dorința de a afla ce se află dincolo de orice ușă în fața căreia ajung, dar e mai bine ca unele uși să rămână închise. Aerea Targaryen a trecut dincolo printr-una dintre acestea din urmă."

Așa se încheie istorisirea septonului Barth. N-avea să mai scrie niciodată nimic despre soarta prințesei Aerea și până și aceste cuvinte aveau să fie pecetluite și păstrate printre hârtiile lui personale, unde au stat, nedescoperite, aproape o sută de ani. Totuși, ororile pe care le-a văzut cu ochii lui l-au tulburat profund, stârnindu-i tocmai acea

sete de cunoaștere numită de el însuși „păcatul care se ține scai de mine”. După această întâmplare, a început să facă tot felul de cercetări și de încercări care, în cele din urmă, l-au îmboldit să scrie *Dragoni, balauri și șerpi înaripați. Istoria lor fantastică,* un volum pe care Citadela avea să-l condamne, ca „provocator, dar neîntemeiat”, și care, la porunca lui Baelor cel Binecuvântat, avea să fie aruncat și distrus.

Probabil că septonul Barth i-a împărtășit regelui bănuielile sale. Deși în consiliul restrâns nu s-a discutat niciodată despre asta, ceva mai târziu, în același an, Jaehaerys le-a interzis, prin edict regal, tuturor corăbiilor bănuite că ar fi ajuns pe insulele Valyriei sau că ar fi navigat pe Marea Fumegândă să acosteze în porturile din cele Șapte Regate, pedeapsa fiind moartea.

La scurt timp după aceea, Balerion a devenit primul dragon al Casei Targaryen adăpostit în Groapa Dragonului. Tunelurile lungi și căptușite cu cărămidă ale acesteia pătrundeau adânc în coasta dealului, fuseseră construite după modelul peșterilor și erau de trei ori mai largi decât bârlogurile de pe Piatra Dragonului. Trei dragoni tineri i s-au alăturat curând Terorii Negre sub Dealul lui Rhaenys, iar Vermithor și Silverwing au rămas în Fortăreața Roșie, aproape de călărețiii lor. Ca să se asigure că nu va mai exista o altă fugă ca a prințesei Aerea pe Balerion, regele a decretat că dragonii trebuie păziți zi și noapte, indiferent unde sunt adăpostiți. În acest scop, a luat ființă un nou ordin de străjeri: Paznicii Dragonilor, șaptezeci și șapte de bărbați voinici, în armuri negre strălucitoare, cu vârfurile coifurilor împodobite cu solzi de dragon ce se prelungeau în josul spatelui, micșorându-se.

Despre întoarcerea Rhaenei Targaryen de la Estermont după moartea fiicei sale nu e nevoie să spunem prea multe. Când a sosit corbul la Greenstone, unde se afla Înălțimea Sa, prințesa era deja moartă și trupul îi fusese ars. Când a adus-o Dreamfyre în Fortăreața Roșie, mama ei nu i-a mai găsit decât cenușa și oasele.

— Se pare că mi-e dat s-ajung întotdeauna prea târziu, a spus Rhaena.

Când regele i-a sugerat să ducă la Piatra Dragonului cenușa prințesei, pentru a fi înhumată alături de a regelui Aegon și ale celorlalți morți din Casa Targaryen, ea a refuzat.

— Aerea ura Piatra Dragonului, i-a reamintit Înălțimii Sale. Voia să zboare.

Spunând asta, s-a urcat în spatele lui Dreamfyre, a dus cenușa copilei în văzduh și a împrăștiat-o în vânt.

Melancolia pusese stăpânire pe Rhaena. Piatra Dragonului continua să-i aparțină, dacă o voia, i-a spus Jaehaerys surorii sale, dar ea a refuzat din nou.

— Pentru mine, acum, acolo nu mai sunt decât stafii și jale.

Când Alysanne a întrebat-o dacă vrea să se întoarcă la Greenstone, Rhaena a clătinat din cap.

— Și acolo e o stafie. Una mai prietenoasă, dar tot stafie este.

Regele i-a propus să rămână cu ei, la Curte, și i-a oferit un loc în consiliul său restrâns. Asta a făcut-o să râdă.

— O, frate, ești un om minunat, dar mă tem că nu ți-ar plăcea niciunul dintre sfaturile mele.

Atunci regina Alysanne a luat mâna surorii ei într-ale sale și i-a spus:

— Ești încă tânără. Dacă vrei, am putea găsi un lord curtenitor și blând, care să te îndrăgească la fel de mult ca noi. Ai putea avea alți copiii.

Asta n-a izbutit decât s-aducă pe buzele Rhaenei un rânjet. Și-a smuls mâna dintr-ale reginei.

— Mi-am hrănit dragonul cu ultimul meu soț. Dacă mă silești să-mi iau altul, s-ar putea să-l mănânc eu.

În cele din urmă, regele Jaehaerys a instalat-o pe sora sa Rhaena în ultimul loc la care s-ar fi așteptat cineva: Harrenhal. Jordan Towers, unul dintre ultimii lorzi care-i rămăseseră loiali lui Maegor cel Crud, murise răpus de o aprindere de plămâni, iar imensa ruină a castelului lui Harren cel Negru îi rămăsese singurului său fiu supraviețuitor, care primise numele răposatului rege. După ce toți frații lui mai mari pieriseră în războaiele regelui Maegor, Maegor Towers era ultimul din stirpea sa, acum bolnav și sărăcit. Într-un castel construit ca să adăpostească mii de oameni, ajunsese să locuiască doar alături de un bucătar și de trei oșteni bătrâni.

— Castelul are cinci turnuri imense, a subliniat regele, iar băiatul lui Towers nu se folosește decât de o parte dintr-unul. Tu le poți avea pe celelalte patru.

Asta a amuzat-o pe Rhaena.

— Sunt sigură că unul îmi e de-ajuns. Am mai puțini servitori decât el.

Când Alysanne i-a reamintit că, după cum se spune, și Harrenhalul are stafii, Rhaena a ridicat din umeri.

— Nu sunt stafiile mele. Nu mă vor tulbura.

Și așa a ajuns Rhaena Targaryen, fiică a unui rege, soție a altor doi și soră a unui al treilea, să-și petreacă ultimii ani ai vieții într-un loc cu nume cum nu se putea mai potrivit: Turnul Văduvei din Harrenhal, despărțit doar de lungimea curții de Turnul Groazei, unde își ducea traiul un tânăr bolnav, ce purta numele regelui care-l ucisese pe tatăl copiilor ei. Ni se povestește că, de-a dreptul bizar, între Rhaena Targaryen și Maegor Towers s-a legat, cu timpul un soi de prietenie. În 61 D.C., după moartea lui, Rhaena i-a preluat servitorii, care i-au rămas alături până la sfârșitul vieții ei.

Rhaena Targaryen a murit în anul 73 D.C., la vârsta de cincizeci de ani. După moartea fiicei sale Aerea, n-a mai mers niciodată la Debarcaderul Regelui sau pe Piatra Dragonului, nici n-a mai jucat vreun rol în guvernarea Ținutului, dar zbura o dată pe an până în Orașul Vechi, s-o viziteze pe Rhaella, fiica ei rămasă în viață, ajunsă septă în Septul Stelat. Înainte de moarte, părul ei auriu cu argintiu a albit, iar oamenii de rând din Ținuturile Riverane se temeau de ea, căci o credeau vrăjitoare. Călătorii care băteau la porțile Harrenhalului, sperând să fie găzduiți, primeau, în anii stăpânirii ei, pâine și sare și privilegiul de a se adăposti acolo pentru o noapte, dar regina nu-i făcea niciunuia onoarea de a-i ține companie. Norocoșii istoriseau că o zăriseră pe meterezele castelului sau că o văzuseră plecând și întorcându-se, călare pe dragonul ei, căci Rhaena a continuat că zboare pe Dreamfyre până la sfârșitul vieții, așa cum zburase din fragedă tinerețe.

Când a murit, regele Jaehaerys a poruncit să fie arsă la Harrenhal și să-i fie înhumată cenușa acolo.

— Fratele meu Aegon a murit de mâna unchiului nostru, în Bătălia de sub Ochiul Zeilor, a spus Înălțimea Sa, lângă rugul ei funerar. Soția lui, sora mea Rhaena, nu a luat parte la luptă, dar și ea a murit puțin în aceeași zi.

După moartea Rhaenei, Jaehaerys a dat Harrenhalul, cu toate pământurile și cu toate veniturile sale, în stăpânirea lui ser Bywin Strong, fratele lui ser Lucamore Strong din Garda Regelui și el însuși cavaler cu renume.

Dar ne-am dus cu zeci de ani înainte pe firul istorisirii noastre, pentru că Străinul a venit după Rhaena Targaryen abia în 73 D.C., și până atunci la Debarcaderul Regelui și în cele Șapte Regate din Westeros s-au întâmplat multe, și bune, și rele.

În 57 D.C., Jaehaerys și regina lui au avut un nou motiv de bucurie când zeii i-au binecuvântat cu un alt fiu, Baelon, numit astfel după unul dintre lorzii Targaryen care stăpâniseră Piatra Dragonului înainte de Cucerire și fusese și el tot un al doilea fiu. Deși mai mic la naștere decât fratele său Aemon, noul prunc era mai gălăgios și mai lacom și doicile se plângeau, spunând că nu mai alăptaseră niciun copil care să sugă cu atâta putere. Cu doar două zile înainte de nașterea lui, corbii albi își luaseră zborul din Citadelă, vestind sosirea primăverii, așa că Baelon a primit fără zăbavă un al doilea nume: Prințul Primăverii.

La nașterea fratelui lor, prințul Aemon avea doi ani, iar prințesa Daenerys, patru. Cei doi nu semănau câtuși de puțin. Prințesa era un copil plin de viață, care râdea tot timpul și țopăia zi și noapte prin Fortăreața Roșie, „zburând” pretutindeni pe o coadă de mătură botezată „dragon”, care devenise jucăria ei preferată. Plină de stropi de noroi și de pete de iarbă, își punea la grea încercare atât mama, cât

și pe cameristele acesteia, pentru că îi pierdeau tot timpul urma. Însă prințul Aemon era un băiat serios, prudent, grijuliu și ascultător. Încă nu cunoștea slovele, dar îi plăcea să i se citească, iar regina Alysanne era adesea auzită povestind, cu râsul pe buze, că primele două cuvinte rostite de el fuseseră „de ce?”.

Copiii creșteau sub supravegherea atentă a Marelui Maester Benifer. Rănile lăsate în urmă de dușmănia dintre fiii Cuceritorului, Aenys și Maegor, erau încă proaspete în amintirea multor lorzi vârstnici, iar Benifer se temea ca nu cumva și acei doi băieți să se întoarcă unul împotriva altuia, scăldând Ținutul în sânge. N-ar fi trebuit să-și facă griji. Poate doar în afara unei perechi de gemeni, n-ar fi putut exista alți doi frați mai apropiați decât fiii lui Jaehaerys Targaryen. Imediat ce a ajuns la vârsta la care să poată merge, Baelon a început să se țină scai după Aemon, fratele lui, și să se străduiască să-l imite în toate. Când Aemon și-a primit prima sabie de lemn și a început să învețe mânuirea armelor, Baelon a fost considerat prea mic ca să i se alăture, dar asta nu i-a putut sta în cale. Și-a făcut singur o sabie dintr-un băț și a dat fuga în curte, unde a început să se bată cu fratele lui, iar maestrul lor de arme n-a putut face nimic mai mult decât să râdă, neajutorat.

Pe urmă, Baelon nu s-a mai despărțit de bățul-sabie, pe care-l lua cu el chiar și în pat, spre disperarea mamei lui și a cameristelor ei. Benifer a observat că, la început, prințul Aemon a fost temător în preajma dragonilor, ceea ce nu i s-a potrivit și lui Baelon, despre care se povestește că l-a pocnit pe Balerion peste bot când a intrat prima oară în bârlogul lui.

— Ăsta ori e plin de curaj, ori e nebun, a spus Sam Ursuzul și, din ziua aceea, Prințul Primăverii a început să fie cunoscut și drept Baelon cel Viteaz.

Era limpede că tinerii prinți își iubeau la nebunie sora și că ea era încântată de ei, „plăcându-i mai ales să le spună ce să facă”. Însă Marele Maester Benifer a mai observat și altceva. Jaehaerys își iubea cu ardoare toți cei trei copii, dar, din momentul nașterii lui Aemon, începuse să vorbească despre el numindu-l moștenitorul său, spre nemulțumirea reginei Alysanne.

— Daenerys e mai mare, îi amintea ea Înălțimii Sale. E prima în linia succesiunii; ea trebuie să fie regină.

Regele n-o contrazicea niciodată.

— O să fie regină când ea și Aemon se vor căsători, se mulțumea să spună. Vor domni împreună, la fel ca noi doi.

Dar, după cum a notat în scrierile sale, Benifer își dădea seama că răspunsul regelui n-o mulțumea pe deplin pe regină.

Ne întoarcem din nou în 57 D.C., acesta fiind și anul în care Jaehaerys i-a retras lordului Myles Smallwood titlul de Mână a

Regelui. Deși fără nido îndoială loial și bine intenționat, nu făcea față în consiliul restrâns.

— Am fost făcut să stau în șa, nu pe o pernă, susținea el însuși.

De-acum un rege mai vârstnic și mai înțelept, de astă dată Înălțimea Sa a spus, în consiliu, că n-are de gând să irosească două săptămâni alegând dintr-o listă de cincizeci de oameni. Urma să aibă Mâna pe care și-o dorea: septonul Barth. Când lordul Corbray i-a reamintit că Barth e de obârșie umilă, regele i-a respins obiecția cu o ridicare din umeri.

— Puțin îmi pasă dacă tatăl lui a forjat săbii și a potcovit cai. Un cavaler are nevoie de sabie, un cal are nevoie de potcoave și eu am nevoie de Barth.

La numai câteva zile după înălțarea sa în rang, noua Mână s-a îmbarcat pe o corabie și a plecat spre Braavos, să ducă tratative cu Lordul Mării și cu Banca de Fier. L-au însoțit ser Gyles Morrigen și șase oșteni din gardă, dar numai el singur a luat parte la discuții. Țelul misiunii lui era de mare importanță: război sau pace. Regele Jaehaerys nutrea o mare admirație pentru orașul Braavos, i-a spus Barth Lordului Mării; din acest motiv nu venise el însuși, căci înțelegea foarte bine amara istorie a tot ce însemnau, pentru Orașele Libere, Valyria și stăpânii valyrieni ai dragonilor. Totuși, dacă Mâna lui nu putea lămuri prietenește problema, Înălțimea Sa nu mai avea de ales, trebuia să vină el însuși, purtat de Vermithor, pentru ceea ce a numit septonul Barth o „discuție în forță". Când Lordul Mării a întrebat despre ce problemă e vorba, septonul i-a răspuns zâmbind cu tristețe:

— Asta e jocul în care trebuie să intrăm? E vorba despre trei ouă. E nevoie să spun mai mult?

— Nu recunosc nimic, a ripostat Lordul Mării. Însă, dacă aș fi fost în posesia unor astfel de ouă, asta s-ar fi întâmplat doar ca urmare a cumpărării lor.

— De la o hoață.

— Cum se poate dovedi așa ceva? Hoața aia a fost prinsă, judecată, găsită vinovată? Braavos e un oraș unde se respectă legile. Cine e proprietarul de drept al ouălor? Îmi poate arăta o dovadă a deținerii lor?

— Înălțimea Sa îți poate arăta o dovadă a deținerii dragonilor.

La asta, Lordul Mării a zâmbit.

— Amenințare voalată. Regele tău se pricepe foarte bine la așa ceva. E mai puternic decât tatăl lui și mai subtil decât unchiul. Da, știu ce ne-ar putea face Jaehaerys, dacă vrea. Noi, cei din Braavos, n-avem memoria scurtă, îi ținem minte pe stăpânii dragonilor din vechime. Dar există și niște lucruri pe care i le-am putea face noi regelui tău. Să le enumăr? Sau preferi amenințarea voalată?

— Prefer orice preferă luminăția ta.

— Prea bine. Regele tău îmi poate arde orașul din temelii. Nu mă îndoiesc. Focul dragonului ar mistui zeci de mii de oameni. Bărbați, femei, copii. Eu n-am putere să dezlănțui ceva atât de distrugător asupra Westerosului. Mercenarii pe care i-aș putea năimi ar fugi din fața cavalerilor voștri. Flota mea ar putea s-o mănânce pe-a voastră de pe mare pentru o vreme, dar corăbiile sunt din lemn, iar lemnul arde. Totuși, în orașul ăsta există o anumită… ghildă, ca să-i zicem așa… a unor oameni care fac meseria cu o iscusință ieșită din comun. N-ar putea nici să distrugă Debarcaderul Regelui, nici să-i umple străzile cu leșuri. Dar ar putea ucide… câțiva oameni. Câțiva oameni *bine-aleși*.

— Înălțimea Sa e apărată zi și noapte de Garda Regelui.

— De cavaleri, da. Ca bărbatul care te așteaptă afară. Dacă într-adevăr te mai așteaptă. Ce-ai zice dacă ți-aș spune că ser Gyles e deja mort?

Când septonul Barth a dat să se ridice, Lordul Mării i-a făcut semn să se așeze la loc.

— Nu, te rog, n-ai de ce să te grăbești să ieși. Am spus *ce-ar fi dacă*. Am luat asta în considerare. Iscusința lor e *ieșită din comun*, cum spuneam. Totuși, dacă aș fi făcut așa ceva, s-ar fi putut să acționezi cu nesăbuință și s-ar fi putut întâmpla să moară mai mulți oameni cumsecade. Nu doresc asta. Când se ajunge la amenințări, nu mă simt în apele mele. Voi, cei din Westeros, veți fi fiind luptători, dar noi, aici, în Braavos, suntem negustori. Să negociem!

Septonul Barth s-a așezat din nou.

— Ce oferi?

— N-am cele trei ouă, firește, a răspuns Lordul Mării. Nu poți dovedi contrariul Și chiar *dacă* le-aș avea… ei bine, până ce nu iese nimic din găoace, nu sunt decât niște pietre. Regele tău mi-ar purta pică pentru trei pietre frumoase? Sigur, dacă aș avea trei… puișori… i-aș putea înțelege îngrijorarea. Însă îl admir sincer pe Jaehaerys al vostru. E cu extrem de mult mai bun decât unchiul lui, iar Braavosul nu vrea să-l vadă atât de nefericit. Prin urmare, în loc de pietre, îngăduie-mi să-i ofer… aur.

Și cu asta a început adevărata negociere.

Chiar și în zilele noastre, unii pretind cu insistență că septonul Banh a fost prostit de Lordul Mării, care l-a mințit, l-a înșelat și l-a umilit. Aceștia atrag atenția că s-a întors la Debarcaderul Regelui fără nici măcar un singur ou de dragon. E adevărat.

Dar ceea ce a adus n-a fost nicidecum lipsit de valoare. La îndemnul Lordului Mării, Banca de Fier din Braavos a iertat Tronul de Fier de tot ce mai avea de plată pentru principalul său împrumut. Dintr-o singură lovitură, datoria Coroanei s-a redus la jumătate.

— Și totul cu prețul a trei pietre, i-a spus septonul Barth regelui.

— Tot ce mai poate spera Lordul Mării e că vor rămâne pietre, a

răspuns Jaehaerys. Dacă aud fie și numai o singură șoaptă despre… puișori… palatul lui o să ardă primul.

Acea înțelegere cu Banca de Fier urma să schimbe multe, pentru toți oamenii din Ținut, în anii și în deceniile viitoare, deși importanța sa n-a sărit în ochi de la bun început. După întoarcerea septonului Barth, iscusitul maestru al banilor aflat în slujba regelui, Rego Draz, a cercetat cu atenție toate veniturile Coroanei și a tras concluzia că banii trimiși până atunci în Braavos, pentru plata datoriei, puteau fi acum întrebuințați fără teamă pentru a înfăptui ceea ce regele visa de multă vreme să facă la el acasă: îmbunătățiri în Debarcaderul Regelui.

Jaehaerys lărgise și îndreptase străzile orașului, pe care le pavase cu piatră, dar mai rămâneau de făcut multe altele. În starea sa de atunci, Debarcaderul Regelui nu se putea compara cu Orașul Vechi, și nici măcar cu Lannisportul, ca să nu mai vorbim de superbele Orașe Libere de dincolo de Marea îngustă. Înălțimea Sa se hotărâse să facă asta cu putință. Prin urmare, a întocmit planuri pentru canale și scurgeri, prin care gunoaiele și necurățenii omenești să ajungă, pe sub străzi, în apele fluviului.

Septonul Barth i-a atras atenția asupra unei probleme mult mai urgente: după părerea multora, apa din Debarcaderul Regelui nu era bună de băut decât pentru cai și porci. Fluviul era noroios, iar noile scurgeri ale regelui aveau să înrăutățească asta; undele Golfului Apei Negre erau sălcii în cele mai favorabile răstimpuri și sărate în cele mai neprielnice. Regele, curtenii și nobilimea orașului beau mied și vin, dar, de cele mai multe ori, sărăcimea n-avea nimic altceva în afară de apa aia scârboasă. Ca să îndrepte lucrurile, Barth propunea săparea unor puțuri adânci, unele chiar în oraș și altele dincolo de ziduri, în partea de miazănoapte. Apa curată putea fi adusă în oraș prin țevi de argilă smălțuită și depozitată în patru cisterne imense, de unde ar fi putut ajunge în fântâni publice, construite în anumite piețe și la anumite răspântii.

Pentru înfăptuirea planului lui Barth era neîndoios nevoie de o groază de bani, iar prețul i-a făcut pe Rego Draz și pe regele Jaehaerys să refuze… până când regina Alysanne le-a adus câte un urcior cu apă din fluviu și le-a cerut s-o bea. A rămas nebăută, iar construcția puțurilor și a țevilor a fost aprobată curând. Lucrările au durat mai bine de doisprezece ani, dar pe urmă „fântânile reginei” le-au oferit apă curată multor generații de locuitori ai orașului.

Trecuseră destul de mulți ani de la ultima vizită a regelui în Ținut, așa că Jaehaerys și Alysanne au plănuit să meargă, în 58 D.C., pentru prima oară la Winterfell și în Nord. Dragonii aveau să-i însoțească, firește, dar dincolo de Gât distanțele dintre așezări erau lungi și drumurile proaste, iar Jaehaerys se săturase să tot zboare înainte și să aștepte să-l ajungă din urmă escorta. A hotărât ca, de data asta, Garda

Regelui, servitorii și suita să plece primii și să pregătească totul pentru sosirea sa. Așa se face că trei corăbii și-au înălțat pânzele și au plecat din Debarcaderul Regelui către Portul Alb, unde el și regina voiau să facă primul popas.

Numai că zeii și Orașele Libere aveau alte planuri. Pe când corăbiile regelui înaintau către miazănoapte, în Fortăreața Roșie au sosit mesageri trimiși la Înălțimea Sa din Pentos și Tyrosh. Cele două orașe erau de trei ani într-un război căruia acum voiau să-i pună capăt, dar nu izbuteau să găsească un loc mulțumitor pentru ambele părți, unde să se întâlnească și să negocieze condițiile împăcării. Negoțul pe Marea Îngustă avuse de suferit de pe urma luptelor într-o măsură atât de mare, încât regele Jaehaerys le oferise ambelor orașe sprijinul său pentru încheierea ostilităților. După discuții îndelungi, Arhontele Tyroshului și prințul Pentosului au căzut de acord să se întâlnească la Debarcaderul Regelui și să-și lămurească acolo neînțelegerile, cu condiția ca Jaehaerys să le fie mijlocitor și să se pună chezaș pentru respectarea termenilor tratatului.

Era o propunere pe care și regele, și consiliul lui simțeau că n-o pot refuza, dar pentru asta ar fi trebui să amâne vizita Înălțimii Sale în Nord, și se temeau că lordul de Winterfell, notoriu pentru ușurința cu care se supăra, s-ar fi putut să creadă că e disprețuit. Soluția a oferit-o regina Alysanne. Ea urma să viziteze Nordul după cum plănuiseră, singură, în timp ce regele avea să fie gazda prințului și a arhontelui. Jaehaerys avea să i se alăture la Winterfell imediat după încheierea păcii. Și așa a rămas.

Călătoria reginei Alysanne a început din Portul Alb, unde zeci de mii de oameni ai nordului au aclamat-o și s-au uitat cu gura căscată la Sil- verwing, cuprinși de venerație, dar și de o ușoară spaimă. Cu toții vedeau un dragon pentru prima oară. Și erau atât de mulți, încât până și lordul lor a fost surprins.

— Habar n-aveam că-n oraș sunt atâția oameni de rând, se povestește că ar fi spus Theomore Manderly. De unde au apărut?

Printre nobilii lorzi din nord, Casa Manderly era unică. Cu veacuri în urmă, se ridicase din rândurile locuitorilor din Reach și își găsise refugiu în apropiere de gura de vărsare a Cuțitului Alb când rivalii o izgoniseră de pe pământurile sale bogate, întinse de-a lungul Manderului. Deși înfocat de loial Casei Stark din Winterfell, clanul Manderly își adusese cu sine zeii din miazăzi și continua să-i venereze pe cei Șapte și să păstreze tradițiile cavalerești. Întotdeauna dornică să unească tot mai strâns cele Șapte Regate, Alysanne Targaryen a văzut în familia lordului Theomore, faimoasă pentru mărimea sa, un prilej favorabil, și a început imediat să aranjeze căsătorii. În momentul când și-a luat rămas-bun, două dintre doamnele ei de onoare erau logodite cu doi dintre fiii mai mici ai lordului, iar o a treia, cu un nepot de-al

lui; pe de altă parte, cea mai mare dintre fiicele lui și trei nepoate se adăugaseră suitei reginei, după ce se stabilise că vor merge cu ea în sud, unde se vor cununa cu lorzi și cavaleri de la Curtea Regală potriviți pentru ele.

Lordul Manderly n-a precupețit nimic pentru ca regina să se simtă cât mai bine în ospeție. Pentru festinul de bun venit, a pus la frigare un zimbru întreg, iar fiica lui, Jessamyn, a fost paharnica lui Alysanne, având grijă să-i umple cana cu bere tare din Nord, despre care Înălțimea Sa a spus că e mai bună decât orice vin pe care îl gustase vreodată. În onoarea reginei, Manderly a organizat și un mic turnir, ca o dovadă a vitejiei cavalerilor săi. Unul dintre luptătorii care au luat parte (deși nu avea rang de cavaler) s-a dovedit a fi o femeie, o fată sălbatică, capturată de cercetași dincolo de zid și dată în grija unui cavaler vasal al lordului Manderly. Încântată de curajul fetei, regina Alysanne l-a chemat pe unul dintre scuturile ei jurate, Jonquil Darke, și sălbatica și Umbra Stacojie s-au duelat, suliță contra sabie, în uralele aprobatoare ale oamenilor nordului.

Câteva zile mai târziu, regina a ținut chiar în castelul lordului Manderly o curte a femeilor, ceva de care nu se mai auzise până atunci în Nord, și peste două sute de femei și fete s-au adunat să-i dezvăluie Înălțimii Sale gândurile, grijile și nemulțumirile lor.

După plecarea din Portul Alb, suita reginei a navigat în susul Cuțitului Alb, până la cataractele fluviului, apoi și-a continuat drumul către Winterfell pe uscat, în timp ce Alysanne a zburat înaintea tuturor, cu Silverwing. Primirea călduroasă din Portul Alb nu s-a repetat în străvechea cetate de scaun a Regilor Nordului, unde numai Alaric Stark și fiii lui au ieșit s-o întâmpine când dragonul a coborât în fața porților. Lordul Alaric avea reputația unui bărbat lipsit de orice sensibilitate; oamenii ziceau că e dur, aspru și necruțător, strâns la pungă aproape până la avariție, fără simțul umorului, posac și rece. Nici măcar Theomore Manderly, care îi era stegar, nu se declara de acord; spunea că Stark e respectat în Nord, dar nu și iubit. Bufonul lordului vorbea despre toate astea altfel:

— Mie mi se pare că lordul Alaric nu și-a mai golit mațele de când avea doisprezece ani.

Primirea de care a avut parte la Winterfell n-a spulberat câtuși de puțin temerile reginei în privința purtărilor clanului Stark. Chiar înainte să descalece ca să-și plece genunchiul, lordul Alaric s-a uitat pieziș la hainele înălțimii Sale și a spus:

— Sper că ți-ai adus și îmbrăcăminte mai călduroasă.

Pe urmă a declarat că nu vrea să intre dragonul ei între zidurile lui.

— N-am văzut Harrenhalul, dar știu ce s-a întâmplat acolo.

Pe cavalerii și pe doamnele ei avea să-i primească, când soseau, ca și pe rege, „dacă poate găsi drumul încoace”, dar nu se cuvenea să

rămână mai mult decât erau bine-veniți.

— Asta e Nordul și vine iama. Nu putem hrăni prea multă vreme o mie de oameni.

Când regina l-a asigurat că numărul celor care vin e de zece ori mai mic, el a mormăit înainte de a răspunde:

— Asta-i bine. Dacă ar fi fost mai puțini, ar fi fost și mai bine.

Așa cum se temuseră, se vedea limpede că nu e deloc încântat fiindcă regele Jaehaerys nu binevoise s-o însoțească pe Alysanne și i-a mărturisit că nu știe cum să distreze o regină.

— Dacă te-aștepți la baluri și măști și dansuri, n-ai nimerit unde trebuia.

Lordul Alaric își pierduse soția cu trei ani în urmă. Când regina și-a exprimat regretul fiindcă nu avusese niciodată ocazia s-o întâlnească pe lady Stark, nordicul a răspuns:

— Era o Mormont din Insula Ursului, și nicidecum o doamnă în ochii voștri, dar, când avea doisprezece ani, a înfruntat o haită de lupi cu o secure, a omorât doi dintre ei și din blănile lor și-a cusut o mantie. Mi-a dăruit doi băieți voinici și o fiică la fel de plăcută privirii ca oricare dintre doamnele voastre din miazăzi.

Când Înălțimea Sa i-a dat de înțeles că ar fi încântată să aranjeze căsătorii pentru fiii lui cu fiicele unor înalți lorzi din sud, Alaric Stark a refuzat de îndată.

— Noi păstrăm credința în vechii zei ai Nordului. Când își vor lua neveste, băieții mei se vor cununa în fața unui copac al inimii, nu într-un sept din miazăzi.

Însă Alysanne Targaryen nu se dădea bătută cu ușurință. Lorzii din sud cinsteau deopotrivă zeii vechi și pe cei noi, i-a spus lordului Alaric; dintre castelele pe care le știa ea, cele mai multe aveau și o pădure a zeilor, nu doar un sept. Iar anumite case nu-i acceptaseră niciodată pe cei Șapte, nu mai mult decât oamenii Nordului, și dintre acestea de cea mai mare importanță era Blackwood din Ținuturile Riverane, ca și, poate, încă vreo douăsprezece. Până și un lord atât de aspru și de insensibil ca Alaric Stark descoperea că e neajutorat în fața încântătoarei încăpățânări a reginei Alysanne. A fost de acord să se gândească la propunerea ei și să discute despre asta cu băieții lui.

Pe zi ce trecea, lordul Alaric devenea tot mai prietenos față de ea, iar Alysanne a ajuns să-și dea seama că nu tot ce se spune despre el e adevărat. Era grijuliu cu banii lui, dar nu zgârcit; simțul umorului nu-i lipsea nicidecum, deși umorul lui avea ceva tăios, ascuțit ca o muchie de cuțit; fiii și fiica lui, ca și toți oamenii din Winterfell, păreau să-l iubească destul de mult. Gheața de la început odată topită, nobilul lord a dus-o pe regină la vânătoare de elani și de mistreți în Pădurea Lupilor, i-a arătat osemintele unui uriaș și a lăsat-o să cotrobăiască după plac prin biblioteca lui modestă. A binevoit chiar și să se apropie

de Silverwing, deși cu prudență. Și femeile din Winterfell au fost cucerite de farmecul reginei, îndată ce au ajuns să o cunoască; Înălțimea Sa s-a atașat mai ales de fiica lordului Alaric, Alarra. Când escorta reginei a apărut în sfârșit la porțile castelului, după ce se trudise să înainteze prin mlaștini fără drumuri și prin ninsori de vară, carnea și mierul au umplut mesele pe săturate, în ciuda absenței regelui.

Între timp, la Debarcaderul Regelui lucrurile nu mergeau la fel de bine. Negocierile de pace tărăgănau, prelungindu-se mai mult decât se crezuse, pentru că dușmănia dintre cele două Orașe Libere avea rădăcini mai adânci decât știuse Jaehaerys. Când Înălțimea Sa încerca să echilibreze balanța, fiecare dintre cele două părți îl învinuia că o favorizează pe cealaltă. În vreme ce prințul și arhontele se târguiau, oamenii lor din oraș au început să se încaiere, prin hanuri, prin lupanare și prin crame. Un bărbat din garda pentoshi a fost atacat prin surprindere și ucis și, trei nopți mai târziu, chiar galera arhontelui a luat foc în port. Plecarea regelui a fost amânată și iar amânată.

În Nord, regina Alysanne și-a pierdut răbdarea așteptând și a hotărât să plece din Winterfell pentru o vreme, ca să-i viziteze pe oamenii din Rondul de Noapte, la Castelul Negru. Distanța nu era deloc de trecut cu vederea, nici măcar când zburai; Înălțimea Sa a făcut popasuri în Ultima Vatră și în mai multe alte fortărețe mici și avanposturi, spre surprinderea și încântarea lorzilor acestora, pe când o parte din escortă o urma înaintând cu greutate (cealaltă parte rămăsese la Winterfell).

Când, din văzduh, a zărit pentru prima oară Zidul, reginei i s-a tăiat răsuflarea, avea să-i povestească ea regelui, mai târziu. Unii se întrebaseră, cu îngrijorare, cum o să fie primită la Castelul Negru, pentru că mulți dintre frații negri fuseseră Frați Săraci și Fii ai Războinicului înainte de desființarea acestor ordine, însă lordul Stark trimisese corbi să-i vestească sosirea, iar lordul comandant al Rondului de Noapte, Lothor Burley, adunase opt sute dintre cei mai buni oameni ai săi ca s-o întâmpine. În noaptea aceea, frații negri s-au ospătat, alături de regină, cu carne de mamut, ajutată de mied și bere neagră să coboare prin gâtlej.

A doua zi în zori, lordul Burley a dus-o pe Înălțimea Sa pe culmea Zidului.

— Aici se termină lumea, i-a spus, arătându-i, dincolo de el, imensa întindere verde de pădure bântuită.

Burley și-a cerut scuze pentru calitatea mâncării și a băuturii servite reginei și pentru condițiile grosolane de trai din Castelul Negru.

— Ne dăm toată silința, Înălțimea Ta, i-a explicat lordul comandant, dar paturile noastre sunt tari, încăperile noastre sunt

friguroase, iar mâncarea…

— …e hrănitoare, a completat regina. Și asta e tot ce cer. Îmi face plăcere să mănânc ceea ce mâncați voi.

La vederea dragonului reginei, bărbații din Rondul de Noapte au fost tot atât de uluiți ca oamenii din Portul Alb, iar Alysanne însăși a observat că lui Silverwing „nu-i place zidul âsta“. Deși era vară și Zidul plângea, răceala gheții se simțea la fiecare suflare de vânt, și fiecare pală de aer era întâmpinată de dragon cu șuierături și cu un clănțănit din dinți. „M-am înălțat de trei ori cu Silverwing deasupra Castelului Negru și tot de trei ori am încercat s-o duc la nord de zid”, i-a scris Alysanne lui Jaehaerys, „dar de fiecare dată a virat către sud și a refuzat să meargă. Până acum nu s-a mai întâmplat niciodată să refuze să mă ducă unde am vrut să merg. Am râs de asta când am coborât, ca să nu-și dea frații negri seama că e ceva în neregulă, dar faptul m-a neliniștit și continuă să mă neliniștească.”

La Castelul Negru, regina a văzut pentru prima oară sălbatici. Nu cu mult timp înainte, un grup de atacatori încercase să se urce pe Zid și o duzină de supraviețuitori zdrențăroși ai luptei fuseseră închiși în cuști, ca să-i vadă ea. Când a întrebat ce urma să se întâmple cu ei, i s-a spus că li se vor tăia urechile înainte de a fi eliberați dincolo de Zid.

— Toți, în afară de ăia trei, a spus cavalerul care o însoțea, arătându-i trei prizonieri care își pierduseră deja urechile. Pe ăia îi lăsăm fără capete. Au mai fost prinși și altă dată.

Dacă sunt înțelepți, i-a explicat el reginei, pentru ceilalți tăierea urechilor va fi o lecție care îi va ține de cealaltă parte a Zidului.

Înainte de a îmbrăca veșmintele negre, trei dintre frați fuseseră menestreli și seara îi cântau pe rând înălțimii Sale, desfătând-o cu balade, cântece de război și cântece de cazarmă deocheate. Lordul Comandant Burley însuși a dus-o pe regină în pădurea bântuită (cu o escortă de o sută de cavaleri călare). Când Alysanne și-a exprimat dorința de a vedea și câteva alte forturi de lângă Zid, Primul Cercetaș, Benton Glower, a condus-o pe coama Zidului, către apus; au trecut pe lângă Poarta Zăpezii și au ajuns la Fortul Nopții, unde au coborât și au rămas până a doua zi. Regina a spus că drumul până acolo fusese cea mai uluitoare călătorie făcută de ca vreodată, „pe atât de incitantă pe cât de aprig a fost frigul, deși acolo, sus, vântul suflă atât de tare încât m-am temut c-o să ne mătură de pe zid.“ Fortul Nopții, în sine, i s-a părut neguros și sinistru.

— E atât de imens, încât face oamenii să pară pitici, ca niște șoareci printre ruinele unui castel, i-a povestit ea lui Jaehaerys, și acolo e o întunecime… și un gust ce plutește în aer… M-am bucurat când am plecat din locul ăla.

Nu trebuie să ne imaginăm că zilele și nopțile petrecute de regină în Castelul Negru au fost în întregime ocupate de astfel de plimbări

inutile. I-a amintit lordului Burley că se află acolo în interesul Tronului de Fier, așa că în multe după-amiezi a discutat cu el și cu ceilalți frați conducători despre sălbatici, despre Zid și despre nevoile Rondului de Noapte.

— Mai presus de orice, o regină trebuie să știe s-asculte, spunea adesea Alysanne Targaryen.

La Castelul Negru, a dovedit adevărul acestor cuvinte. A ascultat, nu i-a scăpat niciun cuvânt și, prin tot ce a făcut, a câștigat eternul devotament al bărbaților din Rondul de Noapte. A înțeles că e nevoie de un castel între Poarta Zăpezii și Icemark, dar, i-a spus ea lordului Burley, Fortul Nopții era dărăpănat, prea mare și cu interiorul zidurilor cu siguranță distrus. Rondul ar fi trebuit să-l abandoneze, a adăugat ea, și să construiască altul, mai mic și mai către răsărit. Lordul Burley nu putea să nu fie de acord… însă a răspuns că Rondul de Noapte nu avea bani pentru castele noi. Regina se așteptase să audă asta. A făgăduit că pentru castel o să plătească ea însăși, că o să-și pună giuvaierurile zălog ca să acopere costul.

— Am o mulțime de giuvaieruri, a zis.

Avea să fie nevoie de opt ani pentru înălțarea noului castel, care avea să se numească Lacul Adânc. În fața corpului său principal se află și astăzi o statuie a reginei Alysanne Targaryen. Fortul Nopții a fost abandonat, așa cum dorise regina, înainte ca Lacul Adânc să fie gata în întregime. De asemenea, în onoarea ei, lordul Comandant Burley a schimbat numele castelului Poarta Zăpezii în Poarta Reginei.

Regina Alysanne a mai dorit și să asculte ce au de spus femeile din Nord. Când lordul Burley i-a explicat că pe Zid nu sunt femei, ea a insistat… până ce, în cele din urmă, fără pic de tragere de inimă, el a escortat-o până într-o așezare aflată la miazăzi de zid, numită de frații în negru Orașul Cârtiței. I-a spus că acolo o să găsească femei, deși cele mai multe sunt curve. Bărbații din Rondul de Noapte nu se însurau, a adăugat el, dar rămâneau tot bărbați, și unii erau robiți anumitor nevoi. Regina i-a răspuns că asta n-are importanță pentru ea și astfel a ajuns să țină o curte a femeilor printre târfele și celelalte femei cu reputație îndoielnică din Orașul Cârtiței… și a auzit niște povești care aveau să schimbe cele Șapte Regate pentru totdeauna.

În Debarcaderul Regelui, Arhontele de Tyrosh, prințul de Pentos și Jaehaerys Targaryen Întâiul și-au pus într-un târziu pecețile pe „Un Tratat de Veșnică Pace”. Simpla ajungere la încheierea unui tratat a fost considerată, cumva, un miracol și i s-a datorat în cea mai mare măsură regelui care a amenințat, voalat, că, dacă nu se ajunge la o înțelegere, Westerosul însuși ar putea să intre în război. (Urmările tratatului s-au apropiat de ceea ce se numește un triumf chiar mai puțin decât negocierile. Când s-a întors în Tyrosh, arhontele a fost auzit spunând că Debarcaderul Regelui e un „puroi duhnitor" care nu

se poate numi oraș, pe când magisterii din Pentos au fost atât de nemulțumiți de condițiile înțelegerii, încât l-au sacrificat pe prinț zeilor lor bizari, așa cum era obiceiul locului.) Numai după aceea a fost regele Jaehaerys liber să zboare spre nord cu Vermithor. El și regina s-au revăzut la Winterfell, după o despărțire de o jumătate de an.

Răstimpul petrecut acolo de rege a început pe o notă de rău augur. După sosire, Alaric Stark l-a condus pe Înălțimea Sa în criptele de sub castel, ca să-i arate mormântul fratelui său.

— Walton zace aici, în beznă, nu în mică măsură mulțumită ție. Ce nevoie aveam noi de Stele și Săbii, lepădăturile care se-nchină celor șapte zei ai voștri? Și totuși i-ai surghiunit aici cu sutele și miile, atât de mulți încât Rondul de Noapte abia a izbutit să-i hrănească… iar când cei mai răi dintre sperjurii ăia pe care ni i-ai trimis s-au revoltat, fratele meu i-a înfrânt plătind asta cu viața.

— Un preț dureros, a încuviințat regele, dar asta n-a fost nicidecum intenția noastră. Primește regretele mele, lordul meu, și recunoștința mea.

— Aș fi preferat să-l am pe fratele meu, a răspuns Alaric, posomorât.

Lordul Stark și regele Jaehaerys n-aveau să fie niciodată prieteni la cataramă; umbra lui Walton Stark a rămas între ei până la sfârșit. N-au izbutit să se înțeleagă decât mulțumită influenței reginei Alysanne. Ea vizitase Darul lui Brandon, domeniul de la miazăzi de Zid dăruit de Brandon Constructorul Rondului ca să se întrețină și să se hrănească.

— Nu e de-ajuns, i-a spus regelui. Pământul e în strat subțire și pietros, iar dealurile prea puțin populate. Rondul duce lipsă de bani, iar după venirea iernii nu va avea nici destulă mâncare.

Ca rezolvare, a propus un nou dar, o altă fâșie de pământ, la sud de Darul lui Brandon.

Ideea nu l-a încântat pe lordul Alaric; deși bun prieten al Rondului de Noapte, știa că lorzii care stăpâneau acele pământuri ar fi obiectat dacă ar fi fost date fără acordul lor.

— Nu mă îndoiesc că-i poți convinge, lord Alaric, a spus regina.

Și, în cele din urmă, fermecat de ea, ca întotdeauna, Alaric Stark a spus că, da, ar putea să-i convingă. Și astfel mărimea darului s-a dublat brusc.

Despre timpul petrecut de regina Alysanne și de regele Jaehaerys în Nord nu mai sunt prea multe de spus. După ce au mai zăbovit la Winterfell vreo două săptămâni, s-au îndreptat spre Castelul lui Torrhen și de acolo către Barrowton, unde lordul Dustin le-a arătat tumulul Primului Rege și a izbutit să organizeze în onoarea lor un turnir, deși a fost o nimica toată pe lângă cele din sud. Pe urmă, Vermithor și Silverwing i-au dus pe Jaehaerys și Alysanne înapoi, la

Debarcaderul Regelui. Drumul suitei lor către casă a fost mai anevoios, fiindcă a mers pe uscat de la Barrowton până la Portul Alb, unde s-a îmbarcat pe o corabie.

Chiar înainte de a ajunge ceilalți în Portul Alb, în Fortăreața Roșie regele Jaehaerys și-a convocat consiliul, ca să ia în considerare o rugăminte arzătoare a reginei. După ce septonul Barth, Marele Maester Benifer și toți ceilalți s-au adunat, Alysanne le-a povestit despre vizita ei la Zid și despre târfele și celelalte femei decăzute din Orașul Cârtiței.

— Acolo, a spus regina, era o fată, nu mai vârstnică decât sunt eu acum, când stau în fața voastră. O fată frumoasă, dar cred că nu atât de frumoasă cum a fost cândva. Tatăl ei, un fierar, a măritat-o, când era o fecioară de numai paisprezece ani, cu ucenicul lui. Ei îi era drag băiatul și ea îi era dragă lui, prin urmare s-au cununat, așa cum se cuvenea… dar abia își rostiseră jurămintele când lordul lor a apărut la nuntă cu oștenii săi și și-a cerut dreptul la prima ei noapte. A dus-o în turnul lui și s-a bucurat de ea, iar în dimineața următoare, oamenii lui i-au înapoiat-o soțului ei.

Dar fecioria ei se dusese, împreună cu oricâtă dragoste o fi avut pentru ea ucenicul. Tânărul nu putea să ridice mâna asupra lordului, fiindcă ar fi plătit cu viața, așa că a ridicat-o în schimb asupra soției sale. Când a fost limpede că ea purta copilul lordului, a bătut-o până ce l-a pierdut. Din ziua aia, n-a mai numit-o altfel decât „curvă”, până când fata a hotărât că, dacă tot i se spune astfel, ar trebui să și ducă viața unei curve și a plecat în Orașul Cârtiței. Acolo locuiește și azi, o copilă tristă, distrusă… și, în continuare, în alte sate, alte fecioare se cunună și alți lorzi își cer dreptul la prima lor noapte.

Povestea ei a fost cea mai tristă, dar nu singura. În Portul Alb, în Orașul Cârtiței, în Barrowton, și alte femei au vorbit despre primele lor nopți. Eu n-am știut niciodată, lorzii mei. Vai, auzisem că există tradiția. Chiar și pe Piatra Dragonului se spun povești despre bărbați din casa mea, despre Targaryeni, care au profitat de nevestele pescarilor și de ale servitorilor și au avut copii cu ele…

— Semințe de dragon, așa li se spune, a spus Jaehaerys, cu vădită neplăcere. Nu e ceva cu care să ne lăudăm, dar s-a întâmplat, poate mai des decât vrem să recunoaștem. Însă astfel de copii sunt îndrăgiți. Orys Baratheon însuși a fost o sămânță de dragon, un frate bastard al bunicului nostru. Nu pot spune dacă a fost sau nu rodul unei prime nopți, dar lordul Aerion îi era tată, știa toată lumea. Se ofereau daruri…

— Daruri? l-a întrerupt regina, în zeflemea, cu o voce tăioasă. Nu văd nicio onoare în așa ceva. Recunosc, știam că astfel de lucruri s-au întâmplat cu sute de ani în urmă, dar nici prin gând nu mi-a trecut că obiceiul continuă să fie atât de adânc înrădăcinat și în zilele noastre.

Poate că n-am vrut să știu. Am închis ochii, dar acea biată fată din Orașul Cărții mi i-a deschis. *Dreptul primei nopți!* Înălțimea Ta, lorzii mei, e timpul să-i punem capăt. Vă implor.

Marele Maester Benifer ne povestește că, după ce a terminat regina de vorbit, s-a lăsat tăcerea. Lorzii din consiliul restrâns s-au foit stânjeniți în jilțurile lor și au schimbat priviri, până când, într-un târziu, a răspuns chiar regele, compătimitor, dar șovăielnic. Ceea ce propunea regina avea să fie greu de înfăptuit, a spus el. Lorzii aduceau necazuri când regii începeau să le ia lucrurile pe care le considerau ale lor.

— Pământurile, aurul, drepturile…

— … nevestele? a completat Alysanne. Mi-aduc aminte nunta noastră, lordul meu. Dacă tu ai fi fost fierar și eu spălătoreasă și un lord ar fi venit să mă ceară și să-mi ia fecioria în ziua când ne-am rostit jurămintele, ce-ai fi făcut?

— L-aș fi ucis, a răspuns Jaehaerys, dar eu nu sunt fierar.

— Am spus *dacă,* a insistat regina. Un fierar e totuși bărbat, nu? Ce bărbat care nu e laș așteaptă, supus, în timp ce-și face altul mendrele cu soția lui? Cu siguranță nu vrem să ucidă fierarii lorzi. Alysanne s-a întors spre Marele Maester Benifer. Știu cum a murit Gargon Qoherys. Gargon „Oaspetele". Mă întreb de câte ori s-a mai întâmplat așa ceva.

— De mai multe ori decât aș vrea să spun, a recunoscut Benifer. Astfel de povești nu se istorisesc des, de teamă că și alții ar putea face la fel, dar…

— Dreptul primei nopți e o ofensă adusă Păcii Regelui, a fost concluzia reginei. O ofensă adusă nu doar fecioarei, ci și soțului ei… ca și soției lordului, să nu uitați niciodată asta. Ce fac doamnele de obârșie înaltă când soții lor pleacă să defloreze fecioare? Cos? Cântă? Se roagă? Eu m-aș ruga să cadă soțul meu, lordul, de pe cal când se întoarce acasă și să-și frângă gâtul.

La asta, regele Jaehaerys a zâmbit, dar se vedea limpede că e din ce în ce mai stânjenit.

— Dreptul primei nopți e străvechi, a argumentat el, deși nu cu înfocare, și definește un lord, ca și dreptul de viață și de moarte asupra supușilor săi. Mi s-a spus că la miazăzi de Gât e rar folosit, dar continuă să existe, ca un privilegiu al lorzilor, la care vasalii mei mai agresivi nu sunt deloc încântați să renunțe. Ceea ce vrei tu nu e greșit, dragostea mea, dar uneori e cel mai bine să nu trezești un dragon adormit.

— Noi suntem dragoni adormiți, a ripostat regina. Lorzii știa încântați de primele nopți sunt câini. De ce trebuie să-și astâmpere poftele cu fecioare ce tocmai și-au promis dragostea altor bărbați? Nu au soții? Nu sunt târfe pe domeniile lor? Nu mai știu cum să se folosească de propriile mâini?

La asta i-a răspuns lordul Albin Massey, judele:

— Înălțimea Ta, dreptul primei nopți înseamnă mai mult decât poftă trupească. Obiceiul e străvechi, mai vechi decât andalii, mai vechi decât Credința. Coboară, în timp, până în Era Zorilor, nu mă îndoiesc de asta. Primii Oameni erau o rasă barbară și, aidoma sălbaticilor de dincolo de Zid, puneau preț doar pe putere. Lorzii și regii lor erau războinici și tot războinici voiau să le fie și fiii. Dacă un lord războinic îi făcea unei fecioare favoarea de a-și lăsa sămânța în ea în noaptea nunții ei, toată lumea vedea în asta… un soi de binecuvântare. Și era cu atât mai bine dacă din unirea lor se năștea un copil. Soțul femeii se putea bucura atunci de onoarea de a crește fiul unui erou ca și cum ar fi fost copilul său.

— Poate că acum zece mii de ani o fi fost așa, a ripostat regina, dar lorzii care-și cer acum dreptul la prima noapte nu sunt eroi. N-ai auzit cum vorbesc femeile despre ei. Eu le-am ascultat. Bărbați bătrâni, bărbați grași, bărbați cruzi, băieți ciupiți de vărsat, siluitori, bărbați băloși, râioși, plini de cicatrice sau de buboaie, lorzi care nu s-au spălat de-o jumătate de an, bărbați cu păr unsuros și cu păduchi. Ăștia sunt bărbații voștri puternici. Le-am ascultat pe fete, și niciuna nu s-a simțit binecuvântată.

— În Andalos, dreptul primei nopți nu se număra printre obiceiurile locului, a spus Marele Maester Benifer. După ce au venit în Westeros și au cucerit regatele Primilor Oameni, andalii au găsit aici tradiția asta și au hotărât s-o păstreze, așa cum au păstrat și pădurile zeilor.

Pe urmă a vorbit septonul Barth, întorcându-se spre rege:

— Sire, dacă pot cuteza s-o spun, cred că Înălțimea Sa are dreptate. Poate că obiceiul ăsta o fi urmărit un țel pe vremea Primilor Oameni, dar ei se luptau cu săbii de bronz și-și hrăneau copacii inimii cu sânge. Noi nu suntem acei oameni și e mai mult decât timpul să punem capăt acestei ticăloșii. Încalcă toate idealurile cavalerismului. Cavalerii noștri jură să apere nevinovăția fecioarelor… dar s-ar părea că nu și când lordul pe care-l slujesc vrea să siluiască una. Ne rostim legămintele de cununie în fața Tatălui și a Mamei din Ceruri, jurându-ne fidelitate până când vine Străinul să ne despartă, și în *Steaua în Șapte Colțuri nu* scrie nicăieri că lorzii nu trebuie să respecte aceste jurăminte. Nu te înșeli, Înălțimea Ta, cu siguranță că, mai ales în Nord, o parte dintre lorzi vor bodogăni, nemulțumiți.. Dar ne vor mulțumi toate fecioarele, toți soții, toți tații și toate mamele, întocmai cum a spus regina. Știu că și Credincioșii vor fi încântați. Preacucernicia Sa își va face glasul auzit, fără îndoială.

După ce a tăcut Barth, Jaehaerys Targaiyen și-a aruncat brațele în sus:

— Știu când sunt înfrânt. Prea bine. Să se facă!

Și așa a fost decretată a doua dintre legile pe care norodul le numește ale Reginei Alysanne: abolirea străvechiului drept la prima noapte al lorzilor. S-a hotărât că fecioria unei mirese îi va aparține numai soțului ei, fie el lord sau plugar, indiferent dacă s-a cununat în fața unui septon sau a unui copac al inimii, și că oricare alt bărbat, fie el lord sau plugar, care o va poseda în noaptea nunții ei sau orice altă noapte se va face vinovat de fărădelegea numită siluire.

Când al cincized și patrulea an de după Cucerirea lui Aegon s-a apropiat de sfârșit, regele Jaehaerys a sărbătorit a zecea aniversare a încoronării sale în Septul Stelat din Orașul Vechi. Băiatul fraged, încoronat atunci de înaltul Septon, dispăruse de multă vreme; locul îi fusese luat de un bărbat de douăzeci și patru de ani, rege din creștet până în tălpi. Barba și mustața, rare în primii ani de domnie, când și le lăsase Înălțimea Sa să crească, se uniseră acum într-o frumoasă barbă aurie, înspicată cu fire argintii. Își purta părul lung, împletit într-o coadă care-i ajungea aproape până la brâu. Înalt și chipeș, Jaehaerys se mișca lejer, cu grație, atât în sala de bal cât și pe terenul de instrucție. Despre zâmbetul lui se spunea că poate înfierbânta inima oricărei fecioare din cele Șapte Regate; iar când se încrunta, putea să-nghețe sângele din vinele oricărui bărbat. Iar sora lui îi era o regină chiar mai iubită decât el însuși. Din Orașul Vechi până la Zid, oamenii simpli o numeau „Buna Regină Alysanne". Zeii îi binecuvântaseră pe cei doi cu trei copii puternici, doi tineri prinți superbi și o prințesă pe care o îndrăgea întregul Ținut.

În cei zece ani de domnie avuseseră parte de tristețe și de groază, de trădare și de bătălii, ca și de moartea unor oameni dragi, dar țînuseră piept furtunilor și le supraviețuiseră nenorocirilor, și tot ce înduraseră îi făcuse mai puternici și mai buni. Înfăptuirile lor nu puteau fi negate; în cele Șapte Regate era pace și mai multă prosperitate decât își amintea cineva să fi fost vreodată.

Era un timp al sărbătoririi și au sărbătorit; la aniversarea încoronării suveranului, la Debarcaderul Regelui s-a ținut un turnir. Prințesa Daenerys și prinții Aemon și Baelor au stat în loja regală, alături de tatăl și de mama lor, și au savurat uralele mulțimii. În arenă, pe culmile întrecerii s-a înălțat strălucitorul ser Ryam Redwyne, fiul mezin al lordului Manfryd Redwyne din Arbor, lordul amiral al lui Jaehaerys și comandantul flotei. Într-o înșiruire de înfruntări, ser Ryam i-a doborât de pe cal pe Ronnal Baratheon, Arthor Oakheart, Simon Dondarrion, Harys Hogg (cunoscut de oamenii de rând ca Harry Jambon) și pe doi cavaleri din Garda Regelui, Lorence Roxton și Lucamore Strong. Când tânărul galant s-a apropiat de loja regală și a încoronat-o pe Buna Regină Alysanne ca regină a dragostei și a frumuseții, norodul a izbucnit în urale.

Frunzele copacilor prinseră să-și schimbe culoarea în roșu-cafeniu,

portocaliu și auriu și doamnele de la Curte purtau rochii în nuanțe asortate. La festinul care a urmat după turnir, lordul Rogar Baratheon a apărut împreună cu copiii săi, Boremund și Jocelyn, pe care regele și regina i-au îmbrățișat cu căldură. La sărbătorire au venit lorzi din tot Ținutul: Lyman Lannister din Casterly Rock, Daemon Velaryon din Driftmark, Prentys Tully din Riverrun, Rodrik Arryn din Vale, ba chiar și lorzii Rowan din Oakheart, ai căror oșteni mărșăluiseră cândva alături de septonul Moon. Din Nord a sosit Theomore Manderly. Alaric Stark nu a venit, dar au venit fiii lui și, alături de ei, fiica lui, Alarra, cu obrajii împurpurați de sfială, pentru a-și lua în primire îndatoririle de doamnă de onoare a reginei. Înaltul Septon era prea bolnav ca să poată călători, dar a trimis-o pe cea mai nouă dintre septele sale, Rhaella, care fusese Targaryen, încă timidă, dar zâmbitoare. Se povestește că, la vederea ei, regina a plâns de bucurie, fiindcă era însăși imaginea surorii ei, Aerea, maturizată.

A fost un timp al îmbrățișărilor, al zâmbetelor, al toasturilor și al împăcărilor, al reînnoirii prieteniilor vechi și al înfiripării unora noi, al râsetelor și al sărutărilor. Un timp bun, o toamnă aurie, o vreme a păcii și a belșugului.

Dar iarna era pe drum.

Îndelungata cârmuire

Jaehaerys și Alysanne – Politica, Urmașii și Suferința

În a șaptea zi a celui de-al cincizeci și nouălea an de După Cucerirea lui Aegon, o corabie cu înfățișare jalnică a fost văzută înaintând cu greu prin Golful Șoaptelor, către portul Orașului Vechi. Pânzele erau peticite, cu marginile zdrențuite și pline de pete de sare, vopseaua decolorată și jupuită, iar flamura care flutura pe catarg atât de albită de soare, încât devenise de neidentificat. Abia după ce a fost legată de doc a putut fi recunoscută în acea stare de plâns. Era *Lady Meredith*, care fusese văzută ultima oară cu trei ani în urmă, când plecase din Orașul Vechi ca să traverseze Marea Apusului.

Când echipajul a început să coboare de la bord, mulțimea de negustori, hamali, târfe, corăbieri și hoți a rămas cu gura căscată de uimire. Nouă din zece oameni care puneau piciorul pe țărm erau negri sau cafenii. Un val de incitare s-a răspândit pe docuri. *Lady Meredith* chiar ajunse de cealaltă parte a Mării Apusului? Pământurile din vestul îndepărtat nu erau o născocire și acolo toți oamenii aveau pielea întunecată la culoare, ca locuitorii Insulelor Verii?

Șoaptele s-au stins abia când a apărut ser Eustace Hightower. Nepotul lordului Donnel era numai piele și os, ars de soare, cu riduri pe care nu le avusese la plecare. ÎI înconjurau o mână de bărbați din Orașul Vechi, tot ce mai rămăsese din echipajul lui de la început. Unul dintre vameșii bunicului său l-a întâmpinat pe doc și au schimbat câteva cuvinte. Oamenii din echipajul lui *Lady Meredith* nu doar semănau cu cei din Insulele Verii; erau din Insulele Verii, născuți în Sothoryos („și plata lor mă ruinează”, s-a plâns ser Eustace) ca să înlocuiască năierii pe care-i pierduse. A mai spus și că are nevoie de hamali. Calele lui erau ticsite de mărfuri bogate… dar nu de pe pământurile de dincolo de Marea Apusului.

— Ăla a fost un vis, a adăugat el.

Nu după mult timp, și-au făcut apariția cavalerii lordului Donnel, cu ordinul de a-l escorta până la Hightower. Acolo, în grandioasa sală de primire a bunicului său, cu un pocal de vin în mână, ser Eustace Hightower și-a spus povestea. Scribii lordului Donnel nu s-au oprit din scris cât a vorbit el și, câteva zile mai târziu, mesagerii, barzii și corbii

i-au răspândit istorisirea în întregul Westeros.

Călătoria începuse atât de bine cât putea să spere, a povestit ser Eustace. Odată ce trecuseră de Arbor, lady Westhill o îndreptase pe *Urmăritoarea Soarelui* către sud prin sud-vest, în căutarea apelor mai calde și a vânturilor prielnice, iar *Lady Meredith* și *Luna Toamnei* o urmaseră. Imensa corabie construită în Braavos era foarte iute când îi sufla vântul în pânze, iar cei doi Hightoweri țineau cu greu pasul.

— La început, cei Șapte ne-au zâmbit. A fost soare ziua și lună noaptea, dar și cel mai minunat vânt pe care și-l poate dori un bărbat sau o fecioară. Nu eram cu desăvârșire singuri. Din când în când întrezăream pescari, iar o dată am văzut o corabie mare, neagră, care nu putea fi decât a vânătorilor de balene din Ib. Și pești, erau atât de mulți pești… niște delfini înotau pe lângă noi, de parcă n-ar mai fi văzut niciodată o corabie. Am crezut cu toții că suntem binecuvântați.

În douăsprezece zile de navigare lină scurse după plecarea din Westeros, calculele spuneau că *Urmăritoarea Soarelui* și cele două însoțitoare ale sale se aflau, către miazăzi, pe aceeași linie cu Insulele Verii, iar către apus, mai departe decât ajunsese vreodată o corabie… sau cel puțin una dintre cele care se întorseseră să povestească. Pe *Lady Meredith* și *Luna Toamnei,* oamenii au dat cep butoaielor cu bere aurie de Arbor ca să toasteze, sărbătorind acea înfăptuire; pe *Urmăritoarea Soarelui* s-a băut mied cu mirodenii din Lannisport. Și dacă o fi fost cineva neliniștit fiindcă în ultimele patru zile nu mai văzuseră nicio pasăre, și-a ținut gura.

Septonii ne învață că zeii detestă aroganța oamenilor, iar *Steaua în Șapte Colțuri* ne spune că după ce te umfli în pene, urmează întotdeauna o cădere. Poate că Alys Westhill și Hightowerii au sărbătorit prea zgomotos și prea devreme, acolo, în mijlocul oceanului, căci, curând după aceea, în măreața lor călătorie, totul a început să meargă foarte prost.

— Mai întâi am rămas fără vânt în pânze, le-a povestit ser Eustace curtenilor bunicului său. Timp de aproape două săptămâni n-am avut parte decât de o adiere, iar corăbiile au înaintat numai cât le-am putut remorca. Pe urmă, s-a descoperit că în multe butoaie cu carne de pe *Luna Toamnei* mișunau viermi. Era, în sine, un fapt destul de mărunt, dar de rău augur. Vântul a reînceput într-o seară, cu puțin înainte de apusul soarelui, când cerul s-a înroșit ca sângele, și priveliștea i-a făcut pe oameni să bombăne. Eu le-am spus că e semn bun pentru noi, dar am mințit. Către dimineață, stelele au dispărut și vântul a prins să urle, iar oceanul și-a înălțat talazurile.

Aceea a fost prima furtună, a povestit ser Eustace. Peste două zile a urmat alta și apoi o a treia, fiecare mai puternică decât cea dinaintea ei. Valurile se înălțau mai sus decât catargele noastre, tuna de jur împrejur și nu mai văzusem niciodată asemenea fulgere, erau imense,

pârâiau și îți ardeau ochii. Un trăsnet a lovit *Luna Toamnei* și i-a despicat catargul de la teugă până pe punte. În toată nebunia aia, un om de-ai mei a strigat că zărește brațe înălțându-se din apă, ultimul lucru pe care orice căpitan are nevoie să-l audă. Între timp o pierdusem din vedere pe *Urmăritoarea Soarelui,* nu mai rămăseseră alături decât *Lady* a mea și *Luna.* Fiecare val se înălța îndeajuns ca să ne spele punțile și oamenii erau măturați peste bord, agățându-se zadarnic de parâme. *Luna Toamnei* s-a scufundat sub ochii mei. Acum am văzut-o, acolo, plină de stricăciuni și arzând, dar acolo. Pe urmă s-a înălțat un val, înghițind-o, și am clipit și apoi nu mai era, atât de repede a dispărut. N-a fost nimic mai mult decât atât, un val, un val monstruos, dar toți oamenii mei urlau: „Kraken, kraken!“, și nimic din tot ce le-am spus nu le-a putut scoate vreodată asta din cap.

N-o să știu niciodată cum am izbutit să supraviețuim în noaptea aia, dar am supraviețuit. În dimineața următoare, marea era din nou liniștită, soarele strălucea și apa era atât de albastră și de nevinovată, încât nimeni n-ar fi putut ști vreodată că sub ea plutește fratele meu, mort, aidoma tuturor oamenilor lui. *Lady Meredith* era într-o stare jalnică, cu pânzele rupte, cu catargele crăpate, cu nouă oameni lipsă. Am înălțat rugăciuni pentru cei pierduți și am început să facem reparațiile care se puteau face... și, în după-amiaza aceea, omul nostru de veghe a zărit pânze în depărtare. Era *Urmăritoarea Soarelui*, se întorsese să ne caute.

Lady Westhill făcuse mai mult decât să-i supraviețuiască pur și simplu furtunii. Găsise pământ. Vânturile și talazurile furioase care o despărțiseră de Hightoweri o împinseseră către apus și, la ivirea zorilor, omul de pe teugă văzuse la orizont păsări rotindu-se în jurul piscului unui munte. Lady Alys navigase într-acolo și dăduse de trei insule mici.

— Un munte escortat de două dealuri, a spus ea.

Lady Meredith nu-și putea întrebuința pânzele, dar, remorcată de trei bărci de pe *Urmăritoarea Soarelui*, a ajuns cu bine până la insule.

Cele două corăbii vătămate de furtună s-au adăpostit acolo mai bine de două săptămâni, timp în care au făcut reparații și și-au împrospătat proviziile. Lady Alys triumfa; către apus exista pământ, mai departe decât oricare altul despre care se auzise vreodată, existau insule de negăsit pe nicio hartă cunoscută. Erau trei, așa că le-a numit Aegon, Rhaenys și Visenya. Nu erau locuite, dar bogate în izvoare și ape curgătoare, prin urmare călătorii și-au putut umple butoaiele cu toată apa proaspătă de care aveau nevoie. Erau și porci sălbatici și niște șopârle cenușii de mărimea unui cerb, precum și copaci grei de nuci și de alte fructe.

După ce le-au încercat pe unele dintre ele, ser Eustace Hightower a susținut că nu e nevoie să meargă mai departe.

— Descoperirea asta ne e de-ajuns, a spus. Aici sunt mirodenii din care n-am mai gustat vreodată, iar fructele astea roz… averile noastre sunt aici, le avem în mâini.

Lui Alys Westhill nu i-a venit să-și creadă urechilor. Trei insulițe, din care cea mai mare nici măcar cât o treime din Piatra Dragonului, nu însemnau nimic. Adevăratele minunății se aflau mult mai departe, către apus. Chiar dincolo de orizont putea fi un alt Essos.

— Sau poate fi o altă mie de leghe de ocean pustiu, a răspuns ser Eustace.

Și, cu toate că lady Alys l-a lingușit și l-a implorat și a împletit cuvinte meșteșugite, n-a izbutit să-l clintească.

— Chiar dacă eu aș fi vrut, echipajul meu ar fi fost împotrivă, i-a povestit lordului Donnel, în Hightower. Năierii erau convinși până la unul că văzuseră un kraken uriaș trăgând *Luna Toamnei* sub apă. Dacă le-aș fi poruncit să meargă mai departe, m-ar fi aruncat în valuri și și-ar fi ales alt căpitan. Așa că, la plecarea din insule, călătorii s-au despărțit. *Lady Meredith* s-a îndreptat spre răsărit, către casă, pe când *Alys Westhill* și corabia ei și-au continuat drumul spre apus, urmărind soarele. La întoarcere, călătoria lui ser Eustace s-a dovedit aproape la fel de periculoasă cum fusese cea către insule. Au avut de înfruntat multe furtuni, deși niciuna atât de cumplită ca aceea care înghițise corabia fratelui său. Vântul le-a fost aproape tot timpul potrivnic, silindu-i să-și schimbe iarăși și iarăși direcția. Luaseră la bord trei dintre imensele șopârle cenușii și una i-a mușcat timonierul; piciorul omului s-a înverzit și a trebuit tăiat. Câteva zile mai târziu, au întâlnit o turmă de leviatani. Unul dintre ei, un mascul alb mai mare decât o corabie, s-a izbit înadins de *Lady Meredith* și coca a crăpat. Pe urmă ser Eustace a schimbat din nou direcția, a pornit-o către Insulele Verii, pe care le credea uscatul cel mai apropiat. Însă se aflau mai departe, către miazăzi, decât își dăduse seama, așa că a trecut pe la mare distanță de insule și a ajuns în schimb pe coasta Sothoryosului.

— Am stat pe uscat un an întreg, i-a povestit bunicului său, străduindu-ne s-o facem pe *Lady Meredith* în stare să străbată marea, pentru că stricăciunea era mai gravă decât crezuserăm. Dar și acolo se găsesc adevărate averi și n-aveam cum să nu le vedem. Smaralde, aur, mirodenii, da, toate astea și multe altele. Și creaturi bizare… maimuțe care merg ca oamenii, oameni care urlă ca maimuțele, șerpi înaripați și o sută de soiuri de șerpi. Veninoși cu toții. O parte dintre oamenii mei pur și simplu au dispărut peste noapte. Ceilalți au început să moară. Unul a fost mușcat de o muscă, i-a lăsat pe gât o înțepătură mică, deloc de temut. Peste trei zile, i s-a desprins pielea și au început să-i sângereze urechile, mădularul și fundul. Dacă bei apă sărată înnebunești, orice corăbier știe asta, dar acolo nici apa dulce nu poate fi băută fără să te pui în pericol. În ea sunt viermi, aproape prea mici

ca să-i poți vedea și, dacă-i înghiți, își depun ouăle în tine. Și frigurile… Rareori am avut parte de câte o zi în care toți oamenii mei să fie buni de muncă. Cred că am fi murit cu toții, dar niște oameni din Insulele Verii, în trecere pe acolo, au dat de noi. Probabil că știu mult mai multe decât lasă să le scape. Cu ajutorul lor, am izbutit s-o duc pe *Lady Meredith* în Orașul Copacilor Înalți, iar de-acolo s-o aduc acasă.

Așa s-a încheiat povestea lui, așa i s-a încheiat marea aventură.

Cat despre lady Alys Westhill, născută Elissa din Casa Farman, nu putem spune cum s-a încheiat aventura ei. *Urmăritoarea Soarelui* a dispărut undeva, în vest, în căutarea pământurilor de dincolo de Marea Apusului, și n-a mai fost văzută niciodată.

Deși…

Cu mulți ani mai târziu, Corlys Velaryon, un băiat născut pe Driftmark în anul 53 D.C., avea să facă, pe *Șarpele Mărilor*, corabia sa, nouă călătorii lungi, ajungând mai departe decât ajunsese vreodată cineva din Westeros. În prima, a ajuns dincolo de Porțile de Jad, până în Yi Ti și în insula Leng, și s-a întors cu o asemenea avere în mirodenii și mătăsuri și jad încât, pentru o vreme, Casa Velaryon a fost cea mai bogată de pe întreg cuprinsul celor Șapte Regate. În a doua călătorie, ser Corlys a ajuns încă și mai departe înspre răsărit, devenind primul om al Vestului care a pus vreodată piciorul în Asshai lângă Umbră, sumbrul oraș neguros al legătorilor de umbre de la capătul lumii. Acolo și-a pierdut iubirea și jumătate din echipaj, dacă poveștile sunt adevărate… și tot acolo, în portul din Asshai, a văzut o corabie veche, purtând urmele înfruntării stihiilor dezlănțuite, despre care avea să jure întotdeauna că nu putea fi decât *Urmăritoarea Soarelui.*

Însă în 59 D.C., Corlys Velaryon era un băiețel de șase ani, care visa marea, așa că trebuie să-l părăsim și să ne întoarcem încă o dată la sfârșitul toamnei acelui an funest, când s-a înnegurat văzduhul, s-au întețit vânturile și iarna a venit din nou în Westeros.

Iarna din anii 59-60 D.C. a fost una din cale afară de crudă, în privința asta toți cei care i-au supraviețuit sunt de acord. Nordul a fost lovit primul și cel mai crunt, căci recoltele au pierit pe câmp, apele curgătoare au înghețat și vânturile aspre au trecut peste zid urlând. Deși lordul Alaric poruncise să fie pusă la păstrare, pentru iarna ce se apropia, câte o jumătate din recolta fiecărui an de mai înainte, nu toți lorzii săi stegari îi dăduseră ascultare. Pe măsură ce li s-au golit cămările și hambarele, foametea s-a răspândii în Ținut și bătrânii și-au luat rămas-bun de la copiii lor și au plecat să moară în zăpadă, ca să le poată supraviețui familiile. Frigul a distrus recoltele înainte de a putea fi culese în Ținuturile Riverane, în Vest și în Vale deopotrivă, ba chiar și mai jos, în Reach. Cei care aveau mâncare au început să și-o pună la

păstrare și, de la un capăt la altul al celor Șapte Regate, a crescut treptat prețul pâinii. Al cărnii a crescut chiar mai repede, iar fructele și legumele au dispărut din orașe și cătune.

Și apoi au apărut Tremurăturile și Străinul a început să străbată Ținutul.

Maesterii știau ce sunt Tremurăturile. Așa ceva se mai văzuse cu un veac în urmă și molima era descrisă în tomurile lor. Se credea că vine în Westeros de dincolo de mare, dintr-un Oraș Liber sau din locuri chiar mai îndepărtate. Așezările care aveau porturi erau întotdeauna lovite de boală primele și cel mai crunt. O mare parte a oamenilor din popor credea că e adusă de șobolani; nu de obișnuiții șobolani cenușii din Debarcaderul Regelui și din Orașul Vechi, mari și îndrăzneți și răi, ci de cei negri, mai mici, pe care-i vedeai ieșind din calele corăbiilor ancorate și alergând în josul parâmelor care le legau de docuri. Deși Citadela nu avusese niciodată satisfacția de a demonstra vinovăția șobolanilor, toate locuințele din cele Șapte Regate, de la cele mai mărețe castele până la cele mai umile colibe, au avut dintr-odată nevoie de câte o pisică. Înainte ca Tremurăturile să prindă a-și urma cursul în acea iarnă, pisoii se vindeau la prețuri egale cu ale cailor de luptă.

Semnele bolii erau bine-cunoscute. Începea simplu, cu o senzație de frig. Victimele se plângeau de asta, azvârleau încă un buștean pe foc, se ghemuiau sub o pătură sau sub un morman de blănuri. Unii cereau o supă caldă, vin fiert cu mirodenii sau, împotriva oricărei logici, bere. Nici blănurile, nici supa nu putea pune stavilă molimei. Tremurăturile apăreau curând: ușoare la început, câțiva fiori prin tot trupul, un freamăt, dar se întețeau, neiertătoare. Pielea se făcea ca de găină pe o din ce în ce mai mare parte a brațelor și picioarelor, noua înfățișare le lua în stăpânire ca o oaste cotropitoare. Atunci bolnavul tremura deja destul de tare ca să-i clănțăne dinții, iar brațele și picioarele începeau să-i zvâcnească și să se crispeze. Când buzele se învinețeau și victima începea să tușească, scuipând sânge, sfârșitul era aproape. Odată simțit primul fior rece, boala se dezlănțuia cu iuțeală. Omul era mort după numai o zi, iar șanse să-și revină n-avea decât o victimă din cinci.

Maesterii știau toate astea. Dar nu știau nici de unde venea molima, nici cum s-o oprească și nici cum să vindece bolnavii. Încercau cu cataplasme și cu poțiuni. Se sugera să se folosească muștar fierbinte, ardei foarte iute și vin dres cu venin de șarpe, care amorțea buzele. Bolnavii erau puși în căzi cu apă fierbinte, uneori aproape clocotită. Se spunea că legumele verzi sunt un leac bun; ca și peștele crud; ca și carnea roșie, cât mai în sânge cu putință. Anumiți vindecători scoteau de pe listă carnea și sfătuiau bolnavii să bea sânge. Se încerca inhalarea fumului scos de mai multe soiuri de frunze aprinse. Un lord

le-a poruncit oamenilor săi să facă focuri în jurul lui, înconjurându-l cu un zid de flăcări.

În iarna lui 59 D.C., Tremurăturile au pătruns în Ținut dinspre răsărit și au înaintat trecând dincolo de Golful Apei Negre, au ajuns la gura de vărsare a fluviului și au urcat de-a lungul lui. Chiar înainte de a ajunge la Debarcaderul Regelui, boala a apărut în insulele de pe Domeniile Coroanei. Edwell Celtigar, o vreme Mâna lui Maegor și mult disprețuit maestru al banilor, a fost primul lord care și-a găsit sfârșitul. Fiul și moștenitorul său l-a urmat în mormânt peste trei zile. La Popasul Corbilor a murit lordul Staunton, apoi soția lui. Înspăimântați, copiii lor s-au închis în propriile dormitoare, zăvorându-și ușile, dar asta nu i-a salvat. Pe Piatra Dragonului a pierit septa Edyth, mult îndrăgită de regină. Pe Driftmark, Daemon Velaryon, Stăpânul Valurilor, și-a revenit după ce-a ajuns la un pas de moarte, dar al doilea fiul al său și trei dintre fiice au plecat dintre cei vii. Lordul Bar Emmon, lordul Rosby, lady Jirelle de Iazul Fecioarelor… clopotele au bătut pentru ei toți și pentru mulți bărbați și femei de obârșie mai umilă.

Pe tot teritoriul celor Șapte Regate, nobilii și oamenii din popor erau deopotrivă doborâți de molimă. Bătrânii și copiii erau în cel mai mare pericol, dar nu erau cruțați nici bărbații și femeile în floarea vârstei. Pe lista morților au fost cei mai importanți lorzi, cele mai nobile doamne și cei mai bravi cavaleri. Lordul Prentys Tully a murit tremurând la Riverrun, urmat după o zi de doamna lui, Lucinda. Moartea l-a luat pe Lyman Lannister, puternicul lord de Casterly Rock, laolaltă cu alți lorzi din Vest; lordul Marbrand de Ashemark, lordul Tarbeck de Tarbeck Hall, lordul Westerling de Cragul. La Highgarden, lordul Tyrell s-a îmbolnăvit, dar a supraviețuit, numai ca să moară, beat fiind, când a căzut de pe cal, la doar patru zile după ce-și revenise. Rogar Baratheon a scăpat neatins de Tremurături, fiul și fiica dăruiți lui de regina Alyssa s-au îmbolnăvit, dar s-au vindecat, însă au murit ser Ronnal, fratele lui, și soțiile ambilor lui frați.

Marea cetate port numită Orașul Vechi a fost deosebit de greu lovită, a pierdut un sfert din populație. Eustace Hightower, care se întorsese teafăr din nenorocoasa călătorie a lui Alys Westhill dincolo de Marea Apusului, a supraviețuit iarăși, dar soția și copiii lui n-au fost la fel de norocoși. N-a avut norocul ăsta nici bunicul lui, lordul de Hightower. Donnel Pregetătorul n-a putut face moartea să pregete. A pierit tremurând. La fel s-au stins înaltul Septon, patruzeci dintre Cei Mai Cucernici, o treime din arhimaesterii, discipolii și novicii din Citadelă.

Din întregul Ținut, în 59 D.C. niciun loc n-a fost atât de îndurerat ca Debarcaderul Regelui. Printre morți s-au numărat doi cavaleri din Garda Regelui, bătrânul ser Sam de Sour Hill și prea bunul ser Victor

Viteazul, alături de trei lorzi din Consiliu, Albin Massey, Qarl Corbray și Marele Maester Benifer însuși. Benifer, care slujise Coroana timp dc cincisprezece ani, atât în vremuri primejdioase, cât și în vremuri prospere, venise în Fortăreața Roșie după ce Maegor cel Crud îi decapitase pe cei trei care îl precedaseră. („Un act de curaj ieșit din comun sau de o prostie la fel de ieșită din comun”, avea să remarce sardonicul său succesor. „Sub Maegor, eu n-aș fi rezistat nici trei zile.”)

Toți morții aveau să fie jeliți și tuturor avea să li se simtă lipsa, dar, imediat după moartea sa, pierderea lui Qarl Corbray a fost cea mai dureroasă. Cu comandantul mort și cu o mare parte din Garda Orașului bolnavă și tremurând, străzile și aleile din Debarcaderul Regelui au căzut pradă nelegiuirilor și desfrâului. Prăvăliile erau prădate, femeile siluite, bărbații jefuiți și uciși pentru că trecuseră pe o stradă nepotrivită într-un moment nepotrivit. Regele Jaehaerys și-a trimis propria gardă și cavalerii Casei să restabilească ordinea, dar erau puțini, așa că, după nu mult timp, n-a mai avut de ales, s-a văzut nevoit să-i cheme înapoi.

În toiul haosului, Înălțimea Sa avea să-și piardă încă un lord, nu din pricina Tremurăturilor, ci dintr-a prostiei și a urii. Rego Draz nu locuise niciodată în Fortăreața Roșie, deși acolo era loc destul și regele îl invitase de nenumărate ori. Pentoshiul prefera vila lui de pe Strada Mătăsii, cu Groapa Dragonului înălțându-se dominatoare deasupra lui, pe culmea Dealului lui Rhaenys. Acolo își putea distra concubinele fără să suporte dezaprobarea Curții. După zece ani în slujba Tronului de Fier, lordul Rego se îngrășase simțitor și nu mai se simțea îndemnat să călărească. În schimb, mergea de la vilă la castel și înapoi într-un palanchin aurit. Drumul său, ales fără pic de înțelepciune, trecea prin inima duhnitoare a Fundăturii Puricilor, cel mai murdar și cel mai plin de nelegiuiți cartier al orașului.

În acea zi cumplită, o duzină dintre locuitorii nu prea respectabili ai acelui loc fugăreau un purcel pe o alee, când întâmplarea a făcut să treacă pe acolo lordul Rego. Unii erau beți și toți erau flămânzi – purcelul le scăpase – și apariția pentoshiului i-a înfuriat, pentru că toți îl credeau pe maestrul banilor vinovat de scumpirea pâinii. Unul avea o sabie. Trei aveau cuțite. Ceilalți au înșfăcat pietre și bețe și s-au îngrămădit în jurul palanchinului, alungându-i pe purtătorii lordului și răsturnându-l pe el pe caldarâm. Privitorii au spus că l-au auzit strigând după ajutor cu vorbe pe care nimeni nu le înțelegea.

Când lordul și-a ridicat mâinile ca să se apere de loviturile care curgeau asupra lui, pe fiecare deget s-a văzut strălucirea aurului și a nestematelor, și atacul a devenit și mai înverșunat.

— E pentoshi! a strigat o femeie. Nemernicii ăștia au adus aici Tremurăturile!

Un bărbat a luat o piatră din noul pavaj al regelui și dat cu ea în capul lordului Rego iarăși și iarăși, până când l-a preschimbat într-o mască roșie, de sânge și os. Așa a murit Lordul Aerului, cu țeasta strivită de una dintre pietrele pavajului pus de rege pe străzi cu ajutorul său. Dar, cu asta, atacatorii lui n-au terminat cu el. Înainte de a fugi, i-au smuls hainele scumpe și i-au tăiat toate degetele, ca să-i ia inelele.

Când vestea a ajuns în Fortăreața Roșie, Jaehaerys Targaryen însuși a venit călare, înconjurat de garda sa, să ia trupul mortului. Ceea ce a văzut l-a mâniat pe înălțimea Sa atât de tare, încât ser Joffrey Doggett avea să spună, mai târziu:

— Când i-am privit fața, pentru o clipă am crezut că mă uit la unchiul lui.

Strada era plină de curioși, veniți fie să-și vadă regele, fie să se uite la leșul pentoshiului mânuitor de bani. Jaehaerys și-a întors calul spre ei, strigând:

— Vreau numele celor care au făcut asta! Vorbiți acum, și veți fi răsplătiți. Puneți-vă frâu limbilor, și le veți pierde.

Mulți au plecat, furișându-se, dar o fată desculță a ieșit în față, strigând un nume.

Regele i-a mulțumit, apoi i-a poruncit să le arate cavalerilor lui unde poate fi găsit bărbatul pe care-l numise. Ea a condus Garda Regelui către o cârciumă, unde ticălosul stătea cu o târfă în poală și cu trei dintre inelele lordului Rego pe degete. Torturat, a dezvăluit curând numele celorlalți atacatori și au fost arestați toți, rând pe rând. Unul a pretins că e un Frate Sărac și a spus, sus și tare, că vrea să îmbrace negrul.

— Nu, i-a răspuns Jaehaerys. În Rondul de Noapte sunt oameni de onoare, iar voi sunteți mai prejos decât șobolanii.

Astfel de oameni nu erau demni de o moarte curată, de sabie sau de secure, a decretat el. În schimb, au fost atârnați de zidurile Fortăreței Roșii, li s-au tras măruntaiele din burțile spintecate și au fost lăsați să moară zvârcolindu-se, cu mațele atâmându-le până la genunchi.

Fata care l-a condus pe rege la ucigași a avut o soartă mai bună. Luată în primire de regina Alysanne, a fost vârâtă într-o cadă cu apă caldă și spălată. Hainele i-au fost arse, capul i-a fost ras și a fost hrănită cu pâine caldă și cu slănină.

— E un loc pentru tine la castel, dacă îl vrei, i-a spus regina după ce a văzut-o sătulă. La bucătărie sau la grajduri, după cum preferi. Ai tată?

Fata a dat din cap și a recunoscut că da.

— A fost unul dintre cei cu burțile despicate. Ăla ciupit de vărsat, cu ulcior la ochi.

Pe urmă i-a spus Înălțimii Sale că vrea să muncească la bucătărie.

— Acolo e ținută pâinea.

Anul s-a încheiat și a început altul, dar în Westeros prea puțini au sărbătorit sosirea celui de-al șaizecilea an de după Cucerirea lui Aegon. Cu un an înainte, în piețele publice fuseseră aprinse focuri și bărbații și femeile dansaseră în jurul lor, bând și râzând, în timp ce clopotele răsunau, vestind primele clipe ale noului an. Acum focurile mistuiau cadavre, iar clopotele băteau pentru morți. Străzile din Debarcaderul Regelui erau pustii, mai ales noaptea, pe alei zăpada era înaltă și de acoperișuri atârnau țurțuri de gheață cât sulițele.

Pe culmea Dealului lui Aegon, regele Jaehaerys a poruncit să se închidă și să se zăvorască porțile Fortăreței Roșii și a dublat paza pe ziduri. El, regina lui și copiii lor au luat parte la slujba de seară din septul castelului, s-au întors în Fortăreața lui Maegor pentru o cină modestă și au mers la culcare.

Era ora bufniței când regina Alysanne a fost trezită de fiica ei, care a scuturat-o ușor de braț.

— Mamă, a spus prințesa Daenerys, mi-e frig.

Nu e nevoie să insistăm asupra celor ce au urmat. Daenerys Targaryen era iubită de toată lumea din Ținut și tot ce se putea face pentru un om s-a făcut pentru ea. Au fost rugăciuni și cataplasme, supe fierbinți și băi așijderea, pături și blănuri și pietre calde și ceai de urzică. Prințesa împlinise șase ani, fusese înțărcată de multă vreme, dar a fost totuși chemată o doică, fiindcă unii credeau că laptele de mamă ar putea fi leacul Tremurăturilor.

Maesterii au venit și au plecat unii după alții, septonii și septele s-au rugat, regele a poruncit să fie năimiți de îndată încă o sută de prinzători de șobolani și a oferit câte un cerb de argint pentru fiecare șobolan ucis, fie el cenușiu sau negru. Daenerys a vrut pisoiul ei și i-a fost adus, dar, când tremurul s-a întețit, micul animal s-a zbătut în strânsoarea ei și i-a zgâriat mâna. În zori, Jaehaerys a sărit în picioare strigând că e nevoie de un dragon, că fiica lui trebuie să aibă un dragon, și corbii și-au luat zborul spre Piatra Dragonului, cerându-le paznicilor dragonilor de acolo să aducă imediat un pui proaspăt ieșit din găoace în Fortăreața Roșie.

Nimic din toate acestea n-a contat. La o zi și jumătate după ce își trezise mama din somn plângandu-se că îi e frig, mica prințesă era moartă. Regina s-a prăbușit în brațele regelui, tremurând atât de violent încât unii s-au temut că se îmbolnăvise și ea. Jaehaerys a dus-o în odăile ei și i-a dat lapte de mac ca să doarmă. Deși aproape mort de oboseală, s-a dus în curte, l-a dezlegat pe Vermithor și a zburat la Piatra Dragonului, să dea de veste că nu mai era nevoie de puiul abia ieșit din ou. După ce s-a întors la Debarcaderul Regelui, a băut o cupă cu vinul viselor și a trimis după septonul Barth.

— Cum a fost cu putință? l-a întrebat. Ce păcat a făptuit ea? De ce-

au luat-o zeii? *Cum a fost cu putință?*

Dar nici măcar Barth, înțeleptul Barth, n-a avut niciun răspuns.

Regele și regina n-au fost singurii părinți care au pierdut un copil răpus de Tremurături; au fost și alții, cu miile, de obârșie înaltă sau umilă, care au cunoscut în acea iarnă aceeași durere. Însă pentru Jaehaerys și Alysanne moartea fiicei lor trebuie să fi părut deosebit de crudă, fiindcă izbea chiar în inima Doctrinei Excepționalismului. Prințesa Daenerys fusese o Targaryen și după tată, și după mamă, cu sângele din Vechea Valyria curgându-i pur prin vene, iar descendenții valyrienilor erau altfel decât ceilalți oameni. Targaryenii aveau ochii violeți și păr auriu și argintiu, cârmuiau văzduhul călărind dragoni, doctrinele Credinței și interzicerea incestului nu se refereau la ei… *și nu se îmbolnăveau.*

De când Aenar Surghiunitul revendicase pentru sine Piatra Dragonului, toată lumea știa asta. Targaryenii nu mureau nici de vărsat, nici de pântecăraie, nu erau afectați de pojar, de pecingine sau de boala tremuratului și nici uciși de viermele oaselor, de cheagurile care înfundă plămânii sau de vreo alta dintre nenumăratele suferințe și molime pe care, din motive de ei știute, zeii se gândiseră că se cuvine să le sloboadă asupra oamenilor. Se spunea că în sângele dragonilor e foc, un foc purificator, care arde astfel de boli. Era de necrezut că o prințesă cu sânge pur poate muri tremurând, de parcă ar fi fost copilul unui om de rând.

Și totuși ea murise.

în vreme ce își plângeau fiica și îi jeleau sufletul suav, probabil că Jaehaerys și Alysanne încercau să-i facă față și acestei revelații cumplite. Poate că Targaryenii nu erau atât de aproape de zei cum crezuseră. Poate că, la urma urmelor, nici ei nu erau nimic mai mult decât oameni.

Când molima s-a stins în sfârșit, Jaehaerys s-a întors la munca sa, cu sufletul mai întristat ca oricând. Prima lui sarcină era sumbră: trebuia să-și înlocuiască prietenii și sfetnicii pierduți. Cel mai mare dintre fiii lordului Manfryd Redwyne, ser Robert, a fost numit comandant al Gărzii Orașului. Ser Gyles Morrigen a adus doi cavaleri destoinici, care să se alăture Gărzii Regelui, ser Ryam Redwyne și ser Robin Shaw, iar Înălțimea Sa le-a dăruit mantii albe, așa cum se cuvenea. Abilul Albin Massey, judele său cocoșat, n-a fost ușor de înlocuit. Ca să umple locul, regele s-a dus cu gândul la Valea lui Arryn și l-a chemat pe Rodrik Arryn, tânărul și învățatul lord de Eyrie, pe care regina îl întâlnise pentru prima oară când era un băiat de zece ani.

Citadela i-l trimisese deja pe succesorul lui Benifer, Elysar, un Mare Maester cu limba ascuțită. Cu douăzeci de ani mai tânăr decât cel căruia i-a moștenit colanul, Elysar nu avusese niciodată vreo idee pe

care să nu simtă nevoia să le-o împărtășească altora. Unii pretindeau că, de fapt, Conclavul îl trimisese la Debarcaderul Regelui ca să scape de el.

Jaehaerys a șovăit cel mai mult înainte de a-și alege un nou lord vistiernic și maestru al banilor. Oricât l-or fi disprețuit unii, Rego Draz fusese un om de o mare abilitate.

— Mă simt ispitit să spun că nu găsești astfel de oameni trândăvind pe străzi, dar, la drept vorbind, e mult mai probabil să dai de unul acolo decât în vreun castel, a afirmat regele în fața consiliului său.

Lordul Aerului nu fusese însurat niciodată, dar avea trei fii bastarzi care-i deprinseseră îndeletnicirea stând pe genunchii lui. Oricât l-ar fi tentat să-l cheme pe unul dintre ei, regele știa că Ținutul n-ar mai accepta niciodată un alt pentoshi.

— Trebuie să fie un lord, a tras concluzia, posomorât.

Au fost din nou rostite nume familiare: Lannister, Velaryon, Hightower, case întemeiate pe puterea aurului în aceeași măsură ca pe a oțelului.

— Sunt, cu toții, prea orgolioși, a obiectat Jaehaerys.

Septonul Barth a fost cel care a propus pentru prima oară un alt nume.

— Casa Tyrell din Highgarden descinde dintr-o familie de majordomi, i-a reamintit el regelui, iar Reach e un ținut mai întins decât Vestul, cu un alt soi de bogății, și tânărul Martyn Tyrell ar putea fi un adaos bine-venit pentru acest consiliu.

Lordului Redwyne nu i-a venit să-și creadă urechilor.

— Tyrellii sunt proști, a spus. Îmi cer iertare, Înălțimea Ta, sunt lorzii mei suzerani, dar… sunt proști, iar lordul Bertrand e, pe deasupra, și bețiv.

— S-ar putea să ai dreptate, a admis Barth. Oricum, lordul Bertrand e acum în mormânt, iar eu vorbesc despre fiul lui. Martin e tânăr și înflăcărat, dar nu pot garanta pentru inteligența lui. Însă are o soție, o fată Fossoway, lady Florence, care a tot numărat mere de când a învățat să meargă. Dc când s-a măritat, ea ține toate registrele la Highgarden și trebuie spus că a mărit veniturile Casei Tyrell cu o treime. Dacă-l numim pe bărbatul ei maestru al banilor, nu mă îndoiesc că va veni și ea la Curte.

— Asta i-ar plăcea lui Alysanne, a zis regele. Savurează tovărășia femeilor inteligente.

De când murise prințesa Daenerys, regina nu mai venea la întâlnirile consiliului. Poate că Jaehaerys a sperat că asta o va face să-i stea din nou alături.

— Bunul nostru septon nu ne-a călăuzit niciodată pe căi greșite. Să-l încercăm pe prostul cu nevastă deșteaptă și să sperăm că loialul meu norod nu-i va strivi capul cu vreo piatră de caldarâm.

Cei Șapte iau și tot cei Șapte dăruiesc. Poate că Mama din Ceruri și-a coborât privirea către îndurerata regină Alysanne și i s-a făcut milă de inima ei frântă. Înainte ca luna să-și încheie al doilea ocol de după moartea prințesei Daenerys, Înălțimea Sa a aflat că e din nou grea. Iarna continua să țină Ținutul în strânsoarea ei de gheață, așa că regina a ales din nou prudența și a plecat să stea liniștită la Piatra Dragonului. Către sfârșitul acelui an, 60 D.C., și-a adus pe lume al cincilea copil, o fată pe care a numit-o Alyssa, după mama ei.

— O onoare pe care înălțimea Sa ar fi apreciat-o mai mult dacă ar fi fost în viață, a remarcat noul Mare Maester, Elysar… deși nu unde l-ar fi putut auzi regele.

Iarna s-a dat bătută la scurtă vreme după ce a născut regina, iar Alyssa s-a dovedit a fi un copil vioi și sănătos. Ca bebeluș, semăna atât de bine cu sora ei moartă, Daenerys, încât regina plângea adesea când o vedea, amintindu-și de fetița pierdută. Însă asemănarea a dispărut pe măsură ce prințesa creștea; cu fața prelungă și sfrijită, Alyssa avea prea puțin din frumusețea surorii sale. Părul îi era de un blond murdar, fără nicio urmă de argintiu care să-i evoce pe stăpânii dragonilor din vechime și se născuse cu ochi ceacâri, unul violet și celălalt de un verde surprinzător. Urechile îi erau prea mari, zâmbea strâmb și, când avea șase ani și se juca în curte, o lovitură cu sabia de lemn de-a latul feței i-a spart nasul. S-a vindecat, dar a rămas coroiat, însă ea nu părea să se sinchisească. La acea vârstă, mama ei a început să înțeleagă că nu creștea o altă Daenerys, ci un alt Baelon.

Exact așa cum îl urmase Baelon cândva pe Aemon pretutindeni, se ținea acum Alyssa după el.

— Ca un cățeluș, se plângea Prințul Primăverii.

Baelon era cu doi ani mai mic decât Aemon, iar Alyssa cu aproape patru ani mai mică decât el… „și fată”, ceea ce, în ochii lui, înrăutățea lucrurile. Numai că prințesa nu se purta ca o fată. Se îmbrăca băiețește ori de câte ori putea, se ferea de tovărășia altor fete, prefera să călărească, să se cațere și să se dueleze cu săbii de lemn în loc să coasă, să citească și să cânte și refuza să mănânce terci de ovăz.

Un vechi prieten, dar și vechi adversar, s-a întors la Debarcaderul Regelui în anul 61 D.C., când lordul Rogar Baratheon a venit de la Capătul Furtunii să aducă la Curte trei fete foarte tinere. Două erau fiicele fratelui său Ronnal, care murise tremurând, ca și soția și fiii săi. A treia era lady Jocelyn, fiica lui și a reginei Alyssa. Micul prunc firav venit pe lume în Anul Străinului crescuse pentru a deveni o fată înaltă cu ținută solemnă, ochi mari, întunecați și păr negru ca păcatul.

Însă părul lui Rogar Baratheon încărunțise și anii își luaseră tributul de la Mâna Regelui. Fața îi era palidă și ridată și slăbise atât de tare încât hainele atârnau pe el, largi, de parcă ar fi fost croite pentru un bărbat mult mai voinic. Când și-a plecat genunchiul în fața

Tronului de Fier, i-a fost greu să se ridice și a avut nevoie de ajutorul unui cavaler din garda regelui ca să stea din nou în picioare.

Lordul Rogar i-a spus regelui și reginei că a venit să ceară o favoare. Lady Jocelyn avea să-și sărbătorească a șaptea zi a numelui peste puțină vreme.

— N-a știut niciodată ce-nseamnă să ai o mamă. Nevestele fratelui meu i-au purtat de grijă atât cât au putut, dar, ca orice altă femeie, și-au favorizat propriii copii, și acum au murit amândouă. Dacă Înălțimilor Voastre le face plăcere, v-aș ruga să le acceptați pe Jocelyn și pe verișoarele ei ca pupile, pentru a fi crescute la Curte, alături de fiii și fiicele voastre.

— Va fi o onoare și o plăcere pentru noi, a răspuns regina Alysanne. N-am uitat că Jocelyn e sora noastră. Avem același sânge.

Lordul Rogar a părut mult ușurat.

— V-aș ruga și să aveți grijă de fiul meu. Boremund va rămâne la Capătul Furtunii, sub supravegherea fratelui meu Garon. E un băiat bun, un băiat puternic și, cu timpul, va deveni un lord măreț, nu mă îndoiesc de asta, dar acum n-are decât nouă ani. Așa cum știu Înălțimile Voastre, fratele meu Borys a plecat din Ținuturile Furtunii cu câțiva ani în urmă. După nașterea lui Boremund a început să fie din ce în ce mai ursuz și mai furios și între noi lucrurile au mers din rău în mai rău. Borys a stat o vreme în Myr și apoi în Volantis, făcând numai zeii știu ce… însă acum s-a întors în Westeros, în Munții Roșii. Se zvonește că i s-a alăturat Regelui Vultur și năvălește peste propriii săi oameni, jefuindu-i. Garon e destoinic și loial, dar n-a ajuns niciodată la înălțimea lui Borys, iar Boremund nu e decât un copil. Mă tem de ceea ce se va abate asupra lui și a Ținuturilor Furtunii, după plecarea mea.

Asta l-a surprins pe rege.

— După plecarea ta? De ce-ai pleca? Unde vrei să te duci, lordul meu?

Lordul Rogar a răspuns cu un zâmbet în care se întrezărea ceva din vechea lui sălbăticie.

— În munți, Înălțimea Ta. Maesterul meu spune că sunt pe moarte. Îl cred. Durerea era chiar și înainte de Tremurături. Pe urmă s-a înrăutățit, îmi dă lapte de mac și asta mă ajută, dar nu folosesc decât foarte puțin. Nu vreau să-mi petrec dormind viața care mi-a mai rămas. Nici n-o să mor în pat, cu sânge scurgându-mi-se din fund. Vreau să-l găsesc pe fratele meu Borys și să mă socotesc cu el, ca și cu acel Rege Vultur. E o strădanie fără speranțe de izbândă, spune fratele meu Garon. Nu se înșală. Dar, când o să mor, vreau să fiu cu securea în mână, urlând un blestem. Îmi îngădui asta, Înălțimea Ta?

Mișcat de cuvintele vechiului său prieten, Jaehaerys s-a ridicat, a coborât de pe Tronul de Fier și l-a bătut pe lordul Rogar pe umăr.

— Fratele tău e un trădător, iar acest vultur – n-o să-l numesc rege – ne-a făcut destul de multă vreme necazuri la hotare. Îți îngădui să faci ce ți-ai pus în gând. Mai mult decât atât, îți ofer sabia mea.

Regele s-a ținut de cuvânt. În cronici, lupta care a urmat e numită Al Treilea Război Dornishean, dar e o greșeală, fiindcă prințul din Dorne și-a ținut oștile departe de câmpurile de bătaie. Norodul din acea vreme i-a spus Războiul lordului Rogar, un nume mult mai potrivit. În timp ce lordul de la Capătul Furtunii a plecat spre munți în fruntea a cinci sute de bărbați, Jaehaerys Targaryen a urmat calea văzduhului, cu Vermithor.

— Își zice vultur, a spus regele, dar nu zboară. Se ascunde. Ar trebui să-și spună popândău.

Nu se înșela. Primul Rege Vultur comandase oști, condusese mii de oameni în luptă. Al doilea nu era nimic mai mult decât un tâlhar plin de sine, fiul neînsemnat al unei case fără importanță, cu câteva sute de discipoli care-i împărtășeau gustul pentru jafuri și siluiri. Însă cunoștea bine munții și, când era urmărit, dispărea pur și simplu, pentru a reapărea după bunul său plac. Urmăritorii lui își găseau moartea, fiindcă și la ambuscade se pricepea de minune.

Dar niciunul dintre aceste trucuri nu-i putea fi de folos împotriva cuiva care putea să-l vâneze din văzduh. Legendele pretind că Regele Vultur avea o fortăreață de necucerit, ascunsă printre nori. Jaehaerys n-a găsit niciun bârlog secret, doar vreo douăsprezece tabere rudimentare, împrăștiate din loc în loc. Vermithor le-a ars pe rând, iar Vulturului nu i-a mai rămas nimic la care să se-ntoarcă, în afară de cenușă. Oamenii din coloana condusă de lordul Rogar pe drumul șerpuitor din înălțimi au fost curând nevoiți să-și abandoneze caii și să meargă mai departe pe jos, pe poteci bătute de capre, în susul unor râpe abrupte și prin peșteri, în timp ce dușmani ascunși pe înălțimi aruncau cu bolovani în ei. Dar au continuat să înainteze fără teamă. În timp ce oștenii din Ținuturile Furtunii veneau dinspre răsărit, Simon Dondarrion, lord de Blackhaven, conducea o mică oaste de cavaleri de la hotare, îndreptându-se către munți dinspre apus, pentru a face imposibilă scăparea cu fuga într-acolo. Pe când vânătorii se furișau unii spre alții, Jaehaerys îi privea de sus, îndrumându-i într-o parte sau alta, așa cum făcuse cândva cu armii de jucărie în Sala Mesei Pictate.

În cele din urmă, și-au găsit vrăjmașii. Borys Barathcon nu cunoștea cărările ascunse ale muntelui ca dornishenii, așa că a fost încolțit primul.

Oamenii lordului Rogar i-au înfrânt repede pe ai lui, dar, când cei doi frați au ajuns față în față, regele Jaehaerys a coborât din văzduh.

— N-o să te las să fii numit fratricid, lordul meu, i-a spus Înălțimea Sa fostei Mâini. Trădătorul e al meu.

La asta, ser Borys a râs:

— Mai bine să fiu eu numit regicid decât el fratricid! a strigat, năpustindu-se spre rege.

Însă Jaehaerys avea în mână Focul Negru și nu uitase lecțiile primite în curtea de pe Piatra Dragonului. Borys Baratheon a murit la picioarele lui, răpus de o tăietură la gât care aproape că-i retezase capul.

Regelui Vultur i-a venit rândul la următoarea lună plină. Încolțit într-un bârlog ars, unde sperase să găsească adăpost, s-a apărat până în ultima clipă, trimițând către oamenii regelui o ploaie de sulițe și săgeți.

— Ăsta e al meu, i-a spus Rogar Baratheon Înălțimii Sale, când Regele Vultur a fost adus în fața lor în lanțuri.

La porunca lui, tâlharului i s-au scos lanțurile și i s-au dat o suliță și un scut. Lordul Rogar l-a înfruntat cu securea.

— Dacă mă ucide, să-l lăsați să plece.

Vulturul s-a dovedit jalnic de nepotrivit pentru o asemenea înfruntare. Așa îmbătrânit, slăbit și chinuit de durere cum era, Rogar Baratheon a respins atacurile dornisheanului cu dispreț, apoi l-a despicat, dintr-o lovitură, de la umăr până la buric.

Și, când s-a terminat, a părut dezamăgit:

— Se pare că, până la urmă, n-o să mor cu securea în mână, i-a spus regelui, cu tristețe.

Și așa a fost. Rogar Baratheon, lord de Capătul Furtunii și cândva Mână a Regelui și Protector al Ținutului, s-a stins din viață un an mai târziu, la Capătul Furtunii, în prezența maesterului și a septonului său, a fratelui său Garon și a fiului și moștenitorului său, Boremund.

Războiul lordului Rogar a ținut mai puțin de o jumătate de an; a început în 61 D.C. și a fost câștigat în același an. Regele Vultur odată îndepărtat, incursiunile de la Hotarele Dornishene au încetat pentru o vreme. Când istorisirile despre campanie s-au răspândit în cele Șapte Regate, chiar și cei mai războinici lorzi au început să-și privească tânărul rege cu un nou respect. S-a risipit orice urmă de îndoială; Jaehaerys Targaryen nu era tatăl său, Aenys. Cât despre rege, pentru el războiul a fost un leac.

— În lupta cu Tremurăturile am fost neajutorat, i-a mărturisit septonului Barth. În lupta cu Vulturul am fost din nou rege.

În anul 62 D.C., lorzii din cele Șapte Regate s-au bucurat când regele i-a dat fiului său mai mare titlul de prinț de Piatra Dragonului, făcându-l astfel moștenitor recunoscut al Tronului de Fier.

Prințul Aemon împlinise șapte ani și era pe atât de înalt și frumos pe cât era de modest. Încă se mai antrena în fiecare dimineață în curte, împreună cu prințul Baelon; cei doi frați erau prieteni foarte buni și se luptau de la egal la egal Aemon era mai înalt și mai

puternic, iar Baelon mai iute și mai feroce. Întrecerile lor erau atât de însuflețite, încât atrăgeau o mulțime de privitori. Servitorii și spălătoresele, cavalerii casei și scutierii, maesterii și septonii și grăjdarii se adunau cu toții în curte ca să-l ovaționeze pe un prinț sau pe celălalt. Printre cei veniți să-i privească se afla Jocelyn Baratheon, fiica brunetă a răposatei regine Alyssa, care creștea tot mai înaltă și se făcea tot mai frumoasă de la o zi la alta. La ospățul care a urmat după învestirea lui Aemon ca prinț de Piatra Dragonului, regina a așezat-o pe lady Jocelyn lângă el, iar cei doi au fost văzuți stând de vorbă și râzând împreună pe toată durata serii, fără să dea atenție altcuiva.

În același an, zeii i-au binecuvântat pe Jaehaerys și Alysanne cu un alt copil, o fată căreia i-au spus Maegelle. O fată blândă, generoasă, dulce și de o istețime sclipitoare, care s-a atașat repede de sora ei Alyssa, aproape la fel cum se atașase prințul Baelon de prințul Aemon, deși asta n-a adus la fel de multă fericire. Venise rândul Alyssei să se zbârlească de ciudă că are „o bebelușă” agățată de fuste. O ocolea cât de mult putea, iar Baelon râdea de furia ei.

Am vorbit deja despre mai multe înfăptuiri ale regelui Jaehaerys. Când 62 D.C. se apropia de sfârșit, regele a privit înainte, către amurgul anului și către anii ce aveau să-i urmeze, și a început să facă planuri pentru ceva care avea să schimbe înfățișarea celor Șapte Regate. Îi dăduse Debarcaderului Regelui străzi pietruite, cisterne și fântâni. Acum și-a îndreptat ochii dincolo de porțile orașului, către câmpiile și dealurile și mlaștinile care se întindeau de la Hotarele Dornishene până la Dar.

— Lorzii mei, a vorbit el în consiliu, când eu și regina mergem în vizite, suntem purtați de Vermithor și Silverwing. Când privim din nori în jos, vedem cetăți și castele, dealuri și smârcuri, fluvii, râuri, pâraie și lacuri. Vedem orașe de negustori și sate de pescari, păduri bătrâne, munți, mlaștini și pajiști, turme de oi și ogoare cu grâne, câmpuri vechi de luptă, turnuri în ruină, țintirimuri și septuri. Sunt multe de văzut în aceste Șapte Regate ale noastre. Știți ce nu văd?

Regele a lovit cu palma în masă, cu putere.

— Drumuri, lorzii mei. Văd niște făgașe săpate de roți, dacă zbor destul de jos. Văd și urme de vânat și, ici și colo, câte o potecă bătătorită, către un pârâu. Dar nicăieri nu văd *drumuri* adevărate. Lorzii mei, voi avea drumuri!

Construirea atâtor leghe de drum avea să continue pe toată durata domniei lui Jaehaerys și în timpul domniei succesorului său, dar de început a început în acea zi, acolo, în încăperile consiliului din Fortăreața Roșie. Nu trebuie să se creadă că, înainte de urcarea lui pe tron, în Westeros nu erau drumuri; în ținut se încrucișau cu sutele, multe vechi de mii de ani, de pe vremea Primilor Oameni. Până și copiii pădurii aveau poteci pe care mergeau când se mutau dintr-un

loc în altul pe sub copacii lor.

Însă, așa cum existau atunci, drumurile erau groaznice. Înguste, noroioase, brăzdate de făgașe, întortocheate, treceau printre dealuri și peste ape curgătoare fără niciun plan și fără niciun scop. Numai peste o mână dintre aceste ape existau poduri. Vadurile erau adesea păzite de oșteni care cereau bani sau altceva în schimbul dreptului de a trece pe malul celălalt. O parte dintre lorzii pe ale căror domenii treceau drumurile le întrețineau cât de cât, dar cei mai mulți nu o făceau deloc. O furtună le putea distruge. Cavalerii-tâlhari și proscrișii jefuiau călătorii care le întrebuințau. Înainte de Maegor, Frații Săraci apărau oamenii simpli pe drumuri (când nu-i jefuiau chiar ei). După nimicirea Stelelor, drumurile din Ținut au devenit mai periculoase ca oricând. Chiar și înalții lorzi călătoreau cu escortă.

Să îndrepți toate astea în timpul unei singure domnii era imposibil, însă Jaehaerys s-a hotărât să înceapă. Nu trebuie să uităm că Debarcaderul Regelui era, ca oraș, de o vârstă foarte fragedă. Înainte ca Aegon Cuceritorul și surorile lui să plece de pe Piatra Dragonului ca să vină pe țărm, pe cele trei dealuri din locul unde Apa Neagră se varsă în golful cu același nume nu se afla decât un sat modest, de pescari. Nu e surprinzător că prea puține drumuri încep din astfel de sate sau se sfârșesc la intrarea în ele. În cei șaizeci și doi de ani scurși de la Cucerirea lui Aegon, din noul oraș au pornit puține drumuri, niște poteci înguste care urmăreau linia țărmului până la Stokeworth, Rosby și Duskendale, sau treceau peste dealuri, către Iazul Fecioarelor. În afară de ele, nu mai exista nimic. Niciun drum nu lega capitala regelui de marile castele și cetăți de pe continent. Debarcaderul Regelui era port, un loc unde ajungeai mai lesne pe mare decât pe uscat.

De acolo avea să înceapă Jaehaerys. Pe malul dinspre miazăzi al fluviului era o pădure bătrână, deasă și lăsată să crească în voie; perfectă pentru vânătoare, groaznică pentru călătorii. A poruncit să se croiască prin ea un drum care să lege Debarcaderul Regelui de Capătul Furtunii. Același drum trebuia continuat în partea de miazănoapte a orașului, de la Gura Apei Negre către Trident și mai departe, de-a lungul Furcii Verzi și prin Gât, apoi prin sălbăticia fără drumuri din Nord, către Winterfell și către Zid. Drumul Regelui, cum l-a numit norodul, cel mai lung și cel mai costisitor dintre drumurile construite de Jaehaerys, a fost început primul și tot primul a fost terminat.

Au urmat altele: Drumul Rozelor, Drumul Mării, Drumul Râului, Drumul Aurului. Unele existau, în stare rudimentară, de sute de ani, dar Jaehaerys le-a făcut de nerecunoscut, umplând făgașe, acoperindu-le cu pietriș, construind poduri peste ape. Altele sunt creația oamenilor lui. Costul tuturor cu siguranță n-a fost neglijabil, dar Ținutul era prosper, iar noul maestru al banilor, Martyn Tyrell – ajutat

și susținut de inteligenta sa soție, „numărătoare de mere” – s-a dovedit aproape tot atât de priceput cum fusese Lordul Aerului. Drumurile au crescut pas cu pas, leghe cu leghe, în deceniile ce au urmat. „A unit Ținutul, a făcut, din șapte regate, unul singur” stă scris pe monumentul Regelui celui Bătrân înălțat în Citadela din Orașul Vechi.

Poate că și cei Șapte au zâmbit, mulțumiți de munca lui, pentru că au continuat să-i binecuvânteze pe el și pe Alysanne cu copii. În 63 D.C., regele și regina au sărbătorit nașterea lui Vaegon, al treilea fiu al lor și al șaptelea copil. Un an mai târziu a sosit o altă fiică, Daella. Peste trei ani a venit pe lume prințesa Saera, roșie la față și urlând. În 71 D.C. li s-a născut al zecelea copil și a șasea fiică, o altă prințesă, frumoasa Viserra. Deși născuți cu toții într-un răstimp de zece ani, patru frați și surori atât de diferiți unul de altul ca acești patru copii mai mici ai lui Jachaerys și Alysanne sunt greu de zămislit.

Prințul Vaegon se deosebea de frații lui mai mari ca noaptea de zi. Niciodată robust, era un băiat tăcut, cu priviri prudente. Alți copii, ba chiar și unii lorzi de la Curte, îl găseau morocănos. Deși nu era laș, nu-i făceau plăcere nici jocurile brutale ale scutierilor și pajilor, nici grandoarea cavalerilor tatălui său. Prefera biblioteca, nu curtea, și putea fi găsit adesea acolo, citind.

Prințesa Daella, următoarea ca vârstă, era delicată și sfioasă. Foarte sperioasă și mereu gata să plângă, a rostit primul cuvânt abia la doi ani, apoi a rămas cel mai adesea tăcută. Sora ei Maegelle i-a devenit stea călăuzitoare și își venera mama, însă Alyssa părea s-o sperie și roșea și își ascundea fața în prezența băieților mai mari.

Prințesa Saera, cu trei ani mai mică, a fost un chin de la bun început: violentă, pretențioasă, neascultătoare. Primul ei cuvânt a fost „nu”, pe care apoi l-a rostit adesea, cu voce sonoră. Nu s-a lăsat înțărcată până la vârsta de patru ani. Chiar și când alerga prin castel vorbind mai mult decât frații ei Vaegon și Daella la un loc, voia laptele mamei ei și țipa și urla ori de câte ori regina lăsa o doică să plece.

— Cei Șapte să ne aibă în pază, i-a șoptit Alysanne regelui într-o noapte, când mă uit la ea o văd pe Aerea.

Pătimașă și încăpățânată, Saera Targaryen înflorea când i se dădea atenție și se bosumfla când nu o primea.

Cea mai mică dintre cei patru, prințesa Viserra, avea și ea o voință puternică, dar nu țipa niciodată și cu siguranță nu plângea. *Vicleană* era unul dintre cuvintele folosite pentru a o descrie. Celălalt era *vanitoasă*. Viserra era frumoasă, toți bărbații recunoșteau asta, binecuvântată cu ochii pătrunzători, violeți, și cu părul auriu-argintiu al unui adevărat Targaryen, cu piele albă, fără cusur, cu trăsături fine și cu o grație oarecum stranie și neliniștitoare la cineva de o vârstă atât de fragedă. Când un scutier tânăr i-a spus, bâlbâindu-se, că e o

zeiță, ea a încuviințat.

Ne vom întoarce la acești patru prinți și la necazurile pe care le-au abătut asupra mamei și tatălui lor, la timpul potrivit, dar deocamdată să facem un pas înapoi, în anul 68 D.C., la scurt timp după nașterea prințesei Saera, când regele și regina au anunțat logodna primului născut dintre fiii lor, Aemon, prinț de Piatra Dragonului, cu Jocelyn Baratheon de Capătul Furtunii. După tragica moarte a prințesei Daenerys, apăruse ideea unei căsătorii între Aemon și Alyssa, cea mai vârstnică dintre surorile lui rămase în viață, dar regina Alysanne o respinsese cu hotărâre.

— Alyssa e pentru Baelon, a declarat ea. Se ține scai de el de când a învățat să meargă. Sunt la fel de apropiați cum eram noi doi la vârsta lor.

Doi ani mai târziu, în 70 D.C., Aemon și Jocelyn s-au cununat, și ceremonia a rivalizat, prin splendoare, cu Nunta de Aur. La șaisprezece ani, lady Jocelyn se număra printre cele mai mari frumuseți din Ținut; o fecioară cu picioare lungi și pieptul plin, cu păr des, negru ca pana corbului, care-i curgea, drept, până la talie. Prințul Aemon era cu un an mai tânăr, avea numai cincisprezece, dar toată lumea a fost de acord că erau o pereche foarte frumoasă. Cu înălțimea ei de un metru optzeci și doi, Jocelyn îi privea de sus pe cei mai mulți lorzi din Westeros, însă prințul de Piatra Dragonului o depășea cu opt centimetri.

— Iată viitorul Ținutului, a spus ser Gyles Morrigen când i-a văzut alături pe cei doi, tânăra lady cu păr întunecat și prințul palid.

În anul 72 D.C., la Duskendale s-a ținut un turnir, în onoarea nunții tânărului lord Darklyn cu fiica lui Theomore Manderly. Cei doi tineri prinți au luat parte, însoțiți de sora lor Alyssa, și au concurat în meleul scutierilor. L-a câștigat prințul Aemon, în parte pentru că i-a impus fratelui său să cedeze. Pe urmă s-a distins și în luptele individuale și și-a dobândit pintenii de cavaler, ca recunoaștere a iscusinței sale. Avea șaptesprezece ani. Acum fiind deja cavaler, nu și-a irosit timpul, a devenit și călăreț de dragoni, înălțându-se pentru prima oară în văzduh la scurtă vreme după întoarcerea sa la Piatra Dragonului. Purtătorul său a fost Caraxes cel roșu ca sângele, cea mai fioroasă dintre tinerele fiare din Groapa Dragonului. Paznicii Dragonului, care-i cunoșteau pe locuitorii Gropii mai bine decât oricine altcineva, îl numeau Balaurul de Sânge.

Într-o altă parte a Ținutului, anul 72 D.C. a însemnat sfârșitul unei ere din istoria Nordului, prin moartea lui Alaric Stark, lord de Winterfell. Ambii săi fii puternici, cu care se lăudase cândva, muriseră înaintea lui, așa că succesiunea a căzut pe umerii nepotului său, Edric.

Oriunde s-ar fi dus prințul Aemon și orice ar fi făcut, prințul Baelon se ținea pe urmele lui, foarte aproape, după cum observau adesea

mucaliții de la Curte. Adevărul acestei remarci s-a dovedit în 73 D.C., când Baelon cel Viteaz și-a urmat fratele în rândul cavalerilor. Aemon își câștigase pintenii la șaptesprezece ani, așa că Baelon a simțit nevoia s-o facă la șaisprezece, călătorind prin Reach ca să ajungă la Old Oak, unde lordul Oakheart a sărbătorit nașterea fiului său cu un turnir de șapte zile. Sub masca unui cavaler misterios, care își spunea Nebunul Argintiu, tânărul prinț i-a înfrânt pe lordul Rowan, pe ser Alyn Ashford, pe ambii gemeni Fossoway și pe moștenitorul lordului Oakheart, ser Denys, înainte de a fi doborât de pe cal de ser Rickard Redwyne. După ce l-a ajutat să se ridice, ser Rickard i-a scos masca, i-a cerut să îngenuncheze și l-a făcut cavaler chiar atunci.

Prințul Baelon n-a mai zăbovit decât pentru a lua parte la ospățul din seara aceea înainte de a se întoarce în galop la Debarcaderul Regelui, pentru a desăvârși ceea ce-și propusese, devenind călăreț de dragoni. Nefiind omul care să se lase pus în umbră, hotărâse de multă vreme de cine vrea să fie purtat prin aer, iar acum și-a revendicat aleasa. Nemaicălărită de la moartea reginei-văduve Visenya, cu douăzeci și nouă de ani în urmă, uriașa femelă dragon Vhagar și-a întins aripile, a scos un urlet și s-a înălțat din nou în văzduh, ducându-l pe Prințul Primăverii de cealaltă parte a Golfului Apei Negre, la Piatra Dragonului, ca să le facă o surpriză fratelui său Aemon și lui Caraxes.

— Mama din Ceruri a fost bună cu mine, m-a binecuvântat cu atât de mulți prunci, cu toți sclipitor de isteți și frumoși, a declarat regina Alysanne în anul 73 D.C., când s-a dat de veste că fiica ei Maegelle se va alătura credinței, ca novice. E pur și simplu drept să îi înapoiez unul.

Prințesa Maegelle împlinise zece ani și era nerăbdătoare să-și rostească jurămintele. Era o fată tăcută, studioasă, despre care se spunea că citește din *Steaua în Șapte Colțuri* în fiecare seară, înainte de culcare.

Oricum, abia dacă pleca un copil din Fortăreața Roșie că se și ivea altul, căci, după cum se părea, Mama din Ceruri continua să o binecuvânteze pe Alysanne Targazyen. În 73 D.C., a dat naștere celui de al unsprezecelea copil al său, un fiu numit Gaemon, spre a-l cinsti pe Gaemon cel Glorios, cel mai măreț dintre lorzii Targaryen care stăpâniseră Piatra Dragonului înainte de Cucerire. Totuși, de această dată, copilul a venit pe lume înainte de soroc, după ce îndelungatele chinuri ale facerii au istovit-o pe regină și i-au făcut pe maesteri să se teamă pentru viața ei. Iar Gaemon era un făt firav, nici pe jumătate cât fusese fratele lui, Vaegon, la naștere, cu zece ani înainte. Regina și-a revenit în cele din urmă, dar e întristător să spunem că nu și-a revenit și copilul. Prințul Gaemon a murit la câteva zile după intrarea în noul an, când nu avea nici măcar trei luni.

Ca întotdeauna, regina a făcut cu greu față pierderii unui copil, întrebându-se dacă nu cumva prințul Gaemon nu supraviețuise din vina ei. Septa Lyra, confidenta ei încă din zilele petrecute la Piatra Dragonului, a asigurat-o că n-are motive să se învinovățească.

— Micul prinț e acum cu Mama din Ceruri, i-a spus Lyra, și ea îi va purta de grijă mai bine decât am fi putut noi spera s-o facem aici, în această lume a vrajbei și a durerii.

Pentru Casa Targaryen, n-a fost singura nefericire din anul 73 D.C. Toată lumea avea să țină minte că, în același an, s-a stins din viață regina Rhaena, la Harrenhal.

Către sfârșitul anului, un fapt straniu a ieșit la lumină, șocând atât Curtea Regală, cât și orașul. Prietenosul și îndrăgitul ser Lucamore Strong, din Garda Regelui, unul dintre favoriții mulțimilor, a fost dat în vileag ca fiind însurat, în ciuda jurămintelor depuse când devenise o Sabie Albă. Mai rău decât atât, nu-și luase doar o singură nevastă, ci trei, având grijă să nu afle niciuna de existența celorlalte două, și devenise tatăl a nu mai puțin de șaisprezece copii, aduși pe lume de cele trei femei.

În Fundătura Puricilor și pe Strada Mătăsii, unde își câștigau traiul târfele și codoșii, bărbați și femei de obârșie umilă și cu o morală mai prejos decât obârșia au savurat cu răutate căderea unui cavaler consacrat și au făcut glume porcoase pe seama lui „ser Lucamore Libidinosul”, dar în Fortăreața Roșie n-a râs nimeni. Jaehaerys și Alysanne îl îndrăgiseră în mod deosebit pe Lucamore Strong și s-au simțit umiliți când au aflat că își bătuse joc de ei.

Frații lui din Garda Regelui s-au mâniat încă și mai tare. Ser Ryam Redwyne a fost cel care a descoperit păcatele lui ser Lucamore și le-a adus la cunoștința Lordului Comandant al Gărzii, care i-a povestit totul regelui. Vorbind în numele fraților săi jurați, ser Gyles Morrigen a spus că Strong a dezonorat tot ceea ce reprezintă ei și a cerut să fie condamnat la moarte.

Când a fost târât în fața Tronului de Fier, ser Lucamore a căzut în genunchi, și-a recunoscut vinovăția și a implorat mila regelui. Jaehaerys s-ar fi putut arăta îndurător, dar cavalerul rătăcit a făcut greșeala de a adăuga la rugămintea lui cuvintele: „Pentru binele soțiilor mele și al copiilor mei“. După cum a subliniat septonul Barth, a fost ca și cum și-ar fi aruncat nelegiuirile în obrazul regelui.

— Când m-am ridicat împotriva unchiului meu Maegor, doi cavaleri din Garda lui l-au abandonat ca să lupte pentru mine, a răspuns Jaehaerys. E posibil să fi crezut că, odată ce voi învinge, le va fi îngăduit să-și păstreze mantiile albe, sau chiar vor primi rang nobiliar sau o poziție mai sus-pusă la Curte. În schimb, eu i-am trimis la Zid. Nu-mi doream în jur sperjuri și nu-mi doresc nici acum. Ser Lucamore, ai făcut, în fața zeilor și a oamenilor, un legământ sacru, ai

jurat să ne aperi pe mine și pe ai mei cu prețul vieții tale, să mi te supui, să lupți pentru mine, să mori pentru mine dacă va fi nevoie. Ai jurat să nu-ți iei soție, să nu zămislești copii și să rămâi cast. Dacă te-ai lepădat cu atâta ușurință de al doilea jurământ, de ce ar trebui să cred că nu-l vei încălca și pe primul?

Pe urmă a vorbit regina Alysanne:

— Ți-ai bătut joc de jurămintele tale de cavaler din Garda Regelui, dar nu sunt singurele jurăminte pe care le-ai încălcat. Ai dezonorat și legămintele căsătoriei, nu doar o singură dată, ci de trei ori. Niciuna dintre aceste femei nu ți-e soție legitimă, așa că toți acești copii pe care îi văd în spatele tău sunt bastarzi. În toată povestea asta, ser, ei sunt adevărații nevinovați. Mi s-a spus că soțiile tale n-au știut una de alta, dar trebuie să fi știut cu siguranță că ești o Sabie Albă, un cavaler din Garda Regelui. Pentru asta se fac și ele vinovate, alături de tine, ca și orice septon beat pe care l-ai convins să vă cunune. Pentru ele există îndurare, dar pentru tine… N-o să te mai am alături de lordul meu, ser.

Nimic altceva nu mai era de spus. În vreme ce falsele soții și copiii cavalerului plângeau, blestemau sau priveau în tăcere, Jaehaerys a poruncit să fie imediat jugănit ser Lucamore, pentru a fi apoi pus în lanțuri și trimis la Zid.

— Și Rondul de Noapte o să-ți ceară să faci legământ, l-a prevenit Înălțimea Sa. Ai grijă să nu-l încalci, sau următorul lucru pe care ți-l vei pierde o să fie capul.

Jaehaerys și-a lăsat regina să se ocupe de cele trei familii. Alysanne a decretat că băieții lui ser Lucamore i se pot alătura tatălui lor la Zid, dacă doresc. Cei doi băieți mai mari au preferat s-o facă. Fetele aveau să fie primite ca novice ale Credinței, dacă nutreau această dorință. Numai una a ales această cale. Ceilalți copii aveau să rămână alături de mamele lor. Prima soție, cu copiii ei, a fost dată în grija fratelui lui Lucamore, Bywin, care fusese ridicat la rangul de lord de Harrenhal cu mai puțin de o jumătate de an înainte. A doua soție și copiii ei aveau să meargă la Driftmark, pentru a le purta de grijă Daemon Velaryon, Stăpânul Valurilor. A treia soție (ai cărei copii erau cei mai mici) urma să fie trimisă la Capătul Furtunii, unde creșterea și educația vlăstarelor ei cădeau în sarcina lui Garon Baratheon și a tânărului lord Boremund. Fiii și fiicele lui ser Lucamore n-aveau să se mai numească niciodată Strong, a mai decretat regina; de atunci înainte, aveau să poarte nume de bastarzi: Rivers, Waters și Storm.

— Pentru acest dar îi puteți mulțumi tatălui vostru, cavalerul fățarnic.

Rușinea aruncată de Lucamore Libidinosul asupra Gărzii Regelui și a Coroanei nu a fost singurul necaz înfruntat de Jaehaerys și Alysanne în 73 D.C. Să ne întrerupem puțin și să avem în vedere supărătoarea

problemă a celor de al șaptelea și al optulea născuți dintre copiii lor, prințul Vaegon și prințesa Daella.

Regina Alysanne era foarte mândră de căsătoriile pe care le aranja și unise, cu urmări fructuoase, sute de tineri și tinere nobile din toate colțurile ținutului, dar niciodată nu întâmpinase atâtea greutăți ca în timp ce încerca să găsească perechi pentru cei mai mici patru copii ai săi. Această străduanie avea s-o chinuie ani de-a rândul, fără să aducă nimic altceva decât conflicte niciodată încheiate între ea și copiii ei (aici fiind vorba mai ales de fiice), îndepărtarea ei de rege și atâta suferință încât, pentru o vreme, Înălțimea Sa s-a gândit să renunțe la propria căsătorie și să-și petreacă restul vieții printre Surorile Tăcute.

Deziluziile au început cu Vaegon și Daella. Despărțiți ca vârstă numai de un an, prințul și prințesa au părut să se potrivească de minune cât au fost foarte mici, iar regele și regina au presupus că, în cele din urmă, se vor căsători. Fratele lor Baelon și sora lor Alyssa deveniseră deja de nedespărțit și se făceau planuri pentru nunta lor. De ce nu s-ar fi cununat și Vaegon și Daella?

— Poartă-te frumos cu surioara ta! i-a spus regele Jaehaerys prințului, când acesta avea cinci ani. Într-o bună zi, o să devină Alysanne a ta.

Dar, pe măsură ce creșteau copiii, devenea tot mai clar că nu puteau fi perechea ideală, între ei nu exista pic de căldură, după cum spunea limpede regina. Vaegon tolera prezența surorii sale, dar nu o căuta niciodată. Daella părea înspăimântată de fratele ei posac și studios, care prefera să citească în loc să se joace. Prințul o credea pe prințesă proastă; ea îl credea pe el rău.

— Sunt doar niște copii, a subliniat Jaehaerys, când Alysanne i-a atras atenția asupra problemei. Cu timpul, se vor apropia unul de altul.

N-au făcut-o niciodată. Dacă s-a schimbat ceva, repulsia cu care se priveau unul pe altul s-a întețit.

Lucrurile s-au înrăutățit la culme în 73 D.C. Prințul Vaegon avea zece ani, iar prințesa Daella, nouă, când una dintre însoțitoarele reginei, de curând sosită în Fortăreața Roșie, i-a tachinat pe cei doi, întrebându-i când vor face nunta. Vaegon a privit-o de parcă l-ar fi pălmuit.

— N-o să mă-nsor niciodată cu ea, a spus băiatul, în auzul unei jumătăți din Curtea regală. Abia dacă e în stare să citească. Trebuie să găsească un lord care-și dorește copii proști, fiindcă ea n-o să-i dăruiască niciodată altceva.

Așa cum era de așteptat, prințesa Daella a izbucnit în plâns și a ieșit în fugă din sală, cu mama ei, regina, grăbindu-se să plece după ea. A rămas în seama Alyssei, cu trei ani mai mare decât Vaegon, să-i toarne lui o carafă de vin în cap. Nici măcar asta nu l-a făcut să se căiască.

— Iroseşti auriul de Arbor, a fost tot ce-a spus prinţul înainte de a pleca, furios, să-şi schimbe hainele.

Pe urmă, regele şi regina au tras concluzia că, evident, pentru Vaegon trebuia găsită o altă mireasă. S-au gândit, pentru scurt timp, la fiicele lor mai mici. În 73 D.C., prinţesa Saera avea şase ani, iar prinţesa Viserra numai doi.

— Vaegon nu s-a uitat niciodată de două ori la niciuna dintre ele, i-a spus Alysanne regelui. Nici măcar nu sunt sigură că are habar de existenţa lor. Poate dacă vreun maester ar scrie despre ele într-o carte…

— O să-i spun Marelui Maester Elysar să-nceapă mâine, a glumit regele. Băiatul n-are decât zece ani. Nu le dă atenţie fetelor, nu mai multă decât îi dau ele lui, dar asta se va schimba curând. E destul de atrăgător şi e un prinţ al Westerosului, al treilea în linia succesiunii la Tronul de Fier. Peste câţiva ani, fecioarele îi vor roi în jur ca fluturii şi vor roşi dacă el o să considere că sunt demne să-şi întoarcă privirea către ele.

Regina n-a părut convinsă. *Atrăgător* era, poate, un cuvânt prea generos pentru prinţul Vaegon, care avea părul argintiu-auriu şi ochii violeţi ai Targaryenilor, dar faţa îi era prelungă, iar umerii, la cei zece ani ai lui, deja gârboviţi, şi strângea din buze cu o acreală care te făcea să crezi că tocmai supsese zeama unei lămâi întregi. Ca mamă, Înălţimea Sa era poate oarbă la aceste cusururi, dar nu şi în privinţa firii băiatului.

— Mă tem pentru orice fluture care-şi va flutura aripile în apropierea lui. Probabil c-o să-l strivească sub o carte.

— Petrece prea mult timp în bibliotecă, a spus Jaehaerys. Lasă-mă să vorbesc cu Baelon. O să-l scoatem în curte, o să-i punem o sabie în mână şi un scut pe braţ şi asta o să-l aducă pe calea cea dreaptă.

Marele Maester Elysar povesteşte că Înălţimea Sa a vorbit într-adevăr cu Baelon, care, îndatoritor, şi-a luat fratele sub aripa sa, l-a scos în curte, i-a pus o sabie în mână şi un scut pe braţ. N-a fost adus pe calea cea dreaptă. Detesta asta. Era un luptător jalnic şi avea darul de a-i face pe toţi cei din jur, chiar şi pe Baelon cel Viteaz, să se simtă de asemenea jalnici.

La insistenţele regelui, Baelon a continuat să-l instruiască vreme de un an.

— Cu cât face mai multă instrucţie, cu atât arată mai rău, a mărturisit Prinţul Primăverii.

Într-o zi, probabil într-o încercare de a-l face pe Vaegon să se străduiască mai mult, a adus-o în curte pe sora lui Alyssa, strălucitoare în zalele punate de bărbaţi. Prinţesa nu uitase întâmplarea cu auriul de Arbor. Râzând şi bătându-şi joc de el în gura mare, a dansat în jurul frăţiorului ei şi l-a umilit de cincizeci de ori, în vreme ce prinţesa

Daella îi privea de la fereastră. Rușinat mai mult decât putea să îndure, Vaegon a aruncat sabia și a fugit din curte, pentru a nu se mai întoarce niciodată.

La prințul Vaegon și la sora lui Daella ne vom întoarce la momentul potrivit, însă acum să ne îndreptăm atenția spre un eveniment vesel. În 74 D.C., regele Jaehaerys și regina Alysanne au fost din nou binecuvântați de zei când soția prințului Aemon, lady Jocelyn, le-a înfățișat primul lor nepot, o fată. Prințesa Rhaenys s-a născut în a șaptea zi a celei de-a șaptea luni a anului, fapt considerat de septoni de un deosebit de bun augur. Mare și puternică, avea părul negru al mamei ei din Casa Baratheon și ochii de un violet palid ai tatălui ei Targaryen. Fiind primul copil al prințului de Piatra Dragonului, mulți au aclamat-o, considerând că e în linia de succesiune a Tronului de Fier, după tatăl ei. Când a luat-o pentru prima oară în brațe, regina Alysanne a fost auzită spunându-i fetiței „viitoarea noastră regină".

Ca în multe alte privințe, Baelon n-a rămas cu mult în urma fratelui său nici în privința procreării. În 75 D.C., Fortăreața Roșie a fost gazda unei alte nunți superbe, când Prințul Primăverii și-a făcut-o mireasă pe cea mai mare dintre surorile lui, prințesa Alyssa. Ea avea cincisprezece ani, iar mirele optsprezece. Spre deosebire de tatăl și mama lor, Baelon și Alyssa n-au amânat consumarea căsătoriei; ceremonia nupțială de după ospățul de nuntă a inspirat multe glume obscene în zilele următoare, pentru că, spuneau oamenii, strigătele de plăcere ale tinerei mirese au putut fi auzite până în Duskendale. O fată mai sfioasă s-ar fi simțit stingherită, dar Alyssa Targaryen era tot atât de nerușinată ca o cârciumăriță din Debarcaderul Regelui, și îi plăcea să se laude.

— L-am încălecat și l-am dus la plimbare, a spus, sus și tare, în dimineața de după nuntă, și am de gând să fac același lucru deseară. Ador călăria.

Dar viteazul ei prinț nu era singurul armăsar pe care avea să-l revendice Alyssa în acel an. Aidoma fraților săi mai mari, dorea să fie călăreață de dragoni, și asta cât mai curând. Aemon zburase pentru prima oară la șaptesprezece ani, iar Baelon la șaisprezece. Alyssa voia s-o facă la cincisprezece. După cum spun poveștile Paznicilor Dragonilor, tot ce-au putut aceștia să facă a fost s-o convingă să nu-l aleagă pe Balerion.

— E bătrân și lent, prințesă, au fost nevoiți să-i spună. Vrei cu siguranță un bidiviu mai iute.

În cele din urmă, au învins, și prințesa Alyssa s-a avântat în văzduh purtată de Meleys, o splendidă femelă dragon stacojie, care nu mai fusese călărită niciodată.

— Fecioare roșii, noi amândouă, s-a făli prințesa, râzând, dar am

fost amândouă încălecate.

Din ziua aceea, prințesa nu s-a mai îndepărtat prea des de Groapa Dragonului. Dintre cele mai minunate lucruri din lume, zborul era pe locul doi, spunea ea adesea, iar despre cel mai minunat nu se putea vorbi în prezența nobilelor doamne. Paznicii Dragonilor nu se înșelaseră. Meleys era cel mai iute dragon din câți văzuse vreodată Westerosul, îi întrecea cu ușurință pe Caraxes și Vhagar când Alyssa și frații ei zburau împreună.

Între timp, problema fratelui lor Vaegon continua să existe, parcă fă- cându-i în ciudă reginei. Regele nu se înșelase întru totul în privința fluturilor. Pe măsură ce anii treceau și Vaegon se maturiza, tinerele de la Curte au început să-i dea atenție. Vârsta, ca și câteva discuții stânjenitoare cu tatăl și cu frații săi, îl învățaseră pe prinț rudimentele curtoaziei și, spre ușurarea regelui, nu strivea nicio fată. Dar nici nu părea s-o remarce în mod special pe vreuna. Cărțile rămâneau singura lui pasiune: istoria, cartografia, matematica, limbile. Marele Maester Elysar, niciodată rob al decenței și al bunelor maniere, a mărturisit că-i dăduse lui Vaegon un volum cu desene erotice, gândindu-se că, poate, imaginile cu tinere femei goale, care se desfătau cu bărbați, animale sau ele între ele, ar fi putut trezi interesul pentru farmecele femeiești. Prințul păstrase cartea, dar purtarea nu i se schimbase câtuși de puțin.

În 78 D.C., în ziua celei de a cincisprezecea aniversări a lui Vaegon, pe care acum nu-l mai despărțea decât un an de vârsta bărbăției, Jaehaerys și Alysanne i-au vorbit Marelui Maester despre soluția care părea evidentă:

— Crezi că Vaegon ar putea avea stofă de maester?

— Nu, a răspuns Elysar, fără menajamente. Îl vedeți învățând copiii unui lord oarecare să citească, să scrie și să socotească? Ține în camera lui vreun corb sau orice alt soi de pasăre? Îl vedeți tăind piciorul zdrobit al unui bărbat sau ajutând o femeie să nască? Toate astea i se cer unui maester. Vaegon n-are stofă de maester…, a continuat Elysar, după o scurtă pauză, dar e posibil să poarte în el însușirile unui *arhimaester*. Citadela e cel mai mare depozit de cunoștințe din toată lumea cunoscută. Trimite-ți-l acolo. Poate că se va regăsi pe sine însuși în biblioteca aceea. Sau, dacă nu, cărțile îl vor captiva într-o asemenea măsură încât n-o să mai fie nevoie să vă faceți vreodată griji pentru el.

Cuvintele lui și-au atins ținta. Trei zile mai târziu, Jaehaerys l-a chemat pe Vaegon în apartamentele lui ca să-l înștiințeze că, peste două săptămâni, o să se-mbarce pe o corabie care va pleca spre Orașul Vechi.

— Citadela te va lua în primire, a spus Înălțimea Sa. Ca să poți hotărî ce vrei să faci cu viața ta.

Prințul a răspuns scurt, cum îi era obiceiul:

— Da, tată. Bine.

Pe urmă, Jaehaerys i-a povestit reginei că pe fața lui Vaegon păruse să se contureze un zâmbet.

Din ziua nunții sale, prințul Baelon zâmbea necontenit. Când nu erau în văzduh, el și Alyssa își petreceau tot timpul împreună, cel mai adesea în dormitor. Prințul era un flăcău viguros, pentru că aceleași strigăte de plăcere care răsunaseră pe coridoarele Fortărețeii Roșii în noaptea nunții lor s-au auzit în multe alte nopți din anii următori. Și, destul de curând, a apărut rezultatul așteptat cu mari speranțe, Alyssa Targaryen a rămas grea. În 77 D.C., i-a dăruit viteazului său prinț un fiu pe care l-au numit Viserys. Septonul Barth l-a descris drept „un flăcău durduliu și plăcut la înfățișare, care râdea mai mult decât oricare alt bebeluș văzut de mine vreodată și sugea cu atâta poftă, încât secătuia laptele doicii". Nesocotind toate sfaturile, mama lui l-a înfășat și l-a legat de piept și l-a luat cu ea în văzduh, în spinarea lui Meleys, când n-avea decât nouă zile. Pe urmă a pretins că Viserys gângurise tot timpul.

Purtarea și aducerea pe lume a unui copil poate fi o încântare pentru o femeie de șaptesprezece ani, ca Alyssa, dar e cu totul altfel pentru una de patruzeci, ca mama ei, regina Alysanne. De aceea, bucuria n-a fost întru totul neumbrită când s-a primit vestea că Înălțimea Sa rămăsese grea încă o dată. Prințul Valerion s-a născut în 77 D.C., după o altă naștere trudnică, în urma căreia Alyssa a fost țintuită la pat o jumătate de an. Ca și fratele său Gaemon cu patru ani în urmă, copilul era firav și bolnăvicios și nu și-a revenit niciodată. O jumătate de duzină de doici au venit și au plecat fără vreun folos. În 78 D.C., Valerion a murit, cu două săptămâni înainte de prima aniversare. Regina i-a acceptat moartea cu resemnare.

— Am patruzeci și doi de ani, i-a spus regelui. Trebuie să te mulțumești cu copiii pe care ți i-am dăruit deja. Mă tem că de-acum pentru mine e mai potrivit să fiu bunică, nu mamă.

Regele nu împărtășea siguranța ei în această privință.

— Mama noastră, regina Alyssa, avea patruzeci și șase de ani când i-a dat naștere lui Jocelyn, i-a spus el Marelui Maester Elysar. Poate că zeii încă n-au terminat cu noi.

Nu s-a înșelat. Chiar în anul următor, Marele Maester a înștiințat-o pe regina Alysanne că e din nou grea, spre surprinderea și disperarea ei. Prințesa Gael a venit pe lume în 80 D.C., când regina avea patruzeci și patru de ani. Numită „Copila Iernii", ca urmare a anotimpului nașterii sale (și, spun unii, fiindcă regina ajunsese în iarna anilor în care putea deveni mamă), era mică, palidă și firavă, dar Marele Maester Elysar era hotărât s-o ferească de soarta fraților ei Gaemon și Valerion. Și a izbutit. Ajutat de septa Lyra, care a vegheat

asupra prințesei zi și noapte, Elysar i-a purtat de grijă pe timpul plin de pericole al primului an, până când i-a dat în sfârșit impresia că ar putea supraviețui. Când a ajuns la prima aniversare, încă sănătoasă dacă nu și puternică, regina Alysanne le-a mulțumit zeilor.

În acel an, s-a simțit recunoscătoare și fiindcă a izbutit în sfârșit să aranjeze o căsătorie pentru cel de al optulea copil al său, prințesa Daella. După ce Vaegon și-a găsit un rost, ea ar fi trebuit să fie următoarea, numai că prințesa mereu înlăcrimată avea o cu totul altă problemă. „Mica mea floare", așa o descria regina. Ca și Alysanne însăși, Daella era scundă – stând pe vârfuri ajungea la un metru șaizeci – și înfățișarea ei avea ceva copilăresc, care făcea pe toată lumea s-o creadă mai tânără. Spre deosebire de mama ei, era delicată în moduri în care regina nu fusese. Alysanne fusese neînfricată; Daella părea întotdeauna temătoare. Avusese un pisoi pe care-l iubise până când o zgâriase; de-atunci nu se mai apropia de nicio pisică. O îngrozeau toți dragonii, chiar și Silverwing. Cea mai ușoară încruntare o făcea să plângă. Odată întâlnise pe coridoarele Fortăreței Roșii un prinț din Insulele Verii, cu mantia lui din pene, și țipase îngrozită. Din pricina pielii lui negre, îl luase drept demon.

Oricât de crude ar fi fost vorbele fratelui ei Vaegon, nu erau total lipsite de adevăr. Daella nu era inteligentă, până și septa se văzuse nevoită să recunoască asta. Învățase cât de cât să citească, dar se poticnea și nu înțelegea totul pe deplin. Nu părea în stare să țină minte nici cele mai simple rugăciuni. Avea voce dulce, dar îi era frică să cânte; încurca întotdeauna cuvintele. Adora florile, dar o speriau grădinile; la un moment dat, o albină fusese cât pe ce s-o înțepe.

În privința ei, Jaehaerys își pierduse speranța chiar într-o mai mare măsură decât Alysanne.

— Nici măcar n-o să fie în stare să stea de vorbă cu un băiat. Cum ar putea să se mărite? Am putea s-o dedicăm Credinței, dar nu-și știe rugăciunile și septa ei spune că plânge când i se cere să citească din *Steaua în Șapte Colțuri* cu glas tare.

Regina lua întotdeauna apărarea fetei.

— Daella e dulce, bună și blândă. Are o inimă atât de iubitoare! Dă-mi timp și-o să găsesc un lord care s-o îndrăgească. Nu e nevoie să mânuiască toți Targaryenii o sabie și să călărească un dragon.

În anii de după prima ei înflorire, Daella Targaryen a atras privirile multor lorzi tineri, așa cum era de așteptat. Era fiica unui rege și, crescând, se făcuse mai frumoasă. Și mama ei se străduia din plin, aranjând lucrurile astfel încât să aducă în fața ochilor prințesei tineri cu care ar fi fost potrivit să se mărite.

Când avea treisprezece ani, Daella a fost trimisă la Driftmark, să-l cunoască pe Corlys Velaryon, nepotul Stăpânului Valurilor. Cu zece ani mai vârstnic decât ea, viitorul Șarpe al Mărilor era deja corăbier

respectat și căpitan de vas. Dar Daella a suferit de rău de mare în timpul traversării Golfului Apei Negre, iar la întoarcere s-a plâns că „îi plac corăbiile lui mai mult decât mă place pe mine”. (În privința asta, nu se înșela.)

La paisprezece ani, și-a petrecut timpul cu Denys Swann, Simon Staunton, Gerold Templeton și Ellard Crane, cu toții nobili promițători, de vârsta ei, dar Staunton a încercat s-o facă să bea vin, iar Crane a sărutat-o pe buze fără voia ei, făcând-o să plângă. La sfârșitul anului, Daella a spus că-i detestă pe toți.

La cincisprezece ani, mama ei a dus-o de cealaltă parte a Ținuturilor Riverane, la Raventree (cu trăsura, fiindcă Daella se temea de cai), unde lordul Blackwood i-a oferit cu generozitate distracții reginei, iar fiul său i-a făcut curte prințesei. Înalt, suplu, curtenitor și iscusit la vorbă, Royce Blackwood era arcaș iscusit, spadasin excelent și cântăreț și a topit inima Daellei cu balade compuse de el însuși. Pentru scurtă vreme, logodna a părut să bată la ușă și regina Alysanne și lordul Blackwood au început să facă planuri de nuntă. Totul s-a spulberat când Daella a aflat că vechii zei continuau să fie venerați de casa Blackwood și că ar fi trebuit să-și rostească legămintele în fața unui copac al inimii.

— Ei nu cred în zei, i-a spus mamei sale, îngrozită. O s-ajung în infern.

A șaisprezecea aniversare a prințesei se apropia cu iuțeală și, odată cu ea, maturitatea. Regina Alysanne nu mai știa ce să facă, iar regele își pierduse răbdarea. În prima zi a celui de al optzecilea an de după Cucerirea lui Aegon, i-a spus reginei că o vrea pe Daella măritată înainte de a se încheia anul.

— Dacă dorește, pot găsi o sută de bărbați și îi pot alinia dezbrăcați în fața ei, ca să-și aleagă unul pe plac, a spus el. Aș vrea să se mărite cu un lord, dar, dacă ea preferă un cavaler rătăcitor sau un negustor, sau pe Pate Porcarul10, nu-mi mai pasă, atâta timp cât alege pe *cineva.*

— O sută de bărbați goi ar înspăimânta-o, a spus regina, deloc amuzată.

— Și o sută de rațe jumulite ar înspăimânta-o, a ripostat regele.

— Și dacă nu se mărită? a întrebat regina. Credința, spune Maegelle, n-o să primească o fată care nu-și poate citi rugăciunile.

— Mai sunt și Surorile Tăcute, a zis Jaehaerys. Trebuie să se ajungă la asta? *Găsește-i pe cineva.* Pe cineva blajin, cum e ea. Un bărbat bun la suflet, care niciodată n-o să ridice nici vocea ca să țipe la ea, nici mâna ca s-o lovească, care o să-i vorbească frumos, o să-i spună că e prețuită și o s-o *apere… de* dragoni, de cai, de albine, de pisoi, de băieți buboși și de orice altceva o mai sperie.

— O să fac tot ce-mi stă în puteri, Înălțimea Ta, a făgăduit Alysanne.

În cele din urmă, n-a fost nevoie de o sută de bărbați, nici dezbrăcați, nici îmbrăcați. Regina i-a explicat Daellei, cu blândețe, dar cu hotărâre, ce poruncise regele și i-a dat de ales dintre trei pețitori, care râvneau mâna ei cu înfocare. Trebuie spus că Pate Porcarul nu se număra printre ei; cei trei aleși de Alysanne erau înalți lorzi sau fiii unor înalți lorzi. Indiferent cu care avea să se mărite, Daella urma să fie bogată și să ocupe o poziție înaltă.

Boremund Baratheon era cel mai impozant dintre pețitori. La douăzeci și opt de ani, lordul de la Capătul Furtunii era imaginea vie a tatălui său, vânjos și puternic, cu râs tunător, o barbă neagră stufoasă și o claie deasă de păr negru. Ca fiu al lordului Rogar și al reginei Alyssa, era frate vitreg cu Alysanne și Jaehaerys, iar Daella o cunoștea și o iubea pe sora lui, Jocelyn, din vremea petrecută de aceasta la Curte, fapt care îl favoriza îndeosebi.

Ser Tymond Lannister era cel mai bogat dintre pretendenți, avea să moștenească și Casterly Rock, și tot aurul său. La douăzeci de ani, era apropiat de vârsta Daellei și considerat unul dintre cei mai chipeși bărbați din întregul Ținut; suplu și mlădios, cu mustăți lungi, aurii, și păr de aceeași nuanță, întotdeauna învești mântat în mătase și atlaz. În Casterly Rock prințesa avea să fie protejată; în tot Westerosul nu exista niciun castel mai greu de cucerit. Totuși, pusă în balanță cu aurul și frumusețea lui ser Tymond, reputația lui atârna greu. Se spunea că-i plac foarte mult femeile și că vinul îi place și mai mult.

Ultimul dintre cei trei și mai prejos decât ceilalți doi în ochii multora era Rodrik Arryn, lord de Eyrie și Protector al Văii. Era lord de la vârsta de zece ani, fapt care îl favoriza; făcuse parte din consiliul restrâns, ca lord jude și maestru al legilor, în ultimii douăzeci de ani, timp în care devenise o figură familiară la Curte și un prieten loial, atât al regelui, cât și al reginei, în Vale fusese un stăpân priceput, puternic, dar drept, binevoitor, generos, iubit deopotrivă de norod și de lorzii săi stegari. În plus, la Debarcaderul Regdui se achitase foarte bine de însărcinările lui; rațional, bine informat, vesel, era considerat un membru valoros al consiliului.

Lordul Arryn era însă cel mai vârstnic dintre cei trei pretendenți; la treizeci și șase de ani, era cu douăzeci de ani mai bătrân decât prințesa, și tată pe deasupra, cu patru copii dăruiți de răposata lui primă soție. Scund, pleșuv și pântecos, Arryn nu era bărbatul visat de mai toate fecioarele, regina Alysanne recunoștea asta, „dar, așa cum ai cerut, e bun și blând și spune că o iubește pe fetița noastră de mulți ani. Știu că el o va proteja.”

Spre uimirea tuturor femeilor de la Curte, poate în afară de regină, Daella l-a ales ca soț pe lordul Rodrik.

— Pare bun și înțelept, ca tata, i-a spus ea reginei Alysanne, și are patru copii! O să fiu noua lor mamă!

Ce-a gândit Înălțimea Sa despre răbufnirea asta nu s-a scris nicăieri. În însemnările sale despre acea zi, Marele Maester Elysar a scris doar: *„Fie zeii buni!”*

Logodna n-a durat mult. Așa cum dorise regele, prințesa Daella și lordul Rodrik s-au cununat înainte de sfârșitul anului. Ceremonia a fost modestă, în septul de la Piatra Dragonului; au luat parte doar prietenii foarte apropiați și rudele; orice grup de oameni mai numeros o aducea pe prințesă într-o stare de neliniște soră cu disperarea. N-au avut nici ceremonie nupțială.

— Vai, n-aș putea să suport așa ceva, aș muri de rușine, îi spusese Daella viitorului ei soț, iar lordul Rodrik se declarase de acord cu toate dorințele ei.

După nuntă, lordul Arryn și-a dus prințesa la el acasă, în Eyrie.

— Copiii mei trebuie să-și cunoască noua mamă, iar eu vreau să-i arăt Daellei Valea. Acolo viața curge mai încet, cu mai puțin zgomot. O să-i placă asta. Îți jur, Înălțimea Ta, că va fi în siguranță și fericită.

Și chiar așa a fost, pentru o vreme. Dintre cele patru vlăstare ale lordului Rodrik și ale primei sale soții, primul născut era o fată, Elys, cu trei ani mai mare decât noua ei mamă vitregă. Cele două au intrat în conflict de la bun început. Însă Daella i-a îndrăgit nebunește pe ceilalți trei copii, care, la rândul lor, păreau s-o adore. Credincios cuvântului dat, lordul Rodrik era un soț blând și tandru și izbutea întotdeauna să-și răsfețe și să-și protejeze soția, pe care o numea „neprețuita mea prințesă”. În scrisorile trimise mamei sale (scrise în mare măsură pentru ea de Amanda, fiica mezină a lordului Rodrik), Daella spunea, radioasă, ce fericită este, ce frumos e în Vale, ce mult îi iubește pe drăgălașii fii ai lordului și cât de frumos se poartă cu ea toată lumea din Eyrie.

Prințul Aemon și-a sărbătorit a douăzeci și șasea aniversare în 81 D.C., când se dovedise deja mai mult decât iscusit atât la război, cât și pe timp de pace. Fiind indiscutabilul moștenitor al Tronului de Fier, era de dorit să primească un rol mai importam în guvernarea Ținutului, devenind membru în consiliul regelui. Prin urmare, regele Jaehaerys l-a numit pe prinț jude al său și maestru al legilor, în locul lui Rodrik Arryn.

— Te las pe tine să faci legi, frate, a declarat prințul Baelon, bând în cinstea numirii prințului Aemon. Eu prefer să-mi fac fii.

Și tocmai asta și făcea, pentru că, ceva mai târziu, dar în același an, prințesa Alyssa i-a născut Prințului Primăverii un al doilea fiu, căruia i s-a pus numele Daemon. La două săptămâni după naștere, mama lui, de nestăpânit ca întotdeauna, s-a urcat pe Meleys și a dus bebelușul în văzduh, așa cum făcuse și cu fratele lui, Viserys.

Însă în Vale, surorii ei, Daella, nu-i mergea la fel de bine. La un an și jumătate după ce se căsătorise, un corb a adus în Fortăreața Roșie

un alt fel de mesaj. Era foarte scurt, scris chiar de mâna nesigură a Daellei.

„Sunt grea. Mamă, te rog, vino. Mi-e frică."

Și reginei Alysanne i s-a făcut frică, imediat ce a citit cuvintele. Peste câteva zile, a încălecat pe Silverwing și a zburat cu iuțeală spre Vale, poposind în Gulltown înainte de a se îndrepta spre Porțile Lunii și apoi spre Eyrie. Erau în anul 82 D.C., și Înălțimea Sa a sosit cu trei luni înaintea datei la care era de așteptat să nască Daella.

Deși prințesa s-a arătat încântată de sosirea mamei sale și i-a cerut iertare fiindcă îi trimisese o scrisoare atât de „prostească", teama ei era palpabilă. Izbucnea în lacrimi pentru cel mai neînsemnat motiv, ba uneori fără niciun motiv, a povestit lordul Rodrik. Fiica lui, Elys, era disprețuitoare.

— Ai zice că e prima femeie care-a făcut vreodată un copil, i-a spus Înălțimii Sale.

Dar Alysanne era îngrijorată. Daella era atât de delicată, și copilul o îngreuna atât de mult!

„E o fată prea mică pentru o burtă atât de mare", i-a scris regina lui Jaehaerys. „În locul ei, și eu aș fi înspăimântată".

Regina Alysanne a rămas alături de prințesă în tot răstimpul în care a fost țintuită la pat, a stat la căpătâiul ei, i-a citit seara ca să adoarmă și i-a liniștit temerile.

— O să fie bine, i-a spus fiicei sale, de vreo cincizeci de ori. O să fie fată, așteaptă și-o să vezi. O fiică. Știu. Totul o să fie bine.

Și nu s-a înșelat decât pe jumătate. Aemma Arryn, fiica lordului Rodrik și a prințesei Daella, a venit pe lume cu două săptămâni mai înainte de soroc, după îndelungate și cumplite chinuri ale facerii.

— Doare! a tot strigat prințesa, o jumătate de noapte. Doare atât de tare!

Dar se spune că a zâmbit când fiica ei i-a fost culcată la sân.

Numai că totul era departe de a fi bine. La scurt timp după naștere, a apărut fierbințeala lăuzei. Deși prințesa Daella își dorea cu disperare să-și hrănească fetița, nu avea lapte, și s-a trimis după o doică. Când fierbințeala a crescut, maesterul a decretat că nici măcar n-ar trebui să mai țină în brațe copilul, iar asta a făcut-o pe Daella să plângă. A plâns până când a adormit, dar în somn a dat cu violență din picioare, s-a zvârcolit și s-a răsucit și astfel i s-a întețit fierbințeala. În zori era moartă. Avea optsprezece ani.

A plâns și lordul Rodrik și a implorat-o pe regină să-i îngăduie să-și îngroape neprețuita prințesă în Vale, dar Alysanne l-a refuzat.

— Era din sângele dragonului. Va fi arsă, iar cenușa va fi îngropată pe Piatra Dragonului, lângă a surorii ei Daenerys.

Moartea Daellei a sfâșiat inima reginei, dar, dacă ne uităm în urmă, se vede limpede că a fost și primul indiciu al rupturii ce avea să se

caște între ea și regele ei. Zeii ne țin în mâini, au viața și moartea în stăpânire, spre a le da și a le lua, însă oamenii, în trufia lor, caută alți oameni, ca să-i învinuiască. În durerea ei, Alysanne Targaryen s-a învinuit pe sine însăși, i-a învinuit pe lordul Arryn și pe maesterul din Vale, pentru rolurile lor în tot ce privea moartea fiicei sale… dar, mai mult decât pe oricine altcineva, l-a învinuit pe Jaehaerys. Dacă n-ar fi insistat să se mărite Daella, să *aleagă* pe cineva înainte de sfârșitul anului… ce rău i s-ar fi întâmplat prințesei dacă ar fi dus o viață de fetiță încă un an, sau doi, sau zece?

— Nu era nici destul de matură, nici n-avea destulă putere ca să poarte un copil, i-a spus Înălțimii Sale, după întoarcerea la Debarcaderul Regelui. N-ar fi trebuit s-o silim să se mărite.

Nimeni n-a scris nicăieri ce a răspuns regele.

Al optzeci și treilea an de după Cucerirea lui Aegon a rămas în amintire ca anul celui de-Al Patrulea Război Dornishean… cunoscut oamenilor de rând mai degrabă drept Nebunia prințului Morion sau Războiul celor o Sută de Lumânări. Bătrânul prinț de Dorne murise, iar fiul său, Morion Martell, îi urmase în castelul Sunspear. Prințul Martell, un tânăr nesăbuit din fire, fusese nemulțumit de lașitatea tatălui său în timpul Războiului lordului Rogar, când cavalerii din cele Șapte Regate merseseră în Munții Roșii nestânjeniți, pe când oștile dornishene rămăseseră acasă și-l lăsaseră pe Regele Vultur în voia sorții. Hotărât să spele această pată de pe onoarea dornisheană, prințul plănuia o invazie în cele Șapte Regate.

Deși știa că Dorne n-are speranțe să înfrângă forțele pe care Tronul de Fier le putea aduna ca să-i stea împotrivă, prințul Morion s-a gândit că l-ar fi putut lua pe regele Jaehaerys prin surprindere și ar fi izbutit astfel să cucerească Ținuturile Furtunii, ajungând chiar până la Capătul Furtunii, sau măcar până la Capul Mâniei. În loc să atace venind prin Trecătoarca Prințului, plănuia s-o facă pe mare. Și-ar fi putut aduna oștile la Dealul Fantomei și la Tor, le-ar fi îmbarcat pe corăbii cu care să traverseze Marea Dornului și i-ar fi asaltat pe locuitorii din Ținuturile Furtunii pe nepregătite. Dacă avea să fie înfrânt sau făcut să bată în retragere, putea să se împace cu asta… dar jurase ca, mai înainte, să ardă o sută de orașe și să radă de pe fața pământului o sută de castele, pentru ca toată suflarea din Ținuturile Furtunii să știe că nimeni nu dă năvală în Munții Roșii fără să fie pedepsit. (Planul era fără îndoială nebunesc, pentru simplul fapt că, până la Capătul Furtunii, nu dai nici de o sută de orașe și nici de o sută de castele, nu găsești nici măcar o treime acest număr.)

Dorne nu se mai putea lăuda cu forța sa de pe mare de când Nymeria îi arsese zece mii de corăbii, dar prințul Morion avea aur și-și găsise cu ușurință ca aliați piratii de pe Treptele de Piatră, corăbierii mercenari din Myr și corsarii de pe Coasta Piperului. Deși pentru asta

a avut nevoie de aproape un an, în cele din urmă corăbiile s-au adunat și prințul și sulițașii săi au urcat la bord. Morion fusese înțărcat cu povești despre trecuta glorie dornisheană și, aidoma multor alți lorzi din Dorne, văzuse la Hellholt oasele decolorate de soare ale dragonului Meraxes. De aceea, pe toate corăbiile din flota lui erau arbaletrieri și scorpioni masivi, de soiul celui care îl doborâse pe Meraxes. Dacă Targaryenii cutezau să-și trimită dragonii împotriva lui, avea să umple aerul cu o ploaie de săgeți, omorându-i pe toți.

Nebunia planurilor prințului Morion nu e o exagerare. În primul rând, speranțele lui de a lua Tronul de Fier prin surprindere stârneau râsul. Jaehaerys avea nu doar spioni chiar la Curtea lui Morion, ci și prieteni printre lorzii mai inteligenți din Dorne, iar nici pirații de pe Treptele de Piatră, nici mercenarii din Myr și nici corsarii de pe Coasta Piperului nu sunt renumiți pentru că știu să-și țină gura. N-a fost nevoie decât de câteva monede care au trecut dintr-o mână în alta. Când a ridicat Morion pânzele, Jaehaerys știa de atacul lui de o jumătate de an.

Boremund Baratheon, lord de Capătul Furtunii, știa de asemenea și aștepta la Capul Mâniei, pregătit să le facă dornishenilor o primire însângerată după debarcare. Însă n-avea să i se ivească prilejul. Jaehaerys și fiii săi Aemon și Baelon așteptau și, când flota lui Morion a început să traverseze Marea Domului, dragonii Vermithor, Caraxes și Vhagar au coborât spre ei din nori. S-au auzit strigăte, și dornishenii au umplut aerul cu săgeți de scorpion, dar să tragi într-un dragon e una și să-l ucizi e alta. Câteva săgeți au ricoșat de solzii dragonilor și una a lovit o aripă de-a lui Vhagar, dar niciuna n-a nimerit vreun punct slab, iar dragonii s-au năpustit asupra corăbiilor, s-au înclinat pe-o parte și au slobozit rafale imense de foc. Corăbiile au izbucnit pe rând în flăcări. Încă mai ardeau când s-au scufundat, „aidoma unei sute de lumânări plutind pe mare”. Valurile au adus leșuri arse pe țărmurile de la Capul Mâniei vreme de o jumătate de an și nici măcar un singur dornishean viu n-a pus piciorul pe pământul Ținuturilor Furtunii.

Al Patrulea Război Dornishean a fost purtat și câștigat într-o singură zi. Pirații de pe Treptele de Piatră, corăbierii mercenari din Myr și corsarii de pe Coasta Piperului au fost, pentru o vreme, mult mai puțin supărători, iar Mara Martell a devenit prințesă de Dorne. La Debarcaderul Regelui, regele Jaehaerys și fiii săi au fost întâmpinați cu exaltare. Nici măcar Aegon Cuceritorul nu câștigase vreodată un război fără să piardă niciun om.

Prințul Baelon mai avea încă un motiv de bucurie. Soția lui, Alyssa, era din nou grea. De data asta, i-a spus fratelui său Aemon, se ruga să aibă o fată.

Prințesa Alyssa s-a întins din nou pe patul de naștere în 84 D.C.

După îndelungate și grele chinuri ale facerii, i-a dăruit prințului Baelon un al treilea fiu, un băiat căruia i-au dat numele Cuceritorului, Aegon.

— Mie mi se spune Baelon cel Viteaz, i-a spus prințul soției sale, stând lângă patul ei, dar tu ești mai viteză decât mine. Eu mai degrabă aș purta o sută de bătălii decât să fac ce ai făcut tu acum.

Alyssa a râs.

— Tu ai fost făcut pentru bătălii, iar eu am fost făcută pentru asta. Viserys, Daemon și Aegon, iată, sunt trei. Să mai facem unul îndată ce-mi revin. S-avem o armată a noastră.

N-a fost să fie. Alyssa Targaryen avea o inimă de războinic în trup de femeie și propriile puteri au trădat-o. După nașterea lui Aegon, nu și-a mai revenit niciodată pe deplin, și a murit în același an, când ea n-avea decât douăzeci și patru. Iar prințul Aegon nu i-a supraviețuit cu mult. S-a stins o jumătate de an mai târziu, cu puțin înainte de prima aniversare. Deși zguduit de pierdere, Baelon a găsit alinare în cei doi băieți puternici care îi rămăseseră, Viserys și Daemon, și nu a încetat niciodată să cinstească amintirea iubitei sale soții cu nasul frânt și ochii ceacâri.

Iar acum mă tem că trebuie să ne îndreptăm atenția către unul dintre cele mai supărătoare și dezgustătoare capitole din lunga domnie a regelui Jaehaerys și a reginei Alysanne: povestea celui de-al nouălea copil al lor, prințesa Saera.

Născută în 67 D.C., la trei ani după Daella, Saera avea tot curajul care îi lipsea surorii sale, plus o foame de lup… foame de lapte, de mâncare, de dragoste, de laude. Bebeluș fiind, mai degrabă zbiera decât plângea, și țipetele ei străpungeau zidurile, terorizând toate servitoarele din Fortăreața Roșie. „Vrea ceea ce vrea. Și vrea de îndată”, a scris Marele Maester Elysar despre prințesă în 69 D.C., când ea nu avea decât doi ani. „Cei Șapte să ne aibă în pază când va fi mai mare. Paznicii dragonilor ar face bine să-i zăvorască.” Nu știa cât de profetice aveau să se dovedească aceste cuvinte.

Septonul Barth a scris despre prințesă în 79 D.C., fiind mai meditativ: „E fiica regelui și e cât se poate de conștientă de asta. Servitorii îi fac orice îi e necesar, deși nu întotdeauna atât de *repede* cum ar dori ea. Înalți lorzi și cavaleri chipeși dau dovadă, față de ea, de toată curtoazia, doamnele de la Curte o respectă, fetele de vârsta ei se iau la întrecere, străduindu-se să-i devină prietene. Saera consideră că toate astea i se cuvin de drept. Dacă ar fi prima născută a regelui sau, și mai bine, singurul lui copil, ar fi cu adevărat mulțumită. Însă e a noua născută, are șase frați și surori în viață mai mari decât ea și chiar mai îndrăgiți decât ea. Aemon va fi rege, Baelon îi va fi probabil Mână, Alyssa ar putea deveni tot ce e mama lor și chiar mai mult, Vaegon e mai învățat decât ea, Maegelle e mai aproape de zei, iar

Daella… trece vreo zi în care să nu aibă Daella nevoie de mângâieri consolatoare? Și, în timp ce ea e alinată, Saera e neglijată. Spun, cu toții, că o fetiță atât de puternică n-are nevoie de niciun sprijin. Dar mă tem că aici se înșală. De un sprijin are nevoie oricine."

Despre Aerea Targaryen se spusese cândva că e impulsivă și încăpățânată, cu înclinații spre nesupunere, dar, prin comparație cu prințesa Saera, părea un model de bună-cuviință. Hotarul dintre farsele nevinovate, poznele de copil zburdalnic și faptele răutăcioase nu e întotdeauna clar la o vârstă atât de fragedă, dar nu ne putem îndoi că prințesa îl trecea nestingherită. Aducea mereu pe furiș pisici în dormitorul Daellei, știind foarte bine că sora ci se teme de ele. O dată i-a umplut oala de noapte cu albine. Când avea zece ani, s-a strecurat în Turnul Săbiei Albe, a furat toate mantiile albe pe care le-a găsit și le-a vopsit în roz. La șapte ani, a învățat când și cum să pătrundă în bucătărie ca să poată pleca de-acolo cu prăjituri, plăcinte și alte bunătăți. Înainte de a împlini unsprezece ani, fura în loc de asta vin și bere. La doisprezece ani, era foarte probabil să vină beată când era chemată la sept pentru rugăciuni.

Tom Napul, bufonul prostănac al regelui, era victima multor farse de-ale prințesei și, alteori, complicele ei fără de voie. Odată, înaintea unui mare ospăț la care au luat parte numeroși nobili, l-a convins pe Tom că ar fi mult mai amuzat dacă ar veni dezbrăcat să distreze oaspeții. Farsa n-a fost bine primită. Ceva mai târziu, dând dovadă de mult mai multă cruzime, i-a spus că, dacă se urcă pe Tronul de Fier, poate fi rege, dar bufonul era neîndemânatic în momentele sale cele mai bune și predispus la convulsii, și tronul i-a umplut brațele și picioarele de tăieturi.

— E un copil rău, a spus septa ei după aceea.

Până când a împlinit treisprezece ani, prințesa Saera a avut șase septe și tot atâtea cameriste.

Nu se poate spune că prințesa n-avea și calități. Maesterii ei au susținut că e foarte inteligentă, cu o minte aproape la fel de ascuțită ca a fratelui său Vaegon. Era cu siguranță frumoasă, mai înaltă decât sora ei Daella, dar nici pe jumătate la fel de delicată și la fel de puternică, de iute și de curajoasă ca sora ei Alyssa. Când voia să fie fermecătoare, era greu să-i reziști. Frații săi Aemon și Baelon erau întotdeauna amuzați de năzbâtiile ei (deși nu le aflau niciodată pe cele mai urâte) și, cu mult înainte de a ajunge la jumătatea drumului către maturitate, Saera deprinsese arta de a obține de la tatăl ei orice își dorea: un pisoi, un câine de vânătoare, un ponei, un șoim, un cal (Jaehaerys sa opus cu fermitate când a vrut un elefant). Însă regina Alysanne era mai greu de amăgit, iar septonul Barth ne spune că Saera le displăcea, mai mult sau mai puțin, tuturor surorilor ei.

A venit și timpul primei înfloriri și apoi Saera a început să atragă

cu adevărat atenția. După tot ce pățiseră cu Daella, regele și regina s-au simțit probabil ușurați văzând cu câtă înfocare începeau să-i placă Saerei tinerii de la Curte, cărora ea le plăcea deopotrivă. La paisprezece ani, i-a spus regelui că vrea să se mărite cu prințul de Dorne sau poate cu Regele de Dincolo de Zid, ca fie regină, „ca mama". În anul acela, a sosit la Curte un negustor din Insulele Verii. Departe de a începe să țipe la vederea lui, cum făcuse Daella, Saera a spus că poate și cu el i-ar plăcea să se mărite.

La cincisprezece ani, lăsase astfel de fantezii prostești deoparte. De ce să viseze monarhi din locuri îndepărtate, când putea avea scutieri, cavaleri și probabil și lorzi, oricât de mulți ar fi dorit? Roiau în jurul ei cu zecile, dar trei au ieșit curând în evidență, ca favoriți. Jonah Mooton era moștenitorul Iazului Fecioarelor, Roy Connington Roșcatul era, la cincisprezece ani, lord de Cuibarul Grifonului, iar Braxton Beesbury, supranumit Înțepătorul, era un cavaler de nouăsprezece ani, cel mai iscusit lăncier din Reach și moștenitorul Dorneniului Honeyholt. Prințesa avea și favorite: Perianne Moore și Alys Tumbeny, două fete de vârsta ei, i-au devenit cele mai dragi prietene. Saera le spunea Frumoasa Peri și Frăguța. Vreme de peste un an, cele trei fecioare și cei trei tineri lorzi au fost nedespărțiți la toate ospețele și la toate balurile. Mergeau împreună și la vânătoare, cu câini sau șoimi, și o dată s-au îmbarcat pe o corabie și au traversat Golful Apei Negre, ca s-ajungă la Piatra Dragonului. Când cei trei lorzi culegeau inele cu lancea din fuga calului sau își încrucișau săbiile în curțile castelului, cele trei fete erau acolo să-i ovaționeze.

Regele Jaehaerys, care își petrecea timpul discutând cu lorzi veniți în vizită sau cu soli de dincolo de Marea îngustă, luând parte la adunările consiliului sau făcând planuri pentru drumuri noi, era mulțumit. Nu era nevoie să cutreiere Ținutul în căutarea unei perechi pentru Saera, când aveau la îndemână trei tineri atât de promițători. Regina Alysanne era mai puțin convinsă de asta.

— Saera e inteligentă, dar nu și înțeleaptă, i-a spus ea regelui.

Lady Perianne și lady Alys erau două gâsculițe frumoase, nesărate și cu capul sec, iar Connington și Mooton erau doi tinerei cu caș la gură.

— Și nu-mi place Înțepătorul. Am auzit că are un bastard în Reach și unul în Debarcaderul Regelui.

Jaehaerys a continuat să nu-și facă griji.

— Saera nu e niciodată singură cu niciunul dintre ei. Sunt întotdeauna oameni în jur, servitori și cameriste, grăjdari și oșteni. Ce prostie ar putea face sub atât de mulți ochi?

Când a primit răspunsul, nu i-a plăcut.

Una dintre glumele răutăcioase ale Saerei i-a dat de gol pe cei șase. Într-o noapte caldă de primăvară din anul 84 D.C., țipetele care

răsunau într-un lupanar numit Perla Albastră au atras atenția a doi bărbați din Garda Orașului. Țipetele erau ale lui Tom Napul, care alerga în cerc, împleticindu-se neputincios, într-o încercare de a scăpa de șase târfe dezbrăcate, pe când mușteriii casei râdeau zgomotos și aclamau femeile. Dintre mușterii făceau pane Jonah Mooton, Roy Connington Roșcatul și Înțepătorul Beesbury, unul mai beat decât altul. Se gândiseră că ar fi fost amuzant să vadă cum „o face" bătrânul Nap, a recunoscut Roy Roșcatul. Pe urmă Jonah Mooton a râs și a spus că gluma a fost a Saerei și că ea e o fată foarte amuzantă.

Oștenii din garda l-au salvat pe bufonul neajutorat și l-au escortat până în Fortăreața Roșie. Cei trei lorzi au fost aduși în fața lui ser Robert Redwyne, comandantul lor. Ser Robert i-a dus la rege, fără să se sinchisească de amenințările Înțepătorului și de stângacea încercare de a-l mitui a lui Connington.

„Nu e nicicând plăcut să spargi un buboi", a scris Marele Maester Elysar despre întreaga poveste. „Nu știi niciodată nici cât puroi iese, nici cât de urât miroase." Puroiul țâșnit din Perla Albastră avea să miroasă cu adevărat groaznic.

Cei trei lorzi beți au izbutit cumva să se trezească într-o oarecare măsură până când au ajuns în fața regelui, așezat pe Tronul de Fier, și au vorbit cu îndrăzneală. Au mărturisit că l-au răpit pe Tom Napul și l-au dus la Perla Albastră. Niciunul n-a scos niciun cuvânt despre prințesa Saera. Când Înălțimea Sa i-a cerut să repete ce spusese despre ea, Mooton a roșit și a pretins, bâlbâindu-se, că bărbatul din gardă a înțeles greșit. În cele din urmă, Jaehaerys a poruncit să fie duși toți trei în temniță.

— Să doarmă în noaptea asta în bezna unei celule și poate că mâine-dimineață vor spune altă poveste.

Regina Alysanne a fost aceea care, știind cât de apropiate de cei trei lorzi erau lady Perianne și lady Alys, a sugerat să li se pună și lor întrebări.

— Lasă-mă pe mine să stau de vorbă cu ele, Înălțimea Ta. Dacă te vor vedea pe tron, fulgerându-le de sus cu privirea, vor fi atât de înspăimântate încât nu vor putea scoate niciun cuvânt.

Ora era târzie și oștenii din garda ei le-au găsit pe cele două fete dormind împreună într-un pat din odăile lui lady Perianne. Regina a cerut să fie aduse în salonul ei. Acolo le-a spus că prietenii lor, cei trei lorzi, sunt în temniță. Dacă nu voiau să li se alăture, tot ce puteau face era să spună adevărul. N-a fost nevoie să mai adauge ceva. Frăguța și Frumoasa Peri s-au întrerupt una pe alta în nerăbdarea lor de a mărturisi. În scurt timp, plângeau amândouă, rugându-se cu disperare să fie iertate. Alysanne le-a lăsat să vorbească, fără să scoată niciun cuvânt. Le-a ascultat, așa cum făcuse și mai înainte, la o sută de curți ale femeilor. Înălțimea Sa știa să asculte.

La început nu fusese decât un joc, a spus Frumoasa Peri.

— Saera o învăța pe Alys să sărute, așa că am întrebat-o dacă nu vrea să mă-nvețe și pe mine. Băieții învață să lupte antrenându-se în fiecare dimineață, așa că de ce n-am învăța și noi să sărutăm antrenându-ne? Asta le e menit fetelor să facă, nu?

Alys Turnberry a susținut-o.

— Era plăcut să săruți, a zis ea, și într-o noapte am început să ne sărutăm dezbrăcate și a fost înspăimântător, dar excitant. Ne-am prefăcut pe rând că suntem băieți. N-am vrut nicio clipă să facem ceva rău, a fost doar un joc. Pe urmă Saera m-a provocat să sărut un băiat adevărat, iar eu am provocat-o pe Peri să facă același lucru, și amândouă am provocat-o pe Saera, dar ea a spus că o să facă mai mult decât atât, că o să sărute un bărbat în toată firea, un cavaler. Așa a început cu Roy, cu Jonah și cu Înțepătorul.

Lady Perianne a intrat atunci din nou în vorbă, spunând că, pe urmă, Înțepătorul le-a instruit pe toate.

— Are doi bastarzi, a șoptit ea. Unul e în Reach, iar altul chiar aici, pe Strada Mătăsii. Mama lor e o târfă de la Perla Albastră.

A fost singura rostire a numelui lupanarului. „Niciuna dintre desfrânate nu știa nimic despre sărmanul Tom Napul, asta a fost ironia”, avea să scrie apoi Marele Maester Elysar, „dar știau foarte multe despre anumite alte lucruri, dintre care niciunul întâmplat din vina lor”.

— Unde-au fost septele voastre în tot acest timp? a întrebat regina după ce le-a ascultat până la sfârșit. Unde v-au fost cameristele? Și lorzii, și ei ar fi trebuit să fie însoțiți. Unde le-au fost grăjdarii, oștenii, valeții, servitorii?

Pe lady Perianne a nedumerit-o întrebarea.

— Le-am spus să aștepte afară, a răspuns, pe tonul cuiva nevoit să explice că soarele răsare dinspre răsărit. Sunt servitori, fac ce li se spune. Ei știu prea bine că trebuie să păstreze tăcerea. Înțepătorul a spus că le taie limbile dacă vorbesc. Iar Saera e mai deșteaptă decât septele.

În clipa aceea, Frăguța nu s-a mai putut stăpâni, a început să plângă și să-și rupă cămașa de noapte. Ii părea atât de rău, i-a spus reginei, ea nu voise niciodată să fie rea, Înțepătorul o provocase și Saera spusese că e lașă, și ea le arătase că nu e, dar acum rămăsese grea și nu știa cine e tatăl, și *ce putea face ea?*

— Tot ce poți face în noaptea asta e să te duci la culcare, i-a spus regina Alysanne. Mâine o să-ți trimit o septă, să-ți mărturisești păcatele. Mama din Ceruri o să te ierte.

— Dar nu și mama mea, a spus Alys Turnberry, însă a plecat, așa cum i se ceruse.

Lady Perianne și-a ajutat prietena înlăcrimată să se întoarcă în

camera ei. Când i-a povestit regina ce aflase, regelui Jaehaerys i-a venit greu să creadă fie și un singur cuvânt. Gărzile au fost trimise prin castel și mai mulți scutieri, grăjdari și cameriste au fost aduși pe rând în fața Tronului de Fier, să li se pună întrebări. După ce-au fost auzite toate răspunsurile, unii au ajuns în temniță, alături de stăpânii lor. Se iveau zorii când ultimul a fost lăsat să plece. Abia apoi au trimis regele și regina după Saera.

Prințesa și-a dat fără îndoială seama că se întâmplase ceva când Lordul Comandant al Gărzii Regelui și cel al Gărzii Orașului și-au făcut apariția împreună ca s-o escorteze în Sala Tronului. Nu era niciodată semn bun când regele te primea stând pe Tronul de Fier. Când a fost adusă, sala imensă era aproape pustie. Numai Marele Maester Elysar și septonul Barth fuseseră chemați ca martori. Vorbeau în numele Citadelei și al Septului Stelat și regele simțea că îndrumarea lor îi e necesară, dar în acea zi aveau să se rostească lucruri pe care ceilalți lorzi n-aveau nevoie să le afle vreodată.

Se spune adesea că în Fortăreața Roșie nu există secrete, că în pereți sunt șobolani care aud totul și șoptesc noaptea la urechile celor adormiți ceau aflat. Poate că e adevărat, căci în clipa când s-a înfățișat înaintea tatălui ei, prințesa Saera părea să știe tot ce se întâmplase la Perla Albastră și nu se rușina câtuși de puțin.

— Eu le-am spus s-o facă, dar nu mi-am închipuit nicidecum că o vor face, a recunoscut ea, senină. Trebuie să fi fost atât de amuzant! Napul dansând cu târfele.

— Nu și pentru Tom, a ripostat regele Jaehaerys de pe Tronul de Fier.

— E bufon, a răspuns prințesa Saera, ridicând din umeri. Rostul bufonilor e să râdă alții de ei, și ce e rău în asta? Napului îi place grozav când râzi de el.

— A fost o glumă plină de cruzime, a spus regina Alysanne, dar acum alte lucruri mă îngrijorează mai mult. Am stat de vorbă cu… doamnele tale de companie. Știi că Alys Turaberry e grea?

Abia atunci și-a dat prințesa seama că nu se afla acolo ca să dea socoteală pentru cele petrecute cu Tom Napul, ci pentru păcate mult mai rușinoase. Pentru o dipă a rămas fără cuvinte, dar nu mai mult de o clipă. Pe urmă a icnit și a spus:

— Frăguța mea? Serios? Ea… o, vai, ce-a făcut? O, dulcea mea prostuță!

Dacă mărturia septonului Barth e demnă de crezare, pe obrazul prințesei s-a prelins o lacrimă.

Mama ei n-a fost impresionată.

— Știi foarte bine ce-a făcut. Ce ați făcut toate. Acum vrem de la tine adevărul, copilă.

Și, când prințesa s-a uitat la tatăl ei, n-a găsit acolo alinare.

— Minte-ne din nou, și totul o să se termine mult mai rău pentru tine! a amenințat-o regele Jaehaerys pe fiica sa. Cei trei lorzi ai voștri sunt în temniță, trebuie să știi asta, iar de ce-o să spui acum depinde unde-o să dormi tu la noapte.

Atunci Saera s-a pierdut cu firea și cuvintele i s-au năpustit grăbite unul după altul, într-o avalanșă care a lăsat-o aproape cu răsuflarea tăiată. „A trecut de la negare la respingere, la tertipuri, la căință, la învinuiri, la justificări și la sfidări, totul într-o singură oră, întrerupându-se ca să chicotească sau ca să plângă", avea să scrie septonul Barth. „Ea n-a făcut-o niciodată, ceilalți mint, nu s-a întâmplat niciodată, cum pot să creadă una ca asta, n-a fost decât o glumă, cine a spus asta, nu așa s-a întâmplat, tuturor le place să se sărute, ei îi pare rău. Peri a început, a fost atât de amuzant, nimeni n-a avut de suferit, nimeni n-a spus vreodată că nu e bine să săruți. Frăguța a provocat-o, ei îi e atât de rușine, Baelon o săruta tot timpul pe Alyssa, odată ce-a început ea n-a mai știut cum să se oprească, i-a fost frică de Înțepătorul, Mama din Ceruri a iertat-o, toate fetele au făcut-o, prima oară era beată, ea n-a vrut niciodată asta, asta vor bărbații. Maegelle spune că zeii iartă toate păcatele, Jonah a spus că o iubește, zeii au făcut-o frumoasă, nu e vina ei, o să fie bună de-acum înainte, o să fie ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată, o să se mărite cu Roy Connington Roșcatul, ei trebuie s-o ierte, n-o să mai sărute niciodată un bărbat, nici n-o să mai facă nimic din celelalte lucruri, nu e ea cea care a rămas grea, e fiica lor, fetița lor, e *prințesă*, dacă ar fi regină ar putea face tot ce vrea, de ce nu o cred, n-au iubit-o niciodată, îi urăște, n-au decât s-o biciuiască dacă vor, dar sclava lor n-o să fie niciodată. M-a lăsat cu gura căscată. În tot Ținutul n-a existat vreodată un saltimbanc care să dea un asemenea spectacol, dar la sfârșit era istovită și speriată. Și i-a căzut masca."

— Ce-ai făcut? a întrebat regele, când prințesa a tăcut în sfârșit. Cei Șapte să ne aibă în pază, *ce-ai făcut!* I-ai dat unuia dintre băieții ăștia fecioria ta? Spune-mi adevărul!

— Adevărul? a zis Saera. În clipa aceea, cu acel cuvânt, nesupunerea ei a ieșit la lumină. Nu, le-am dat-o tuturor. Dar fiecare crede că el a fost primul. Băieții sunt din cale afară de proști.

Jaehaerys a fost atât de îngrozit încât a rămas fără grai, dar regina și-a păstrat sângele rece.

— Văd că ești foarte mândră de tine. Pe deplin femeie la șaptesprezece ani neîmpliniți. Sunt sigură că, după părerea ta, ai fost foarte deșteaptă, dar să fii deștept e una și să fii înțelept e alta. Ce-ți imaginezi c-o să se întâmple acum, Saera?

— O să mă mărit, a răspuns prințesa. De ce nu? Tu erai măritată la vârsta mea. O să fiu cununată și o să am o ceremonie nupțială, dar cu cine? Și Jonah, și Roy mă iubesc, l-aș putea lua pe unul dintre ei, dar

sunt atât de copilărești! Înțepătorul nu mă iubește, dar mă face să râd și uneori să țip. M-aș putea mărita cu toți trei, de ce nu? De ce să am un singur bărbat? Cuceritorul a avut două soții, iar Maegor șase sau opt.

Mersese prea departe. Jaehaerys s-a ridicat în picioare și a coborât de pe Tronul de Fier, cu fața o mască a furiei.

— Te compari cu *Maegor?* Așa îți dorești să ajungi?

Înălțimea Sa auzise destul.

— Duceți-o înapoi, în dormitorul ei, le-a spus gărzilor sale, și țineți-o acolo până trimit din nou după ea!

Când i-a auzit cuvintele, prințesa a alergat spre el, plângând:

— Tată, tată!

Dar Jaehaerys i-a întors spatele, iar Gyles Morrigen a prins-o de braț și a tras-o deoparte cu forța. Saera nu a vrut să se clintească, așa că gărzile au fost nevoite s-o scoată târâș din sală, în vreme ce ea țipa și plângea și își striga tatăl.

Chiar și așa, ne spune septonul Barth, prințesa ar fi fost iertată și ar fi reintrat în grații, dacă ar fi făcut ce i se spusese, dacă ar fi rămas în odăile sale, supusă, reflectând la păcatele săvârșite și rugându-se pentru iertare. Jaehaerys și Alysanne și-au petrecut toată ziua următoare cu septonul Barth și cu Marele Maester Elysar, încercând să decidă ce era de făcut cu cei șase păcătoși, dar mai ales cu prințesa. Regele era furios și de neînduplecat, pentru că se simțea adânc rușinat și nu putea să uite vorbele batjocoritoare ale Saerei despre nevestele lui Maegor.

— Nu mai e fiica mea, a spus, nu doar o singură dată.

Însă regina Alysanne nu găsea atâta asprime in sufletul său.

— E fiica noastră, i-a spus regelui. Da, trebuie să fie pedepsită, dar e totuși copilul nostru. Și, acolo unde există păcat, există și izbăvire. Stăpânul meu, iubirea mea, ai făcut pace cu lorzi care au luptat de partea unchiului tău, ai iertat oameni care au străbătut Ținutul alături de septonul Moon, ai găsit o cale de înțelegere cu Credința, ca și cu lordul Rogar, după ce a încercat să ne despartă și s-o pună pe Aerea pe tronul tău, așa că sigur vei izbuti să te împaci cu propria noastră fiică.

Cuvintele înălțimii Sale au fost blânde și suave și l-au mișcat pe Jaehaerys, ne povestește septonul Barth. Alysanne era încăpățânată și insistentă și știa cum să-l facă pe rege să vadă lucrurile la fel ca ea, indiferent cât de potrivnice le-ar fi fost părerile la început. Dacă i se dădea timp, l-ar fi putut face și să s-o privească pe Saera cu mai multă blândețe.

Dar n-a avut timp. Chiar în acea noapte, prințesa Saera și-a pecetluit soarta. În loc să rămână în camera ei, așa cum i se ceruse, s-a folosit de prilejul ivit când a mers la privată ca să plece pe furiș, s-a îmbrăcat cu hainele unei spălătorese, a furat un cal de la grajduri și a

ieșit din castel. A străbătut jumătate din oraș, până la Dealul lui Rhaenys, dar, când a încercat să intre în Groapa Dragonului, a fost prinsă de paznici și adusă înapoi, în Fortăreața Roșie.

Alysanne a plâns când a aflat, căci a înțeles că s-a pierdut orice speranță. Jaehaerys era de neclintit, ca piatra. A spus doar atât:

— Saera cu un dragon. Mă întreb dacă și ea l-ar fi luat tot pe Balerion.

De data asta, prințesei nu i s-a îngăduit să se întoarcă în odăile ei. A fost închisă într-o celulă din turn, zi și noapte sub paza lui Jonquil Darke, chiar și atunci când mergea la privată.

Pentru surorile ei într-ale păcatului au fost aranjate căsătorii în grabă. Perianne Moore, care nu rămăsese grea, a fost cununată cu Jonah Mooton.

— Ai avut un rol în distrugerea ei, așadar poți avea unul și când e vorba de mântuire, i-a spus regele tânărului lord.

Căsătoria s-a dovedit a fi un succes și, după o vreme, cei doi au devenit lordul și lady de Iazul Fecioarelor.

Cu Alys Turnberry, care *era* grea, n-a fost la fel de simplu, fiindcă Roy Connington Roșcatul a refuzat să se însoare cu ea.

— N-o să pretind că bastardul Înțepătorului e fiul meu, nici n-o să-l fac moștenitorul Cuibarului Grifonului, i-a răspuns el regelui, sfidător.

În schimb, Frăguța a fost trimisa în Vale, să nască (o fată, cu părul de un roșu strălucitor) într-o mănăstire de pe o insulă din portul Gulltown, unde erau crescute fiicele naturale ale multor lorzi. Pe urmă a fost măritată cu Dunstan Pryor, lord de Pietricica, o insulă din apropierea Degetelor.

Lui Connington i s-a dat să aleagă între o viață în Rondul de Noapte și zece ani de surghiun. Deloc surprinzător, a preferat surghiunul, a traversat Marea îngustă către Pentos și de-acolo a ajuns în Myr, unde s-a înhăitat cu mercenari și cu alți indivizi de joasă speță. Cu o jumătate de an înainte de a se putea întoarce în Westeros, a fost înjunghiat mortal de o târfă dintr-o casă a jocurilor de noroc.

Cea mai grea pedeapsă a fost rezervată pentru Braxton Beesbury, trufașul tânăr cavaler supranumit Înțepătorul.

— Aș putea să te jugănesc și să te trimit la Zid, i-a spus Jaehaerys. Asta i-am făcut lui ser Lucamore, care era mai presus decât tine. Aș putea să-i iau tatălui tău pământurile și castelele, dar așa n-aș face nicidecum dreptate. Nici el, nici frații tăi n-au avut nicio legătură cu faptele tale. Nu te putem lăsa să răspândești povești despre fiica mea, așa că o să-ți tăiem limba. Cred că și nasul, ca să nu-ți mai fie atât de ușor să momești fecioare. Te mândrești mult prea mult cu dibăcia ta în mânuirea săbiei și a lăncii, așa că o să-ți luăm și asta. O să-ți rupem brațele și picioarele, iar maesterii vor avea grijă să ți se vindece strâmbe. De-acum înainte o să trăiești viața jalnică a unui olog. Dacă

nu cumva…

— Dacă nu cumva? Beesbury era alb ca varul. Am de ales?

— Orice cavaler învinuit de fapte rele are de ales, i-a reamintit regele. Îți poți dovedi nevinovăția punându-ți trupul în primejdie.

— Atunci, aleg judecata prin luptă, a răspuns înțepătorul.

După cum îl descriu toate istorisirile, era un tânăr trufaș, sigur pe iscusința sa în luptă. S-a uitat la cei șapte cavaleri din Garda Regelui, care stăteau la picioarele Tronului de Fier, în mantiile lor lungi și albe și în zale strălucitoare, și a întrebat:

— Cu care dintre bătrânii ăștia trebuie să mă bat?

— Cu acest bătrân, l-a înștiințat Jaehaerys Targaryen. Cu cel căruia i-ai sedus și i-ai deflorat fiica.

S-au întâlnit in dimineața următoare, imediat ce s-au ivit zorii. Moștenitorul Honeyholtului avea nouăsprezece ani, iar regele patruzeci și nouă, dar nu era nici pe departe bătrân. Beesbury s-a înarmat cu un buzdugan cu lanț, gândindu-se că Jaehaerys e mai puțin obișnuit să se apere de așa ceva. Regele a preferat o sabie, Focul Negru. Amândoi purtau armură și aveau scuturi. Când a început lupta, Înțepătorul s-a năpustit cu toată forța asupra Înălțimii Sale și, sperând că-l poate copleși cu forța și iuțeala tinereții, și-a făcut bila cu țepi să se rotească, să danseze și să cânte. Jaehaerys a parat toate loviturile cu scutul, mulțumindu-se să se apere până ce pe tânăr l-au părăsit puterile. După scurtă vreme, Braxton Beesbury abia mai izbutea să-și salte brațul și atunci a atacat regele. Chiar și cele mai bune zale respingeau cu greu oțelul valyrian, iar el știa foarte bine care sunt toate punctele slabe. Când s-a prăbușit, în cele din urmă, Înțepătorul sângera din vreo șase răni. Jaehaerys i-a azvârlit scutul stâlcit cu o lovitură de picior, i-a săltat viziera coifului, a sprijinit vârful Focului Negru de unul dintre ochii lui și a înfipt sabia adânc.

Regina Alysanne nu a privit duelul. I-a spus regelui că nu suportă gândul că el ar putea să moară. Prințesa Saera a urmărit totul de la fereastra celulei sale. Jonquil Darke, temnicerul ei, a avut grijă să n-o lase să se uite în altă pane.

Două săptămâni mai târziu, Jaehaerys și Alysanne i-au dat Credinței o altă fiică dc-a lor. Prințesa Saera, care încă nu împlinise șaptesprezece ani, a plecat dc la Debarcaderul Regelui către Orașul Vechi, unde sora ei, septa Maegelle, trebuia să se ocupe de pregătirea ei. S-a dat de știre că va fi novice, urmând să li se alăture Surorilor Tăcute.

Septonul Barth, care știa mai bine decât oricine altcineva cum gândește regele, avea să susțină mai târziu că, de fapt, nu era vorba decât de o lecție. Nimeni, și mai ales tatăl său, nu o putea lua pe Saera drept sora ei Maegelle. N-avea să fie niciodată septă, și cu atât mai puțin Soră Tăcută, dar trebuia să fie pedepsită și câțiva ani de

rugăciuni fără grai, de disciplină aspră și de meditație aveau să-i prindă bine, s-o aducă pe calea mântuirii.

Dar nu era o cale pe care își dorea Saera Targaryen să pășească. Prințesa a îndurat tăcerea, băile reci, robele aspre care zgârie pielea, mâncarea fără carne. Și-a lăsat capul ras și pielea frecată cu perii din păr de cal și a fost chiar și bătută cu un baston ori de câte ori a dat dovadă de nesupunere. A îndurat toate astea vreme de un an și jumătate… dar, în 85 D.C., când i s-a ivit prilejul, a plecat din mănăstire în toiul nopții și a coborât pe docuri. O soră mai bătrână a dat nas în nas cu ea în timp ce fugea, dar Saera a izbit-o cu piciorul, azvârlind-o in josul unui șir de trepte și a sărit peste ea, năpustindu-se spre ușă.

Când vestea despre fuga ei a ajuns la Debarcaderul Regelui, s-a presupus că se ascunde undeva, în Orașul Vechi, dar oamenii lordului Hightower au căutat-o umblând din ușă în ușă și n-au găsit nici măcar o urmă a trecerii ei. Pe urmă s-a crezut că e, poate, pe drum către Fortăreața Roșie, ca să-i ceară iertare tatălui său. Fiindcă n-a apărut, regele s-a întrebat dacă nu cumva a fugit la foștii ei prieteni, așa că lui Jonah Mooton și lui Perianne, soția lui, li s-a cerut să fie cu ochii în patru la Iazul Fecioarelor. Adevărul s-a aflat abia peste un an, când fosta prințesă a fost văzută la Lys, într-o grădină a plăcerii, încă în veșminte de novice. Când a auzit asta, regina Alysanne a început să plângă.

— Au făcut din fiica noastră o târfă, a-spus.

— Târfă a fost dintotdeauna, a răspuns regele.

Jaehaerys Targaryen și-a sărbătorit a cincizecea aniversare în 84 D.C. Anii îi luaseră tribut și cei care îl cunoșteau bine spuneau că, după ce Saera l-a făcut de ocară și l-a părăsit, n-a mai fost niciodată același. A slăbit, era aproape numai piele și os, iar în barbă și în păr avea mai multe fire cărunte decât aurii. Pentru prima oară, a început să fie numit mai degrabă „Regele cel bătrân” decât Împăciuitorul. Zguduită de toate pierderile pe care le suferise, Alysanne s-a retras din ce în ce mai mult de la guvernarea Ținutului și venea tot mai rar la adunările consiliului, dar Jaehaerys încă îi mai avea pe credinciosul său septon Barth și pe fiii săi.

— Dacă va mai fi un război, le-a spus celor doi, voi veți fi cei care îl vor purta. Eu am drumuri de terminat.

„Se descurca mai bine cu drumurile decât cu fiicele sale”, avea să scrie mai târziu Marele Maester Elysar, în obișnuitul său stil răutăcios.

În anul 86 D.C, regina Alysanne a anunțat logodna fiicei sale Viserra, în vârstă de cincisprezece ani, cu Theomore Manderly, bătrânul și aprigul lord de Portul Alb. Căsătoria avea să lege mai strâns Ținutul laolaltă, prin unirea uneia dintre marile Case din nord cu Tronul de Fier, a declarat regele. În tinerețe, lordul Theomore își

câștigase o mare faimă ca luptător și se dovedise un stăpân chibzuit, sub a cărui guvernare Portul Alb prosperase din plin. Și regina Alysanne ținea foarte mult la el, fiindcă își amintea cu câtă căldură o primise când vizitase pentru prima oară Nordul.

Dar nobilul lord rămăsese de patru ori văduv și, cu toate că era în continuare un luptător curajos, se îngrășase foarte tare, fapt care nu-l ajuta să fie pe placul prințesei Viserra. Ea visa un alt fel de bărbat. Încă din copilărie, Viserra era cea mai frumoasă dintre fiicele reginei. Înalți lorzi, cavaleri faimoși și băieți cu caș la gură roiau mereu în jurul ei, hrănindu-i vanitatea până ce a ajuns foc dezlănțuit. Marea ei plăcere era să întărâte un băiat împotriva altuia, îndemnându-i către încercări și întreceri prostești. În schimbul favorurilor ei pe durata unui turnir, îi punea pe cavalerii care o admirau să înoate în Gura Apei Negre, să se cațere pe Turnul Mâinii, sau să elibereze toți corbii din adăpostul lor. O dată, dusese la Groapa Dragonului șase băieți, ca să le spună că o să-și dea fecioria aceluia care își va pune capul în gura unui dragon, dar zeii au fost buni în ziua aceea și paznicii au pus capăt isprăvii.

Niciun scutier n-avea s-o câștige vreodată pe Viserra, regina Alysanne o știa; n-avea să-i câștige inima și cu siguranță nici fecioria. Era o copilă mult prea șireată ca să meargă pe aceeași cale ca sora ei Saera.

— N-o interesează nici jocurile de-a sărutatul, nici băieții, i-a spus regina lui Jaehaerys. Se joacă cu ei cum se juca în copilărie cu cățelușii, dar nu e tentată să se culce cu niciunul, așa cum nu e tentată să se culce cu un câine. Viserra noastră țintește mult mai sus. Am văzut cum se gătește și se fudulește când îi dă târcoale lui Baelon. El e soțul pe care și-l dorește, dar nu fiindcă l-ar iubi. Vrea să fie regină.

Prințul Baelon era cu paisprezece ani mai vârstnic decât Viserra, el avea douăzeci și nouă și ea cincisprezece, dar lorzi mai bătrâni se însuraseră cu fecioare mai tinere, ea știa asta foarte bine. Trecuseră doi ani de la moartea prințesei Alyssa, dar Baelon încă nu se arătase interesat de nicio altă femeie.

— S-a însurat cu o soră de-a lui, de ce nu s-ar însura și cu alta? i-a spus Viserra celei mai bune prietene a ei, toanta Beatrice Butterwell. Sunt mult mai frumoasă decât a fost Alyssa, doar ai văzut-o. Avea *nasul spart*.

Dacă prințesa era hotărâtă să se mărite cu fratele său, regina era la fel de hotărâtă s-o împiedice. Soluția ei erau lordul Manderly și Portul Alb.

— Theomore e un om bun, un bărbat înțelept, cu o inimă blândă și cu un cap bun pe umeri, i-a spus Alysanne fiicei sale. Norodul de pe domeniul lui îl îndrăgește.

Prințesa nu s-a lăsat convinsă.

— Mamă, dacă îți place atât de mult, ar trebui să te măriți tu cu el, a zis, înainte de a fugi să i se plângă tatălui ei.

Jaehaeiys nu i-a oferit nicio alinare.

— E o pereche foarte potrivită pentru tine, i-a spus el, înainte de a-i explica importanța atragerii Nordului mai aproape de Tronul de Fier.

Oricum, a adăugat apoi, căsătoriile erau treaba reginei, el nu se amesteca niciodată în așa ceva.

Dacă bârfele de la Curte pot fi crezute, Viserra, înciudată, s-a întors apoi către fratele ei Baelon, punându-și în el speranțele de salvare. Într-o noapte, s-a furișat pe lângă gărzile lui și i-a pătruns în dormitor, unde s-a dezbrăcat și l-a așteptat astfel, înfruptându-se din vinul lui ca să-și omoare timpul. Când a apărut în sfârșit, prințul Baelon a găsii-o în patul său, goală și beată, și a gonit-o. Ea era atât de nesigură pe picioare încât, ca să ajungă cu bine înapoi, în apartamentele ei, a fost nevoie s-o ajute două slujitoare și un cavaler din Garda Regelui.

N-o să știm niciodată cum s-ar fi încheiat lupta dintre regina Alysanne și încăpățânata ei fiică de cincisprezece ani. La scurt timp după întâmplarea din dormitorul lui Baelon, când regina făcea pregătiri pentru plecarea prințesei din Debarcaderul Regelui, Viserra și-a schimbat hainele cu ale uneia dintre cameristele sale, ca să scape de gărzile însărcinate s-o ferească de propriile boroboațe, și a ieșit din Fortăreața Roșie pentru ceea ce a numit „o ultimă noapte de râsete înainte de a mă preschimba în sloi de gheață”.

Însoțitorii ei erau bărbați, doi lorzi din mica nobilime și patru cavaleri tineri, cu toții dornici să-i câștige favorurile și la fel de lipsiți de experiența vieții ca firele de iarbă la început de primăvară. Unul se oferise să-i arate prințesei părți din oraș nemaivăzute de ea vreodată: cârciumile și gropile cu șobolani din Fundătura Puricilor, birturile de pe aleea Eel și de pe Ulița Fluviului, unde ospătărițele dansau pe mese, lupanarele de pe Strada Mătăsii. Berea, miedul și vinul au făcut parte din distracția serii și Viserra s-a înfruptat din toate cu lăcomie.

La un moment dat, cam pe la miezul nopții, prințesa și însoțitorii care-i mai rămăseseră (pe câțiva cavaleri îi doborâse băutura) s-au hotărât să se-ntoarcă la castel în goana cailor, luându-se la întrecere. A urmat o cavalcadă nebună pe străzile orașului, cu trecătorii grăbindu-se să li se ferească din cale ca să nu fie trântiți și călcați de copite. Râsetele au răsunat in noapte și tot grupul a fost în culmea încântării până când au ajuns la poalele Dealului lui Aegon, unde calul Viserrei s-a ciocnit cu al unuia dintre însoțitorii ei. Iapa cavalerului s-a dezechilibrat și a căzut, rupându-și piciorul prins sub ea. Prințesa a fost azvârlită din șa, cu capul înainte, într-un zid. Și-a frânt gâtul.

Era ora lupului, cel mai întunecat ceas al nopții, când a căzut în sarcina lui ser Ryam Redwyne, din Garda Regelui, să-i trezească pe Jaehaerys și Alysanne ca să le spună că fiica lor a fost găsită moartă

pe o alee de la poalele Dealului lui Aegon.

În ciuda neînțelegerilor dintre ele, moartea prințesei Viserra a fost devastatoare pentru regină. Într-un răstimp de cinci ani, zeii îi luaseră trei fiice: pe Daella în 82 D.C., pe Alyssa în 84 D.C. Și pe Viserra în 87 D.C. Și prințul Baelon a fost înnebunit de durere, tot întrebându-se dacă n-ar fi trebuit să-i vorbească Viserrei cu mai puțină asprime când o găsise goală în patul lui. Deși el și Aemon, alături de soția acestuia, lady Jocelyn, și de fiica lor Rhaenys, au fost o consolare pentru regele și regina în suferință, Alysanne s-a întors să caute alinare către fiicele care-i mai rămăseseră.

Maegelle, acum în vârstă de douăzeci și cinci de ani și septă, a căpătat învoire de la septon ca să stea cu mama ei până la sfârșitul acelui an, iar prințesa Gael, o fetiță de șapte ani, dulce și șmecheră, a devenit umbra nelipsită a reginei, ba încă și dormeau noaptea în același pat. Prezența ei îi dădea reginei putere… dar chiar și așa i se întâmpla tot mai des să-i fugă gândul către fiica sa care nu-i era alături. Cu toate că Jaehaerys i-o interzisese, a năimit oameni care să stea cu ochii pe copila ei de dincolo de Marea Îngustă. De la ci știa că Saera e tot în Lys, tot în grădina plăcerii. Acum în vârstă de douăzeci de ani, își distra adesea admiratorii continuând să se îmbrace precum o novice a Credinței; existau cu siguranță foarte mulți lyseni încântați să necinstească femei tinere și inocente care făcuseră legământ de castitate, chiar dacă inocența era măsluită.

Durerea pierderii Viserrei a făcut-o în cele din urmă pe regină să-i vorbească din nou regelui despre Saera. L-a luat cu ea pe septonul Barth, ca să descrie virtuțile iertării și puterile vindecătoare ale timpului. Numai după ce și-a încheiat el spusele a rostit Înălțimea Sa numele Saerei.

— Te rog, l-a implorat pe rege, e timpul s-o aducem acasă. A fost cu siguranță pedepsită îndeajuns. E fiica noastră.

Jaehaerys a rămas de neclintit.

— E o târfă din Lys, a răspuns el. Și-a desfăcut picioarele pentru jumătate din Curtea mea, a azvârlit o femeie bătrână în jos, pe trepte, a încercat să fure un dragon. De ce altceva mai ai nevoie? Cum crezi c-a ajuns la Lys? N-avea niciun ban. Cum crezi că și-a plătit călătoria?

Regina s-a tras înapoi, crispându-se la auzul asprimii vorbelor lui, dar nu s-a dat bătută.

— Dacă n-o aduci pe Saera acasă de dragul ei, adu-o de dragul meu. Am nevoie de ea.

— Ai nevoie de ea cum are un dornishean nevoie de un cuib de vipere, a ripostat Jaehaerys. Îmi pare rău. În Debarcaderul Regelui sunt destule curve. Nu vreau să-i mai aud niciodată numele.

Cu asta, s-a ridicat să plece, dar la ușă s-a oprit și s-a întors din nou cu fața.

— Suntem împreună din copilărie. Te cunosc la fel de bine cum mă cunosc pe mine însumi. În clipa asta te gândești că n-ai nevoie de îngăduința mea ca s-o aduci acasă, c-o poți lua pe Silverwing ca să zbori tu până în Lys. Și pe urmă ce-o să faci, o s-o vizitezi în grădina plăcerilor? Îți imaginezi c-o să se-arunce în brațele tale și-o să te implore s-o ierți? Mai degrabă o să te pălmuiască. Și ce-o să facă lysenii, dacă o să-ncerci să pleci cu una dintre târfele lor? Pentru ei e valoroasă. Cât crezi că plătesc cei dornici să se culce cu o prințesă Targaryen? În cel mai bun caz, vor cere o răscumpărare pentru ea. În cel mai rău, s-ar putea hotărî să te păstreze și pe tine. Și ce-ai face atunci? Ai chema-o pe Silverwing să le ardă orașul din temelii? O să mă pui să-i trimit pe Aemon și Baelon cu o armată, să vadă dacă o pot elibera? O vrei, da, te-am auzit, ai nevoie de ea… dar ea n-are nevoie nici de tine, nici de mine, nici de Westeros. E moartă. Îngroap-o!

Regina n-a zburat la Lys, dar nici nu l-a iertat vreodată pe rege pentru cuvintele rostite în ziua aceea. Tocmai se făceau de ceva vreme planuri pentru o altă vizită regală în anul care urma, o reîntoarcere în Ținuturile de vest, pentru prima oară după douăzeci de ani.

La scurt timp după discuția lor, regina i-a dat de știre lui Jaehaerys că va trebui să plece singur. Ea voia să se întoarcă la Piatra Dragonului, să-și plângă fiicele moarte.

Așa se face că, în anul 88 D.C., Jaehaerys Targaryen a zburat singur către Casterly Rock și către celelalte castele importante din Vest. De data asta s-a oprit chiar și pe Insula Frumoasă, fiindcă disprețuitul lord

Franklyn era la loc sigur, în mormântul său. Regele a fost plecat mult mai multă vreme decât se plănuise la început; avea drumuri în construcție de inspectat și s-a trezit făcând popasuri neplanificate în orașe și castele mai mici, spre încântarea multor lorzi mărunți și cavaleri stăpânitori de pământuri. Prințul Aemon i se alătura când ajungea la anumite castele, iar prințul Baelon când ajungea la altele, dar niciunul nu izbutea să-l convingă să se întoarcă în Fortăreața Roșie.

— A trecut prea mult timp de când nu mi-am mai văzut regatul și nu mi-am mai ascultat poporul, le răspundea înălțimea Sa. Debarcaderul Regelui o duce destul de bine în mâinile voastre și ale mamei voastre.

Când s-a săturat în sfârșit să profite de ospitalitatea oamenilor Vestului, nu s-a întors la Debarcaderul Regelui, ci s-a dus direct în Reach, purtat de Vermithor de la Crakehall la Old Oak, pentru a începe o a doua vizită chiar în momentul în care o încheia pe prima. Absența reginei fusese deja observată și regele se trezea adesea așezat la ospețe alături de câte o fecioară zveltă sau de câte o văduvă

frumoasă sau călărind alături de ele la vânătoarea cu șoimi sau câini, dar nu-i dădea atenție niciuneia. La Bandallon, când fiica mezină a lordului Blackbar a fost destul de îndrăzneață ca să i se așeze pe genunchi și să încerce să-i dea ea să mănânce un strugure, regele i-a îndepărtat mâna spunând:

— Iartă-mă, dar am o regină și nu mă încântă amantele.

Regele a fost în mișcare pe toată durata anului 89 D.C. La Highgarden, i s-a alăturat pentru o vreme nepoata lui, prințesa Rhaenys, și a zburat alături de el purtată de Meleys, Regina Roșie. Au vizitat împreună Insulele Scutului, unde regele nu mai fusese niciodată. Și a ținut să coboare pe toate cele patru insule. Erau pe Scutul Verde, în castelul lordului Chester, când prințesa i-a vorbit regelui despre planurile ei de căsătorie și a primit binecuvântarea lui.

— Nu puteai alege un bărbat mai bun, i-a spus.

In cele din urmă, călătoria s-a încheiat în Orașul Vechi, unde Jaehaerys a vizitat-o pe fiica lui, septa Maegelle, a primit binecuvântarea înaltului Septon, a mers la festinul Conclavului și a savurat turnirul organizat în cinstea lui de lordul Hightower. Serryam Redwyne a fost iarăși campionul.

Maesterii vorbesc despre înstrăinarea dintre rege și regină din acel an, numind-o Marea Ruptură. Trecerea timpului și o altă neînțelegere, la fel

*35**

ˆcoryc *JLJL c/turtxn* de amarii, i-au dat un alt nume: Prima Ceartă. Așa i se spune și în zilele noastre. Despre A Doua Ceartă vom vorbi la timpul potrivit.

Septa Maegelle a fost cea care a cârpit ruptura.

— _Eo prostie, tată, i-a spus regelui. Rhaenys se va mărita anul viitor, iar asta ar trebuie să fie prilejul unei festivități grandioase. Va dori să fim de față cu toții, adică și tu, și mama. Arhimaesterii îți spun împăciuitorul, așa am auzit. E timpul să vă împăcați.

Mustrarea a avut efectul dorit. Două săptămâni mai târziu, Jaehaerys s-a întors la Debarcaderul Regelui, iar regina Alysanne a revenit de la Piatra Dragonului, unde se surghiunise singură. N-o să știm niciodată ce și-au spus unul altuia, dar, pentru o bună bucată de vreme după aceea, au fost din nou la fel de apropiați ca mai înainte.

în al nouăzecilea an de după Cucerirea lui Aegon, regele și regina au trăit împreună unul dintre ultimele lor momente fericite, când au celebrat nunta celei mai vârstnice nepoate a lor, prințesa Rhaenys, cu Corlys Velaryon de Driftmark, Stăpânul Valurilor.

La treizeci și șapte de ani, Șarpele Mărilor era deja aclamat drept cel mai mare cutreierător al apelor pe care-1 cunoscuse vreodată Westerosul, dar, cu nouă călătorii îndelungate în urma sa, trebuia să

revină acasă pentru a se însura și a-și întemeia o familie.

— Numai tu mă poți îndepărta de mare, i-a spus prințesei. M-am întors de la capătul pământului pentru tine.

La șaisprezece ani, Rhaenys era o tânără și neînfricată frumusețe, dar și o pereche mai mult decât potrivită pentru corăbierul ei. Își călărea dragonul de la treisprezece ani și a insistat să vină la nuntă cu Mcleys, Regina Roșie, magnifica femelă care îi aparținuse cândva mătușii sale Alyssa.

— Ne putem întoarce la capătul pământului împreună, i-a făgăduit ea lui Corlys. Dar eu voi ajunge acolo prima, pentru că voi zbura.

— A fost o zi minunată, avea să spună regina Alysanne, cu un zâmbet trist, în tot restul vieții sale.

În anul acela, ea avea cincizeci și cinci și, din păcate, nu-i mai rămăseseră multe zile de trăit.

Această istorisire nu și-a propus să fie o cronică a nesfârșitelor războaie, intrigi și rivalități dintre Orașele Libere din Essos, așa că nu ne referim decât la influența acestora asupra destinului Casei Targaryen și al celor Șapte Regate. Iar așa ceva s-a întâmplat în anii 91 și 92 D.C., în timpul a ceea ce numim Baia de sânge myrisheană. N-o să vă obosim cu amănunte. E de ajuns să spunem că, în Myr, două facțiuni rivale se luptau pentru supremație. Au fost asasinate, revolte, otrăviri, siluiri, spânzurări, torturi și lupte pe mare înainte de a câștiga una dintre cele două. Izgoniți din oraș, învinșii au încercat să se stabilească mai întâi pe Treptele de Piatră, numai pentru a fi alungați și de acolo când Arhontele din Tyrosh și o alianță a regilor piraților a făcut din asta o cauză comună. În disperarea lor, myrishenii s-au îndreptat către insula Tarth, unde debarcarea lor l-a luat prin surprindere pe Evenstar. În scurt timp, au pus stăpânire pe partea de răsărit a insulei.

Pe vremea aceea, myrishenii erau ca niște pirați, o bandă de haimanale nemernice. Atât regele, cât și consiliul său au fost de părere că nu era nevoie să se străduiască prea mult ca să-i alunge din nou pe mare. Au hotărât să conducă prințul Aemon atacul. Myrishenii aveau o oarecare forță pe mare, așa că mai întâi trebuia să-și ducă Șarpele Mărilor flota în sud, să-l apere pe lordul Boremund în timp ce traversa apele către Tarth cu armia sa din Ținutul Furtunilor, pentru a li se alătura oștenilor recrutați de Evenstar. Forțele lor unite aveau să fie mai mult decât suficiente pentru recucerirea insulei. Iar dacă se iveau greutăți neașteptate, Aemon îl avea pe Caraxes.

— Îi place grozav să dea foc, a spus prințul.

Lordul Corlys și flota sa au plecat din Driftmark în a noua zi a celei de a treia luni a anului 92 D.C. Prințul Aemon i-a urmat câteva ore mai târziu, după ce și-a luat rămas-bun de la lady Jocelyn și de la fiica lor, Rhaenys. Prințesa tocmai aflase că e grea, altminteri și-ar fi însoțit

tatăl, cu Meleys.

— În luptă? a spus prințul. De parcă ți-aș fi îngăduit vreodată așa ceva. Ai de purtat propria ta bătălie. Lordul Corlys își dorește un fiu, sunt sigur, iar mie mi-ar plăcea să am un nepot.

Au fost ultimele cuvinte pe care i le-a spus vreodată fiicei sale. Caraxes a luat-o repede înaintea Șarpelui Mărilor și a flotei lui și a coborât din văzduh pe Tarth. Lordul Cameron, care era atunci Evenstar, se retrăsese în munții din centrul insulei sale și își făcuse tabăra într-o vale ascunsă, de unde putea urmări mișcările myrishenilor aflați mai jos. Prințul Aemon l-a întâlnit acolo și au făcut planuri de luptă, în vreme ce Caraxes înfuleca vreo șase capre.

Numai că tabăra Evenstarului nu era atât de ascunsă cum credea el, iar fumul flăcărilor dragonului a atras atenția a două iscoade myrishene, care se furișau către culmi. Unul l-a recunoscut pe Evenstar când se plimba prin tabără cu pași mari, în amurg, vorbind cu prințul Aemon. Oamenii din Myr nu sunt nici corăbieri, nici oșteni de mare valoare. Ca arme, preferă pumnalul, spada scurtă și arbaleta, mai ales cu săgeți otrăvite. Una dintre iscoade și-a încordat arbaleta, în spatele stâncilor după care se ascunsese. A ridicat, l-a luat drept țintă pe Evenstar, aflat cu vreo sută de metri mai jos, și a tras. Din pricina luminii împuținate din amurg și a distanței, n-a putut ochi cu precizie și săgeata l-a ratat pe lordul Cameron… dar l-a lovit pe prințul Aemon, aflat alături.

Săgeata de fier i-a străpuns gâtul, ieșind prin ceafă. Prințul de Piatra Dragonului a căzut în genunchi, cu mâinile încleștate pe săgeată, ca și cum ar fi vrut să și-o smulgă din gât, dar puterile îl părăsiseră. Aemon Targaryen a murit străduindu-se să vorbească, înecat cu propriul sânge. Avea treizeci și șapte de ani.

Cum ar putea cuvintele mele să povestească despre jalea care a cuprins atunci cele Șapte Regate, despre durerea regelui Jaehaerys și a reginei Alysanne, despre patul în care lady Jocelyn, acum singură, a vărsat lacrimi amare, despre prințesa Rhaenys, care a plâns, știind că tatăl ei n-o să țină niciodată în brațe copilul purtat de ea? E mult mai ușor să vorbesc despre mânia prințului Baelon, care, purtat de Vhagar, s-a năpustit spre Tarth, urlându-și setea de răzbunare. Corăbiile myrishene au ars la fel cum arseseră cu nouă ani înainte ale prințului Morion, așa că, atunci când Evenstarul și lordul Boremund au năvălit din munți asupra lor, cotropitorii n-au avut unde să fugă. Au fost căsăpiți cu miile și lăsați să putrezească pe plajă și toate valurile care au măturat țărmul au căpătat o tentă de roz.

Baelon cel Viteaz a avut rolul său în măcel, cu Sora Întunecată în mână. Când s-a întors la Debarcaderul Regelui cu trupul neînsuflețit al fratelui său, norodul înșiruit pe străzi i-a scandat numele și l-a ovaționat ca pe un erou. Dar se spune că îndată ce și-a revăzut mama,

s-a prăbușit în brațele ei și a plâns.

— Am măcelărit o mie de-ai lor, a zis, dar asta n-o să-l aducă pe el înapoi.

Iar regina i-a mângâiat părul, spunând:

— Știu, știu.

În anii care au urmat, anotimpurile s-au perindat unul după altul. Au fost zile toride și zile calde și zile în care dinspre mare sufla, înviorătoare, o briză sărată; au fost câmpuri înflorite primăvara și recolte îmbelșugate și după-amiezi aurii de toamnă; toate drumurile au continuat să se lungească încetul cu încetul prin Ținut, peste ape străvechi s-au arcuit poduri noi. Din câte își dădeau seama cei din jur, regelui nimic din toate astea nu-i mai făcea nicio plăcere.

— Acum e întotdeauna iarnă, i-a spus septonului Barth într-o noapte, după ce băuse prea mult.

De când murise Aemon, bea întotdeauna câte un pocal de mied, ba chiar două-trei, ca să poată dormi noaptea.

În 93 D.C., Viserys, fiul de șaisprezece ani al prințului Baelon, a intrat în Groapa Dragonului și l-a luat pe Balerion. Bătrânul dragon încetase în sfârșit să mai crească, dar era leneș, greoi și greu de ațâțat, și s-a străduit din răsputeri când l-a îndemnat Viserys să se înalțe în văzduh. Tânărul prinț a zburat de trei ori în jurul orașului înainte de a coborî. Avusese de gând să zboare până la Piatra Dragonului, i-a povestit apoi tatălui său, dar n-a crezut că Teroarea Neagră mai are destulă putere pentru asta.

Peste mai puțin de un an, Balerion a murit. „Ultima făptură vie din întreaga lume care a văzut Valyria în culmea gloriei sale”, a scris septonul Barth. El însuși s-a stins patru ani mai târziu, în 98 D.C. Marele Maester Elysar i-o luase înainte cu o jumătate de an. Lordul Redwyne murise în 89 D.C., iar fiul său, ser Robert, la scurt timp după aceea. Locurile le-au fost luate de alți oameni, dar Jaehaerys era atunci cu adevărat Regele cel Bătrân și uneori intra în sala consiliului întrebându-se: „Cine sunt oamenii ăștia? Îi cunosc?”

Înălțimea Sa l-a jelit pe prințul Aemon până la sfârșitul zilelor sale, însă nu și-a imaginat niciodată că moartea acestui fiu al său în 92 D.C. avea să fie aidoma cornului din legenda valyriană, aducătoare de moarte și distrugere asupra tuturor celor care i-au auzit sunetul.

Ultimii ani ai reginei Alysanne Targaryen au fost triști și singuratici. În tinerețea ei, Buna Regină Alysanne își iubise supușii, fie ei nobili sau oameni de rând. Își îndrăgise curțile femeilor, îi plăcuse să asculte, să învețe, să facă tot ce-i stătea în puteri ca să preschimbe Ținutul într-un loc mai bun. Văzuse o mai mare parte din cele Șapte Regate decât oricare altă regină dinaintea și de după ea, dormise în o sută de castele, pusese la cale o sută de căsătorii. Îndrăgise muzica și dansul, îi plăcuse să citească. Și, vai, cât de mult îi plăcuse să zboare!

Silverwing o dusese în Orașul Vechi, la Zid și într-o mie de alte locuri aflate între acestea două, și Alysanne văzuse totul privind în jos de deasupra norilor, așa cum puțini alții aveau s-o mai facă vreodată.

În ultimii zece ani ai vieții sale, toate aceste lucruri pe care le îndrăgea au fost pierdute pentru ea.

— Unchiul meu Maegor era necruțător, a fost auzită spunând, dar vârsta e cu mult mai necruțătoare.

Istovită de nașteri, de călătorii și de jale, a slăbit și a devenit plăpândă după moartea lui Aemon. Urcatul dealurilor ajunsese pentru ea o încercare grea, iar în 95 D.C. a alunecat și a căzut pe treptele de pe serpentine, rupându-și șoldul. Pe urmă n-a mai mers decât cu un baston. A început să-și piardă auzul. Muzica nu mai exista pentru ea, iar când încerca să ia parte la adunările consiliului, alături de rege, nu mai izbutea să înțeleagă decât jumătate din ce se vorbea. Era mult prea șubrezită ca să mai zboare. Silverwing a purtat-o pentru ultima oară prin văzduh în 93 D.C. Când a revenit pe pământ și a coborât din spatele dragonului, simțindu-și dureros orice mișcare, regina a plâns.

Mai mult decât toate acestea, își îndrăgise copiii. Niciodată nu și-a iubit vreo mamă mai mult un copil, îi spusese Marele Maester Benifer cândva, înainte de a fi răpus de tremurături. În ultimele zile ale vieții sale, regina Alysanne s-a gândit la cuvintele lui. „Cred că s-a înșelat”, a scris ea, „Mama din Ceruri mi-a iubit cu siguranță copiii mai mult decât mine. Mi-a luat atât de mulți dintre ei.”

— Nicio mamă n-ar trebui să-și ardă vreodată copiii, spusese regina lângă rugul funerar al fiului ei Valerion, dar, dintre cei treisprezece copii ai regelui Jaehaerys pe care i-a purtat, doar trei i-au supraviețuit.

Aegon, Gaemon și Valerion muriseră în pruncie. Tremurăturile i-o luaseră pe Daenerys la vârsta de șase ani. O arbaletă îl ucisese pe prințul Aemon. Alyssa și Daella muriseră în paturile lor de lăuze, iar Viserra, beată, pe stradă. Septa Maegelle, acel suflet blând, a murit în 96 D.C., cu brațele și picioarele preschimbate în piatră de vărsatul cenușiu, pentru că își petrecuse ultimii ani îngrijindu-i pe cei ajunși în acea stare oribilă.

Cea mai tristă dintre toate a fost pierderea prințesei Gael, Copila Iernii, născută în 80 D.C., când regina Alysanne avea patruzeci și patru de ani și credea că trecuse de vârsta la care mai putea aduce pe lume copii. O fată dulce din fire, dar plăpândă și oarecum înceată la minte, rămăsese lângă regină încă mult timp după ce toți ceilalți copii crescuseră și plecaseră, dar în 99 D.C. dispăruse de la Curte și, la scurt timp după aceea, se dăduse de veste că-și pierduse viața din pricina unei fierbințeli a verii. Adevărata poveste a ieșit la iveală abia după ce s-au stins amândoi părinții ei. Sedusă și părăsită de un menestrel ambulant, prințesa dăduse naștere unui fiu mort, apoi, copleșită de

suferință, intrase în Golful Apei Negre și se înecase.

Unii spun că, după această pierdere, Alysanne nu și-a mai revenit niciodată, căci Copila Iernii îi fusese o însoțitoare loială în anii decăderii sale. Saera era în viață, undeva în Volantis (plecase din Lys cu câțiva ani în urmă, rău famată, dar bogată), însă ea era moartă pentru Jaehaerys, iar scrisorile pe care i le trimitea Alysanne din când în când, pe furiș, nu primeau răspuns niciodată. Vaegon era arhimaester în Citadelă. Un copil rece și distant, care crescuse pentru a deveni im bărbat rece și distant. El îi scria, așa cum se cuvine să facă un fiu. Cuvintele lui erau respectuoase, dar lipsite de orice strop de căldură, și trecuseră ani de când Alysanne nu-l mai văzuse la față.

Numai Baelon cel Viteaz a rămas alături de ea până la sfârșit. Prințul Primăverii o vizita ori de câte ori putea și de fiecare dată avea pe chip un zâmbet pentru ea, dar el era prinț de Piatra Dragonului și Mână a Regelui, într-un necontenit du-te-vino, când stând în consiliu alături de tatăl său, când purtând negocieri cu lorzii.

— O să fii un rege măreț, chiar mai presus decât tatăl tău, i-a spus Alysanne când s-au văzut pentru ultima oară.

Ea nu știa. Cum ar fi putut să știe?

După moartea prințesei Gael, Debarcaderul Regelui și Fortăreața Roșie au devenit de nesuportat pentru regină. Nu-i mai putea sluji regelui, ca altădată, ajutându-l să-și ducă munca la bun sfârșit, iar Curtea era plină de străini ale căror nume nu prea voiau să-i vină în minte. Căutând liniștea, s-a dus din nou la Piatra Dragonului, locul unde petrecuse cele mai fericite zile din viața ei alături de Jaehaerys, între prima și a doua lor nuntă. Regele cel Bătrân i se alătura când putea.

— Cum se face că eu sunt acum Regele cel Bătrân, dar tu ai rămas Buna Regină? a întrebat-o el o dată.

Alysanne a râs.

— Sunt și eu bătrână, totuși mai tânără decât tine.

Alysanne Targaryen a murit la Piatra Dragonului, în prima zi a celei de a șaptea luni din anul 100 D.C., la un veac bătut pe muchie după Cucerirea lui Aegon. Avea șaizeci și patru de ani.

Mostenitorii Dragonului

O problemă de succesiune

Semințele războiului sunt adesea plantate la vreme de pace. Așa s-a întâmplat în Westeros. Sângeroasa luptă pentru Tronul de Fier, cunoscută sub numele de Dansul Dragonilor și purtată între anii 129 și 131 D.C., a prins rădăcini cu o jumătate de veac înainte, în timpul celei mai îndelungate și mai liniștite domnii de care a avut vreodată parte un urmaș al Cuceritorului, domnia lui Jaehaerys Targaryen Întâiul, Împăciuitorul.

Regele cel Bătrân și Buna Regină Alysanne au cârmuit împreună până la moartea ei, în anul 100 D.C. (în afara celor două răstimpuri de înstrăinare, cunoscute drept Prima și A Doua Ceartă), și au adus pe lume treisprezece copii. Dintre aceștia, patru – doi fii și două fiice – au ajuns la maturitate, s-au căsătorit și au avut la rândul lor copii. Niciodată înainte și după aceea n-au mai fost cele Șapte Regate binecuvântate (sau blestemate, în viziunea unora) cu atât de mulți prinți Targaryen. Din vintrele Regelui celui Bătrân și ale iubitei sale regine a izvorât o asemenea harababură de pretenții și de pretendenți, încât mulți maesteri sunt de părere că Dansul Dragonilor – sau o luptă similară – era de neevitat.

Dar asta nu se putea ști în primii ani ai domniei lui Jaehaerys, pentru că, în prinții Aemon și Baelon, Înălțimea Sa avea proverbiala pereche „moștenitor și înlocuitor” și rareori mai fusese Ținutul binecuvântat cu doi prinți mai destoinici. În 62 D.C., la vârsta de șapte ani, Aemon a fost uns oficial ca prinț de Piatra Dragonului și moștenitor al Tronului de Fier. A devenit cavaler la șaptesprezece ani, câștigător de turnir la douăzeci și jude și maestru al legilor în consiliul tatălui său la douăzeci și șase. Nu și-a slujit niciodată tatăl ca Mână a Regelui, dar numai fiindcă locul era deja ocupat de septonul Barth, vechiul și cel mai de încredere prieten al lui Jaehaerys, ca și „omul cu care îmi împart strădaniile”. Baelon Targaryen nu era mai puțin destoinic. Prințul mai tânăr devenise cavaler la șaisprezece ani și se însurase la optsprezece. Deși între el și Aemon exista o neîncetată rivalitate, nimeni nu se îndoia de dragostea care îi lega. Succesiunea părea solidă ca o stâncă.

Stânca a început să crape în 92 D.C., când Aemon, prinț de Piatra Dragonului, a fost ucis de săgeata slobozită de o arbaletă myrisheană

și destinată omului de lângă el. Regele și regina l-au plâns, așa cum l-a plâns întregul ținut, dar nimeni n-a fost mai îndurerat decât prințul Baelon, care a plecat de îndată spre Tarth, unde și-a răzbunat fratele scufundând corăbiile myrishene. Când s-a întors la Debarcaderul Regelui, mulțimea l-a întâmpinat ca pe un erou, aclamându-l, iar tatăl său, regele, l-a îmbrățișat și l-a făcut prinț de Piatra Dragonului și moștenitor al Tronului de Fier. A fost o hotărâre pe placul tuturor. Norodul îl iubea pe Baelon cel Viteaz, iar lorzii din Ținut îl considerau succesorul firesc al fratelui său.

Însă prințul Aemon avea un copil; fiica lui, Rhaenys, născută în 74 D.C., crescuse, devenind o tânără femeie inteligentă, destoinică și frumoasă. În 90 D.C, la vârsta de șaisprezece ani, s-a măritat cu amiralul regelui și maestrul corăbiilor sale, Corlys din casa Velaryon, Lordul Valurilor, numit și Șarpele Mărilor, după numele celei mai faimoase dintre numeroasele sale corăbii. Mai mult decât atât, când a murit tatăl ei, prințesa Rhaenys era grea. Oferindu-i Piatra Dragonului lui Baelon, regele Jaehaerys nu o dăduse deoparte doar pe Rhaenys, ci și pe copilul ei nenăscut, poate băiat.

Hotărârea regelui respecta un obicei bine împământenit. Aegon Cuceritorul fusese primul conducător al celor Șapte Regate, nu sora lui Visenya, cu doi ani mai vârstnică. Jaehaerys însuși îi urmase la tron unchiului său uzurpator, deși, dacă s-ar fi ținut cont doar de ordinea nașterii, sora lui, Rhaena, ar fi avut mai multe drepturi. Jaehaerys nu alesese fără chibzuință; se știe că a discutat despre asta cu consiliul său restrâns. A cerut fără îndoială părerea septonului Barth, așa cum făcea pentru tot ce era foarte important, iar vederile Marelui Maester Elysar atârnau întotdeauna greu în balanță. Amândoi au fost de acord. Baelon, un cavaler cu experiență, de treizeci și cinci de ani, era mult mai potrivit pentru guvernare decât prințesa Rhaenys, de optsprezece ani, sau decât bebelușul ei nenăscut (care putea fi băiat sau nu; pe de altă parte, prințul Baelon avea deja doi fii, Viserys și Daemon). S-a ținut cont și că Baelon cel Viteaz era îndrăgit de norod.

Unii au fost împotrivă. Rhaenys și-a arătat nemulțumirea înaintea tuturor.

— Îi răpești fiului meu ceea ce i se cuvine prin naștere, i-a spus ea regelui, cu o mână pe pântecul rotunjit.

Soțul ei, Corlys Velaryon, s-a înfuriat atât de tare, încât a renunțat la rangul său de amiral și la locul din consiliul restrâns și a dus-o pe prințesă pe Driftmark. Lady Jocelyn din Casa Baratheon, mama lui Rhaenys, s-a mâniat de asemenea, ca și fratele ei, Boremund, lord de Capătul Furtunii.

Cea mai de seamă dintre nemulțumiți a fost Buna Regină Alysanne, care își ajutase ani de-a rândul soțul să domnească asupra celor Șapte Regate, pentru ca acum s-o vadă pe fiica fiului ei dată deoparte, doar

fiindcă nu era bărbat.

— Un domnitor are nevoie de un cap bun și de o inimă curată, a fost faimoasa replică dată de ea regelui. Mădularul nu e esențial. Dacă Înălțimea Ta crede într-adevăr că mintea femeilor e prea slabă ca să poată conduce, e clar că de-acum nu mai ai nevoie de mine.

Și astfel regina Alysanne a părăsit Debarcaderul Regelui, ca să se îndrepte spre Piatra Dragonului, purtată de Silverwing. Ea și regele Jaehaerys au stat despărțiți doi ani, iar acest răstimp de înstrăinare a rămas în cronici sub numele de A doua Ceartă.

Regele cel Bătrân și Buna Regină s-au împăcat din nou în 94 D.C, mulțumită fiicei lor Maegelle, dar nu s-au pus niciodată de acord în privința succesiunii. Regina a murit în 100 D.C., răpusă de o boală care i-a istovit trupul, măcinându-i carnea de pe oase, dar până atunci a continuat să repete că nepoata sa Rhaenys și copiii ei au fost nedreptățiți, văduviți de ceea ce li se cuvenea prin naștere. „Băiatul din pântec”, copilul nenăscut aflat în centrul atâtor dispute, s-a dovedit a fi fată când a venit pe lume, în 93 D.C. Mama ei a numit-o Laena. În anul următor, Rhaenys i-a dăruit un frate, Laenor. Între timp, prințul Baelon a fost declarat oficial moștenitor, dar casele Velaryon și Baratheon au continuat să se agațe de convingerea că tânărul Laenor avea mai multe drepturi la Tronul de Fier, iar câțiva susțineau drepturile surorii lui mai mari, Laena, și pe ale mamei lor, Rhaenys.

În ultimii ani ai vieții sale, zeii i-au dat reginei Alysanne mai multe lovituri crude, despre care am povestit mai înainte. Totuși, în aceeași ani, Înălțimea Sa a avut parte, pe lângă necazuri, și de bucurii, iar cele mai importante au fost nepoții ei. Au fost și nunți. În 93 D.C a luat parte la nunta celui mai mare fiu al prințului Baelon, Viserys, cu lady Aemma din Casa Arryn, fiica de unsprezece ani a răposatei prințese Daella (căsătoria s-a consumat abia după ce a înflorit mireasa, doi ani mai târziu). În 97 D.C., Buna Regină l-a văzut pe al doilea fiu al lui Baelon, Daemon, luând-o de soție pe lady Rhea din Casa Royce, moștenitoarea străvechiului castel Runestone din Vale.

Și marele turnir organizat la Debarcaderul Regelui în 98 D.C., pentru sărbătorirea celui de-al cincizecilea an de domnie a regelui Jaehaerys, a încântat cu siguranță inima reginei, căci cei mai mulți dintre copiii ei supraviețuitori, nepoții și strănepoții s-au întors să ia parte la ospețe și la festivități. S-a spus, pe bună dreptate, că de la Urgia din Valyria nu mai fuseseră văzuți atât de mulți dragoni în același loc și în același timp. Ultima înfruntare, în care doi cavaleri din Garda Regelui, ser Ryam Redwyne și ser Clement Crabb, au rupt treizeci de lănci înainte ca regele Jaehaerys să-i declare pe amândoi campioni, a fost considerată cea mai frumoasă luptă dintr-un turnir văzută vreodată în Westeros.

Însă, la două săptămâni după încheierea turnirului, septonul Barth, vechiul prieten al regelui, a încetat din viață fără suferință, în somn, după ce slujise cu dibăcie, ca Mână, timp de douăzeci și unu de ani. Jaehaerys l-a ales în locul lui pe Lordul Comandant al Gărzii sale, dar ser Ryam Redwyne nu era septonul Barth și îndemânarea sa în lupta cu lancea i-a fost de prea puțin folos pentru a face față îndatoririlor Mâinii.

— Anumite probleme nu pot fi rezolvate lovindu-le cu un băț, a spus Marele Maester Allar și replica a devenit celebră.

Înălțimea Sa n-a avut încotro, după un an n-a putut decât să-l înlocuiască pe ser Ryam. Ca înlocuitor l-a ales pe fiul său Baelon și, în 99 D.C., prințul de Piatra Dragonului a devenit și Mână a Regelui. S-a descurcat admirabil; deși nu atât de învățat ca septonul Barth, s-a dovedit un bun cunoscător al oamenilor și s-a înconjurat de subordonați și sfătuitori loiali. Atât lorzii, cât și oamenii de rând erau de părere că Ținutul va fi bine cârmuit după urcarea lui Baelon Targaryen pe Tronul de Fier.

Dar n-a fost să fie. În 101 D.C., în timp ce vâna în pădurea regelui, prințul Baelon s-a plâns de un junghi sub coaste. Durerea s-a întețit după întoarcerea în oraș. Pântecul i s-a umflat și s-a întărit, iar durerea a devenit atât de puternică, încât la țintuit în pat. Runciter, noul Mare Maester sosit de curând din Citadelă după ce Allar fusese răpus de apoplexie, a izbutit cumva să-i domolească fierbințeala și să-i ușureze durerea cu lapte de mac, dar starea prințului a continuat să se înrăutățească. În a cincea zi a bolii, Baelon a murit în dormitorul său din Turnul Mâinii, cu tatăl lui alături, ținându-l de mână. După deschiderea leșului, Marele Maester Runciter a pus moartea pe seama unei rupturi a viscerelor.

Toată suflarea din cele Șapte Regate l-a plâns pe Baelon cel Viteaz, dar nimeni mai mult decât regele Jaehaerys. De data asta, când a aprins rugul funerar al fiului său, nici măcar n-a mai avut-o, ca alinare, pe iubita sa soție alături. Regele cel Bătrân nu mai fusese niciodată atât de singur. Și s-a văzut din nou pus în fața unei dileme supărătoare, fiindcă succesiunea redevenise îndoielnică. Cu amândoi moștenitorii săi indiscutabili morți și arși de flăcările rugului, nu mai exista un succesor evident la Tronul de Fier… dar nu se putea spune că lipseau pretendenții.

Baelon și sora sa Alyssa avuseseră trei fii. Doi dintre aceștia, Viserys și Daemon, erau în viață. Dacă Baelon s-ar fi urcat pe Tronul de Fier, Viserys i-ar fi urmat fără să-i pună nimeni legitimitatea la îndoială, însă tragica moarte a prințului moștenitor la vârsta de patruzeci și patru de ani tulburase claritatea succesiunii. Pretențiile prințesei Rhaenys și ale fiicei sale, Laena Velaryon, se făceau din nou auzite… și chiar dacă puteau fi nesocotite pentru că erau femei, în

fața fiului lui Rhaenys, Laenor, nu stătea o astfel de piedică. Laenor Velaryon era bărbat și pretențiile sale se puteau întemeia pe faptul că descindea din fiul mai mare al regelui Jaehaerys, pe când băieții lui Baelon erau urmașii celui de-al doilea fiu.

Mai mult decât atât, regele Jaehaerys mai avea un fiu supraviețuitor Vaegon, arhimaester în Citadelă, deținător al inelului, al toiagului și al măștii de aur galben. Rămas în cronici ca Vaegon cel fără dragon, fusese dat uitării de aproape toată lumea din cele Șapte Regate. Deși nu avea decât patruzeci de ani, era palid și firav, un om al cărților, iubitor al alchimiei, al astronomiei, al matematicii și al altor arte misterioase. Nici în copilărie nu fusese pe placul tuturor. Puțini îl considerau o alegere potrivită ca succesor la Tronul de Fier.

Și totuși Jaehaerys s-a întors către Arhimaesterul Vaegon, chemându-și ultimul fiu la Debarcaderul Regelui. Ce s-a petrecut între ei doi rămâne subiect de dispute. Unii spun că regele i-a oferit tronul și că Vaegon a refuzat. Alții susțin că regele n-a făcut altceva decât să-i ceară sfatul. După cum s-a aflat la Curte, Corlys Velaryon își masa oamenii și corăbiile la Driftmark, să „apere drepturile" fiului său Laenor, pe când Daemon Targaryen, un tânăr iute din fire și arțăgos, își adunase propriul grup de săbii jurate ca să-l susțină pe fratele său Viserys. Indiferent pe cine ar fi ales Regele cel Bătrân, ar fi izbucnit o luptă aprigă pentru succesiune. Fără îndoială că de aceea Înălțimea Sa a adoptat cu înflăcărare soluția propusă de Arhimaesterul Vaegon.

Regele Jaehaerys a dat de veste că are de gând să convoace Marele Consiliu, ca să discute, să dezbată și în final să ia o hotărâre în privința succesiunii. Nu doar toți înalții lorzi, ci și toți cei mărunți erau invitați să ia parte, alături de maesteri din Citadela Orașului Vechi și de septe și septoni care să vorbească în numele credinței. Pretendenții aveau să-și susțină cazul în fața adunării, a decretat Înălțimea Sa. El avea să respecte hotărârea consiliului, oricare ar fi fost aceasta.

S-a stabilit că adunarea se va ține la Harrenhal, cel mai mare castel din Ținut. Nimeni nu știa cât de mulți lorzi vor veni, deoarece un astfel de consiliu nu se mai întrunise niciodată, dar s-a socotit că e prudent să fie loc pentru găzduirea unui număr de cel puțin cinci sute de nobili și a escortelor lor. Au venit peste o mie. A fost nevoie de o jumătate de an ca să se strângă cu toții (câțiva au sosit când consiliul deja își încheiase dezbaterile).

Nici măcar Harrenhalul nu putea adăposti atâția oameni, căci fiecare lord era însoțit de o suită alcătuită din cavaleri, scutieri, grăjdari, bucătari și slujitori. Tymond Lannister, lordul de Casterly Rock, a adus cu el trei sute de oameni. Pentru a nu fi întrecut, lordul Matthos Tyrell de Highgarden a venit cu cinci sute.

Lorzii au sosit din toate colțurile Ținutului, de la Hotarele

Dornishene până la umbra Zidului și de la Trei Surori până la Insulele de Fier. Evenstarul din Tarth a fost acolo, ca și lordul de Lumina Singuratică. Din Winterfell a venit lordul Ellard Stark, din Riverrun lordul Grover Tully, din Vale Yorbert Royce, regent și protector al tinerei Jeyne Arryn, lady de Eyrie. Până și dornishenii au avut reprezentanți; prințul de Dorne și-a trimis la Harrenhal, ca observatori, fiica și douăzeci de cavaleri. Înaltul Septon a venit din Orașul Vechi ca să binecuvânteze adunarea. Tot soiul de negustori au venit la Harrenhal cu sutele. Cavalerii rătăcitori și mercenarii au apărut cu speranța că vor găsi în slujba cui să-și pună săbiile, pungașii au dat buzna în căutare de bani, iar femeile bătrâne și fetele tinere în căutare de soți. Tâlhari și curve, spălătorese și vivandiere, menestreli și saltimbanci au venit dinspre răsărit, apus, miazănoapte și miazăzi. În jurul zidurilor Harrenhalului și pe marginile lacului s-a înălțat un oraș de conuri, întinzându-se pe mai multe leghe în toate direcțiile. Pentru o vreme, Harrenhalul a fost, ca mărime, al patrulea oraș din Ținut, după Orașul Vechi, Debarcaderul Regelui și Lannisport.

Lorzii adunați au luat în considerare și au cântărit, cu băgare de seamă, nu mai puțin de paisprezece revendicări. Din Essos au venit trei pretendenți rivali, nepoți ai regelui Jaehaerys aduși pe lume de fiica lui Saera, fiecare având un alt tată. Se spune că unul era imaginea vie a bunicului său la vârsta tinereții. Un altul, bastard al unui triarh din Vechiul Volantis, a sosit cu saci plini cu aur și cu un elefant pitic. Darurile generoase oferite unora dintre lorzii mai săraci i-au fost fără îndoială de folos. Elefantul s-a dovedit mai puțin util. (Prințesa Saera era în viață și îi mergea bine în Volantis și nu avea decât treizeci și patru de ani; revendicând tronul, ar fi avut cu siguranță mai multe șanse decât oricare dintre bastarzii ei, dar a preferat să n-o facă. „Îmi am propriul regat aici”, a spus, când a fost întrebată dacă are de gând să se întoarcă în Westeros.) Un alt pretendent a adus un snop de pergamente care demonstrau că descinde din Gaemon cel Glorios, cel mai măreț din lorzii Targaryen care stăpâniseră Piatra Dragonului înainte de Cucerire, printr-una dintre fiicele mai mici ale acestuia, măritată cu un lord mărunt, cu șapte generații înainte. A mai fost și un soldat robust, cu părul roșu, care pretindea că e fiul bastard al lui Maegor cel Crud. Ca dovadă, a adus-o pe mama lui, bătrâna fiică a unui hangiu, care a spus că fusese cândva siluită de Maegor. (Lorzii au dat crezării că o siluise, dar nu și că o lăsase grea.)

Marele Consiliu a deliberat vreme de treisprezece zile. Cererile prea puțin justificate înfățișate de nouă pretendenți de mai mică însemnătate au fost cântărite și respinse (unul dintre aceștia, un cavaler rătăcitor care s-a dat drept fiu natural al lui Jaehaerys însuși, a fost arestat și întemnițat după ce regele l-a dat în vileag, dovedind că

e mincinos). Arhimaesterul Vaegon a fost respins ca urmare a legămintelor sale, iar prințesa Rhaenys și fiica ei din pricina sexului lor, așa că n-au mai rămas decât doi pretendenți care să se bucure de o susținere masivă: Viserys Targaryen, fiul cel mare al prințului Baelon, și Laenor Velaryon, fiul prințesei Rhaenys și nepotul prințului Aemon. Viserys era nepotul Regelui celui Bătrân, iar Laenor, strănepotul lui. Dreptul primului născut îl favoriza pe Laenor, iar dreptul celei mai apropiate rude, pe Viserys. Viserys fusese, totodată, și ultimul Targaryen care zburase cu Balerion… deși, după moartea Terorii Negre în 94 D.C., nu se mai urcase niciodată pe un alt dragon, pe când băiețelul Laenor încă nu zburase cu tânărul său dragon, o fiară superbă, gri cu alb, pe care o numise Seasmoke.

Pe de altă parte, Viserys își moștenea dreptul la tron prin intermediul tatălui său, iar Laenor prin intermediul mamei sale, și cei mai mulți lorzi considerau că descendența pe linie bărbătească trebuie să fie mai presus decât cea pe linie femeiască. Mai mult decât atât, Viserys era un bărbat de douăzeci și patru de ani, iar Laenor, un băiat de șapte ani. Din toate aceste motive, revendicarea lui Laenor era, în general, privită drept mai puțin întemeiată decât a lui Viserys, însă mama și tatăl băiatului erau puternici și influenți, așa că nu putea fi respinsă cu desăvârșire.

Poate că e locul potrivit pentru adăugarea câtorva cuvinte despre tatăl lui Laenor, Corlys din Casa Velaryon, Lordul Valurilor și stăpânul Driftmarkului, celebru în cântece și istorisiri sub numele de Șarpele Mărilor și cu siguranță una dintre cele mai ieșite din comun figuri ale vremii sale. Nobilii din Casa Velaryon, de legendară obârșie valyriană, veniseră în Westeros chiar înaintea Targaryenilor și, dacă istoriei familiei lor i se poate da crezare, se stabiliseră în Defileu preferând mai joasa și mai fertila insulă Driftmark (numită astfel datorită lemnului plutitor11 adus zi de zi de valuri pe țărmurile sale), nu stâncoasa și fumegătoarea sa vecină, Piatra Dragonului. Deși nu călăriseră niciodată dragoni, Velaryonii rămăseseră, veacuri de-a rândul, cei mai vechi și cei mai fideli aliați ai Targaryenilor. Elementul lor era marea, nu văzduhul. Corăbiile Casei Velaryon purtaseră oștenii lui Aegon de cealaltă parte a Golfului Apei Negre în timpul Cuceririi, iar apoi alcătuiseră cea mai mare parte a flotei regale. În primul veac de domnie a Casei Targaryen, atât de mulți Lorzi ai Valurilor făcuseră parte din consiliul restrâns ca maeștri ai corăbiilor, încât această demnitate era considerată de toată lumea aproape ereditară.

Chiar și în comparație cu asemenea înaintași, Corlys Velaryon era un bărbat aparte, pe cât de inteligent, pe atât de neobosit, pe cât de aventuros, pe atât de ambițios. Era o tradiție ca fiilor calului de mare (blazonul Casei Velaryon) să li se trezească din fragedă tinerețe gustul

unei vieți de năier, dar niciun Velaryon dinainte sau de după el n-a mai fost atât de nerăbdător să plece pe mare ca băiatul căruia avea să i se spună Șarpele Mărilor. A traversat pentru prima oară Marea Îngustă la vârsta de șase ani, când a mers la Pentos împreună cu un unchi. Pe urmă a făcut astfel de călătorii în fiecare an. Dar nu ca pasager; se urca pe catarge, făcea noduri, freca punțile, vâslea, călăfătuia, ridica și cobora pânzele, stătea pe gabie, învăța să navigheze și să manevreze cârma. Căpitanii lui spuneau că nu mai văzuseră niciodată un astfel de corăbier înnăscut.

La șaisprezece ani, devenise el însuși căpitan, dusese un vas de pescuit numit *Regina codului* de la Driftmark la Piatra Dragonului și înapoi. În anii care au urmat, a navigat pe corăbii din ce în ce mai mari și mai iuți și a făcut călătorii din ce în ce mai lungi și mai primejdioase. A înconjurat, pe mare, partea de miazăzi a Westerosului, ca să vadă Orașul Vechi, Lannisportul și Lordsportul de pe insula Pyke. A navigat până la Lys, Tyrosh, Pentos și Myr. Cu *Fecioara Verii* a mers la Volantis și în Insulele Verii, iar cu *Lupul de Gheață* s-a îndreptat spre miazănoapte și a ajuns la Braavos, apoi la Rondul-de-Est-la-Mare și la Sălașul Aspru, înainte de a se întoarce, ca să străbată Marea Tremurătoare către Lorath și Portul Ibben. Într-o călătorie de mai târziu, el și *Lupul de Gheață* au navigat din nou către miazăzi, căutând o bănuită cale de trecere prin nordul Westerosului, dar n-au dat decât de mări înghețate și de blocuri de gheață cât munții.

Călătoriile lui celebre sunt cele făcute cu corabia pe care a conceput-o și a construit-o singur, *Șarpele Mărilor*. Negustorii din Orașul Vechi și din Arbor ajungeau adesea până la Qarth în căutare de mirodenii, mătăsuri și alte comori, însă, cu *Șarpele Mărilor,* Corlys Velaryon, a fost primul care a mers mai departe, a trecut prin Porțile de Jad și a ajuns la Yi Ti și pe insula Leng, de unde s-a întors cu o încărcătură atât de bogată dc mătase și mirodenii încât a dublat brusc averea Casei Velaryon. În a doua călătorie cu *Șarpele Mărilor,* a ajuns chiar mai departe, până la Asshai lângă Umbră; în a treia, s-a aventurat pe Marea Tremurătoare și a devenit primul om din Westeros care a navigat până la cele O Mie de Insule și a călcat pe țărmurile sumbre și reci ale regatului N'ghai și ale ținutului Mossovy.

Șarpele Mărilor a făcut, în total, nouă călătorii. În cea de-a noua, ser Corlys și-a dus corabia din nou în Qarth, încărcată cu îndeajuns de mult aur ca să cumpere alte douăzeci și să le încarce pe toate cu șofran, piper, nucșoară, elefanți și valuri din cea mai fină mătase. Numai paisprezece corăbii din această flotă au ajuns cu bine la Driftmark și elefanții au murit pe mare, dar chiar și așa călătoria i-a adus un câștig atât de mare, încât Casa Velaryon a ajuns cea mai bogată din cele Șapte Regate, punându-i în umbră pe Hightoweri și Lannisteri, deși doar pentru puțin timp.

Ser Corlys i-a dat acestei bogății o bună întrebuințare când bătrânul său bunic s-a stins din viață, la vârsta de optzeci și opt de ani, iar el a devenit Lord al Valurilor. Reședința Casei Velaryon era Castelul Driftmark, un loc întunecos și sumbru, întotdeauna umed și adesea inundat. Lordul Corlys a înălțat un castel nou în partea opusă a insulei. Valul Înalt era construit din aceeași piatră deschisă la culoare ca Eyrie, cu turnurile zvelte încununate cu acoperișuri din plăci de argint care străfulgerau sub razele soarelui. Dimineața și seara, în timpul fluxului, castelul era înconjurat de apă și de Driftmarkul propriu-zis nu-l lega decât un dig. Lordul Corlys a mutat în acest castel nou străvechiul Tron de Lemn Plutitor (un dar de la Regele Merlan, dacă e să dăm crezare legendei).

Șarpele Mărilor a și construit corăbii. Flota regală s-a triplat în anii când a fost el maestrul corăbiilor Regelui cel Bătrân. Chiar și după ce a renunțat la această demnitate, a continuat să construiască ambarcațiuni pentru negoț, cu sau fără vâsle. Sub zidurile întunecate și pătate de sare ale castelului Driftmark, trei sate de pescari de dimensiuni modeste s-au unit, devenind un oraș înfloritor, numit Carena, din pricina numeroaselor șiruri de carene de corăbii aflate tot timpul mai jos de castel. În partea cealaltă a insulei, lângă Castelul Înalt, un alt sat a devenit Orașul Mirodeniilor, cu cheiurile de descărcare și docurile ticsite de corăbii din Orașele Libere și de dincolo de ele. Aflată de-a curmezișul defileului, insula Driftmark e mai aproape de Marea îngustă decât Duskendale sau Debarcaderul Regelui, așa că Orașul Mirodeniilor a început curând să atragă mărfuri care altminteri s-ar fi îndreptat spre celelalte două porturi, iar Casa Velaryon a devenit tot mai bogată și mai puternică.

Lordul Corlys era ambițios. În timpul celor nouă călătorii cu Șarpele Mărilor s-a străduit fără încetare să meargă tot mai departe, să ajungă unde nu mai ajunsese nimeni înaintea lui, să vadă ce se află dincolo de marginile hărților. Deși înfăptuise multe în viață, era rareori mulțumit, spuneau cei care îl cunoșteau îndeaproape. În Rhaenys Targaryen, fiica și moștenitoarea celui mai mare fiu al Regelui cel Bătrân, își găsise perechea perfectă, o femeie mai cutezătoare, mai frumoasă și mai orgolioasă decât oricare alta din Ținut și o călăreață de dragoni. Lordul Corlys se aștepta ca toți copiii săi să se avânte în văzduh și, într-o bună zi, unul dintre ei să se așeze pe Tronul de Fier.

Nu e surprinzător că Șarpele Mărilor a fost dezamăgit amarnic când prințul Aemon a murit și regele Jaehaerys a dat-o deoparte pe fiica acestuia, Rhaenys, în favoarea unchiului ei, Baelon, Prințul Primăverii. Însă acum se părea că se întorsese din nou roata, și nedreptatea putea fi îndreptată. Așa că lordul Corlys și soția sa, prințesa Rhaenys, au sosit cu mare pompă la Harrenhal, unde s-au folosit de bogăția și de

influența Casei Velaryon pentru a convinge adunarea lorzilor că fiul lor, Laenor, ar trebui recunoscut drept moștenitor al Tronului de Fier. I-au susținut și alți nobili, printre care s-au numărat: lordul de Capătul Furtunii, Boremund Baratheon (unchiul lui Rhaenys și străunchiul lui Laenor), lordul Stark de Winterfell, lordul Manderly de Portul Alb, lordul Dustin de Barrow- town, lordul Blackwood de Raventree, lordul Bar Emmon de Sharp Point, lordul Celtigar de Insula Cleștilor.

Dar n-au fost nicidecum destui. Deși atât lordul, cât și lady Velaryon au fost iscusiți la vorbă și largi la pungă în încercarea lor de a-și favoriza fiul, hotărârea Marelui Consiliu nu s-a aflat nicio clipă cu adevărat în cumpănă. Balanța s-a înclinat impresionant de mult când lorzii adunați l-au desemnat pe Viserys Targaryen ca moștenitor legitim al tronului. Deși maesterii care au făcut numărătoarea n-au dezvăluit niciodată cifrele exacte, pe urmă s-a zvonit că Marele Consiliu l-a votat pe Viserys cu o majoritate de peste douăzeci la unu.

Regele Jaehaerys n-a luat parte la dezbateri, dar, când a aflat verdictul, le-a mulțumit lorzilor pentru efortul lor și, simțindu-se ușurat, i-a conferit nepotului său Viserys titlul de prinț de Piatra Dragonului. Capătul Furtunii și Driftmark au acceptat hotărârea, deși scrâșnind din dinți; votul fusese atât de covârșitor, încât până și tatăl și mama lui Laenor și-au dat seama că n-au sorți de izbândă. În ochii multora, Marele Consiliu din anul 101 D.C. a însemnat un precedent bătut în cuie în privința succesiunii: oricare ar fi fost gradul de rudenie, Tronul de Fier al Westerosului nu putea fi nici moștenit de o femeie, nici de descendenții de parte bărbătească ai unei femei.

Despre ultimii ani de domnie ai regelui Jaehaerys nu sunt multe de spus. Baelon fusese atât Mână a Regelui, cât și prinț de Piatra Dragonului, dar, după moartea lui, Înălțimea Sa a preferat să separe aceste demnități. Ca nouă Mână, l-a chemat pe ser Otto Hightower, fratele mai mic al lordului Hightower din Orașul Vechi. Ser Otto și-a adus la Curte soția și copiii și l-a slujit pe rege cu credință în anii care i-au mai rămas acestuia de trăit. Pe măsură ce a început să-și piardă puterea și limpezimea minții, Regele cel Bătrân a fost tot mai des țintuit la pat. Alicent, isteața fiică de cincisprezece ani a lui ser Otto, a devenit însoțitoarea nelipsită a Înălțimii Sale; îi aducea mâncarea, îi citea, îl ajuta să se îmbăieze și să se îmbrace. Regele cel Bătrân o confunda adesea cu câte una dintre fetele sale, pe al cărei nume o striga; când i s-a apropiat sfârșitul, a căpătat convingerea că e fiica lui Saera, întoarsă la el de dincolo de Marea Îngustă.

În anul 103 D.C., regele Jaehaerys a încetat din viață în patul său, în vreme ce Alicent îi citea din *Istoria Fantastică* a septonului Barth. Înălțimea Sa avea șaizeci și nouă de ani și domnise asupra celor Șapte Regate de la paisprezece ani, când urcase pe Tronul de Fier. Trupul i-a fost ars în Groapa Dragonului, iar cenușa i-a fost îngropată la Piatra

Dragonului, alături de a Bunei Regine Alysanne. L-a jelit întregul Westeros. Chiar și în Dorne, care nu se aflase sub cârmuirea sa, l-au plâns bărbații, iar femeile și-au sfâșiat veșmintele.

Respectând dorința lui și hotărârea Înaltului Consiliu din 101 D.C., nepotul său Viserys i-a urmat, urcând pe Tronul de Fier ca Viserys Targaryen Întâiul. În momentul înscăunării sale, avea douăzeci și șase de ani. Era însurat de zece ani cu o verișoară, lady Aemma din Casa Arryn, ea însăși nepoată a Regelui celui Bătrân și a Bunei Regine Alysanne, prin mama sa, răposata prințesă Daella (moartă în 82 D.C.). De când se cununase, lady Aemma pierduse mai multe sarcini și un fiu încă în leagăn (unii maesteri erau de părere că se măritase și consumase căsătoria prea devreme), dar dăduse totuși naștere unei fete sănătoase, Rhaenyra (venită pe lume în 97 D.C.). Atât regele, cât și regina își iubeau nebunește fiica, singurul lor copil în viață.

Mulți consideră domnia regelui Viserys Întâiul o culme a puterii Targaryenilor în Westeros. Fără nicio îndoială, existau mai mulți prinți și lorzi care puteau pretinde că sunt din sângele dragonului decât în orice altă epocă, dinainte sau de după. Deși au continuat să-și respecte obiceiul tradițional de a se cununa frate cu soră, unchi cu nepoată, văr cu verișoară ori de câte ori a fost cu putință, s-au încheiat și în afara familiei regale căsătorii importante, ale căror vlăstare aveau să joace roluri de seamă în războiul ce se apropia. Existau și mai mulți dragoni decât înainte și mai multe femele depuneau ouă cu regularitate. Nu ieșeau pui din toate, dar din destule, iar tații și mamele își făcuseră obiceiul să pună în leagănele prinților nou-născuți ouă, respectând tradiția începută de prințesa Rhaena cu mulți ani în urmă; copiii astfel binecuvântați își înfiripau întotdeauna o legătură cu puii ieșiți din acele ouă și deveneau călăreți de dragoni.

Viserys Targaryen Întâiul avea o fire generoasă și prietenoasă și era iubit de regi și de norod deopotrivă. Domnia Regelui celui Tânăr, cum i-au spus oamenii de rând când a urcat pe tron, a fost pașnică și prosperă. Generozitatea Înălțimii sale era legendară, iar Fortăreața Roșie a devenit un loc al cântecului și al splendorilor. Regele Viserys și regina Aemma găzduiau numeroase ospețe și tumiruri și le împărțeau favoriților lor, cu dărnicie, aur, funcții înalte și onoruri.

În centrul distracțiilor, apreciată și adorată de toată lumea, era prințesa Rhaenyra, singurul lor copil supraviețuitor, o fetiță pe care menestrelii de la Curte o supranumiseră „Deliciul Ținutului”. La urcarea tatălui ei pe Tronul de Fier, Rhaenyra Targaryen nu avea decât șase ani, dar era o copilă de o istețime rară, strălucitoare, cutezătoare și frumoasă, frumoasă cum numai cineva din sângele dragonilor poate fi. La șapte ani a devenit călăreață de dragoni, purtată în văzduh de o femelă tânără, numită de ea Syrax, după o zeiță din Valyria. La opt ani, slujea ca paharnic… dar numai pentru

tatăl ei, regele. De aceea, la masă, în timpul turnirurilor și la Curte, regele Viserys era rareori văzut fără fiica lui alături.

Corvoada guvernării a fost lăsată pe umerii consiliului restrâns al regelui și ai Mâinii sale. Ser Otto Hightower rămăsese în continuare deținătorul acestei demnități, slujindu-l pe nepot așa cum îl slujise pe bunic; un bărbat destoinic, după cum recunoștea toată lumea, deși mulți îl găseau orgolios, grosolan și trufaș. Pe măsură ce se învechea în înalta sa funcție, ser Otto devenea tot mai poruncitor, sau cel puțin așa se spunea, și mulți lorzi din marea nobilime și prinți au ajuns să-i poarte pică pentru deprinderile lui și să-l invidieze pentru că putea fi mereu în preajma Tronului de Fier.

Dintre potrivnicii săi, cel mai important era Daemon Targaryen, ambițiosul, năvalnicul și capriciosul frate mai mic al regelui. Pe cât de încântător, pe atât de iute la mânie, prințul Daemon își dobândise pintenii de cavaler la șaisprezece ani, când însuși Regele cel Bătrân i-o dăruise pe Sora Întunecată, ca recunoaștere a curajului și a îndemânării sale. Se însurase cu lady de Runestone în 97 D.C., în timpul domniei Regelui celui Bătrân, dar căsătoria nu se dovedise a fi un succes. Prințul Daemon se plictisea în Valea lui Arryn („în Vale, bărbații se împreunează cu oile", scria el. „Nu li se poate găsi nicio vină. Oile sunt mai frumoase decât femeile lor.") și a început să-i displacă soția lui, pe care-o numea „nemernica mea de bronz", din pricina armurii de bronz cu rune, purtată de lorzii din Casa Royce. După urcarea fratelui său pe tron, Daemon a cerut să-i fie desfăcută căsătoria. Viserys i-a respins cererea, dar i-a îngăduit să se întoarcă la Curte, unde a intrat în consiliul restrâns ca maestru al banilor din 103 până în 104, și apoi ca jude, pentru o jumătate de an, în 104.

Însă cârmuirea Ținutului îl plictisea pe acel prinț războinic. S-a descurcat mult mai bine după ce Viserys l-a numit Comandant al Gărzii Orașului. Daemon a găsit oștenii din gardă prost înarmați și îmbrăcați în vechituri și în zdrențe. I-a dat fiecăruia câte un pumnal, o sabie scurtă și o bâtă, i-a înveșmântat în zale negre (căpitanii au primit și platoșe) și mantii lungi, aurii, pe care le puteau purta cu mândrie. De atunci, bărbaților din Garda Orașului li se spune „mantii aurii".

Prințul Daemon s-a dedicat cu înflăcărare misiunii gărzii și patrula adesea pe străzile din Debarcaderul Regelui alături de oamenii săi. A făcut mai multă ordine în oraș, nimeni nu se putea îndoi de asta, dar a impus-o cu brutalitate. Îi făcea mare plăcere să taie mâinile hoților de buzunare, să jugănească siluitorii și să cresteze nasurile tâlharilor și, în primul său an de comandant, a ucis trei bărbați în încăierările de pe străzi. În scurt timp, a ajuns să fie bine-cunoscut în toate locurile rău famate din Debarcaderul Regelui. A devenit o apariție familiară în cârciumi (unde bea fără să plătească) și speluncile cu jocuri de noroc

(de unde pleca întotdeauna cu mai mulți bani decât avusese la intrare). Deși a încercat nenumărate târfe din lupanarele orașului și se spune că-i făcea o deosebită plăcere să defloreze fecioare, o anumită dansatoare lysenă a devenit curând favorita lui. Se numea Mysaria, dar rivalele și dușmanii îi spuneau Mizeria, Viermele Alb.

Fiindcă regele Viserys n-avea niciun fiu în viață, Daemon se considera moștenitorul legitim al Tronului de Fier și râvnea titlul de prinț de Piatra Dragonului, pe care Înălțimea Sa refuza să i-l dea… dar, la sfârșitul anului 105 D.C., era cunoscut printre prieteni drept Prințul Orașului, iar printre oamenii de rând drept lordul de Fundătura Puricilor. Deși nu și-l dorea ca succesor, regele continua să-și iubească fratele mai mic și se grăbea să-l ierte pentru numeroasele ofense.

Și prințesa Rhaenyra își adora unchiul, fiindcă era foarte atent cu ea. Ori de câte ori traversa Marea îngustă purtat de dragonul său, se întorcea cu un dar exotic pentru nepoată. Pe măsura trecerii anilor, regele se înmuiase și se îngrășase. După moartea lui Balerion, nu-și mai alesese niciun dragon și nici nu-l încântau turnirurile, vânătoarea sau mânuirea săbiei, pe când prințul Daemon excela în toate aceste privințe și părea să fie tot ce nu era fratele lui: zvelt și dur, luptător renumit, energic, cutezător și nu puțin primejdios.

Iar acum trebuie să mă abat de la subiect ca să vorbesc despre istorisirile pe care mă bizui, pentru că multe dintre cele ce au urmat de aici încolo s-au petrecut în spatele ușilor închise, în intimitatea caselor scărilor, în săli de consiliu și în dormitoare. Și probabil că niciodată nu se va afla întregul adevăr. Avem, firește, cronicile scrise de Marele Maester Runciter și de succesorii săi, ca și multe hrisoave de la Curte, toate decretele și proclamațiile regelui, dar acestea spun numai o mică parte a poveștii. Pentru a afla restul, trebuie să căutăm cuvinte scrise cu zeci de ani mai târziu, de copiii și nepoții celor care au luat parte la evenimentele din acele vremuri; lorzi și cavaleri care povestesc fapte la care au fost martori înaintașii lor, amintiri ale servitorilor bătrâni despre scandalurile din tinerețea lor, istorisite la a treia mână. Toate acestea sunt de folos, desigur, dar între fapte și momentul când s-a scris despre ele s-a scurs atât de mult timp, încât în poveste s-au strecurat, inevitabil, confuzii și contradicții. Iar amintirile sunt uneori în dezacord între ele.

Din nefericire, același lucru se poate spune și despre două istorisiri la prima mână ajunse până la noi. Septonul Eustace, care a slujit în septul regal din Fortăreața Roșie în cea mai mare parte a răstimpului despre care vorbim și a fost urcat în rândurile Celor Mai Cucernici, a scris cea mai amănunțită istorisire a faptelor. Confident și confesor al regelui Viserys și al reginelor sale, s-a aflat pe o poziție care i-a permis să afle multe și mărunte despre tot ce se petrecea. Nici nu s-a sfiit să

consemneze cele mai șocante și mai obscene zvonuri și acuzații, deși, în cea mai mare parte, *Domnia regelui Viserys, Primul pe Numele Său, și Dansul Dragonilor care a urmat,* rămâne o cronică decentă și, cumva, plictisitoare.

Pentru a echilibra însemnările lui Eustace, avem *Mărturia lui Ciupercă,* întemeiată pe istorisirea verbală a nebunului Curții (așternută pe pergament de un scrib ce și-a trecut sub tăcere numele), care făcea din când în când giumbușlucuri pentru amuzamentul regelui Viserys, al prințesei Rhaenyra și al ambilor Aegoni, al doilea și al treilea. Pitic, de aproape un metru înălțime, cu un cap imens (și, jură el, cu mădularul de o și mai impresionantă imensitate), Ciupercă era considerat slab de minte, așa că regii, prinții și lorzii nu se osteneau să-și ascundă secretele față de el. Pe când septonul Eustace dezvăluie tainele din dormitoare și lupanare pe tonuri șoptite, învinuitoare, Ciupercă o face delectându-se, iar *Mărturia* lui, alcătuită din povești scurte, dar porcoase, și bârfe, pune cap la cap înjunghieri, otrăviri, trădări, seduceri și orgii. În ce măsură poate fi crezută e o întrebare la care un cronicar onest nu poate spera să afle răspunsul, însă merită să subliniem că regele Baelor cel Binecuvântat a poruncit să fie arse toate exemplarele acestei cronici. Din fericire pentru noi, câteva au scăpat de flăcările lui.

Septonul Eustace și Ciupercă nu sunt întotdeauna de acord asupra amănuntelor și, din când în când, istorisirile lor diferă considerabil una de cealaltă, ca și de hrisoavele Curții și de cronicile Marelui Maester Runciter și ale succesorilor săi. Însă poveștile lor explică multe fapte care altminteri ar părea încâlcite, iar istorisiri mai târzii le confirmă îndeajuns încât să sugereze că includ măcar o anumită parte a adevărului. Rămâne pe seama fiecărui cărturar să decidă ce să creadă și de ce anume să se îndoiască.

Într-o anumită privință, Ciupercă, septonul Eustace, Marele Maester Runciter și toate celelalte mărturii ajunse până la noi sunt întru totul de acord: ser Otto Hightower, Mâna Regelui, nu putea să-l sufere pe fratele acestuia. El l-a convins pe Viserys să-l înlăture pe prințul Daemon din funcția de maestru al banilor și apoi din cea de maestru al legilor, fapte pe care avea să și le regrete în scurt timp. Fiind Comandant al Gărzii Orașului, cu două mii de oameni la ordinele lui, Daemon devenea mai puternic ca niciodată până atunci.

„Prințul Daemon nu trebuie lăsat să ajungă pe Tronul de Fier nici în ruptul capului” i-a scris Mâna fratelui său, lordul de Orașul Vechi. „Ar fi un al doilea Maegor cel crud sau mai rău.” Prin urmare, era dorința lui Otto ca Rhaenyra să-i urmeze la tron tatălui său. „Mai bine Deliciul Ținutului decât lordul de Fundătura Puricilor”, a scris el. Și alții erau de aceeași părere. Dar în fața partizanilor săi stătea o barieră redutabilă. Dacă se ținea cont de precedentul creat de Marele Consiliu

din 101, un pretendent de parte bărbătească avea câștig de cauză în fața unuia de parte femeiască. În absența unui fiu legitim, fratele regelui trecea, în linia succesiunii, înaintea fiicei aceluiași rege, așa cum Baelon fusese preferat în locul lui Rhaenys în 92 D.C.

Cât despre părerea regelui, toate cronicile sunt de acord că Viserys detesta neînțelegerile. Deși nicidecum orb la defectele fratelui său, îndrăgea amintirea băiatului aventuros și fără prejudecăți care fusese Daemon. Spunea adesea că fiica lui îi e marea bucurie a vieții, dar un frate rămâne un frate. S-a străduit în repetate rânduri să facă pace între prințul Daemon și ser Otto, însă dușmănia dintre cei doi se întindea, fără margini, în spatele zâmbetelor prefăcute pe care și le așterneau pe chipuri la Curte. Când era strâns cu ușa în privința succesiunii, regele nu spunea decât că regina îi va dărui cu siguranță un fiu, cât de curând. Iar în 105 D.C. a dat de veste Curții și consiliului restrâns că regina Aemma e din nou grea.

În același an fatidic, ser Criston Cole a fost primit în Garda Regelui, pentru a astupa golul lăsat de moartea legendarului ser Ryam Redwyne. Fiu al unui intendent în slujba lordului Dondarrion de Blackhaven, ser Criston avea douăzeci și trei de ani și era un tânăr cavaler atrăgător. A atras pentru prima oară atenția Curții când a câștigat meleul ținut la Iazul Fecioarelor cu ocazia înscăunării regelui Viserys. În ultimele momente ale luptei, ser Criston a azvârlit-o pe Sora Întunecată din mâna lui Daemon cu o lovitură a buzduganului său cu lanț, încântându-l pe Înălțimea Sa și înfuriindu-l pe prinț. Pe urmă, i-a oferit prințesei Rhaenyra, pe atunci în vârstă de șapte ani, cununa de aur a învingătorului și a rugat-o să-i dea în schimb ceva cu însemnele ei, pe care să-l poată purta în timpul turnirului. În întrecerile individuale, l-a înfrânt din nou pe prințul Daemon și i-a doborât de pe cal pe faimoșii gemeni Cargyll, ser Arryk și ser Erryk, amândoi din Garda Regelui, înainte de a fi învins de lordul Lymond Mallister.

Cu ochii săi de un verde-pal, cu părul negru-cărbune și cu farmecul său înnăscut, Cole a devenit în scurt timp favoritul tuturor doamnelor de la Curte… și printre care nu în cea mai mică măsură al Rhaenyrei Targaryen însăși. Prințesa a fost atât de copleșită de farmecul bărbatului pe care-l numea „cavalerul meu alb”, încât și-a implorat tatăl să-l numească pe ser Criston scutul și protectorul ei personal. Înălțimea Sa i-a făcut pe plac în privința asta, ca și în multe altele. Pe urmă, ser Criston a purtat întotdeauna însemnele ei la turniruri și a fost nelipsit de lângă ea la ospețe și distracții.

La scurt timp după ce a îmbrăcat ser Criston mantia albă, regele Viserys l-a invitat pe Lyonel Strong, lord de Harrenhal, să se alăture consiliului restrâns ca maestru al legilor. Înalt, voinic și chel, lordul Strong avea reputația unui luptător formidabil. Cei care nu-l

cunoșteau îl credeau adesea o brută, luându-i tăcerile și încetineala cu care vorbea drept prostie. Erau departe de adevăr. În tinerețe, lordul Lyonel studiase în Citadelă și-și dobândise șase verigi ale colanului înainte de a decide că viața de maester nu e pentru el. Era un învățat, un cărturar, cunoștea legile celor Șapte Regate de-a fir a păr. De trei ori însurat și de trei ori văduv, lordul de Harrenhal și-a dus la Curte două fiice fecioare și doi fii. Fetele au devenit cameriste ale prințesei Rhaenyra, iar fratele lor mai mare, ser Harwin Strong, supranumit Rupe-Oase, a intrat în rândul Mantiilor Aurii, cu rang de căpitan. Băiatul mai mic, Larys Picior-Strâmb, li s-a alăturat confesorilor regelui.

Așa stăteau lucrurile la Debarcaderul Regelui la sfârșitul anului 105 D.C., când regina Aemma a căzut la pat în Cetățuia lui Maegor și a murit dând naștere fiului pe care Viserys Targaryen și-l dorea de atât de mult timp. Băiatul (numit Baelon, după tatăl regelui) nu i-a supraviețuit mamei sale decât cu o zi, îndurerându-i pe rege și pe toți curtenii… poate în afară de prințul Daemon, care a fost văzut într-un lupanar de pe strada Mătăsii, făcând, alături de bunii lui prieteni de obârșie înaltă, glume de bețiv despre „moștenitorul de o zi”. Când a aflat (legenda spune că târfa care stătea pe genunchii lui Daemon i-a dat de veste, dar dovezile sugerează că a fost, de fapt, unul dintre tovarășii săi de beție, un căpitan al Mantiilor Aurii dornic să ajungă mai sus), Viserys s-a albit la față. Înălțimea Sa s-a săturat în sfârșit de fratele lui nerecunoscător și de ambițiile acestuia.

Doliul după soția și fiul său odată încheiat, regele s-a grăbit să rezolve îndelung amânata problemă a succesiunii. Nesocotind precedentele create de regele Jaehaerys în 92 și de Marele Consiliu în 101, a declarat că fiica sa, Rhaenyra, e moștenitoarea lui legitimă și a făcut-o prințesă de Piatra Dragonului. Pe durata unei ceremonii fastuoase din Debarcaderul Regelui, sute de lorzi au făcut legământ de credință față de Deliciul Ținutului și au jurat să respecte și să apere dreptul ei de moștenitoare, în timp de Rhaenyra stătea la picioarele tatălui ei, pe treapta de jos a Tronului de Fier.

Însă prințul Daemon nu s-a numărat printre ei. Înfuriat de hotărârea fratelui său, a plecat din Debarcaderul Regelui, renunțând la rangul său de comandant al Gărzii Orașului. S-a dus mai întâi la Piatra Dragonului, luând-o pe amanta sa Mysaria cu el, pe spinarea lui Caraxes, fiara zveltă pe care oamenii de rând o numeau Balaurul de Sânge. A rămas acolo o jumătate de an, timp în care a lăsat-o grea pe Mysaria.

Când a aflat că amanta îi va dărui un copil, i-a oferit un ou de dragon, mergând astfel din nou prea departe și stârnind furia fratelui său. Regele Viserys i-a poruncit să înapoieze oul, să-și alunge târfa și să se întoarcă la soția lui legitimă, dacă nu vrea să fie declarat

trădător. Prințul s-a supus, deși în silă, a trimis-o pe Mysaria (fără ou) înapoi, în Lys, iar el a zburat spre castelul Runestone din Vale și către neplăcuta companie a „nemernicei lui de bronz”. Dar Mysaria a pierdut copilul în timpul unei furtuni de pe Marea îngustă. Când a primit vestea, prințul Daemon n-a scos niciun cuvânt care să-i trădeze amărăciunea, dar inima i s-a înăsprit față de rege, fratele lui. Pe urmă a început să vorbească despre Viserys doar cu dispreț și să se gândească zi și noapte la succesiune.

Cu toate că prințesa Rhaenyra fusese proclamată moștenitoarea tatălui său, în Ținut, atât la Curte, cât și în afara ei, erau mulți care sperau că Viserys ar putea zămisli un urmaș de parte bărbătească, fiindcă Regele cel Tânăr încă nu împlinise treizeci de ani. Marele Maester Runciter a fost primul care l-a îndemnat pe rege să se recăsătorească și chiar i-a sugerat o pereche potrivită: lady Laena Velaryon, care împlinise de curând doisprezece ani. O fecioară focoasă, abia înflorită, lady Laena moștenise de la mama ei, Rhaenys, frumusețea unui adevărat Targaryen și curajul și firea aventuroasă a tatălui ei, Șarpele Mărilor. Laenei îi plăcea să zboare tot atât de mult cât îi plăcea lordului Corlys să străbată mările și o alesese pentru sine pe nimeni alta decât puternica Vhagar, rămasă, după moartea lui Balerion din 94 D.C., cea mai bătrână și cea mai mare dintre dragonii Targaryen. Luând-o de soție, regele ar fi reparat ruptura dintre Tronul de Fier și Driftmark, a subliniat Runciter. Iar Laena ar fi fost, cu siguranță, o regină superbă.

Trebuie spus că Viserys Targaryen Întâiul nu era regele cu cea mai puternică voință; întotdeauna prietenos și dornic să fie pe placul tuturor, se bizuia în mare măsură pe sfaturile celor din jurul său și cel mai adesea le dădea ascultare. Numai că, de această dată, Înălțimea Sa avea propria dorință și niciun argument din lume nu-l putea face să se răzgândească. Avea să se recăsătorească, da… dar nu cu o fată de doisprezece ani și nu din rațiuni de stat. O altă femeie îi atrăsese privirile. A dat de veste că vrea să se cunune cu lady Alicent din Casa Hightower, isteața și frumoasa fiică de optsprezece ani a Mâinii sale, fata care îi citise regelui Jaehaerys pe patul de moarte.

Hightowerii din Orașul Vechi erau o familie nobilă străveche, de o obârșie fără cusur; nu era cu putință să considere cineva alegerea regelui nepotrivită. Cu toate acestea, unii șopteau pe la colțuri că Mâna țintea mai sus decât s-ar fi cuvenit, că își adusese fiica la Curte cu gândul să se ajungă la asta. Unii mergeau chiar până la a pune la îndoială virtutea lui Alicent, sugerând că îl primise pe rege în patul ei chiar dinainte de moartea reginei Aemma. (Adevărul acestor clevetiri n-a fost dovedit niciodată, deși Ciupercă le repetă în *Mărturia* lui și insinuează până și că cititul nu fusese singurul serviciu făcut de lady Alicent Regelui celui bătrân în dormitorul său.) Se zvonea că, în Vale,

prințul Daemon îl biciuise aproape până la moarte pe slujitorul care îi adusese vestea. Când noutatea a ajuns pe Driftmark, nici Șarpele Mărilor n-a fost mulțumit. Casa Velaryon era din nou dată deoparte, fiica lui, Laena, era desconsiderată, așa cum fuseseră desconsiderați fiul lui, Laenor, și soția lui, Rhaenys, primul de Marele Consiliu, iar a doua de Regele cel Bătrân, în 92 D.C. Numai lady Laena părea să nu se sinchisească. „Nobila lady e mult mai interesată de zbor decât de băieți", a scris, în misiva sa către Citadelă, maesterul de la Valul înalt.

În 106 D.C., când regele Viserys a luat-o în căsătorie pe lady Alicent Hightower, Casa Velaryon s-a remarcat prin absență. Prințesa Rhaenyra a umplut și pocalul mamei ei vitrege la ospăț, iar regina Alicent a sărutat-o și i-a spus „fiica mea". Prințesa s-a numărat printre femeile care l-au dezbrăcat pe rege și l-au dus în dormitor, la mireasa lui. În noaptea aceea, râsul și dragostea au domnit în Fortăreața Roșie… pe când de cealaltă parte a Golfului Apei Negre, lordul Corlys, Șarpele Mărilor, îl primea cu brațele deschise pe fratele regelui, Daemon, la un consiliu de război. Prințul nu mai putea să suporte nici Valea lui Arryn, nici Runestone, nici pe soția lui.

— Sora Întunecată e făcută pentru însărcinări mai nobile decât tăiatul oilor, se povestește că i-ar fi spus el Lordului Valurilor. Îi e sete de sânge.

Dar prințul nu se gândea la o rebeliune; întrezărea o altă cale către putere.

Treptele de Piatră, șirul de insule stâncoase dintre Dorne și Ținuturile Discordiei din Essos, erau de multă vreme un cuib de proscriși, surghiuniți, jefuitori de corăbii naufragiate și pirați. Insulele în sine nu aveau cine știe ce valoare, dar, aflându-se acolo unde se aflau, ofereau controlul asupra călătoriilor pe apă dinspre și către Marea Îngustă, iar corăbiile negustorilor care treceau prin preajmă erau adesea prădate de locuitorii lor. Totuși, vreme de veacuri, jafurile acelea nu fuseseră nimic mai mult decât o neplăcere neînsemnată.

Însă, cu zece ani în urmă, orașele libere Lys, Myr și Tyrosh își lăsaseră deoparte vechile dușmănii și se uniseră într-un război împotriva Volantisului. După ce câștigaseră lupta de la Pământul de Hotar, cele trei orașe victorioase formaseră o „alianță pe vecie", dând naștere unei noi puteri redutabile: Triarhia, mai bine cunoscută în Westeros ca Regatul celor Trei Fiice (fiecare oraș liber se considera o fiică a străvechii Valyrii), sau sub un nume mai necuviincios, Regatul celor Trei Curve (deși „regatul" nu avea rege, ci era guvernat de un consiliu alcătuit din treizeci și trei de magis- teri). După ce Volantisul ceruse pace și se retrăsese din Ținuturile Discordiei, cele Trei Fiice își întorseseră privirea către apus și atacaseră Treptele de Piatră cu oștile și flotele lor unite sub comanda prințului-amiral myrishean Craghas Drahar, supranumit Sufragiul Crabilor de când priponise sute de piraț

capturați de nisipul ud, ca să fie înecați de apele fluxului.

Cucerirea și anexarea Treptelor de Piatră de către Regatul celor Trei Fiice se bucurase la început de aprobarea lorzilor din Westeros. Ordinea luase locul haosului și, chiar dacă Triarhia îi cerea fiecărei corăbii în trecere prin apele sale să plătească vamă, prețul părea mic și cei care îi scăpaseră de pirați îl meritau.

Însă lăcomia lui Craghas Sufragiul Crabilor și a aliaților săi întorsese curând pe toată lumea împotriva lor; vama crescuse neîncetat și ajunsese foarte repede de-a dreptul ruinătoare, așa că negustorii care mai întâi o plătiseră cu dragă inimă au început să se strecoare pe lângă galerele Triarhiei, așa cum ocoleau înainte vasele piraților. Oamenii se plângeau că Drahar și coamiralii lui din Lys și Tyrosh par să se ia la întrecere, pentru a dovedi care e cel mai lacom. Cei mai detestați erau lysenii, care nu cereau de la corăbiile în trecere doar bani, ci mai luau și femei, fete și băieți frumoși pentru grădinile și casele plăcerilor. (Printre cei luați astfel în sclavie s-a numărat lady Johanna Swann, nepoata de cincisprezece ani a lordului de Stonehelm. Infamul ei unchi zgârcit a refuzat să plătească răscumpărarea, așa că a fost vândută unei case a plăcerilor, unde a ieșit în evidență și a devenit nu doar renumita curtezană cunoscută ca Lebăda12Neagră, ci și conducătoarea Lysului, în toate privințele, dar nu și cu numele. Dar, vai!, oricât ar fi de fascinantă, povestea ei n-are importanță pentru această cronică.)

Dintre toți lorzii din Westeros, din pricina noilor obiceiuri nimeni n-avea mai mult de suferit decât Corlys Velaryon, Lordul Valurilor, pe care flota sa îl făcuse mai bogat și mai puternic decât oricare alt bărbat din cele Șapte Regate. Șarpele Mărilor era hotărât să pună capăt stăpânirii Triarhiei asupra Treptelor de Piatră și găsise în Daemon Targaryen un aliat gata să-l ajute cu dragă inimă, dornic de aurul și de gloria pe care i le-ar fi adus victoria în război. Departe de nunta regelui, și-au făcut planurile pe Insula Driftmark, în castelul Valul Înalt. Lordul Velaryon avea să comande flota, iar prințul Daemon oastea. Forțele celor Trei Fiice erau mult mai numeroase… dar prințul avea să aducă în luptă și flăcările dragonului său, Caraxes, Balaurul de Sânge.

Țelul acestei cronici nu este istorisirea amănunțită a războiului personal purtat de Daemon Targaryen și Corlys Velaryon pe Treptele de Piatră. E de ajuns să spunem că luptele au început în anul 106 D.C Prințului Daemon nu i-a fost greu să adune o oaste de aventurieri fără pământuri și de fiii secunzi și a câștigat multe bătălii în primii doi ani de război. În 108 D.C, când a ajuns în sfârșit față în față cu Craghas Sufragiul Crabilor, l-a ucis cu o lovitură dată cu o singură mână și i-a tăiat capul cu Sora Întunecată.

Fără îndoială încântat să scape de fratele său enervant, regele

Viserys l-a ajutat, trimițându-i cu regularitate aur și, în 109 D.C., Daemon Targaryen și oastea lui de mercenari și ucigași luaseră în stăpânire toate insulele, în afară de două, iar flota Șarpelui Mărilor controla în totalitate apele dintre ele. În acel scurt răstimp de triumf, prințul Daemon s-a proclamat rege al Treptelor de Piatră și al Mării înguste, iar lordul Corlys i-a pus pe cap o coroană… însă „regatul lor" nu se afla nicidecum în siguranță. În anul următor, cele Trei Fiice au trimis o nouă forță invadatoare, condusă de un amiral viclean din Tyrosh, pe nume Racallio Ryndoon, cu siguranță unul dintre cei mai bizari și pompoși pungași rămași în cronici, iar Dorne a intrat în război de partea Triarhiei. Luptele au reînceput.

Deși Treptele de Piatră erau scăldate în sânge și foc, regele Viserys și Curtea lui nu s-au neliniștit.

— Să-l lăsăm pe Daemon să se joace de-a războiul, se spune că ar fi zis Înălțimea Sa, asta îl ajută să nu dea de belea.

Viserys era un om al păcii și, în anii aceia, la Debarcaderul Regelui s-au ținut lanț ospețele, balurile și turnirurile, în timpul cărora saltimbancii și menestrelii vesteau nașterea fiecărui prinț Targaryen. Regina Alicent s-a dovedit curând a fi pe atât de fertilă pe cât era de frumoasă. În 107 D.C., i-a născut regelui un băiat sănătos, pe care l-au numit Aegon, ca pe Cuceritor. Doi ani mai târziu, i-a dăruit regelui o fată, Helaena; în 110 a adus pe lume un al doilea fiu, Aemond, despre care s-a spus că era doar pe jumătate cât fratele său mai mare, dar de două ori mai puternic.

Prințesa Rhaenyra a continuat să stea la picioarele Tronului de Fier când tatăl său își aduna Curtea, iar Înălțimea Sa a început s-o ia și la întrunirile consiliului restrâns. Deși mulți lorzi și cavaleri se străduiau să-i câștige favorurile, ea nu avea ochi decât pentru ser Criston Cole, tânărul învingător din Garda Regelui și nelipsitul ei însoțitor.

— Ser Criston o apără pe prințesă de dușmanii de ei, dar cine o apără de ser Criston? a întrebat regina Alicent într-o zi, la Curte.

Prietenia dintre Înălțimea Sa și fiica ei vitregă avusese viață scurtă, pentru că fiecare dintre ele voia să fie prima doamnă a Ținutului, și, cu toate că Alicent îi dăruise regelui nu doar unul, ci doi moștenitori de parte bărbătească, Viserys nu făcuse nimic ca să schimbe ordinea succesiunii. Prințesa de Piatra Dragonului rămăsese moștenitoarea lui recunoscută, căreia jumătate dintre lorzii Westerosului juraseră să-i apere drepturile. Cei care întrebau cum rămâne cu hotărârea luată de Marele Consiliu în anul 101 descopereau că vorbesc către urechi surde. Dinspre partea regelui Viserys, hotărârea fusese luată; nu era ceva la care voia să se mai gândească.

Întrebarea continua totuși să existe, iar regina Alicent nu era singura care o punea. Dintre susținătorii reginei, cel mai zgomotos era chiar tatăl ei, ser Otto Hightower, Mâna Regelui. Fiindcă a mers prea

departe cu insistențele, în 109 D.C. Viserys i-a luat lui ser Otto colanul și l-a numit în locul lui pe taciturnul lord de Harrenhal, Lyonel Strong.

— Mâna asta n-o să mă bată la cap, a declarat Înălțimea Sa.

Chiar și după ce ser Otto s-a întors în Orașul Vechi, „facțiunea reginei” a continuat să existe la Curte; era un grup de lorzi puternici, prieteni cu regina Alicent și susținători ai drepturilor fiilor ei. Împotriva lor își aduna forțele „facțiunea prințesei”. Regele își iubea și soția, și fiica și detesta conflictele și certurile. Se străduia zi de zi să păstreze pacea dintre cele două femei și să le mulțumească pe amândouă cu daruri și onoruri. Atâta timp a trăit și cârmuit el, păstrând balanța în echilibru, petrecerile și turnirurile au continuat ca mai înainte în întregul ținut… deși unii cu privirea mai ageră, observau mereu că dragonii unei facțiuni scrâșneau din dinți și scuipau foc către dragonii celeilalte, ori de câte ori ajungeau unii în apropierea altora.

În 111 D.C., la Debarcaderul Regelui s-a ținut un turnir de mare amploare, la a cincea aniversare a căsătoriei regelui cu regina Alicent. La ospățul de deschidere, regina a purtat o rochie verde, în timp ce prințesa s-a îmbrăcat spectaculos în roșu și negru, culorile Casei Targaryen. Toată lumea a observat și apoi s-a format obiceiul de a spune „verzii” și „negrii” când se vorbea de facțiunea reginei și de a prințesei. La turnir, negrii s-au descurcat mult mai bine, căci ser Criston Cole, purtând culorile prințesei i-a doborât de pe cal pe susținătorii reginei, printre care s-au numărat doi veri de-ai lui Alicent și fratele ei mai mic, ser Gwayne Hightower.

Însă a fost cineva care nu s-a îmbrăcat nici în verde, nici în negru, ci mai degrabă în auriu și argintiu. Prințul Daemon s-a întors în sfârșit la Curte. Purtând o coroană și numindu-se pe sine însuși Regele Mării Înguste, a apărut fără să fi dat de veste în văzduhul de deasupra Debarcaderului Regelui și a ocolit de trei ori arena turnirului… dar, după ce a coborât în sfârșit pe pământ, a îngenuncheat în fața fratelui său, apoi și-a scos coroana și i-a oferit-o, ca simbol al dragostei și loialității sale. Regele i-a înapoiat-o și l-a sărutat pe amândoi obrajii, urându-i bun venit acasă, iar lorzii și norodul au izbucnit într-o aclamație tunătoare a împăcării fiilor Prințului Primăverii. Printre cei care ovaționau zgomotos a fost și Prințesa Rhaenyra, încântată că se întorsese unchiul ei preferat, și l-a implorat să zăbovească acolo o vreme.

Asta e tot ce se știe. Cât despre ceea ce s-a petrecut pe urmă, trebuie să ne uităm în cronicile noastre mai puțin demne de încredere. Prințul Daemon chiar a rămas la Debarcaderul Regelui o jumătate de an, asta e sigur. După cum ne spune Marele Maester Runciter, și-a reluat chiar și locul în consiliul restrâns, dar nici vârsta, nici surghiunul nu-i schimbaseră firea. A reînnodat curând legătura cu

vechii săi prieteni de chefuri din rândul Mantiilor Aurii și s-a întors în speluncile de pe Strada Mătăsii, unde fusese un mușteriu atât de apreciat. Deși o trata pe Alicent cu toată curtenia datorată unei regine, între ei doi nu se simțea nicio urmă de căldură și se spunea că prințul dădea dovadă de o răceală vizibilă față de copiii ei, și mai ales față de nepoții lui, a căror naștere îl împinsese mai jos pe linia succesiunii.

Cu prințesa Rhaenyra lucrurile stăteau cu totul altfel. Daemon petrecea ceasuri îndelungate alături de ea, o încânta cu povești despre călătoriile și bătăliile lui. I-a dat perle, mătăsuri și cărți, și o tiară de jad, despre care se spunea că îi aparținuse împărătesei din Leng, îi citea poezii, o distra bătându-și joc de verzii de la Curte, de „lingăii" care se gudurau pe lângă regina Alicent și pe lângă copiii ei. Îi lăuda frumusețea, proclamând-o cea mai frumoasă fecioară din cele Șapte Regate. Unchiul și nepoata au început să zboare împreună, aproape zilnic, până la Piatra Dragonului și înapoi, punându-i pe Syrax și Caraxes să se ia la întrecere.

De aici, istorisirile ajunse până la noi se despart. Marele Maester Runciter spune doar că frații s-au certat iarăși și prințul Daemon a plecat de la Debarcaderul Regelui și s-a întors la Treptele de Piatră și la Război. În privința motivului certei, păstrează tăcerea. Unii presupun că regina Alicent a insistat pe lângă rege să-l alunge pe Daemon. Însă septonul Eustace și Ciupercă spun o cu totul altă poveste… sau, mai degrabă, cu totul alte două povești diferite între ele. Eustace, cel mai puțin obscen dintre ei, scrie că prințul Daemon a sedus-o pe nepoata lui, prințesa, și i-a luat fecioria. Când ser Arryk Cargyll, din Garda Regelui, a dat peste cei doi amanți împreună în pat și i-a adus înaintea lui Viserys, Rhaenyra a susținut că e îndrăgostită de unchiul ei, implorându-și tatăl să-i îngăduie să-l ia de bărbat. Însă Înălțimea Sa nici n-a vrut s-audă și i-a reamintit Rhaenyrei că prințul Daemon are deja o soție. În furia lui, și-a încuiat fiica în odăile ei, i-a cerut fratelui său să plece și le-a poruncit amândurora să nu sufle niciodată vreo vorbă despre cele întâmplate.

Povestea istorisită de Ciupercă e mult mai deocheată, așa cum e, cel mai adesea, *Mărturia* lui. După cum pretinde el, prințesa nu tânjea după Daemon, ci după ser Criston Cole, care însă era un cavaler în toată puterea cuvântului și, cu toate că se afla alături de ea zi și noapte, nici măcar nu încercase vreodată s-o sărute sau să-și declare dragostea.

— Când se uită Ia tine, o vede pe fetița care ai fost, nu pe femeia care ai devenit, i-a spus Daemon nepoatei sale, dar te pot învăța cum să-l faci să te privească acum ca pe o femeie.

Și, dacă lui Ciupercă i se poate da crezare, a început s-o învețe să sărute. Pe urmă i-a arătat cum e cel mai bine să atingi un bărbat ca să-i dăruiești plăcere, o lecție pentru care era uneori nevoie de bufonul

pitic și de pretinsul său mădular imens. Daemon a învățat-o pe fată să se dezbrace cu mișcări ademenitoare, i-a supt sfârcurile ca să le facă mai mari și mai sensibile și a zburat cu ea pe dragon către stâncile pustii din Golful Apei Negre, unde se puteau distra toată ziua dezbrăcați și nevăzuți de nimeni și unde prințesa putea să practice arta desfătării unui bărbat cu gura ei. Noaptea o scotea din odăile ei deghizată în paj și o ducea pe ascuns în lupanarele de pe Strada Mătăsii, unde prințesa putea privi bărbați și femei în timpul împreunării și putea învăța mai bine acele „arte femeiești" de la curvele din Debarcaderul Regelui.

Ciupercă nu spune cât au durat lecțiile, însă, spre deosebire de septonul Eustace, repetă insistent că prințesa Rhaenyra a rămas fecioară, fiindcă a vrut să-și păstreze nevinovăția ca dar pentru preaiubitul ei. Dar, când s-a apropiat în sfârșit de cavalerul ei alb, folosindu-se de tot ce învățase, ser Criston a fost îngrozit și a respins-o. Întreaga poveste a ieșit curând la lumină, în mare parte mulțumită lui Ciupercă însuși. Regele Viserys a refuzat să creadă fie și un singur cuvânt, până când prințul Daemon i-a spus că totul e adevărat.

— Dă-mi-o mie de nevastă, zice povestea că i-a cerut fratelui său. Cine altcineva o s-o mai ia acum?

Regele Viserys l-a trimis în schimb în surghiun, interzicându-i, sub pedeapsa cu moartea, să se mai întoarcă vreodată în cele Șapte Regate. (Lordul Strong, Mâna Regelui, a spus că prințul ar fi trebuit executat fără întârziere, pentru trădare, dar septonul Eustace i-a reamintit Înălțimii Sale că nu există om mai blestemat decât cel care omoară sânge din sângele lui.)

Ca urmare, privind în urmă, iată ce știm, neîndoielnic: Daemon Targaryen s-a întors pe Treptele de Piatră și a reînceput lupta pentru acele stânci golașe măturate de furtuni. Atât Marele Maester Runciter, cât și ser Harrold Westerling au murit în 112 D.C., ser Criston Cole a fost numit Lord Comandant al Gărzii Regelui, în locul lui ser Harrold, iar arhimaesterii din Citadelă l-au trimis pe maesterul Mellos în Fortăreața Roșie, pentru a lua asupra sa colanul de Mare Maester și îndatoririle acestuia. În rest, Debarcaderul Regelui și-a recăpătat liniștea și pacea devenite obișnuință, pentru aproape doi ani… până în 113 D.C., când prințesa Rhaenyra a împlinit șaisprezece ani, a luat în stăpânire Piatra Dragonului și s-a măritat.

Cu mult înainte de a avea cineva motive să se îndoiască de nevinovăția ei, alegerea unui consort potrivit pentru Rhaenyra devenise una dintre grijile regelui și ale consiliului său. Înalți lorzi și cavaleri cutezători roiau în jurul ei ca fluturii în jurul unei flăcări, luându-se la întrecere ca să-i câștige favorurile. În 112, când Rhaenyra a mers în vizită la Trident, fiul lordului Bracken și al lordului Blackwood s-au bătut în duel pentru ea, iar unul din fiii mai tineri ai

Casei Frey a fost atât de îndrăzneț, încât i-a cerut mâna fără ocolișuri (de atunci i-a rămas numele Frey Pătimașul). În vest, ser Jason Lannister și fratele său geamăn, ser Tyland, s-au luat la întrecere pentru ea, la Casterly Rock, în timpul unei petreceri. Fiii lordului Tully de Riverrun, lordul Tyrell de Highgarden, lordul Oakheart de Old Oak și lordul Tarly de Horn Hill i-au făcut curte prințesei, ca și cel mai mare dintre fiii Mâinii, ser Harwin Strong. Rupe-Oase, cum i se spunea, era moștenitorul Harrenhalului și se spunea că este cel mai puternic bărbat din cele Șapte Regate. Viserys a vorbit chiar și de o nuntă a Rhaenyrei cu prințul de Dorne, ca un mod de a uni teritoriul dornishenilor cu Ținutul.

Regina Alicent își avea propriul candidat: fiul său mai mare, prințul Aegon, fratele vitreg al Rhaenyrei. Numai că era încă un băiețel, avea cu zece ani mai puțin decât prințesa. În plus, cei doi frați vitregi nu se înțeleseră bine niciodată.

— Un motiv în plus ca să-i unim prin căsătorie, a argumentat regina.

Viserys n-a fost de acord.

— Băiatul e sânge din sângele lui Alicent, i-a spus el lordului Strong. Îl vrea pe tron.

În cele din urmă, toată lumea din consiliul restrâns al regelui a căzut de acord că vărul Rhaenyrei, Laenor Velaryon, ar fi fost cea mai bună alegere. Cu toate că Marele Consiliu din 101 îi respinsese pretenția la tron, băiatul rămânea nepotul prințului de sacră amintire Aemon Targaryen și strănepotul Regelui celui Bătrân. Căsătoria ar fi unit și întărit descendența Casei Regale, iar Tronul de Fier ar fi recâștigat prietenia Șarpelui Mărilor și puternica lui flotă.

A apărut o singură obiecție: Laenor Velaryon împlinise nouăsprezece ani, dar nu se arăta deloc interesat de femei. În schimb, se înconjura de scutieri frumoși, de vârsta lui, și se spunea că le preferă compania. Însă, cu o fluturare a mâini, Marele Maester Mellos a dat deoparte îngrijorarea trezită de acest fapt:

— Și ce dacă? a spus. Mie nu-mi place gustul peștelui, dar, când îmi e adus la masă, îl mănânc.

Cu asta, căsătoria a fost hotărâtă.

Numai că nici regele, nici consiliul nu ceruseră părerea prințesei, care s-a dovedit a fi într-o foarte mare măsură fiica tatălui său, cu propriile idei despre bărbatul cu care voia să se mărite. Rhaenyra știa multe despre Laenor și nu dorea nicidecum să-i fie mireasă.

— Frații mei vitregi i-ar plăcea mult mai mult, i-a spus ea regelui. (Avea grijă să vorbească despre fiii reginei Alicent numindu-i întotdeauna frați vitregi, niciodată doar frați.)

Și, cu toate că Înălțimea Sa a căutat s-o convingă cu vorbe înțelepte, apoi a rugat-o, apoi a țipat la ea, numind-o fiică

nerecunoscătoare, nimic n-a izbutit s-o clintească… până când n-a pus problema succesiunii. Ce poate face un rege, același rege poate desface, a subliniat Viserys. Avea să se mărite cu cine i se poruncise, sau fratele ei vitreg Aegon avea să fie desemnat ca moștenitor al Coroanei, în locul ei. La asta, prințesa a cedat. Septonul Eustace spune că a căzut la picioarele tatălui ei și l-a implorat s-o ierte, iar Ciupercă povestește că mai întâi și-a scuipat tatăl în față, dar amândoi sunt de acord că, în final, a acceptat să se mărite.

De aici, poveștile diferă iarăși. Septonul Eustace istorisește că, în acea noapte, ser Criston Cole s-a furișat în dormitorul prințesei și i-a mărturisit că o iubește. I-a spus că are o corabie care așteaptă în port și a implorat-o să fugă cu el dincolo de Marea Îngustă. Aveau să se cunune în Tyrosh sau în Vechiul Volantis, unde nu domnea tatăl ei și unde nu-i păsa nimănui dacă el își încălca jurămintele de cavaler din Garda Regelui. Mânuia sabia și buzduganul cu lanț cu atâta îndemânare, încât avea fără îndoială să găsească un prinț negustător care să-l ia în serviciul său. Însă Rhaenyra l-a refuzat. I-a reamintit că ea e din sângele dragonului și că în viață îi este hărăzit ceva mai presus decât traiul soției unui simplu mercenar. Și, dacă ser Criston putea să-și încalce jurămintele făcute la intrarea în Garda Regelui, de ce ar fi însemnat legămintele cununiei mai mult pentru el?

Ciupercă spune o cu totul altă poveste. În versiunea lui, Rhaenyra s-a dus la ser Criston, nu a venit el la ea. L-a găsit singur în Turnul Săbiei Albe, a zăvorât ușa, apoi și-a lăsat mantia să cadă, dezvăluindu-și goliciunea de sub ea.

— Mi-am păstrat fecioria pentru tine, i-a spus. Ia-o acum, ca dovadă a iubirii mele. Pentru logodnicul meu înseamnă mai puțin decât nimic și poate că, dacă o să afle că nu sunt neprihănită, n-o să mă mai vrea.

În ciuda frumuseții ei, rugămintea i-a ajuns la urechi surde, căci ser Criston era om de onoare și își respecta legămintele. Nu s-a lăsat ispitit nici măcar când Rhaenyra s-a folosit de artele învățate de la unchiul ei. Umilită și furioasă, prințesa s-a înfășurat din nou în mantie și a ieșit din turn în noapte, unde s-a întâmplat să-l întâlnească pe ser Harwin Strong, care se întorcea după un chef în lupanarele din oraș. Rupe-Oase o dorea de multă vreme pe prințesă și îi lipseau scrupulele lui ser Criston. El a fost cel care s-a bucurat de nevinovăția Rhaenyrei, revărsând sângele fecioriei ei pe sabia bărbăției lui… după cum susține Ciupercă, pretinzând că i-a găsit împreună în pat în zorii zilei.

Orice s-ar fi întâmplat, indiferent dacă prințesa l-a umilit pe cavaler sau el a umilit-o pe ea, începând din ziua aceea, dragostea pe care ser Criston i-o purtase mai înainte Rhaenyrei s-a preschimbat în scârbă și dispreț, iar bărbatul care până atunci fusese mereu însoțitorul prințesei și apărătorul ei i-a devenit cel mai aprig dușman.

La scurtă vreme, Rhaenyra a plecat către Driftmark pe *Șarpele Mărilor*, însoțită de cameristele ei (dintre care două erau fiicele Mâinii și surorile lui ser Harwin), de bufonul Ciupercă și de noul ei apărător, nimeni altul decât Rupe-Oase însuși. În 114 D.C., Rhaenyra Targaryen, prințesă de Piatra Dragonului, l-a luat de bărbat pe ser Laenor Velaryon (intrat în rândurile cavalerilor cu două săptămâni înainte de nuntă, fiindcă prințul consort trebuia să fie neapărat cavaler). Mireasa avea șaptesprezece ani, iar mirele douăzeci, și toată lumea a fost de acord că sunt o pereche frumoasă. Nunta s-a celebrat vreme de șapte zile, cu ospețe și cu un turnir, unul de o măreție cum de foarte mulți ani nu se mai văzuse. Dintre cei care s-au întrecut în arenă au făcut parte frații reginei Alicent, cinci frați jurați din Garda Regelui, Rupe-Oase și favoritul mirelui, ser Joffrey Lonmouth, cunoscut drept Cavalerul Săruturilor. Când Rhaenyra i-a dat jartiera sa lui ser Harwin, proaspătul ei soț a râs și i-a dat lui ser Joffrey una de-ale lui.

Lipsit de însemnele Rhaenyrei, Criston Cole s-a întors în schimb către regina Alicent. Purtându-le pe ale ei, tânărul Comandant al Gărzii Regelui și-a înfrânt toți potrivnicii, luptând sub stăpânirea unei furii sumbre. La lăsat pe Rupe-Oase cu o claviculă ruptă și cu un cot zdrobit (ceea ce l-a făcut pe Ciupercă să-i spună apoi Oase Rupte), însă întreaga măsură a mâniei lui s-a revărsat asupra Cavalerului Săruturilor. Arma preferată de Cole era buzduganul cu lanț și ploaia lui de lovituri a crăpat coiful campionului lui ser Laenor și l-a lăsat leșinat în noroi. Scos plin de sânge din arenă, ser Joffrey a murit șase zile mai târziu, fără să-și fi recăpătat cunoștința între timp. Ciupercă ne povestește că ser Laenor și-a petrecut fiecare oră din cele șase zile lângă patul rănitului și a plâns amar când l-a revendicat Străinul.

S-a înfuriat și regele Viserys; celebrarea unui eveniment fericit ajunsese prilej de jale și învinovățire. Dar se spune că regina Alicent nu i-a împărtășit nemulțumirea; la scurtă vreme, l-a cerut pe ser Criston Cole ca protector personal. Răceala dintre soția regelui și fiica lui era ușor de observat; până și solii Orașelor Libere au vorbit despre asta în scrisorile trimise către Pentos, Braavos și Vechiul Volantis.

Ser Laenor s-a întors apoi la Driftmark, lăsându-i pe mulți să se întrebe dacă își consumase sau nu căsătoria. Prințesa a rămas la Curte, înconjurată de prieteni și admiratori. Ser Criston Cole nu se număra printre ei, trecuse cu totul în tabăra reginei, printre verzi, dar masivul și înfricoșătorul Rupe-Oase (sau Oase Rupte, cum i-a spus Ciupercă), i-a luat locul, devenind cel mai înfocat dintre negri, mereu alături de Rhaenyra, la ospețe, la baluri și la vânători. Soțul ei n-avea nimic de obiectat. Ser Laenor prefera tihna de la Valul Înalt, unde și-a găsit curând un nou favorit în persoana unui cavaler al casei, ser Qarl Correy.

De atunci înainte, deși i s-a alăturat soției sale cu prilejul

evenimentelor importante de la Curte, unde se cuvenea să fie prezent, ser Laenor și-a petrecut cele mai multe zile departe de prințesă. Septonul Eustace spune că n-au împărțit patul mai mult de o duzină de ori. Ciupercă susține același lucru, dar adaugă că adesea împărțeau același pat și cu ser Correy; prințesa se înfierbânta la vederea celor doi bărbați care se desfătau unul pe altul, ne povestește el, și, din când în când, cei doi o făceau părtașă la plăcerile lor. Totuși Ciupercă se contrazice, fiindcă altundeva, în *Mărturia* lui, pretinde că prințesa își lăsa bărbatul cu iubitul lui în astfel de nopți și căuta alinare în brațele lui Harwin Strong.

Oricare ar fi fost adevărul din spatele acestor povești, s-a dat curând de știre că prințesa a rămas grea. Născut la sfârșitul anului 114 D.C., băiatul ei era mare și voinic, cu păr castaniu, ochi căprui și nas câm. (Ser Laenor avea nas acvilin, păr alb argintiu și ochi violeți, ca dovadă a sângelui său valyrian.) Dorința lui Laenor de a numi copilul Joffrey a fost respinsă de tatăl lui, lordul Corlys. Băiatul a primit în schimb un nume tradițional în Casa Velaryon: Jacaerys (prietenii și frații aveau să-i spună Jace).

Curtea încă mai sărbătorea nașterea copilului prințesei când mama ei vitregă, regina Alicent, a intrat și ea în chinurile facerii, dăruindu-i lui Viserys un al treilea fiu, Daeron… care, spre deosebire de Jace, avea părul și ochii de culori ce adevereau că prin vene îi curge sângele dragonului. Din porunca regelui, bebelușii Jacaerys Velaryon și Daeron Targaryen au avut aceeași doică până ce au fost înțărcați. Se zvonea că Viserys spera să prevină orice dușmănie între cei doi băieți, crescându-i ca frați de lapte. Dacă a fost așa, o întristătoare dezamăgire a luat locul speranțelor sale.

Un an mai târziu, în 115 D.C., s-a petrecut o tragedie, un ghinion din soiul care modelează soarta regatelor: „nemernica de bronz” de la Runestone, lady Rhea Royce, a căzut de pe cal în timpul unei vânători cu șoimi și țeasta i-a crăpat, izbită de un bolovan. A zăcut nouă zile înainte de a se simți în sfârșit destul de bine ca să coboare din pat… numai ca să cadă și să moară la o oră după ce se ridicase. Așa cum se cuvenea, a fost trimis un corb la Capătul Furtunii, iar lordul Baratheon i-a încredințat mesajul unui sol pe care o corabie l-a dus la Piatra Însângerată, unde prințul Daemon continua să lupte, apărându-și regatul sterp de oamenii Triarhiei și de aliații ei dornisheni. Daemon a zburat imediat către Vale.

— Ca să-mi pun soția la loc de odihnă, a spus.

Dar e mult mai probabil să fi fost mânat de speranța că poate revendica pământurile, castelele și banii ei. În privința asta a eșuat; Runestone a fost moștenit de nepotul fostei sale soții, iar când s-a plâns la Eyrie, nu numai că pretențiile i-au fost respinse, ci lady Jane l-a și avertizat că nu e bine-venit în Vale.

Pe drumul său de întoarcere către Treptele de Piatră, prințul Daemon și-a întrerupt zborul la Driftmark, să le facă o vizită de curtoazie Șarpelui Mărilor, aliatul care îl ajutase să cucerească insulele, și soției sale, prințesa Rhaenys. Valul Înalt era unul dintre puținele locuri din cele Șapte Regate unde fratele regelui se putea duce fiind sigur că n-o să fie izgonit. Acolo i-au căzut ochii pe fiica lordului Corlys, Laena, o fecioară de douăzeci și doi de ani, înaltă și zveltă, și surprinzător de frumoasă (până și Ciupercă a fost încântat de chipul fetei și a scris că „era aproape la fel de frumoasă ca fratele ei), cu o coamă de bucle argintii-aurii care i se revărsau până mai jos de mijloc. Laena fusese logodită de la 12 ani cu fiul Lordului Mării din Braavos… dar tatăl murise înainte de a se face nunta, iar fiul se dovedise a fi un pierde-vară și un prost, irosise averea și puterea familiei înainte de a pleca spre Driftmark. Lordul Corlys nu mai dorea să se facă nunta, dar nu găsea un mod elegant de a ieși din încurcătură, așa că o amânase în repetate rânduri.

Menestrelii vor să ne facă să credem că Daemon s-a îndrăgostit de Laena. Cinicii cred că prințul a văzut în ea o cale de a-și opri căderea. Cândva considerat moștenitorul fratelui său, se prăbușise cu mult mai jos în șirul succesiunii și nici negrii, nici verzii n-aveau un loc pentru el… dar puterea Casei Velaryon era destul de mare ca să sfideze ambele facțiuni fără să se sinchisească. Sătul de Treptele de Piatră și scăpat în sfârșit de „nemernica de bronz”, Daemon Targaryen i-a cerut lordului Corlys mâna fiicei sale.

Logodnicul surghiunit din Braavos a continuat să fie o piedică, dar nu pentru mult timp; Daemon i-a aruncat în față, cu cruzime, vorbe atât de batjocoritoare, încât băiatul n-a avut de ales, a fost nevoit să-i ceară să-și apere cuvintele cu oțel. Înarmat cu Sora Întunecată, prințul a scăpat repede de rivalul său și, două săptămâni mai târziu, s-a însurat cu Laena Velaryon, abandonându-și regatul mizerabil de pe Treptele de Piatră. (Cinci alți bărbați i-au urmat, ca regi al Mării înguste, până când scurta și sângeroasa istorie a acelui sălbatic „regat” al mercenarilor s-a încheiat o dată pentru totdeauna.)

Prințul Daemon știa că fratele său n-o să fie încântat când o să afle că se căsătorise. Prudenți, prințul și mireasa lui au plecat departe de Westeros la scurt timp după nuntă, traversând Marea îngustă purtați de dragonii lor. Unii spun că s-au dus în Valyria, sfidând blestemul ce atârna deasupra acelei pustietăți fumegânde, în căutarea secretelor stăpânilor de dragoni din vechiul Ținut Liber. În Mărturia lui, Ciupercă dă asta drept fapt neîndoielnic, dar avem din abundență dovezi că adevărul e mai puțin romantic. Prințul Daemon și lady Laena au zburat mai întâi spre Pentos, unde au fost primiți cu fast de prințul orașului. Pentoshii se temeau de tot mai marea putere a Triarhiei din Sud și vedeau în prințul Daemon un aliat puternic

împotriva celor Trei Fiice. Din Pentos, cei doi au traversat Ținuturile Discordiei către Vechiul Volantis, unde s-au bucurat de o primire la fel de călduroasă. Pe urmă au zburat în susul fluviului Rhoyne, ca să viziteze orașele Qohor și Norvos. Acolo, departe de necazurile din Westeros și de puterea Triarhiei, au avut parte de primiri mai puțin entuziaste. Totuși, oriunde au ajuns, s-au adunat mulțimi imense, ca să-i privească pe Vhagar și Caraxes.

Călăreții dragonilor s-au reîntors în Pentos când lady Laena a aflat că poartă un copil. Ferindu-se să mai zboare iarăși, prințul Daemon și soția lui s-au instalat într-un conac din afara zidurilor orașului, ca oaspeți ai unui magister pentoshi, până când s-a născut copilul.

Între timp, în Westeros, prințesa Rhaenyra născuse un al doilea băiat, către sfârșitul anului 115 D.C. Copilul a fost numit Lucerys (Luke, pe scurt). Septonul Eustace ne povestește că, pe timpul nașterii, atât ser Laenor, cât și ser Harwin au stat lângă patul Rhaenyrei. Ca și fratele lui, Jace, Luke avea ochi căprui și păr bogat, castaniu, nu părul argintiu-aurit al prinților Targaryen, dar era mare și viguros și regele Viserys a fost încântat când i-a fost înfățișat la Curte.

Sentimentele nu îi erau împărtășite de regină. După cum povestea Ciupercă, Alicent i-a spus lui ser Laenor:

— Continuă să încerci, mai curând sau mai târziu s-ar putea să primești și unul care să semene cu tine.

Și rivalitatea dintre verzi și negri s-a adâncit, ajungând atât de departe, încât prințesa și regina suportau rareori să se afle una în prezența celeilalte. De aceea, Alicent a rămas în Fortăreața Roșie, în vreme ce prințesa își petrecea zilele pe Piatra Dragonului, însoțită de doamnele ei de onoare, de Ciupercă și de protectorul său, ser Harwin Strong. Despre soțul ei, ser Laenor, se spunea că o vizitează „adesea”.

În 116 D.C., în orașul liber Pentos, lady Laena a născut două fete gemene, primii copii legitimi ai prințului Daemon. El le-a numit Baela (după tatăl său) și Rhaena (după mamă). Din păcate, erau mici și bolnăvicioase, dar amândouă aveau trăsături fine, păr alb-argintiu și ochi violeți. Când au împlinit o jumătate de an și au mai prins putere, fetele și mama lor au plecat spre Driftmark cu o corabie, iar Daemon le-a luat-o înainte, zburând cu amândoi dragonii. Din Valul Înalt, a trimis un corb la fratele său, la Debarcaderul Regelui, ca să-i dea vestea nașterii nepoatelor sale și să-l implore să-l lase să le înfățișeze la Curte, pentru a primi binecuvântarea regală. Deși Mâna și consiliul restrâns s-au declarat împotrivă, susținându-și părerea cu aprindere, Viserys a încuviințat, fiindcă încă își iubea fratele care îi fusese alături în tinerețe.

— Daemon e tată acum, i-a spus Marelui Maester Mellos. Se va fi schimbat.

Și astfel, fiii lui Baelon Targaryen s-au împăcat pentru a doua oară.

În 117, pe Piatra Dragonului, prințesa Rhaenyra a născut un al treilea fiu. Lui ser Laenor i s-a îngăduit în sfârșit să-i dea numele prietenului său ucis în turnir, ser Joffrey Lonmouth. Joffrey Velaryon era voinic, rumen la față și sănătos, ca și frații lui, și, la fel ca ei, avea ochi căprui, păr castaniu și trăsături pe care o parte dintre curteni le numeau „vulgare”. Șoaptele au reînceput. Printre verzi, faptul că tatăl copiilor Rhaenyrei nu era bărbatul ei, Laenor, ci protectorul ei, Harwin Strong, căpătase valoare de dogmă. Ciupercă o afirmă fără dubiu în *Mărturia* sa, iar Marele Maester Mellos face aluzii, pe când septonul Eustace vorbește despre zvonuri doar ca să le dezmintă.

Indiferent dacă astfel de învinuiri erau sau nu întemeiate, nimeni nu s-a îndoit vreodată că regele dorea în continuare să fie urmat la tron de fiica sa, iar băieții acesteia să fie urmașii ei. Prin decret regal, fiecare băiat Velaryon a primit un ou de dragon încă de când se afla în leagăn. Cei care puneau la îndoială paternitatea declarată a fiilor Rhaenyrei spuneau că din ele nu vor ieși pui niciodată, dar trei dragoni au venit rând pe rând pe lume, dându-le vorbele de minciună. Puii au fost numiți Vermax, Arrax și Tyraxes. Iar septonul Eustace ne povestește că Înălțimea Sa s-a așezat pe Tronul de Fier, cu Jace pe genunchi, în fața întregii Curți adunate, și a fost auzit spunând:

— Într-o bună zi, ăsta va fi locul tău, flăcăule.

Nașterea copiilor i-a luat prințesei tribut: greutatea adăugată trupului ei pe timpul sarcinilor nu l-a mai părăsit în întregime niciodată și, când și-a adus pe lume băiatul cel mai mic, devenise deja corpolentă, cu talia groasă, cu frumusețea ei de fecioară rămasă doar o palidă amintire, deși nu avea decât douăzeci de ani. După părerea lui Ciupercă, asta a făcut-o să-i poarte încă și mai mult pică mamei sale vitrege, regina Alicent, care, deși avea o dată și jumătate vârsta ei, rămăsese zveltă și grațioasă.

Înțelepții au spus că păcatele taților devin adesea și ale fiilor; și la fel se întâmplă cu ale mamelor. Dușmănia dintre regina Alicent și prințesa Rhaenyra a trecut la fiii lor și cei trei băieți ai celei dintâi, prinții Aegon, Aemond și Daeron au devenit cei mai înverșunați rivali ai nepoților lor Velaryon, pe care-i priveau cu ranchiună, pentru că le furaseră ceea ce considerau că li se cuvine prin naștere: însuși Tronul de Fier. Deși cei șase băieți luau parte la aceleași ospețe, baluri și distracții, uneori se antrenau împreună în curte sub supravegherea aceluiași maestru de arme și învățau sub supravegherea acelorași maesteri, această apropiere silită sporea ura unora față de ceilalți în loc să-i unească printr-o legătură frățească.

Pe când pe mama ei vitregă, regina Alicent, nu putea s-o sufere, Rhaenyra a început s-o îndrăgească, și încă peste măsură, pe cumnata ei, lady Laena. Driftmark și Piatra Dragonului fiind două insule atât de apropiate, Daemon și Laena o vizitau adesea pe prințesă, iar ea îi

vizita pe ei. Zburau de multe ori împreună pe dragonii lor, iar Syrax, femela-dragon a prințesei, a depus de mai multe ori ouă. În 118 D.C., cu binecuvântarea regelui Viserys, Rhaenyra a anunțat logodna celor doi fii mai mari ai săi cu fiicele lui Daemon și ale Laenei. Jacaerys avea patru ani și Lucerys trei, iar fetele doi. Iar în 119 D.C., când Laena a aflat că e din nou grea, Rhaenyra a zburat la Driftmark, ca să-i fie alături în timpul nașterii.

Așa se face că prințesa se afla lângă cumnata ei în a treia zi a blestematului an 120 D.C., Anul Primăverii Roșii. O zi și o noapte de chinuri ale facerii au lăsat-o pe Laena Velaryon palidă și slăbită, dar în final a dat naștere fiului dorit de atât de multă vreme de prințul Daemon – numai că bebelușul era răsucit și diform și a murit după o oră. Nașterea istovitoare o sleise pe lady Laena de puteri, iar jalea a stors tot ce-i mai rămăsese. Fierbințeala lăuzei a găsit-o neajutorată. Fiindcă, în ciuda eforturilor tânărului maester al Driftmarkului, s-a simțit din ce în ce mai rău, prințul Daemon a zburat la Piatra Dragonului și s-a întors cu maesterul prințesei Rhaenyra, un bărbat mai vârstnic, cu mai multă experiență, renumit pentru priceperea sa de vindecător. Din nefericire, maesterul Gerardys a sosit prea târziu. După trei zile de delir, lady Laena și-a părăsit învelișul muritor. Nu avea decât douăzeci și șapte de ani. Se spune că, în ultima oră vieții, s-a ridicat din pat, le-a împins deoparte pe septele care se rugau pentru ea și a ieșit din încăpere, cu gândul să ajungă la Vhagar și să mai zboare pentru o ultimă oară înainte de moarte. Însă puterile au părăsit-o pe treptele turnului și acolo s-a prăbușit și a murit. Prințul Daemon a dus-o înapoi, în pat. Ciupercă ne povestește că, după aceea, prințesa Rhaenyra a stat alături de el de veghe lângă trupul Laenei și i-a alinat suferința.

Moartea ei a fost prima tragedie din anul 120 D.C., dar nu avea să fie și ultima. Pentru că, în anul acela, multe dintre îndelung mocnitele încordări și invidii care năpăstuiau cele Șapte Regate au dat în sfârșit în clocot și mulți aveau să plângă, să fie copleșiți de mâhnire și să-și rupă hainele… dar nimeni mai mult decât Șarpele Mărilor, lordul Corlys Velaryon, și nobila sa soție, prințesa Rhaenys, cea care ar fi putut fi regină.

Lordul Valurilor și soția lui încă își jeleau fiica preaiubită, când Străinul a venit din nou, de data asta ca să le ia fiul. Ser Laenor Velaryon, soțul prințesei Rhaenyra și presupusul tată al copiilor ei, și-a găsit sfârșitul în timpul unui târg din Orașul Mirodeniilor, înjunghiat de prietenul și însoțitorul său, ser Qarl Correy. Cei doi bărbați s-au cerut zgomotos înainte de a-și scoate armele, i-au povestit negustorii din jur lordului Velaryon, când a venit să ia trupul fiului său. Correy fugise între timp, rănind mai mulți bărbați care încercaseră să-l prindă. Unii pretind că la țărm îl aștepta o corabie. N-a mai fost văzut

niciodată.

Împrejurările săvârșirii crimei au rămas un mister până în zilele noastre. Marele Maester Mellos scrie doar că ser Laenor a fost ucis de unul dintre cavalerii Casei sale, după o ceartă. Septonul Eustace ne dezvăluie numele ucigașului și spune că motivul crimei a fost gelozia: Laenor Velaryon se săturase de ser Qarl și se îndrăgostise de un nou favorit, un tânăr scutier chipeș, de șaisprezece ani. Ca întotdeauna, Ciupercă e în favoarea celei mai sinistre teorii, sugerând că prințul Daemon l-a plătit pe Qarl Correy ca să-l scape de soțul prințesei Rhaenyra, a găsit o corabie care să-l ia de pe insulă, apoi i-a tăiat gâtul și l-a aruncat în mare. Correy, un cavaler al Casei, de obârșie destul de umilă, era cunoscut pentru gusturile sale de lord și punga de țăran și îl ispiteau rămășagurile pe sume fabuloase, fapt care dă o anumită credibilitate versiunii bufonului. Dar nu există, și nu a existat nici atunci, nici cea mai mică dovadă, deși Șarpele Mărilor a oferit o recompensă de zece mii de dragoni de aur pentru oricine îl putea duce la ser Qarl Correy sau i-l putea preda pe ucigaș, ca să-și răzbune fiul.

Dar nici acesta nu a fost sfârșitul tragediilor care aveau să marcheze acel an cumplit. Următoarea s-a petrecut la Valul Înalt, după funeraliile lui ser Laenor, când regele și Curtea au mers pe Driftmark, mulți călare pe dragonii lor, pentru a fi acolo la aprinderea rugului funerar. (S-au adunat atât de mulți dragoni, încât septonul Eustace a scris că insula devenise o nouă Valyria.)

Cruzimea copiilor e bine-cunoscută. Prințul Aegon Targaryen avea treisprezece ani, prințesa Helaena unsprezece, prințul Aemond zece, iar prințul Daeron șase. Aegon și Helaena călăreau dragoni. Helaena zbura pe Dreamfyre, femela dragon care o purtase cândva pe Rhaena, „mireasa neagră” a lui Maegor cel Crud, iar fratele ei Aegon pe tânărul Sunfyre, despre care se spunea că e cel mai frumos dragon văzut vreodată pe fața pământului. Până și prințul Daeron avea un dragon, o minunată femelă albastră pe nume Tessarion, deși încă nu o călărise. Numai fiul mijlociu, prințul Aemond, rămăsese fără dragon, dar Înălțimea Sa spera să îndrepte asta și spusese că, după funeralii, Curtea ar fi putut face o vizită pe Piatra Dragonului. Sub Muntele Dragonului puteau fi găsite o mulțime de ouă, ca și mai mulți dragoni tineri. Prințul Aemond putea să-și aleagă unul, „dacă flăcăul e destul de curajos”.

Chiar și la zece ani, lui Aemond Targaryen nu-i lipsea curajul. Înțepătura regelui îl ustura și se hotărâse să nu aștepte până pe Piatra Dragonului. Ce-ar fi putut face cu un pui plăpând sau cu o idioțenie de ou? Acolo, la Castelul Înalt, se afla un dragon demn de el: Vhagar, cel mai bătrân, mai mare și mai înfricoșător dintre toți dragonii din lume.

Chiar și pentru un fiu al Casei Targaryen, e întotdeauna periculos să încerce să se urce în spinarea unui dragon, și mai ales a unuia

bătrân, țâfnos și care și-a pierdut de curând călărețul. Aemond știa că tatăl și mama lui nu i-ar fi îngăduit niciodată să se apropie de Vhagar, și cu atât mai puțin s-o călărească. De aceea s-a asigurat că nu vor ști, părăsindu-și patul pe furiș în zori, când ei dormeau, și s-a dus în curtea exterioară, unde erau hrăniți și adăpostiți Vhagar și ceilalți dragoni. Prințul sperase s-o încalece pe Vhagar fără să știe nimeni, dar, când se furișa, a răsunat o voce de băiat:

— Nu te apropia de ea!

Era vocea celui mai mic dintre nepoții lui vitregi, Joffrey Velaryon, un băiețel de trei ani. Joff, care se trezea întotdeauna devreme, coborâse din pat și se strecurase afară, ca să-l vadă pe dragonul lui tânăr, Tyraxes. Temându-se că băiatul o să dea alarma, prințul Aemond a țipat la el, cerându-i să tacă, apoi l-a împins, trântindu-l cu spatele pe un morman de balegă de dragon. Când Joff a început să zbiere, Aemond s-a repezit la Vhagar și s-a cățărat în spinarea ei. Mai târziu a povestit că îi fusese atât de frică să nu fie prins, încât uitase să se teamă că ar fi putut fi ars de viu sau mâncat.

Spuneți-i curaj, nebunie, noroc, voința zeilor sau capriciu de dragon. Cine poate ști ce e în mintea unei asemenea fiare? Știm un singur lucru: Vhagar a scos un răget, s-a ridicat în picioare clătinându-se, s-a scuturat cu putere… apoi și-a rupt lanțul dintr-o mușcătură și s-a avântat în zbor. Iar Aemond Targaryen, băiatul prinț, a devenit călăreț de dragoni, ocolind de două ori turnurile Valului Înalt înainte de a reveni pe pământ.

Dar, când a ajuns jos, fiii Rhaenyrei îl așteptau.

Când Aemond se înălțase în văzduh, Joffrey fugise să-și aducă frații și amândoi veniseră la chemarea lui. Prinții Velaryon erau mai mici decât Aemond – Jace avea șase ani, Luke cinci, iar Joff numai trei – dar erau trei și se înarmaseră cu săbiile de lemn cu care se antrenau. S-au năpustit asupra lui cu furie. Aemond s-a apărat, a spart nasul lui Luke cu o lovitură de pumn, iar lui Jace i-a smuls sabia din mână și a crăpat-o când l-a plesnit de-a curmezișul cefei, făcându-l să cadă în genunchi. Când băieții mai mici s-au grăbit să se îndepărteze de el, plini de sânge și de vânătăi, i-a batjocorit, râzând și spunându-le „Strongi”. Cel puțin Jace era destul de mare ca să priceapă insulta. S-a repezit din nou la Aemond, dar băiatul mai mare a început să-i tragă pumni cu sălbăticie… până când Luke, sosit în ajutorul fratelui său, și-a scos pumnalul și a crestat fața lui Aemond, scoțându-i ochiul drept. Când au sosit în sfârșit grăjdarii să-i despartă pe bătăuși, prințul se zvârcolea pe pământ, urlând de durere, iar Vhagar urla la rândul ei.

Pe urmă, regele Viserys a încercat să-i împace, poruncindu-i fiecărui băiat să-și ceară iertare de la rivalii săi din cealaltă tabără, dar astfel de amabilități nu le-au calmat pe mamele răzbunătoare. Regina Alicent a pretins să fie scos unul din ochii lui Lucerys Velaryon, ca

plată pentru ochiul de care îl lipsise pe Aemond. Prințesa Rhaenyra nici n-a vrut s-audă de așa ceva și a insistat să fie întrebat prințul Aemond, cu „severitate”, pe cine a auzit spunându-le fiilor ei „Strongi”. Să-i numești astfel era totuna cu a spune că sunt bastarzi, fără niciun drept la tron… și că ea însăși se face vinovată de înaltă trădare. La insistențele regelui, prințul Aemond a mărturisit că fratele lui Aegon îi spusese că sunt Strongi, iar prințul Aegon s-a mulțumit să zică doar:

— *Toată lumea* știe. E de-ajuns să te uiți la ei.

Regele Viserys a pus în cele din urmă capăt întrebărilor, declarând că nu vrea să mai audă nimic. N-o să fie scos niciun ochi, a decretat el… dar, dacă cineva – „bărbat sau femeie sau copil, nobil sau om de rând sau de sânge regesc” – o să-și mai bată vreodată joc de nepoții lui spunându-le Strongi, o să-i fie smulsă limba cu un clește înroșit în foc. Înălțimea sa le-a poruncit apoi soției și fiicei sale să se sărute și să-și făgăduiască una alteia dragoste și prietenie. Dar zâmbetele lor prefăcute și vorbele goale n-au înșelat pe nimeni, în afară de rege. Cât despre băieți, prințul Aemond a spus mai târziu că, în ziua aceea, pierduse un ochi și câștigase un dragon și că numea asta un târg cinstit.

Pentru a împiedica alte încăierări și pentru a pune capăt „zvonurilor răutăcioase și calomniilor josnice”, regele Viserys a mai decretat că regina Alicent și fiii ei se vor întoarce cu el la Curte, pe când prințesa Rhaenyra se va obliga să rămână, cu fiii ei, pe Piatra Dragonului. De atunci înainte, ser Erryk Cargyll va fi scutul ei jurat, iar Rupe-Oase se va întoarce la Harrenhal.

Aceste hotărâri n-au fost pe placul nimănui, scrie septonul Eustace. Ciupercă obiectează: decretul a încântat cel puțin un om, pentru că Piatra Dragonului și Driftmark se aflau la mică distanță una de cealaltă, ceea ce îi oferea lui Daemon Targaryen din plin prilejul s-o consoleze pe prințesa Rhaenyra, nepoata sa, fără știrea regelui.

Deși Viserys Întâiul avea să mai cârmuiască țara încă nouă ani, semințele însângerate ale Dansului Dragonilor fuseseră deja plantate, iar 120 D.C. a fost anul în care au început să încolțească. Următorii care și-au pierdut viața au fost cei doi Strongi mai vârstnici. Lyonel Strong, lord de Harrenhal și Mână a Regelui, l-a urmat pe ser Harwin, fiul și moștenitorul său, la întoarcerea acestuia în imensul și pe jumătate ruinatul castel de pe malul lacului. La scurt timp după sosirea lor, în turnul în care dormeau a izbucnit un incendiu și atât tatăl, cât și fiul și-au pierdut viața, odată cu trei oameni din suita lor și cu o mână de servitori.

Nu s-a aflat niciodată cum s-a dezlănțuit focul. Unii l-au pus pe seama unui simplu ghinion, pe când alții șopteau că vechiul castel al lui Harren cel Negru e blestemat și aduce numai nenorociri asupra

celor care îl stăpânesc. Mulți au bănuit că focul a fost pus înadins. Ciupercă sugerează că în spatele incendiului s-a aflat Șarpele Mărilor, dornic să se răzbune pe bărbatul care îi încornorase fiul. Septonul Eustace are mai demna de crezare bănuială că prințul Daemon a scăpat astfel de un rival care l-ar fi putut împiedica s-o cucerească pe prințesa Rhaenyra. Alții au spus că vinovat ar fi fost Larys Picior-Strâmb; tatăl și fratele lui mai mare fiind morți, Larys Strong a devenit lord de Harrenhal. Cea mai tulburătoare posibilitate e cea sugerată de nimeni altul decât Marele Maester Mellos, care se întreabă dacă nu cumva a fost vorba de o poruncă a regelui însuși. Dacă Viserys a ajuns să accepte că zvonurile despre tatăl copiilor Rhaenyrei sunt întemeiate, s-ar putea să fi dorit să scape de bărbatul care îi dezonorase fiica, de teamă că acesta ar fi putut dezvălui cumva că băieții ei sunt bastarzi. Dacă astfel au stat lucrurile, moartea lui Lyonel Strong a fost un accident nefericit, fiindcă hotărârea acestuia de a se întoarce la Harrenhal împreună cu fiul său nu fusese prevăzută.

Lordul Strong fusese Mâna Regelui și Viserys ajunsese să se bizuie pe forța și pe sfaturile lui. Înălțimea Sa împlinise patruzeci și trei de ani și devenise de-a dreptul corpolent. Nu mai avea vigoarea unui bărbat tânăr și era chinuit de gută, de dureri de încheieturi și de spate și de o gheară care când i se punea în piept, când dispărea, lăsându-l adesea roșu la față și cu răsuflarea tăiată. Cârmuirea Ținutului era o sarcină descurajatoare; regele avea nevoie de o Mână puternică și pricepută, pe umerii căreia să-și pună o parte din poveri. Pentru scurt timp, s-a gândit să trimită după prințesa Rhaenyra. Cine ar fi fost mai potrivit să domnească alături de el, decât fiica pe care și-o dorea urmașă pe Tronul de Fier? Dar asta ar fi însemnat să-i aducă pe prințesă și pe fiii ei înapoi, la Debarcaderul Regelui, și alte conflicte cu regina și cu copiii ei ar fi fost de neocolit. S-a gândit și la fratele lui, până când și-a adus aminte de vremurile în care Daemon făcuse parte din consiliul restrâns. Marele Maester Mellos i-a sugerat să aducă un om mai tânăr și a rostit mai multe nume, dar înălțimea Sa a preferat pe cineva cunoscut și l-a rechemat la Curte pe ser Otto Hightower, tatăl reginei, care mai ocupase același loc atât sub domnia lui, cât și sub a Regelui cel Bătrân.

Dar abia ce sosise ser Otto în Fortăreața Roșie, pentru a redeveni Mână, când la Curte s-a primit veste că prințesa Rhaenyra se remăritase, luându-și-l de bărbat pe unchiul ei, Daemon Targaryen. Ea avea douăzeci și trei de ani, iar Daemon treizeci și nouă.

Regele, Curtea și norodul au primit vestea ca pe un ultragiu. Atât soția lui Daemon, cât și bărbatul Rhaenyrei erau morți de mai puțin de o jumătate de an; nunta făcută atât de curând era o insultă la adresa amintirii lor, a declarat Înălțimea Sa, cu furie. Cununia avusese loc pe

Piatra Dragonului, pe neașteptate și în secret. Septonul Eustace pretinde că Rhaenyra știa că tatăl său n-ar fi fost niciodată de acord cu căsătoria, așa că s-a grăbit să se mărite, ca să fie sigură că el n-o poate împiedica. Ciupercă vorbește de un cu totul alt motiv: prințesa era din nou grea și nu voia să nască un bastard. Și astfel, cumplitul an 120 D.C. s-a încheiat la fel cum începuse, cu o femeie în chinurile facerii. Sarcina Rhaenyrei a avut un sfârșit mai fericit decât a Laenei. Când anul era pe ducă, ea a adus pe lume un fiu micuț, dar robust, un prințișor cu pielea albă, ochii de un violet închis și părul de un argintiu palid. L-a numit Aegon. Prințul Daemon avea în sfârșit un fiu în viață, din sângele lui… iar acel nou prinț, spre deosebire de cei trei frați vitregi ai săi, era fără îndoială un *Targaryen*.

Însă, la Debarcaderul Regelui, regina Alicent a fost cuprinsă de furie când a aflat că bebelușul fusese numit Aegon, a luat asta drept o desconsiderare a fiului ei Aegon… ceea ce chiar și era13, aflăm din *Mărturia* lui Ciupercă.

Pe bună dreptate, anul 122 D.C. ar fi trebuit să fie un an plin de bucurie pentru Casa Targaryen. Prințesa Rhaenyra a născut din nou, i-a dăruit unchiului ei Aemon încă un fiu, numit Viserys, după bunicul său. Copilul era mai mic și mai puțin robust decât fratele lui, Aegon, și decât frații lui vitregi Velaryon, dar s-a dovedit mult mai precoce… deși, cumva amenințător, din oul de dragon pus în leagănul lui n-a ieșit niciodată un pui. Verzii au luat asta drept semn de rău augur și nu s-au sfiit s-o spună.

Ceva mai târziu, în același an, la Debarcaderul Regelui s-a celebrat o nuntă. Respectând vechiul obicei al Casei Targaryen, regele Viserys l-a cununat pe fiul său Aegon cu fiica sa Helaena. Mirele avea cincisprezece ani; un băiat leneș și, cumva, ursuz, ne spune septonul Eustace, dar plin de pofte zdravene, lacom la mâncare, iubitor de bere spumoasă și de vin tare și gata să ciupească și să mângâie orice servitoare pe care o putea atinge. Mireasa, sora lui, n-avea decât treisprezece ani. Deși mai grăsuță și de o frumusețe mai puțin izbitoare decât cei mai mulți Targaryeni, Helaena era o fată plăcută, fericită, și toată lumea era de părere că va fi o mamă minunată.

Și chiar așa a fost, și încă repede. După niciun an, în 123 D.C., prințesa de paisprezece ani a născut doi gemeni, un băiat numit Jaehaerys și o fată numită Jaehaera. Prințul Aegon își avea acum propriii moștenitori, au declarat, în culmea încântării, verzii de la Curte. În leagănul fiecărui copil a fost pus câte un ou și din ambele ouă au ieșit curând pui. Însă cu acești noi gemeni nu era totul foarte bine. Jaehaera era mică și creștea foarte încet. Nu plângea, nu zâmbea, nu făcea nimic din ceea ce face un bebeluș. Fratele ei, deși mai mare și mai robust, nu era perfect cum te-ai fi așteptat să fie un prinț Targaryen, avea câte șase degete la mâna dreaptă și la ambele

picioare.

O soție cu copii nu izbutea să domolească poftele trupești ale prințului Aegon cel Vârstnic. Dacă Ciupercă poate fi crezut, în același an în care au venit pe lume gemenii, i s-au născut doi bastarzi: băiatul unei fete căreia îi câștigase fecioria la un joc de cărți, pe Strada Mătăsii, și fata uneia dintre servitoarele mamei sale. Iar în 127 D.C., prințesa Helaena i-a născut un al doilea fiu, care a fost numit Maegor și a primit un ou de dragon în leagăn.

Și ceilalți fii ai reginei Alicent creșteau. În ciuda ochiului său pierdut, prințul Aemond devenise, sub îndrumarea lui ser Criston Cole, un spadasin iscusit și periculos, dar rămăsese un copil rebel și încăpățânat, iute la mânie și necruțător. Fratele lui mai mic, prințul Daeron, cel mai popular dintre fiii reginei, pe cât de inteligent, pe atât de curtenitor, era totodată și cel mai frumos. În 126 D.C., când a împlinit doisprezece ani, Daeron a fost trimis în Orașul Vechi, să-i slujească drept paharnic și scutier lordului Hightower.

În același an, de cealaltă parte a Golfului Apei Negre, Șarpele Mărilor a fost cuprins pe neașteptate de o fierbințeală. Când a căzut la pat, înconjurat de maesteri, toată lumea s-a întrebat cine ar trebui să-i fie moștenitor, ca Lord al Valurilor și stăpân al insulei Driftmark, dacă boala l-ar fi doborât. Cu amândoi copiii lui legitimi morți, după lege, pământurile și titlurile i se cuveneau celui mai vârstnic nepot, Jacaerys… dar, fiindcă Jace avea probabil să urce pe Tronul de Fier după mama lui, prințesa Rhaenyra i-a cerut socrului său să-l numească moștenitor pe al doilea fiu al ei, Lucerys. Lordul Corlys avea și vreo șase nepoți, iar cel mai vârstnic dintre ei, ser Vaemond Velaryon, a protestat, spunând că moștenirea trebuie, de drept, să fie a lui, pentru că fiii Rhaenyrei sunt bastarzi, copii ai lui Harwin Strong. Prințesa n-a stat pe gânduri, a răspuns imediat provocării. L-a trimis pe prințul Daemon să pună mâna pe ser Vaemond, a poruncit să i se taie capul, iar cu leșul a hrănit-o pe Syrax, femela ei dragon.

Dar cu asta nu s-a terminat. Vărul mai tânăr al lui ser Vaemond s-a dus, împreună cu soția și copiii lui, la Debarcaderul Regelui, să ceară să li se facă dreptate și au venit cu plângerea lor în fața regelui și a reginei. Regele Viserys se îngrășase foarte tare, era mereu foarte roșu la față și abia mai avea putere să urce treptele Tronului de Fier. I-a ascultat într-o tăcere de piatră, apoi a ordonat să li se smulgă tuturor limbile.

— Ați fost preveniți, le-a spus, în timp ce erau târâți afară. Nu vreau să mai aud niciodată minciunile astea.

Când cobora de pe tron, Înălțimea Sa s-a împiedicat, a întins mâna ca să se sprijine și și-a tăiat palma stângă până la os într-o lamă zimțată, ieșită în afara tronului. Deși Marele Maester Mellos i-a spălat tăietura, a uns-o cu vin și a bandajat mâna cu fâșii de in îmbibate cu

uleiuri vindecătoare, regele a fost curând cuprins de fierbințeală și mulți s-au temut că ar putea să moară. Numai sosirea prințesei Rhaenyra de la Piatra Dragonului a schimbat mersul lucrurilor, pentru că a venit cu vindecătorul ei, maesterul Gerardys, care s-a grăbit să treacă la fapte, tăindu-i Înălțimii Sale două degete ca să-i salveze viața.

Deși mult slăbit de această grea încercare, regele Viserys a reînceput curând să cârmuiască Ținutul. Pentru a-i sărbători însănătoșirea, în prima zi a anului 127 D.C. a avut loc un mare ospăț. Prințesei și reginei li s-a poruncit să ia parte, cu toți copiii lor. Ca demonstrație a prieteniei, fiecare femeie a purtat culorile celeilalte și s-au rostit multe declarații de dragoste, spre marea încântare a regelui. Prințul Daemon a ridicat pocalul în cinstea lui ser Otto Hightower și i-a mulțumit pentru loialitatea cu care slujește ca Mână a Regelui. La rândul său, ser Otto a vorbit despre curajul prințului, în vreme ce copiii lui Alicent și ai Rhaenyrei s-au salutat sărutându-se și au rupt pâinea împreună la masă. Sau cel puțin așa stă scris în cronicile Curții.

Totuși, Ciupercă ne povestește că seara, târziu, după ce Viserys se retrăsese (pentru că Înălțimea Sa încă obosea repede), Aemond cel Chior a ținut un toast în cinstea nepoților săi Velaryon, vorbind cu admirație prefăcută despre părul lor castaniu, ochii lor căprui și… puterea lor.

— N-am mai cunoscut niciodată pe cineva atât de puternic[14] ca dragii mei nepoți, a încheiat el. Să ne golim așadar pocalele în cinstea acestor trei băieți puternici.

Ceva mai târziu, istorisește bufonul, Aegon cel vârstnic s-a simțit ofensat când Jacaerys a invitat-o la dans pe soția lui, Helaena. A urmat un schimb de cuvinte furioase și s-ar fi ajuns la lovituri dacă n-ar fi intervenit Garda Regelui. Nu știm dacă regele Viserys a aflat vreodată cele întâmplate, dar prințesa Rhaenyra și fiii ei au plecat înapoi, la Piatra Dragonului, chiar în dimineața următoare.

După pierderea degetelor, Viserys nu s-a mai așezat niciodată pe Tronul de Fier. A ocolit sala tronului, preferând să-și adune Curtea în salonul său, iar mai târziu în dormitor, unde era înconjurat de maesteri, septoni și de credinciosul său bufon Ciupercă, singurul care mai izbutea să-l facă să râdă (spune Ciupercă).

Moartea a vizitat din nou Curtea în scurt timp, când Marele Maester Mellos s-a prăbușit într-o noapte, în vreme ce urca pe treptele în serpentină. În consiliu, vocea lui fusese întotdeauna moderată, îndemnând la calm și la compromisuri ori de câte ori apăreau neînțelegeri între negri și verzi. Dar, spre nefericirea regelui, moartea omului pe care-l numea „prietenul meu de nădejde” a stârnit o nouă dispută între cele două facțiuni.

Prințesa Rhaenyra îl voia pe maesterul Gerardys, aflat de mult în

slujba ei la Piatra Dragonului, înălțat la rangul pe care-l avusese Mellos; numai priceperea lui de vindecător izbutise să salveze viața regelui când se tăiase la mână pe tron, a pretins ea. Însă regina Alicent a subliniat cu insistență că prințesa și maesterul ei îl mutilaseră pe rege fără să fi fost necesar. A cerut în schimb numirea unui oarecare maester Alfador, în acel moment în slujbă la Hightower. Asaltat din ambele părți, Viserys nu l-a vrut pe niciunul și le-a reamintit prințesei și reginei că alegerea nu o face el. Marele Maester e ales de Citadela din Orașul Vechi, nu de Coroană. La timpul cuvenit, Conclavul i-a acordat colanul acelei demnități arhimaesterului Orwyle, unul dintre membrii săi.

După sosirea noului Mare Maester la Curte, regele a părut să-și recapete ceva din vechea vigoare. Septonul Eustace ne spune că a fost urmarea rugăciunilor, dar aproape toată lumea credea că poțiunile și tincturile lui Orwyle dădeau rezultate mai bune decât lipitorile pe care le prefera Mellos. Dar astfel de refaceri s-au dovedit de scurtă durată și guta, durerile în piept și răsuflarea tăiată au continuat să-l supere pe rege. În ultimii ani ai domniei sale, pe măsură ce și-a pierdut sănătatea, a lăsat în tot mai mare măsură cârmuirea Ținutului pe seama consiliului său restrâns. De aceea e necesar să ne îndreptăm atenția către membrii acestuia în ajunul importantelor evenimente din 129 D.C., pentru că au avut un rol de seamă în tot ce a urmat.

Ca Mână a Regelui a rămas ser Otto Hightower, tatăl reginei și unchiul lordului de Orașul Vechi. Marele Maester Orwyle era cel mai nou din Consiliu și se credea că nu-i favorizează nici pe negri, nici pe verzi, însă ser Criston Cole continua să fie Lordul Comandant al Gărzii Regelui, iar în el Rhaenyra avea un dușman înverșunat. Vârstnicul lord Lyman Beebury era maestru al banilor, așa cum fusese, aproape fără întrerupere, de pe vremea Regelui cel Bătrân. Membrii mai tineri erau ser Tyland Lannister, fratele lordului de Casterly Rock, ca lord amiral și maestru al corăbiilor, și Larys Strong, lordul de Harrenhal, ca Lord Confesor și maestru al șoptitorilor. Lordul Jasper Wylde, maestru al legilor, cunoscut printre oamenii din popor ca „Băț-de-Fier“, completa consiliul. (Își căpătase porecla fiindcă, în materie de legi, era întotdeauna rigid, ne spune septonul Eustace. Dar Ciupercă pretinde că era numit astfel din pricina membrului său țeapăn, căci se alese cu douăzeci și nouă de copii, de la patru neveste, înainte de a muri ultima, istovită.)

Pe când cele Șapte Regate au întâmpinat al o sută douăzeci și nouălea an de după Cucerirea lui Aegon cu focuri de tabără, ospețe și orgii zgomotoase, regele Viserys a început să se simtă din ce în ce mai rău. Durerile din piept au devenit atât de puternice, încât nu putea să mai urce nici măcar câteva trepte și era purtat prin Fortăreața Roșie așezat pe un scaun, în a doua lună a anului, își pierduse pofta de

mâncare și cârmuia Ținutul din pat… când se simțea destul de puternic ca s-o facă. În cele mai multe zile, prefera să lase toate problemele de stat în seama Mâinii sale, ser Otto Hightower. Între timp, la Piatra Dragonului, prințesa Rhaenyra rămăsese din nou grea. Era și ea nevoită să rămână la pat.

În a treia zi a celei de-a treia luni a anului 129 D.C., prințesa Helaena și-a adus cei trei copii să-l viziteze pe rege în odăile lui. Jaehaerys și Jaehaera aveau șase ani, iar fratele lor Maegor numai doi. Înălțimea Sa și-a scos de pe deget un inel cu perlă și i l-a dat micuțului ca jucărie, iar gemenilor le-a povestit cum zburase străbunicul lor, tizul lui Jaehaerys, cu dragonul său dincolo de Zid, ca să înfrângă o oaste de sălbatici, uriași și oameni-lup. Deși mai auziseră povestea de cel puțin zece ori, copiii l-au ascultat cu atenție. Apoi regele le-a cerut să plece, spunând că e obosit și simte din nou durere În piept. Pe urmă, Viserys din Casa Targaryen, Primul pe Numele Său, Rege al Andalilor, al Rhoynarilor și al Primilor Oameni, Stăpân al Celor Șapte Regate și Protector al Ținutului, a închis ochii și a adormit.

Nu s-a mai trezit niciodată. Avea cincizeci și doi de ani și domnise asupra celei mai mari părți din Westeros vreme de douăzeci și șase de ani. Apoi s-a dezlănțuit furtuna și au dansat dragonii.

Moartea Dragonilor Negrii și verzii

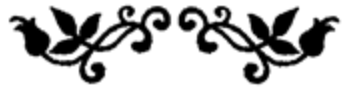

Dansul dragonilor e *numele bombastic al încrâncenatei lupte pentru* Tronul de Fier purtate în Westeros, între anii 129 și 131 D.C., de două ramuri rivale ale Casei Targaryen. Descrierea faptelor sumbre, furtunoase și sângeroase din acea epocă prin cuvântul „dans” izbește ca grotesc de nepotrivită. A fost, fără îndoială, ideea vreunui menestrel. „Moartea dragonilor” ar fi un nume mult mai potrivit, însă legenda, timpul și Marele Maester Munkun l-au întipărit în paginile istoriei pe acesta, mai poetic, așa că suntem nevoiți să dansăm alături de restul lumii.

După moartea Regelui Viserys Targaiyen Întâiul, au fost doi pretendenți de seamă la Tronul de Fier: fiica lui, Rhaenyra, singurul copil care-i rămăsese în viață din prima căsătorie, și Aegon, cel mai mare dintre fiii dăruiți de a doua nevastă. În haosul și măcelul stârnite de rivalitatea lor, s-au mai ivit și alți pretinși regi, cu toții trâmbițându-și drepturile, cu ifose de saltimbanci, preț de două săptămâni sau cel mult o lună, pentru a dispărea apoi la fel de brusc cum apăruseră.

Dansul a împărțit cele Șapte Regate în două, căci lorzii, cavalerii și oamenii de rând s-au declarat de partea unei tabere sau a alteia și s-au ridicat unii împotriva altora. Chiar și Casa Targaiyen s-a rupt astfel, când în lupta celor doi pretendenți s-au amestecat prietenii, rudele și copiii lor.

Pentru cei peste doi ani de bătălie, marii lorzii din Westeros, vasalii lor, cavalerii și norodul au plătit cumplit de mult. Deși dinastia a supraviețuit, la sfârșitul luptei Casa Targaryen și-a văzut puterea vlăguită, iar numărul ultimilor dragoni ai lumii s-a micșorat simțitor.

Dansul nu a semănat cu niciun alt război din îndelungata istorie a celor Șapte Regate. Cu toate că armatele s-au înfruntat cu sălbăticie și pe câmpul de luptă, cea mai mare parte a măcelului s-a săvârșit pe apă și… mai ales… în aer, unde dragonii s-au luptat între ei cu înverșunare, atacându-se cu colții, cu ghearele și cu flăcări. A fost un război al hoțiilor, crimelor și trădărilor, purtat în întuneric și prin cotloane, săli de consiliu și curți de palate, cu pumnale, minciuni și otrăvuri.

Conflictul mocnea de mult, însă a izbucnit în a treia zi a celei de-a treia luni a anului 129 D.C., când Regele Viserys Targaryen Întâiul,

bolnav și țintuit la pat în Fortăreața Roșie din Debarcaderul Regelui, a ațipit pentru a nu se mai trezi niciodată. Moartea lui a fost descoperită la ora liliacului de un servitor venit să-i aducă pocalul cu vin întăritor pe care obișnuia să-l bea la ceas de seară. Servitorul s-a grăbit s-o înștiințeze pe Regina Alicent, ale cărei apartamente se aflau un etaj mai jos decât ale regelui.

Septonul Eustace, care, câțiva ani mai târziu, a scris despre cele petrecute, subliniază că servitorul i-a împărtășit sumbra veste direct reginei, fără să dea alarma și fără să sufle niciun cuvânt nimănui altcuiva. Eustace nu crede că a făcut-o întru totul întâmplător; toată lumea, a argumentat septonul, se aștepta de ceva vreme la moartea regelui, iar Regina Alicent și partizanii ei, așa-numiții verzi, avuseseră grijă să le spună tuturor gărzilor și servitorilor lui Viserys ce vor avea de făcut când va sosi clipa.

(Piticul Ciupercă dă de înțeles că povestea ar fi fost mult mai urâtă, că regina Alicent ar fi grăbit plecarea regelui adăugând un strop de otravă în vinul lui întăritor. Trebuie să ținem cont că, în noaptea morții lui Viserys, Ciupercă nu se afla la Debarcaderul Regelui, ci pe Piatra Dragonului, în slujba prințesei Rhaenyra.)

Regina Alicent s-a dus de îndată în dormitorul regelui, însoțită de ser Criston Cole, Lordul Comandant al Gărzii Regelui. Odată ce s-au încredințat că Viserys murise, Înălțimea Sa a poruncit să fie încuiată încăperea și pusă sub pază. Servitorul care a găsit trupul neînsuflețit al regelui a fost arestat, ca să nu cumva să răspândească vestea. Ser Criston s-a întors în Turnul Săbiei Albe și și-a trimis frații din Garda Regelui si adune consiliul restrâns. Era deja ora bufniței.

Atunci, ca și acum, Frăția Jurată a Gărzii Regelui era alcătuită din șapte cavaleri, bărbați ce își dovediseră loialitatea, de al căror curaj nu se îndoia nimeni și care juraseră solemn că își vor pune viața în slujba apărării regelui și a familiei sale. În noaptea morții lui Viserys, doar cinci dintre mantiile albe se aflau în Debarcaderul Regelui: ser Criston însuși, ser Arryk Cargyll, ser Rickard Thorne, ser Steffon Darklyn și ser Willis Fell. Ser Erryk Cargyll (frate geamăn cu ser Arryk) și ser Lorent Marbrand se aflau la Piatra Dragonului, împreună cu Prințesa Rhaenyra și, neștiind ce se petrecea, au stat deoparte când frații lor de arme i-au ridicat din pat, în miez de noapte, pe membrii consiliului restrâns.

Aceștia s-au adunat în apartamentele reginei din Cetățuia lui Maegor. Până la noi au ajuns numeroase cronici care descriu ceea ce s-a spus și s-a făcut în acea noapte. A Marelui Maester Munkun, intitulată *Dansul Dragorilor. O istorisire adevărată*, este, de departe, cea mai amănunțită și cea mai demnă de încredere. Deși povestea lui nu a fost așternută în întregime pe hârtie decât cu o generație mai târziu și ține cont de mai multe feluri de informații, printre care se numără

cronicile maesterilor, memorii, însemnările intendenților și spusele a o sută patruzeci și șapte de martori supraviețuitori ai evenimentelor de mare importanță din acele vremuri, a istorisit ce sfori s-au tras atunci la Curte, bizuindu-se pe mărturisirile Marelui Maester Orwyle, scrise înaintea execuției acestuia. Spre deosebire de Ciupercă și de septonul Eustace, ale căror versiuni sunt însăilate din zvonuri, vorbe prinse din zbor și legende de familie, Marele Maester a fost de față la întrunire, și-a spus părerea și s-a numărat printre cei care au luat hotărâri… deși trebuie să recunoaștem că, în momentul când a scris despre asta, a avut grijă să se înfățișeze într-o lumină favorabilă și să se absolve de orice vină pentru ceea ce a urmat. De aceea, probabil că „adevărata istorisire" a lui Munkun îi înfățișează predecesorul într-o lumină prea favorabilă.

În timp ce trupul soțului și stăpânului ei se răcea la etajul de deasupra, în apartamentele reginei Alicent s-au adunat ser Otto Hightower, tatăl ei și Mână a Regelui, ser Criston Cole, Lord Comandant al Gărzii Regelui, Marele Maester Orwyle, lordul Lyman Beesbury, maestrul banilor, în vârstă de optzeci de ani, ser Tyland Lannister, comandantul flotei și frate al Lordului de Casterly Rock, Larys Strong, poreclit Larys Picior-Strâmb, maestrul șoptitorilor și lord de Harrenhal, și lordul Jasper Wylde, poreclit Băț-de-Fier, maestrul legilor. În a sa „Istorisire adevărată", Marele Maester Munkun numește această adunare „consiliul verde".

Marele Maester Orwyle a vorbit primul, recapitulând îndatoririle tradiționale și cutumele legate de moartea unui rege. A spus:

— Va fi chemat Septonul Eustace să oficieze ultimele ritualuri și să se roage pentru sufletul regelui. Trebuie să trimitem imediat un corb la Piatra Dragonului, ca s-o înștiințeze pe prințesa Rhaenyra că tatăl ei s-a stins. Poate că Înălțimea Sa, regina, va dori să scrie ea însăși mesajul, pentru a îndulci veștile triste cu niște cuvinte de alinare? Moartea unui rege este întotdeauna vestită prin sunete de clopot, așa că cineva trebuie să se îngrijească și de asta și, firește, va trebui să-ncepem pregătirile pentru încoronarea reginei Rhaenyra…

Ser Otto Hightower l-a întrerupt:

— Toate astea trebuie s-aștepte până ce noi vom lămuri problema succesiunii.

Fiind Mână a Regelui, ser Otto putea să vorbească în numele acestuia, în a cărui absență îi era îngăduit chiar și să se așeze pe Tronul de Fier.

Viserys îi dăduse dreptul de a cârmui cele Șapte Regate și, „până la încoronarea noului rege", această împuternicire rămânea în picioare.

— Până la încoronarea *noii regine*, a spus cineva.

În istorisirea Marelui Maester Munkun, cuvintele îi aparțin lui Orwyle, care le-a rostit cu voce înceată, ca un simplu calambur. Însă

Ciupercă și septonul Eustace susțin că a vorbit, tăios, lordul Beesbury.

— *Rege,* a subliniat regina Alicent. Tronul de Fier trebuie să-i revină de drept celui mai vârstnic fiu legitim al Înălțimii Sale.

Discuția a durat până în zori, ne spune Marele Maester Munkun. Ciupercă și septonul Eustace confirmă. Povestesc, cu toții, că lordul Beesbury a vorbit în numele prințesei Rhaenyra. Acum gârbovit de povara îndelungaților ani în care îi slujise pe regele Viserys, aproape pe timpul întregii sale domnii, și, mai înainte, pe bunicul acestuia, Jaehaerys, Regele cel Bătrân, maestrul banilor i-a amintit consiliului că Rhaenyra e mai în vârstă decât frații ei și are mai mult sânge Targaryen, că regretatul ei tată a ales-o ca urmașă la tron și că, în ciuda tuturor rugăminților reginei Alicent și ale verzilor săi, a refuzat în repetate rânduri să-și schimbe hotărârea, că sute de lorzi și cavaleri stăpânitori de domenii și-au plecat genunchiul în fața prințesei încă din anul 105 D.C. și au jurat solemn că îi vor apăra drepturile. (Istorisirea Maesterului Orwyle diferă de ale celorlalți numai fiindcă el pune în propria sa gură, nu în a lui Beesbury, multe dintre argumentele înșiruite aici; dar, după cum vom vedea, evenimentele care au urmat sugerează că nu a fost așa.)

Însă aceste cuvinte au ajuns la urechi de piatră. Ser Tyland a arătat că mulți dintre lorzii care juraseră să apere dreptul prințesei Rhaenyra la tron muriseră cu mult în urmă.

— Au trecut douăzeci și patru de ani de atunci. Eu, unul, n-am făcut un asemenea jurământ. Pe vremea aia eram copil.

Bățde-Fier, maestrul legilor, le-a amintit ce-a hotărât Marele Consiliu din 101 și că, în 92, Regele cel Bătrân l-a ales pe Baelon, în loc s-o prefere pe Rhaenys; apoi a vorbit pe larg despre Aegon Cuceritorul și surorile lui, precum și despre sacra tradiție a Andalilor, care punea drepturile fiului legitim mai presus de ale unei simple fiice. Ser Otto le-a reamintit că soțul Rhaenyrei e nimeni altul decât prințul Daemon.

— Îi cunoaștem cu toții adevărata fire, a spus despre acesta, apoi a adăugat: Nu vă amăgiți, dacă Rhaenyra va ajunge vreodată pe Tronul de Fier, lordul de Fundătura Puricilor va fi adevăratul domnitor, un rege consort la fel de crud și neiertător cum a fost Maegor întotdeauna. Sunt sigur că primul cap căzut va fi al meu, dar va urma curând al reginei voastre, fiica mea.

Regina Alicent i-a ținut isonul:

— Nu-mi vor cruța nici copiii. Aegon și frații lui sunt fiii legitimi ai regelui, mai îndreptățiți la tron decât bastarzii ei. Daemon va găsi repede nn motiv ca să-i condamne la moarte. Chiar și pe Helaena și pe micuții ei. Să nu uitați vreodată că unul dintre acești Strongi i-a scos ochiul lui Aemond. Era un copil atunci, da, dar copilul ăla e acum bărbat în toată puterea, iar bastarzii sunt monștri prin însăși natura

lor.

Pe urmă a vorbit ser Criston Cole. Le-a adus aminte că, dacă prințesa va ajunge pe tron, urmașul ei va fi Jacaerys Velaryon.

— Cei Șapte să aibă în pază regatul nostru dacă vom pune un bastard pe Tronul de Fier.

Apoi a trecut la apucăturile de femeie stricată ale Rhaenyrei și la nemernicia bărbatului ei.

— Vor transforma Fortăreața Roșie într-un lupanar. Niciun bărbat nu-și va mai ști fiicele în siguranță, și nici nevasta. Nici măcar băieții… știm bine ce era Laenor.

Nu există nicio mărturie despre vreun cuvânt rostit de lordul Larys Strong în acea noapte, însă așa ceva nu era deloc ieșit din comun. Deși slobod la gură când era nevoie, maestrul șoptitorilor s-a zgârcit la vorbă, preferând să asculte în loc să grăiască.

— Dacă vom face asta, vom ajunge cu siguranță la război, a avertizat Marele Maester Orwyle, după cum ni se povestește în *Istorisirea adevărată*. Prințesa nu se va da umilă la o parte. Și mai are și dragoni.

— Și prieteni, a declarat lordul Beesbuxy. Oameni de onoare, care nu vor uita ce au jurat în fața ei și a tatălui ei. Oi fi eu bătrân, dar nu chiar atât de bătrân încât să stau aici liniștit când unii de teapa voastră uneltesc ca să-i fure coroana.

Cu asta, s-a ridicat, vrând să plece.

Cât despre ceea ce s-a întâmplat pe urmă, istorisirile ajunse până la noi diferă.

Marele Maester Orwyle ne povestește că, la porunca lui ser Otto Hightower, lordul Beesbury a fost oprit la ușă și dus în temniță. Închis într-o celulă întunecoasă, avea să piară, răpus de o răceală, în vreme ce aștepta să fie judecat.

Septonul Eustace spune cu totul altceva. Ser Criston Cole l-a silit pe lordul Beesbury să se reașeze și i-a tăiat beregata cu un pumnal. Ciupercă îl învinuiește de moartea lordului tot pe Criston, numai că, în versiunea lui, acesta l-a înșfăcat pe bătrân de guler și l-a aruncat pe fereastră, să moară înfipt în țepii de fier ai șanțului de apărare golit de apă.

Toate cele trei cronici sunt de acord într-o singură privință: primele picături de sânge vărsate în Dansul Dragonilor i-au aparținut lordului Lyman Beesbury, maestru al banilor și lord vistiernic al celor Șapte Regate.

După moartea lui, părerile celorlalți au fost identice. Și-au petrecut restul nopții făcând planuri pentru încoronarea noului rege (toată lumea a fost de acord că trebuie să aibă loc foarte curând) și întocmind liste atât cu cei care le-ar fi putut deveni aliați, cât și cu aceia care le-ar fi fost probabil dușmani dacă prințesa Rhaenyra ar fi

refuzat să-l recunoască pe Aegon ca rege. Prințesa urma să nască și nu putea părăsi insula Piatra Dragonului, așa verzii reginei Alicent se bucurau de un avantaj: cu cât trecea mai mult timp înainte de a afla Rhaenyra de moartea regelui, cu atât mai târziu avea să treacă la fapte.

— Poate curva o să moară în chinurile facerii, se povestește că ar fi spus regina Alicent (în versiunea lui Ciupercă).

În noaptea aceea nu a zburat niciun corb. N-a răsunat niciun dangăt de clopot. Servitorii care știau că murise regele au ajuns în temniță. Ser Criston Cole a fost însărcinat să-i aresteze pe negrii rămași la Curte, adică pe lorzii și cavalerii înclinați să o susțină pe prințesa Rhaenyra.

— Nu le faceți niciun rău dacă nu opun rezistență, a poruncit ser Otto Hightower. Oricine e gata să plece genunchiul și să-i jure credință regelui Aegon nu va avea nimic de suferit din partea noastră

— Și cei care nu-l vor pleca? a întrebat Marele Maester Orwyle.

— Aia sunt trădători, a răspuns Băț-de-Fier. Și trebuie să aibă parte de moartea pe care-o merită trădătorii.

Atunci a vorbit pentru prima și singura dată lordul Larys Strong, maestrul șoptitorilor:

— Să jurăm noi primii, a propus el, ca să nu fie cumva trădători printre noi.

Picior-Strâmb și-a scos pumnalul și i-a încercat tăișul pe palmă.

— Să facem un legământ de sânge care să ne unească, să ne facă frați jurați până la moarte, i-a îndemnat pe ceilalți.

Așa că toți conspiratorii și-au crestat palmele, s-au prins de mâini și s-au unit, sub jurământ într-o frăție. Regina Alicent a fost singura scutită de acest gest, pentru simplul motiv că era femeie.

Se crăpase deja de ziuă când ea a trimis Garda Regelui să-i aducă la consiliu pe fiii săi, pe Aegon și Aemond. (Prințul Daeron, cel mai mic și cel mai blajin dintre copiii ei, era în orașul Vechi, unde slujea ca scutier al lordului Hightower.)

Prințul Aemond, zis și Aemond cel Chior, atunci în vârstă de nouăsprezece ani, a fost găsit în sala de arme, punându-și armura pentru antrenamentul de dimineață din curtea castelului.

— Aegon o să fie rege? l-a întrebat el pe ser Willis Fell sau va trebui să-ngenunchem și să pupăm fofoloanca stricatei ăleia bătrâne?

Prințesa Helaena lua micul dejun împreună cu copiii săi când a sosit la ea Garda Regelui… dar, când a fost întrebată unde este prințul Aegon, fratele și soțul ei, s-a mulțumit să răspundă:

— Fiți siguri că n-o să-l găsiți în patul meu. N-aveți decât să căutați sub pături.

Prințul Aegon era „la unul dintre chefurile lui”, spune Munkun, vag, în *Istorisirea adevărată. Mărturia lui Ciupercă* pretinde că ser Criston l-a găsit pe tânărul pretendent la Coroană într-o gaură de șobolan din Fundătura Puricilor, unde două țopârlance cu dinții ascuțiți se mușcau și se sfâșiau una pe alta ca să-l amuze, în timp ce o fată care nu putea avea mai mult de doisprezece ani îi delecta mădularul cu gura. Să lăsăm deoparte povestea asta murdară, punând-o pe seama simplului fapt că Ciupercă era Ciupercă, și luăm în schimb în considerare cuvintele septonului Eustace.

Deși recunoaște că prințul Aegon a fost găsit împreună cu una dintre ibovnicele lui, bunul septon susține cu insistență că fata era fiica unui negustor bogat, pe care o prețuia foarte mult. În plus, la început, prințul a refuzat să ia parte la planul mamei sale.

— Sora mea este moștenitoarea tronului, nu eu, a spus el, după cum scrie Eustace. Ce fel de frate e cel care fură dreptul dobândit prin naștere de sora lui?

Hotărârea nu i-a slăbit decât după ce ser Criston l-a convins că, dacă ar ajunge regină, prințesa i-ar executa, cu siguranță, și pe el, și pe frații lui.

— Cât încă trăiesc Targaryeni cu sânge pur, niciun Strong nu poate spera s-ajungă pe Tronul de Fier, i-a spus Cole. Dacă vrea să domnească bastarzii ei după ea, Rhaenyra va fi silită să vă ia capetele.

Asta și numai asta l-a convins pe Aegon să accepte coroana oferită de consiliul restrâns, insistă bunul septon.

În vreme ce cavalerii din Garda Regelui îi căutau pe fiii reginei Alicent, alți mesageri i-au chemat în Fortăreața Roșie pe comandantul Gărzii Orașului și pe căpitanii săi (erau șapte, câte unul în fruntea oștenilor de la fiecare poartă a orașului). Când li s-au pus întrebări, s-a tras concluzia că, dintre ei, cinci se simțeau înclinați să susțină cauza prințului Aegon. Ceilalți doi, ca și șeful lor, au fost considerați nedemni de încredere și s-au pomenit în lanțuri. Ser Luthor Largent, cel mai înfricoșător „dintre cei cinci loiali”, a devenit noul comandant al Mantiilor Aurii. Despre Largent, un bărbat voinic ca un taur și de peste doi metri înălțime, se spunea că ar fi ucis odată un cal de luptă cu o singură lovitură de pumn. Însă ser Otto, prevăzător din fire, a avut grijă să-și numească propriul fiu, pe ser Gwayne Hightower (fratele reginei) ca secund al lui Largent, cerându-i să stea cu ochii pe acesta, ca să nu-i scape nici cel mai mic semn al lipsei de loialitate.

În locul răposatului lord Beesbury, în funcția de maestru al banilor a fost numit ser Tyland Lannister, care a luat imediat în stăpânire vistieria regală. Aurul Coroanei a fost împărțit în patru. O parte a fost încredințată spre bună păstrare Băncii de Fier din Braavos, o alta a fost trimisă sub pază la Casterly Rock, a treia parte a mers în Orașul Vechi. Tot ce-a rămas urma să fie folosit pentru mită și plocoane, ca și,

dacă avea să fie nevoie, pentru plata unor mercenari. Pentru înlocuirea lui ser Tyland la comanda flotei, ser Otto s-a gândit la cineva din Insulele de Fier și a trimis un corb la Dalton Greyjoy, zis și Krakenul Roșu, lordul Secerător de Pyke, un tânăr de șaisprezece ani, cutezător și însetat de sânge, căruia i-a oferit demnitatea de amiral și un loc în consiliu în schimbul loialității sale.

A trecut o zi, apoi încă una. Nici septonii și nici Surorile Tăcute nu au fost chemați în dormitorul unde zăcea regele Viserys, umflat și deja în putrefacție. Nu a bătut niciun clopot. Corbii au zburat, dar nu spre Piatra Dragonului. Au fost trimiși către Orașul Vechi, Casterly Rock, Riverrun, Highgarden și mulți lorzi și cavaleri despre care regina Alicent credea că ar putea fi de partea fiului ei.

Au fost aduse și citite pe îndelete analele Marelui Consiliu din 101 și au fost notate numele lorzilor care luaseră cuvântul în favoarea lui Viserys, precum și ale celor care-i susținuseră pe Rhaenys, Laena sau Laenor. Consiliul se declarase în favoarea pretendentului la tron de parte bărbătească, și asta cu o majoritate de douăzeci la unu, însă existaseră și nemulțumiți, iar Casele lor ar fi putut lupta de partea prințesei Rhaenyra într-un război. Ser Otto s-a gândit că Șarpele Mărilor și flota lui ar fi trecut în tabăra prințesei, pesemne împreună cu alți lorzi de pe țărmurile de răsărit: era cel mai probabil s-o facă lorzii Bar Emmon, Massey, Celtigar și Crabb, ba poate chiar și Evenstarul din Tarth. În afară de casa Velyryon, niciunul dintre clanurile acestora nu avea cine știe ce putere. Nordicii reprezentau motive mai serioase de îngrijorare: Winterfell vorbise în favoarea lui Rhaenys la Harrenhal, ca și stegarii lordului Stark, Dustin de Barrowton și Manderly de Portul Alb. Nici pe Casa Arryn nu se puteau bizui, pentru că, în prezent, la Eyrie cârmuia o femeie, lady Jane, Fecioara din Vale, ale cărei drepturi ar fi putut fi puse la îndoială dacă prințesa Rhaenyra ar fi fost dată deoparte.

Capătul Furtunii a fost considerat cel mai mare pericol, deoarece Casa Baratheon susținuse întotdeauna, cu fermitate, pretențiile prințesei Rhaenys și pe ale copiilor ei. Bătrânul lord Boremund nu mai era printre cei vii, însă fiul său, Borros, se dovedea chiar mai războinic decât părintele lui, iar lorzii Furtunii de rang mărunt l-ar fi urmat cu siguranță oriunde ar fi dorit să-i conducă.

— Atunci trebuie să ne asigurăm c-o să-i aducă în ajutorul regelui nostru, a declarat Regina Alicent.

După care a poruncit să fie chemat al doilea fiu al ei.

Așa se face că, în ziua aceea, spre Capătul Furtunii nu a pornit în zbor un corb, ci Vhagar, cel mai bătrân și mai mare dintre dragonii din Westeros. Pe spatele ei călătorea prințul Aemond Targaryen, cu un safir în locul ochiului lipsă.

— Țelul tău e să o iei de soție pe una dintre cele patru fiice ale

lordului Baratheon, i-a spus bunicul lui, ser Otto, înainte de a-și lua zborul. Nu contează pe care. Fă-i curte și însoară-te cu ea, iar lordul Borros îi va închina fratelui tău Ținuturile Furtunii. Dă greș și…

— Nu voi da, s-a grozăvit Prințul Aemond. Aegon va avea Capătul Furtunii, iar eu o voi avea pe una dintre fetele lui.

La ora când Prințul Aemond își lua rămas-bun, mirosul greu din camera regelui mort plutea deja prin toată Cetățuia lui Maegor, iar la Curte și prin tot castelul se răspândiseră povești bizare și zvonuri. Temnițele de sub Fortăreața Roșie înghițiseră atât de mulți oamenii bănuiți de lipsă de loialitate, încât numeroasele dispariții l-au uluit până și pe Înaltul Septon, care a trimis vorbă la Septul Stelat din Orașul Vechi, întrebând de unii dintre cei cărora nu li se dădea de urmă. Ser Otto Hightower, cel mai meticulos dintre toți bărbații care fuseseră vreodată Mâna a Regelui, a spus că are nevoie de mai mult timp pentru pregătiri, dar regina Alicent știa că nu mai pot amâna dezvăluirea adevărului. Prințul Aegon se săturase deja de atâtea secrete.

— Sunt rege sau nu? și-a întrebat el mama. Dacă sunt, încoronați-mă!

În a zecea zi din a treia lună a anului 129 D.C., dangătul lugubru al clopotelor a dat de știre că un rege își încheiase domnia. Marelui Maester Orwyle i s-a îngăduit în sfârșit să-și trimită corbii până în cele mai îndepărtate colțuri ale regatului și sute de păsări negre au împânzit văzduhul, ducând vestea despre înscăunarea lui Aegon. Au fost chemate Surorile Tăcute, care urmau să pregătească trupul regelui pentru arderea pe rug, iar călăreți pe cai albi au străbătut Debarcaderul Regelui strigând:

— Regele Viserys a murit, trăiască Regele Aegon!

La auzul acestei vești, scrie Munkun, unii au plâns, iar alții s-au bucurat, însă aproape toți oamenii de rând au amuțit, privind în jur nedumeriți și bănuitori. Doar când și când se auzea câte un strigăt stingher:

— Trăiască regina noastră!

Între timp, pregătirile pentru încoronare se făceau în mare grabă. Imensa clădire numită Groapa Dragonului a fost aleasă ca loc al ceremoniei. Sub măreața ei cupolă se aflau bănci de piatră îndeajuns pentru optzeci de mii de oameni, iar zidurile groase, acoperișul rezistent și înaltele uși din bronz o făceau ușor de apărat, dacă trădătorii ar fi încercat să întrerupă festivitățile.

În ziua stabilită, ser Criston Cole a așezat coroana din fier cu rubine a lui Aegon Cuceritorul pe fruntea celui mai mare fiu al regelui Viserys și al reginei Alicent, proclamându-l Aegon din casa Targaryen, al Doilea pe Numele Său, Rege al Andalilor, al Rhoynarilor și al Primilor Oameni, Stăpân al Celor Șapte Regate și Protector al

Ținutului. Regina Alicent, mult îndrăgită de popor, și-a pus propria-i coroană pe capul fiicei sale, Helaena, soție și soră a lui Aegon. După ce a sărutat-o pe obraji, mama a îngenuncheat în fața fiicei, și-a plecat fruntea și a spus:

— Regina mea!

Numărul privitorilor veniți la încoronare rămâne îndoielnic. Pornind de la scrierile lui Orwyle, Marele Maester Munkun ne spune că în Groapa Dragonului s-au îngrămădit peste o sută de mii de oameni, pe când Ciupercă susține că băncile de piatră nu se umpluseră decât pe jumătate. Înaltul Septon din Orașul Vechi fiind prea bătrân și prea firav pentru o călătorie până la Debarcaderul Regelui, ungerea frunții regelui Aegon cu uleiuri sfinte și binecuvântarea lui în numele celor șapte zei au căzut în sarcina septonului Eustace.

Puținii privitori cu ochii mai ageri decât ai majorității au putut probabil să observe că la încoronarea noului rege au luat parte doar patru mantii albe, nu cinci, ca în alte dăți. Primele dezertări din rândurile susținătorilor lui Aegon al II-lea se petrecuseră cu o seară înainte, când ser Steffon Darklyn, din Garda Regelui, fugise din oraș împreună cu scutierul său, cu doi valeți și cu patru străjeri. La adăpostul întunericului, izbutiseră să ajungă până la o poartă dosnică, unde îi aștepta o barcă pescărească, pregătită să-i ducă la Piatra Dragonului. Aveau asupra lor o coroană pe care o furaseră: o bandă din aur galben, împodobită cu șapte nestemate de diferite culori. Era coroana purtată de regele Viserys și, înaintea lui, de Jaehaerys, Regele cel Bătrân. Când Prințul Aegon hotărâse că va purta coroana din fier cu rubine a tizului său, Cuceritorul, regina Alicent poruncise să fie pusă coroana lui Viserys sub cheie, însă valetul însărcinat s-o zăvorască fugise cu ea.

După încoronare, cavalerii rămași în Garda Regelui l-au escortat pe Aegon până la locul unde îl aștepta dragonul său, o creatură splendidă, cu solzii aurii scânteietori și cu membranele aripilor de un trandafiriu palid. Sunfyre era numele acestui dragon poleit cu aurul zorilor. Munkun ne spune că regele a zburat de trei ori în jurul orașului și apoi a coborât între zidurile Fortăreței Roșii. Ser Arryk Cargyll l-a condus pe Aegon al II-lea în sala tronului, luminată de torțe, unde Înălțimea Sa a urcat treptele Tronului de Fier în fața a o mie de lorzi și cavaleri. Uralele lor au umplut sala de ecouri.

Pe Piatra Dragonului nu a ovaționat nimeni. În schimb, în sălile și pe scările din Turnul Dragonului Mării au răsunat urletele venite din apartamentele reginei, unde Rhaenyra Targaryen se încorda și se cutremura în a treia zi a chinurilor facerii. Copilul ar fi trebuit să se nască peste încă o lună, dar veștile primite de la Debarcaderul Regelui o umpluseră pe prințesă de o furie neagră, care stârnise nașterea, de parcă și pruncul ei ar fi fost mânios și s-ar fi zbătut, dornic să iasă la

lumină. Cât au durat durerile, prințesa a blestemat fără încetare, chemând urgia zeilor asupra fraților ei vitregi și a mamei lor, regina, și a descris în amănunt tonurile la care o să-i supună ea înainte de a le îngădui să moară. Ciupercă ne spune că și-a blestemat și pruncul din trup, zgâriindu-și pântecul în vreme ce maesterul și moașa se străduiau s-o domolească și zbierând:

— Monstrule, monstrule, ieși, ieși, IEȘI AFARĂ!

Și când copilul a apărut, în cele din urmă, s-a dovedit a fi într-adevăr o monstruozitate: o fată deja moartă, o pocitanie cu trup stâlcit, cu o gaură în piept, acolo unde ar fi trebuit să-i fie inima, și cu o coadă butucănoasă și solzoasă. Sau cel puțin așa o descrie Ciupercă. Piticul povestește că el a dus creatura aia mică în curte, să fie arsă. În ziua următoare, când laptele de mac îi mai domolise durerile, prințesa Rhaenyra a dat de veste că fetița moartă fusese botezată Visenya.

— A fost singura mea fiică, și ei au ucis-o. Mi-au furat coroana și mi-au omorât fiica, și vor da socoteală pentru asta.

Și așa a început Dansul, căci Prințesa a adunat ea însăși un consiliu, în *Istorisirea adevărată,* grupul întrunit pe Piatra Dragonului e numit „consiliul negru", pentru a se deosebi de „consiliul verde" de la Debarcaderul Regelui. Rhaenyra însăși a condus discuțiile, așezată între prințul Daemon, care-i era unchi și totodată soț, și maesterul Gerardys, sfetnicul ei de încredere. Au fost de față și cei trei fii ai săi, cu toate că niciunul nu ajunsese încă la vârsta bărbăției (Jace avea cincisprezece ani, Luke paisprezece și Joffrey doisprezece). Alături le stăteau doi cavaleri din Garda Regelui; ser Erryk Cargyll, fratele geamăn al lui ser Arryk, și ser Lorent Marbrand, un bărbat din Vest. Treizeci de cavaleri, o sută de arbaletrieri și trei sute de ostași erau restul garnizoanei de pe Piatra Dragonului. Întotdeauna se considerase că sunt de ajuns pentru o fortăreață atât de puternică.

— Însă dacă vrem să atacăm, oastea noastră lasă mult de dorit, a subliniat prințul Daemon, cu acreală.

Din consiliul negru mai făceau parte doisprezece lorzi mărunți, stegari și vasali ai Pietrei Dragonului, printre care se numărau: Celtigar de Insula Cleștilor, Staunton de Popasul Corbului, Massey de Stonedance, Bar Emmon de Sharp Point și Darklin de Duskendale. Însă cel mai puternic dintre lorzii care i-au făgăduit prințesei că o vor sprijini întru totul a fost Coriys Velaryon de Driftmark. Deși Șarpele Mărilor nu mai era tânăr, îi plăcea să spună că se agață de viață „precum un marinar pe cale să se înece de epava corăbiei sale scufundate. Poate cei Șapte m-au ținut în viață anume pentru această ultimă bătălie". Lângă lordul Coriys stătea soția lui, prințesa Rhaenys, în vârstă de cincizeci și cinci de ani, cu chipul supt și plin de riduri și cu părul negru brăzdat cu alb, însă la fel de aprigă și neînfricată ca la douăzeci și doi de ani. „Regina-Care-N-a-Fost-Să-Fie", așa o numește

Ciupercă. („Ce a avut vreodată Viserys și n-a avut ea? Un cârnăcior? Asta e tot ce-ți trebuie ca să fii rege? Cârnatul meu e de trei ori cât al lui.”)

Lorzii din consiliul negru se considerau loiali, dar știau foarte bine că regele Aegon al II-lea o să-i numească trădători. Fiecare în parte fusese deja chemat în Fortăreața Roșie, ca să jure credință noului rege. Toate oștile lor, laolaltă, nu erau nici măcar pe măsura celei pe care-o putea aduce pe câmpul de bătaie Casa Hightower, de una singură. Iar verzii lui Aegon mai aveau și alte avantaje. Orașul Vechi, Debarcaderul Regelui și Lannisport erau cele mai mari și mai bogate așezări din ținut; și toate trei se aflau sub stăpânirea verzilor. Și simbolurile vizibile ale legitimității erau în posesia lui Aegon. El stătea pe Tronul de Fier. El locuia în Fortăreața Roșie. El purta coroana Cuceritorului și îi mânuia sabia și fusese uns rege de un septon al Credinței în fața a zeci de mii de oameni. Marele Maester Orwyle făcea parte din consiliul său, iar Lordul Comandant al Gărzii Regelui îi pusese coroana pe frunte. Plus că era bărbat, ceea ce, în ochii multora, era de-ajuns pentru a vedea în el un rege legitim și în sora lui vitregă o uzurpatoare.

Pe lângă toate acestea, avantajele Rhaenyrei erau puține. Câțiva lorzi mai bătrâni și-ar fi putut aduce aminte de jurămintele depuse când își primise titlul de Prințesă de Piatra Dragonului și fusese desemnată ca moștenitoare a tatălui ei. Fusese o vreme când nobili și oameni de rând o îndrăgiseră și o aclamaseră, numind-o Deliciul Ținutului. O mulțime de tineri, lorzi și nobilii cavaleri deopotrivă, încercaseră pe atunci să-i câștige favorurile… dar nimeni nu putea spune câți ar mai fi dorit să lupte pentru ea acum, când era măritată, cu trupul îmbătrânit și îngroșat după șase nașteri. Deși fratele ei vitreg pusese mâna pe tezaurul tatălui lor, prințesa avea la dispoziție averea Casei Velaryon, iar flota Șarpelui Mărilor îi oferea supremația pe apă. Soțul ei, prințul Daemon, călit în luptele de la Treptele de Piatră, avea mai multă experiență pe câmpul de luptă decât toți vrăjmașii lor la un loc. Și, nu în ultimul rând, Rhaenyra avea dragoni.

— Are și Aegon, a subliniat maesterul Gerardys.

— Noi avem mai mulți, a ripostat prințesa Rhaenys, Regina-Care-N-a-Fost-Să-Fie, femeia care zburase cu un dragon mai mult decât toți cei de față. Și ai noștri sunt mai mari și mai puternici, nu-i întrece decât Vhagar. Dragonilor le prieste aici mai mult decât oriunde altundeva.

I-a vorbit consiliului despre fiecare dragon în parte. Regele Aegon îl avea pe Sunfyre. O creatură splendidă, deși destul de tânără. Aemond cel Chior o călărea pe Vhagar, iar pericolul reprezentat de femela dragon care-i aparținuse reginei Visenya nu putea fi pus la îndoială. Dragonul reginei Helaena se numea Dreamfyre, era o femelă care pe

vremuri o purtase printre nori pe Rhaena, sora Regelui cel Bătrân. Dragonul prințului Daemon era tot o femelă, Tessarion, cu aripile de culoarea întunecată a cobaltului și ghearele, coama și solzii de pe burtă strălucind precum arama veche.

— Asta înseamnă patru dragoni cu statura potrivită pentru luptă, a spus Rhaenys.

Și gemenii reginei Helaena aveau dragoni, dar ai lor abia se născuseră; iar Maelor, mezinul uzurpatorului, n-avea decât un ou.

Împotriva tuturor acestora, prințul Daemon îl avea pe Caraxes, iar prințesa Rhaenyra o avea pe Syrax, două fiare uriașe, formidabile. Caraxes, mai ales, era fioros și, după bătălia de la Treptele de Piatră, sângele și focul nu-i erau străine. Toți cei trei fii ai Rhaenyrei și ai lui Laenor Velaryon călăreau dragoni: lui Vermax, Arrax și Tyraxes le mergea foarte bine, creșteau an de an văzând cu ochii. Aegon cel Tânăr, cel mai mare dintre cei doi fii ai Rhaenyrei și ai prințului Daemon, primise un pui de dragon, numit Stormcloud, dar mai avea până să ajungă să-l călărească. Fratele lui mai mic, Viserys, nu mergea nicăieri fără oul său de dragon. Femela-dragon a lui Rhaenys, Meleys, supranumită Regina Roșie, se lenevise, dar, când era stârnită, arăta la fel de înspăimântătoare ca întotdeauna. Cele două gemene pe care Laena Velaryon i le dăruise Prințului Daemon încă nu călăreau dragoni. Dragonul de un verde-deschis al Baelei, mlădiosul Moondancer, avea să fie curând destul de mare ca s-o poată purta… și, cu toate că din oul primit de Rhaena, sora ei, ieșise o vietate pocită, care trăise doar câteva ore, Syrax făcuse recent alte ouă. Unul dintre ele îi fusese oferit Rhaenei și se spunea că fetița dormea cu el noapte de noapte și se ruga să aibă și ea un dragon pe măsura celui stăpânit de sora sa.

În plus, alți șase dragoni își aveau bârloguri în peșterile pline de fum din Muntele Dragonului, mai sus de castel. Aceștia erau: Silverwing, dragonul care îi aparținuse cândva Bunei Regine Alysanne; Seasmoke, fiara de un cenușiu-deschis care fusese mândria și marea dragoste a lui ser Laenor Velaryon; Vermithor, bătrânul dragon albicios pe care nu îl mai încălecase nimeni de la moartea regelui Jaehaerys. Iar de partea cealaltă a vulcanilor sălășluiau trei dragoni sălbatici, niciodată revendicați și niciodată călăriți. Oamenii din popor îi botezaseră Sheepstealer, Grey Ghost și Cannibal.

— Găsiți călăreți care să-i poată stăpâni pe Silverwing, Vermithor și Seasmoke și astfel vom avea nouă dragoni împotriva celor patru ai lui Aegon. Încălecați și pe frații lor sălbatici și zburați cu ei, și vom avea doisprezece, chiar și fără Stormcloud, a subliniat prințesa Rhaenys. Așa vom câștiga acest război.

Lorzii Celtigar și Staunton au fost de acord cu ea. Aegon Cuceritorul și surorile lui dovediseră că niciun cavaler și nicio armată

nu puteau ține piept urgiei de foc și sânge. Celtigar a îndemnat-o pe prințesă să zboare de îndată către Debarcaderul Regelui și să-l transforme într-un morman de cenușă și oase.

— Și în ce fel ne va fi asta de ajutor, lordul meu? a întrebat Șarpele Mărilor. Vrem să cârmuim orașul, nu să-l ardem din temelii.

— Nu se va ajunge până acolo, a stăruit Celtigar. Uzurpatorul nu va avea de ales și va fi nevoit să-și folosească dragonii împotriva noastră. Cei nouă ai noștri îi vor distruge cu siguranță pe cei patru ai lor.

— Cu ce preț? s-a întrebat prințesa Rhaenyra. Nu uita că fiii mei vor călări trei dintre dragonii ăștia. Și nu vom fi nouă contra patru. Va mai trece destulă vreme până ce îmi voi recăpăta eu puterile într-o destul de mare măsură ca să pot zbura. Și cine îi va călări pe Silverwing, Vermithor și Seasmoke? Tu, lordul meu? Nu prea cred. Vom fi cinci contra patru și unul dintre cei patru dragoni ai lor este Vhagar. Nici vorbă de avantaj pentru noi.

De-a dreptul surprinzător, prințul Daemon a fost de acord cu soția lui:

— În bătălia de la Treptele de Piatră, dușmanii mei au învățat că trebuie să fugă și să se ascundă când vedeau aripile lui Caraxes sau când îi auzeau urletul… numai că ei n-aveau dragoni. Pentru un om, nu e deloc ușor să ucidă dragoni. Dar dragonii se pot ucide între ei. V-o poate spune orice maester care a studiat vreodată istoria Valyriei. Nu voi arunca dragonii în lupta împotriva uzurpatorului decât dacă nu vom avea de ales. Îi putem întrebuința în alte moduri, mult mai folositoare.

Și prințul i-a descris consiliului negru tacticile sale. Rhaenyra trebuia să fie încoronată, ca răspuns la încoronarea lui Aegon. Apoi aveau să trimită corbii către toți lorzii din Cele Șapte Regate, chemându-i să-i jure credință adevăratei lor regine.

— În războiul ăsta, înainte de a ajunge pe câmpul de luptă, cuvintele trebuie să ne fie arme, a declarat Daemon.

Și a adăugat că lorzii din marile Case dețin cheia victoriei; că stegarii și vasalii lor îi vor urma oriunde. Aegon Uzurpatorul câștigase loialitatea Casei Lannister din Casterly Rock, iar lordul Tyrell de Highgarden nu era decât un țânc miorlăit, încă în fașă, a cărui mamă, ca regentă a lui, avea probabil să treacă de partea lui Aegon, cu tot cu stegarii ei peste măsură de puternici din Reach și cu Casa Hightower… însă ceilalți lorzi din Ținut încă nu dezvăluiseră cui vor să i se supună.

— Capătul Furtunii va fi de partea noastră, a spus prințesa Rhaenys.

Dinspre partea mamei, ei înșeși îi curgea prin vene sânge din acel loc, iar răposatul lord Boremund îi fusese mereu cel mai credincios dintre prieteni.

Prințul Daemon avea toate motivele să spere că Fecioara din Vale

va aduce Eyre alături de ei. Era sigur că Aegon va încerca să capete sprijinul celor din Pyke; fiindcă numai cu ajutorul Insulelor de Fier ar fi putut înfrânge Casa Velaryon pe mare. Dar nestatornicia oamenilor de fier era notorie, iar lui Dalton Greyjoy îi plăcea vărsarea de sânge și lupta; ar fi putut fi convins cu ușurință să treacă de partea prințesei.

Consiliul a fost de părere că Nordul e mult prea departe ca să aibă vreo importanță în lupta lor; războiul s-ar fi putut încheia înainte de a-și aduna Casa Stark stegarii pentru a mărșălui către sud. Prin urmare, nu mai rămâneau decât lorzii Ținuturilor Riverane, arțăgoși din fire și vestiți pentru asta, în fruntea cărora se afla, cel puțin cu numele, Casa Tully din Riverrun.

— Avem prieteni în Ținuturile Riverane, a spus prințul, deși nu se încumetă cu toții să spună sus și tare ce culori apără. Ne trebuie, pe continent, un loc unde să se strângă, unul destul de întins ca să găzduiască o armată de dimensiuni considerabile, îndeajuns de puternică pentru a ține piept oricărei forțe trimise de uzurpator contra noastră.

Le-a arătat lorzilor o hartă.

— Aici. La Harrenhal.

Și astfel hotărârea a fost luată. Prințul Daemon avea să conducă atacul asupra Harrenhalului, zburând pe Caraxes. Prințesa Rhaenyra urma să rămână pe Piatra Dragonului până ce avea să se întremeze. Pornind din Piatra Dragonilor și din Driftmark, flota Casei Velaryon trebuia să blocheze Defileul, neîngăduind niciunei corăbii să intre sau să iasă din Golful Apei Negre.

— Nu suntem destul de puternici ca să ocupăm Debarcaderul Regelui pe timp de furtună, a spus prințul Daemon, așa cum nici dușmanii noștri nu pot spera să cucerească Piatra Dragonului. Însă Aegon e tânăr, fără experiență, iar băietanii ca el sunt ușor de întărâtat. Poate-l stârnim, și vine să ne-atace cu nesăbuință.

Șarpele Mărilor avea să comande flota, pe când prințesa Rhaenys urma să vegheze asupra văzduhului, ca nu cumva să le atace vrăjmașii corăbiile cu dragoni. Între timp, corbii lor aveau să zboare spre Riverrun, Eyre, Pyke și Capătul Furtunii, ca să ceară jurământul de credință al lorzilor de acolo.

— *Noi* ar trebui să ducem astfel de mesaje, a spus Jacaerys, cel mai mare fiu al reginei. Dragonii îi vor câștiga pe lorzi de partea noastră mai repede decât corbii.

Lucerys, fratele său, l-a susținut, subliniind că el și Jace erau deja bărbați, sau cel puțin îndeajuns de aproape de vârsta bărbăției ca să poată fi tratați ca atare.

— Unchiul nostru ne numește bastarzii lui Strong, dar, când ne vor vedea călare pe dragoni, lorzii vor ști că minte. Numai *Targaryenii* călăresc dragoni.

Ciupercă ne povestește că, la asta, Șarpele Mărilor a mormăit a nemulțumire și a susținut, cu insistență, dar zâmbind, că toți cei trei băieți sunt Velaryoni. Până și tânărul Joffrey s-a amestecat în vorbă, oferindu-se să li se alăture fraților săi, călare pe Tyraxes, dragonul lui.

Numai că prințesa Rhaenyra i-a interzis s-o facă; Joff nu avea decât unsprezece ani. Însă Jacaerys avea paisprezece, iar Lucerys treisprezece; erau flăcăi frumoși și cutezători, pricepuți în mânuirea armelor și scutieri de multă vreme.

— Dacă vă duceți, o faceți ca soli, nu considerându-vă cavaleri, le-a spus ea. Nu trebuie să luați parte la nicio luptă.

Și abia după ce băieții au jurat solemn, pe un exemplar din *Steaua în Șapte Colțuri*, că îi vor respecta vrerea, a consimțit Înălțimea Sa să-i folosească drept mesageri. S-a hotărât apoi ca lui Jace, cel mai vârstnic dintre cei doi, să-i fie încredințată cea mai lungă și mai primejdioasă însărcinare, primul zbor la Eyrie, pentru a duce tratative cu Lady din Vale. Apoi urma să plece spre Portul Alb, ca să-l câștige de partea lor pe lordul Manderly, și, în cele din urmă, către Winterfell, pentru a-l întâlni pe lordul Stark. Misiunea lui Luke era mai scurtă și mai ferită de primejdii: trebuia să zboare doar până la Capătul Furtunii, unde era de așteptat ca Borros Baratheon să-l întâmpine cu brațele deschise.

În ziua următoare a avut loc, in pripă, o ceremonie de încoronare. Sosirea lui ser Steffon Darklyn, fost membru al Gărzii Regelui, a adus multă bucurie la Piatra Dragonului, mai ales după ce s-a aflat că el și ceilalți bărbați loiali (ser Otto avea să-i numească „trădători și să ofere recompensă pentru prinderea lor) aduseseră pe insulă coroana furată a regelui Jaehaerys Împăciuitorul. Trei sute de perechi de ochi l-au privit pe prințul Daemon Targaryen punând coroana Regelui cel Bătrân pe capul soției sale și proclamând-o Rhaenyra din Casa Targaryen, Prima pe Numele Său, Regină a Andalilor, a Rhoynarilor și a Primilor Oameni. Prințul a cerut pentru sine titlul de Protector al Regatului, iar Rhaenyra l-a făcut pe Jacaerys, fiul ei cel mare, prinț de Piatra Dragonului și moștenitor al Tronului de Fier.

Ca primă hotărâre a sa, ca regină, Rhaenyra i-a declarat pe ser Otto Hightower și pe regina Alicent trădători și răzvrătiți.

— Cât despre frații mei vitregi și scumpa mea soră Helaena, a adăugat ea, ei au fost conduși pe căi greșite de un consiliu al oamenilor răi. Pot veni la Piatra Dragonului, să plece genunchiul și să-mi ceară iertare, și le voi cruța bucuroasă viața și îi voi reprimi în inima mea, pentru că sunt sânge din sângele meu și nu există pe lume bărbat sau femeie mai blestemată decât acela sau aceea care își ucide rudele.

Vestea încoronării Rhaenyrei a ajuns în ziua următoare în Fortăreața Roșie, spre marea nemulțumire a lui Aegon al II-lea.

— Sora mea vitregă și unchiul meu se fac vinovați de înaltă trădare, a declarat tânărul rege. Vreau să fie scoși în afara legii, vreau să fie arestați și vreau să-i văd morți.

Mințile mai puțin înfierbântate din consiliul verde au cerut să se ducă tratative.

— Prințesa trebuie făcută să priceapă că luptă pentru un țel fără speranță, a zis Marele Maester Orwyle. Fratele n-ar trebui să poarte război împotriva surorii sale. Trimite-mă pe mine la ea, să-i vorbesc și s-ajungem la o înțelegere prietenească.

Dar Aegon nici nu a vrut să audă. Septonul Eustace povestește că Înălțimea Sa l-a acuzat pe Marele Maester de lipsă de loialitate și a pomenit de aruncarea lui în negura temniței, „alături de prietenii tăi negri". Însă, când cele două regine, Alicent și Helaena – mama și soția lui – au pledat în favoarea propunerii lui Orwyle, regele neîndurător a cedat, deși fără tragere de inimă. Ca urmare, Marele Maester Orwyle a fost trimis de cealaltă parte a Golfului Apei Negre cu o flamură a păcii și în fruntea unei suite, din care făceau pane ser Arryk Cargyll, din Garda Regelui, și ser Gwayne Hightower, din rândul „mantiilor aurii", împreună cu vreo douăzeci de scribi și septoni, printre care și Eustace.

Condițiile lui Aegon al II-lea erau generoase, povestește Munkun în a sa *Istorisire Adevărată*. Dacă prințesa îl recunoștea ca rege și făcea legământ de supunere față de Tronul de Fier, el îi confirma stăpânirea asupra Pietrei Dragonului și îngăduia să-i lase fiului ei Jacaerys moștenire atât insula, cât și castelul. Celui de-al doilea fiu urma să i se recunoască dreptul de moștenitor al castelului Driftmark și al tuturor pământurilor și al celorlalte proprietăți ale Casei Velaryon. Aegon cel Tânăr și Viserys, fiii ei și ai prințului Daemon, aveau să fie primiți la Curtea Regală, la loc de cinste, primul ca scutier al regelui, iar al doilea ca paharnic al Înălțimii Sale. Lorzii și cavalerii care trădaseră, conspirând alături de ea împotriva regelui legitim, aveau să fie iertați.

Rhaenyra a ascultat condițiile într-o tăcere împietrită, apoi l-a întrebat pe Orwyle dacă-l ține minte pe tatăl ei, Regele Viserys.

— Bineînțeles, Înălțimea Ta, a răspuns maesterul.

— Atunci, presupun că ne-ai putea spune pe cine anume a desemnat moștenitor al său și succesor la tron, a spus regina, care își purta coroana.

— Pe Înălțimea Ta, i-a răspuns Orwyle.

Ea a dat din cap:

— Ai recunoscut, cu gura ta, că regina ta legitimă sunt eu. Și atunci, pentru ce te afli în slujba fratelui meu vitreg, uzurpatorul?

Munkun ne istorisește că Orwyle i-a dat un răspuns lung, de erudit, citând legile andalilor și hotărârea Marelui Consiliu din 101. Ciupercă pretinde că s-a bâlbâit și i s-a golit bășica udului. Oricare ar fi adevărul, răspunsul lui n-a mulțumit-o pe prințesă.

— Un Mare Maester ar trebui să cunoască legile și să fie în slujba lor, a zis ea. Tu nu ești nicidecum Mare Maester, umpli de rușine și de dezonoare colanul pe care-l porți.

Fiindcă Orwyle a protestat cu voce slabă, cavalerii Rhaenyrei i-au smuls colanul și l-au silit să îngenuncheze în vreme ce prințesa punea colanul la gâtul omului ei, Maesterul Gerardys, „un adevărat și loial slujitor al Ținutului și al legilor sale”.

Rhaenyra i-a trimis pe Orwyle și pe ceilalți soli de unde veniseră.

— Spuneți-i fratelui meu vitreg că voi avea sau tronul, sau capul lui.

Cu mult timp după încheierea Dansului, menestrelul Luceon din Tarth a compus o baladă tristă, intitulată „Adio, frate!“, care se mai cântă și în zilele noastre. Cântecul povestește ultima întâlnire dintre ser Arryk Cargyll și fratele său geamăn, ser Erryk, din momentul când Orwyle și însoțitorii săi se îmbarcau pe corabia care avea să-i ducă înapoi, la Debarcaderul Regelui. Ser Arryk își pusese sabia, cu jurământ, în slujba lui Aeron, iar ser Erryk, în slujba Rhaenyrei. În baladă, fiecare frate încearcă să-l convingă pe celălalt să-și schimbe tabără; fiindcă dau greș, fiecare îi spune celuilalt cât de mult îl iubește, apoi se despart, știind că, data viitoare, se vor întâlni ca dușmani. E posibil să-și fi spus într-adevăr astfel „adio” în acea zi, la Piatra Dragonului; dar niciuna dintre cronicile ajunse până la noi nu pomenește nimic despre asta.

Aegon al II-lea avea douăzeci și doi de ani, era iute la mânie și nu se grăbea să ierte. Refuzul Rhaenyrei de a-l accepta ca rege l-a umplut de furie.

— I-am oferit o pace onorabilă și curva m-a scuipat în obraz, a spus. Tot ce va urma va fi din vina ei.

Și a urmat războiul.

Aegon se proclamase rege în Groapa Dragonului, iar Rhaenyra pe Piatra Dragonului. După ce strădaniile de a-i împăca s-au dovedit zadarnice, a început de-a binelea Dansul Dragonilor.

Corăbiile Șarpelui Mărilor au părăsit insula Driftmark, ieșind în larg din Hull și din Orașul Mirodeniilor, și au blocat Defileul, împiedicând negustorii și să ajungă la Debarcaderul Regelui și să-l părăsească. După un foarte scurt timp, Jacaerys Velaryon a pornit către nord, zburând pe dragonul său, Vermax, iar fratele lui, Lucerys, s-a îndreptat spre sud, purtat de Arrax, în vreme ce prințul Daemon a plecat spre Trident, călare pe Caraxes.

Să ne îndreptăm mai întâi atenția spre Harrenhal.

Deși măreața construcție stranie înălțată de Harren era în mare parte o ruină, zidurile exterioare semețe ale castelului încă mai făceau din el o fortăreață tot atât de formidabilă ca oricare alta din Ținuturile Riverane… numai că Aegon Dragonul îi dovedise deja vulnerabilitatea în fața atacurilor din aer. Iar lordul său, Larys Strong, plecase la Debarcaderul Regelui, lăsând în urmă o garnizoană prea puțin numeroasă. Temându-se să nu aibă soarta lui Black Harren, castelanul vârstnic care conducea Dorneniul, ser Simon Strong, s-a grăbit să capituleze, coborându-și steagurile, imediat ce s-a oprit Caraxes pe Turnul Rugului Regilor. Dintr-o singură lovitură, prințul Daemon a pus astfel mâna, pe lângă castel, și pe deloc neînsemnata avere a Casei Strong și pe doisprezece ostatici valoroși, dintre care făceau parte ser Simon și nepoții lui. Tot prizonieri au devenit și oamenii simpli din castel, printre care se număra o doică pe nume Alys Rivers.

Cine era femeia aceea? O slugă care, printre altele, făcea poțiuni și vrăji, spune Munkun. O vrăjitoare a pădurilor, pretinde septonul Eustace. O fermecătoare rea, care se scălda în sânge de fecioare ca să-și păstreze tinerețea, vrea Ciupercă să ne facă să credem. Numele ei dă de înțeles că era bastardă… dar știm puține despre tatăl ei și încă și mai puține despre mamă. Munkun și Eustace ne povestesc că a fost zămislită de lordul Lyonel Strong, când încă mai era un tinerel naiv, ceea ce face din ea sora vitregă a fiilor acestuia, Harwin (Rupe-Oase) și Larys (Picior-Strâmb). Însă Ciupercă repetă cu insistență că era mult mai bătrână, că îi alăptase pe cei doi băieți și poate că fusese chiar și doica tatălui lor.

Deși ea însăși nu născuse decât copii morții, șuvoiul laptelui izvorât

din sânul lui Alys Rivers era atât de bogat, încât hrănise nenumărați prunci ai altor femei din Harrenhal. Era cu adevărat o vrăjitoare care se împreuna cu demoni și aducea pe lume copii morți, ca plată pentru ceea ce afla de la ei? Era doar o femeie murdară și slabă de minte, așa cum crede Eustace? O desfrânată, care-și folosea otrăvurile și poțiunile spre a lega bărbații de ea, cu trup și suflet?

În timpul Dansului Dragonilor, Alys Rivers avea cel puțin patruzeci de ani, măcar atâta lucru se știe; Ciupercă spune că era chiar mai bătrână. Toată lumea istorisește că arăta mai tânără decât în realitate, dar e încă discutabil dacă din pură întâmplare sau fiindcă practica magia neagră. Oricare i-ar fi fost puterile, s-ar părea că asupra lui Daemon Targaryen n-avea niciuna, căci, câtă vreme a stăpânit el Harrenhalul, despre această presupusă vrăjitoare nu s-a auzit mai nimic.

Căderea bruscă și fără vărsare de sânge a castelului lui Black Harren a fost considerată o mare victorie pentru regina Rhaenyra și negrii ei. A servit drept o tăioasă aducere aminte a curajului prințului Daemon în război și a puterii lui Caraxes, Balaurul de Sânge, și i-a oferit reginei o fortăreață în inima Westerosului, un loc unde susținătorii săi se puteau aduna… și Rhaenyra avea mulți pe pământurile udate de apele Tridentului. Când prințul Daemon și-a trimis către ei chemarea la luptă, de-a lungul apelor s-au pregătit de bătălie cavaleri și oșteni și țărani umili care își aduceau aminte de Deliciul Ținutului, atât de iubită de tatăl ei, și-o aminteau zâmbind și fermecându-i în tinerețea sa, când vizitase Ținuturile Riverane. Sute și apoi mii de oameni s-au încins cu săbiile și și-au pus zalele sau au înșfăcat o furcă sau o sapă și un scut grosolan, din lemn și au pornit-o către Harrenhal, să lupte pentru fetița lui Viserys.

Lorzii de pe malurile Tridentului, având mai mult de pierdut, nu s-au pus de îndată în mișcare, însă au început destul de curând să i se alăture reginei. De la Gemeni a plecat călare ser Forrest Frey, același „Frey Pătimașul” care ceruse implorator mâna Rhaenyrei, acum un cavaler autoritar. Lordul Samwell Blackwood, care pierduse cândva un duel pentru favorurile ei, și-a înălțat steagurile la Raventree. (Ser Amos Bracken, care câștigase duelul cu pricina, și-a urmat tatăl când Casa Bracken s-a declarat de partea lui Aegon.) Casele Mooton, de la Iazul Fecioarelor, Piper, de la Pinkmaiden, Roote, de la Harroway, Darry, de la Darry, Mallister, de la Seagard, și Vance, de la Popasul Călătorului, au dat de veste că o sprijină de Rhaenyra. (Casa Vance din Atranta a ales cealaltă cale și și-a trâmbițat supunerea față de tânărul rege.) Petyr Piper, căruntul lord de Pinkmaiden, a vorbit în numele multor altora când a spus:

— Mi-am pus sabia în slujba ei sub jurământ. Sunt bătrân, dar nu chiar atât de bătrân încât să fi uitat cuvintele pe care le-am rostit, și se

întâmplă să mai am încă sabia aia.

Lordul Paramount de Trident, Grover Tully, fusese bătrân și în 101 când, la Marele Consiliu, se declarase de partea prințului Viserys; între timp se șubrezise, dar rămăsese la fel de încăpățânat. În 101, vorbise în favoarea pretendentului de parte bărbătească, iar anii scurși nu-i schimbaseră părerea. Lordul Grover a spus, cu insistență, că Rivemmul ar trebui să lupte pentru tânărul rege Aegon. Însă nu s-a dus vestea despre asta. Bătrânul lord era țintuit la pat și nu mai avea mult de trăit.

— Aș prefera să nu murim și noi, ceilalți, odată cu el, a spus nepotul lui, ser Elmo Tully.

Riverrunul nu se putea apăra de focul dragonilor, le-a atras atenția fiilor săi, iar ambele tabere călăreau dragoni. Așa că, pe când lordul Grover tuna și fulgera pe patul de moarte, Riverrunul și-a zăvorât porțile, și-a trimis oștenii pe metereze și a păstrat tăcerea.

În tot acest timp, lucrurile s-au petrecut cu totul altfel în est, unde prințul Jacaerys Velaryon a coborât de pe tânărul său dragon, Vermax, în Eyrie, ca să câștige Valea lui Arryn de partea mamei sale. Fecioara din Vale, lady Jeyne Arryn, era cu douăzeci de ani mai vârstnică decât el, împlinise treizeci și cinci. Fără să se fi măritat vreodată, Lady Jeyne domnise în Vale de la moartea tatălui și a fraților ei, uciși pe dealuri de Stone Crows, când ea n-avea decât trei ani.

Ciupercă ne istorisește că vestita fecioară era de fapt o stricată de obârșie înaltă, cu o nesățioasă poftă de bărbați, și ne înșiră o poveste obscenă, pretinzând că această Jeyne i-a spus prințului Jacaerys că, dacă și numai dacă el poate s-o aducă pe culmile plăcerii folosindu-și limba, ea îi oferă loialitatea Văii. Septonul Eustace repetă larg răspânditul zvon despre plăcerile lui Jeyne Arryn, care, în intimitate, ar fi preferat compania femeilor, apoi adaugă că nu era adevărat. De data asta, trebuie să-i fim recunoscători Marelui Maester Munkun pentru *Istoria adevărată*, căci el e singurul care vorbește despre cele petrecute în Sala Mare a castelului Eyrie, nu în dormitorul stăpânei acestuia.

— Înseși rudele mele au încercat de trei ori să mă înlocuiască, i-a spus lady Jeyne prințului Jacaerys. Ser Arnold, vărul meu, obișnuiește să spună că femeile sunt prea slabe ca să poată conduce. Dacă vrei să-l întrebi despre asta, îl am într-una dintre celulele cerului. E adevărat că prințul Daemon al vostru s-a folosit de prima lui nevastă cu cea mai mare cruzime… dar, în ciuda prostului ei gust în privința soților, mama ta rămâne regina noastră de drept și îmi mai e și rudă de sânge, după mama ei e o Arryn. În această lume a bărbaților, noi, femeile, trebuie să fim unite. Valea și cavalerii ei îi vor sta alături… dacă Înălțimea Sa îmi îndeplinește o cerere.

Când prințul a întrebat-o ce dorește, a răspuns:

— Dragoni. Nu mă tem de oști. Multe și de multe ori s-au spulberat izbindu-se de Poarta mea însângerată, iar despre Eyrie se știe că e de neînfrânt. Însă tu ai coborât la noi din văzduh, la fel cum a făcut-o cândva regina Visenya, pe vremea Cuceririi, iar mie nu mi-a stat în puteri să te opresc. Nu-mi place deloc să mă simt neputincioasă. Trimite-mi dragoni, cu călăreții lor.

Prințul a fost de acord, și Lady Jeyne a plecat genunchiul în fața lui, apoi le-a poruncit și războinicilor ei s-o facă și să-și ofere săbiile cu jurământ.

Pe urmă Jacaerys s-a avântat în văzduh și și-a continuat drumul către nord, zburând peste Degete și peste apele Mușcăturii. S-a oprit pentru scurt timp la Sisterton, unde lordul Borrell și lordul Sunderland i s-au supus și i-au garantat că insulele Trei Surori îi vor fi alături, apoi s-a îndreptat către Portul Alb, unde lordul Desmond Manderly l-a întâmpinat în Curtea Tritonului.

Acolo prințul a avut de înfruntat un negociator mai viclean decât el.

— Portului Alb nu-i e indiferentă situația în care se află mama ta, a spus Manderly. Înaintașii mei au fost jefuiți de drepturile ce li se cuveneau prin naștere când vrăjmașii noștri ne-au surghiunit pe țărmurile astea reci din miazănoapte. Când ne-a vizitat, cu mult timp în urmă, Regele cel Bătrân a vorbit despre nedreptatea care ni s-a făcut și ne-a făgăduit c-o să îndrepte lucrurile. Ca zălog pentru asta, i-a oferit străbunicului meu mâna fiicei sale, prințesa Viserra, pentru ca astfel cele două Case ale noastre să fie ca una, dar fata a murit și făgăduiala a fost uitată. Prințul Jacaerys a știut ce i se cere. Înainte de a părăsi Portul Alb, a fost scrisă și semnată o înțelegere care punea drept condiție căsătoria mezinei lui Manderly cu Joffrey, fratele prințului, imediat după încetarea războiului.

În cele din urmă, Vermax l-a dus pe Jacaerys Velaryon la Winterfell, pentru negocieri cu formidabilul și tânărul stăpân al Domeniului, lordul Cregan Stark.

Odată cu trecerea anilor, Cregan Stark avea să devină cunoscut ca Bătrânul din Nord, dar, în 129 D.C., când a venit la el prințul Jacaerys, lordul de Winterfell n-avea decât douăzeci și unu de ani. Devenise lord la vârsta de treisprezece ani, în 121 D.C., după moartea tatălui său, lordul Rickon. Până când ajunsese la majorat, Nordul fusese condus de unchiul său Bennard, ca regent, iar în 124 D.C. când împlinise șaisprezece ani, Cregan descoperise că unchiul său tărăgăna renunțarea la putere. Relațiile dintre cei doi deveniseră tot mai încordate, căci pe tânărul lord îl enervau stavilele impuse de fratele tatălui său. În cele din urmă, în 126 D.C., Cregan Stark se revoltase, îi trimisese în temniță pe Bennard și pe cei trei fii ai acestuia și luase cârmuirea Nordului în propriile sale mâini. La scurt timp după aceea,

se însurase cu lady Ana Norrey, o prietenă pe care-o îndrăgise încă din copilărie, dar ea a murit în 128 D.C., dând naștere fiului și moștenitorului lor, pe care Cregan îl numise Rickon, după tatăl său.

Toamna se apropia de sfârșit când a ajuns prințul de Piatra Dragonului la Winterfell. Zăpada se înălța în strat gros deasupra pământului, dinspre miazănoapte sufla un vânt rece și lordul Stark era în toiul pregătirilor pentru iarna care bătea la ușă, însă l-a întâmpinat pe Jacaerys cu căldură. Se spune că zăpada, gheața și frigul îl iritau pe Vermax, așa că prințul n-a zăbovit prea mult printre oamenii Nordului, dar scurta lui ședere acolo a dat naștere unor povești stranii.

După cum scrie Munkun în *Istorisirea adevărată*, Cregan și Jacaerys s-au simțit atrași unul de celălalt, pentru că foarte tânărul prinț îi amintea lordului de Winterfell de fratele lui mai mic, mort cu zece ani în urmă. Au băut, au vânat, s-au antrenat împreună în mânuirea armelor și s-au înfrățit cu jurământ pecetluit cu sânge. Toate astea sună mai credibil decât versiunea lui Eustace, în care prințul își petrece cea mai mare parte a timpului încercând să-l convingă pe lordul Cregan să renunțe la zeii lui păgâni și să-i venereze pe Cei Șapte.

Dar ne întoarcem spre Ciupercă pentru a afla povești pe care celelalte cronici nu le amintesc; și nu ne dezamăgește nici de această dată. În istorisirea lui apare o tânără fată, sau o „fată-lup“, cum o poreclește el, pe nume Sara Snow. Prințul s-a îndrăgostit de creatura aia, fiica bastardă răposatului lord Rickon Stark, atât de tare încât s-a culcat într-o noapte cu ea. Când a aflat că oaspetele său a luat fecioria surorii sale bastarde, lordul Cregan s-a înfuriat peste măsură și s-a îmblânzit abia când Sara Snow i-a spus că prințul se cununase cu ea. Își rostiseră jurămintele în fața copacului inimii în pădurea zeilor a Winterfellului, și numai după aceea i se dăruise ea, în zăpadă, înfășurată în blănuri, sub privirile vechilor zei.

Povestea e cu siguranță încântătoare, dar, aidoma multor alte istorisiri ale bufonului, pare să fie mai degrabă o născocire a imaginației sale febrile, nu un adevăr istoric. Jacaerys Velaryon era logodit cu verișoara lui, Baela, încă de când el avea patru ani și ea doi și, din câte știm despre caracterul lui, pare foarte puțin probabil să fi încălcat un astfel de legământ solemn, pentru a apăra îndoielnica virtute a unei bastarde din Nord, pe jumătate sălbatică și nespălată. Dacă a existat într-adevăr vreodată o Sara Snow și dacă prințul de Piatra Dragonului s-a distrat cumva cu ea, asta nu e cu nimic mai mult decât ceea ce făcuseră, în trecut, alți prinți și decât ceea ce vor face prinții de mâine, dar să vorbești despre căsătorie e absurd.

(Ciupercă mai pretinde și că Vermax a lăsat la Winterfell un cuibar plin cu ouă de dragon, ceea ce e tot atât de absurd. Deși e adevărat că e aproape cu neputință să-ți dai seama care e sexul unui dragon viu,

nicio altă cronică nu istorisește că Vermax ar fi făcut vreodată fie și un singur ou, așa că trebuie să presupunem că a fost mascul. Septonul Barth presupune că, la nevoie, dragonii își pot modifica sexul, fiind „tot atât de schimbători ca o flacără”, însă ipoteza lui e prea ridicolă ca să poată fi luată în considerare.)

Iată ce știm fără dubiu: Cregan Stark și Jacaerys Velaryon au izbutit să se pună de acord și au semnat o înțelegere pe care, în *Istorisirea adevărată*, Marele Maester Munkun o numește „Pactul de Gheață și Foc”. Aidoma multor alte pacte de același fel, era pecetluit printr-o căsătorie. Fiul lui Cregan, Rickon, avea un an. Prințul Jacaerys era încă neînsurat și nu avea copii, dar se presupunea că, după ce mama lui avea să se așeze pe Tronul de Fier, urma să devină și el tată. Prin acel pact, se obliga să-și trimită prima fiică venită pe lume în Nord după ce va fi împlinit șapte ani, spre a fi crescută la Winterfell până ce avea să ajungă la vârsta potrivită pentru măritișul cu moștenitorul lordului Cregan.

Când s-a reîntors, cu dragonul său, în văzduhul rece al toamnei, prințul de Piatra Dragonului știa că atrăsese de partea mamei sale trei lorzi puternici, împreună cu scutierii lor. Deși până la a cincisprezecea aniversare mai era o jumătate de an, prințul Jacaerys dovedise deja că e bărbat și că merită să moștenească Tronul de Fier.

Dacă zborul „mai scurt și mai ferit de primejdii” al fratelui său ar fi mers la fel de bine, lumea ar fi scăpat de multă vărsare de sânge și de amărăciune.

Toate cronicile ajunse până la noi sunt de acord că nenorocirea care l-a lovit pe Lucerys Velaryon la Capătul Furtunii nu a fost pusă la cale. Primele bătălii din Dansul Dragonilor s-au purtat cu mesaje aduse de corbi, cu amenințări și făgăduieli, cu edicte și lingușiri. Vestea asasinării lordului Beesbury în consiliul verde încă nu ajunsese la prea multe urechi; se credea că bătrânul nobil fusese azvârlit în vreo temniță. Deși prin curtea castelului nu se mai vedeau o droaie de chipuri cunoscute, deasupra porților nu apăruseră capete retezate, așa că mulți continuau să spere că problema succesiunii la tron se va rezolva fără luptă.

Străinul avea alte planuri. Căci, fără nicio îndoială, temuta lui mână s-a aflat în spatele ghinionului care i-a adus pe cei doi tineri prinți în același timp la Capătul Furtunii, când dragonul Arrax a gonit nebunește ca să nu fie ajuns din urmă de o vijelie care-și aduna vânturile și l-a depus pe Lucerys Velaryon cu bine în curtea castelului, doar ca să afle că Aemond Targaryen sosise acolo înaintea lui.

Borros Baratheon avea o fire cu totul diferită de a tatălui său. „Lordul Boremund era o stâncă, dur, puternic, neclintit”, ne istorisește septonul Eustace. „Lordul Borros era ca vântul care se dezlănțuie și urlă, suflând în toate părțile.” Prințul Aemond nu știuse de ce soi de

primire va avea parte, dar Capătul Furtunii l-a întâmpinat cu ospețe, partide de vânătoare și turniruri.

Lordul Borros se arătase mai mult decât doritor să-l distreze pe prințul pețitor.

— Am patru fiice, i-a spus. Alege-o pe care vrei. Cass e cea mai mare și va înflori prima, dar Floris e mai frumoasă. Iar dacă-ți dorești o soție cu mintea ageră, asta e Maris.

Rhaenyra se încrezuse prea multă vreme în loialitatea necondiționată a Casei Baratheon, i-a spus nobilul lord lui Aemond.

— Da, prințesa Rhaenys e rudă cu mine și cu ai mei, o mătușă de-a mea pe care n-am cunoscut-o a fost măritată cu tatăl ei, dar amândoi sunt morți, iar Rhaenyra… nu e Rhaenys, nu-i așa?

Lordul Borros a adăugat că n-are nimic împotriva femeilor; își iubea fetele, o fiică e prețioasă… însă un *fiu*… ahhh… dacă i-ar da zeii vreodată un fiu din sângele său, acela ar moșteni Capătul Furtunii, nu surorile lui.

— De ce-ar sta lucrurile altfel când e vorba de Tronul de Fier?

Și, cu o căsătorie cu cineva din familia regală la orizont… Cauza Rhaenyrei era una pierdută, ea avea să înțeleagă asta imediat ce avea să afle că pierduse Capătul Furtunii, ceea ce urma să-i dea chiar el de veste… pleacă genunchiul în fața fratelui tău, da, e cel mai bine, și fetele lui se mai certau între ele, cum fac fetele, dar el avea grijă ca ele să se împace de fiecare dată…

În nicio cronică nu ne dezvăluie pe care dintre cele patru fiice a ales-o prințul Aemond (deși Ciupercă ne povestește că le-a sărutat pe toate patru, ca să „le guste nectarul buzelor”), ni se spune doar că n-a fost Maris. Munkun scrie că prințul și lordul Borros se tocmeau în privința datelor și a dotelor în dimineața când a apărut Lucerys Velaryon. Mai întâi l-a simțit Vhagar. Străjerii de pe meterezele masivelor ziduri exterioare și-au înșfăcat sulițele, brusc înspăimântați când ea s-a trezit scoțând un urlet care a cutremurat din temelii fortăreața înălțată de Durran. Se povestește că până și Arrax a început să tremure la auzul acelui sunet, și că Luke l-a silit să coboare lovindu-l de mai multe ori cu biciul.

Ciupercă s-a străduit să ne convingă că, înspre răsărit, fulgerele brăzdau cerul și ploua torențial când Lucerys a sărit din spinarea dragonului, strângând în mână mesajul mamei sale. Trebuie să fi știut fără dubiu ce înseamnă prezența lui Vhagar, așa că nu s-a mirat când, în Sala Rotundă, Aemond Targaryen l-a provocat sub privirile lordului Borros, ale celor patru fiice ale sale, ale septonului, ale maesterului și ale unui număr de vreo patruzeci de cavaleri, gărzi și servitori. (Unul dintre cei de față a fost ser Byron Swann, al doilea fiu al lordului de Stonehelm din Hotarele Dornishene, care urma să aibă micul său rol ceva mai târziu, pe timpul Dansului.) Așa că, măcar de data asta, nu

ne bizuim doar pe spusele Marelui Maester Munkun, pe ale lui Ciupercă și pe ale Marelui Maester Eustace. Nidunul dintre ei nu s-a aflat atunci la Capătul Furtunii, dar au fost acolo mulți alții, așa că nu ducem lipsă de istorisiri la prima mână.

— Uită-te la creatura asta jalnică, lordul meu! a strigat prințul Aemond. Micuțul Luke Strong, bastardul. Ești ud, bastardule, i-a spus apoi lui Luke. Plouă sau te-ai pișat pe tine de frică?

Lucerys Velaryon i-a vorbit doar lordului Baratheon:

— Lord Borros, ți-am adus un mesaj de la mama mea, regina.

— Adică de la curva din Piatra Dragonului.

Prințul Aemond a înaintat și a încercat să smulgă scrisoarea din mâna lui Lucerys, însă lordul Borros a zbierat o poruncă și cavalerii săi i-au despărțit pe cei doi prinți. Apoi unul dintre ei a dus scrisoarea Rhaenyrei pe dais, unde nobilul lord stătea pe tronul regilor Furtunii din vechime.

Nimeni nu poate ști cu adevărat ce anume a simțit Borros Baratheon în acele clipe. Istorisirile celor prezenți diferă mult între ele. Unii spun că s-a înroșit la față și părea stingherit, ca un bărbat prins de nevastă în pat cu altă femeie. Alții pretind că părea să savureze ceea ce vedea, cu vanitatea satisfăcută fiindcă atât regele, cât și regina îi doreau sprijinul. Ciupercă spune (fără să fi fost de față) că era beat. Septonul Eustace pretinde (tot fără să fi fost prezent) că era speriat.

Însă toți martorii sunt de acord în privința vorbelor și gesturilor lordului Borros. Nicidecum deprins cu cititul, lordul a înmânat scrisoarea de la regină maesterului său, care a rupt sigiliul și i-a șoptit mesajul la ureche. Fața lordului a prins să se încrunte. Și-a mângâiat barba, s-a uitat urât la Lucerys Velaryon și l-a întrebat:

— Dacă ar fi să fac ce-mi cere mama ta, cu care dintre fiicele mele ai vrea să te-nsori, băiete? A arătat spre cele patru fete. Alege una!

Prințului Lucerys i s-au împurpurat obrajii.

— Lordul meu, nu sunt liber să mă căsătoresc. Sunt promis verișoarei mele, Rhaena.

— Atâta lucru știu și eu, a spus lordul Borros. Du-te acasă, țâncule, și spune-i curvei care ți-e mamă că lordul de Capătul Furtunii nu-i câine, ca să-l fluiere când vrea să-l întărâte împotriva dușmanilor ei.

Prințul Lucerys s-a răsucit pe călcâie, vrând să plece din Sala Rotundă.

Însă prințul Aemond și-a scos sabia.

— Așteaptă, Strong! a spus. Mai întâi plătește ce-mi datorezi.

Și-a smuls peticul de pe ochi și l-a azvârlit pe podea, scoțând la vedere safirul de sub el.

— Ai cuțit, așa cum ai avut și-atunci. Scoate-ți un ochi, și te las să pleci. Unul e de-ajuns. Nu vreau să te orbesc.

Prințul Lucerys și-a adus aminte ce-i făgăduise mamei sale.

— N-o să mă lupt cu tine. Am venit aici ca mesager, nu în calitatea mea de cavaler.

— Ai venit aici ca papă-lapte și trădător, a ripostat prințul Aemond. O să-ți iau sau ochiul, sau viața, Strong.

Asta l-a neliniștit pe lordul Borros.

— Nu aici, a mormăit el. A sosit ca mesager. Nu vreau vărsare de sânge sub acoperișul meu.

Străjerii lui s-au așezat între cei doi prinți, apoi l-au scos pe Lucerys Velaryon din Sala Rotundă și l-au escortat până în curtea castelului, unde Arrax, dragonul său, îl aștepta ghemuit în ploaie.

Și totul s-ar fi încheiat astfel, dacă n-ar fi fost Maris. A doua născută a lordului Borros, nu tot atât de frumoasă ca surorile ei, era furioasă fiindcă Aemond o preferase pe alta.

— Te-a lăsat fără un ochi sau fără un ou? l-a întrebat pe prinț, cu voce dulce ca mierea. Sunt atât de bucuroasă că ai ales-o pe sora mea! Îmi doresc soț fără nimic lipsă.

Cu gura strâmbată de furie, Aemond Targaryen s-a întors din nou spre lordul Borros și i-a cerut să-i îngăduie să plece. Lordul de Capătul Furtunii i-a răspuns ridicând din umeri:

— Nu-i treaba mea să-ți spun ce să faci când nu ești sub acoperișul meu.

Și cavalerii lui s-au dat deoparte, iar prințul Aemond s-a năpustit spre ușă.

Afară se dezlănțuise furtuna. Tunetele se rostogoleau peste castel, perdelele de ploaie te orbeau și, din când în când, fulgere imense, alb-albăstrui, luminau ca ziua. Vremea nu era prielnică zborului nici măcar pentru un dragon și Arrax se străduia din răsputeri să rămână în aer când Aemond a încălecat pe Vhagar și a plecat pe urmele lui. Dacă văzduhul ar fi fost limpede, poate că prințul Lucerys ar fi reușit să fugă, pentru că Arrax era mai tânăr și mai sprinten… dar ziua era „tot atât de neagră ca inima prințului Aemond”, ne povestește Ciupercă, și astfel cei doi dragoni au ajuns să se înfrunte deasupra Golfului Naufragiilor. Privitorii de pe meterezele castelului au văzut în zare răbufniri de foc și au auzit un zbieret care s-a înălțat peste vuietul furtunii. Apoi cele două fiare s-au încleștat înfuriate, printre fulgere și tunete. Vhagar era de cinci ori mai mare decât potrivnicul său și scăpase cu viață din sute de bătălii. Dacă s-au luptat, asta n-a avut cum să dureze prea mult.

Arrax s-a prăbușit, zdrobit, pentru a fi înghițit de talazurile din golf. Trei zile mai târziu, valurile i-au aruncat capul și gâtul pe stâncile aflate mai jos de Capătul Furtunii, ca ospăț pentru crabi și pescăruși. Ciupercă pretinde că tot acolo a ajuns și trupul prințului Lucerys și că prințul Aemond i-a scos ochii pentru a-i oferi lui Maris

pe un pat de alge, dar povestea asta pare trasă de păr. Unii spun că Vhagar l-a smuls pe Lucerys din spatele dragonului său și l-a înghițit întreg. S-a pretins și că prințul Lucerys ar fi supraviețuit căderii și a înotat până la mal, dar și-a pierdut toate amintirile despre sine însuși, așa că și-a petrecut restul zilelor ca pescar slab de minte.

Istorisirea adevărată le dă acestor povești considerația pe care o merită… adică nu le ia în seamă. Munkun susține că prințul Lucerys a murit odată cu dragonul său. Și ăsta e, fără îndoială, adevărul. Prințul avea treisprezece ani. Trupul lui n-a fost găsit niciodată. Și moartea lui a pus capăt războiului corbilor, al mesagerilor și al aliațelor prin căsătorie, fiind începutul unui război de foc și sânge în toată puterea cuvântului.

Aemond Targaryen… pe care, de atunci încolo, dușmanii să-i aveau să-l numească Aemond Ucigașul-de-Nepoți… s-a întors la Debarcaderul Regelui după ce a câștigat ajutorul Capătului Furtunii pentru fratele lui și ura eternă a reginei Rhaenyra. Dacă se așteptase să fie întâmpinat ca un erou, a fost dezamăgit. Când a auzit ce făcuse, regina Alicent s-a albit la față și a strigat:

— Mama din Ceruri să aibă milă de noi toți!

Nici ser Otto n-a fost încântat.

— N-ai pierdut decât un ochi, se spune că ar fi zis. Cum ai putut fi atât de orb?

Însă regele nu le împărtășea temerile. Aegon al II-lea a sărbătorit întoarcerea fratelui său dând un mare ospăț, l-a salutat numindu-l „adevăratul sânge al dragonului” și le-a dat tuturor de veste că Aemond le-a oferit „un început minunat”.

La Piatra Dragonului, regina Rhaenyra a leșinat când i s-a spus că Luke e mort. Jace era încă în Nord, îndeplinindu-și misiunea, dar Joffrey, fratele mai mic al lui Luke, a făcut un jurământ cumplit de răzbunare împotriva prințului Aemond și a lordului Borros. Numai Șarpele Mărilor și prințesa Rhaenys au reușit să-l împiedice să încalece imediat pe dragonul său. (Ciupercă vrea să ne convingă că a avut și el un rol.) Consiliul negru s-a adunat, dar, înainte de a apuca să decidă ce lovitură să dea ca răspuns, a sosit un corb de la Harrenhal.

„Ochi pentru ochi, fiu pentru fiu”, le scrisese prințul Daemon. „Lucerys va fi răzbunat.”

Să nu uităm că, în tinerețe, Daemon Targaryen fusese „Prințul Orașului”, că fața și râsul lui le erau bine cunoscute tuturor pungașilor, curvelor și cartoforilor din Fundătura Puricilor. Încă avea prieteni în locurile deocheate din Debarcaderul Regelui și acoliți printre mantiile aurii. Fără ca regele Aegon, Mâna sau regina-văduvă să bănuiască nimic, avea și aliați la Curte, ba chiar în consiliul verde… și mai avea pe cineva, cineva aparte, în care avea încredere deplină, care cunoștea, exact așa cum le cunoscuse pe vremuri

Daemon, toate tavernele și toate gropile de șobolan ce spurcau cotloanele Fortărețeî Roșii și care putea să se miște cu ușurință prin întunecimea orașului. Pentru a pune în faptă o răzbunare cumplită, a luat legătura, pe căi secrete, cu acel cineva de obârșie străină și cu chip palid.

Și astfel s-au găsit uneltele potrivite printre derbedeii din Fundătura Puricilor. Unul fusese sergent în Garda Orașului; voinic și brutal, își pierduse mantia aurie după ce, la beție, omorâse o curvă în bătaie. Celălalt se îndeletnicea cu prinderea șobolanilor din Fortăreața Roșie. Numele lor nu apar în cronici. Au rămas în amintire (de n-ar mai fi rămas!) ca Sânge și Brânză.

Ciupercă ne spune că Brânză cunoștea Fortăreața Roșie mai bine decât își cunoștea forma mădularului. Intrările și tunelurile secrete construite de Maegor cel Crud îi erau la fel de familiare prinzătorului de șobolani ca și rozătoarelor pe care le vâna. Brânză l-a condus pe Sânge în inima castelului printr-un coridor părăginit, fără să-i vadă niciun străjer. Unii spun că prada lor era însuși Aegon, însă acesta era însoțit întotdeauna de Garda Regelui și nici măcar Brânză nu știa nicio altă cale de intrare sau ieșire din Cetățuia lui Maegor în afară de podul mobil de peste șanțul de apărare, plin nu cu apă, ci cu țepe de fier formidabil de ascuțite.

Turnul Mâinii era mai puțin apărat. Cei doi s-au furișat pe lângă ziduri, ocolindu-i pe lăncierii postați la uși. Apartamentele lui ser Otto nu-i interesau. S-au strecurat în ale fiicei sale, aflat la un etaj mai jos. Regina Alicent se mutase aici după moartea Regelui Viserys, când fiul ei, Aegon, se instalase în Cetățuia lui Maegor, împreună cu regina lui. Odată intrați, Brânză a imobilizat-o pe regina-văduvă și i-a pus căluș la gură, iar Sânge i-a strangulat camerista. Pe urmă s-au așezat și au așteptat, pentru că știau că regina Helaena obișnuiește să-și aducă în fiecare seară copiii să-și vadă bunica înainte de culcare

Fără să bănuiască pericolul, regina a apărut când seara se pogora peste castel. Jaehaerys și Jaehaera aveau șase ani, iar Maelor, doi. Helaena a intrat cu cel mic de mână și și-a strigat mama. Sânge a blocat ușa și l-a înjunghiat pe oșteanul din gardă care o însoțea pe regină, iar Brânză l-a înșfăcat pe Maelor.

— Țipă și muriți cu toții! i-a spus Sânge Înălțimii Sale.

Regina Helaena și-a păstrat calmul.

— Cine sunteți? a vrut ea să știe.

— Ne ocupăm de rău platnici, a zis Brânză. Ochi pentru ochi, fiu pentru fiu. Nu-l vrem decât pe unul, ca să fiți chit. Vouă, celorlalți, n-o să vă facem niciun rău, frumușeilor, n-o să vă clintim niciun fir de păr. Pe care vrei să-l pierzi, Înălțimea Ta?

Când a înțeles ce i se spusese, regina Helaena l-a implorat s-o ucidă pe ea.

— O soție nu-i totuna cu un fiu, a răspuns Sânge. Trebuie să fie un băiat.

Brânză a sfătuit-o să aleagă cât mai repede, înainte de a-i silui Sânge fetița, ca să nu se plictisească așteptând.

— Alege, a adăugat, sau îi omorâm pe toți!

Prăbușită în genunchi și plângând, Helaena a rostit numele mezinului, Maelor. Poate și-a închipuit că băiatul e prea mic ca să înțeleagă ce se petrece sau poate a făcut-o fiindcă fiul ei mai mare, Jaehaerys, era primul născut și moștenitorul regelui Aegon, succesorul lui la Tronul de Fier.

— Ai auzit, puștiule? i-a șoptit Brânză lui Maelor. Mămica ta te vrea mort.

A rânjit către Sânge, iar matahala l-a decapitat pe prințul Jaehaerys cu o singură lovitură de sabie. Regina a început să urle.

Oricât ar părea de curios, prinzătorul de șobolani și casapul și-au respectat cuvântul. Nu le-au făcut niciun rău reginei și copiilor ei rămași în viață și au fugit cu capul prințului.

Turnul s-a umplut de țipete și de zarvă, dar Brânză cunoștea coridoarele secrete mai bine decât gărzile, așa că ucigașii au scăpat. Două zile mai târziu, Sânge a fost prins la Poarta Zeilor, când a încercat să părăsească Debarcaderul Regelui cu capul prințului Jaehaerys ascuns în coburi. Sub tortură, a mărturisit că-l ducea la Harrenhal, ca să-și primească recompensa de la prințul Daemon. A descris și o târfă despre care a pretins că i-ar fi angajat: o femeie care nu mai era tânără, străină după cum vorbea, înfășurată într-o mantie cu glugă și foarte palidă la față. Celelalte curve îi spuneau Mizeria.

După treisprezece zile de tortură, lui Sânge i s-a îngăduit să moară. Regina Alicent i-a poruncit lui Larys Picior-Strâmb să-i afle adevăratul nume, ca să-l poată scălda în sângele soției și copiilor lui, dar cronicile ajunse până la noi nu spun dacă asta s-a întâmplat sau nu. Ser Luthor Largent și mantiile lui aurii au scotocit Strada Mătăsii de la un capăt la altul, au scos afară toate curvele din Debarcaderul Regelui și le-au despuiat, dar n-au dat de nicio urmă a lui Brânză sau a Viermelui Alb. Stăpânit de durere și mânie, regele Aegon al II-lea a poruncit să fie spânzurați toți prinzătorii de șobolani, și asta s-a făcut. (Ca să-i înlocuiască, ser Otto Hightower a adus în Fortăreața Roșie o sută de pisici.)

Chiar dacă Sânge și Brânză îi cruțaseră viața, despre regina Helaena nu se poate spune că i-a supraviețuit acelui amurg fatal. De-atunci n-a mai avut poftă de mâncare, nu s-a mai îmbăiat, n-a mai ieșit din camerele ei și nu s-a mai putut uita la fiul său Maelor, știind că îi rostise numele ca să fie ucis. Regele n-a avut de ales, l-a luat pe băiat de lângă ea și i l-a încredințat mamei lor, regina-văduvă Alicent, pentru a-l crește ca pe copilul ei. Aegon și Helaena nici n-au mai

împărțit patul și ea își pierdea mințile pe zi ce trecea, iar el își lăsa furia să se dezlănțuie și se îmbăta. Și iar se înfuria.

Moartea dragonilor Dragonul roșu și cel auriu

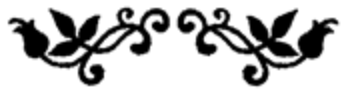

După moartea lui Lucerys Velaryon în ținuturile Furtunii și uciderea prințului Jaehaerys sub ochii mamei sale în Fortăreața Roșie, Dansul Dragonilor a devenit cu totul altul. Pentru negri și verzi deopotrivă, sângele vărsat se cerea răzbunat cu vărsare de sânge, în tot ținutul, lorzii și-au chemat stegarii și armatele s-au adunat și au pornit în marș.

În Ținuturile Riverane, năvălitori plecați din Raventree, purtând flamurile Rhaenyrei15, au intrat pe pământurile Casei Bracken, unde au ars recoltele, au împrăștiat oile și vitele, au jefuit satele și au prădat orice sept la care au ajuns (Casa Blackwood era una dintre ultimele din partea de miazăzi a Gâtului care încă mai venera zeii vechi.)

Când Brackenii au adunat o oaste destul de puternică pentru o ripostă, lordul Samwell Blackwood i-a atacat în timp ce mărșăluiau, luându-i prin surprindere în tabăra aflată mai jos de moara de pe un mal înalt. În timpul luptei care a urmat, morii i s-a dat foc și oamenii s-au luptat ore de-a rândul și au murit scăldați în lumina roșie a flăcărilor. Aflat în fruntea armiei de la Stone Hedge, ser Amos Bracken l-a înfrânt în luptă unul la unul pe lordul Blackwood și l-a ucis, pentru a pieri apoi și el, când o săgeată din lemnul copacului inimii a nimerit în deschizătura vizierei coifului său și i-a pătruns în țeastă. Se presupune că săgeata a plecat din arcul surorii de șaisprezece ani a lordului Samwell, Alysanne, care avea să fie cunoscută mai târziu ca Aly cea Neagră, dar n-avem de unde ști dacă ăsta e un adevăr sau o legendă de familie.

Ambele părți au suferit multe alte pierderi dureroase în înfruntarea care avea să devină cunoscută drept Bătălia de la Moara Arsă… și, când Casa Bracken a fost în cele din urmă înfrântă, oamenii săi au fugit înapoi, pe propriile pământuri, sub comanda fratelui vitreg bastard al lui ser Amos, ser Raylon Rivers, doar ca să afle că Stone Hedge fusese cucerit în lipsa lor. Condusă de prințul Daemon, purtat de Caraxes, o oaste puternică, alcătuită din forțele unite ale Caselor Darry, Roote, Piper și Frey, luase castelul în stăpânire la vreme de furtună și în absența unei atât de mari părți a forțelor Casei Bracken.

Lordul Humfrey Bracken și copiii săi rămași cu el au fost luați prizonieri, ca și a treia lui soție și amanta de obârșie umilă. Ca să nu li se facă niciun rău, ser Raylon s-a predat.

Însă nu trebuie să ne închipuim că, în tot acest timp, consiliul verde a stat degeaba. Și ser Otto Hightower a avut de lucru până peste cap, atrăgând lorzi de partea sa, năimind mercenari, întărind apărarea Debarcaderului Regelui și căutând cu stăruință noi alianțe. După respingerea propunerii oficiale de pace trimise prin Marele Maester Orwyle, Mâna și-a dublat din nou strădaniile, trimițând corbi către Winterfell și Eyrie, către Riverrun, Portul Alb, Gulltown, Podul Amar și Insula Frumoasă și către alte cincizeci de fortărețe și castele. Călărețiii au galopat prin noapte către Domenii mai apropiate, chemându-i pe nobilii lor stăpâni la Curte, să-i jure credință regelui Aegon. Ser Otto s-a străduit să atragă de partea sa și Dorne, al cărui prinț domnitor, Qoren Martell, luptase împotriva prințului Daemon la Treptele de Piatră, însă oferta i-a fost respinsă cu dispreț.

— Dorne a mai dansat cu dragonii, a spus prințul Qoren. Mai degrabă aș dormi printre scorpioni.

Cu toate astea, ser Otto pierdea încrederea regelui, care greșea luându-i eforturile drept lipsă de acțiune și prudența drept lașitate. Septonul Eustace ne istorisește că, la un moment dat, când a intrat în Turnul Mâinii și l-a găsit pe ser Otto scriind încă o scrisoare, Aegon a răsturnat călimara în poala bunicului său, spunând:

— Tronurile se câștigă cu sabia, nu cu pana. Varsă sânge, nu cerneală.

Căderea Harrenhalului în mâinile prințului Daemon a fost un șoc cumplit pentru Înălțimea Sa, ne povestește Munkun. Până atunci, Aegon al II-lea crezuse că sora lui vitregă nu are sorți de izbândă. Însă după pierderea Harrenhalului s-a simțit pentru prima oară vulnerabil. Au urmat imediat înfrângerile de la Moara Arsă și Stone Hedge – alte lovituri care l-au făcut să înțeleagă că se află într-un pericol mult mai mare decât avusese impresia. Temerile i-au sporit când s-au întors corbii de la Reach, locul unde verzii se credeau mai puternici decât oriunde altundeva. Casa Hightower din Orașul Vechi îl sprijinea temeinic pe regele Aegon, iar Înălțimea Sa încă se bucura de loialitatea nobililor din Arbor… însă oriunde altundeva în sud, alți lorzi își declarau loialitatea față de Rhaenyra, iar printre ei s-au numărat lordul Costaine de Trei Turnuri, lordul Mullendore de Uplands, lordul Taryl de Horn Hill, lordul Rowan de Crângul de Aur și lordul Grimm de Scutul Cenușiu.

Cel mai zgomotos dintre acești trădători era ser Alan Beesbury, moștenitorul lordului Lyman, care cerea eliberarea bunicului său din temniță, unde credea aproape toată lumea că se află fostul maestru al banilor. Puși în fața unei astfel de cereri din partea propriilor stegari,

castelanul, administratorul și mama tânărului lord Tyrell, cu toții regenți până la majoratul băiatului, s-au răzgândit în privința susținerii regelui Aegon și au decis că, pentru Casa Tyrell, e mai bine să rămână în afara luptei. Septonul Eustace ne spune că regele Aegon a început să-și înece spaimele în vin tare. Ser Otto i-a trimis vorbă nepotului său, lordul Ormund Hightower, rugându-l fierbinte să se folosească de toate forțele din Orașul Vechi ca să pună capăt valului de revolte din Reach.

Au urmat alte lovituri: Vale, Portul Alb, Winterfell, Casa Blackwood și alți lorzi riverani s-au revărsat către Harrenhal, unde fluturau stindardele prințului Daemon. Flota Șarpelui Mărilor a blocat Golful Apei Negre și în fiecare dimineață regele Aegon avea parte de plângerile negustorilor. Numai că Înălțimea Sa nu putea da niciun răspuns la obiecțiile lor și se mulțumea să mai golească o cupă cu vin.

— Fă ceva! i-a cerut lui ser Otto.

Mâna l-a asigurat că face; avea un plan de spargere a blocadei lui Velaryon. Unul dintre cei mai importanți piloni pe care se sprijinea pretenția Rhaenyrei la tron era soțul său, însă tot el era și cea mai mare dintre slăbiciunile ei. De-a lungul aventuroasei sale vieți, prințul Daemon își făcuse mai mulți dușmani decât prieteni. Ser Otto Hightower, unul dintre primii care ajunseseră să-l urască, a luat legătura cu alt vrăjmaș al lui Daemon, Regatul celor Trei Fiice, aflat pe celălalt țărm al Mării Înguste.

De una singură, flota regală n-avea destulă putere să spargă strânsoarea Șarpelui Mărilor, ce sufoca Defileul, iar propunerile făcute de regele Aegon lui Dalton Greyjoy din Pyke nu reușiseră să atragă de partea sa Insulele de Fier. Flotele unite din Tyrosh, Lys și Myr ar fi fost mai mult decât pe măsura forțelor Casei Velaryon. Ser Otto le-a trimis vorbă magisterilor, făgăduindu-le că numai și numai ei vor avea dreptul de a face negoț în Debarcaderul Regelui dacă-l ajutau să curețe Defileul de corăbiile Șarpelui Mărilor, pentru ca drumul pe mare să fie din nou liber. Pentru a adăuga savoare ispitei, le-a făgăduit și că le va ceda celor Trei Fiice Treptele de Piatră, deși adevărul era că Tronul de Fier nu dorise nicicând să stăpânească aceste insule.

Numai că Triarhia nu se grăbea niciodată să facă o mișcare. În lipsa unui rege adevărat, toate hotărârile importante din „regatul” cu trei capete erau luate de Înaltul Consiliu, din care făceau parte câte unsprezece magisteri din fiecare oraș și toți țineau să-și dovedească înțelepciunea, ascuțimea minții și importanța, străduindu-se totodată să câștige toate avantajele posibile pentru orașul de baștină. Marele Maester Greydon, care, cincizeci de ani mai târziu, avea să scrie o istorie fără echivoc a Regatului celor Trei Fiice, îi descrie drept „treizeci și trei de cai, fiecare trăgând în direcția aleasă de el însuși”. Până și problemele urgente, ca războiul, pacea și alianțele, făceau

obiectul unor dezbateri nesfârșite… și, când au sosit solii lui ser Otto, Înaltul Consiliu nici măcar nu era întrunit.

Așteptarea nu-i plăcea nicidecum tânărului rege. Tergiversările bunicului său l-au făcut să-și piardă răbdarea. Deși mama lui, regina-văduvă Alicent, a luat apărarea lui ser Otto, Aegon al II-lea nu și-a plecat urechea către rugămințile și argumentele ei. L-a chemat pe ser Otto în sala tronului, i-a smuls de la gât colanul, simbolul rangului său, și i l-a aruncat lui ser Criston Cole.

— De acum înainte Mâna mea va fi un pumn de fier, s-a lăudat el. Am terminat cu scrisorile.

Ser Criston n-a pierdut vremea, s-a grăbit să-și dovedească zelul.

— Înălțimea Ta n-are de ce să cerșească sprijinul lorzilor săi, ca un milog care cere de pomană, i-a spus lui Aegon. Ești regele legitim al Westerosului și toți cei care contestă asta sunt trădători. A venit vremea să afle care e prețul trădării.

L-au plătit mai întâi lorzii care sufereau în temnițele de sub Fortăreața Roșie, oameni care juraseră cândva să apere drepturile prințesei Rhaenyra și care continuau să refuze cu încăpățânare să-și plece genunchiul în fața lui Aegon. Au fost târâți rând pe rând în curtea castelului, unde Dreptatea Regelui îi aștepta cu securea. Fiecăruia i s-a dat o ultimă șansă de a-i jura credință Înălțimii Sale; numai lordul Butterwell, lordul Stokeworth și lordul Rosby au preferat s-o facă. Lordul Hayford, lordul Merryweather, lordul Harte, lordul Buckler, lordul Caswell și Lady Fell au pus mai mult preț pe jurământul făcut decât pe viața lor și au fost decapitați unul după altul, alături de opt cavaleri cu feude și de patruzeci de slujitori și oameni din suită. Capetele le-au fost înfipte în țepe, deasupra porților orașului.

Regele Aegon a vrut și să atace Piatra Dragonului, să zboare cu Sun- fyre către cetatea de pe insulă pentru a-și ucide sora vitregă și pe „fii ei bastarzi” ca răzbunare a morții moștenitorului său, decapitat de Sânge și Brânză. A fost nevoie să insiste tot consiliul verde, sfătuindu-l să se răzgândească. Ser Criston Cole i-a sugerat să aleagă o altă cale. Prințesa pretendentă se folosise de trădare ca să-l omoare pe furiș pe prințul Jaehaerys. Cole a propus să facă la fel.

— O să-i plătim prințesei cu propria ei monedă mânjită de sânge, i-a spus el lui Aeron.

Comandantul Gărzii Regelui l-a ales ca unealtă a răzbunării pe Fratele său Jurat, ser Arryk Cargyll.

Ser Arryk cunoștea în amănunt vechiul castel al Casei Targaryen, pe care-l vizitase adesea în timpul domniei regelui Viserys. Pe apele golfului Apa Neagră trudeau încă mulți oameni, pentru că locuitorii Pietrei Dragonului depindeau de mare ca să se hrănească. Cargyll putea fi dus cu ușurință în satul de pescari aflat mai jos de castel. De

acolo își putea croi singur drum până la regină. El și fratele lui, ser Erryk, erau gemeni, semănau, în toate privințele, ca două picături de apă; Ciupercă, precum și septonul Eustace subliniază că nici măcar ceilalți cavaleri din Garda Regelui nu-i puteau deosebi. Odată îmbrăcat în alb, ser Arryk putea să umble nestingherit prin Piatra Dragonului, a spus ser Criston; orice străjer pe care l-ar fi întâlnit l-ar fi luat, cu siguranță, drept fratele lui.

Ser Arryk n-a fost încântat de această însărcinare. Mai mult decât atât, după cum ne povestește septonul Eustace, în noaptea dinaintea îmbarcării sale, cavalerul, foarte tulburat, a mers în septul din Fortăreața Roșie, unde i s-a rugat Mamei din Ceruri, implorându-i iertarea. Dar făcea parte din Garda Regelui, jurase să i se supună acestuia și comandantului, așa că singura lui alegere onorabilă a fost să plece spre Piatra Dragonului, purtând veșmintele pătate de sare ale unui simplu pescar.

Adevărata sa misiune rămâne subiect de dispută. Marele Maester Munkun ne spune că i se poruncise s-o ucidă pe Rhaenyra, punând capăt rebeliunii ei cu o singură lovitură, însă Ciupercă insistă că prada cavalerului erau fiii reginei, că Aegon al II-lea voia să spele sângele fiului său ucis cu al nepoților săi bastarzi, Jacaerys și Joffrey „Strong”.

Ser Arryk a ajuns la țărm fără nicio piedică, și-a îmbrăcat armura și mantia albă și a pătruns lesne în castel, dându-se drept fratele său, exact așa cum plănuise Criston Cole. A ajuns în inima Pietrei Dragonului, însă, când se îndrepta către apartamentele regale, zeii l-au adus față în față chiar cu ser Erryk, care a știut imediat ce înseamnă prezența fratelui său acolo. Menestrelii ne istorisesc că și-a scos sabia din teacă spunând:

— Te iubesc, frate.

— Și eu pe tine, frate, a răspuns ser Arryk, scoțându-și-o pe a lui.

Marele Maester Munkun ne istorisește că gemenii s-au luptat aproape o oră; zăngănind oțelului izbit de oțel a trezit jumătate din Curtea reginei, dar privitorii n-au putut face nimic mai mult decât să-i urmărească neputincioși, fiindcă nimeni nu putea spune care e un frate și care e celălalt. În cele din urmă, ser Arryk și ser Erryk s-au rănit mortal unul pe altul și au murit unul în brațele altuia, cu lacrimi pe obraji.

Istorisirea lui Ciupercă e mai scurtă, mai picantă și întru totul mai dezgustătoare. Bufonul spune că lupta n-a durat mai mult de câteva minute. N-a existat nicio declarație a dragostei frățești; când și-au încrucișat săbiile, fiecare Cargyll l-a numit pe celălalt trădător. Aflat mai sus decât fratele său pe scara în spirală, ser Erryk a dat prima lovitură mortală, o tăietură sălbatică, de sus în jos, care a fost cât pe ce să reteze din umăr mâna în care ținea ser Arryk sabia, dar, în cădere, acesta a înșfăcat mantia albă a ucigașului său și l-a tras destul

de aproape ca sâ-i împlânte pumnalul adânc în pântec. Ser Arryk a murit înainte de sosirea gărzilor, dar rana din măruntaie l-a omorât pe ser Erryk abia după patru zile, timp în care a urlat, chinuit de dureri atroce, blestemându-și totodată fratele trădător.

Din motive evidente, menestrelii și povestitorii au preferat istorisirea lui Munkun. Maesterii și alți cărturari trebuie să hotărască singuri care versiune e mai aproape de adevăr. Septonul Eustace nu ne spune decât că gemenii Cargyll s-au ucis unul pe altul și aici trebuie să încheiem această parte a poveștii.

La Debarcaderul Regelui, Larys Strong, zis Picior-Strâmb, maestrul șoaptelor, întocmise o listă cu numele tuturor lorzilor care se adunaseră la Piatra Dragonului când fusese încoronată Rhaenvra și care făceau pane din consiliul negru. Lorzii Celtigar și Velaryon își aveau castelele pe insule; Aegon al Il-lea era prea slab pe mare, așa că se aflau la adăpost de furia lui. Însă lorzii „negri" cu Dornenii pe continent nu se bucurau de o asemenea protecție.

Cu o sută de cavaleri și cei cinci sute de oșteni ai Casei Regale, alături de trei ori mai mulți mercenari călițI în lupte, ser Criston a pornit în marș către Rosby și Stokeworth, ai căror lorzi se căiseră de curând pentru devotamentul lor față de regină, și le-a poruncit să-și dovedească loialitatea unindu-și forțele cu ale sale. Astfel mărită, armia lui s-a îndreptat spre zidurile portului Duskendale, luându-i apărătorii prin surprindere. Orașul a fost jefuit, corăbiile din port incendiate, lordul Darklyn decapitat. Cavalerilor vasali Casei lui și oștenilor din garnizoană li s-a dat de ales între a-și pune săbiile, cu jurământ, în slujba regelui Aegon sau a împărtăși soarta seniorului lor. Cei mai mulți au preferat prima variantă.

Popasul Corbilor a fost următoarea țintă al lui ser Criston. Prevenit din vreme că oastea regelui e pe drum, lordul Staunton a închis porțile castelului și și-a sfidat asediatorii. Din spatele zidurilor, n-a putut decât să privească neputincios cum îi sunt incendiate câmpurile și pădurile și satele, cum îi sunt măcelărite oile și vitele și căsăpiți supușii. Când proviziile din castel au ajuns pe sfârșite, lordul a cerut întăriri printr-un corb trimis la Piatra Dragonului.

Pasărea a ajuns când Rhaenyra și negrii ei îl jeleau pe ser Erryk și se întrebau cum ar fi trebuit să răspundă ultimului atac al lui „Aegon Uzurpatorul". Deși zguduită de încercarea de a lua viața ei (sau pe ale fiilor ei), regina încă se codea să asalteze Debarcaderul Regelui. Munkun (care, să nu uităm, a scris cu mulți ani după cele întâmplate) spune că avea oroare de uciderea rudelor. Maegor cel Crud îl omorâse pe Aegon, propriul său nepot, și fusese blestemat pentru asta până când își dăduse ultima suflare pe tronul furat. Septonul Eustace pretinde că Rhaenyra avea „o inima de mamă", de aceea se codea să pună în pericol viețile fiilor care îi mai rămăseseră. Numai Ciupercă a

fost de față la întrunirile consiliului, și repetă cu insistență că Rhaenyra era încă atât de îndurerată de moartea fiului ei Lucerys, încât nu venea la consiliul de război, lăsând conducerea acestuia pe seama Șarpelui Mărilor și a soției lui, prințesa Rhaenys.

De data asta, versiunea lui Ciupercă pare cea mai demnă de crezare, fiindcă știm că, la nouă zile după ce-și trimisese lordul Staunton cererea de ajutor, peste mare s-a auzit zgomot de aripi pieloase și deasupra Popasului Corbilor a apărut Meleys, femela-dragon supranumită Regina Roșie din pricina solzilor săi stacojii. Avea membranele aripilor roz, iar coama, coamele și ghearele îi străluceau, arămii. Iar pe spatele ei, într-o armură din oțel și aramă, se afla însăși Rhaenys Targaryen, „Regina-Care-N-a-Fost-Să-Fie“.

Ser Criston Cole nu s-a înspăimântat. Mâna lui Aegon se așteptase să apară, ba chiar contase pe asta. Răpăitul tobelor a dat o poruncă, iar oștenii cu arcuri lungi și arbaletrierii s-au grăbit să înainteze, pentru a umple văzduhul cu săgețile lor. Scorpionii s-au înclinat către cer și au slobozit sulițe din fier, aidoma celor care îl doborâseră cândva pe Meraxes în Dorne. Meleys a fost lovită de vreo douăzeci de ori, însă asta n-a izbutit decât s-o înfurie mai tare. A coborât brusc, scuipând foc în dreapta și-n stânga. Cavalerii au ars în șa când flăcările au aprins coamele și pielea și hamurile cailor. Oștenii și-au aruncat sulițele și s-au împrăștiat care încotro. Unii au încercat să se ascundă în spatele scuturilor, dar nici lemnul de stejar, nici fierul nu puteau opri răsuflarea unui dragon.

— Țintiți călăreața! striga ser Criston, de pe calul său alb, înconjurat de fum și flăcări.

Meleys a scos un urlet, cu vălătuci de fum ieșindu-i din nări și cu un armăsar zvâcnind din picioare în botul ei, cuprins de limbi de foc.

Apoi s-a auzit un urlet de răspuns. În zare au apărut alte două siluete înaripate: regele însuși, călare pe Sunfyre, dragonul auriu, și fratele său, Aemond, pe Vhagar. Criston Cole întinsese o cursă, iar Rhaenys mușcase momeala. Cursa se închidea acum în jurul ei.

Prințesa Rhaenys n-a încercat nicidecum să fugă. Cu un strigăt de bucurie și un plesnet de bici, a întors-o pe Meleys către dușmani. Poate ar fi avut o șansă dacă s-ar fi luptat doar cu Vhagar, dar trebuia să-l înfrunte totodată și pe Sunfyre, așa că pierirea îi era neîndoielnică. Dragonii s-au încleștat cu violență, la trei sute de metri deasupra câmpului de luptă, unde globuri de foc au răbufnit și au înflorit în văzduh, atât de strălucitoare încât, mai târziu, martorii au jurat că se umpluse cerul de sori. Fălcile stacojii ale lui Meleys s-au închis în jurul gâtului auriu al lui Sunfyre preț de o clipă, până ce Vhagar s-a năpustit asupra lor din înalturi. Toți trei s-au prăbușit răsucindu-se. S-au izbit de pământ atât de tare încât, la o leghe distanță, din zidurile Popasului Corbilor s-au desprins pietre.

Oamenii din apropierea dragonilor n-au supraviețuit ca să poată povesti ce-au văzut. Cei aflați mai departe nu au putut să vadă nimic prin flăcări și fum. Focurile s-au stins abia după câteva ore. Iar din cenușa rămasă, doar Vhagar s-a ridicat nevătămată. Meleys murise, trupul i se zdrobise de pământ, rupându-se în bucăți. Iar Sunfyre, superbul dragon auriu, avea o aripă pe jumătate desprinsă, pe când călărețul lui, regele, avea coastele rupte, un șold sfărâmat și arsuri pe jumătate de corp. Cel mai rău arăta brațul lui stâng. Flăcările dragonului îi încinseseră armura atât de tare încât se topise, pătranzându-i în carne.

Un trup despre care s-a crezut că e al lui Rhaenys Targaryen a fost găsit ceva mai târziu lângă leșul dragonului ei, dar se înnegrise atât de tare încât nimeni n-a putut să jure că e într-adevăr ea. Preaiubită fiică a nobilei doamne Jocelyn Baratheon și a prințului Aemon Targaryen, credincioasă soție a lordului Corlys Velaryon, mamă și bunică, „Regina-Care-N-a-Fost-Să-Fie“ a trăit neînfricată și a murit într-un vârtej de sânge și foc. Avea cincizeci și cinci de ani.

În ziua aceea și-au pierdut viața și opt sute de cavaleri, scutieri și oameni de rând. O altă sută au murit nu după mult timp, când prințul Aemond și ser Criston Cole au cucerit Popasul Corbilor și i-au executat pe toți ostașii din garnizoană. Capul lordului Staunton a fost dus la Debarcaderul Regelui și înfipt deasupra Porții Vechi… dar capul dragonului Meleys, plimbat prin oraș într-o căruță, a fost o priveliște copleșitoare pentru mulțimea care a amuțit de spaimă. Septonul Eustace ne spune că, după asta, mii de oameni au tot părăsit Debarcaderul Regelui, până când regina-văduvă Alicent a poruncit să se zăvorască porțile orașului.

Regele Aegon al II-lea nu a murit, deși arsurile lui erau atât de dureroase, își chema moartea. A fost dus la Debarcaderul Regelui într-o lectică închisă, ca să nu se vadă cât de grav rănit este, și nu s-a ridicat din pat tot restul anului. Septonii s-au rugat pentru el, iar maesterii l-au îngrijit cu poțiuni și lapte de mac, însă Aegon dormea nouă ore din zece; se trezea doar ca să ia câteva îmbucături, niciodată îndestulătoare, și se culca iarăși. În afară de mama lui, regina-văduvă, și de Mâna regelui, ser Criston Cole, nu-i era nimănui îngăduit să-i tulbure odihna. Soția lui nici măcar n-a încercat vreodată să-l vadă, atât de pierdută era în durerea și nebunia ei.

Prea mare și prea greu ca să poată fi mișcat și cu aripa prea grav rănită ca să poată zbura, dragonul regelui, Sunfyre, a rămas pe câmp, lângă Popasul Corbilor, unde se târa prin cenușă ca un uriaș vierme auriu. În primele zile, s-a hrănit cu cadavrele arse din jur. După ce le-a terminat, oamenii lăsați de ser Criston să-i poarte de grijă i-au adus viței și oi.

— Acum trebuie să conduci tu regatul, până când fratele tău se va

înzdrăveni îndeajuns ca să-și poarte din nou coroana, i-a spus Mâna Regelui prințului Aemond.

Septonul Eustace scrie că n-a fost nevoie să i-o spună de mai multe ori. Așa a ajuns coroana din fier și rubine a lui Aegon Cuceritorul pe capul lui Aemond cel Chior, zis și „Ucigașul-de-Nepoți".

— Arăt mult mai bine cu coroana asta decât a arătat el vreodată, s-a fălit Aemond.

Dar nu s-a considerat niciodată rege, s-a mulțumit să se numească doar Protector al Ținutului și Prinț Regent. Ser Criston a rămas Mână a Regelui.

În vreme ce s-au petrecut toate acestea, semințele aruncate de Jacaerys Velaryon în timpul călătoriei sale prin nord au început să rodească, oamenii se adunau în Portul Alb, Winterfell, Barrowton, Sisterton, Gulltown și Porțile Lunii. Ser Criston i-a atras atenția noului Prinț Regent că, dacă toți aceia și-ar uni forțele cu ale lorzilor riverani care i se alăturaseră prințului Daemon la Harrenhal, nici măcar zidurile puternice ale Debarcaderului Regelui nu le-ar putea ține piept.

Veștile dinspre miazăzi erau tot atât de rău prevestitoare. Dând ascultare rugăminților unchiului său, lordul Ormund Hightower plecase din Orașul Vechi cu o mie de cavaleri, o mie de arcași și trei mii de oșteni, plus multe alte mii de vivandiere, mercenari, călăreți liberi și oameni de rând, numai ca să se trezească atacat de ser Alan Beesbury și de lordul Alan Tarly. Deși aveau sub comanda lor mult mai puțini oameni, cei doi îl hărțuiau zi și noapte, îi atacau taberele, îi omorau iscoadele, incendiau locurile prin care trebuia să treacă. Mai către sud, lordul Costayne plecase din Trei Turnuri ca să-i atace Ormund Hightower convoiul de bagaje. Mai rău decât atât, la urechile nobilului lord ajunsese vestea că o oaste la fel de mare ca a lui cobora pe malul Manderului, condusă de Thaddeus Rowan, lord de Crângul de Aur. Ca urmare, lordul Ormund ajunsese la concluzia că nu poate continua să înainteze fără ajutor din partea Debarcaderului Regelui.

— Avem nevoie de dragonii voștri, scria în mesajul lui.

Cu o încredere oarbă în propriul său curaj, în priceperea sa de războinic și în forța dragonului său, femela Vhagar, Aemond abia aștepta să-și întâlnească dușmanii în luptă.

— Curva din Piatra Dragonului nu e adevărata amenințare, a spus el. Nu e nici Rowan, nici toți trădătorii lui din Reach. Pericolul e unchiul meu. Dacă moare Daemon, toți neghiobii care flutură stindardele surorii noastre vor da fuga să se-ascundă în castelele lor și niciunul n-o să ne mai facă necazuri.

La est de Golful Apei Negre, nici reginei Rhaenyra nu-i mergea mai bine. Moartea fiului ei, Lucerys, fusese o lovitură zdrobitoare pentru o femeie deja zdruncinată de sarcină, de chinurile facerii și pruncul născut mort. Când vestea despre moartea prințesei Rhaenys a ajuns la

Piatra Dragonului, regina și lordul Velaryon, care o considera vinovată de moartea soției lui, și-au aruncat furioși vorbe grele.

— Tu ar fi trebuit să fii în locul ei, a țipat Șarpele Mărilor la Înălțimea Sa. Ție ți-a cerut Staunton ajutorul, dar ai lăsat asta în seama nevestei mele și le-ai interzis fiilor tăi să i se alăture!

Toată lumea din castel știa că prinții Jace și Joff fuseseră dornici să zboare pe dragonii lor la Popasul Corbilor, împreună cu prințesa Rhaenys.

— Numai eu am fost în stare să înseninez inima Înălțimii Sale, pretinde Ciupercă, în *Mărturia* sa. În acele clipe sumbre, i-am devenit sfetnic, mi-am lăsat deoparte sceptrul de bufon și pălăria țuguiată, ca să-i ofer toată înțelepciunea și toată compasiunea mea. Fără știrea nimănui, am fost măscăriciul care i-a cârmuit, un rege nevăzut, în straie pestrițe.

Sunt pretenții de prea mari proporții pentru un bărbat de o atât de mică înălțime, și nu le confirmă nici alte cronici, nici faptele. Înălțimea Sa nu era nicidecum singură. Îi rămăseseră în viață patru fii.

— Puterea mea și alinarea mea, îi numea regina.

Aegon cel tânăr și Viserys, fiii prințului Daemon, aveau nouă, respectiv șapte ani. Prințul Joffrey n-avea decât unsprezece… însă Jacaerys, prinț de Piatra Dragonului, era în pragul celei de-a cincisprezecea aniversări.

Către sfârșitul anului 129 D.C., a fost rândul lui Jace să se facă remarcat. Aducându-și aminte ce-i făgăduise Fecioarei din Vale, i-a poruncit prințului Joffrey să zboare la Gulltown cu Tyraxes. Munkun sugerează că, mai presus de orice, a hotărât asta ca să-și țină fratele departe de bătălii. Ordinul nu i-a plăcut lui Joffrey, care era hotărât să-și dovedească bărbăția pe câmpul de luptă. Numai după ce i s-a spus că e trimis în Vale ca s-o apere de dragonii lui Aegon a consimțit fratele lui, fără tragere de inimă, să plece. Rhaena, fiica de treisprezece ani dăruită prințului Daemon de Laena Velaryon, a fost aleasă să-l însoțească. Cunoscută ca Rhaena de Pentos, după locul nașterii sale, nu călărea niciun dragon, căci puiul din oul încredințat ei murise cu câțiva ani în urmă, dar a luat cu sine în Vale alte trei ouă și se ruga noapte de noapte să iasă pui din ele.

Sora geamănă a Rhaenei, Baela, a rămas la Piatra Dragonului. Logodită de multă vreme cu prințul Jacaerys, a refuzat să-l părăsească și a insistat că poate lupta alături de el pe dragonul ei… deși Moondancer era încă prea mic ca s-o poată purta. Și, cu toate că Baela și-a anunțat și intenția de a se mărita de îndată cu Jace, n-a avut loc nicio nuntă. Munkun spune că prințul nu voia să se însoare înainte de a se termina războiul, pe când Ciupercă pretinde că era deja însurat cu Sara Snow, misterioasa bastardă din Winterfell.

Prințul de Piatra Dragonului a avut grijă să-i trimită la loc sigur și

pe frații lui vitregi, Aegon cel Tânăr și Viserys, în vârstă de nouă ani primul și de șapte ani al doilea. Tatăl lor, prințul Daemon, își făcuse mulți prieteni în Orașul Liber Pentos în timpul vizitelor sale acolo, așa că Jacaerys a trimis vorbă dincolo de Marea îngustă, la prințul din acel oraș, care a fost de acord să le poarte de grijă celor doi băieți până ce avea să se asigure Rhaenyra că Tronul de Fier îi aparține. În ultimele zile ale anului 129 D.C, micii prinți s-au urcat la bordul corăbiei *Dulcea Uitare de Sine* – Aegon cu Stormcloud, iar Viserys strângându-și la piept oul de dragon – și au pornit spre Essos. Șarpele Mărilor a trimis șapte dintre corăbiile sale de război să-i escorteze, ca să ajungă cu bine la Pentos.

Prințul Jacaerys l-a adus curând pe lordul Valurilor înapoi, la Curte, numindu-l Mână a reginei. El și lordul Corlys au început apoi să pună la cale un atac asupra Debarcaderului Regelui.

Cu Sunfyre lângă Popasul Corbilor, rănit și nefiind în stare să zboare, și cu Tessarion în Orașul Vechi, alături de prințul Daeron, Debarcaderul Regelui nu mai era apărat decât de doi dragoni maturi… iar călăreața lui Dreamfyre, regina Helaena, își petrecea zilele în întuneric, plângând, deci nu putea fi socotită o amenințare. Așa că nu mai rămânea decât Vhagar. Printre dragonii în viață, niciunul n-o egala ca forță sau cruzime pe „nemernica aia bătrână”, însă Jace s-a gândit că nici măcar ea n-ar fi putut ține piept dacă Vermax, Syrax și Caraxes s-ar fi năpustit în același timp asupra Debarcaderului Regelui.

Ciupercă nu era la fel de sigur de asta.

— Trei înseamnă mai mult decât unul, pretinde piticul că i-ar fi spus prințului de Piatra Dragonului, dar patru înseamnă mai mult decât trei, iar șase înseamnă mai mult decât patru, atâta lucru știe chiar și un bufon.

Când Jace i-a atras atenția că Stormcloud n-a fost călărit niciodată, Moondancer nu e decât un pui, iar Tyraxes se află tocmai în Vale, cu prințul Joffrey, și a vrut să știe unde propune să scoată mai mulți dragoni, piticul, după cum povestește chiar el, a râs și a zis:

— De sub cearșafuri și din stive de lemne, de oriunde v-ați împrăștiat voi, Targaryenii, sămânța argintie.

Casa Targaryen stăpânea Piatra Dragonului de mai bine de două sute de ani, încă de când venise din Valyria lordul Aenar Targaryen, cu dragonii lui. Cu toate că obișnuiseră întotdeauna să se cunune frate cu soră și văr cu verișoară, sângele tânăr se înfierbântă și nu era o taină că bărbații din nobila casă își satisfăceau poftele trupului cu fiicele (ba și cu nevestele) supușilor lor, oamenii de rând, lucrători ai pământului și pescari, din satele de la poalele Muntelui Dragonului. Până în zilele domniei regelui Jaehaerys străvechiul drept al primei nopți era invocat, poate, mult mai des în Piatra Dragonului decât oriunde altundeva în cele Șapte Regate, deși buna regină Alysanne ar

fi fost probabil șocată dacă ar fi auzit asta.

Cu toate că prima noapte era detestată în alte părți, după cum aflase regina Alysanne din discuțiile ei cu femeile, astfel de sentimente erau înăbușite în Piatra Dragonului, unde, în ochii localnicilor, Targaryenii semănau mai mult a zei decât a oameni. Acolo, miresele astfel binecuvântate în noaptea nunții erau invidiate, iar copiii născuți din asemenea împreunări erau mai prețuiți decât ceilalți, pentru că lorzii de Piatra Dragonului sărbătoreau adesea nașterea lor oferind mamelor daruri bogate, sub formă de aur, mătăsuri și pământuri. Despre fericiții bastarzi se spunea că sunt „născuți din sămânța dragonului", dar cu timpul au ajuns să fie numiți doar „Semințe". Chiar și după ce tradiției primei nopți i s-a pus capăt, anumiți Targaryeni au continuat să se distreze cu fiicele hangiilor și cu nevestele pescarilor, așa că Piatra Dragonului era plină de Semințele lor și de fiii Semințelor.

Către aceștia și-a îndreptat atenția prințul Jacaerys, îndemnat de bufonul său, când a jurat că orice bărbat în stare să stăpânească un dragon va primi pământuri și bogății și va fi făcut cavaler; fiii îi vor fi înnobilați și fiicele măritate cu lorzi, iar el va avea onoarea de a lupta, alături de prințul de Piatra Dragonului, împotriva uzurpatorului Aegon Targaryen al II-lea și a trădătorilor trecuți pe partea lui.

Nu toți cei care au răspuns chemării prințului erau „Semințe", sau măcar fiii sau nepoți ai Semințelor. Vreo douăzeci dintre cavalerii reginei s-au oferit să încalece dragonii, printre ei aflându-se și lordul Comandant al Gărzii ei, ser Steffon Darklyn; au făcut-o și câțiva scutieri, ajutoare de bucătar, corăbicri, saltimbanci și două servitoare. Munkun vorbește despre izbânzile și tragediile care au urmat spunându-le „Culesul Semințelor" (și subliniind că nu Ciupercă, ci Jacaerys însuși le-a dat acest nume). Altora li se pare mai potrivit „Culesul Roșu".

Pe Ciupercă ne-am fi așteptat cel mai puțin să-l găsim printre cei doritori să devină călăreți ai dragonilor; în *Mărturia* sa, piticul își descrie pe larg încercarea de a se urca pe bătrânul Silverwing, considerat cel mai blând dintre dragonii fără stăpân. E una dintre cele mai amuzante istorisiri ale sale și se încheie cu el însuși traversând în fugă curtea castelului Piatra Dragonului, cu turul pantalonilor în flăcări, și aproape înecându-se după ce a sărit într-o fântână ca să stingă focul. Greu de crezut, fără îndoială… dar strecoară o întâmplare hazlie în ceea ce este, altminteri, o înșiruire de fapte înspăimântătoare.

Dragonii nu sunt cai. Nu se lasă cu ușurință călăriți de oameni și atacă ori de câte ori se înfurie sau se simt amenințați. În *Istorisirea*

adevărată, Munkun ne spune că șaisprezece oameni și-au pierdut viața dându-și silința să devină călăreți de dragoni. Iar de trei ori mai mulți au fost fie arși, fie ologiți. Steffon Darklyn a murit în flăcări când a încercat să se urce în spinarea dragonului Seasmoke. Lordul Gormon Massey a avut aceeași soartă când a dat să se apropie de Vermithor. Sheepstealer i-a smuls un braț unui bărbat pe nume Denys Argintiul, cu părul și ochii de culori care te îndemnau să-l crezi când spunea că e urmașul unui bastard al lui Maegor cel Crud. În vreme ce băieții lui se străduiau să-i oprească sângerarea, Cannibal s-a năpustit din văzduh asupra lor, l-a alungat pe Sheepstealer și i-a înfulecat pe toți, tată și fii.

Dar Seasmoke, Vermithor și Silverwing erau obișnuiți cu oamenii și le suportau prezența. Odată încălecați, îi acceptau mai ușor pe noii lor călăreți. Vermithor, dragonul Regelui cel Bătrân, și-a plecat grumazul în fața bastardului unui fierar, un munte de om, pe nume Hugh Ciocanul sau Hugh cel Tare. Pe Silverwing, multiubitul dragon al Bunei Regine Alysanne, a încălecat un ostaș cu părul foarte deschis la culoare și de aceea cunoscut și drept Ulf cel Alb, nu doar ca Ulf Bețivanul, cum i se spunea fiindcă bea în neștire.

Iar Seasmoke, care pe vremuri îl purtase prin văzduh pe Laenor Velaryon, s-a lăsat încălecat de Addam din Hull, un băiat de cincisprezece ani, a cărui obârșie încă mai stârnește dispute între cronicari.

Addam și fratele lui cu un an mai mic, Alyn, erau băieții Marildei, tânăra și frumoasa fiică a unui marangoz. Pe fata aceea, o prezență familiară printre corăbiile în construcție ale tatălui ei, o știa toată lumea mai degrabă drept Șoricelul, fiindcă „era mărunțică și iute și te împiedicai mereu de ea”. În 114 D.C., când l-a adus pe lume pe Addam, încă n-avea șaptesprezece ani și abia împlinise optsprezece când urmase Alyn, în 115. Mici de statură și iuți, aidoma mamei lor, amândoi bastarzii din Hull aveau părul argintiu și ochii violeți și au dovedit, la o vârstă fragedă, că „au sarea mării în sânge”, căci au crescut pe docurile pentru construirea corăbiilor stăpânite de bunicul lor și au ieșit pe mare, ca mușii, înainte de a împlini opt ani. Când Addam avea zece ani, iar Alyn nouă, bunicul lor a murit și mama lor a moștenit docurile, pe care le-a vândut și a folosit banii pentru a pleca ea însăși pe mare, ca stăpână a unei corăbii pentru negoț, pe care a numit-o *Șoricelul*. Negustorească ageră și navigatoare cutezătoare, Marilda din Hull stăpânea în 130 D.C. șapte corăbii, iar bastarzii ei munceau întotdeauna pe una dintre ele.

Oricine se uita la Addam și Alyn nu se îndoia că sunt Semințe de dragon, deși mama lor refuza, neabătută, să spună cine le e tată. Numai când a dat prințul Jacaerys de știre că e în căutarea unor noi călăreți pentru dragoni a rupt Marilda în sfârșit tăcerea și a pretins că

amândoi băieții sunt fiii naturali ai răposatului ser Laenor Velaryon.

Cei doi îi semănau într-adevăr și se știa că Laenor mergea des pe docurile pentru construcția corăbiilor din Hull. Cu toate astea, atât în Piatra Dragonului, cât și în Driftmark, mulți nu s-au încrezut în vorbele Marildei, fiindcă își aminteau foarte bine că pe Laenor Velaryon nu-l interesau femeile. Însă nimeni s-a îndrăznit s-o facă mincinoasă… căci tatăl lui Laenor, lordul Corlys însuși, îi adusese pe băieți la prințul Jacaerys, pentru Culesul Semințelor. După ce le supraviețuise tuturor copiilor săi și fusese trădat de nepoți și de veri, Șarpele Mărilor părea mai mult decât nerăbdător să-i recunoască pe noul descoperiții săi nepoți. Iar când Addam din Hull s-a urcat pe Seasmoke, dragonul lui ser Laenor, asta a părut o dovadă adevărului spuselor mamei sale.

De aceea n-ar trebui să fim surprinși că atât Marele Maester Munkun, cât și septonul Eustace susțin, îndatoritori, paternitatea lui ser Laenor… însă Ciupercă e, ca de obicei, de altă părere. În *Mărturia* sa, bufonul vine cu ideea că „micul șoricel” nu-l avea drept tată pe fiul Șarpelui Mărilor, ci chiar pe acesta din urmă. Ne atrage atenția că lordul Corlys nu împărtășea preferințele erotice ale fiului său și că docurile pentru construirea corăbiilor din Hull îi erau ca o a doua casă, le vizita mult mai des decât Laenor. Prințesa Rhaenys, soția lui, era pătimașă din fire, ca mulți alți Targaryeni, spune Ciupercă, și n-ar fi primit cu blândețe vestea că nobilul ei soț aduce pe lume bastarzi împreună cu o fetișcană de două ori mai tânără decât ea, care mai e și fiica unui marangoz. De aceea, după nașterea lui Alyn, lordul a pus cu prudență capăt întâlnirilor sale amoroase de pe docuri și i-a poruncit Șoricelului să-și țină băieții departe de Curte. Abia după moartea prințesei Rhaenys a simțit lordul Corlys că-și poate scoate bastarzii la lumină fără să-i pună în pericol.

Trebuie să fie spus că, de această dată, versiunea bufonului pare mai veridică decât cele oferite de septon și maester. Probabil că la Curtea reginei Rhaenyra mulți au avut aceeași bănuială. Și, dacă a fost așa, și-au ținut gura. La puțină vreme după ce Addam din Hull a dovedit că poate zbura cu Seasmoke, lordul Corlys a mers până la a-i cere Reginei Rhaenyra să retragă pata rușinoasă a nașterii nelegitime de pe numele băiatului și al fratelui său. Când la rugămințile lui s-au adăugat cele ale prințului Jacaerys, regina le-a dat ascultare. Addam din Hull, sămânță de dragon și bastard, a devenit Addam Velaryon, moștenitor al Driftmarkului.

Dar asta nu a pus capăt Culesului Roșu. Aveau să se mai întâmple multe, mai rele, cu urmări cumplite pentru cele Șapte Regate.

Cei trei dragoni sălbatici din Piatra Dragonului nu au fost la fel de ușor de luat în stăpânire ca aceia care mai avuseseră călăreți. Sheepstealer, un dragon din cale-afară de urât, de culoarea noroiului,

ieșit din ou în tinerețea Regelui cel Bătrân, prinsese gustul oilor și se năpustea asupra turmelor în tot ținutul dintre Driftmark și malul Apei Line. Arareori le făcea vreun rău ciobanilor, dacă nu încercau să-i stea împotrivă, dar se știa că, din când în când, înfuleca și câte un dulău. Grey Ghost sălășluia într-o hrubă adâncă, fumegătoare, de pe coasta de răsărit a vulcanului numit Muntele Dragonului, prefera peștele și era adesea văzut zburând pe deasupra Mării înguste și înhățându-și prada din ape. De un cenușiu-pal, culoarea cetii din zori, era un dragon deosebit de sfios, ani de-a rândul se ferise de oameni și ocolise tot ce ieșea din mâinile lor.

Cel mai mare și mai bătrân dintre dragonii sălbatici era Cannibal, numit astfel pentru că se hrănea cu hoiturile dragonilor morți și se năpustea asupra locurilor de clocit din Piatra Dragonului, unde se ghiftuia cu ouă și pui abia ieșiți din găoace. Era negru tăciune, cu ochii verzi și răi și printre oamenii de rând se zvonea că-și făcuse bârlogul acolo dinainte de sosirea Targaryenilor. (Atât Marele Maester Munkun, cât și septonul Eustace sunt de părere, ca și mine, că e prea puțin probabil să fie așa.) Încercări de a-l călări se făcuseră cu zecile; bârlogul îi era plin cu oasele celor care râvniseră să zboare cu el. Dintre Semințele de dragon, nimeni n-a avut mintea atât de slabă încât să-ncerce să-l tulbure (dacă a făcut-o cineva, nu s-a întors ca să-și spună povestea). Unii l-au căutat pe Grey Ghost, însă nu au izbutit să-i dea de urmă, căci se pricepea de minune să se ascundă. Sheepstealer putea fi scos cel mai ușor din culcuș, dar era rău și se înfuria lesne, așa că a ucis mai multe Semințe decât toți cei trei dragoni din castel la un loc. Unul dintre cei care au sperat să-l îmblânzească a fost Alyn din Hull (după ce îl căutase zadarnic pe Grey Ghost). Dar Sheepstealer nu l-a vrut. Alyn a ieșit din sălașul lui, împleticindu-se, numai iuțeala cu care a acționat fratele lui i-a salvat viața. Seasmoke l-a alungat pe dragonul sălbatic, iar Addam a stins focul cu propria sa mantie. Pentru tot restul lungii sale vieți, Alyn Velaryon avea să poarte pe spate și pe picioare cicatricele lăsate de întâlnirea cu dragonul. Însă s-a considerat norocos pentru că a supraviețuit. Multe alte Semințe și oameni simpli care visau să se urce în spinarea lui Sheepstealer și-au găsit sfârșitul în burta lui.

În cele din urmă, dragonul maroniu a fost învins de viclenia și stăruința unei „fetișcane micuțe și oacheșe” de șaisprezece ani, care i-a adus în flecare dimineață câte o oaie proaspăt tăiată, până când Sheepstealer s-a învățat s-o accepte și s-o aștepte. Munkun scrie că numele fetei din partea căreia nu te-ai fi așteptat să poată călări un dragon era Nettles. Ciupercă ne povestește că era o bastardă pe nume Netty, despre a cărei obârșie nu se știa mare lucru, în afară de faptul că o adusese pe lume o curvă de pe docuri. Oricum o fi chemat-o, avea părul negru, ochii căprui, pielea smeadă, era slabă, spurcată la gură,

neînfricată… și a fost prima și ultima ființă omenească purtată prin văzduh de Sheepstealer.

Prințul Jacaerys și-a atins astfel țelul. În schimbul numeroaselor pierderi de vieți și multelor suferințe provocate, a marelui număr de proaspete văduve și de oameni care aveau să-și poarte cicatricele arsurilor până în ziua morții, fuseseră găsiți patru călăreți noi de dragoni. Când anul 129 D.C se apropia de sfârșit, prințul făcea pregătiri pentru zborul către Debarcaderul Regelui. Alesese ca dată a atacului prima zi cu lună plină din noul an.

Însă planurile oamenilor sunt simple jucării ale zeilor. În timp ce Jace își punea la cale atacul, dinspre răsărit se apropia o nouă amenințare. Strădaniile lui ser Otto Hightower dăduseră roade; Înaltul Consiliu al Triarhiei se întrunise în Tyrosh și îi acceptase propunerea de alianță. Cu flamurile celor Trei Fiice fluturând pe catarge, nouăzeci de corăbii de război au plecat de pe Treptele de Piatră, vâslind spre Defileu… și, după cum a fost vrerea sorții și a zeilor, *Dulcea Uitare de Sine, co*rabia din Pentos pe care se aflau cei doi prinți din Targaryen, a nimerit drept în colții lor.

Vasele din escorta menită s-o protejeze au fost fie scufundate, fie capturate; tot capturată a fost și *Dulcea Uitare de Sine*.

Vestea despre cele întâmplate a ajuns la Piatra Dragonului abia când a apărut prințul Aegon, agățat cu disperare de grumazul dragonului său, Stormcloud. Ciupercă povestește că băiatul era alb ca varul la față de spaimă, tremura ca frunza în vânt și duhnea a urină. Avea doar nouă ani, nu mai zburase niciodată până atunci… și nici nu avea să mai zboare vreodată, pentru că Stormcloud fusese foarte grav rănit când fugise de pe corabie: din burtă îi ieșeau nenumărate cozi de săgeți obișnuite, iar una de scorpion îi străpungea gâtul. A murit după mai puțin de o oră, răsuflând șuierat în vreme ce din răni i se revărsa sânge fierbinte, fumegând.

Fratele mai mic al lui Aegon, prințul Viserys, n-a avut cum să fugă de pe corabie. Era un băiat isteț, așa că și-a ascuns oul de dragon, s-a îmbrăcat cu haine zdrențuite, pătate de sare, și s-a dat drept un simplu mus, însă unul dintre adevărații mușl-a trădat și a fost luat prizonier. Ciupercă scrie că un căpitan din Tyrosh și-a dat seama primul pe cine pusese mâna, dar amiralul flotei, Sharako Lohar din Lys, l-a lăsat curând fără prețiosul trofeu.

Amiralul lysean și-a împărțit flota în două pentru atac. O parte trebuia să intre în Defileu dinspre miazăzi față de Piatra Dragonului, iar cealaltă dinspre miazănoapte. Lupta a început în primele ore ale dimineții celei de-a cincea zile a celui de-al o sută treizecilea an de după Cucerirea lui Aegon. Corăbiile lui Sharako au înaintat cu soarele care se înălța în spatele lor. Ascunse de strălucirea razelor, au luat prin surprindere multe dintre galerele lordului Velaryon; pe unele le-

au izbit, sfărâmându-le, iar pe altele le-au abordat cu funii și cârlige cu patru gheare. Jumătatea din miazăzi a lăsat Piatra Dragonului neatinsă și s-a năpustit asupra țărmurilor insulei Driftmark, unde au debarcat luptători în Orașul Mirodeniilor și au trimis în port corăbii în flăcări pentru a le incendia pe cele ieșite să le oprească. Pe la jumătatea dimineții, Orașul Mirodeniilor ardea, în timp ce oștenii din Myr și Tyrosh băteau chiar la porțile castelului Valul Înalt.

Când, purtat de Vermax, prințul Jacaerys a trecut în zbor peste un șir de galere lysene, a fost întâmpinat de o ploaie de sulițe și săgeți. Corăbierii Triarhiei mai înfruntaseră dragonii și în alte dăți, când se războiseră cu prințul Daemon la Treptele de Piatră. Nimeni nu le putea pune la îndoială curajul; erau pregătiți să țină piept șuvoiului de foc al fiarei cu armele pe care le aveau.

— Ucideți călărețul, și atunci dragonul o să plece, le-au spus căpitanii și comandanții lor.

O corabie a izbucnit în flăcări, apoi o alta. Însă oamenii din Orașele Libere au continuat să lupte… până când a răsunat un urlet și, ridicându-și privirile, au văzut mai multe siluete înaripate ieșind de după Muntele Dragonului și năpustindu-se spre ei.

Una e să te bați cu un dragon și alta să te atace deodată cinci. Când Silverwing, Sheepstealer, Seasmoke și Vermithor au năvălit asupra lor, oamenii Triarhiei și-au simțit curajul părăsindu-i. Șirul de corăbii de luptă s-a frânt, căci galerele au făcut cale întoarsă una după alta. Dragonii coborau din cer ca fulgerele, scuipând globuri de foc, albastre și portocalii, roșii și aurii, unul mai strălucitor decât altul. Corăbiile s-au spart în bucăți sau au fost mistuite de vâlvătăi. Cuprinși de flăcări, oamenii se aruncau în mare urlând. Din apă se înălțau coloane înalte de fum negru. Totul părea pierdut… totul *era* pierdut…

Cum și de ce a căzut dragonul s-a aflat pe urmă din multe povești, toate diferite între ele. Unii au pretins că un arbaletrier l-a nimerit în ochi cu o săgeată de fier, dar e dubioasă asemănarea cu sfârșitul pe care și l-a găsit Meraxes în Dorne, cu multă vreme în urmă. O altă istorisire spune că, de pe gabia unei galere myrishene, un corăbier a aruncat spre Vermax un cârlig de abordaj. Unul dintre vârfurile lui a pătruns între doi solzi, iar iuțeala cu care zbura dragonul l-a făcut să se înfigă mai adânc. Năierul înfășurase capătul lanțului în jurul catargului și atât greutatea corăbiei, cât și forța aripilor lui Vermax au tras de cârlig, lăsând în urmă, pe burta lui, o tăietură lungă, zdrențuită. Acoperind zarva cumplită a luptei, urletul de furie al dragonului s-a auzit tocmai până în Orașul Mirodeniilor. Zborul lui Vermax s-a frânt brusc și el s-a prăbușit fumegând, zbierând și lovind apa cu ghearele. Supraviețuitorii au povestit că a vrut să iasă la suprafață, dar nu a izbutit decât să cadă cu burta pe o galeră în flăcări. Lemnul s-a făcut țăndări, catargul a picat rostogolindu-se, iar

dragonul s-a zvârcolit, încâlcindu-se în tachelaj. Corabia s-a înclinat puternic și s-a scufundat, iar Vermax s-a dus la fund împreună cu ea.

Se spune că Jacaerys Velaryon a sărit și a reușit să se agațe de o bucată din epava fumegândă, dar, câteva bătăi de inimă mai târziu, niște arbaletieri de pe cea mai apropiată corabie myrisheană și-au trimis săgețile către el. A fost lovit o dată, apoi încă o dată. Din ce în ce mai mulți corăbieri din Myr au pus mâna pe arbaletele lor. În cele din urmă, o săgeată a străpuns gâtul lui Jace și valurile l-au înghițit.

Bătălia din Defileu a continuat până târziu, în noapte, trimițându-și zgomotele la miazănoapte și la miazăzi de Piatra Dragonului, și a rămas una dintre cele mai sângeroase lupte purtate vreodată pe mare. Sharako Lohar plecase de pe Treptele de Piatră conducând o flotă alcătuită din nouăzeci de corăbii de luptă din Myr, Lys și Tyrosh; însă numai douăzeci și opt s-au întors acasă, șubrezite, și, dintre acestea, doar trei nu erau lysene. Ca urmare, văduvele din Myr și Tyrosh l-au acuzat pe amiral că a trimis flotele lor în luptă, ca să fie distruse, pe când a lui a stat deoparte, și astfel a început o ceartă care, doi ani mai târziu, avea să ducă la sfârșitul Triarhiei, căci cele trei orașe s-au întors unul împotriva altuia, în Războiul Fiicelor. Dar asta e în afara țelurilor acestei cronici.

Cu toate că au ocolit Piatra Dragonului, fără îndoială imaginându-și că vechea fortăreață a Casei Targaryen e mult prea puternică pentru a fi cucerită, atacatorii au făcut insula Driftmark să plătească din greu pentru asta. Orașul Mirodeniilor a fost jefuit cu brutalitate, locuitorii, bărbați, femei și copii deopotrivă, au fost măcelăriți pe străzi și lăsați ca hrană pentru pescărușii, șobolani sau ciori, casele au fost arse. Orașul n-a fost reconstruit niciodată. A fost incendiat și castelul Valul Înalt. Toate comorile aduse de Șarpele Mărilor din est au fost mistuite de foc, iar servitorii i-au fost uciși când au încercat să fugă de flăcări. Flota Casei Velaryon a rămas fără aproape o treime din corăbii. Au murit mii de oameni. Însă niciuna dintre aceste pierderi nu a provocat o suferință atât de cumplită ca moartea lui Jacaerys Velaryon, prinț de Piatra Dragonului și moștenitor al Tronului de Fier.

Se părea că pierise și cel mai mic dintre fiii Rhaenyrei. După toată zăpăceala din timpul luptei, niciun supraviețuitor nu părea să știe, fără dubiu, pe ce corabie fusese prințul Viserys. Luptătorii din ambele tabere l-au crezut mort, înecat sau ars sau măcelărit. Și, cu toate că fugise și rămăsese în viață, fratele lui, Aegon cel Tânăr, își pierduse toată voioșia; n-avea să se ierte niciodată fiindcă sărise în spinarea lui Stormcloud și fugise, lăsându-și fratele mai mic la bunul plac al dușmanilor. A rămas scris că, atunci când a fost felicitat pentru victorie, Șarpele Mărilor a răspuns:

— Dacă asta e o victorie, mă rog să nu mai am parte de nicio alta.

Ciupercă ne povestește că, în noaptea aceea, pe Piatra Dragonului,

doi bărbați au sărbătorit masacrul într-o tavernă plină de fum de sub castel; călăreții de dragoni Hugh Ciocanul și Ulf cel Alb, care zburaseră pe Vermithor și Silverwing în timpul bătăliei și supraviețuiseră ca să se fălească.

— Acum suntem cu adevărat cavaleri, a spus Hugh cel Tare, cu un aer solemn.

Iar Ulf a râs:

— Asta-i bătaie de joc! Ar trebui să fim lorzi.

Nettle nu a sărbătorit cu ei. Zburase împreună cu ceilalți, luptase cu tot atâta curaj, pârjolise și ucisese la fel ca ei, dar, când se întorsese la Piatra Dragonului, avea fața neagră de fum și brăzdată de lacrimi. Iar Addam Velaryon, fost până nu demult Addam din Hull, l-a căutat pe Șarpele Mărilor după bătălie; dar nici măcar Ciupercă nu spune despre ce au vorbit.

Două săptămâni mai târziu, în Reach, Ormund Hightower s-a trezit prins între două oști dușmane. Thaddeus Rowan, lord de Crângul de Aur, și Tom Flowers, bastard de Podul Amar, s-au năpustit asupra lui dinspre nord-est, cu o armie uriașă de cavaleri călare, pe când ser Alan Beesbury, lordul Alan Tarly și lordul Owen Costayne se aliaseră ca să-i taie retragerea către Orașul Vechi. Când l-au împresurat armatele pe malurile Miedului, atacându-l din toate părțile în același timp, lordul Hightower și-a văzut oastea rupând rândurile, spulberată. Înfrângerea părea de neocolit… până când pe deasupra câmpului de luptă a trecut o umbră și un urlet cumplit a cutremurat văzduhul, străpungând zăngănitul oțelului lovit de oțel. Sosise un dragon. O femelă, Tessarion, supranumită Regina Albastră, de culoarea cobaltului și a aramei. Călărețul ei era cel mai tânăr dintre cei trei fii ai Reginei Alicent, Daeron Targaryen, scutierul în vârstă de cincisprezece ani al lordului Ormund.

Prințul Daeron și dragonul lui au schimbat soarta bătăliei. Oamenii lui Ormund au trecut acum la atac, împroșcându-și cu blesteme dușmanii care au fugit. La apusul soarelui, lordul Rowan se retrăgea spre miazănoapte cu rămășițele oștirii sale. Tom Flowers arsese, zăcea mort printre buruieni, cei doi Alani fuseseră luați prizonieri, iar lordul Costayne trăgea să moară, grav rănit de sabia neagră a Neînfricatului Jon Roxton, supranumită Făcătoarea de Orfani. În vreme ce lupii și corbii se înfruptau din victimele măcelului, lordul Hightower l-a ospătat pc prințul Daeron cu carne de bour și vin tare și l-a ridicat la rangul de cavaler cu legendara sabie valyriană Vigilența, numindu-l „ser Daeron cel Cutezător”.

Prințul i-a răspuns cu modestie:

— Lordul meu e binevoitor, dar victoria îi aparține lui Tessarion.

Când vestea despre dezastrul de pe malurile Miedului a ajuns la Piatra Dragonului, înfrângerea și disperarea au umplut aerul, plutind,

apăsătoare, peste Curtea negrilor. Lordul Bar Emmon a mers chiar până la a spune că poate venise vremea să-și plece cu toții genunchiul în fața lui Aegon al II-lea. Regina nici n-a vrut să audă. Numai zeii știu cu adevărat ce se ascunde în sufletele bărbaților, iar ale femeilor sunt încă și mai greu de înțeles. Distrusă de pierderea unui fiu, Rhaenyra Targaryen părea să fi găsit puteri noi după pierirea celui de-al doilea. Moartea lui Jace a întărit-o, i-a devorat temerile, lăsând în loc doar furie și ură. Pentru că încă avea mai mulți dragoni decât fratele ei vitreg, regina s-a hotărât să-i folosească pe toți, oricare ar fi fost prețul. A spus, în consiliul negru, că o să dezlănțuie o furtună de foc și moarte asupra lui Aegon și a susținătorilor lui și fie o să-l smulgă de pe Tronul de Fier, fie o să moară ea încercând.

Pe celălalt țărm al golfului, o hotărâre asemănătoare prinsese rădăcini în sufletul lui Aemond Targaryen, care domnea în numele fratelui său, Aegon, țintuit la pat. Aemond cel Chior o disprețuia pe sora sa vitregă, Rhaenyra, dar vedea o mult mai mare amenințare în unchiul său, prințul Daemon, și în uriașa oaste pe care și-o strânsese la Harrenhal. Prințul și-a chemat stegarii și consiliul și le-a dat de știre că va porni la luptă împotriva unchiului său și îi va pedepsi crunt pe lorzii riverani răzvrătiți.

A propus să atace Ținuturile Riverane atât dinspre răsărit, cât și dinspre apus, silindu-i astfel pe lorzii Tridentului să lupte pe două fronturi în același timp. Jason Lannister adunase pe dealurile apusene o oaste formidabilă; o mie de cavaleri în armură și de șapte ori pe atâția arcași și alți oșteni. Trebuia să coboare la șes și să traverseze Furca Roșie, trecând-o prin foc și sabie, în timp ce ser Criston Cole pornea din Debarcaderul Regelui, însoțit de prințul Aemond însuși, pe Vhagar. Cele două oști aveau să se întâlnească la Harrenhal, zdrobindu-i între ele pe „trădătorii din Trident”. Iar dacă unchiul lui ieșea dintre zidurile castelului ca să li se împotrivească, așa cum trebuia cu siguranță să facă, Vhagar avea să-l înfrângă pe Caraxes, iar prințul Aemond avea să se-ntoarcă la Debarcaderul Regelui cu capul prințului Daemon.

Cutezătoarea lovitură plănuită de prinț nu s-a bucurat de acordul tuturor membrilor consiliului verde. L-au susținut ser Criston Cole, Mâna Regelui, și ser Tyland lannister, însă Marele Maester Orwyle l-a îndemnat să trimită mai întâi vorbă la Capătul Furtunii, pentru ca, înainte de plecare, să-și sporească forțele adăugând-o pe a Casei Baratheon; lordul Jasper Wylde, zis Băț-de-Fier, a insistat că trebuie chemați din sud lordul Hightower și prințul Daeron, fiindcă „doi dragoni sunt mai puternici decât unul singur”. Și regina-văduvă prefera prudența, așa că și-a rugat fiul să aștepte să se vindece atât fratele lui, regele, cât și Sunfyre cel Auriu, dragonul acestuia, ca să ia parte și ei la atac.

Însă prințului Aemond nu i-au fost pe plac astfel de amânări. A spus, sus și tare, că n-are nevoie nici de frații lui, nici de dragonii lor; Aegon era prea grav rănit, iar Daeron, prea tânăr. Da, sigur, Caraxes era o fiară înspăimântătoare, sălbatică și vicleană și trecută prin multe bătălii… dar Vhagar era mai bătrână, mai fioroasă și de două ori mai mare. Septonul Eustace povestește că Ucigașul-de-Nepoți era convins că va învinge și nu dorea nicidecum să-și împană gloria, nici cu frații lui, nici cu oricine altcineva.

Nu i s-a putut sta împotrivă, căci era regent și, până ce Aegon al II-lea avea să se ridice din pat și să-și ia sabia, toată puterea îi aparținea. A rămas neclintit în hotărârea sa și, două săptămâni mai târziu, a ieșit călare de la Poarta Zeilor, în fruntea unei armate de patru mii de oameni.

— Șaisprezece zile de marș până la Harrenhal, a trâmbițat. În a șaptesprezecea o să benchetuiesc în castelul lui Harren cel Negru, iar capul unchiului meu o să mă privească de sus, din sulița mea.

Iar de cealaltă pane a ținutului, supunându-se comandantului său, Jason Lannister, lord de Casterly Rock, și-a revărsat oastea în josul dealurilor din vest, coborând cu toate forțele asupra Furcii Roșii și a inimii Ținuturilor Riverane. Lorzii din Trident n-au avut de ales, s-au întors spre el, să-l înfrunte.

Daemon Targaryen era prea vârstnic și prea călit în lupte ca să stea cu mâinile în sân și să se lase încolțit între ziduri, chiar dacă era vorba de zidurile masive ale Harrenhalului. Încă avea prieteni în Debarcaderul Regelui și aflase ce punea la cale Aemond încă dinainte de plecarea acestuia din cetate. Se spune că, imediat ce a auzit că Aemond și ser Criston Gole părăsiseră Debarcaderul Regelui, prințul Daemon a izbucnit în râs, exclamând:

— Era și timpul!

Sosise un moment pe care-l aștepta de multă vreme. Din turnurile răsucite ale Harrenhalului și-a luat zborul un stol de corbi.

La Furca Roșie, lordul Jason Lannister s-a trezit față în față cu forțele lordului de Pinkmaiden, bătrânul Petyr Piper, și cu ale lordului de Popasul Călătorului, Tristan Vance. Vesticii erau mai numeroși decât dușmanii lor, însă lorzii din Ținuturile Riverane cunoșteau locurile. Oamenii Casei Lannister au încercat de trei ori să treacă și de fiecare dată au fost respinși; în timpul ultimei încercări, lordul Jason a fost rănit mortal de un scutier încărunțit, Pate din Longleaf. (După bătălie, lordul Piper în persoană l-a ridicat pe acest bărbat la rangul de cavaler, numindu-l Longleaf Omorâtorul-de-Lei.) Însă al patrulea atac al armiei lui Lannister s-a făcut prin vad; de data asta a căzut lordul Vance, doborât de ser Adam Tarbeck, care luase comanda forțelor din vest. Tarbeck și o sută de cavaleri aleși pe sprânceană și-au scos armurile grele și au trecut înot pe malul opus, mai sus de locul luptei,

apoi au făcut un ocol ca să ajungă în spatele liniilor lordului Vance. Frontul lorzilor riverani a fost spart și oștenii din vest au dat năvală cu miile și au ajuns dincolo de Furca Roșie.

Între timp, fără ca muribundul lord Jason și stegarii lui să aibă habar, o flotă de corăbii lungi din Insulele de Fier s-a năpustit asupra țărmurilor Domeniului Lannister, condusă de Dalton Greyjoy de Pyke. Curtat de ambii pretendenți la Tronul de Fier, Krakenul Roșu se hotărâse. Oamenii lui de fier nu puteau spera să pătrundă în Casterly Rock, odată ce lady Johanna zăvorâse porțile, dar au luat în stăpânire trei sferturi dintre vasele din port, le-au scufundat pe celelalte, apoi au năboit peste zidurile Lannisportului și au prădat orașul, alegându-se cu nenumărate bogății și cu peste șase sute de femei și fete, printre care și amanta preferată a lordului Jason și fiicele lui naturale.

În altă parte a Ținutului, lordul Walys Mooton a plecat de la Iazul Fecioarelor în fruntea unui grup de o sută de cavaleri, pentru a-și uni forțele cu ale unor clanuri pe jumătate sălbatice, Crabb și Brune de la Capul Ghearei Despicate, precum și cu ale Casei Celtigar din Insula Cleștilor, împreună, au trecut în goană prin păduri de pini și peste dealuri învăluite în ceață pentru a ajunge la Popasul Corbilor, unde au luat garnizoana prin surprindere. După ce a pus din nou stăpânire pe castel, lordul Mooton și-a condus cei mai curajoși oameni către câmpul de cenușă dinspre apus, ca să pună capăt vieții dragonului Sunfyre.

Cei care visau să li se spună omorâtori de dragoni au nimicit străjerii care înconjurau fiara, fiind însărcinați să o hrănească, să o slujească și să o apere, însă Sunfyre însuși s-a dovedit mult mai cumplit în luptă decât se așteptase cineva. Dragonii sunt stângaci când se află pe pământ, iar uriașa creatură aurie cu o aripă sfâșiată nu se mai putea avânta în văzduh. Atacatorii se așteptau s-o găsească aproape moartă. Dar Sunfyre doar dormea; zăngănitul armelor și ropotul copitelor de cai l-au trezit în scurt timp, iar prima suliță care l-a atins l-a înfuriat groaznic. Plin de noroi și mișcându-se printre oasele a nenumărate oi, s-a zvârcolit și s-a ondulat ca un șarpe, plesnind din coadă și azvârlind flăcări aurii spre atacatori în timp ce încerca să-și ia zborul. De trei ori s-a înălțat și de trei ori a căzut la pământ. Oamenii lui Mooton mișunau în jurul lui cu săbii și sulițe și securi, rănindu-l grav de mai multe ori… dar fiecare lovitură părea doar să-l întărâte din ce în ce mai mult. Șaizeci de oameni au murit înainte de a o rupe ceilalți la fugă.

Unul dintre cei uciși a fost Walys Mooton, lord de Iazul Fecioarelor. Două săptămâni mai târziu, când l-a descoperit fratele său, Manfyrd, trupul nu-i mai era decât carne carbonizată în armura topită și colcăia de viermi. Însă pe câmpul acela de cenușă, presărat cu cadavre de oameni cutezători și cu leșuri de cai, arse și umflate, lordul Manfryd

nu a găsit și dragonul regelui Aegon. Sunfyre dispăruse. Nu se zăreau nici urmele care ar fi trebuit să existe dacă ar fi plecat târâș. Se părea că Sunfyre cel Auriu își luase iarăși zborul… dar în viață nu rămăsese niciun om care să poată spune încotro.

Între timp, prințul Daemon Targaryen s-a grăbit să se îndrepte către sud, purtat de aripile dragonului său, Caraxes. A zburat pe deasupra țărmului apusean al Ochiului Zeilor, la o bună distanță de drumul pe care mărșăluia oastea lui ser Criston, izbutind s-o facă fără să fie zărit de dușmani, apoi a traversat Apa Neagră și a străbătut văzduhul pe deasupra ei, către răsărit, spre mare, până la Debarcaderul Regelui. La Piatra Dragonului, Rhaenyra Targaryen s-a înveșmântat în zale negre, strălucitoare, și s-a urcat pe Syrax, care și-a luat zborul în vreme ce o furtună începea să biciuiască apele golfului. Regina și soțul ei s-au întâlnit în văzduh, cu mult deasupra orașului, și au prins să se rotească în jurul Dealului lui Aegon.

La apariția lor, groaza s-a înstăpânit pe străzile orașului, căci oamenii au înțeles de îndată că atacul de care se temuseră era pe punctul să înceapă. Când plecaseră să recucerească Harrenhalul, prințul Aemond și ser Criston lăsaseră Debarcaderul Regelui fără apărători… și Ucigașul-de-Nepoți o luase pe Vhagar, fiara fioroasă… așa că dragonilor reginei n-avea cine să le țină piept, în afară de Dreamfyre și de câțiva dragoni încă nematurizați pe deplin. Cei tineri nu fuseseră încălecați niciodată, iar din călăreața lui Dreamfyre, regina Helaena, nu mai rămăsese decât o femeie zdrobită; orașul era ca și fără dragoni.

Cărându-și în spate copiii și atât cât puteau duce din bunurile lor lumești, mii de oameni s-au scurs pe porțile orașului, în căutarea unui loc sigur afară, printre lucrătorii pământului. Alții au săpat sub cocioabele lor gropi și tuneluri, găuri întunecate și umede în care sperau să se poată ascunde dacă ardea orașul. (Marele Maester Munkun ne spune că o mare parte dintre pasajele secrete și dintre tainicele pivnițe de sub Debarcaderul Regelui datează de atunci.) În Fundătura Puricilor au izbucnit răzmerițe. Când pe Golful Apei Negre au apărut pânzele corăbiilor Șarpelui Mărilor, venind dinspre răsărit și îndreptându-se către fluviu, clopotele tuturor septurilor din oraș au început să bată, iar gloatele au năvălit pe străzi, jefuind totul în fuga lor. Zeci de oameni au murit înainte de a izbuti mantiile aurii să reînstăpânească liniștea.

De vreme ce atât lordul Protector, cât și Mâna Regelui lipseau, iar Aegon al II-lea însuși era plin de arsuri, țintuit la pat și pierdut în visele aduse de laptele de mac, apărarea Debarcaderului Regelui a rămas în seama reginei-văduve. Și ea a fost la înălțime; a poruncit să fie zăvorâte porțile castelului și ale orașului, le-a ordonat Mantiilor Aurii să se urce pe ziduri și a trimis mesageri pe cai iuți să-l caute pe

prințul Aemond și să-l aducă înapoi.

Totodată, i-a poruncit Marelui Maester Orwyle să trimită corbi la „toți lorzii care ne sunt loiali", cerându-le să sară în apărarea regelui lor legitim. Orwyle s-a întors în goană în odăile sale, dar acolo îl așteptau patru Mantii Aurii. Unul dintre cei patru bărbați i-a înăbușit strigătele, iar trei l-au bătut și l-au legat fedeleș. Cu un sac tras pe cap, Marele Maester a fost azvârlit într-una dintre celulele întunecate de sub castel.

Mesagerii reginei Alicent au ajuns doar până la porțile orașului, unde alte Mantii Aurii i-au arestat. Fără ca Înălțimea Sa să fi știut, cei șapte căpitani care păzeau porțile, aleși anume pentru loialitatea lor față de regele Aegon, fuseseră arestați sau uciși în clipa ivirii lui Caraxes în văzduh, deasupra Fortăreței Roșii… căci soldații de rând din Garda Orașului încă îl adorau pe Daemon Targaryen, comandantul lor de odinioară.

Fratele reginei, ser Gwayne Hightower, locțiitorul comandantului Mantiilor Aurii, s-a repezit la grajduri, vrând să dea alarma; dar a fost prins, dezarmat și târât în fața mai marelui său, ser Luthor Largent. Când Hightower l-a numit schimbă-mantie, ca pe orice trădător, ser Luthor a izbucnit în râs:

— Daemon ne-a dat mantiile astea, a spus el, și sunt de aur pe orice parte le-ai întoarce.

Apoi și-a înfipt sabia în pântecul lui ser Gwayne și a ordonat să se deschidă porțile orașului în fața puhoiului de oameni revărsat de pe corăbiile Șarpelui Mărilor.

În ciuda mult lăudatelor sale ziduri groase, Debarcaderul Regelui a fost ocupat în mai puțin de o zi. La Poarta Fluviului s-a dus o luptă scurtă și sângeroasă, în care treisprezece cavaleri loiali Casei Hightower și o sută de ostași au alungat mantiile aurii și au respins, vreme de aproape opt ceasuri, atacurile venite atât din interiorul orașului, cât și din afara lui. Însă eroismul lor a fost zadarnic, căci oștenii Rhaenyrei au pătruns nestingheriți prin toate celelalte șase porți. Apariția dragonilor reginei a descurajat orice împotrivire, iar susținătorii regelui Aegon rămași în viață fie s-au ascuns, fie au fugit, fie și-au plecat genunchiul în fața cuceritorilor.

Dragonii au coborât rând pe rând. Sheepstealer s-a oprit pe Dealul Visenyei, iar Silverwing și Vermithor pe Dealul lui Rhaenys, lângă Groapa Dragonului. Prințul Daemon s-a rotit în jurul turnurilor Fortăreței Roșii înainte de a-l aduce pe Caraxes în curtea exterioară. După ce s-a convins că apărătorii fortăreței nu au de gând să-i atace, i-a făcut semn soției sale, regina, să coboare cu dragonul Syrax. Rămas în văzduh, Addam Velaryon a început să zboare cu Seasmoke în jurul zidurilor cetății, dând de veste, prin bătăile imenselor aripi pieloase ale dragonului, că oricărei încercări de nesupunere i se va răspunde cu

foc.

Odată ce și-a dat seama că împotrivirea e inutilă, regina-văduvă Alicent a ieșit din Cetățuia lui Maegor împreună cu tatăl ei, ser Otto Hightower, cu ser Tyland Lannister și cu lordul Jasper Wylde, zis și Băț-de-Fier. (Lordul Larys Strong nu era cu ei. Maestrul șoaptelor izbutise cumva să se facă nevăzut.) Septonul Eustace, martor la tot ceea ce a urmat, ne istorisește că regina Alicent a încercat să ducă tratative cu fiica ei vitregă.

— Îngăduie-ne să convocăm un Mare Consiliu, cum a făcut odinioară Regele cel Bătrân, a spus regina-văduvă, și să cerem părerea tuturor lorzilor din regat despre succesiune.

Regina Rhaenyra i-a respins propunerea cu dispreț:

— Mă iei drept Ciupercă? a întrebat. Știm amândouă foarte bine ce ar hotărî consiliul ăla.

Apoi i-a cerut mamei sale vitrege să aleagă: supunere sau moarte în flăcări.

Regina Alicent și-a plecat fruntea, învinsă, i-a înmânat cheile castelului și le-a poruncit cavalerilor și oștenilor să depună armele.

— Orașul îți aparține, prințesă, se povestește că ar fi spus ea, dar nu vei reuși să-l stăpânești prea multă vreme. Șoarecii joacă pe masă când lipsește pisica, însă Aemond, fiul meu, se va întoarce, aducând cu sine foc și sânge.

Oamenii Rhaenyrei au dat de soția rivalului său, regina nebună Helaena, încuiată în dormitorul ei… dar, când au spart și ușa apartamentelor regelui, nu au găsit decât „patul gol și oala de noapte plină.” Regele Aegon al II-lea fugise. Ca și copiii lui, prințesa Jaehaera, de șase ani, și prințul Maelor, de doi ani, împreună cu cavalerii Willis Fell și Rickard Thorne, din Garda Regelui. Nici măcar regina-văduvă nu părea să știe unde plecaseră, iar Luthor Largent s-a jurat că nimeni nu ieșise pe porțile orașului.

Dar n-au putut să ia cu ei Tronul de Fier. Iar Regina Rhaenyra nu s-a simțit în stare să meargă la culcare înainte de a-l lua ea în stăpânire. Așa că în sala tronului au fost aprinse făcliile, iar ea a urcat treptele din fier și s-a așezat acolo unde stătuse regele Viserys înaintea ei, Regele cel Bătrân înaintea lui, iar Maegor și Aenys și Aegon Dragonul în zilele din vechime. Cu chipul împietrit și încă în armură, Rhaenyra a stat acolo, sus, până când toți bărbații și femeile din Fortăreața Roșie au fost aduși înaintea ei, siliți să îngenuncheze, s-o implore să-i ierte și să-și pună în slujba ei, cu jurământ, viețile și săbiile și onoarea, recunoscând-o ca regină.

După cum istorisește septonul Eustace, ceremonia a durat întreaga noapte. Zorii se iviseră de ceva vreme când Rhaenyra Targaryen s-a ridicat de pe tron și a coborât. „Iar când soțul ei, prințul Daemon, a escortat-o afară din sală, pe picioarele Înălțimii Sale și în palma sa

stângă s-au zărit tăieturi”, scrie Eustace. „Stropi mari de sânge au căzut pe podea, în urma ei, și oamenii cu mintea limpede au schimbat priviri cu subînțeles, dar niciunul nu a cutezat să rostească adevărul cu glas tare: Tronul de Fier o respinsese pe Rhaenyra și zilele ei de domnie aveau să fie puține.”

Moartea dragonilor Rhaenyra triumfătoare

În vreme ce Debarcaderul Regelui era cucerit de Rhaenyra și de dragonii ei, prințul Aemond și ser Criston Cole înaintau spre Harrenhal, iar oastea lui Lannister, condusă acum de Adrian Tarbeck, se îndrepta spre răsărit.

La Castelul Ghindei, oamenii vestului au fost opriți repede când lordul Joseth Smallwood a ieșit pe neașteptate și li s-a alăturat lordului Piper și rămășițelor oștii sale înfrânte, dar Piper a murit în bătălia care a urmat (și-a simțit inima plesnind în piept la vederea capului nepotului său favorit înfipt într-o suliță, ne spune Ciupercă), iar lordul Smallwood s-a retras în castelul său. O a doua bătălie a urmat peste trei zile, când riveranii s-au regrupat sub conducerea unui cavaler rătăcitor, ser Harry Penny. Acest erou îndoielnic a murit la scurt timp după aceea, în timp ce îl ucidea pe Adrian Tarbeck. Lannisterii au învins din nou, secerându-i pe riveranii care fugeau. Când și-a reluat marșul spre Harrenhal, oastea vesticilor se afla sub comanda bătrânului lord Humfrey Lefford, care se alesese cu atât de multe răni încât o conducea dintr-un palanchin.

Lordul Lefford nu bănuia că, în curând, va trebui să facă față unei încercări mai grele, pentru că spre oastea sa se îndrepta, dinspre miazănoapte, o armie de dușmani odihniți: două mii de oameni sălbatici ai Nordului, fluturând stindardele cu mai multe blazoane ale Rhaenyrei. În fruntea lor călărea lordul de Barrowtown, Roderick Dustin, un războinic atât de bătrân și de încărunțit, încât i se spunea Roddy Ruină. Oștenii săi erau bărbați cu plete și bărbi sure, înveșmântați în zale vechi și blănuri zdrențuite, cu toții luptători călițiți în bătălii și cu toții călare. Își spuneau Lupii Iernii.

— Am venit să murim pentru regina-dragon, a dat de veste lordul Roderick la Gemenii, când lady Sabitha Frey a ieșit călare în întâmpinarea lor.

Între timp, drumurile noroioase și furtunile cu ploaie au încetinit înaintarea lui Aemond, pentru că armia lui era alcătuită mai ales din pedestrași și o urma un convoi lung de bagaje. Avangarda lui ser Criston a câștigat, pe malul lacului, o scurtă bătălie îndârjită cu ser Oswald Wode și cu lorzii Darry și Roote, dar altminteri nu i s-a pus nimeni în cale. După nouăsprezece zile de marș au ajuns la Harrenhal… și au găsit porțile castelului larg deschise și nici urmă de

prințul Daemon și de oamenii lui.

Prințul Aemond a ținut-o pe Vhagar aproape de grosul oștii în timpul marșului, crezând că unchiul lui ar putea încerca să-i atace din văzduh, cu Caraxes. A ajuns la Harrenhal la o zi după Cole și în noaptea ce a urmat au sărbătorit marea victorie. Daemon și „lepădăturile lui riverane" dăduseră bir cu fugiții în loc să-i înfrunte mânia, a declarat sus și tare Aemond. Nu e de mirare că, odată ce a aflat vestea despre cucerirea Debarcaderului Regelui, prințul s-a simțit ca un prost. Furia lui nu poate fi descrisă în cuvinte.

Primul care a avut de suferit de pe urma ei a fost ser Simon Strong. Prințul Aemond nu se topea de dragul nimănui din neamul acestuia, iar graba cu care castelanul îi predase Harrenhalul lui Daemon Targaryen l-a convins că bătrânul e trădător. Ser Simon a protestat, pledând pentru nevinovăția sa, a repetat insistent că e un slujitor loial și sincer al Coroanei. Strănepotul lui, Larys Strong, era lord de Harrenhal și maestru al șoptitorilor regelui Aegon, i-a reamintit el prințului regent. Toate astea n-au izbutit decât să întețească bănuielile lui Aemond. Și Picior-Strâmb era trădător, a considerat el. Cum altfel aflaseră Daemon și Rhaenyra că Debarcaderul Regelui e mai lipsit de apărare ca oricând? Cineva din consiliul restrâns le dăduse de veste… iar Larys Picior-Strâmb era fratele lui Rupe-Oase, adică unchiul bastarzilor Rhaenyrei.

Aemond a poruncit să i se dea lui ser Simon o sabie.

— Să hotărască zeii dacă spui adevărul, a zis. Dacă ești nevinovat, Războinicul o să-ți dea putere să mă înfrângi.

Duelul care a urmat a fost pe de-a întregul o luptă de unul singur, o spun toate istorisirile; prințul l-a tăiat pe bătrân bucăți și i-a oferit leșul lui Vhagar. Nepoții lui ser Simon nu i-au supraviețuit prea mult. Toți bărbații și băieții cu sânge Strong în vene au fost târâți pe rând în fața prințului și dați morții, până când mormanul alcătuit din capetele lor a ajuns înalt de un metru.

Astfel, floarea Casei Strong, un neam străvechi de războinici nobili care se făleau cu descendența lor din Primii Oameni, și-a găsit un sfârșit dezonorant în curtea castelului Harrenhal. N-a fost cruțat niciun copil legitim din familie, niciun bastard… în afară de… bizar… Alys Rivers. Deși doica avea de două ori vârsta lui (de trei, dacă-l putem crede pe Ciupercă), prințul Aemon și-a luat-o în pat, ca pradă de război, imediat după ce a intrat în stăpânirea Harrenhalului, părând s-o prefere tocmai pe ea dintre toate femeile din castel, printre care se numărau multe fecioare frumoase, de vârsta lui.

La vest de Harrenhal, în Ținuturile Riverane, luptele continuau, în vreme ce oastea Casei Lannister înainta cu greu. Vârsta înaintată și neputința comandantului, lordul Lefford, îi silea să meargă de parcă s-ar fi târât, iar când s-au apropiat de țărmurile vestice ale marelui lac

numit Ochiul Zeilor, au găsit drumul blocat de o armie imensă.

Cu Roddy Ruină în frunte, Lupii Iernii se aliaseră cu Forrest Frey, lord de Crossing, și cu Robb Rivers cel Roșu, cunoscut drept Arcașul din Raventree. Nordicii erau două mii, Frey comanda două sute de cavaleri și de trei ori mai mulți pedestrași, Rivers adusese trei sute de arcași. Și, abia se oprise lordul Lefford ca să înfrunte vrăjmașii din fața lui, când alți dușmani au apărut dinspre miazăzi, unde lui Longleaf, Omorâtorul-de-Lei, și unui grup de supraviețuitori istoviți din bătăliile de mai înainte li se alăturaseră lorzii Bigglestone, Chambers și Perryn.

Prins între două oști dușmane, Lefford n-a intrat în luptă cu niciuna, căci s-a temut să nu fie cumva atacat din spate de cealaltă. În schimb, s-a retras lângă lac, a săpat șanțuri de apărare și a trimis corbi la Harrenhal, unde știa că se află prințul Aemond, cerându-i disperat ajutorul. Deși douăsprezece păsări și-au luat zborul, niciuna nu a ajuns vreodată la țintă. Robb Rivers cel Roșu, despre care se spunea că e cel mai iscusit arcaș din întregul Westeros, i-a doborât pe toți din zbor.

În ziua următoare au apărut și alți riverani, conduși de ser Garibald Grey, de lordul Jon Charlton și de noul lord de Raventree, Benjicot Blackwood, atunci în vârstă de numai unsprezece ani. Cu numărul sporit de noile întăriri, oamenii reginei au căzut de acord că e timpul să atace.

— Am face bine să nimicim leii înainte s-apară dragonii, a zis Roddy Ruină.

Cea mai sângeroasă bătălie de pe uscat din Dansul Dragonilor a început a doua zi, imediat ce-a răsărit soarele. În analele Citadelei a rămas sub numele de Bătălia de pe Malul Lacului, însă cei care au supraviețuit ca să povestească despre ea i-au spus întotdeauna „Ospățul Peștilor”.

Atacați din trei părți, oamenii vestului au fost împinși pas cu pas către țărm, până în apele Ochiului Zeilor. Sute de oșteni au pierit uciși în lupta dintre trestii. Alte sute s-au înecat când au încercat să scape cu fuga. Până la apusul soarelui au murit două mii de oameni, printre care mulți nobili: lordul Frey, lordul Lefford, lordul Bigglestone, lordul Charlton, lordul Swyft, lordul Reyne, ser Clarent Crakehall și ser Tyler Hill, Bastardul din Lannisport. Armata Lannisterilor a fost împrăștiată și măcelărită într-o asemenea măsură, încât tânărul Ben Blackwood, micul lord de Raventree, a izbucnit în lacrimi la vederea mormanelor de morți. Nordicii au suferit cele mai grele pierderi, fiindcă Lupii Iernii ceruseră să li se acorde onoarea de a conduce atacul și șarjaseră de cinci ori printre sulițele Lannisterilor. Peste două treimi dintre călăreții lordului Dustin au murit sau au fost grav răniți.

Luptele au continuat și în alte părți ale Ținutului, deși nu s-au comparat cu marea bătălie de la Ochiul Zeilor. În Reach, lordul Hightower și pupilul său, prințul Daeron cel Cutezător, au continuat să

poarte victorii și au silit Casele Rowan de Crângul de Aur și Oakheart de Old Oak să li se supună, ceea ce s-a întâmplat și cu lorzii de pe Insulele Scutului, fiindcă nimeni nu cuteza s-o înfrunte pe Tessarion, Regina Albastră. Lordul Borros Baratheon și-a chemat stegarii și a adunat aproape șase mii de oameni la Capătul Furtunii, declarând că are de gând să mărșăluiască spre Debarcaderul Regelui… numai ca să-și conducă în schimb oastea către miazăzi, în munți. Ca justificare, a pretins că dornishenii făceau incursiuni în Ținuturile Furtunii, dar se șoptea tot mai des că nu oștenii din Dorne din spatele său, ci dragonii din față îl îndemnaseră să se răzgândească. Pe Marea Apusului, corăbiile lungi ale Krakenului Roșu au atacat Insula Frumoasă, cotropind-o de la un capăt la altul, în vreme ce lordul Farman s-a adăpostit în spatele zidurilor sale, de unde a trimis mesaje ce implorau un ajutor pe care nu l-a primit niciodată.

La Harrenhal, Aemond Targaryen și Criston Cole se întrebau cum e cel mai bine să riposteze la atacurile reginei. Deși cetatea lui Harren cel Negru era prea bine fortificată ca să fie cucerită, iar lorzii riverani nu cutezau să o asedieze de teama lui Vhagar, proviziile de hrană și nutreț ale oștii regelui erau pe sfârșite și foamea și bolile ucideau oameni și cai. Cât vedeai cu ochii, în jurul castelului nu erau decât câmpuri înnegrite și sate incendiate, iar cei care s-au aventurat să se îndepărteze prea mult în căutare de hrană nu s-au mai întors niciodată. Ser Criston a propus o retragere către sud, unde Aegon se bucura de cea mai puternică susținere, dar prințul a refuzat, spunând:

— Numai un laș fuge de trădători.

Pierderea Debarcaderului Regelui și a Tronului de Fier îl scoseseră din minți, iar când vestea despre Ospățul Peștilor a ajuns la Harrenhal, lordul Protector a fost cât pe ce să-l strângă de gât pe scutierul care adusese mesajul. Doar intervenția amantei sale, Alys Rivers, a salvat viața băiatului. Prințul Aemond s-a declarat în favoarea unui atac neîntârziat asupra Debarcaderului Regelui. Niciunul dintre dragonii reginei nu-i putea ține piept lui Vhagar, a susținut el.

Ser Criston a numit asta nebunie.

— Unul contra șase e o luptă prostească, prințul meu, a subliniat el.

L-a îndemnat din nou să meargă spre miazăzi și să-și unească forțele cu ale lordului Hightower. Prințul Aemond putea să lupte alături Daeron, fratele său, și de dragonul acestuia. Regele Aegon reușise să scape din mâinile Rhaenyrei, măcar atâta lucru aflaseră, și cu siguranță că avea să-l ia pe Sunfyre și să li se alăture fraților săi. Și poate că prietenii lor din oraș izbuteau s-o elibereze cumva pe regina Helaena, care ar fi adus-o în luptă și pe Dreamfyre. Patru dragoni, dintre care unul era Vhagar, aveau șanse să înfrângă șase.

Prințul Aemond nici n-a vrut să se gândească la o „acțiune atât de lașă”. Fiind regent al fratelui său, i-ar fi putut porunci Mâinii să i se

supună, dar n-a făcut-o. Munkun spune că l-a oprit respectul față de bărbatul mai vârstnic, însă Ciupercă sugerează că între cei doi apăruse o rivalitate, amândoi o voiau pe doica Alys Rivers, care se folosea de poțiuni și filtre de dragoste ca să le întețească focul pasiunii. Septonul Eustace e de aceeași părere, dar numai în parte, spune că femeia Rivers nu sucise decât capul lui Aemond, într-o asemenea măsură încât nu se putea nici măcar gândi s-o părăsească.

Oricare ar fi fost motivul, ser Criston și prințul Aemond s-au hotărât să se despartă. Cole avea să conducă armia lor către sud, pentru a li se alătura lui Ormund Hightower și prințului Daeron. Prințul Regent nu intenționa să-l însoțească. În schimb, dorea să-și poarte propriul război, să reverse din văzduh o ploaie de foc asupra trădătorilor. Mai curând sau mai târziu, „curva de regină" avea să trimită un dragon sau doi ca să-l oprească, iar Vhagar avea să-i ucidă.

— Nu va cuteza să-i trimită pe *toți,* susținea Aemond cu tărie. Pentru că Debarcaderul Regelui ar rămâne fără apărare și ar fi o pradă ușoară. Și n-o s-o pună în primejdie pe Syrax, așa cum n-o să riște nici viața ultimului și adoratului său fiu. Rhaenyra s-o fi crezând regină, dar trupul și inima temătoare îi sunt de femeie și are toate spaimele unei mame.

Și așa s-au despărțit Făcătorul de Regi și Ucigașul-de-Nepoți, urmându-și fiecare destinul, în vreme ce, în Fortăreața Roșie, regina Rhaenyra Targaryen își răsplătea prietenii și îi pedepsea crunt pe toți cei care îi slujiseră fratele vitreg. Ser Luthor Largent, comandantul Mantiilor Aurii, a fost înnobilat. Ser Lorent Marbrand a fost numit lord Comandant al Gărzii Reginei și însărcinat să găsească alți șase cavaleri demni să o protejeze alături de el. Marele Maester Orwyle a fost dus în temniță, iar Rhaenyra a trimis către Citadelă un mesaj prin care a dat de știre că loialul ei slujitor Gerardys este de atunci înainte „singurul Marele Maester legitim". Eliberați din temnița care l-a înghițit pe Orwyle, lorzii și cavalerii supraviețuitori din facțiunea negrilor au fost răsplătiți cu pământuri, funcții și onoruri.

Au fost făgăduite recompense uriașe pentru orice informație care ar fi putut duce la capturarea „uzurpatorului care își spune Aegon al II-lea", a fiicei sale Jaehaera, a fiului său Maelor, a „cavalerilor vinovați de înaltă trădare" Willis Fell și Rickard Thome și a lui Larys Strong, Picior-Strâmb. Fiindcă asta nu a avut efectul dorit, Înălțimea Sa a trimis poteri alcătuite din „cavaleri inchizitori" însărcinați să caute „trădătorii și răufăcătorii" care scăpaseră și să pedepsească pe oricine se afla că i-a ajutat.

Regina Alicent a fost legată de mâini și de picioare cu lanțuri din aur, dar fiica ei vitregă i-a cruțat viața „de dragul tatălui nostru, care te-a iubit cândva". Însă tatăl lui Alicent nu a avut același noroc. Ser Otto Hightower, Mână sub trei regi, a fost primul trădător decapitat.

Pe eșafod i-a urmat Băț-de-Fier, încă insistând că, după lege, fiul unui rege trebuie să aibă întâietate în fața fiicei. Ser Tyland Lannister a fost supus torturilor, cu speranța că astfel s-ar fi putut recupera o parte din vistieria Coroanei.

Lorzii Rosby și Stokeworth, negrii care deveniseră verzi ca să nu ajungă în temniță, au încercat să se reîntoarcă printre negri, dar regina a declarat că prietenii necredincioși sunt mai răi decât dușmanii și a poruncit să le fie smulse „limbile mincinoase" înainte de a fi executați. Însă moartea lor i-a pus pe umeri problema spinoasă a succesiunii. Din întâmplare, amândoi „prietenii necredincioși" au lăsat în urmă câte o fiică; a lui Rosby era o fecioară de doisprezece ani, iar a lui Stokeworth, o fetiță de șase. Prințul Daemon a propus să fie măritată prima cu Hugh cel Tare, fiul fierarului (care prefera să-și spună Hugh Ciocanul), iar a doua cu Ulf cel Bețiv (acum numit doar Ulf cel Alb), păstrând astfel pământurile celor două Case în tabăra negrilor și în același timp răsplătind Semințele pentru curajul dovedit în luptă.

Însă Mâna Reginei n-a fost de acord, fiindcă ambele fete aveau frați mai mici. Dreptul Rhaenyrei la Tronul de Fier era un caz aparte, a insistat Șarpele Mărilor; tatăl ei o *desemnase* ca moștenitoare. Lorzii Rosby și Stokeworth nu făcuseră așa ceva. Dezmoștenirea fiilor în favoarea fiicelor ar fi negat veacuri de legi și de precedente și ar fi pus sub semnul întrebării drepturile altor zeci de lorzi din întregul Westeros, ale căror pretenții la moștenire ar fi fost considerate mai prejos decât ale surorilor lor mai vârstnice.

În *Istorisirea adevărată,* Munkun presupune că, de teamă să nu piardă sprijinul unor astfel de nobili, regina a hotărât să-i dea ascultare lordului Corlys, nu prințului Daemon. Pământurile, castelele și banii Caselor Rosby și Stokeworth le-au fost date fiilor celor doi lorzi executați, iar Hugh Ciocanul și Ulf cel Alb au fost făcuți cavaleri și au primit câte o mică proprietate pe insula Driftmark.

Ciupercă ne povestește că Hugh Ciocanul a sărbătorit evenimentul omorându-l în bătaie pe unul dintre cavalerii de casă ai reginei într-un lupanar de pe Strada Mătăsii, când s-au certat pentru fecioria unei copile, în timp ce Ulf cel Alb a călărit pe străzile din Fundătura Puricilor beat și fără alte veșminte în afară de pintenii lui de aur. Sunt genul de povești pe care Ciupercă adoră să le spună și adevărul lor nu poate fi verificat… dar, mai presus de orice îndoială, locuitorii Debarcaderului Regelui au ajuns curând să-i disprețuiască deopotrivă pe cei doi noi cavaleri ai reginei.

Dacă așa ceva e cu putință, încă și mai puțin iubit a fost omul ales de Înălțimea Sa ca lord vistiernic și maestru al banilor: susținătorul ei de multă vreme, Bartimos Celtigar, lord de Insula Cleștilor. Lordul Celtigar părea foarte potrivit pentru așa ceva: prieten loial și un

statornic partizan al reginei, era, în ochii tuturor, sever, incoruptibil și ingenios, și bogat pe deasupra. Rhaenyra avea mare nevoie de un asemenea om, pentru că lipsa banilor o punea într-o situație disperată. Deși Coroana avusese aur din belșug în momentul morții regelui Viserys, Aegon al II-lea își însușise și tezaurul regal odată cu tronul, iar Tyland Lannister, cel care îi fusese maestru al banilor, trimisese trei treimi din averea fostului rege „spre păstrare la loc sigur". Regele Aegon cheltuise partea rămasă la Debarcaderul Regelui până la ultimul bănuț, așa că, după ce cucerise orașul, sora lui vitregă găsise vistieria cu totul goală. Restul tezaurului lui Viserys le fusese încredințat Casei Hightower din Orașul Vechi, Casei Lannister din Casterly Rock și Băncii de Fier din Braavos, și de neatins pentru regină.

Lordul Celtigar a trecut imediat la rezolvarea problemei; în acest scop, a reintrodus aceleași dări înființate de strămoșul său, lordul Edwell, în timpul regenței lui Jaehaerys Întâiul, și le-a adăugat multe altele. Dările pentru vin și bere s-au dublat, iar cele din porturi s-au triplat. Orice negustor din oraș trebuia să plătească pentru a avea dreptul să-și țină deschise ușile prăvăliei. Hangiilor li se cerea câte un cerb de argint pentru fiecare pat din han. Dările puse cândva de lordul Aerului pe intrarea și ieșirea mărfurilor au fost reînființate și triplate. S-a înființat și o dare pe proprietate, cerută atât de la negustorii bogați, cu conace, cât și de la cerșetorii adăpostiți în colibe; cu toții erau obligați să plătească, pentru cât pământ ocupau.

— Nici măcar curvele nu mai sunt în siguranță, își spuneau unii altora oamenii din popor. O să urmeze birul pe fofoloancă, apoi pe coadă. Și șobolanii trebuie să-și plătească partea lor.

Dările impuse de lordul Celtigar îi împovărau cel mai tare pe negustori. Când închisese flota lordului Velaryon Defileul, o mulțime de corăbii se treziseră blocate în Debarcaderul Regelui. Iar noul maestru al banilor numit de regină le cerea acum bani grei înainte de a le îngădui să plece. Mai mulți căpitani au protestat, spunând că plătiseră deja vamă, dări și biruri, după cum li se ceruse, iar unii au venit și cu dovezi scrise. Lordul Celtigar le-a respins plângerile.

— Banii plătiți uzurpatorului nu pot fi decât o dovadă a trădării. Nu anulează datoriile față de buna noastră regină.

Corăbiile și mărfurile celor care nu au vrut sau nu au putut să plătească au fost sechestrate și apoi vândute.

Chiar și execuțiile au devenit un mod de a face bani. De atunci înainte, a decretat Celtigar, trădătorii, rebelii și ucigașii aveau să fie executați în Groapa Dragonului, iar cu leșurile lor aveau să fie hrăniți dragonii reginei. Oricine era bine-venit să vadă ce soartă îi așteaptă pe răufăcători, dar, ca să poată intra, fiecare trebuia să plătească trei gologani.

Astfel și-a reumplut regina Rhaenyra vistieria, plătind un preț dureros. Nici Aegon și nici fratele său, Aemond, nu fuseseră niciodată prea îndrăgiți de oamenii din Debarcaderul Regelui și o mare parte a norodului se bucurase când se întorsese regina… însă dragostea și ura sunt două fețe ale aceleiași monede și, după ce au început să apară zilnic alte și alte capete în țepele de pe porțile orașului, însoțite de dări din ce în ce mai mari, moneda s-a întors pe partea cealaltă. Oamenii spuneau că fata pe care o iubiseră și o numiseră Deliciul Ținutului se transformase într-o femeie hrăpăreață și răzbunătoare, într-o regină la fel de nemiloasă ca toți regii dinaintea ei. Un hâtru a numit-o pe Rhaenyra „Regele Maegor cu țâțe“ și, vreme de o sută de ani după aceea, „țâțele lui Maegor” a fost o înjurătură des auzită în Debarcaderul Regelui.

Cu orașul, castelul și tronul acum în posesia ei si apărate de nu mai puțin de șase dragoni, Rhaenyra se simțea în siguranță și a trimis după fiii săi. Douăsprezece corăbii au pornit din Piatra Dragonului, cu doamnele de onoare ale reginei și cu fiul ei, Aegon cel Tânăr, la bord. Rhaenyra l-a numit pe băiat paharnicul reginei, ca să-i fie mereu în preajmă. O altă flotă a pornit din Gulltown, cu prințul Joffrey, ultimul dintre cei trei fii ai reginei și ai lui Laenor Velaryon, și cu Tyraxes, dragonul băiatului. (Rhaena, fiica prințului Daemon, a rămas în Vale, cu lady Arryn, a cărei pupilă era, pe când sora ei geamănă, călăreața de dragoni Baela, își împărțea zilele între Driftmark și Piatra Dragonului.) Înălțimea Sa a început apoi să facă planuri pentru o ceremonie fastuoasă care să marcheze proclamarea oficială a lui Joffrey ca Prinț de Piatra Dragonului și moștenitor al Tronului de Fier.

Până și Viermele Alb a venit la Curte; târfa lyseană Mysaria a ieșit din umbră și s-a instalat în Fortăreața Roșie. Deși nimeni nu-i oferise oficial un loc în consiliul restrâns al reginei, femeia cunoscută acum drept lady Mizeria devenise maestra șoptitorilor întru totul – dar nu și cu numele –, cu ochi și urechi în fiecare lupanar, berărie și cârciumă din Debarcaderul Regelui, ca și în saloanele și dormitoarele nobilimii. Cu toate că anii îi îngroșaseră trupul cândva atât de suplu și de mlădios, prințul Daemon continua să fie subjugat de ea și o chema la el în fiecare seară… cu aparenta binecuvântare a reginei Rhaenyra.

— Daemon n-are decât să-și astâmpere poftele unde vrea, se povestește că ar fi spus ea, iar eu voi face același lucru.

(Septonul Eustace sugerează, cumva pe tonul unei înțepături, că poftele Înălțimii Sale erau astâmpărate cel mai adesea cu bomboane, prăjituri și plăcintă cu mreană, căci Rhaenyra s-a îngrășat mai tare în timpul petrecut la Debarcaderul Regelui.)

După deplina sa victorie, Rhaenyra Targaryen nu bănuia cât de puține zile îi mai rămăseseră. Totuși, ori de câte ori se așeza pe Tronul de Fier, lamele lui necruțătoare îi luau sânge proaspăt din palme,

brațe și picioare, un semn prevestitor pe care toată lumea putea să-l priceapă. Septonul Eustace pretinde că decăderea reginei a început într-un han numit „Căpățâna Porcului”, aflat în Podul Amar, pe malul de miazănoapte al Manderului, lângă piciorul vechiului pod de piatră de la care își luase orășelul numele.

Fiindcă, la treizeci de leghe către sud-est, Ormund Hightower asedia castelul Longtable, Podul Amar era plin de bărbați și femei care fugiseră din fața oștii sale. Lady Caswell, văduva unui lord decapitat de Aegon al II-lea, la Debarcaderul Regelui, fiindcă refuzase să părăsească tabăra Rhaenyrei, își închisese porțile castelului și nu-i primea nici măcar pe cavalerii învestiți și pe lorzii care îi cereau adăpost. Noaptea, printre copaci se vedeau de pe malul de miazăzi focurile oamenilor rămași pe drumuri, iar septul din orășel adăpostea răniți cu sutele. Toate hanurile erau pline, chiar și „Căpățâna Porcului”, o mică tavernă mizerabilă. Așa că hangiul n-a avut loc pentru un bărbat sosit dinspre nord, cu un toiag în mână și cu un băiețel în cârcă… decât după ce călătorul a scos din pungă un cerb de argint. Pe urmă hangiul i-a îngăduit să doarmă cu fiul lui în grajd, cu condiția să-l curețe mai întâi. Omul a fost de acord, și-a pus deoparte mantia și traista și s-a apucat de treabă printre cai, cu lopata și cu grebla.

Zgârcenia hangiilor, a birtașilor și a altora de soiul lor e bine-cunoscută. Proprietarul „Căpățânii Porcului”, un nemernic pe nume Ben Buttercakes, s-a întrebat dacă acolo unde fusese un cerb de argint n-ar mai fi putut fi și alții. Când călătorul a asudat muncind, Buttercakes i-a oferit o cană cu bere, ca să-și potolească setea. Bărbatul a acceptat și l-a urmat în tavernă, nebănuind că hangiul îi ceruse unui grăjdar, despre care nu știm decât că i se spunea Vicleanul, să se uite în traista lui, în căutare de arginți. Vicleanul n-a găsit niciun ban, dar a dat peste ceva mult mai prețios… o mantie grea, țesută din lână albă fină, cu borduri de atlaz de culoarea zăpezii, înfășurată în jurul unui ou de dragon de un verde-pal, cu vârtejuri argintii. Căci „fiul” călătorului era Maelor Targarycn, mezinul regelui Aegon al Il-lea, iar călătorul era ser Rickard Thorne din Garda Regelui, protectorul și scutul lui jurat.

Dar Buttercakes n-a avut parte să se bucure de înșelăciunea lui. Când Vicleanul a dat buzna în tavernă cu mantia și oul în mână, vestind în gura mare ce descoperise, călătorul și-a aruncat drojdia din cană în ochii hangiului, apoi și-a scos din teacă sabia lungă și i-a despicat trupul de la gât până la vintre. Câțiva dintre ceilalți băutori și-au scos la rândul lor săbiile și pumnalele, dar niciunul nu era cavaler și ser Rickard și-a croit drum printre ei. Și-a abandonat prețioasele obiecte care i se furaseră, și-a înșfăcat „fiul”, a fugit în grajd, a furat un cal și a ieșit din han în goană, îndreptându-se cu

hotărâre către vechiul pod de piatră și către malul dinspre miazăzi al Manderului. Izbutise să ajungă până acolo și știa fără îndoială că găsește un adăpost sigur la numai treizeci de leghe distanță, în tabăra lordului Hightower de sub zidurile castelului Longtable.

Din păcate, cele treizeci de leghe erau totuna cu treizeci de mii, fiindcă drumul care traversa Manderul era închis și Podul Amar îi aparținea reginei Rhaenyra. Au răsunat țipete. Și alții au încălecat pe cai și s-au repezit pe urmele lui Rickard Thorne, zbierând:

— Crimă, trădare, crimă!

Auzind strigătele, străjerii de la piciorul podului i-au poruncit lui ser Rickard să se oprească. Cavalerul a încercat să treacă printre ei, doborându-i. Când unul i-a prins calul de frâu, Thorne i-a tăiat brațul din umăr și a intrat pe pod. Dar și pe malul dinspre miazăzi erau străjeri, i se puseseră în cale ca un zid. Oamenii se apropiau din ambele părți, cu fețe roșii de furie și strigând, agitând săbii și securi și îndreptând spre el sulițe lungi în timp ce Thorne se tot întorcea într-o parte și în alta, făcându-și calul furat să alerge în cerc în căutarea unui gol plin care s-ar fi putut strecura. Prințul Maelor se ținea strâns de el, țipând.

În cele din urmă, l-au doborât cu arbaletele. O săgeată l-a nimerit în braț, iar următoarea i-a străpuns gâtul. Ser Rickard a căzut de pe cal și a murit pe pod, cu sângele care-i bolborosea printre buze înecându-i ultimele cuvinte. A continuat să-l țină strâns pe băiatul care plângea și pe care jurase să-l apere, până când o spălătoreasă căreia i se spunea Willow Mai-de-Piatră i l-a smuls din brațe.

Dar, cavalerul odată ucis și copilul prins, mulțimea n-a știut ce e de făcut cu trofeul. Cineva și-a amintit că regina Rhaenyra oferise o recompensă uriașă pentru el, dar Debarcaderul Regelui era la multe leghe depărtare. Oastea lordului Hightower se afla mult mai aproape. Poate că el avea să plătească mai mult. Cineva a întrebat dacă recompensa rămâne aceeași indiferent dacă prințul e viu sau mort. Willow Mai-de-Piatră l-a strâns mai tare pe Maelor în brațe și a zis că nimeni n-o să-i facă niciun rău noului ei fiu. (Ciupercă ne spune că femeia era un monstru de aproape două sute de kilograme, înceată la minte și pe jumătate nebună, care își căpătase porecla bătând cu maiul rufele pe care le spăla în apa fluviului.) Pe urmă Vicleanul și-a făcut loc prin mulțime, plin de sângele stăpânului său, strigând că prințul e al lui, fiindcă el găsise oul. Și arbaletrierul care-l omorâse pe ser Rickard Thorne avea pretenții. Și astfel s-au certat, urlând unii la alții, îmbrâncindu-se și călcând în picioare leșul cavalerului.

Cu atât de mulți oameni pe pod, nu e de mirare că avem mai multe istorisiri despre ceea ce s-a întâmplat cu Maelor Targaryen. Ciupercă spune că Willow Mai-de-Piatră l-a strâns pe băiat atât de tare încât i-a frânt șira spinării și a murit strivit. Septonul Eustace nici măcar nu

pomenește de Willow. În povestea lui, măcelarul orașului l-a tăiat pe băiat în șase cu satârul, ca să ia câte-o bucată toți cei care se certau pentru el. În *Istorisirea adevărată*, Marele Maester Munkun povestește că băiatul a fost sfâșiat în bucăți de mulțime și nu dă niciun nume.

Tot ce știm sigur este că, în momentul când lady Caswell și cavalerii ei și-au făcut apariția, ca să împrăștie mulțimea, prințul era mort. Ciupercă spune că, la vederea lui, nobila doamnă a pălit, spunând:

— Pentru asta, blestemul zeilor va cădea asupra noastră, a tuturor.

La porunca ei, grăjdarul numit Vicleanul și Willow Mai-de-Piatră au fost spânzurați de arcada podului împreună cu stăpânul calului furat de la han, despre care s-a crezut (greșit) că-l ajutase pe Thome să fugă. Lady Caswell a trimis la Debarcaderul Regelui trupul cavalerului, înfășurat în mantia lui albă, și capul lui Maelor. Cât despre oul de dragon, pe acesta i l-a trimis lordului Hightower la Longtable, cu speranța că i-ar fi putut domoli mânia.

Ciupercă bufonul, care o iubea mult pe regină, ne spune că Rhaenyra a plâns pe Tronul de Fier când în fața ei a fost adus micul cap al lui Maelor. Septonul Eustace, care o iubea mai puțin, spune că mai degrabă a zâmbit și a poruncit să fie ars capul prințului, „pentru că era din sângele dragonului”. Nimeni n-a anunțat moartea băiatului, dar vestea s-a răspândit oricum în oraș. Și curând a început să se facă auzită și o altă poveste, care spunea că regina Rhaenyra poruncise să-i fie dus capul prințului mamei sale, regina Helaena, într-o oală de noapte. Deși era o minciună sfruntată, a ajuns în curând pe toate buzele din oraș. Ciupercă e de părere că a fost lucrarea lui Picior-Strâmb. „Un om care adună șoaptele e în stare să le și răspândească.”

Dincolo de zidurile orașului, luptele au continuat pe tot cuprinsul celor Șapte Regate. Castelul Frumos a căzut în mâinile lui Dalton Greyjoy și, după aceea, Insula Frumoasă nu li s-a mai putut împotrivi oamenilor de fier. Krakenul roșu le-a cerut pe patru dintre fiicele lordului Farman ca neveste de sare și i-a dat-o pe a cincea („pe cea urâtă”) fratelui său Veron. Farman și fiii lui au fost trimiși la Casterly Rock după ce au fost răscumpărați cu greutatea lor în argint. În Reach, lady Merryweather i-a predat castelul Longtable lordului Ormund Hightower; lordul și-a respectat cuvântul, nu le-a făcut niciun rău ei și familiei ei, dar i-a luat din castel toate bogățiile și toată mâncarea, până la ultima fărâmă, și-a hrănit miile de oșteni cu grânele ei înainte de a-și ridica tabăra și de a mărșă- lui spre Podul Amar.

Când lady Caswell a apărut pe meterezele castelului său și a cerut să i se accepte capitularea în aceleași condiții în care capitulase lady Merryweather, Hightower l-a lăsat pe prințul Daeron să-i răspundă:

— O să ai parte de aceleași condiții pe care i le-ai oferit nepotului meu Maelor.

Nobila doamnă n-a putut face nimic mai mult decât să privească distrugerea Podului Amar. „Căpățâna Porcului” a fost prima clădire arsă. Hanuri, case ale breslelor, magazii, locuințe ale săracilor și ale bogaților, toate au fost mistuite de focul dragonului. A fost ars și septul, cu sute de răniți încă înăuntru. Numai podul a rămas neatins, fiindcă era nevoie de el pentru traversarea Manderului. Oamenii din oraș au fost căsăpiți cu săbiile dacă au încercat să lupte sau să fugă, sau au fost mânați în apele fluviului, să se înece.

Lady Caswell a privit totul de pe metereze, apoi a poruncit să se deschidă larg porțile.

— Niciun castel nu poate fi apărat de atacul unui dragon, le-a spus ea oștenilor din garnizoană.

Când s-a apropiat călare, lordul Hightower a găsit-o pe acoperișul corpului de gardă, cu gâtul într-un laț.

— Ai milă de copiii mei, lordul meu! l-a implorat ea, înainte de a se arunca în gol, spânzurându-se.

Poate că asta l-a mișcat pe lordul Ormund, fiindcă fiica și fiii ei nevârstnici au fost cruțați și trimiși în lanțuri în Orașul Vechi. Singura milă de care au avut parte bărbații din garnizoană a fost lovitura de sabie.

În Ținuturile Riverane, ser Criston Cole a părăsit Harrenhalul și s-a îndreptat spre miazăzi, de-a lungul țărmului apusean al Ochiului Zeilor, în fruntea unei armate de trei mii șase sute de oameni (moartea, bolile și dezertările răriseră rândurile oștenilor plecați din Debarcaderul Regelui). Prințul Aemond era deja departe, purtat de Vhagar.

Castelul a rămas pustiu nu mai mult de trei zile, până ce s-a năpustit lady Sabitha Grey să-l ia în stăpânire. Înăuntru a găsit-o doar pe Alys Rivers, doica și presupusa vrăjitoare care încălzise patul prințului Aemond în zilele petrecute de el la Harrenhal și care acum pretindea că îi poartă copilul.

— Am bastardul dragonului în mine, a spus femeia, stând dezbrăcată în pădurea zeilor, cu o mână pe burta ei umflată. Îi simt focurile lingându-mi pântecul.

Copilul nu era singurul foc aprins de Aemond Targaryen. Fără să mai fie legat nici de castel, nici de oaste, prințul chior era liber să zboare încotro voia. Războiul lui era aidoma celui purtat cândva de Aegon Cuceritorul și de surorile lui, cu foc de dragon, căci Vhagar a coborât iar și iar din cerul toamnei ca să pârjolească pământurile și satele și castelele lorzilor riverani. Casa Darry a fost prima care a cunoscut mânia prințului. Oamenii care strângeau recolta au ars sau au fugit când grânele au luat foc, iar Castelul Darry a fost mistuit de flăcări. Lady Darry și copiii ei mai mici au reușit să supraviețuiască doar adăpostindu-se în pivnițele de sub fortăreață, însă soțul ei,

lordul, și moștenitorul lui au murit pe metereze, împreună cu patruzeci dintre spadele jurate și arcașii lui. Trei zile mai târziu, orașul stăpânit de lordul Hightower a fost cel lăsat în urmă fumegând. Au urmat Moara Stăpânului, Catarama Neagră, Catarama, Groapa cu Argilă, Vadul Vrăjii, Pădurea Păianjenului… furia lui Vhagar s-a revărsat pe rând asupra tuturor, până când jumătate din Ținuturile Riverane au părut o mare de flăcări.

Și ser Criston a înfruntat focul. Și-a condus oamenii către miazăzi străbătând Ținuturile Riverane, cu fumul înălțându-se înaintea și în urma lui. Toate satele prin care a trecut erau arse și părăsite. Oastea a mărșăluit prin păduri moarte, deși doar cu câteva zile înainte toți copacii fuseseră vii, căci lorzii riverani ardeau totul în calea lui. În fiecare pârâu, iaz, fântâna nu găsea decât moarte: cai morți, vaci moarte, oameni morți, umflați și duhnind, care otrăveau apa. Oriunde puteau ajunge, iscoadele lui dădeau peste scene înspăimântătoare: cadavre în armuri și veșminte putrede, așezate sub copaci într-o batjocoritoare și grotescă imitație a unui festin. Erau oșteni căzuți în bătălia numită Ospățul Peștilor, acum doar cranii rânjind sub coifuri ruginite, pe când carnea verde li se desprindea descompusă de pe oase.

La patru zile după plecarea din Harrenhal au început atacurile. Arcașii ascunși printre copaci doborau cu arcurile lor lungi călăreții trimiși ca iscoade și oștenii răzlețiți. Oamenii mureau. Oamenii rămași în urma ariergărzii dispăreau fără urmă. Oamenii își aruncau scuturile și sulițele și se ascundeau în păduri. Oamenii treceau de partea dușmanului. Pe islazul satului Ulmii încrucișați au găsit un alt ospăț al morților. Obișnuite deja cu asemenea priveliști, iscoadele călări ale lui ser Criston s-au strâmbat cu dezgust și au trecut mai departe, neacordându-le atenție leșurilor putrezite… decât după ce s-au ridicat brusc și s-au năpustit asupra lor. Doisprezece călăreți au murit până să priceapă că se lăsaseră păcăliți de un șiretlic, lucrarea unui mercenar din Myr (după cum s-a aflat mai târziu), un fost saltimbanc pe nume Trombo cel Negru, ajuns în slujba lordului Vance.

Dar acesta n-a fost decât preludiul, căci lorzii Tridentului își uniseră forțele. Când ser Criston s-a îndepărtat de lac, îndreptându-se spre Apa Neagră, i-a găsit așteptându-l pe o culme stâncoasă; trei sute de cavaleri călare, în armuri, tot atâția țintași cu arcuri lungi, trei mii de arcași obișnuiți, trei mii de riverani zdrențăroși înarmați cu sulițe, sute de nordici ce-și agitau amenințători securile, ciocanele de lemn, ghioagele cu țepi și săbiile vechi, din fier. Deasupra capetelor tuturor fluturau flamurile reginei Rhaenyra.

— Cine sunt ăștia? a întrebat un scutier la vederea dușmanului, pentru că nu se zărea niciun alt blazon în afară de al reginei.

— Moartea noastră, i-a răspuns Criston Cole, pentru că vrăjmașii

erau odihniți, mai bine hrăniți și mai bine înarmați, cu cai mai buni și pe un teren mai înalt, pe când oamenii lui se împleticeau, bolnavi și descurajați.

Mâna regelui Aegon a cerut un steag de pace și a înaintat, dornic să negocieze. De pe culme au coborât spre el trei bărbați. Îi conducea ser Garibald Grey, purtându-și platoșa și zalele bogate în urme de lovituri. Îi însoțeau Pate de Longleaf, Omorâtorul-de-Lei, cel care îl doborâse pe Jason Lannister, și Roddy Ruină, purtându-și cicatricele rănilor de la Ospățul Peștilor.

— Dacă-mi înclin steagurile, ne făgăduiți viața? i-a întrebat ser Criston pe cei trei.

— Eu le-am făgăduit ceva morților, a răspuns ser Garibald. Le-am spus că voi construi un sept din oasele trădătorilor. Sunt departe de a avea destule, așa că…

— Dacă aici se va da o luptă, vor muri și mulți de-ai voștri, a răspuns ser Criston.

La auzul cuvintelor sale, nordicul Roderick Dustin a râs.

— De-asta am venit. Iarna e aici. E timpul să plecăm. Nu poți muri nicidecum mai bine decât cu arma în mână.

Ser Criston și-a scos din teacă sabia lungă.

— Așa cum o să și mori. Putem începe aici, noi patru. Eu contra voi trei. Suntem de-ajuns pentru o bătălie?

— Eu mai vreau încă trei, i-a răspuns Longleaf, Omorâtorul-de-lei, și sus, pe culme, Robb Rivers cel Roșu și doi dintre oamenii săi și-au ridicat arcurile lungi.

Trei săgeți și-au luat zborul, nimerindu-l pe Cole în pântec, în gât și în piept.

— Nu vreau cântece despre moartea ta vitejească, Făcătorule de Regi, a declarat Longleaf. Porți vina a sute de mii de morți.

Vorbea cu un cadavru.

Bătălia care a urmat a făcut victime doar în una dintre tabere, așa cum s-a întâmplat în mai toate luptele din Dansul Dragonilor. Lordul Roderick Dustin și-a dus cornul la buze, vestind începerea atacului, și atunci oamenii reginei au coborât urlând de pe creastă, conduși de Lupii Iernii pe nețesălații lor cai din Nord și de cavaleri pe armăsari de luptă, cu armuri. Cu ser Criston zăcând mort, oamenii care îl urmaseră de la Harrenhal până acolo și-au pierdut curajul. Au rupt rândurile și au fugit, aruncându-și scuturile. Vrăjmașii i-au urmat și i-au căsăpit cu sutele.

Pe urmă, ser Garibald a fost auzit spunând:

— Azi am făcut treabă de măcelari, nu ne-am luptat.

Când i s-a povestit asta, Ciupercă a numit bătălia Balul Măcelarului și așa i-a rămas numele până în ziua de azi.

Cam în același timp s-a petrecut una dintre cele mai bizare

întâmplări din Dansul Dragonilor. Legenda spune că, în Epoca Eroilor, Serwyn Scutul-Oglindă l-a ucis pe dragonul Urrax, ghemuindu-se în spatele unui scut atât de lustruit, încât fiara nu și-a văzut decât propria imagine. Șiretlicul l-a ajutat pe cavaler să se apropie destul de mult ca să-și împlânte sulița în ochiul dragonului, dobândindu-și numele sub care ne e cunoscut și acum. Nu ne putem îndoi că ser Byron Swann, al doilea fiu al lordului de Stonehelm, știa această poveste. Înarmat cu o suliță și cu un scut de oțel poleit cu argint și însoțit doar de un scutier, a plecat să omoare un dragon, exact așa cum făcuse Serwyn.

Dar de aici încolo apar îndoielile, pentru că Munkun spune că Swann voia s-o omoare pe Vhagar, pentru a pune capăt atacurilor prințului Aemond… numai că nu trebuie să uităm că versiunea istorisită de Munkun se bizuie, în cea mai mare parte, pe istorisirea Marelui Maester Orwyle, care era în temniță când s-au întâmplat toate astea. Ciupercă, aflat atunci în Fortăreața Roșie, alături de Rhaenyra, spune că, mai degrabă, Swann a încercat să se apropie de Syrax, femela-dragon a reginei. Septonul Eustace nu vorbește despre asta în cronica sa, dar, după câțiva ani, într-o scrisoare, sugerează că omorâtorul de dragoni spera să-l ucidă pe Sunfyre… ceea ce e cu siguranță o greșeală, fiindcă în acel moment nu știa nimeni unde se află Sunfyre. Dar toate cele trei istorisiri spun că șiretlicul cu care și-a câștigat Serwyn Scutul-Oglindă o faimă nepieritoare nu i-a adus lui ser Byron Swann nimic altceva decât moartea. Dragonul – indiferent care a fost el – s-a neliniștit când s-a apropiat cavalerul și și-a slobozit focul, topind scutul-oglindă și prăjindu-l pe omul ghemuit în spatele lui. Ser Byron a murit în urlete de durere.

În anul 130 D.C., de Ziua Fecioarei, Citadela din Orașul Vechi a trimis trei sute de corbi albi să vestească venirea iernii, dar Ciupercă și septonul Eustace sunt de acord că, pentru regina Rhaenvra Targaryen, acela era miezul verii. În ciuda nemulțumirilor norodului din Debarcaderul Regelui, orașul și coroana erau ale ei. Pe celălalt țărm al Mării înguste, Triarhia începuse să se destrame. Valurile îi aparțineau Casei Velaryon. Cu toate că zăpada închisese trecătorile din Munții Lunii, Fecioara din Vale își respectase cuvântul, trimisese pe mare întăriri pentru oastea reginei. Alte corăbii aduceau luptători din Portul Alb, conduși chiar de fiii lordului Manderly, Medrick și Torrhen. Puterea reginei Rhaenyra era pretutindeni în creștere, pe când a regelui Aegon scădea.

Însă despre niciun război nu se poate spune că a fost câștigat dacă ți-au rămas dușmani neîngenuncheați. Ser Criston Cole, Făcătorul de Regi, fusese doborât, însă undeva, în Ținut, Aegon al II-lea, regele pus de el pe tron, trăia și era liber. Tot în libertate era și fiica lui Aegon, Jaehaera. Larys Strong, Picior-Strâmb, cel mai misterios și mai viclean

membru al consiliului verde, dispăruse. Capătul Furtunii rămăsese sub stăpânirea lordului Borros Baratheon, nicidecum un prieten al reginei. Și Lannisterii se numărau printre dușmanii Rhaenyrei, chiar dacă lordul Jason murise, cea mai mare parte a cavaleriei din vest fusese măcelărită sau împrăștiată la Ospățul Peștilor, Krakenul Roșu prădase Insula Frumoasă și ținutul apusean, iar în Casterly Rock domnea debandada.

Prințul Aemond ajunsese teroarea Tridentului, cobora din văzduh ca să potopească ținuturile riverane cu foc și moarte, apoi se făcea nevăzut, doar ca să lovească a doua zi la cincizeci de leghe depărtare. Flăcările lui Vhagar au preschimbat Salcia Bătrână și Salcia Albă în cenușă, iar Castelul Vierului în piatră înnegrită. În Vâlceaua Voioșiei, treizeci de oameni și trei sute de oi au murit în flăcările dragonului. Apoi Ucigașul-de-Nepoți s-a întors pe neașteptate la Harrenhal, unde a ars tot ce era de lemn în castel. Șase cavaleri și patruzeci de soldați au pierit încercând să-i omoare dragonul, iar Lady Sabitha Frey a scăpat de foc ascunzându-se într-o privată. Curând după aceea, s-a grăbit să se întoarcă la Gemenii… dar prețioasa ei prizonieră, vrăjitoarea Alys Rivers, a fugit cu prințul Aemond. Vestea despre atacurile lui s-a răspândit și alți lorzi au început să privească temători spre cer, întrebându-se cui îi va veni rândul. Lordul Mooton de Iazul Fecioarelor, Lady Darklyn de Duskendale și lordul Blackwood de Raventree s-au grăbit să-i scrie reginei, implorând-o să le trimită dragoni care să le apere proprietățile.

Însă, pentru Rhaenyra, cea mai mare amenințare nu era Aemond cel Chior, ci fratele mai mic al acestuia, prințul Daeron cel Cutezător, cu uriașa sa oștire din sud, condusă de lordul Ormund Hightower.

Hightower traversase Manderul și înainta încet către Debarcaderul Regelui, strivindu-i pe lorzii loiali reginei oriunde și oricând îi ieșeau în cale și obligându-i pe toți cei care plecau genunchiul să-și adauge oștenii la oastea lui. Zburând pe Tessarion înaintea grosului armiei, prințul Daeron se dovedea o iscoadă neprețuită, căci descoperea toate mișcările dușmanilor și îl prevenea pe lordul Ormund. Cel mai adesea, oamenii reginei se grăbeau să scape cu fuga de îndată ce întrezăreau aripile Reginei Albastre. Marele Maester Munkun ne spune că, pe când își croia drum în susul apei, oastea sudicilor număra peste douăzeci de mii de oameni, dintre care aproape o treime cavaleri călare.

Cunoscând toate aceste amenințări, Mâna reginei Rhaenyra, bătrânul lord Corlys Velaryon, i-a sugerat Înălțimii Sale că e vremea tratativelor. A îndemnat-o să-i ierte pe lorzii Baratheon, Hightower și Lannister, dacă își plecau genunchiul, îi jurau credință și îi ofereau Tronului de Fier ostatici. Șarpele Mărilor a propus să le lase pe reginele Alicent și Helaena în grija Credinței, ca să-și petreacă restul vieții în rugăciune și meditație. Jaehaera, fiica Helaenei, ar fi putut

deveni pupila lui, pentru ca apoi, la timpul cuvenit, să se cunune cu prințul Aegon cel Tânăr, unind din nou cele două jumătăți ale Casei Targaryen.

— Și cu frații mei vitregi cum rămâne? a întrebat Rhaenyra, după ce Șarpele Mărilor i-a înfățișat planul lui. Cum rămâne cu falsul rege, Aegon, și cu Aemond, ucigașul celor de-un sânge cu el? Vrei să-i iert și pe ei, pe cei care mi-au furat tronul și mi-au omorât fiii?

— Cruță-le viața și trimite-i la Zid, a răspuns lordul Corlys. Să îmbrace negrul și să fie până la moarte oșteni ai Rondului de Noapte, legați cu jurământ sacru.

— Ce înseamnă jurămintele pentru sperjuri? a întrebat din nou regina Rhaenyra. Nu s-au împiedicat de ale lor când mi-au răpit tronul.

Prințul Daemon împărtășea presimțirile sumbre ale reginei. Cruțând rebelii și trădătorii plantai semințele altor răzvrătiri, a subliniat el.

— Războiul se va sfârși când capetele tuturor trădătorilor vor sta în țepe, deasupra Porții Regelui, nicidecum înainte.

Aegon al II-lea avea să fie găsit până la urmă, „ascuns sub vreo piatră", dar puteau și erau nevoiți să continue războiul cu Aemond și Daeron. Și Lannisterii și Baratheonii trebuiau nimiciți, pentru ca pământurile și castelele lor să le fie date unor oameni care și-au dovedit loialitatea. Capătul Furtunii să-i fie dat lui Ulf cel Alb, iar Casterly Rock lui Hugh Ciocanul, a propus prințul… spre groaza Șarpelui Mărilor.

— Jumătate dintre lorzii din Westeros se vor întoarce împotriva noastră dacă vom fi atât de cruzi încât să distrugem două Case atât de străvechi și de nobile, a spus lordul Corlys.

A rămas în seama reginei să aleagă între sfaturile consortului ei și ale Mâinii. Și a ales calea de mijloc. S-a hotărât să trimită soli la Capătul Furtunii și la Casterly Rock, oferind condiții corecte de capitulare și iertarea… *după* ce avea să pună capăt vieților fraților uzurpatorului, care continuau să lupte împotriva ei.

— Ei odată morți, ceilalți vor pleca genunchiul. O să le ucidem dragonii, ca să le pun capetele pe pereții Sălii Tronului. Să fie privite în anii ce vor veni, ca să se știe care e prețul trădării.

Debarcaderul Regelui nu trebuia lăsat fără apărare. Regina Rhaenyra avea să rămână în oraș cu Syrax și cu fiii ei, Aegon și Joffrey, pe care nu voia să-i pună în pericol. Joffrey, care încă nu împlinise treisprezece ani, ardea de nerăbdare să-i dovedească priceperea în bătălie, dar, când i s-a spus că e nevoie de el și de Tyraxes pentru apărarea Fortărețeii Roșii în cazul unui atac, a jurat solemn că își va ajuta mama. Și Addam Velaryon, moștenitorul Șarpelui Mărilor, avea să rămână în oraș, cu Seasmoke. Trei dragoni

ar fi trebuit să fie de ajuns pentru apărarea Debarcaderului Regelui; ceilalți puteau merge la luptă.

Prințul Daemon însuși avea să zboare pe Caraxes spre râul Trident, împreună cu tânăra Nettles, purtată de Sheepstealer, ca să-i găsească pe prințul Aemond și pe Vhagar și să-i omoare. Ulf cel Alb și Hugh cel Tare, zis și Ciocanul, aveau misiunea să zboare la Tumbleton, ultima fortăreață a lorzilor loiali reginei, aflată la vreo cincizeci de leghe sud-vest de Debarcaderul Regelui, în calea lordului Hightower, pentru a ajuta la apărarea castelului și a orașului și a-i distruge pe prințul Daeron și pe Tessarion. Lordul Corlys a spus că, poate, prințul ar fi trebuit prins viu și păstrat ca ostatic. Dar regina Rhaenyra a fost de neînduplecat.

— N-o să rămână pentru totdeauna un băiat. Lăsați-l să ajungă la vârsta bărbăției și, mai curând sau mai târziu, va căuta să se răzbune pe fiii mei.

Vestea despre planurile lor a ajuns curând la urechile reginei-văduve, îngrozind-o. Temându-sc pentru fiii ei, a căzut în genunchi în fața Tronului de Pier, implorând să se facă pace. De data asta, regina în lanțuri a venit cu ideea împărțirii Ținutului: Rhaenyra avea să păstreze Debarcaderul Regelui și Domeniile Coroanei, Nordul, Valea lui Arryn, pământurile străbătute de Trident și Insulele. Lui Aegon al II-lea aveau să-i revină Ținuturile Furtunii, Vestul și Reach, pentru a le cârmui din Orașul Vechi.

Rhaenyra a respins cu dispreț propunerea mamei sale vitrege.

— Fiii tăi ar fi avut locuri de frunte la Curtea mea, dacă mi-ar fi rămas credincioși, a declarat Înălțimea Sa, dar ei s-au străduit să mă jefuiască de ceea ce mi se cuvine prin naștere și au mâinile pătate de sângele iubiților mei fii.

— Sânge de bastarzi, vărsat în război, a ripostat Alicent. Fiii fiului meu au fost copii nevinovați, uciși cu cruzime. Câți oameni mai trebuie să moară ca să-ți potolească setea de răzbunare?

Cuvintele reginei-văduve n-au izbutit decât să aţâțe furia Rhaenyrei.

— Nu vreau să mai aud alte minciuni, a avertizat-o ea. Mai vorbește încă o dată despre bastarzi, și pun să ți se smulgă limba!

Sau cel puțin asta aflăm de la septonul Eustace. Munkun spune același lucru în *Istorisirea adevărată.*

Ciupercă povestește din nou altceva. Piticul vrea să credem că Rhaenyra nu s-a mulțumit să amenințe, a poruncit să i se smulgă imediat limba mamei ei vitrege. Bufonul susține că numai lady Mizeria a izbutit să-i oprească mâna; Viermele Alb a propus o altă pedeapsă, mai crudă. Soția și mama regelui Aegon au fost puse în lanțuri și duse într-un anumit lupanar, unde i-au fost vândute oricui dorea să se desfete cu ele. Prețul era mare: un dragon de aur pentru

regina Alicent și trei pentru regina Helaena, care era mai tânără și mai frumoasă. Însă Ciupercă povestește că în oraș erau mulți bărbați care-l considerau un preț mic, dacă în schimbul banilor puteai cunoaște carnal o regină.

— Să stea acolo până rămân grele, se zice că ar fi spus lady Mizeria. Dacă vorbesc cu atâta ușurință despre bastarzi, să aibă fiecare câte unul.

Cu toate că poftele trupești ale bărbaților și cruzimea femeilor nu pot fi niciodată puse la îndoială, aici nu-i dăm crezare lui Ciupercă. Nu ne îndoim că o astfel de poveste trecea din gură-n gură în tavernele și în cârciumile din Debarcaderul Regelui, dar e foarte posibil să fi fost născocită mai târziu, când regele Aegon al II-lea căuta o scuză pentru propria sa cruzime. Nu trebuie să uităm că piticul a început să-și spună poveștile la mulți ani după ce s-au petrecut evenimentele pe care le istorisește. Prin urmare, să nu mai vorbim despre Lupanarul cu Regine, ci să ne întoarcem la dragonii care și-au luat zborul pentru a intra în luptă. Caraxes și Sheepstealer au plecat spre nord, iar Vermithor și Silverwing către sud-vest.

La izvoarele Manderului se afla Tumbleton, un târg prosper și reședința Casei Foorly. Castelul care domina orașul era masiv, dar mic, apărat doar de patruzeci de oameni, însă alte mii veniseră dinspre Podul Amar, Longtable și din alte așezări, aflate mai la sud. Sosirea unei armii puternice a lorzilor riverani le mărise numărul și le întărise hotărârea. La scurt timp după victoria lor în bătălia numită Balul Măcelarului, sosiseră Garibald Grey și Longleaf, Omorâtorul-de-Lei, cu capul lui ser Criston Cole într-o suliță, Robb Rivers cel Roșu și arcașii lui, ultimii Lupi ai Iernii și vreo douăzeci de lorzi mărunți, ale căror pământuri se întindeau pe malurile Apei Negre și printre care se aflau oameni remarcabili, ca Moslander de Yore, ser Garrick Hall de Middleton, ser Merrell cel Neînfricat și lordul Owain Bourney.

În total, oștirile lorzilor riverani adunate la Tumbleton sub stindardele reginei Rhaenyra numărau aproape nouă mii de oameni, după cum aflăm din *Istoria adevărată*. Alte cronici vorbesc de douăsprezece mii, sau numai de șase, dar, în toate cazurile, e limpede că oamenii reginei erau cu mult depășiți numericește de ai lordului Hightower. Fără îndoială că sosirea dragonilor Vermithor și Silverwing a fost întâmpinată cu cea mai mare bucurie de apărătorii Tumbletonului. N-aveau de unde știi ce orori îi așteaptă.

Cum, când și de ce s-a ajuns la ceea ce a rămas în cronici drept Trădarea de la Tumbleton sunt întrebări fără răspuns și subiecte pentru numeroase dispute, iar adevărul probabil că nu se va afla niciodată. Dar se pare că, din mulțimea care umpluse orașul, fugind din fața armiei lordului Hightower, unii făceau de fapt parte din armia aceea și fuseseră trimiși să se amestece printre apărători. Fără niciun

dubiu, doi dintre nobilii de pe malurile Apei Negre care li se alăturaseră riveranilor în drumul lor spre sud – lordul Owain Bourney și ser Roger Corne – erau, în taină, susținători ai regelui Aegon. Însă trădările lor ar fi contat prea puțin dacă ser Ulf cel Alb și ser Hugh Ciocanul nu ar fi ales tocmai acel moment ca să treacă în cealaltă tabără.

Aproape tot ce se știe despre cei doi bărbați e desprins din *Mărturia* lui Ciupercă. Piticul nu se sfiește să vorbească despre josnicia acestor doi călăreți de dragoni, descriindu-l pe primul drept un bețiv, iar pe al doilea drept o brută. Amândoi erau lași, ne spune el; când au văzut oastea lui ser Ormund, cu vârfurile sulițelor lucind în soare, au hotărât să i se alăture în loc să i se opună. Totuși, deasupra apelor din preajma Driftmarkului, amândoi înfruntaseră fără șovăire furtuni de săgeți și sulițe. Poate că îi speria lupta cu Tessarion. În Defileu, toți dragonii fuseseră de partea lor. E posibil și să fi fost acesta motivul… deși atât Vermithor, cât și Silverwing erau mai bătrâni și mai mari decât dragonul prințului Daeron și era așadar mult mai probabil să învingă ei, în orice luptă.

Alți sugerează că nu lașitatea, ci dorința de înavuțire i-a îndemnat pe cel Alb și pe Ciocan să trădeze. Onoarea conta prea puțin pentru ei; tânjeau doar după bogăție și putere. După lupta din Defileu și căderea Debarcaderului Regelui, fuseseră ridicați la rang de cavaler… dar se visau lorzi și disprețuiau proprietățile modeste oferite de regina Rhaenyra. Când au fost executați lorzii Rosby și Stokeworth, s-a propus să le fie date celui Alb și Ciocanului pământurile și castelele acestora, ca urmare a căsătoriei cu fiicele lor, dar Înălțimea Sa le-a îngăduit în schimb fiilor trădătorilor să-i moștenească. Pe urmă le-au fost fluturate în fața ochilor Capătul Furtunii și Casterly Rock, dar nerecunoscătoarea regină le-a refuzat aceste recompense.

Fără îndoială, sperau că regele Aegon îi va răsplăti cu mai multă generozitate dacă îi ajutau pe cei dornici să-i înapoieze tronul. Poate că, în această privință, chiar li s-au făcut promisiuni, pesemne prin lordul Larys Picior-Strâmb sau prin oamenii lui, deși acest fapt nu a fost dovedit și rămâne de nedovedit. Pentru că niciunul dintre ei nu știa să citească și să scrie, nu vom afla niciodată ce anume i-a îndemnat pe cei Doi Trădători (cum aveau să-i numească toate cronicile) să facă tot ceea ce au făcut.

Însă despre Bătălia de la Tumbleton știm multe. Șase mii de oameni ai reginei s-au adunat, sub comanda lui ser Garibald Grey, ca să-l înfrunte pe lordul Hightower pe câmpul de luptă. O vreme s-au luptat cu mult curaj, dar o ploaie nimicitoare de săgeți trimisă asupră-le de arcașii lordului Ormund le-a rărit rândurile și un atac furtunos al cavaleriei le-a rupt, făcându-i pe supraviețuitori să alerge către zidurile orașului. Arcașii lui Robb Rivers cel Roșu le-au acoperit

retragerea cu arcurile lor lungi.

Când aproape toți supraviețuitorii se aflau în siguranță în oraș, Lupii Iernii, conduși de Roddy Ruină, au ieșit la atac pe o poartă dosnică, cu înfricoșătoarele lor urlete de luptă din Nord, și au înconjurat flancul stâng al asediatorilor. În haosul care a urmat, nordicii și-au croit drum printre oștenii dușmani, de zece ori mai mulți decât ei, până la locul unde se afla lordul Ormund Hightower, în șaua calului său de război, sub dragonul auriu al Regelui Aegon și sub flamurile Orașului Vechi și ale Casei Hightower.

Menestrelii povestesc că lordul Roderick s-a năpustit, plin de sânge din cap până în tălpi, cu scutul spart și cu coiful crăpat, dar atât de cuprins de beția luptei, încât nu părea să-și simtă rănile. Ser Bryndon Hightower, vărul lordului Ormund, s-a așezat între nordic și suzeranul său și, cu o lovitură năprasnică a securii sale lungi, i-a retezat din umăr brațul în care Ruină ținea scutul… însă sălbaticul lord de Barrowton a continuat să lupte și, cu ultimele puteri, i-a ucis și pe ser Bryndon, și pe lordul Ormund înainte de a cădea mort. Flamurile lordului Hightower s-au prăbușit, iar oamenii din Tumbleton au izbucnit în urale, crezând că soarta luptei se schimbase. Nici măcar apariția lui Tessarion deasupra câmpului de luptă nu i-a îngrozit, căci știau că au doi dragoni de partea lor… dar, când Vermithor și Silverwing s-au înălțat în văzduh și și-au slobozit focul asupra orașului, uralele s-au preschimbat în urlete.

A fost o nouă Câmpie de Foc, mai mică, scrie Marele Maester Munkun.

Tumbleton a izbucnit în flăcări: prăvălii, case, septe, oameni, totul a luat foc. Oștenii s-au prăbușit arzând de pe corpul de gardă și de pe metereze, iar locuitorii au năvălit pe străzi zbierând și împleticindu-se, preschimbați în torțe vii. În afara zidurilor, prințul Daeron s-a năpustit din văzduh cu Tessarion. Pate de Longleaf a fost trântit de pe cal și a murit zdrobit, călcat în picioare, iar pe ser Garibald Grey, străpuns mai întâi de o săgeată, l-a înghițit focul dragonului. Cei Doi Trădători au biciuit orașul cu șfichiuiri de flăcări de la un capăt la altul.

Ser Roger Corne și oamenii lui au ales acel moment ca să dezvăluie ce culori apără, măcelărind apărătorii de la porțile orașului, pe care le-au deschis apoi larg în fața năvălitorilor. Lordul Owain Bourney a făcut același lucru în castel, împlântând o suliță în spatele lui ser Merrell cel Neînfricat.

Jaful care a urmat a fost unul dintre cele mai barbare din istoria Westerosului. Din Tumbleton, târgul negustoresc prosper, n-au mai rămas decât tăciuni și cenușă. Mii de oameni au ars și tot atâția s-au înecat, încercând să treacă râul înot. Mai târziu, unii au spus că aceia au fost cei norocoși, pentru că supraviețuitorii au fost tratați fără pic de milă. Oamenii lordului Footly și-au aruncat săbiile și s-au predat,

dar au fost înlănțuiți și decapitați. Femeile scăpate de furia focului, printre care și fetele de numai opt sau zece ani, au fost siluite în nenumărate rânduri. Bătrânii și băieții au fost trecuți prin ascuțișul săbiilor, pe când dragonii s-au hrănit cu leșurile stâlcite și fumegânde ale victimelor lor. Orașul nu și-a mai revenit niciodată; deși, mai târziu, Casa Footly a încercat să reconstruiască peste ruine, noul lor oraș n-a ajuns niciodată nici măcar la a zecea parte din mărimea celui vechi, fiindcă oamenii din popor spuneau că locul e bântuit.

La o sută șaizeci de leghe distanță către nord, alți dragoni străbăteau văzduhul deasupra Tridentului, unde prințul Daemon Targaryen și fata mărunțică și smeadă pe nume Nettles l-au căutat zadarnic pe Aemond cel Chior. Se instalaseră la lazul Fecioarelor, la invitația lordului Manfryd Mooton, îngrozit la gândul că Vhagar i-ar putea ataca orașul. Însă prințul Aemond a lovit la Țeasta de Piatră, la poalele Munților Lunii; la Salcia Dulce, pe malul Furcii Verzi, și la Sallydance, pe malul Furcii Roșii. A transformat în cenușă Podul Bătaia Săgeții, a incendiat Vechiul Pod Plutitor și Moara Babei, a distrus mănăstirea de la Bechester, făcându-se mereu nevăzut în înaltul cerului înainte de apariția urmăritorilor lui. Vhagar nu zăbovea niciodată, iar supraviețuitorii nu reușeau să cadă de acord când erau întrebați încotro a zburat dragonul.

În zorii fiecărei zile, Caraxes și Sheepstealer părăseau Iazul Fecioarelor avântându-se în zbor și se roteau deasupra Ținuturilor Riverane în cercuri din ce în ce mai mari, sperând să-l zărească undeva pe Vhagar… dar se întorceau învinși în amurg. Din Cron*icile Iazului Fecioarelor* aflăm că lordul Mooton a cutezat să le sugereze călăreților de dragoni să se despartă, ca să poată acoperi un teritoriu de două ori mai mare. Prințul Daemon a refuzat. Vhagar era ultima dintre cei trei dragoni aduși la Westeros de Aegon Cuceritorul și de surorile sale, i-a amintit el lordului. Chiar dacă nu mai era la fel de iute cum fusese cu o sută de ani în urmă, Vhagar crescuse aproape la fel de mare ca Teroarea Neagră pe vremuri. Azvârlea flăcări destul de fierbinți ca să topească pietrele și îi întrecea în sălbăticie și pe Caraxes, și pe Sheepstealer. Numai împreună puteau spera să-i facă față. Așa că Daemon o ținea pe tânăra Nettles lângă el zi și noapte, în văzduh și pe pământ.

Dar era oare teama de Vhagar singurul motiv pentru care nu se despărțea prințul de Nettles? Ciupercă încearcă să ne convingă că nu. Piticul ne povestește că Daemon Targaryen se îndrăgostise de mica bastardă cu piele smeadă și o luase în patul lui.

În cât de mare măsură putem da crezare mărturiei bufonului? Nettles n-avea mai mult de șaptesprezece ani, iar prințul împlinise patruzeci și nouă, dar se știe foarte bine ce multă putere au tinerele fecioare asupra bărbaților vârstnici. Știm și că Daemon Targaryen nu

era un consort credincios reginei. Până și de obicei reținutul septon Eustace scrie că o vizita noaptea pe lady Mysaria, cu care împărțea des patul cât se afla la Curte… cu binecuvântarea reginei, după cum se presupune. Nu trebuie să uităm nici că, în tinerețe, stăpânii tuturor lupanarelor din Debarcaderul Regelui știau că lordului de Fundătura Puricilor îi fac o deosebită plăcere fecioarele și le păstrau pe cele mai tinere, mai frumoase și mai neștiutoare ca să se bucure el deflorându-le.

Nettles era tânără, fără nicio îndoială (deși probabil nu la fel de tânără ca fetele pervertite de el când era tânăr), dar pare puțin probabil să fi fost fecioară. Crescută printre vagabonzii, orfanii și săracii din Orașul Mirodeniilor și din Carena, pesemne că renunțase la neprihănire la scurt timp după ce înflorise (dacă nu chiar înainte), în schimbul unei jumătăți de ban de argint sau al unei coji de pâine. Și oile pe care i le adusese lui Sheepstealer ca să-l lege de ea… cum făcuse rost de ele, dacă nu săltându-și fustele pentru un cioban? Despre Netty nici măcar nu se putea spune că e cu adevărat frumoasă. „O fată sfrijită și negricioasă pe un dragon sfrijit și negricios”, scrie Marele Maester Munkun despre ea în Isto*risirea adevărată* (deși n-a văzut-o niciodată). Septonul Eustace spune că avea dinții strâmbi și o cicatrice pe nas, acolo unde îi fusese crestat cândva pentru hoție. S-ar putea crede că nu era nicidecum amanta potrivită pentru un prinț.

Împotriva tuturor acestora vorbește *Mărturia* lui Ciupercă… și, în cazul de față, i se adaugă *Cronicile Iazului Fecioarelor* așa cum au fost scrise de maesterul lordului Mooton. Maesterul Norren scrie că „prințul și fata lui bastardă” cinau împreună în fiecare seară și mâncau împreună în fiecare dimineață, că dormeau în camere alăturate, că prințul „o iubea pe fata negricioasă nebunește, ca pe fiica lui”, o deprindea cu „purtările curtenitoare”, o învăța cum să se îmbrace și cum să se așeze și îi peria părul, că i-a dat în dar „o perie de păr cu mâner de fildeș, o oglindă argintată, o mantie bogată, de catifea cafenie cu borduri de atlaz, o pereche de cizme de călărie din piele moale ca untul.” Prințul o învăța pe fată să se îmbăieze, povestește Norren, și slujnicele care le aduceau apa au spus că intra adesea în cadă împreună cu ea, „o săpunea pe spate sau îi spăla părul, ca să nu mai duhnească a dragon și amândoi erau goi ca în ziua în care își primiseră numele.” Nimic din tot ce istorisește nu poate dovedi că a cunoscut-o pe fata bastardă trupește, dar, în lumina celor ce au urmat, trebuie cu siguranță să ne gândim că această poveste a lui Ciupercă e posibil să fie adevărată, cu mult mai posibil decât oricare alta. Însă, oricum și-ar fi petrecut cei doi călăreți de dragoni nopțile, e sigur că zilele și le petreceau cutreierând văzduhul, căutându-i zadarnic pe prințul Aemond și pe Vhagar. Să-i părăsim deocamdată și să aruncăm o scurtă privire de cealaltă parte a Golfului Apei Negre.

Cam tot la vremea aceea, o corabie negustorească veche, jalnică la înfățișare și numită *Nessaria*, a intrat cu chiu, cu vai, în portul Pietrei Dragonului pentru reparații și ca să-și împrospăteze proviziile. Venea din Pentos și se îndrepta către Vechiul Volantis când o furtună puternică o abătuse din drum… așa au spus volantenii din echipaj, însă i-au adăugat acestei povești obișnuite despre pericolele mării ceva straniu. Când navigau către vest, în față le-a apărut Muntele Dragonului, profilându-se imens pe cerul apusului… și atunci au zărit doi dragoni luptându-se și le-au auzit urletele stârnind ecouri când se loveau de stâncile negre și abrupte de pe coasta răsăriteană a muntelui fumegător. În toate tavernele, hanurile și lupanarele de țărm s-a tot spus și răspus povestea asta, cu înfloriturі, până când au auzit-o toți oamenii de pe insulă.

Pentru locuitorii Vechiului Volantis, dragonii erau un miracol; cei doi dragoni încleștați în luptă erau o imagine care avea să rămână adânc întipărită în amintirea năierilor de pe *Nessaria.* Oamenii născuți pe Piatra Dragonului crescuseră alături de asemenea fiare… dar povestea străinilor le-a stârnit totuși interesul. În dimineața următoare, câțiva pescari de-ai locului s-au urcat în bărci, au dat ocol Muntelui Dragonului și, la întoarcere, au spus că au văzut la poalele muntelui rămășițele arse și sfărâmate ale unui dragon. După culoarea aripilor și a solzilor era leșul lui Grey Ghost. Zăcea rupt în două, fusese sfâșiat și parțial mâncat.

La auzul veștii, ser Robert Quince, prietenosul și incredibil de obezul cavaler numit de regină, înainte de plecarea ei, castelan de Piatra Dragonului, s-a grăbit să susțină că ucigașul e Cannibal. Aproape toată lumea a fost de acord cu el, pentru că se știa că, în trecut, Cannibal mai atacase dragoni mai mici, deși niciodată cu o asemenea sălbăticie. Temându-se că i-ar fi putut ataca și pe ei, câțiva pescari i-au cerut lui Quince să-și trimită cavalerii la sălașul dragonului, să-l omoare. Dar castelanul a refuzat.

— Dacă-l lăsăm în pace, ne lasă și el pe noi în pace, a spus.

Și, ca să se asigure că așa avea să fie, a interzis pescuitul în apele din estul muntelui, acolo unde putrezea leșul dragonului înfrânt.

Porunca lui n-a fost pe placul neastâmpăratei tinere care-i fusese lăsată în grijă, Baela Targaryen, fiica prințului Daemon și a primei lui soții, Laena Velaryon. La paisprezece ani, Baela era sălbatică și încăpățânată, mai degrabă băiețoasă decât feciorelnică, și în foarte mare măsură fiica tatălui ei. Deși slăbuță și scundă, nu se temea de nimic, trăia ca să danseze, să meargă la vânătoare cu șoimi și să călărească. În frageda copilărie fusese adesea dojenită fiindcă se lua la trântă cu scutierii în curte, dar în ultima vreme începuse să se joace cu ei de-a sărutatul. La scurt timp după ce Curtea reginei se mutase la Debarcaderul Regelui (lăsând-o pe ea la Piatra Dragonului), Baela

fusese surprinsă în timp ce-i îngăduia unui ajutor de bucătar să-și strecoare mâna sub vesta ei. Ultragiat, ser Robert poruncise să i se taie băiatului mâna ofensatoare. Numai rugămințile fetei înlăcrimate îl salvaseră.

„Îi plac foarte mult băieții", îi scrisese castelanul tatălui Baelei, prințul Daemon, după acea întâmplare, „ar trebui să fie măritată cât de curând, altminteri o să-și dea fecioria cuiva nedemn de ea".

Însă, chiar mai mult decât îi plăceau băieții, Baelei îi plăcea să zboare. De când, cu mai puțin de o jumătate de an în urmă, se avântase pentru prima oară în văzduh pe dragonul ei, Moondancer, zburase în fiecare zi, rătăcind în voie oriunde deasupra Pietrei Dragonului și chiar traversând apele golfului, până la Driftmark.

Întotdeauna dornică de aventură, fata s-a oferit să afle adevărul despre cele petrecute, ducându-se de cealaltă parte a muntelui. I-a spus lui ser Robert că nu se teme de Cannibal. Moondancer era mai tânără și mai sprintenă; îi era ușor să zboare mai repede decât celălalt dragon. Însă castelanul i-a interzis să se pună astfel în pericol. Garnizoana a primit porunci severe: lady Baela nu avea voie să iasă din castel. Când, chiar în noaptea următoare, a fost prinsă încercând să nesocotească ordinul, fata furioasă a fost închisă în camerele ei.

Deși de înțeles, hotărârea asta s-a dovedit mai târziu a fi nefericită. Dacă i s-ar fi îngăduit să zboare, lady Baela ar fi putut vedea barca pescarilor, care ocolea tocmai atunci insula. La bord se aflau un pescar bătrân, pe nume Tom Barbă încâlcită, fiul său, Tom Limbă împleticită și doi „veri" de pe Driftmark, rămași fără adăpost după distrugerea Orașului Mirodeniilor. Tom cel tânăr, a cărui pricepere la golirea stacanelor de bere nu era egalată decât de nepriceperea lui la pescuit, își petrecuse o grămadă de timp cinstindu-i cu băutură pe năierii volanteni și ascultând tot ce povesteau despre dragonii pe care îi văzuseră luptându-se.

— Cenușii și aurii erau, străfulgerând în lumina soarelui, a spus un bărbat… iar acum, sfidând interdicția lui ser Robert, cei doi Tom erau hotărâți să-și ducă „verii" pe țărmul pietros unde zăcea dragonul ars și sfâșiat, ca să-i poată căuta ucigașul.

Între timp, pe țărmul apusean al Golfului Apa Neagră, vestea despre lupta și trădarea de la Tumbleton a ajuns la Debarcaderul Regelui. Se spune că regina-văduvă Alicent a râs când a aflat.

— Acum vor culege ce au semănat, a prezis.

Pe Tronul de Fier, regina Rhaenyra s-a albit la față, părând în pragul leșinului, și a poruncit să se zăvorască porțile orașului; din clipa aceea, nimănui nu i s-a mai îngăduit să intre în Debarcaderul Regelui sau să-l părăsească.

— Niciun trădător n-o să se strecoare în orașul meu ca să le deschidă rebelilor porțile, a spus ea sus și tare.

Oastea lordului Ormund ar fî putut ajunge în fața zidurilor peste o zi sau două. Purtați de dragoni, trădătorii ar fi putut sosi mai devreme.

Asta l-a aţâţat pe prințul Joffrey:

— N-au decât să vină, a zis, cu aroganța tinereții, dornic să-și răzbune frații. O să-i înfrunt cu Tyraxes.

Vorbele lui i-au neliniștit mama.

— N-o să înfrunți pe nimeni, a hotărât ea. Ești prea tânăr ca să lupți.

Totuși i-a îngăduit băiatului să rămână în sala unde consiliul negru încerca să-și dea seama cum i-ar fi putut face cel mai bine față dușmanului care se apropia.

În Debarcaderul Regelui rămăseseră șase dragoni, dar numai unul se afla în Fortăreața Roșie: Syrax, femela-dragon a reginei. Scoseseră caii dintr-un grajd din curtea exterioară și o adăpostiseră acolo. O legaseră de pământ cu lanțuri grele. Deși destul de lungi ca să poată ieși în curte, o împiedicau să-și ia zborul fără călăreț. Iar ea se obișnuise de mult cu lanțurile; mult prea bine hrănită, nu mai vânase de ani.

Ceilalți erau în Groapa Dragonului. Sub uriașa sa cupolă, în osatura dealului lui Rhaenys fuseseră săpate, în cerc, patruzeci de grote imense. Toate aceste peșteri făcute de mâna omului aveau uși groase din fier la ambele capete; cele din interior se deschideau către nisipul din groapă, iar cele din exterior erau pe coasta dealului. Caraxes, Vermithor, Silverwing și Sheepstealer își avuseseră bârlogul acolo înainte de a pleca la luptă. Înăuntru mai rămăseseră cinci: Tyraxes, dragonul prințului Joffrey, pal-cenușiul Seasmoke al lui Addam Velaryon, tinerii dragoni Morghul și Shrykes, unul al prințesei Jaehaera (fugită) și cealaltă a prințului Jaehaerys (mort)… și Dreamfyre, femela îndrăgită de regina Helaena. Era multă vreme obiceiul ca în groapă să locuiască și cel puțin un călăreț de dragoni, care să se poată înălța imediat, dacă era nevoie să fie apărat orașul. Fiindcă regina Rhaenyra prefera să-și țină fiii alături, asta rămăsese în seama lui Addam Velaryon.

Dar în consiliul negru se ridicau acum voci care puneau la îndoială loialitatea lui ser Addam. Semințele de dragon Ulf cel Alb și Hugh Ciocanul trecuseră de partea dușmanului… mai erau oare și alți trădători din mijlocul lor? Cum stăteau lucrurile cu Addam din Hull și cu tânăra Nettles, și ei tot bastarzi? Li se putea acorda încredere?

Lordul Bartimos Celtigar credea că nu.

— Bastarzii sunt trădători din fire, a spus. Au trădarea în sânge. Pentru ei e ceva tot atât de simplu ca loialitatea pentru copiii legitimi.

A îndemnat-o pe Înălțimea Sa să-i aresteze pe cei doi imediat, înainte de a se alătura și ei dușmanilor, cu tot cu dragoni. De aceeași

părere au fost și alții, printre care ser Luthor Largent, Comandantul Gărzii Orașului, și ser Lorent Marbrand, lordul Comandant al Gărzii Reginei. Chiar și cei doi cavaleri din Portul Alb, înfricoșătorul ser Medrick Manderly și fratele său, inteligentul și trupeșul ser Torrhen, au atras-o pe regină pe panta neîncrederii.

— Mai bine să nu riscăm, a zis ser Torrhen. Dacă dușmanul capătă încă doi dragoni, suntem pierduți.

Numai lordul Corlys și Marele Maester Gerardys au vorbit în apărarea Semințelor de dragon. Marele Maester a spus că nu aveau nicio dovadă a lipsei de loialitate a celor doi; când mergi pe calea înțelepciunii, cauți dovezi înainte de a învinui. Lordul Corlys a mers încă și mai departe, spunând sus și tare că ser Addam și fratele lui, Alyn, erau „Velaryoni adevărați", demni să moștenească Driftmarkul. Cât despre fată, o fi fost jegoasă și urâtă, dar se luptase cu vitejie în Bătălia din Defileu.

— Așa cum au luptat și cei doi trădători, a ripostat lordul Celtigar.

Protestele pătimașe ale Mâinii au fost zadarnice, ca și avertizările calme ale Marelui Maester. Reginei i se treziseră bănuieli. „Înălțimea Sa fusese trădată atât de des și de atât de mulți, încât era gata să creadă tot ce e mai rău despre oricine", scrie septonul Eustace. „Trădarea n-o mai putea surprinde. Ajunsese chiar să se aștepte să fie trădată, chiar și de cei pe care îi iubea cel mai mult."

E posibil să fi fost așa. Dar regina n-a trecut imediat la fapte, ci a trimis după Mysaria, târfa și dansatoarea care îi era maestră a șoptitorilor întru totul, dar nu și cu numele. Cu pielea ei albă ca laptele, lady Mizeria s-a înfățișat în mijlocul consiliului într-o robă din catifea neagră, cu dungi din mătase roșie ca sângele și cu glugă, și a rămas cu fruntea plecată cu umilință în vreme ce regina a întrebat-o dacă ea crede că ser Addam și Nettles plănuiesc să-i trădeze. Pe urmă, Viermele Alb și-a ridicat privirea și a răspuns cu glas suav:

— Fata te-a trădat deja, regina mea. Chiar acum își împarte patul cu soțul tău și cât de curând îi va purta bastardul în pântec.

Regina Rhaenyra a ajuns brusc în culmea furiei, scrie septonul Eustace. Cu voce rece ca gheața, i-a poruncit lui ser Luthor Largent să se ducă în Groapa Dragonului cu douăzeci de Mantii Aurii și să-l aresteze pe ser Addam Velaryon.

— Puneți-i întrebări cu asprime și vom afla, mai presus de orice îndoială, dacă e sincer sau nu.

Cât despre tânăra Nettles:

— E o femeie de rând, care duhnește a vrăjitorie, a spus regina. Altminteri prințul meu nu și-ar fi luat niciodată în pat o creatură atât de neînsemnată. E de-ajuns să te uiți la ea ca să știi că n-are pic de sânge de dragon în vene. A legat dragonul de ea cu vrăji, așa cum a făcut și cu bărbatul meu.

Pe prințul Daemon nu se puteau bizui atâta vreme cât era în mrejele fetei, a continuat Înălțimea Sa. De aceea, a cerut să fie imediat trimisă o poruncă la Iazul Fecioarelor, dar numai pentru ochii lordului Mooton.

— S-o invite la masa sau în patul lui și apoi să-i ia capul. Numai așa o să fie eliberat prințul meu.

Și astfel, o trădare a dus la alte trădări și apoi la pierzania reginei. În timp ce ser Luthor Largent și mantiile lui aurii se îndreptau în șeile cailor spre Dealul lui Rhaenys, ca să ducă la îndeplinire porunca reginei, porțile Gropii Dragonului s-au deschis brusc și Seasmoke a întins aripile lui de un cenușiu-deschis și și-a luat zborul, scoțând fum pe nări. Ser Addam Velaryon fusese prevenit la timp și izbutise să scape. Înciudat și furios, ser Luthor s-a întors imediat în Fortăreața Roșie, a dat buzna în Turnul Mâinii și l-a înșfăcat pe lordul Corlys, acuzându-l de trădare. Bătrânul Șarpe al Mărilor nici măcar nu s-a obosit să nege. Legat și bătut, dar fără să fi scos vreo vorbă, a fost dus în temniță și azvârlit într-o celulă întunecată, ca să-și aștepte judecata și osânda.

Bănuielile reginei au căzut și asupra Marelui Maester Gerardys pentru că, aidoma Șarpelui Mărilor, și el luase apărarea Semințelor de dragon.

Gerardys a negat că ar fi avut vreun amestec în trădarea lordului Corlys. Știind că o slujise îndelung și cu credință, Rhaenyra nu l-a aruncat în temniță, dar l-a scos din consiliul ei și l-a trimis chiar atunci înapoi, la Piatra Dragonului.

— Nu cred că ai fi în stare să mă minți în față, i-a spus lui Gerardys, dar nu pot păstra în jurul meu oameni în care nu mă încred întru totul, iar când mă uit acum la tine nu-mi pot aduce aminte decât cum mi-ai înșirat verzi și uscate despre fata aia, Nettles.

În tot acest timp, în oraș se răspândeau povești despre masacrul de la Tumbleton… și, odată cu ele, groaza. O să urmeze Debarcaderul Regelui, își spuneau oamenii unul altuia. Dragonii se vor lupta cu dragoni și, de data asta, orașul o să ardă cu siguranță. De frica dușmanului care se apropia, sute de oameni au încercat să fugă, dar mantiile aurii i-au oprit la porți. Captivi între zidurile orașului și temându-se c-o să înceapă curând furtuna de foc, unii și-au căutat adăpost în pivnițe adânci, în vreme ce alții s-au cufundat în rugăciuni, iar alții s-au lăsat în voia băuturii și a desfătărilor ascunse între coapsele unei femei. La căderea nopții, toate tavernele, lupanarele și septele din Debarcaderul Regelui erau pline ochi de bărbați și femei; căutau acolo alinare sau scăpare și își spuneau unii altora povești de groază.

În acel ceas întunecat, a apărut în Piața Cârpaciului un anumit frate rătăcitor, un bărbat ca o sperietoare, desculț, în cămașă din pânză de

sac și pantaloni până la genunchi, dintr-o țesătură la fel de aspră și tot atât de jegoși, nespălat, duhnind a cocină și cu un castron de cerșetor atârnat de gât cu un șnur de piele. Fusese hoț, fiindcă în locul mâinii drepte avea un ciot înfășurat în piele zdrențuită. Marele Maester Munkun sugerează că e posibil să fi fost un Frate Sărac; deși ordinul fusese de mult scos în afara legii, drumurile din cele Șapte Regate încă erau bântuite de Stele rătăcitoare. Nu putem ști de unde venea. În cronici nu i-a rămas nici măcar numele. Cei care l-au auzit predicând, dintre care unii aveau să povestească mai târziu despre ticăloșia lui, îi spuneau doar Păstorul. Ciupercă îl numește „Păstorul Mort“, fiindcă pretinde că era tot atât de palid și de urât mirositor ca un cadavru abia scos din mormânt.

Indiferent cine și ce o fi fost, acel Păstor ciung a trezit un spirit al răului, invocând osândirea și nimicirea reginei Rhaenyra în auzul tuturor celor adunați să-l asculte. Pe atât de neobosit pe cât de neînfricat, a predicat toată noaptea și o bună parte a zilei următoare, cu vocea furioasă răsunandu-i în piața Cârpaciului.

Dragonii erau creaturi împotriva firii, a declarat Păstorul, demoni chemați din gropile celor șapte iaduri de necruțătoarea magie neagră din Valyria, „haznaua scârboasă unde fratele se împreunează cu sora și mama cu fiul, unde bărbații călăresc în luptă demoni și unde femeile își desfac picioarele pentru câini.” Targaryenii scăpaseră de urgie fugind dincolo de mare, la Piatra Dragonului, dar „zeilor nu le poți juca feste“, și acum urma o a doua urgie.

— Falsul rege și regina curvă trebuie distruși, cu toate lucrările lor, și abia atunci creaturile lor demonice vor pieri de pe fața pământului! a tunat Păstorul.

Și toți cei care le stăteau alături aveau să piară. Numai curățând Debarcaderul Regelui de dragoni și de stăpânii lor putea Westerosul spera să scape de soarta Valyriei. Mulțimea din jurul lui era tot mai numeroasă pe timp ce trecea. O duzină de oameni care-l ascultau au devenit douăzeci, apoi o sută, iar la ivirea zorilor în piață se înghesuiau cu miile, împingându-se și îmbrâncindu-se în vreme ce-și încordau auzul ca să nu scape niciun cuvânt. Mulți aveau torțe, așa că, la căderea nopții, păstorul stătea în centrul unui cerc de foc. Mulțimea se descotorosea cu sălbăticie de toți cei care încercau să-l facă să tacă. Chiar și mantiile aurii au fost puse pe fugă când au venit, în număr de patruzeci, încercând să golească piața cu ascuțișul sulițelor.

În Tumbleton, șaizeci de leghe către sud, domnea un alt fel de haos. Pe când locuitorii din Debarcaderul Regelui tremurau de spaimă, dușmanii de care se temeau nu făcuseră nici măcar un pas pe drumul către oraș, pentru că susținătorii regelui Aegon s-au pomenit fără conducători, împărțiți în tabere, măcinați de conflicte și de îndoieli. Ormund Hightower zăcea mort, alături de vărul său, ser Bryndon, cel

mai de seamă cavaler din Orașul Vechi. Fiii săi rămăseseră la Hightower, la o mie de leghe depărtare, și, pe deasupra, erau mult prea tineri și lipsiți de experiență. Și, cu toate că lordul Ormund îl numise pe Daeron Targaryen „cel Cutezător” și îi lăudase curajul în luptă, prințul rămânea doar un băiat. Crescut în umbra fraților săi mai mari, mezinul reginei Alicent era obișnuit mai degrabă să se supună ordinelor, nu să le dea. Cel mai vârstnic Hightower rămas în viață și aflat la fața locului era ser Hobert, alt văr al lordului Ormund, care condusese convoiul cu provizii. „Pe cât de gras, pe atât de lent în mișcări”, Hobert Hightower trăise șaizeci de ani fără să se facă remarcat într-un fel sau altul, iar acum se presupunea că va deveni comandantul întregii oști, căci gradul său de rudenie cu regina Alicent îi dădea acest drept.

Lordul Unwin Peake, ser Jon Roxton cel Neînfricat și lordul Owain Bourney au încercat de asemenea să preia comanda. Lordul Peake se putea lăuda cu descendența dintr-un lung șir de războinici cu mare faimă și avea sub flamurile sale o sută de cavaleri și nouă sute de oșteni. Lui Jon Roxton i se știa de frică atât fiindcă era mai tot timpul negru de furie, cât și datorită săbiei sale negre, din oțel valyrian, numită Făcătoarea de Orfani. Lordul Owain Trădătorul susținea cu tărie că numai mulțumită vicleniei sale căzuse Tumbletonul și numai el putea cuceri Debarcaderul Regelui. Nici- unul dintre cei trei nu era destul de puternic și de respectat ca să țină în frâu setea de sânge si lăcomia oștenilor de rând. În timp ce se certau pentru întâietate și pradă, oamenii lor se alăturau nestânjeniți orgiei de jafuri, siluiri și distrugeri.

Ororile din acele zile nu pot fi puse la îndoială. De când există cele Șapte Regate, rareori a mai ajuns vreo așezare omenească ținta unui jaf atât de îndelungat sau barbar sau turbat, cum s-a întâmplat cu Tumbletonul după Trădări. Fără un lord autoritar care să-i strunească, până și cei mai cumsecade oameni pot deveni fiare. Așa a fost acolo. Bande de oșteni beți au cutreierat străzile, jefuind toate prăvăliile și toate casele și măcelărind orice bărbat care încerca să-i oprească. Toate femeile le stârneau poftele trupești, chiar și babele și fetițele. Bogații au fost torturați până la moarte ca să spună unde își ascund aurul și nestematele. Pruncii au fost smulși din brațele mamelor și înfipți în sulițe. Pioasele septe au fost fugărite goale pe străzi și siluite nu doar de un singur bărbat, ci de o sută; și Surorile Tăcute au fost astfel batjocorite. Nici măcar morții n-au fost cruțați. În loc să fie îngropați după cuviință, au fost lăsați să putrezească, să fie hrană pentru corbi și câini sălbatici.

Atât septonul Eustace, cât și Marele Maester Munkun susțin că prințul Daeron a fost îngrețoșat de toate cele văzute și i-a poruncit lui ser Hobert Hightower să le pună capăt, dar strădaniile acestuia s-au

dovedit la fel de inutile pe cât de incapabil era el însuși. Stă în firea oamenilor de rând să urmeze pilda celor care îi conduc și toți cei care doreau să ia locul lordului Ormund s-au lăsat stăpâniți de lăcomie, sete de sânge și orgoliu. Neînfricatul Jon Roxton s-a îndrăgostit de frumoasa lady Sharis Footly, soția lordului de Tumbleton, și a cerut-o ca „pradă de război". Când bărbatul ei a protestat, ser Jon l-a tăiat aproape în două cu Făcătoarea de Orfani.

— Poate face și văduve, a spus, rupând rochia înlăcrimatei lady Sharis.

Numai două zile mai târziu, lordul Peake și lordul Boumey s-au certat cu sălbăticie în timpul unui consiliu de război, până când primul și-a scos pumnalul și l-a înfipt adânc în ochiul celui de-al doilea.

— Cine-și schimbă mantia o dată și-o schimbă mereu, a exclamat, sub privirile prințului Daeron și ale lui ser Hobert, încremeniți de groază.

Totuși, cele mai cumplite samavolnicii au fost săvârșite de cei Doi Trădători, bastarzii călăreți de dragoni Hugh Ciocanul și Ulf cel Alb. Ser Ulf s-a lăsat în voia băuturii, „cufundându-se în vin și în plăcerile cărnii".

Ciupercă spune că viola cate trei fecioare în fiecare noapte. Cu cele care nu izbuteau să-l mulțumească își hrănea dragonul. Rangul de cavaler primit de la regina Rhaenyra nu-i era de ajuns. Nu l-a săturat nici titlul de lord de Podul Amar, oferit de prințul Daemon. Tânjea după un trofeu de mai mare însemnătate: dorea nici mai mult, nici mai puțin decât castelul Highgarden, căci, susținea el, nobilii din Casa Tyrell nu luaseră parte la Dansul Dragonilor, drept care se cuvenea să fie osândiți pentru trădare.

Ambițiile lui ser Ulf păreau modeste pe lângă ale confratelui său schimbător de mantie, Hugh Ciocanul. Fiu de fierar, Ciocanul era un bărbat uriaș, cu mâini atât de puternice, încât se zvonea că poate răsuci drugi de fier. Deși arta războiului îi era străină, statura și forța lui îl făceau un dușman de temut. Arma lui preferată era ciocanul de luptă, ucidea cu lovituri zdrobitoare. Zbura cu Vermithor, cel călărit odinioară chiar de Regele cel Bătrân; dintre toți dragonii din Westeros, numai Vhagar îl întrecea ca vârstă și mărime.

Din toate aceste motive, lordul Ciocan (cum se autointitula acum) a ajuns să viseze coroane.

— De ce să te mulțumești să fii lord, când poți fi rege? întreba, privind oamenii care începuseră să i se adune în jur.

Iar în tabără se vorbea despre o prorocire din vechime, care spunea: „Când va cădea ciocanul asupra dragonului, se va ridica un nou rege și nimic nu-i va sta în cale." De la cine au pornit aceste cuvinte rămâne un mister (nu de la Ciocan, care nu știa nici să

citească, nici să scrie), dar, după numai câteva zile, în Tumbleton nu mai rămăsese nimeni care să nu le fi auzit.

Niciunul dintre cei Doi Trădători nu părea dornic să-l ajute pe prințul Daeron să atace Debarcaderul Regelui. Aveau o armie numeroasă, plus trei dragoni, dar și regina avea tot trei (după cum știau prea bine) și urma să aibă cinci după întoarcerea prințului Daemon și a lui Nettles. Lordul Peake voia să amâne plecarea până ce își putea aduce lordul Baratheon oastea de la Capătul Furtunii, ca să li se alăture, în vreme ce ser Hobert dorea să se întoarcă în Reach, pentru completarea proviziilor, care se împuținau cu iuțeală. Nimănui nu părea să-i pese că oastea se împuțina de la o zi la alta, ca rouă dimineții sub razele soarelui. Tot mai mulți oșteni furau tot ce puteau să care și dezertau ca să-și vadă de casele și de recoltele lor.

La multe leghe distanță spre nord, într-un castel care domina Golful Crabilor, un alt lord se simțea cu o sabie deasupra capului. De la Debarcaderul Regelui venise un corb cu mesajul reginei pentru Manfiyd Mooton, lord de lazul Fecioarelor: trebuia să-i trimită capul bastardei Nettles care fusese judecată în lipsă și găsită vinovată de înaltă trădare.

„Soțul meu, prințul Daemon din Casa Targaryen, să nu sufere nici cea mai mică vătămare", poruncea regina. „Trimiteți-l la mine după săvârșirea faptei, căci avem grabnică nevoie de el."

Maesterul Norren, păstrătorul *Cronicilor Iazului Fecioarelor,* povestește că, după ce a citit mesajul reginei, lordul Mooton a fost într-atât de zguduit, încât i-a pierit vocea. Nu și-a recăpătat-o decât după ce a băut trei cupe cu vin. Pe urmă a trimis după căpitanul gărzii, după fratele său și după cel mai bun luptător al său, ser Florian Greysteel. I-a poruncit și maesterului să rămână. După ce s-au adunat cu toții, le-a citit scrisoarea și le-a cerut sfatul.

— E ușor de făcut, a spus comandantul gărzii. Prințul doarme lângă ea, dar a îmbătrânit. Trei oameni ar trebui să fie de-ajuns ca să-l înfrângă dacă încearcă să se amestece, dar o să iau șase, ca să fiu sigur. Lordul meu vrea să se facă la noapte?

— Și dacă iei șase, și dacă iei șaizeci, el tot Daemon Targaryen rămâne, a obiectat fratele lordului Mooton. Mai înțelept ar fi să-i punem prafuri de somn în vinul pe care-l bea seara. Și să se trezească doar după ce fata e moartă.

— E doar o copilă, oricât de mârșavă i-a fost trădarea, a spus ser Florian, un cavaler vârstnic, cărunt și sever. Regele cel Bătrân nu i-ar fi cerut una ca asta unui om de onoare.

— Vremurile sunt mârșave, a ripostat lordul Mooton, și regina asta mi-a dat o însărcinare mârșavă. Fata e oaspete sub acoperișul meu. Dacă fac ce mi se cere, Iazul Fecioarelor va fi blestemat pe vecie. Dacă refuz, voi fi arestat și nimicit.

— S-ar putea să fim nimiciți indiferent ce hotărâre vom lua, a răspuns fratele lui. Prințul e mai mult decât îndrăgostit de copila asta negricioasă și își ține dragonul aproape. Un lord înțelept i-ar ucide pe amândoi, ca nu cumva prințul mânios să dea foc Iazului Fecioarelor.

— Regina ne-a interzis să-i facem vreun rău, le-a amintit lordul Mooton, iar, dacă ucidem doi oaspeți în patul lor, mârșăvia e de două ori mai mare. Voi fi de două ori blestemat. Ce bine ar fi fost dacă n-aș fi citit scrisoarea! a adăugat, oftând din greu.

— Poate că nici n-ai citit-o, a spus, sec, maesterul Norren.

Cronicile Iazului Fecioarelor nu ne spun ce-au mai vorbit pe urmă. Tot ce știm e că maesterul, un tânăr de douăzeci și doi de ani, i-a găsit în acea seară pe prințul Daemon și pe tânăra Nettles când se aflau la cină. Și le-a arătat scrisoarea reginei.

„Obosiți după o zi de zbor zadarnic, când am intrat, împărțeau o cină amplă, carne fiartă, de vită, și sfeclă, și vorbeau încet între ei, nu pot spune despre ce. Prințul m-a salutat curtenitor, dar, pe măsură ce citea, am văzut bucuria pierindu-i din ochi și tristețea pogorând asupra lui ca o povară prea grea. Când fata l-a întrebat ce e în scrisoare, a răspuns:

— Cuvintele unei regine, lucrarea unei curve.

Apoi și-a tras sabia din teacă și a întrebat dacă oamenii lordului Mooton așteaptă afară, gata să-i aresteze.

— Sunt singur, am zis, apoi, jurând strâmb, am pretins că nici lordul, nici nimeni altcineva din Iazul Fecioarelor nu au citit cuvintele de pe pergament.

— Iartă-mă, prințul meu, am adăugat. Mi-am încălcat jurămintele de maester.

Prințul Daemon și-a pus sabia în teacă.

— Ești un maester prost, dar un om bun, a spus.

Apoi mi-a poruncit să-i las singuri și să nu-i suflu nicio vorbă despre mesaj nici lordului, nici altcuiva, până mâine-dimineață.”

Cronica nu ne spune cum și-au petrecut prințul Daemon și bastarda ultima noapte sub acoperișul lordului Mooton, dar, imediat ce s-au ivit zorii, au apărut împreună în curte și prințul Daemon a ajutat-o pentru o ultimă oară pe Nettles să pună șaua pe Sheepstealer. Ea obișnuia să-și hrănească dragonul în fiecare zi înainte de a pomi în zbor; dragonii li se supun mai lesne călăreților când sunt sătui. În dimineața aceea i-a dat să mănânce un berbec negru, cel mai mare din tot Iazul Fecioarelor, căruia i-a tăiat beregata ea însăși. Hainele ei de piele pentru călărie erau pătate cu sânge când s-a urcat în spinarea dragonului, a scris maesterul Norren, iar „obrajii îi erau pătați de lacrimi”. Bărbatul și fata n-au rostit niciun cuvânt de rămas-bun, dar, când Sheepstealer și-a fluturat aripile cafenii și s-a înălțat către lumina zorilor, Caraxes și-a ridicat capul și a scos un urlet atât de puternic,

încât au zăngănit toate geamurile Turnului lui Jonquil. Sus, deasupra orașului, Nettles și-a întors dragonul înspre Golful Crabilor și a dispărut în ceața dimineții, pentru a nu mai fi văzută niciodată, nici la Curte și nici în vreun castel.

Daemon Targaryen a reintrat în castel doar ca să ia micul dejun cu lordul Mooton.

— E ultima oară când ne mai vedem, a spus prințul. Îți mulțumesc pentru ospitalitate. Dă de veste pe toate pământurile tale că am plecat la Harrenhal. Iar dacă nepotul meu, Aemond, cutează să mă-nfrunte, mă va găsi acolo, singur.

Așa a părăsit prințul Daemon Iazul Fecioarelor pentru ultima oară. După plecarea lui, maesterul Norren s-a dus la lordul său.

— Scoate-mi colanul de la gât și leagă-mi mâinile cu el, i-a cerut. Trebuie să mă predai reginei. Când am prevenit-o pe trădătoare și am ajutat-o să scape, am devenit și eu trădător.

Lordul Mooton nici n-a vrut să audă.

— Păstrează-ți colanul, a zis. Aici toți suntem trădători.

Și, în noaptea aceea, flamurile cu mai multe blazoane ale reginei Rhaenyra au fost date jos de deasupra porților Iazului Fecioarelor pentru a fi înălțate în locul lor cele cu dragoni aurii ale regelui Aegon al Il-lea.

Nicio flamură nu flutura deasupra turnurilor înnegrite și fortărețelor în ruine din Harrenhal când prințul Daemon a coborât din văzduh ca să-l ia în stăpânire. Câțiva vagabonzi se aciuiaseră în beciurile și subteranele lui, dar fâlfâitul aripilor lui Caraxes i-a pus pe fugă. După ce a plecat și ultimul, Daemon Targaryen a cutreierat prin interioarele cavernoase ale castelului lui Harren, însoțit doar de dragonul său. La fiecare apus de soare, făcea câte o crestătură în scoarța copacului inimii din pădurea zeilor, ca să însemne trecerea unei alte zile. Încă mai pot fi văzute treisprezece tăieturi în lemnul acelui copac; răni vechi, adânci și întunecate, dar lorzii care au stăpânit Harrenhalul de la Daemon încoace spun că din ele curge sânge proaspăt în fiecare primăvară.

În cea de-a paisprezecea zi de când stătea de veghe prințul, o umbră s-a plimbat pe deasupra castelului, mai neagră decât orice nor în trecere. Toate păsările din pădurea zeilor au zburat înspăimântate și un vânt fierbinte a biciuit frunzele căzute prin curte. Vhagar apăruse în sfârșit, purtându-l pe prințul cel chior, Aemond Targaryen, înveșmântat într-o armură neagră ca noaptea, încrustată cu aur.

N-a venit singur. Alys Rivers zbura cu el, cu părul lung și negru fluturându-i în urmă și cu un copil în pântecele rotunjit. Prințul Aemond s-a rotit de două ori pe deasupra turnurilor Harrenhalului, apoi a coborât cu Vhagar în curtea exterioară, la vreo sută de metri distanță de Caraxes. Dragonii s-au uitat urât unul la altul, iar Caraxes

și-a întins aripile și a șuierat, cu flăcări dansându-i printre colți.

Prințul și-a ajutat femeia să coboare de pe Vhagar, apoi s-a întors spre unchiul său.

— Am auzit că ne-ai căutat, unchiule.

— Numai pe tine, i-a răspuns Daemon. Cine ți-a spus unde mă găsești?

— Doamna mea, l-a lămurit Aemond. Te-a văzut într-un nor de furtună, în apa unui iaz de munte în amurg, în focul la care ne pregătim cina. Alys a mea vede multe și de toate. Ai făcut o prostie venind singur.

— Dacă n-aș fi fost singur, n-ai fi venit tu, a ripostat Daemon.

— Dar iată-te singur. Și iată-mă aici. Ai trăit prea mult, unchiule.

— Cu asta suntem de acord, a zis Daemon.

Pe urmă prințul vârstnic i-a cerut lui Caraxes să-și plece grumazul și s-a urcat în spinarea lui cu mișcări țepene. Prințul cel tânăr și-a sărutat iubita, a sărit sprinten pe Vhagar și a avut grijă să-și prindă de centură cele patru lanțuri scurte ale șeii. Daemon și-a lăsat lanțurile să atârne. Caraxes a șuierat din nou, umplând aerul cu flăcări, iar Vhagar i-a răspuns cu un urlet. Cei doi dragoni s-au avântat în văzduh ca unul.

Prințul Daemon l-a înălțat pe Caraxes cu iuțeală, șfichiuindu-l cu un bici cu vârful de oțel, până au dispărut amândoi într-un pâlc de nori. Mai bătrână și mult mai mare, Vhagar era și mai lentă în mișcări, îngreunată de propria sa masivitate, așa că a urcat mai încet în văzduh, rotindu-se în cercuri din ce în ce mai largi, care i-au adus pe ea și pe călărețul ei deasupra apelor Ochiului Zeilor. Ora era târzie, soarele coborâse spre asfințit, iar apele calme ale lacului sclipeau ca o coală de aramă veche. Vhagar s-a înălțat tot mai sus, căutându-l pe Caraxes, în vreme ce Alys Rivers îl urmărea cu privirea de pe acoperișul Turnului Rugul Regelui.

Atacul a venit pe neașteptate, ca trăsnetul. Cu un zbieret ascuțit, auzit până la mai bine de patru leghe distanță, Caraxes, învăluit în lumina orbitoare a soarelui la apus, s-a năpustit din partea lipsită de ochi a prințului Aemond. Balaurul de sânge s-a izbit cu o forță înfiorătoare de mai bătrâna Vhagar. Urletele lor au stârnit ecouri de o parte și de alta a Ochiului Zeilor când s-au încleștat în luptă și au început să se sfâșie, uriașe siluete negre profilate pe cerul roșu ca sângele. Atât de strălucitoare le erau flăcările, că pescarii de pe lac s-au temut că ard înșiși norii. Fălcile lui Caraxes s-au închis în jurul grumazului lui Vhagar și colții negri i s-au implântat adânc în carnea femelei dragon. În timp ce Vhagar i-a sfârtecat burta cu ghearele și i-a smuls cu colții o aripă, Caraxes a mușcat-o și mai adânc, mărindu-i rana, iar lacul a prins să se apropie de ei cu o viteză cumplit de mare.

Povestea spune că în acea clipă prințul Daemon Targaryen și-a

trecut un picior peste șa și a sărit de pe un dragon pe celălalt. O avea în mână pe Sora cea întunecată, sabia reginei Visenya. Când Aemond-cel-Chior s-a uitat în sus îngrozit, încercând disperat să desfacă lanțurile care îl țineau legat de șa, Daemon i-a smuls coiful de pe cap și i-a implântat sabia în ochiul fără vedere cu atâta forță, încât vârful i-a ieșit prin ceafă. O jumătate de bătaie de inimă mai târziu, dragonii s-au izbit dc oglinda lacului, azvârlind un jet de apă despre care s-a spus că a egalat în înălțime Turnul Rugul Regelui.

Niciun om și niciun dragon nu ar fi putut supraviețui după o asemenea prăbușire, au zis pescarii care au văzut totul. Și nici nu au supraviețuit. Cu mațele ieșite în afară, cu o aripă smulsă și cu apele lacului fumegând în jurul lui, doar Balaurul de sânge Caraxes a găsit destulă putere ca să se târască pe mal, dar și-a dat ultima suflare sub zidurile Harrenhalului. Trupul lui Vhagar a ajuns pe fundul lacului și sângele fierbinte izvorât din rana căscată a făcut apa să clocotească deasupra ultimului ei loc de odihnă. Când a fost găsită, câțiva ani mai târziu, după ce s-a terminat Dansul Dragonilor, scheletul în armură al prințului Aemond era tot prins cu lanțuri de șa, cu Sora întunecată înfiptă până la mâner într-un găvan gol al craniului.

Nimeni nu se îndoiește că și prințul Daemon a murit acolo. Rămășițele lui nu au fost găsite niciodată, dar în lac au apărut niște curenți ciudați și un soi de pești mai flămânzi. Menestrelii ne spun că, de fapt, vârstnicul prinț a supraviețuit căderii și a reușit să dea de urma tinerei Nettles, pentru a-și petrece restul vieții alături de ea. Astfel de povești dau farmec cântecelor, dar sunt departe de adevăr. Nici măcar Ciupercă nu le crede, și nu le credem nici noi.

Dragonii au dansat și au murit deasupra Ochiului Zeilor în a douăzeci și doua zi din luna a cincea a anului 130 D.C. Daemon Targaryen avea patruzeci și nouă de ani. Prințul Aemond nu împlinise decât douăzeci. Vhagar, cea mai masivă dintre dragonii Casei Targaryen după moartea lui Balerion Spaima Neagră, număra o sută optzeci și unu de ani trăiți pe pământ. Așa s-a stins ultima creatură din zilele lui Aegon Cuceritorul, la ceasul când întunericul înghițea blestematul Domeniu al lui Harren cel Negru. Însă încleștarea celor doi dragoni a avut atât de puțini martori, încât a trecut destulă vreme până ce s-a răspândit pretutindeni povestea ultimei lupte purtate de prințul Daemon.

Moartea dragonilor Rhaenyra detronată

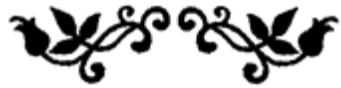

La Debarcaderul Regelui, regina Rhaenyra se simțea tot mai singură după fiecare nouă trădare. Addam Velaryon, presupusul schimbă-mantie, fugise înainte de a i se putea pune vreo întrebare. Fuga lui îi dovedește vinovăția, a murmurat Viermele Alb. Lordul Celtigar a fost de aceeași părere și a propus un nou bir. Unul de pedeapsă, pus pe fiecare copil născut în afara căsătoriei. Astfel nu numai că s-ar fi umplut sipetele Coroanei, ci și Ținutul ar fi putut scăpa de mii de bastarzi.

Însă Înălțimea Sa avea griji mult mai apăsătoare decât vistieria. Poruncind arestarea lui Addam Velaryon, regina nu pierduse doar un dragon și un călăreț de dragoni, își pierduse și Mâna… iar mai mult de jumătate din oastea care venise pe mare de la Piatra Dragonului ca s-o așeze pe Tronul de Fier era alcătuită din oameni loiali Casei Velaryon. Când s-a aflat că lordul Corlys zace într-o temniță sub Fortăreața Roșie, aceștia au început s-o părăsească pe regină cu sutele. Unii au reușit să ajungă în Piața Cârpaciului și s-au alăturat gloatei adunate în jurul Păstorului, pe când alții s-au strecurat pe porțile dosnice ale orașului sau au sărit peste ziduri, hotărâți să se întoarcă la Driftmark. Iar cei rămași nu mai erau demni de încredere. Asta s-a dovedit când doi dintre vasalii Șarpelui Mărilor, ser Denys Woodright și ser Thoron True, au pătruns în temniță, vrând să-l elibereze. I-a trădat o târfă cu care se culcase ser Thoron – de la ea a aflat lady Mizeria – și cavalerii care se doreau salvatori au fost prinși și spânzurați.

Cei doi au murit în zori, dând din picioare și zvârcolindu-se, atârnați de zidurile Fortăreței Roșii, în vreme ce lanțurile li se strângeau în jurul gâturilor. În aceeași zi, la puțină vreme după asfințitul soarelui, la Curtea Rhaenyrei s-a întâmplat din nou ceva groaznic. Helaena Targaryen, sora, soția și regina lui Aegon al II-lea și mama copiilor săi, s-a aruncat de la fereastra ei din Cetățuia lui Maegor și a murit străpunsă de țepele din fier din șanțul fără apă din jur. Nu avea decât douăzeci și unu de ani.

După o jumătate de an de captivitate, de ce a ales regina Helaena tocmai acea noapte ca să-și pună capăt vieții? Ciupercă susține că rămăsese grea după zilele și nopțile în care fusese vândută ca o târfă oarecare, dar explicația e tot atât de credibilă ca povestea lui despre Lupanarul cu Regine, care nu convinge pe nimeni. Marele Maester

Munkun presupune că groaza care a cuprins-o când i-a văzut pe ser Thoron și pe ser Denys murind a împins-o către o asemenea faptă, dar tânăra regină nu i-ar fi putut cunoaște pe cei doi decât ca temniceri și nici măcar nu există vreo dovadă că ar fi fost de față la execuția lor. Septonul Eustace sugerează că lady Mizeria, Viermele Alb, a ales noaptea aceea ca să-i dea Helaenei vestea morții fiului ei Maelor, spunându-i și de ce sfârșit înfiorător avusese parte, deși e greu de înțeles ce motiv ar fi avut s-o facă, în afară de o pură răutate.

Maesterii se pot contrazice în privința adevărului acestor presupuneri… dar, în acea noapte fatidică, o poveste mai sinistră se răspândea pe străzile și aleile din Debarcaderul Regelui, prin hanuri, lupanare și taverne, ba chiar și prin septele sacre. Regina Helaena fusese ucisă, se spunea peste tot în șoaptă, așa cum se întâmplase mai înainte cu fiii ei. Prințul Daeron și dragonii lui aveau să sosească în curând la porțile orașului și odată cu ei avea să vină și sfârșitul domniei Rhaenyrei. Bătrâna regină nu voise ca mai tânăra ei soră vitregă să trăiască și să se bucure văzând-o detronată, așa că îl trimisese pe ser Luthor Largent s-o înșface pe Helaena cu mâinile lui mari și aspre și s-o azvârle pe fereastră în țepele de dedesubt.

Unii s-ar putea întreba de unde pornise acea calomnie veninoasă (pentru că e calomnie, aproape fără nicio îndoială). Marele Maester Munkun dă vina pe Păstor, pentru că mii de oameni l-au auzit condamnând atât crima, cât și pe regină. Dar el născocise minciuna sau era pur și simplu ecoul cuvintelor desprinse de pe alte buze? Ciupercă vrea să credem a doua versiune. O defăimare atât de infamă nu putea fi decât lucrarea lui Larys Strong, susține piticul, căci, așa cum avea să se afle curând, Picior-Strâmb nu părăsise nicidecum Debarcaderul Regelui, se mulțumise să se furișeze în umbră, unde continua să comploteze și să șoptească.

Moartea Helaenei ar fi putut fi o crimă? Poate… dar pare puțin probabil să se fi aflat regina Rhaenyra în spatele ei. Helaena Targaryen era o creatură distrusă, nu reprezenta o amenințare pentru Înălțimea Sa. Iar cronicile vremii nu vorbesc despre nicio dușmănie aparte între ele. Dacă Rhaenyra ar fi dorit să asasineze pe cineva, către țepe ar fi zburat cu siguranță regina Alicent. Mai mult decât atât, avem din belșug dovezi că, în momentul morții reginei Helaena, ser Luthor Largent, presupusul ei asasin, mânca, împreună cu trei sute dintre Mantiile lui Aurii, în cazarma de lângă Poarta Zeilor.

Cu toate acestea, zvonul despre „uciderea” reginei Helaena s-a aflat curând pe buzele a jumătate din locuitorii Debarcaderului Regelui. Iuțeala cu care i s-a dat crezare dovedește că orașul se întorsese cu desăvârșire împotriva cândva îndrăgitei sale regine. Pe Rhaenyra o urau. Pe Helaena o iubiseră. Norodul din oraș nu uitase nici cruzimea cu care-l omorâseră Sânge și Brânză pe prințul Jaehaerys, nici

cumplita moarte a prințului Maelor la Podul Amar. Din mila proniei cerești, sfârșitul reginei Helaena fusese rapid; o țeapă îi străpunsese gâtul și murise pe loc, fără să scoată vreun sunet. În clipa morții ei, în cealaltă parte a orașului, pe culmea Dealului lui Rhaenys, cu un urlet care a cutremurat Groapa Dragonului, Dreamfyre s-a înălțat brusc rupând două dintre lanțurile cu care era legată. Când a aflat de moartea fiicei sale, regina-văduvă Alicent și-a sfâșiat straiele și a aruncat un blestem cumplit asupra rivalei sale.

În noaptea aceea, în Debarcaderul Regelui a izbucnit o răzmeriță sângeroasă.

A început pe străzile înguste din Fundătura Puricilor, când sute de bărbați și femei au năvălit afară din cârciumi, găuri de șobolani și taverne, furioși, beți și speriați. De acolo s-au împrăștiat în tot orașul, urlând și cerând dreptate pentru prinții morți și pentru mama lor asasinată. Căruțele au fost răsturnate, prăvăliile au fost jefuite, casele au fost prădate și incendiate. Mantiile Aurii care au încercat să înăbușe revolta au fost atacate și bătute până la sânge. Nimeni nu a fost cruțat, fie el nobil sau om de rând. Lorzii au fost țința ploilor de gunoaie, cavalerii au fost doborâți de pe cai. Lady Daria Deddings l-a văzut pe fratele ei, Davos, înjunghiat în ochi când a încercat să o apere de trei grăjdari beți, hotărâți s-o siluiască. Năierii care nu se puteau întoarce pe corăbiile lor au atacat Poarta Fluviului și au purtat o bătălie înverșunată cu Garda Orașului. Ser Luthor Largent a avut nevoie de patru sute de sulițași ca să-i împrăștie. Dar poarta fusese deja pe jumătate făcută bucăți și o sută de oameni îi zăceau în jur, morți sau pe moarte, un sfert dintre ei fiind Mantii Aurii.

Niciun salvator n-a venit în sprijinul lordului Bartimos Celtigar, a cărui vilă înconjurată de ziduri n-a fost apărată decât de șase oșteni din gardă și de câțiva servitori înarmați în grabă. Când răzvrătiții au trecut puhoi peste ziduri, acești apărători șovăielnici și-au aruncat armele și au fugit sau li s-au alăturat atacatorilor. Arthor Celtigar, un băiat de cincisprezece ani, a stat în pragul ușii, cu sabia în mână, ținând la distanță mulțimea care-și urla furia, pentru câteva minute… până când o servitoare trădătoare le-a deschis răzvrătiților o ușă dosnică. Băiatul curajos a fost ucis de o suliță azvârlită din spate. Lordul Bartimos a izbutit să-și croiască drum până la grajduri, numai ca să găsească morți toți caii care nu-i fuseseră furați. Căzut în mâinile gloatei, a fost legat de un stâlp și torturat până când a spus unde își ține toate avuțiile. Pe urmă, un tăbăcar pe nume Wat a dat de știre că nobilul lord nu și-a plătit „birul pe mădular” și, ca pedeapsă, trebuie să-i ofere Coroanei bărbăția sa.

În Piața Cârpaciului se auzeau zgomotele revoltei din toate colțurile Debarcaderului Regelui. Păstorul a sorbit cu sete întreaga furie, declarând că ziua osândei bate la ușă și chemând mânia zeilor asupra

„acestei regine monstruoase care stă pe Tronul de Fier sângerând, cu buzele ei de curvă strălucind roșii de sângele suavei sale surori.” O septă din mulțime și-a înălțat glasul, cerându-i să salveze orașul.

— Numai îndurarea Mamei din Ceruri v-ar mai putea salva, a răspuns el, dar ați gonit-o din acest oraș când v-ați lăsat în voia mândriei, a poftelor cărnii și a lăcomiei. Acum cel care vine aici e Străinul. Vine pe un cal negru, cu ochii arzând și cu un bici de foc în mână, să curețe groapa asta de păcate, de demoni și de toți cei care li se închină. Ascultați! Auziți tropotul copitelor în flăcări? Vine! Vine!

— *Vine! Vine!* a început gloata să urle, văicărindu-se în timp ce o mie de torțe au umplut piața cu pete de lumină galbenă, fumegândă.

Strigătele s-au stins curând și, în noapte, tropotul de copite pe pietrele pavajului a devenit mai puternic. „Nu venea un singur Străin, ci erau cinci sute“, scrie Ciupercă în *Mărturia* lui.

Garda Orașului a apărut în forță: cinci sute de oșteni în zale negre, coifuri din oțel și mantii lungi, aurii, înarmați cu săbii scurte, sulițe și bâte cu țepi. S-au aliniat pe latura sudică a pieței, în spatele unui zid din scuturi și sulițe. În fruntea tuturor, în șaua unui cal cu armură, stătea ser Luthor Largent, cu o sabie lungă în mână. Simpla lui apariție a fost de ajuns ca să trimită sute de oameni în goană către străzile înguste și ulițele lăturalnice din preajmă.. Alte sute au dat bir cu fugiții când l-au auzit ordonându-le Mantiilor Aurii să înainteze.

Însă vreo zece mii au rămas locului. Erau atât de înghesuiți unii în alții, încât mulți dintre aceia care s-ar fi bucurat dacă ar fi putut fugi n-aveau loc să miște și s-au trezit împinși și îmbrânciți și călcați în picioare. Alții au dat buzna înainte, s-au prins de mâini și au început să zbiere și să înjure în vreme ce sulițele avansau către ei în ritmul lent al bătăilor unei tobe.

— Faceți loc, proști afurisiți! a urlat ser Luthor la mieii Păstorului. Duceți-vă acasă! N-o să pățiți nimic. Duceți-vă acasă! Nu-l vrem decât pe Păstor.

Unii zic că un brutar a murit primul, gemând când vârful unei sulițe i-a străpuns carnea și și-a văzut șorțul umplându-sc de sânge. Alții pretind că a fost vorba de o fetiță, călcată de copitele calului lui ser Luthor. O piatră țâșnită din mulțime l-a nimerit pe un sulițaș drept în frunte. S-au auzit țipete și înjurături, de pe acoperișuri a prins să plouă cu bâte, pietre și oale de noapte, un arcaș a început să tragă dintr-o margine a pieței. Un străjer a fost lovit de o torță aruncată și mantia lui aurie a izbucnit imediat în flăcări.

În partea opusă a Pieței Cârpaciului, Păstorul se îndepărta grăbit, protejat de adepții săi.

— Opriți-l! a strigat ser Luthor. Prindeți-l! Opriți-l!

A dat pinteni calului, croindu-și drum prin mulțime, și Mantiile lui Aurii l-au urmat, lăsându-și din mâini sulițele, ca să-și scoată săbiile și

bâtele. Adepții Păstorului țipau, fugeau, cădeau. Alții și-au înșfăcat propriile arme, cuțite, pumnale, ciocane de lemn și ciomege, sulițe rupte și săbii ruginite.

Mantiile Aurii erau bărbați masivi, tineri, puternici, disciplinați, cu arme și armuri bune. Zidul lor de scuturi a rezistat pe o distanță de peste douăzeci de metri și au croit o cărare însângerată prin mulțime, lăsând în urmă morți și muribunzi. Dar nu erau decât cinci sute, pe când numărul celor adunați să-l asculte pe Păstor era de vreo zece mii. A căzut un străjer, apoi un altul. Răzvrătiții au început pe neașteptate să se strecoare prin golurile șirurilor de oșteni. Zbierându-și înjurăturile, turma păstorului a atacat cu pietre și cuțite, ba chiar și cu dinții, îngrămădindu-se peste Garda Orașului și în jurul ei, atacând-o din spate, aruncând țigle de pe balcoane și de pe acoperișuri.

Lupta a devenit răscoală, apoi măcel. Înconjurați din toate părțile, oștenii cu Mantii Aurii s-au pomenit încolțiți și striviți, n-au mai avut nici măcar loc să-și mânuiască armele. Mulți au murit înfipți în vârfurile propriilor săbii. Alții au murit sfâșiați, loviți cu picioarele, zdrobiți sub tălpi, ciopârțiți cu sape sau cu satâre. Nici măcar înspăimântătorul ser Luthor Largent n-a scăpat cu viață. I s-a smuls sabia din mână, a fost doborât din șa, înjunghiat în burtă și pocnit cu o piatră de caldarâm până și-a dat sufletul, cu coiful și capul atât de zdrobite, încât a doua zi, când au venit căruțele să ridice leșurile, a fost recunoscut doar după statură.

Septonul Eustace ne povestește că, în toată acea lungă noapte, Păstorul a stăpânit o jumătate de oraș, în vreme ce în cealaltă jumătate s-au certat lorzi bizari și regi ai debandadei. Sute de oameni s-au adunat în jurul lui Wat Tăbăcarul, care a umblat pe străzi călare pe un cal alb, fluturând capul retezat al lordului Celtigar și părțile lui bărbătești însângerate și vestind că s-a terminat cu birurile. Într-un lupanar de pe Strada Mătăsii, curvele și-au găsit propriul rege, un băiat de patru ani pe nume Gaemon, cu părul deschis la culoare, un presupus bastard al dispărutului rege Aegon al II-lea. Ca să nu rămână mai prejos, un cavaler rătăcitor, ser Perkin Puricele, l-a încoronat pe scutierul său, Trystane, un mucos de șaisprezece ani, pretinzând că e copilul din flori al răposatului rege Viserys. Orice cavaler are dreptul să facă pe altcineva cavaler și, când ser Perkin s-a apucat să dea acest titlu oricărui mercenar, hoț și ucenic de măcelar din turma adunată sub flamura zdrențuită a lui Trystane, au apărut cu sutele bărbați și băietani care să jure credință cauzei lui.

La ivirea zorilor, întregul oraș era cuprins de flăcări, Piața Cârpaciului era presărată cu cadavre și bande de nelegiuiți cutreierau prin Fundătura Puricilor, spărgând prăvălii și case și torturând orice om cumsecade care avea ghinionul să le iasă în cale. Mantiile Aurii rămase în viață se retrăseseră în cazărmile lor, în vreme ce scursuri

care se pretindeau cavaleri, regi marionetă și profeți nebuni făceau legea pe străzi. Aidoma gândacilor cu care semănau, cei mai răi au fugit înainte de răsăritul soarelui, ascunzându-sc prin spelunci și beciuri, să-și doarmă somnul de bețivi, să-și împartă prada și să-și spele sângele de pe mâini. Atunci au atacat Mantiile Aurii de la Poarta Veche și de la Poarta Dragonului, sub comanda căpitanilor lor, ser Balon Byrch și ser Garth Buză-de-Iepure, și, până la amiază, au izbutit să reinstaureze ceva care semăna a ordine pe străzile de la nord și est de Dealul lui Rhaenys. Ser Medrick Manderly, în fruntea unui grup de o sută de oșteni din Portul Alb, a făcut același lucru pornind din nord-estul Dealului lui Aegon până la Poarta de Fier.

Restul Debarcaderului Regelui a rămas în haos. Când ser Torrhen Manderly și-a condus nordicii de-a lungul Ciocului, a găsit Piața Negustorilor de Pește și Ulița Fluviului mișunând de scursurile înnobilate de ser Perkin. La Poarta Fluviului, flamura zdrențuită a „regelui" Trystane flutura pe metereze, iar cadavrele căpitanului și ale trei dintre sergenții lui atârnau de poartă. Tot ce mai rămăsese din garnizoana „Picior Noroit" trecuse de partea lui ser Perkin. Ser Torrhen și-a pierdut în luptă un sfert din oameni încercând să se întoarcă la Fortăreața Roșie… însă a scăpat ușor, în comparație cu ser Lorent Marbrand, care a intrat în Fundătura Puricilor cu o sută de cavaleri și soldați. Numai șaisprezece s-au întors de acolo, ser Lorent, Lordul Comandant al Gărzii Reginei, nu se afla printre ei.

La căderea nopții, Rhaenyra Targaryen s-a trezit asediată din toate părțile, cu regatul în ruină. „Regina a plâns când i s-a povestit cum murise ser Lorent", depune mărturie Ciupercă, „dar a urlat de furie când a aflat că Iazul Fecioarelor trecuse de partea dușmanului, că tânăra Nettles fugise, că preaiubitul ei prinț consort o trădase; și s-a cutremurat de spaimă când Lady Mysaria a prevenit-o că bezna aduce pericole noi, că urmează o noapte mai rea decât cea de dinainte. În zori, în Sala Tronului, i-au fost alături o sută de oameni, dar, unul câte unul, au plecat pe furiș sau fiindcă li s-a spus că pot pleca, până când acolo, cu ea, n-au mai rămas decât fiii ei și cu mine.

— Credinciosul meu Ciupercă, mi-a spus Înălțimea Sa, aș vrea să fie toți bărbații la fel de loiali ca tine. Ar trebui să te fac Mâna mea.

Când i-am răspuns că aș prefera mai degrabă să-i fiu consort, a râs. Niciun sunet nu mi s-a părut vreodată mai dulce. Era bine s-o aud râzând."

În *Istorisirea adevărată*, Munkun nu spune nicidecum că regina ar fi râs, ci doar că Înălțimea Sa a trecut de la furie la deznădejde și iar la furie, agățându-se cu atâta disperare de Tronul de Fier încât la apusul soarelui îi sângerau palmele. I-a dat comanda Mantiilor Aurii lui ser Balon Byrch, căpitanul de la Poarta de Fier. A trimis corbi la Winterfell și la Eyrie, cerând mai mult ajutor, a poruncit să fie scris un

decret prin care Casei Mooton de Iazul Fecioarelor să i se ia toate proprietățile și să i se retragă toate drepturile și l-a numit pe tânărul ser Glendon Goode Lord Comandant al Gărzii Reginei. (Deși în vârstă de numai douăzeci de ani și de nici măcar o lună în rândul Săbiilor Albe, Goode se făcuse remarcat în ziua aceea, în lupta dusă mai devreme din Fundătura Puricilor. El recuperase cadavrul lui ser Lorent, ca să nu fie pângărit de răzvrătiți.)

Nici septonul Eustace, în înșiruirea celor petrecute în Ultima Zi, nici Marele Maester Munkun, în *Istorisirea adevărată*, nu pomenesc de bufonul Ciupercă, dar amândoi vorbesc despre fiii reginei. Aegon cel Tânăr, deși nelipsit de lângă mama lui, vorbea arareori. Prințul Joffrey, în vârstă de treisprezece ani, își pusese armura de scutier și o implora pe regină să-i dea voie să se ducă la Groapa Dragonilor și să încalece pe Tyraxes.

— Vreau să lupt pentru tine, mamă, cum au făcut frații mei. Lasă-mă să-ți dovedesc că sunt la fel de curajos ca ei!

Cuvintele lui n-au izbutit decât să întărească hotărârea reginei.

— Curajoși au fost, acum sunt morți amândoi. Dragii mei băieți…

Și, încă o dată, i-a interzis prințului să plece din castel.

La asfințit, scursurile din Debarcaderul Regelui au ieșit din nou din găurile de șobolani, din spelunci și din beciuri, în număr chiar mai mare decât în noaptea dinainte.

Pe Dealul Visenyei, o armată de târfe își oferea gratis favorurile oricărui bărbat dornic să-și pună, cu jurământ, sabia în slujba lui Gaemon Păr-Alb („Regele Fofoloancă”, în limba vulgară a orașului). La Poarta Fluviului, ser Perkin și-a ospătat lepădăturile preschimbate de el în cavaleri cu bunătăți furate și le-a condus pe malul apei, unde au jefuit debarcaderul și magaziile și toate corăbiile care încă nu-și ridicaseră ancora, chiar în vreme ce Wat Tăbăcarul își conducea gloata de zurbagii zgomotoși într-un atac asupra Porții Zeilor. Debarcaderul Regelui se fălea cu ziduri groase și turnuri solide, numai că fuseseră menite să apere orașul de atacurile din afara lor, nu din interior. Iar garnizoana de la Poarta Zeilor era din cale afară de slăbită, pentru că o treime din ostași și căpitanul muriseră alături de ser Luthor Largent în Piața Pietrarilor. Cei rămași în viață, printre care mulți răniți, au fost înfrânți cu ușurință. Adepții lui Wat s-au revărsat afară din cetate și au pomit-o pe Drumul Regelui, cu capul intrat în putrefacție al lordului Celtigar în fruntea alaiului… dar nici măcar Wat nu părea să știe sigur încotro se îndreptau.

După nicio oră au fost deschise și Poarta Regelui, și Poarta Leului. Mantiile Aurii de la prima au fugit, pe când „leii” din garnizoana celeilalte au trecut de partea mulțimii. Trei dintre cele șapte porți ale Debarcaderul Regelui erau acum deschise în fața dușmanilor Rhaenyrei.

Totuși, cea mai cumplită amenințare la adresa domniei reginei s-a dovedit a se afla chiar în oraș. Când s-a lăsat noaptea, Păstorul a reapărut în Piața Cârpaciului, unde și-a continuat predica. Ni se povestește că leșurile din noaptea dinainte fuseseră adunate în timpul zilei, dar nu înainte de a fi jefuite de haine, bani și orice alte obiecte de valoare și, în unele cazuri, rămăseseră și fără capete. O sută de căpățâni retezate se legănau în vârfurile unor sulițe lungi și în ale unor pari ascuțiți, privind în jos, către profetul ciung care zbiera, blestemând-o pe regina din Fortăreața Roșie. Mulțimea, spune septonul Eustace, era de două ori mai numeroasă și de trei ori mai înfricoșată decât în noaptea dinainte. La fel ca regina pe care o disprețuiau atât de tare, „mieii" Păstorului priveau cerul cu groază, temându-sc că dragonii regelui Aegon aveau să sosească înaintea zorilor, urmați îndeaproape de o întreagă oaste. Nu mai credeau că regina îi poate apăra și își priveau Păstorul, așteptând să îi salveze el.

Iar profetul a spus:

— Când vor veni dragonii, carnea voastră se va aprinde. Se va umple de bășici și se va preschimba în cenușă. Femeile voastre vor dansa în rochii din foc, vor arde urlând, destrăbălându-se despuiate sub flăcări. O să vă vedeți copilașii plângând, vărsând lacrimi până ce li se vor topi ochii și li se vor prelinge pe obraji ca piftia, până ce carnea lor trandafirie se va înnegri și, crăpând, le va cădea de pe oase. Vine Străinul, *vine*, *vine* să ne pedepsească pentru păcatele noastre. Rugăciunile nu pot sta în calea furiei sale, nu mai mult decât sunt lacrimile voastre în stare să stingă focul dragonilor. Numai sângele îl poate stinge. Sângele vostru, sângele meu, sângele *lor*!

Pe urmă și-a ridicat brațul drept, îndreptându-și ciotul către Dealul lui Rhaenys din spatele lui, unde Groapa Dragonului se profila, neagră, pe cerul înstelat.

— Acolo sălășluiesc demonii, acolo sus. *Foc și sânge*; *sânge și foc*. Orașul ăsta e al lor. Dacă vreți să-l luați în stăpânire, trebuie să-i distrugeți pe ei mai întâi! Dacă vreți să vă curățați de păcate, mai întâi trebuie să vă scăldați în sânge de dragon! Pentru că numai sângele poate stinge focurile iadului!

Din zece mii de guri s-a înălțat un strigăt:

— Să-i omorâm! Să-i omorâm!

Și, aidoma unui monstru cu zece mii de picioare, mieii s-au pus în mișcare, împingându-se și îmbrâncindu-se, agitându-și torțele, rotindu-și săbiile și cuțitele și alte arme, mult mai necruțătoare, mergând la pas și alergând pe străzi și ulițe strâmte către Groapa Dragonului. Unii s-au răzgândit și s-au furișat spre casele lor, dar, pentru fiecare om plecat, alți trei li se alăturau ucigașilor de dragoni. Când au ajuns la dealul lui Rhaenys, numărul lor se dublase.

În cealaltă parte a orașului, pe culmea Dealului înalt al lui Aegon,

Ciupercă privea atacul de pe acoperișul Cetățuii lui Maegor, alături de regină, de fiii ei și de curteni. Noaptea era neagră, cu cerul plin de nori, iar torțele erau atât de numeroase, încât „părea că toate stelele coborâseră din cer ca să ia cu asalt Groapa Dragonului", spune bufonul.

Imediat ce aflase că turma sălbatică a Păstorului s-a pus în mișcare, Rhaenyra trimisese călăreți la ser Balon, la Poarta Veche, și la ser Garth, la Poarta Dragonului, ordonându-le să împrăștie mieii, să-l prindă pe Păstor și să apere dragonii Coroanei… dar, cu atâtea frământări în oraș, nu era deloc sigur că mesagerii ei își pot croi drum. Chiar dacă au izbutit, Mantiile Aurii încă loiale reginei erau prea puține pentru a avea speranțe de izbândă. „A fost ca și cum Înălțimea Sa le-ar fi poruncit să pună stavilă curgerii Apei Negre", povestește Ciupercă. Când Prințul Joffrey și-a implorat mama să-l lase să li se alăture cavalerilor ei și celor sosiți din Portul Alb, ea a refuzat.

— Dacă pun mâna pe dealul ăla, va urma ăsta, a spus. Avem nevoie de toate săbiile de aici ca să apărăm castelul.

— Vor omorî *dragonii*, a spus îndurerat prințul Joffrey.

— Sau îi vor omorî dragonii pe ei, a ripostat regina, neînduplecată. Să-i lăsăm să ardă. Ținutul n-o să le simtă prea mult lipsa.

— Dar, mamă, dacă-l omoară pe *Tyraxes*? a insistat tânărul prinț.

Regina nu credea una ca asta.

— Sunt doar niște lepădături. Bețivi și nebuni și șobolani împuțiți. Odată ce vor simți prima flacără, o vor lua la fugă.

Atunci a vorbit Ciupercă:

— Or fi bețivi, dar omul beat nu știe ce e frica. Or fi nebuni, dar un nebun poate ucide un rege. Or fi și șobolani, dar o mie de șobolani pot doborî un urs. Am văzut așa ceva o dată, în Fundătura Puricilor.

De data asta Înălțimea Sa nu a mai râs. I-a poruncit bufonului să-și țină gura dacă nu vrea să-și piardă limba, apoi s-a întors iarăși spre parapet. Numai Ciupercă l-a văzut pe prințul Joffrey plecând îmbufnat (dacă *Mărturia* lui poate fi crezută)… iar lui i se poruncise să-și țină gura.

Abia când au auzit urletul lui Syrax și-au dat privitorii de pe acoperiș seama că prințul nu mai e cu ei. Era prea târziu.

— Nu! au auzit-o pe regină spunând. Îți interzic, îți *interzic*!

Chiar în timp ce vorbea, dragonul ei și-a fluturat aripile, luându-și zborul din curte, s-a oprit o clipă pe meterezele castelului și apoi s-a avântat în noapte, purtându-i în spate fiul, cu o sabie în mână.

— După el! a strigat Rhaenyra. Cu toții, bărbații și băieții, pe cai, pe cai, fugiți după el! Aduceți-l înapoi, aduceți-l înapoi, el nu știe! Fiul meu, scumpul meu, fiul meu…

În noaptea aceea, din Fortăreața Roșie chiar au plecat șapte oameni călare, în nebunia din oraș. Munkun spune că erau oameni de onoare,

cărora datoria le cerea să i se supună reginei. Septonul Eustace vrea să credem că dragostea unei mame pentru fiul ei le-a înmuiat inimile. Ciupercă îi numește imbecili și netrebnici, dornici de o recompensă bogată și prea grei de cap ca să priceapă că ar fi putut muri. De data asta, e posibil să aibă dreptate toți cei trei cronicari ai noștri, măcar în parte.

Septonul, maesterul și bufonul sunt de acord în privința numelor lor. Cei Șapte Călăreți au fost: ser Menrick Manderly, moștenitorul Portului Alb; ser Loreth Lansdale și ser Harold Darke, cavaleri din Garda Reginei; ser Harmon din Casa Reed, supranumit Bate-Fierul; ser Gyles Yronwood, un cavaler exilat din Dorne; ser Willam Royce, înarmat cu vestita sabie valyriană Tânguirea; și ser Glendon Goode, Lordul Comandant al Gărzii Reginei. Șase scutieri, opt Mantii Aurii și douăzeci de oșteni au plecat călare, alături de cei șapte campioni, dar, din păcate, numele lor nu au ajuns până la noi.

Mulți menestreli au compus cântece despre Cavalcada celor Șapte și s-au spus multe povești despre pericolele pe care le-au înfruntat pe drumul lor prin Debarcaderul Regelui, în vreme ce orașul le ardea în jur și sângele înroșea străzile înguste din Fundătura Puricilor. Dintre acestea, anumite cântece au crâmpeie de adevăr, dar nu e menirea noastră să le povestim aici. Există și cântece despre ultimul zbor al prințului Joffrey. Dintre menestreli, unii pot descoperi gloria chiar și într-o latrină, spune Ciupercă, dar e nevoie de un bufon ca să dezvăluie adevărul. Deși nu putem pune la îndoială curajul prințului, fapta lui a fost o prostie.

Nu vom pretinde că putem înțelege legătura dintre dragon și călărețul lui; minți mult mai luminate încearcă de secole să dezlege acest mister. Știm însă că dragonii nu sunt cai și nu pot fi călăriți de oricine le aruncă o șa pe spinare. Syrax era femela-dragon a reginei. Nu mai fusese călărită de nimeni altcineva. Îl cunoștea pe prințul Joffrey după înfățișare și după miros și nu s-a neliniștit când i-a desfăcut cu stângăcie lanțurile, dar uriașa femelă galbenă nu voia să îl simtă nicidecum în spinarea ei. Grăbit să plece cât mai repede, ca să nu fie oprit, prințul sărise în spatele lui Syrax și fără șa, și fără bici. Putem presupune că fie avea de gând să intre cu Syrax în luptă, fie – mai probabil – să traverseze orașul către Groapa Dragonului, unde era Tyraxes al lui. Poate voia să-i elibereze și pe ceilalți dragoni legați acolo.

Dar Joffrey nu a ajuns până la dealul lui Rhaenys. Odată ce s-au aflat în văzduh, Syrax a început să se răsucească sub el, străduindu-se să scape de călărețul cu care nu era obișnuită. Și, de jos, din mâinile mieilor mânjiți de sânge ai Păstorului, zburau spre ei pietre și sulițe și săgeți, înfuriind mai tare dragonul. Când erau la șaizeci de metri deasupra Fundăturii Puricilor, prințul Joffrey a alunecat din spinarea

dragonului, prăvălindu-se spre pământ..

Și-a găsit sfârșitul însângerat în locul unde se întretăiau cinci străzi înguste. S-a lovit de culmea unui acoperiș ascuțit, s-a rostogolit în josul lui și a căzut din nou, de la mai bine de zece metri înălțime, într-o ploaie de țigle sparte. Ni se povestește că în cădere și-a frânt spatele și că bucățile de țiglă spartă picau peste el ca niște cuțite, iar sabia care îi scăpase din mână i-a străpuns pântecul. Prin Fundătura Puricilor încă se mai vorbește despre o fată de lumânărar, pe numele ei Robin, care l-a strâns pe prinț în brațe și i-a alinat ultimele clipe ale vieții, însă povestea asta e mai degrabă legendă decât adevăr.

— Iartă-mă, mamă, se pare că ar fi spus Joffrey, cu ultima suflare… deși aceste cuvinte continuă să fie subiect de dispută, fiindcă nu se poate ști dacă dorea iertarea mamei lui, regina, sau i se ruga Mamei din Ceruri.

Astfel a pierit Joffrey Velaryon, prinț de Piatra Dragonului și moștenitor al Tronului de Fier, ultimul dintre fiii reginei Rhaenyra și ai lui Laenor Velaryon… sau ultimul dintre bastarzii ei, fiii lui ser Harwin Strong, după cum preferați să credeți o poveste sau alta.

N-a durat mult până când s-a năpustit gloata asupra leșului. Dacă a existat înir-adevăr, Robin, fata lumânărarului, a fost gonită. Jefuitorii au smuls cizmele prințului și i-au tras sabia din burtă, apoi i-au scos hainele scumpe, pătate de sânge. Alții, mai sălbatici, au început să-i sfâșie trupul. I-au fost tăiate ambele mâini, ca să-i poată scursurile mahalalelor lua inelele de pe degete. Laba piciorului drept i-a fost retezată de la gleznă și ucenicul unui măcelar se străduia să-i taie gâtul, ca să-i ia capul, când au apărut cei Șapte Călăreți, în tropot de copite. Acolo, în împuțiciunea din Fundătura Puricilor, în noroi și sânge, s-a purtat bătălia pentru trupul prințului Joffrey.

Cavalerii reginei i-au câștigat în cele din urmă rămășițele, în afara labei tăiate a piciorului, dar trei dintre cei șapte au căzut în luptă. Dornisheanul, ser Gyles Yronwood, a fost tras de pe cal și ucis cu lovituri de bâtă, pe când ser Willam Royce a fost doborât de un bărbat care i-a sărit de pe un acoperiș drept în spate (faimoasa lui sabie, Tânguirea, i-a fost smulsă din mână și furată, spre a nu mai fi găsită nicicând). Cea mai cumplită a fost soarta lui ser Glendon Goode, atacat din spate de un bărbat cu o torță, de la care a luat foc mantia lui albă. În vreme ce flăcările ii lingeau spinarea, calul speriat s-a ridicat în două picioare și l-a azvârlit pe caldarâm, iar gloata a năvălit asupra lui și l-a sfâșiat în bucăți. În vârstă de numai douăzeci de ani, ser Glendon a fost Lord Comandant al Gărzii Reginei pentru o singură zi.

Și chiar în timp ce vărsarea de sânge era în toi în Fundătura Puricilor, altă bătălie se dezlănțuia in jurul Gropii Dragonului, pe culmea Dealului lui Rhaenys.

Ciupercă nu se înșelase: mulțimile de șobolani flămânzi chiar pot doborî tauri, urși și lei. Oricât de mulți ar ucide taurul sau ursul, sunt întotdeauna mai mulți, mușcă animalul uriaș de picioare, i se agață de burtă, i se cațără in spinare. Așa s-a întâmplat în acea noapte. Șobolanii Păstorului aveau sulițe, securi și bâte cu țepi și încă vreo cincizeci de alte soiuri de arme, printre care arcuri lungi și arbalete.

Supunându-se ordinului dat de regină, Mantiile Aurii de la Poarta Dragonului au ieșit din cazarmă ca să își apere dealul, dar, dându-și seama că nu-și pot croi drum prin mulțime, au făcut cale întoarsă; iar mesagerul trimis la Poarta Veche nu a ajuns niciodată acolo. Groapa Dragonului își avea propriile gărzi, Paznicii Dragonilor, dar numărul acestor mândri luptători era de numai șaptezeci și șapte, iar în noaptea aceea făceau de strajă mai puțin de cincizeci. Deși și-au afundat adânc săbiile în sângele atacatorilor, numărul prea mare al acestora le-a fost împotrivă. Când mieii Păstorului au dat buzna pe uși (imensele uși principale, îmbrăcate în bronz și fier, erau prea rezistente ca să poată fi sparte, dar clădirea avea vreo douăzeci de intrări mai puțin fortificate) și s-au cățărat prin ferestre, Paznicii Dragonilor au fost copleșiți și măcelăriți în scurt timp.

Poate că atacatorii speraseră să omoare dragonii în somn, dar zgomotul luptei le-a zădărnicit această șansă. Cei care au scăpat de acolo cu viață au povestit despre urlete și țipete ascuțite, despre mirosul de sânge din aer, despre uși din lemn de stejar și din fier sparte cu berbeci improvizați, despre lovituri date cu nenumărate securi. „Rareori au mai alergat atât de mulți oameni cu atâta nerăbdare spre propriile ruguri”, a scris Marele Maester Munkun, „dar îi stăpânea nebunia”. Înăuntru erau adăpostiți patru dra goni. Când pe nisip au dat buzna primii atacatori, toți patru se treziseră deja și erau furioși.

Nu există două cronici care să fie de acord asupra numărului de bărbați și femei uciși în noaptea aceea sub cupola imensă a Gropii Dragonului: două sute sau două mii, ce mai contează? De zece ori mai mulți s-au ales cu arsuri, dar au izbutit totuși să supraviețuiască. Încolțiți în Groapă, înghesuiți între pereții și sub cupolă și legați cu lanțuri grele, dragonii nu puteau nici să zboare și nici nu-și puteau folosi aripile ca să se apere și ca să-și doboare atacatorii. Așa că s-au luptat doar cu coamele și ghearele și colții, răsucindu-se în toate părțile, ca taurii în găurile de șobolan din Fundătura Puricilor… numai că răsuflarea acestor tauri era de foc. „Groapa Dragonului s-a transformat repede într-un infern dogoritor, unde oameni în flăcări se împleticeau urlând prin fumul gros, cu carnea desprinzându-li-se de pe oasele înnegrite”, scrie septonul Eustace, „dar în locul fiecărui om ucis apăreau alți zece, strigând că dragonii trebuie neapărat să moară. Și au murit, unul după altul.”

Dintre dragoni, Shrykos a căzut prima, ucisă de un pădurean, cunoscut drept Hobb Tăietorul de Lemne, care i-a sărit pe grumaz și a lovit-o cu toporul în țeastă, în vreme ce ea urla și se zvârcolea, încercând să-l azvârle jos. De șapte ori a lovit-o Hobb, cu picioarele strânse în jurul gâtului ei și strigând la fiecare lovitură numele unuia dintre cei Șapte. A șaptea lovitură, lovitura Străinului, a omorât fiara, pătrunzând prin solzi și oase până în creierul ei.

Stă scris în cronici că Morghul a fost ucis de Cavalerul Aprins, o namilă de om brutal, în armură grea, care s-a năpustit drept în flăcările lui, având în mână o suliță pe care i-a implântat-o de mai multe ori în ochi, fără să înceteze nici măcar atunci când focul dragonului i-a topit platoșa din metal și i-a mistuit carnea de dedesubt.

Despre Tyraxes, dragonul prințului Joffrey, se povestește că s-a retras în fundul bârlogului său, de unde a pârjolit atât de mulți dintre cei dornici să-l ucidă, încât leșurile acestora au blocat curând intrarea. Dar nu trebuie să uităm că toate acele peșteri săpate de mâna omului aveau câte două intrări: una către nisipul din groapă și cealaltă către coasta dealului. Păstorul însuși și-a călăuzit adepții, care au spart „ușa din spate”. Au năvălit înăuntru cu sutele, urlând prin fum, înarmați cu săbii și sulițe și topoare. Când s-a întors spre ei, lui Tyraxes i s-au încurcat lanțurile, prinzându-l într-o plasă de oțel, care, împiedicându-i mișcările, i-a fost fatală. Vreo șase bărbați (și o femeie) aveau să pretindă pe urmă că i-au dat dragonului lovitura fatală. (Ca și stăpânul său, Tyraxes a fost înjosit după moarte, fiindcă adepții Păstorului i-au tăiat membranele aripilor și le-au rupt în fâșii zdrențuite, străduindu-se să-și croiască mantii din piele de dragon.)

Ultimul dintre cei patru dragoni nu a murit la fel de ușor. Legenda spune că Dreamfyre își rupsese două lanțuri în clipa morții reginei Helaena. Când a năvălit mulțimea înăuntru, le-a rupt și pe cele rămase, smulgând din ziduri barele groase de care erau prinse. Apoi a sărit în mijlocul atacatorilor, luptându-se cu ghearele și cu colții, rupând oameni în bucăți și smulgându-le brațele și picioarele, în timp ce slobozea flăcări cumplite. Dar alții au înconjurat-o, așa că s-a avântat în zbor pe sub cupola Gropii, rotindu-se prin interiorul cavernos și plonjând ca să atace oamenii de dedesubt. Nu există aproape nicio îndoială că Tyraxes, Shrykos și Morghul au ucis atacatori cu zecile, dar Dreamfyre a omorât mai mulți decât ceilalți trei la un loc.

Sute de oameni au fugit, îngroziți de flăcările ei… dar alte sute, beți sau nebuni sau posedați chiar de curajul Războinicului din Ceruri, au atacat-o. Până și în cel mai înalt punct de sub cupolă, Dreamfyre rămânea în bătaia arcurilor și a arbaletelor, din care zburau săgeți către ea oriunde s-ar fi dus și, de la o distanță atât de mică, iar unele

chiar îi străpungeau solzii. Ori de câte ori încerca să coboare, atacatorii năboiau către ea, făcând-o să se înalțe din nou. De două ori a zburat femela dragon până la uriașele porți din bronz ale Gropii, dar le-a găsit închise și zăvorâte și păzite de mai multe șiruri de lănci.

Neputând să se avânte în văzduh, Dreamfyre a atacat din nou, omorându-și torționarii cu sălbăticie, până ce nisipurile din Groapă au fost acoperite de cadavre carbonizate, iar fumul și duhoarea de carne arsă au îngroșat aerul, și totuși săgețile și sulițele au continuat să zboare. Sfârșitul a venit atunci când o săgeată de arbaletă a pătruns într-un ochi al dragonului. Pe jumătate oarbă și înnebunită de zeci de răni mai puțin grave, Dreamfyre și-a întins aripile și a zburat drept spre cupola de deasupra, într-o ultimă încercare disperată de a o sparge pentru a se înălța sub cerul liber. Deja șubrezită de flăcările dragonilor, cupola s-a crăpat sub forța izbiturii și, o clipă mai târziu, o jumătate din ea s-a năruit, strivindu-i sub tone de piatră și moloz atât pe Dreamfyre, cât și pe ucigașii de dragoni.

Asaltul de la Groapa Dragonului s-a încheiat. Patru dragoni ai Casei Targaryen au fost uciși, dar cu un preț înfiorător. Însă victoria Păstorului nu era deplină, căci dragonul reginei trăia și era liber… și, în vreme ce supraviețuitorii plini de arsuri și de sânge ai măcelului din Groapă ieșeau împleticindu-se dintre ruinele fumegânde, Syrax s-a năpustit asupra lor din văzduh.

Ciupercă se afla printre cei care priveau, alături de regina Rhaenyra, de pe acoperișul Cetățuii lui Maegor. „Mii de țipete și urlete omenești au cutremurat orașul, amestecându-se cu urletele dragonului”, ne povestește el. „Pe culmea Dealului lui Rhaenys, Groapa Dragonului purta o coroană de foc galben de o asemenea strălucire, încât ziceai că răsare soarele. Chiar și regina privea înfiorată, cu lacrimile lucindu-i pe obraji. N-am mai văzut nicicând o priveliște atât de îngrozitoare și totodată de o asemenea măreție.”

Mulți dintre cei care o însoțeau pe regină pe acoperiș au fugit, spune piticul, de teamă că focul o să înghită curând tot orașul, chiar și Fortăreața Roșie de pe Dealul lui Aegon. Alții s-au refugiat în septul castelului, ca să se roage pentru salvarea lor. Rhaenyra l-a luat în brațe pe Aegon cel Tânăr, singurul ei fiu rămas în viață, și l-a strâns la piept cu înverșunare. Și nici nu i-a mai dat drumul… până în îngrozitoarea clipă a prăbușirii lui Syrax.

Fără lanțuri și fără călăreț, Syrax ar fi putut zbura cu ușurință departe de toată nebunia. Văzduhul îi aparținea. S-ar fi putut întoarce în Fortăreața Roșie sau ar fi putut părăsi orașul, zburând către Piatra Dragonului. Ce a atras-o către Dealul lui Rhaenys, zgomotul și focul, urletele dragonilor muribunzi, mirosul de came arsă? Nu avem de unde ști, așa cum nu știm nici de ce s-a hotărât să coboare asupra gloatei Păstorului, pentru a sfâșia oameni cu colții și cu ghearele,

devorându-i cu zecile, în loc să azvârle de sus un potop de foc deasupra lor, pentru că, în văzduh fiind, n-avea nimeni cum să-i facă vreun rău. Nu putem decât să istorisim cele petrecute, așa cum le-au scris pentru noi septonul Eustace și Marele Maester Munkun.

Despre moartea femelei-dragon a reginei se spun multe povești care se contrazic. Munkun o pune pe seama lui Hobb Tăietorul de Lemne și a securii sale, deși asta e aproape cu siguranță o greșeală. Să fie într-adevăr cu putință ca unul și același om să ucidă doi dragoni in aceeași noapte și în același fel? Alții vorbesc despre un sulițaș căruia nu i se știe numele, „un uriaș ud de sânge“, care a sărit de pe cupola sfărâmată a Gropii drept în spinarea dragonului. Alții povestesc că un cavaler pe numele Warrick Wheaton i-a retezat lui Syrax o aripă cu o sabie din oțel valyrian (probabil cu Tânguirea). Un arbaletrier pe nume Bean s-a lăudat mai târziu, prin cârciumi și taverne, că săgețile lui au omorât dragonul, până când unul dintre susținătorii reginei, sătul de pălăvrăgelile lui, i-a tăiat limba.

Poate că toți acei oameni merituoși (în afară de Hobb) au jucat un rol în uciderea dragonului… dar povestea cel mai des auzită în Debarcaderul Regelui spune că ucigașul a fost însuși Păstorul. Pe când alții au fugit, el a rămas, neînfricat și singur, în fața fiarei hămesite, cerându-le ajutor celor Șapte, până când Războinicul însuși s-a întrupat, înalt de zece metri. Avea în mână o sabie neagră, din fum, care s-a preschimbat în oțel când a rotit-o, retezând capul lui Syrax. Astfel a fost spusă mereu povestea, chiar și de septonul Eustace, în versiunea lui despre faptele din acele vremuri sumbre, și așa au cântat-o menestrelii, mulți ani de atunci înainte.

Ciupercă ne povestește că moartea dragonului și a fiului său au lăsat-o pe Rhaenyra lividă și de neconsolat. Însoțită doar de bufon, s-a retras în apartamentele ei, în vreme ce consiliul s-a adunat să discute. Au fost cu toții de acord că Debarcaderul Regelui e pierdut și că trebuie neapărat să părăsească orașul. Înălțimea Sa a fost cu mare greutate convinsă să plece în zorii zilei următoare. Cu Poarta Noroiului în mâinile dușmanilor și cu toate corăbiile de pe fluviu arse ori scufundate, regina și micul ei grup de susținători au ieșit pe furiș pe Poarta Dragonului, cu gândul să meargă de-a lungul coastei până la Duskendale. Alături de Rhaenyra călăreau frații Manderly, patru supraviețuitori din Garda Reginei, ser Balon Byrch și douăzeci de Mantii Aurii, patru doamne de onoare și singurul ei fiu rămas în viață, Aegon cel Tânăr.

Ciupercă a rămas pe loc, cu alți curteni, printre care Lady Mizeria și septonul Eustace. Ser Garth Buză-de-Iepure, căpitanul Mantiilor Aurii de la Poarta Dragonului, a fost însărcinat să apere castelul, o misiune pentru care s-a dovedit a avea prea puțină tragere de inimă. Înălțimea Sa nu plecase de nicio jumătate de zi când ser Perkin

Puricele și lepădăturile lui de cavaleri au apărut în fața porților, cerând să le fie predat castelul. Deși depășită numeric cu zece la unu, garnizoana reginei ar fi putut să reziste, dar ser Garth a preferat să coboare flamurile Rhaenyiei, să deschidă porțile și să se încredințeze îndurării dușmanului.

Puricele s-a dovedit neîndurător. Garth Buză-dc-Iepure a fost târât în fața lui și decapitat, împreună cu alți douăzeci de cavaleri încă loiali reginei, printre care ser Harmon din Casa Reed, zis Bate-Fierul, unul dintre cei Șapte Călăreți. Nici maestra șoptitorilor, lady Mysaria din Lys, n-a fost cruțată în ciuda faptului că era femeie. Prinsă când încerca să fugă, Viermele Alb a fost biciuită în timp ce mergea goală prin oraș, de la Fortăreața Roșie până la Poarta Zeilor. Ser Perkin i-a făgăduit că, dacă supraviețuiește până la poartă, va fi cruțată și lăsată să plece. Dar n-a ajuns decât până la jumătatea drumului, și și-a dat sufletul pe pavaj, cu aproape niciun petic din pielea ei albă rămas neatins pe spate.

Septonul Eustace s-a temut pentru viața lui. „Numai îndurarea Mamei din Ceruri m-a salvat", scrie el, deși, mult mai probabil, ser Perkin n-a vrut să-și atragă dușmănia Credinței. Puricele a și eliberat toți captivii din temnițele de sub castel, printre care pe Marele Maester Orwyle și pe Șarpele Mărilor, lordul Corlys Velaryon. A doua zi, amândoi au fost de față, ca martori, la urcarea lui Trystane, greoiul scutier al lui ser Perkin, pe Tronul de Fier. A fost acolo și regina-văduvă, Aliccnt din Casa Hightower. Jos, în celulele întunecate, oamenii lui ser Perkin l-au găsit până și pe maestrul banilor regelui Aegon al II-lea, ser Tyland Lannister, încă în viață… deși torturile Rhaenyrei îl lăsaseră orb, fără unghii la mâini și picioare, cu urechile tăiate și lipsit de bărbăție.

Maestrului șoptitorilor regelui Aegon, Larys Strong Picior-Strâmb, i-a mers mult mai bine. Lordul de Harrenhal a apărut, teafăr, din necunoscuta sa ascunzătoare. Ca un om întors din mormânt, a început să străbată sălile Fortăreței Roșii de parcă nu le-ar fi părăsit niciodată, pentru a fi întâmpinat cu căldură de ser Perkin Puricele și așezat la loc de cinste, în dreapta noului său „rege".

Fuga Rhaenyrei n-a adus pacea în Debarcaderul Regelui. „Trei regi cârmuiau orașul, fiecare de pe dealul lui, dar pentru nefericiții lor supuși nu existau nici legi, nici judecători, nici protecție", aflăm din *Istorisirea adevărată*. „Nicio casă nu era în siguranță, așa cum nu era în siguranță nici virtutea vreunei fecioare." Haosul a durat mai bine de o lună.

Maesterii și erudiții care scriu despre acele vremuri se bizuie cel mai adesea pe istorisirea lui Munkun și vorbesc despre Luna celor Trei Regi (alții preferă s-o numească Luna Nebuniei), dar numele e greșit, pentru că Păstorul nu s-a pretins niciodată rege, considerându-se un

simplu fiu al Celor Șapte. Însă nu se poate nega că înrâurea zeci de mii de oameni din ruinele Gropii Dragonului.

Capetele celor cinci dragoni uciși de adepții săi fuseseră înfipte în pari și, noapte de noapte, Păstorul apărea în mijlocul lor, să-și țină predicile. Dragonii odată uciși și amenințarea distrugerii nemaibătând la ușă, profetul și-a îndreptat mânia împotriva celor de obârșie înaltă și a bogaților. Numai cei săraci și umili puteau ajunge în palatele Zeilor, a declarat el; trufia și lăcomia aveau să-i azvârle pe lorzi, cavaleri și bogați în iad.

— Aruncați-vă mătăsurile și atlazurile și puneți-vă pe trupul gol robe din pânză aspră! le spunea adepților săi. Aruncați-vă încălțările și umblați prin lume desculți, așa cum v-a făcut Tatăl din Ceruri!

Câteva mii de oameni i-au dat ascultare. Dar mai multe mii l-au părăsit și, de la o noapte la alta, mulțimea adunată să-l asculte era tot mai puțin numeroasă.

În celălalt capăt al Căii Surorilor, regatul bizar al lui Gaemon Păr-Alb înflorea pe culmea Dealului Visenyei. Curtea regelui bastard, în vârstă de patru ani, era alcătuită din târfe, saltimbanci și hoți, iar bande de zurbagii, mercenari și bețivi îi apărau „domnia". Din Casa Săruturilor, unde se afla tronul regelui-copil, ieșeau decretele unul după altul și unul mai ridicol decât altul. Gaemon a decretat că fetele trebuie să aibă drepturi egale cu ale băieților în privința moștenirii, că, în vremuri de foamete, săracii trebuie să primească pâine și bere, că bărbații care și-au pierdut în război mâini sau picioare trebuie hrăniți de casa lordului pentru care luptau când au ajuns ologi. A mai decretat și că bărbații care își bat nevestele trebuie bătuți la rândul lor, indiferent ce faptă a nevestei ar fi fost cauza acestei pedepse. Toate edictele erau, aproape cu siguranță, lucrarea unei târfe dornishene, pe nume Sylvenna Sand, după cum se zvonea iubita lui Essie, mama micului rege, dacă lui Ciupercă i se poate da crezare.

Și de pe culmea Dealului lui Aegon, unde pe Tronul de Fier stătea Trystane, unealta lui ser Perkin, veneau decrete regale, dar de o cu totul altă natură. Pentru început, scutierul rege a anulat toate dările nepopulare înființate de regina Rhaenyra și a împărțit banii din vistieria regală între susținătorii săi. Au urmat o anulare generală a datoriilor, ranguri nobiliare pentru șaizeci dintre lepădăturile lui de cavaleri și, ca răspuns la făgăduiala „regelui" Gaemon de pâine și bere pentru săraci la vreme de foamete, garantarea dreptului oamenilor sărmani de a vâna iepuri și căprioare în pădurile regelui (dar nu și elani și mistreți). Între timp, ser Perkin recruta zeci de supraviețuitori din rândul Mantiilor Aurii dornici să slujească sub flamura lui Trystane. Cu săbiile lor a cucerit Poarta Dragonului, Poarta Regelui și Poarta Leului, luând astfel în stăpânire patru dintre cele șapte porți ale orașului și mai mult de jumătate dintre turnurile înălțate de-a lungul

zidurilor.

În primele zile de după fuga reginei, Păstorul a fost, de departe, cel mai puternic dintre cei trei „regi” ai orașului, dar, de la o noapte la alta, numărul adepților săi continua să scadă. „Oamenii de rând din Debarcaderul Regelui au părut să se trezească dintr-un vis urât”, a scris septonul Eustace, „și, aidoma păcătoșilor care umblă înfrigurați și sobri după o noapte de desfrânată orgie în care și-au băut mințile, i-au întors spatele rușinați, ascunzându-și unii de alții fețele și sperând că totul va fi dat uitării.” Deși dragonii muriseră și regina fugise, Tronul de Fier continua să reprezinte o asemenea forță, încât norodul continua să se uite spre Fortăreața Roșie când era chinuit de foame sau de frică. Așa că, pe măsură ce pe Dealul lui Rhaenys puterea Păstorului se împuțina, puterea lui Trystane Foc-Pur (cum începuse să-și spună) creștea pe Dealul lui Aegon.

Și în Tumbleton se întâmplau multe, și într-acolo ne vom întoarce acum privirea. Când vestea despre tulburările din Debarcaderul Regelui s-a răspândit în rândurile oștii prințului Daeron, o mulțime de lorzi mai tineri au vrut să pornească imediat într-acolo. Cei mai nerăbdători erau ser Jon Roxton, ser Roger Come și lordul Unwin Peake…, dar ser Hobert Hightower îndemna la prudență, iar cei Doi Trădători nu voiau să ia parte la niciun atac înainte de a li se îndeplini cererile. Să ne aducem aminte că Ulf cel Alb dorea să primească imensul castel al Casei Highgarden, împreună cu toate pământurile și bogățiile lui, iar Hugh cel Tare, zis Ciocanul, voia nici mai mult, nici mai puțin decât să fie încoronat rege.

Conflictele au dat în clocot când la Tumbleton a sosit, cu destulă întârziere, vestea morții lui Aemond Targaryen la Harrenhal. Regele Aegon al II-lea nu mai fusese văzut și nici nu se știa nimic de el încă de când Debarcaderul Regelui căzuse în mâinile surorii lui vitrege, Rhaenyra, și mulți se temeau că regina l-a omorât în taină și i-a ascuns cadavrul, ca să nu fie învinuită de uciderea rudelor de sânge. Fiindcă nici fratele său, Aemond, nu se mai afla printre cei vii, verzii s-au pomenit și fără rege, și fără conducători. Următorul succesor la tron era prințul Daeron. Lordul Peake a susținut că băiatul trebuie să primească imediat titlul de prinț de Piatra Dragonului; alții, care îl credeau mort pe Aegon al II-lea, voiau să fie încoronat, devenind rege.

Și cei Doi Trădători simțeau nevoia unui rege… dar Daeron Targaryen nu era cel pe care și-l doreau.

— Trebuie să fim conduși de un bărbat puternic, nu de un băiețandru, a declarat Hugh cel Tare, zis Ciocanul. Tronul ar trebui să fie al meu.

Când Neînfricatul Jon Roxton a vrut să afle ce crede că îi dă dreptul să se pretindă rege, lordul Ciocan a răspuns cu trufie:

— Ceea ce i-a dat același drept Cuceritorului. Un dragon.

Și, la drept vorbind, pentru că Vhagar murise în sfârșit, cel mai bătrân și mai mare dragon din întregul Westeros rămăsese Vermithor, cândva purtătorul Regelui Cel Bătrân, care îi aparținea acum bastardului Hugh cel Tare. Vermithor era de trei ori mai mare decât Tessarion, femela-dragon a prințului Daeron. Oricine îi vedea alături își dădea seama că Vermithor e o fiară mult mai înspăimântătoare.

Deși ambiția lui Hugh Ciocanul erau scandaloasă pentru cineva de o obârșie atât de umilă ca a lui, nu se putea tăgădui că prin venele bastardului curge și sângele Targaryenilor, căci se dovedise înverșunat în luptă și generos cu cei care îl urmau, dând dovadă de acel tip de larghețe care îi atrage pe oameni lângă un conducător, așa cum atrage un hoit muștele. Fără îndoială că atrăgea indivizi de cea mai joasă speță: mercenari, cavaleri-tâlhari și alte scursuri de același soi, oameni cu sângele întinat și de obârșie incertă, cărora le plăcea să lupte de dragul luptei și trăiau doar ca să jefuiască și să siluiască. Mulți auziră profeția despre ciocanul care avea să zdrobească dragonul, din care înțeleseră că triumful lui Hugh cel Tare e predestinat.

Însă lorzii și cavalerii din Orașul Vechi și din Reach au fost ofensați de aroganța pretențiilor Trădătorului și nimeni nu s-a simțit mai jignit decât însuși prințul Daeron Targaryen, care a fost cuprins de o furie atât de năvalnică, încât a azvârlit vinul dintr-un pocal în fața lui Hugh cel Tare. Pe când lordul Alb a ridicat nepăsător din umeri, văzând în asta doar o risipă de vin bun, lordul Hugh Ciocanul a ripostat:

— Băieței ar trebui să se poarte cuviincios când vorbesc bărbații. Mă tem că tatăl tău nu te-a bătut destul de des. Ai grijă să n-ajung să-ndrept eu lucrurile.

Cei Doi Trădători au părăsit încăperea împreună și au început să facă planuri pentru încoronarea lui Hugh. A doua zi, Ciocanul a apărut cu o coroană din fier negru, stârnind mânia prințului Daeron și a lorzilor și cavalerilor nobili prin naștere.

Unul dintre aceștia, ser Roger Corne, a avut îndrăzneala să-i dea coroana jos.

— O coroană nu face dintr-un om rege, a spus. Tu, fierarule, ar trebui să porți pe cap o potcoavă.

Cuvintele lui au fost o nesăbuință. Nu l-au amuzat nicidecum pe lordul Hugh. Bastardul fierarului a dat o poruncă și, după ce oamenii lui l-au trântit la pământ pe ser Roger, el i-a bătut în țeastă nu una, ci trei potcoave grele. Când prietenii lui Corne au încercat să se amestece, pumnalele și săbiile au ieșit din teacă și trei oameni au murit, iar doisprezece au fost răniți.

Era mai mult decât puteau să îndure lorzii loiali prințului Daeron. Lordul Unwin Peake și un oarecum șovăitor Hobert Hightower au chemat alți unsprezece lorzi și cavaleri proprietari de pământuri la un sfat de taină în beciul unui han din Tumbleton, ca să decidă ce se

putea face pentru a înfrâna aroganța celor doi bastarzi călăreți de dragoni. Complotiștii au căzut de acord că e simplu să scape de Ulf cel Alb, beat mai tot timpul și niciodată prea priceput la mânuirea armelor. Mai periculos era Ciocanul, care era zi și noapte înconjurat de lingăi, târfe de bivuac și mercenari dornici să-i câștige favorurile. Nu le-ar fi fost de cine știe ce folos să-l ucidă doar pe Ulf și să-l lase pe Hugh Ciocanul în viață, a subliniat lordul Peake; Hugh cel Tare trebuia să moară primul. Lorzii s-au contrazis îndelung și zgomotos în pivnița hanului „Ciulinii Sângeroși", continuând să caute cea mai bună cale de înfăptuire a planului lor.

— Orice om poate fi ucis, a spus ser Hobert Hightower, dar ce facem cu dragonii?

După părerea lui ser Tyler Norcross, pentru că în Debarcaderul Regelui domnea debandada, Tessarion le-ar fi fost de ajuns ca să recucerească Tronul de Fier. Lordul Peake a susținut că victoria ar fi fost mult mai sigură dacă ar fi intrau în luptă și Vermithor și Silverwing. Marq Ambrose a propus să cucerească mai întâi orașul și să scape pe urmă de cel Alb și de Ciocan, dar Richard Rodden a susținut sus și tare că un asemenea plan e lipsit de onoare.

— Nu le putem cere să verse sânge alături de noi și apoi să-i ucidem.

Neînfricatul Jon Roxton a pus capăt disputei:

— Îi omoram pe bastarzi acum, a spus. Pe urmă, cel mai curajos dintre noi le va lua dragonii și va zbura cu ei în luptă.

Toți cei din pivniță au fost siguri că Roxton se gândește la el însuși.

Deși prințul Daeron nu luase parte la consiliu, Ciulinii (numele sub care aveau să fie cunoscuți conspiratorii) detestau ideea de a trece la fapte fără aprobarea și binecuvântarea lui. Owen Fossoway, lord de Castelul Cidrului, a fost trimis, la adăpostul întunericului, să-l trezească pe prinț și să-l aducă în pivniță, unde îi puteau dezvălui planul lor. Cândva blândul prinț n-a șovăit nicidecum când lordul Unwin Peake i-a pus în față ordinele de execuție pentru Hugh cel Tare, zis Ciocanul, și pentru Ulf cel Alb, ci și-a pus pecetea pe ele cu înverșunare.

Oamenii complotează și urzesc planuri, dar ar face bine să se și roage, pentru că nimic din tot ce-au pus vreodată la cale nu a putut ține piept toanelor zeilor din Ceruri. Două zile mai târziu, chiar la data când plănuiseră Ciulinii să atace, Tumbleton s-a trezit în toiul nopții într-un vacarm de urlete. Taberele din afara zidurilor orașului ardeau. Șiruri nesfârșite de cavaleri în armuri se revărsau dinspre nord și vest, măcelărind furioși tot ce le stătea în cale, din nori ploua cu săgeți, iar un dragon zbura printre ele, năpustindu-se spre pământ, fioros și înverșunat.

Așa a început a Doua Bătălie de la Tumbleton.

Dragonul era Seasmoke, iar călărețul, ser Addam Velaryon, hotărât să demonstreze că nu toți bastarzii sunt gata să-și schimbe mantia. Și ce altă dovadă ar fi fost mai bună decât recucerirea Tumbletonului de la cei Doi Trădători, a căror ticăloșie pătase și reputația lui? Menestrelii povestesc că ser Addam zburase de la Debarcaderul Regelui și până la Ochiul Zeilor, unde coborâse pe sacra Insulă a Chipurilor și ceruse sfatul Oamenilor Verzi. Dar un cărturar trebuie să se mulțumească doar cu fapte cunoscute, iar tot ce știm în zilele noastre este că ser Addam a zburat repede și până foarte departe, oprindu-se la toate castelele, fie ele mari sau mici, ai căror lorzi încă îi mai erau loiali reginei. Așa a reușit să adune o nouă oaste.

Multe bătălii și multe încăierări se petrecuseră pe meleagurile scăldate de apele Tridentului și nu exista fortăreață sau cătun care să nu-și fi dat obolul în sânge… însă Addam Velaryon era neobosit și hotărât și bun de gură, iar lorzii riverani știau foarte multe despre nenorocirile abătute asupra Tumbletonului. Când ser Addam a fost gata să atace orașul, l-au urmat aproape patru mii de oameni.

Benjicot Blackwood, lordul de treisprezece ani de la Raventree, venise la luptă, ca și văduva Sabitha Frey, stăpâna de la Gemenii, împreună cu tatăl și frații ei din Casa Vypren. Deși suferiseră cu toții pierderi grele în bătăliile din toamnă, lorzii Stanton Piper, Joseth Smallwood, Derrick Darry și Lyonel Deddings găsiseră recruți noi printre bărbații cu bărbi cărunte și băietanii cu încă prea puțin păr în barbă. Hugo Vance, tânărul lord de la Popasul Călătorului, venise cu trei sute de oameni de-ai săi, plus mercenarii din Myr ai lui Trombo cel Negru.

Ca fapt mai demn de luat în seamă decât orice altceva, Casa Tully intrase în război. Când coborâse la Riverrun, Seasmoke îl convinsese pe șovăielnicul războinic care fusese ser Elmo Tully să-și cheme stegarii la luptă pentru regină, sfidând dorința bunicului său țintuit la pat, lordul Grover.

— Un dragon în curtea cuiva face minuni când trebuie să-i înlăture îndoielile, se povestește că ar fi spus ser Elmo.

Imensa armie care își făcuse tabăra lângă zidurile Tumbletonului era mai numeroasă decât a atacatorilor, însă oștenii stătuseră prea mult în același loc. Disciplina slăbise (în tabără, beția devenise o molimă nelipsită, spune Marele Maester Munkun, dar și adevăratele boli se împământeniseră), moartea lordului Ormund Hightower îi lăsase fără comandant, iar lorzii dornici să-i ia locul nu se înțelegeau unii cu alții. Propriile conflicte și rivalități le acaparaseră atenția într-o asemenea măsură, încât uitaseră aproape cu desăvârșire de existența adevăraților dușmani. Atacul nocturn al lui ser Addam i-a luat întru totul prin surprindere. Încă dinainte ca oștenii prințului Daeron să-și dea seama că începuse o bătălie, vrăjmașii ajunseseră deja printre ei,

îi spintecau când ieșeau din corturi împleticindu-se, când își înșeuau cai, când se chinuiau să-și îmbrace armurile și să-și încingă săbiile.

Însă dragonul a făcut cel mai mare prăpăd. Seasmoke s-a năpustit iar și iar din văzduh, împroșcând cu foc la fiecare răsuflare. În scurt timp, flăcările mistuiau o sută de corturi, chiar și splendidele pavilioane de mătase în care se adăposteau ser Hobert Hightower, lordului Unwin Peake și însuși prințul Daeron. Nici orașul n-a fost cruțat. Prăvăliile și casele și septurile care scăpaseră întregi din prima bătălie au fost acum cuprinse de focul dragonului.

Când a început atacul, Daeron Targaryen dormea în cortul lui. Ulf cel Alb se afla în oraș, pradă somnului după o noapte de beție în hanul Viezurele Muieratic, pe care îl luase în stăpânire. Și Hugh cel Tare, zis Ciocanul, era tot între zidurile Tumbletonului, în pat cu văduva unui cavaler ucis în prima bătălie. Cei trei dragoni se aflau în afara orașului, pe câmpia de dincolo de tabără.

În ciuda numeroaselor încercări, Ulf cel Alb n-a putut fi trezit din somnul lui greu, de bețiv. De-a dreptul înjositor, s-a rostogolit sub o masă, unde a sforăit pe toată durata bătăliei. Hugh Ciocanul a răspuns cu mai multă iuțeală. Doar pe jumătate îmbrăcat, a coborât în goană scările până în curte, zbierând să i se aducă buzduganul, armura și un cal cu care să ajungă la Vermithor. Oamenii lui s-au repezit să-i îndeplinească poruncile, însă chiar în clipa aceea Seasmoke a dat foc grajdurilor. Iar lordul Jon Roxton luase în stăpânire dormitorul și nevasta lordului Footly și era deja în curte.

Când l-a zărit pe Hugh cel Tare, Roxton s-a gândit că i se oferea un prilej favorabil și a spus:

— Condoleanțele mele, lord Ciocan!

Hugh s-a întors spre el și l-a fulgerat cu privirea.

— Pentru ce? a întrebat.

— Pentru că ai murit în bătălie, i-a răspuns Jon, scoțând-o pe Făcătoarea dc Orfani din teacă și implântând-o adânc în burta bastardului, pe care l-a despicat apoi de la vintre până la beregată.

Vreo zece dintre oamenii lui Hugh cel Tare au venit în fugă, la țanc ca să-l vadă murind. Și nici măcar o sabie din oțel valyrian, ca Făcătoarea de Orfani, nu îți e de cine știe ce folos când lupți de unul singur contra zece. Neînfricatul Jon Roxton a izbutit să omoare trei înainte de a fi ucis la rândul lui. Se povestește că a murit când i-a alunecat un picior pe mațele lui Hugh Ciocanul, risipite pe jos, dar poate că amănuntul ăsta e de o ironie atât de desăvârșită încât nu poate fi adevărat.

Despre moartea prințul Daeron Targaryen există trei istorisiri diferite. Cea mai cunoscută pretinde că prințul a ieșit din cort împleticindu-se, cu cămașa de noapte în flăcări, numai pentru a fi doborât de mercenarul myrishean Trombo cel Negru, care i-a zdrobit

capul cu o singură lovitură a buzduganului său cu lanț. E versiunea preferată de Trombo cel Negru, care a povestit-o oricui, oricând și oriunde. A doua variantă e aproape identică și spune că prințul a fost omorât cu o sabie, nu cu un buzdugan cu lanț, și că ucigașul său n-a fost Trombo cel Negru, ci un oștean căruia nu i se știe numele și care, cel mai probabil, nici nu și-a dat seama cui îi luase viața. În a treia variantă, curajosul tânăr cunoscut sub numele de Daeron cel Cutezător nici măcar n-ar fi apucat să iasă din cortul în flăcări care s-a prăbușit peste el, aducându-i moartea. Aceasta e versiunea preferată atât de Munkun, în *Istorisirea adevărată*, cât și de noi16.

Din văzduh, Addam Velaryon a văzut lupta de sub el preschimbându-se într-o fugă în dezordine. Doi dintre cei trei călăreți de dragoni din oastea dușmană erau deja morți, dar el nu avea de unde să știe. Însă cu siguranță a văzut dragonii vrăjmașilor. Nu erau legați cu lanțuri, puteau să-și ia zborul oricând o doreau; Silverwing și Vermithor se roteau pe deasupra câte unei câmpii din partea de miazăzi a Tumbletonului, pe când Tessarion dormea și era hrănită la vest de oraș, în tabăra prințului Daeron, la mai puțin de o sută de metri distanță de cortul lui.

Dragonii sunt creaturi din foc și sânge, iar larma asurzitoare a bătăliei i-a trezit pe toți trei. Se povestește că un arbaletrier a tras o săgeată în Silverwing, iar patruzeci de cavaleri călare l-au înconjurat pe Vermithor, atacându-l cu săbiile, sulițele și topoarele, sperând să-l ucidă cât era pe pământ, pe jumătate adormit. Au plătit cu viețile lor pentru nesăbuința lor. Într-o altă parte a câmpului, Tessarion s-a avântat în văzduh zbierând și scuipând flăcări, iar Addam Velaryon l-a îndreptat pe Seasmoke către ea.

Solzii dragonilor sunt, nu în totalitate, dar în foarte mare măsură rezistenți la foc; protejează carnea și musculatura de sub ei, mai vulnerabile.

Când animalul înaintează în vârstă, solzii i se îngroașă și se întăresc, protcjându-l mai bine. În același timp, flăcările sale devin mai puternice și mai sălbatice (pe când focul unui dragon ieșit din găoace abia dacă poate aprinde niște paie, flăcările scuipate de Balerion sau Vhagar, când atinseseră culmea puterii lor, topeau oțelul și piatra). De aceea, când se luptă între ei, dragonii folosesc adesea, pe lângă flăcări, și alte arme: gheare negre ca fierul, lungi ca săbiile și ascuțite ca bricele; fălci atât de puternice încât pot sfărâma chiar și platoșe de oțel; cozi ca niște bice groase, ale căror lovituri zdrobesc căruțele, rup spinările cailor mari de luptă și pot azvârli oameni la cincisprezece metri în aer.

Lupta dintre Tessarion și Seasmoke a fost cu totul altfel.

Cronicile numesc războiului dintre regele Aegon al II-lea și sora lui, Rhaenyra, Dansul Dragonilor, însă numai la Tumbleton au dansat cu

adevărat dragonii. Tessarion și Seasmoke erau dragoni tineri, mai sprinteni în văzduh decât frații lor mai vârstnici. De nenumărate ori s-au repezit unul la altul numai ca să-și schimbe direcția de zbor în ultima clipă. Avântându-se spre cer ca vulturii și plonjând ca șoimii, s-au rotit unul în jurul celuilalt pocnind din fălci, urlând, scuipând foc, dar fără să se apropie prea mult unul de altul. La un moment dat, Regina Albastră a dispărut într-un pâlc de nori, doar ca să reapară o clipă mai târziu, năpustindu-se asupra lui Seasmoke din spate și apzinzându-i coada cu o răbufnire de flăcări de culoarea cobaltului. Între timp, Seasmoke s-a rostogolit, s-a înclinat pe o parte sau pe alta și a șerpuit prin văzduh. Acum era sub adversara lui, acum se răsucea brusc în aer și se năpustea asupra ei din spate. Cei doi dragoni s-au înălțat tot mai sus și mai sus, urmăriți de pe acoperișurile Tumbletonului de sute de perechi de ochi. Unul dintre privitori a spus, mai târziu, că zborul lui Tessarion și Seasmoke părea mai degrabă dans de împerechere decât luptă. Și poate chiar asta a fost.

Dansul a luat sfârșit când Vermithor s-a înălțat în văzduh urlând. În vârstă de aproape o sută de ani și mare cât ceilalți doi la un loc, dragonul de aramă cu imense aripi cafenii era în culmea furiei când și-a luat zborul, cu sângele prelingându-i-se fumegând din zeci de răni. Neavând călăreț, nu știa cine îi e prieten și cine dușman, așa că și-a revărsat mânia asupra tuturor, scuipând flăcări în dreapta și în stânga, și a atacat cu sălbăticie pe oricine îndrăznea să arunce vreo suliță către el. Un cavaler călare a încercat să fugă din calea lui, dar Vermithor l-a prins între fălci din galopul calului. Lorzii Piper și Deddings, aflați pe o colină, au luat foc împreună cu scutierii, servitorii și aliații lor, atunci când s-a întâmplat să-i zărească Furia de Aramă.

O dipă mai târziu, Seasmoke s-a năpustit asupra lui.

Dintre cei patru dragoni ajunși pe câmpul de bătaie în acea zi, numai Seasmoke avea călăreț. Ser Addam Velaryon venise să-și dovedească loialitatea, omorându-i pe cei Doi Trădători și pe dragonii lor, și iată că unul se afla chiar sub el și-i ataca pe oamenii care îl însoțiseră în luptă. Pesemne că s-a simțit obligat să-i apere, deși cu siguranță știa, în sinea lui, că Seasmoke nu-i poate face față dragonului mai vârstnic.

Ce a urmat nu a fost un dans, ci o luptă pe viață și pe moarte. Vermithor se înălțase doar vreo șase metri deasupra bătăliei, când Seasmoke s-a năpustit de sus asupra lui, l-a izbit cu putere și l-a trimis zbierând în noroi. Toți bărbații, vârstnici sau tineri, au fugit înspăimântați, sau au fost striviți sub trupurile celor doi dragoni care se rostogoleau și se sfârtecau între ei. Cozile plesneau, aripile băteau aerul, dar fiarele se încleștaseră atât de tare, încât niciuna nu izbutea să se desprindă. Benjicot Blackwood urmărea lupta de la o depărtare

de cincizeci de metri, stând în șaua calului său. După mulți ani, i-a povestit Marelui Maester Munkun că Seasmoke nu putea ține piept unui potrivnic de statura și greutatea lui Vermithor și că ar fi fost fără îndoială făcut bucăți… dacă Tessarion nu s-ar fi năpustit chiar atunci din înaltul cerului ca să intre în luptă.

Cine poate ști ce e în inima unui dragon? Oare o simplă sete de sânge a îmboldit-o pe Regina Albastră să atace? Sau femela-dragon a venit în ajutorul unuia dintre luptători? Și dacă da, în al cui? Unii vor pretinde că legătura dintre dragon și călărețul lui e atât de profundă, încât animalul ajunge să împărtășească sentimentele de dragoste și de ură ale stăpânului. Dar cine era acolo aliatul și cine era dușmanul? Oare un dragon fără călăreț deosebește un prieten de un vrăjmaș?

Nu vom primi niciodată răspunsuri la aceste întrebări. Cronicile nu ne istorisesc decât că, în A Doua Bătălie de la Tumbleton, trei dragoni au luptat în noroi, sânge și fum. Seasmoke a murit primul, când Vermithor și-a încleștat colții în jurul grumazului lui și i-a smuls capul. Pe urmă, dragonul de culoarea bronzului a încercat să-și ia zborul cu trofeul său încă în fălci, dar aripile lui zdrențuite nu i-au putut sălta greutatea. O clipă mai târziu, s-a prăbușit la pământ și a murit. Tessarion, Regina Albastră, a mai trăit până la apusul soarelui. De trei ori a încercat ea să se înalțe în văzduh și de trei ori a dat greș. În faptul serii, a părut chinuită de durere, așa că lordul Blackwood și-a chemat cel mai iscusit arcaș, pe numele lui Billy Burley, care a lăsat între el și Regina Albastră, întinsă neputincioasă pe pământ, o distanță de o sută de metri (mai mare decât cea până la care ajung flăcările unui dragon), și-a încordat arcul lung și a tras trei săgeți drept în ochiul ei.

La apusul soarelui, bătălia se încheiase. Deși lorzii riverani au pierdut mai puțin de o sută de oameni și au ucis peste o mie de oșteni din Orașul Vechi și din Reach, a Doua Bătălie de la Tumbleton nu poate fi considerată o victorie a atacatorilor, pentru că nu au izbutit să cucerească orașul. Zidurile erau încă întregi și, odată ce oamenii regelui s-au retras înăuntrul lor și au zăvorât porțile, oastea reginei nu a avut cum să le spargă, căci nu-și adusese arme de asalt și nu mai avea niciun dragon. Dar își măcelăriseră dușmanii năuciți, le dăduseră foc corturilor și le arseseră sau le capturaseră aproape toate căruțele, nutrețul și proviziile, puseseră mâna pe trei sferturi din caii lor de luptă, le omorâseră prințul și doi dintre dragonii regelui.

Când a răsărit luna, lorzii riverani au lăsat câmpul de bătaie la bunul plac al ciorilor și au dispărut printre dealuri. Unul dintre ei, băiatul Ben Blackwood, ducea cu sine trupul zdrobit al lui ser Addam Velaryon, găsit mort alături de dragonul său. Oasele aveau să i se odihnească la Raventree vreme de opt ani, dar în 138 D.C., fratele său, Alyn, avea să le aducă pe Driftmark și să le îngroape în Hull, orașul lui

natal. Pe mormântul lui e gravat un singur cuvânt: LOIAL. Literele cu înfloriturile sunt susținute de un cal de mare și de un șoarece, ambii ciopliți în piatră.

În dimineața de după luptă, cuceritorii Tumbletonului s-au urcat pe ziduri și au văzut că dușmanii dispăruseră. Morții erau împrăștiați peste tot în jurul orașului și printre ei zăceau și leșurile a trei dragoni. Numai unul rămăsese în viață: Silverwing, purtătoarea Bunei Regine Alysanne din vremurile vechi, își luase zborul când începuse măcelul și se rotise ore în șir pe deasupra câmpului de luptă, plutind pe curenții de aer încins de focurile de dedesubt. Numai după lăsarea întunericului a coborât lângă verii ei uciși. Peste ani, menestrelii aveau să povestească, în cântecele lor, cum a încercat de trei ori să-i ridice aripa lui Vermithor cu botul, parcă vrând să-l ajute să zboare iarăși, dar probabil că ăsta nu e decât un basm.

Răsăritul soarelui a găsit-o pe Silverwing zburând agitată peste câmp și hrănindu-se cu resturi arse de cai, oameni și vite.

Opt dintre cei treisprezece Ciulini muriseră, printre ei fiind și lordul Owen Fossoway, Marq Ambrose și Neînfricatul Jon Roxton. Richard Rodden fusese nimerit în gât de o săgeată și avea să moară a doua zi. Patru dintre conspiratori rămăseseră în viață, ser Hobert Hightower și lordul Unwin Peake fiind doi dintre ei. Și, cu toate că Hugh cel Tare, zis Ciocanul, plecase și el dintre cei vii, luându-și cu sine visele de domnie, al doilea Trădător trăia. Ulf cel Alb se trezise din beție și aflase că e ultimul călăreț de dragoni, stăpân al ultimului dragon.

— Ciocanul e mort, ca și băiatul vostru, se presupune că i-a spus el lordului Peake. Nu v-am mai rămas decât eu.

Când lordul l-a întrebat ce are de gând, cel Alb a răspuns:

— Pornim în marș, așa cum ați vrut. Voi luați orașul, eu iau afurisitul ăla de tron. Ce zici?

În dimineața următoare, l-a vizitat ser Hobert Hightower, ca să plănuiască în amănunt atacul asupra Debarcaderului Regelui. A adus cu el, în dar, două butoiașe, unul cu vin roșu de Dorne, iar celălalt cu vin auriu de Arbor. Deși Ulf cel Alb nu gustase niciodată vreun soi de vin care să nu-i placă, se știa că are o slăbiciune mai ales pentru licorile mai vechi și mai dulci. Nu încape îndoială că ser Hobert spera că o să soarbă din vinul acru și roșu, în timp ce lordul Ulf o să-l dea de dușcă pe cel alb. Însă ceva din purtarea lui Hightower – transpira, se bâlbâia și era cam prea prietenos, a povestit mai târziu scutierul care le turnase vinul – a trezit bănuielile lui Ulf cel Alb. Prudent, a poruncit să se pună vinul roșu de Dorne deoparte, pentru mai târziu, și a insistat ca ser Hobert să bea împreună cu el auriul de Arbor.

Cronicile nu ne spun prea multe despre ser Hobert Hightower, însă nimeni nu are îndoieli în privința felului în care și-a găsit moartea. Ca să nu-i trădeze pe prietenii săi, Ciulinii, l-a lăsat pe scutier să-i umple

pocalul, l-a golit până la fund și a mai cerut unul. Odată ce l-a văzut pe Hightower bând, Ulf cel Bețiv s-a ridicat la înălțimea poreclei sale și a dat peste cap trei pocale înainte de a începe să caște. Otrava din vin era blândă. Când lordul Ulf a adormit pentru a nu se mai trezi niciodată, ser Hobert a sărit în picioare și a încercat să vomite, dar era prea târziu. Inima i s-a oprit peste o oră. „Nimeni nu s-a temut vreodată de sabia lui ser Hobert“, ne spune Ciupercă, „dar pocalul ăla de vin era mai ucigător decât oțelul valyrian.” Pe urmă, lordul Unwin Peake a oferit o mie de dragoni de aur oricărui cavaler de obârșie nobilă care o va putea stăpâni pe Silverwing. Au venit trei bărbați. După ce primului i-a fost smuls un braț, iar al doilea a ars de viu, al treilea s-a răzgândit. În momentul acela oastea lui Peake, o rămășiță a marii armii venite tocmai din Orașul Vechi sub comanda prințului Daeron și a lordului Ormund Hightower, se împrăștia văzând cu ochii, pentru că oamenii dezertau cu zecile și fugeau din Tumbleton, luând cu ei atâtea prăzi cât puteau căra. Recunoscându-și înfrângerea, lordul Unwin și-a chemat lorzii și sergenții și a ordonat retragerea.

Învinuitul de trădare Addam Velaryon, numit la naștere Addam din Hull, salvase Debarcaderul Regelui de dușmanii reginei… cu prețul vieții sale. Însă curajul lui i-a rămas necunoscut Rhaenyrei. Fuga ei din Debarcaderul Regelui a fost plină de piedici. La Rosby, a găsit porțile castelului zăvorâte, din porunca tinerei femei căreia îi respinsese pretenția la moștenire în favoarea unui frate mai mic. Castelanul tânărului lord Stokeworth i-a oferit găzduire doar pentru o noapte.

— Vor veni după tine, a prevenit-o pe regină, iar eu n-am destulă putere ca să le țin piept.

Jumătate dintre Mantiile Aurii plecate împreună cu ea din Debarcaderul Regelui au dezertat pe drum, iar într-o noapte tabăra i-a fost atacată de o ceată de oameni fără căpătâi. Cavalerii ei au alungat atacatorii, dar ser Balon Byrch a fost doborât de o săgeată, iar o lovitură în cap a crăpat coiful lui ser Lyonel Bentley, un tânăr cavaler din Garda Reginei. Rănitul a murit în ziua următoare, aiurând. Regina și-a continuat drumul spre Duskendale.

Casa Darklyn se numărase printre cei mai loiali susținători ai Rhaenyrei, dar își plătise scump loialitatea. Lordul Gunthor își pierduse viața în serviciul reginei, ca și unchiul său Steffon. Iar portul Duskendale fusese prădat de ser Criston Cole. Nu e de mirare că văduva lordului Gunthor n-a fost încântată când a apărut Înălțimea Sa la porțile ei. Așa că numai insistențele lui ser Harrold Darke au convins-o pe Lady Meredyth s-o primească pe regină în oraș (Casa Darke se înrudea de departe cu Casa Darklyn, iar ser Harrold fusese pe vremuri scutierul răposatului ser Steffon), dar numai cu condiția să nu stea prea mult.

Odată ce s-a văzut în siguranță între zidurile Fortului Mohorât, care

domina portul, Rhaenyra i-a poruncit maesterului Casei Darklyn să-i trimită Marelui Maester Gerardys, la Piatra Dragonului, un mesaj prin care să-i ceară o corabie care să vină imediat s-o ia acasă. Trei corbi și-au luat zborul, spun cronicile orașului… dar zilele s-au scurs fără să apară vreo corabie. N-a sosit niciun răspuns de la Piatra Dragonului, din partea lui Gerardys, ceea ce a înfuriat-o pe regină. A început din nou să pună la îndoială loialitatea Marelui Maester.

Rhaenyra a avut mai mult noroc în alte părți. Din Winterfell, Cregan Stark i-a scris ca să-i dea de veste că va aduce o oaste în sud cât mai curând cu putință, dar o prevenea că va fi nevoie de ceva timp ca să-și adune oamenii, „căci ținutul meu e întins și, cu iarna care ne bate la ușă, trebuie să ne culegem ultima recoltă, dacă nu vrem să murim de foame când va veni zăpada, pentru a rămâne vreme îndelungată”. Nordicul i-a promis reginei zece mii de oameni, „mai tineri și mai aprigi decât Lupii Iernii”. Și Fecioara din Vale i-a făgăduit ajutor, când i-a răspuns din castelul ei de iarnă, Porțile Lunii… dar trecătorile din munți fiind astupate de zăpadă, cavalerii ei nu puteau ajunge decât pe mare. Dacă soseau la Gulltown corăbiile Casei Velaryon, scria lady Jeyne, ea putea trimite imediat o corabie la Duskendale. Dacă nu, trebuia să ceară corăbii din Braavos și din Pentos, iar pentru asta avea nevoie de bani.

Regina Rhaenyra nu avea nici aur, nici corăbii. Își pierduse flota când îl azvârlise în temniță pe lordul Corlys și fugise din Debarcaderul Regelui speriată de moarte, fără să se gândească să-și ia cu sine nici măcar un singur bănuț. Deznădăjduită și înfricoșată, Înălțimea Sa se plimba pe zidurile cetății Duskendale plângând, încărunțea și se trăgea la față din ce în ce mai mult, de la o zi la alta. Nu putea să doarmă și își pierduse pofta de mâncare. Nu suporta nici să se despartă de prințul Aegon, singurul ei fiu rămas în viață; băiatul se afla alături de ea zi și noapte, „ca o mică umbră palidă”.

Când lady Meredith i-a dat clar de înțeles că stătuse mai mult decât era bine-venită, Rhaenyra s-a văzut silită să-și vândă coroana ca să poată face rost de bani pentru traversarea mării la bordul unei corăbii negustorești din Braavos, *Violande*. Ser Harrold Darke a îndemnat-o să se refugieze în Vale, la lady Arryn, iar ser Medrick Manderly a încercat să o convingă să-i însoțească pe el și pe fratele lui, ser Torrhen, la Portul Alb, dar Înălțimea Sa i-a refuzat pe amândoi. Era hotărâtă să se întoarcă la Piatra Dragonului. Acolo avea să găsească ouă de dragoni, le-a spus celor doi susținători ai ei; trebuia să facă neapărat rost de un alt dragon, altminteri totul era pierdut.

Vânturi puternice au împins corabia *Violande* spre țărmurile Driftmarkului, mai aproape decât și-ar fi dorit regina. Și de trei ori au trecut prin apropierea unor corăbii de război ale Șarpelui Mărilor, însă Rhaenyra a avut grijă să nu fie văzută. În cele din urmă, corabia din

Braavos a intrat, pe înserate, în portul de la poalele Muntelui Dragonului. Regina trimisese din Duskendale un corb care să-i vestească sosirea și a găsit o escortă așteptând-o când a coborât pe doc împreună cu fiul ei, Aegon, cu doamnele de onoare și cu trei cavaleri din Garda Reginei. (Mantiile Aurii cu care plecase din Debarcaderul Regelui rămăseseră în Duskendale, iar frații Manderly pe *Violande*, care urma să-i ducă în Portul Alb.)

Ploua când au ajuns pe țărm și portul era aproape pustiu. Chiar și în lupanarele de pe chei domnea întunericul și păreau părăsite, dar regina nu le-a dat atenție. Cu trupul și sufletul bolnave, distrusă de trădări, Rhaenyra Targaryen nu dorea decât să se întoarcă in castelul său, unde își închipuia că atât ea, cât și fiul ei vor fi în siguranță. Nu-și imagina că o așteaptă ultima și cea mai cumplită dintre trădări.

Escorta Rhaenyrei, alcătuită din patruzeci de oșteni, era comandată de ser Alfred Broome, unul dintre oamenii lăsați de ea la Piatra Dragonului când plecase să atace Debarcaderul Regelui. Broome, cel mai vârstnic dintre cavalerii de pe insulă, făcea parte din garnizoană încă din timpul domniei Regelui Cel Bătrân. Prin urmare, se așteptase să fie numit castelan atunci când Rhaenyra plecase să revendice Tronul de Fier… însă era posac și plin de acreală, ceea ce nu inspira nici simpatie, nici încredere, ne povestește Ciupercă, așa că regina îl neglijase în favoarea mai prietenosului ser Robert Quince. Atunci când Rhaenyra a întrebat de ce n-a venit chiar ser Robert să o întâmpine, ser Alfred a răspuns că-l va vedea pe „prietenul nostru cel gras” la castel.

Și l-a văzut… cu toate că leșul carbonizat al lui Quince era de nerecunoscut când au dat de el. Dar fusese colosal de gras, așa că, mulțumită staturii sale, era de neconfundat. L-au găsit atârnat de crenelurile porții cetății, alături de leșul intendentului insulei, de al căpitanului gărzii și al maestrului de arme… și de capul și partea de sus a trunchiului Marelui Maester Gerardys. Tot ce se aflase sub coaste dispăruse și mațele Marelui Maester atârnau sub pântecul sfâșiat ca niște șerpi negri, carbonizați.

La vederea cadavrelor, reginei i-a pierit tot sângele din obraji, însă tânărul prinț Aegon a fost primul care a înțeles ce însemnau.

— Fugi, mamă! a strigat, dar prea târziu.

Oamenii lui ser Alfred s-au năpustit asupra apărătorilor reginei. O lovitură de secure a despicat capul lui ser Harrold Darke înainte de a apuca să-și scoată sabia din teacă, iar ser Adrian Redford a fost înjunghiat din spate, cu o suliță. Doar ser Loreth Lansdale a fost îndeajuns de iute să lupte pentru a o apăra pe regină și i-a omorât pe primii doi atacatori înainte de a fi ucis la rândul său. Astfel a pierit ultimul om din Garda Reginei. Când prințul Aegon a înșfăcat sabia lui ser Harrold, ser Alfred i-a azvârlit-o din mână cu o lovitură

disprețuitoare.

Sub amenințarea sulițelor, băiatul, regina și doamnele ei de companie au intrat pe porțile Pietrei Dragonului și au pătruns în curtea castelului.

Acolo (după cum o spune Ciupercă, memorabil și după mulți ani) s-au pomenit față în față cu „un bărbat mort și un dragon muribund".

Solzii lui Sunfyre încă mai luceau ca poleiți cu aur în razele soarelui, dar, așa cum zăcea întins pe pavajul din piatră valyriană neagră și topită al curții, era limpede că e distrus, el, cel mai frumos dragon care se avântase vreodată spre cerul Westerosului. Aripa aproape smulsă de Meleys stătea acum răsucită în afară, într-o poziție ciudată, iar rănile proaspete de pe spate încă fumegau și sângerau la orice mișcare. Stătea încovrigat când regina și însoțitorii ei au dat cu ochii de el pentru prima oară. Când s-a foit și și-a săltat capul, i s-au văzut și rănile imense de pe grumaz, de unde un alt dragon îi smulsese bucăți de came. Pe burtă avea locuri unde solzii îi fuseseră înlocuiți de cruste, iar acolo unde ar fi trebuit să i se afle ochiul drept nu mai avea decât o gaură acoperită cu sânge negru, închegat.

Oricine s-ar fi întrebat, așa cum a făcut cu siguranță și Rhaenyra, ce se întâmplase.

Acum știm mult mai multe decât știa atunci regina. Pentru asta îi suntem recunoscători Marelui Maester Munkun, căci *Istorisirea adevărată*, scrisă în mare parte pornind de la spusele Marelui Maester Orwyle, ne dezvăluie cum a ajuns Aegon al II-lea la Piatra Dragonului.

Lordul Larys Strong, zis și Picior-Strâmb, a fost cel care i-a scos din oraș pe rege și pe copiii săi imediat ce au apărut dragonii reginei deasupra Debarcaderului Regelui. Dar, ca să nu iasă pe o poartă, unde ar fi putut fi văzuți și recunoscuți, lordul Larys i-a condus printr-un pasaj secret al lui Maegor cel Crud, cunoscut numai de el. Și tot lordul Larys a hotărât că fugarii trebuie să se despartă, căci astfel, chiar dacă unul era prins, ceilalți aveau în continuare șanse să scape. Lui ser Rickard Thorne i s-a ordonat să îl ducă pe Maelor, prințul de numai doi ani, la lordul Hightower. Prințesa Jaehaera, o fetiță dulce și prostuță de șase ani, a fost încredințată lui ser Willis Fell, care s-a jurat că o va duce în siguranță la Capătul Furtunii. Niciunul n-a știut unde merge celălalt, ca să nu poată trăda dacă ar fi fost prinși.

Și numai Larys a știut că regele, dezbrăcat de hainele lui fine și înfășurat în mantia pătată de sare a unui pescar, a fost ascuns printre peștii dintr-o luntre și lăsat în grija unui cavaler bastard cu rude la Piatra Dragonului. Picior-Strâmb s-a gândit că, odată ce va afla de dispariția regelui, regina o să trimită cu siguranță oameni în căutarea lui… iar o barcă nu lasă urme pe valuri și prea puțini s-ar fi gândit vreodată să-l caute pe Aegon chiar pe insula surorii sale, tocmai în umbra fortăreței ei. Munkun ne spune că Marele Maester Orwyle a

aflat toate acestea chiar din gura lordului Strong.

Și Aegon ar fi rămas acolo, ascuns, dar inofensiv, amorțindu-și durerea cu vin și acoperindu-și cicatricele arsurilor cu o mantie groasă, dacă Sunfyre nu ar fi izbutit să ajungă Piatra Dragonului. Ne putem întreba ce anume l-a atras spre Muntele Dragonului, așa cum s-au întrebat mulți alții înaintea noastră. Oare dragonul rănit, cu aripa frântă pe jumătate vindecată, a fost îndemnat de vreun instinct primar să revină la locul nașterii sale, la vulcanul fumegător unde ieșise din găoace? Sau a simțit cumva că regele Aegon e pe insulă, la multe leghe distanță și dincolo de o întindere de valuri înspumate, și s-a hotărât să zboare într-acolo pentru a-și regăsi călărețul? Septonul Eustace merge și mai departe și sugerează că Sunfyre a simțit *nevoia* disperată a lui Aegon. Însă cine își poate imagina că știe ce e în inima unui dragon?

În cronici nu găsim nicio însemnare despre ceea ce s-a întâmplat cu Sunfyre vreme de aproape o jumătate de an, după ce, din pricina oamenilor lordului Walys Mooton, a fugit de pe câmpul de cenușă și oase de lângă Popasul Corbilor. (Anumite povești spuse prin castelele Caselor Crabb și Brune sugerează că dragonul și-ar fi găsit adăpost în pădurile neguroase de pini și în peșterile de la Capul Ghearei Despicate.) Deși aripa sfâșiată i se vindecase îndeajuns cât să poată zbura, era încă lipsită de putere și se reprinsese de corp sub un unghi bizar. Așa că Sunfyre nu se mai putea avânta spre înălțimi și nici nu mai putea rămâne prea mult în văzduh, ci se străduia din greu să zboare chiar pe distanțe mici. Bufonul Ciupercă spune, cu răutate, că, pe când cei mai mulți dragoni străbat văzduhul ca niște vulturi, Sunfyre nu mai era decât „un imens pui auriu care suflă foc, țopăind în fâlfâit de aripi de pe un deal pe altul”.

Dar „puiul care suflă foc” a izbutit cumva să traverseze Golful Apei Negre… căci pe el îl văzuseră năierii de pe *Nessaria* atacându-l pe Gray Ghost. Ser Robert Quince dăduse vina pe Cannibal. Dar Tom Limbă împleticită, un bâlbâit care auzea mai multe decât putea să spună, îi îmbiase pe volanteni cu bere și remarcase că vorbeau des despre solzii aurii ai atacatorului. Iar el știa foarte bine că dragonul celălalt, Cannibal, are solzii negri ca smoala. Asta i-a făcut pe cei doi Tom și pe „verii” lor (ceea ce era doar o jumătate de adevăr, pentru că numai ser Marston avea același sânge cu ei, fiind bastardul adus pe lume de sora lui Tom Barbă Încâlcită după ce un cavaler îi răpise fecioria) să plece cu mica lor barcă în căutarea ucigașului lui Gray Ghost.

Regele plin de arsuri și dragonul schilodit și-au găsit unul în celălalt un nou motiv de a trăi. Dintr-un bârlog ascuns pe dezolanta coastă golașă dinspre est a Muntelui Dragonului, Aegon se aventura afară în zorii fiecărei zile și se înălța din nou în văzduh, așa cum n-o

mai făcuse după bătălia de la Popasul Corbilor, pe când cei doi Tom și vărul lor, Marston Waters, cutreierau cealaltă parte a insulei în căutarea unor oameni care să-i ajute să ocupe castelul. Chiar și pe Piatra Dragonului, veche reședință și fortăreață a Rhaenyrei, au găsit mulți care nu o puteau suferi din motive întemeiate sau nu. Unii încă își mai jeleau frații, fiii și tații uciși în timpul Culesului Semințelor sau în Bătălia din Defileu, alții sperau să se îmbogățească din jafuri sau să fie făcuți cavaleri, alții credeau sincer că fiul are mai multe drepturi decât fiica și erau de partea lui Aegon.

Regina își luase cei mai buni oameni cu ea, la Debarcaderul Regelui. Pe insula ei, apărată de corăbiile Șarpelui Mărilor și de zidurile înalte, din piatră valyriană, Piatra Dragonului părea de necucerit, așa că Înălțimea Sa lăsase în garnizoană puțini oameni, dintre care cei mai mulți nu păreau de vreun folos altundeva: oșteni cărunți și băieți cărora nu le dăduseră încă tuleiele, bărbați greoi în mișcări, ologi, răniți grav care încă nu se refăcuseră, oameni de a căror loialitate se îndoia sau bănuiți de lașitate. Iar în fruntea lor îl pusese pe ser Robert Quince, un bărbat destoinic, dar bătrân și gras.

Quince era un susținător statornic al reginei, în privința asta toată lumea era de acord, însă avea sub ordinele sale și oameni mai puțin loiali, cu anumite resentimente, sau care îi purtau pică pentru nedreptăți din trecut, fie ele reale ori închipuite. Printre aceștia se remarca ser Alfred Broome, care s-a arătat mai mult decât dispus să-și trădeze regina în schimbul făgăduielii că va fi înnobilat și va primi pământuri și aur dacă Aegon al II-lea își va recâștiga tronul. Broome făcea de multă vreme parte din garnizoană, așa că a putut să le spună oamenilor regelui care sunt punctele tari și cele slabe ale Pietrei Dragonului, ce gărzi pot fi mituite sau convinse și care trebuie omorâte sau aruncate în temniță.

Când a sosit timpul, Piatra Dragonului a fost cucerită în mai puțin de o oră. La ceasul fantomelor, oștenii trecuți de partea lui Broome au deschis o poartă laterală, prin care s-au strecurat neobservați în castel ser Marston Waters, Tom Limbă împleticită și oamenii lor. Un grup a ocupat arsenalul, iar altul i-a arestat pe oșteni și pe maeștrii de arme loiali reginei. Ser Marston l-a găsit pe Marele Maester Gerardys chiar în adăpostul corbilor, așa că nicio pasăre nu și-a putut lua zborul, ca să dea de veste că fuseseră atacați. Ser Alfred însuși s-a aflat în fruntea celor care au dat buzna în odăile castelanului, luându-l prin surprindere. Când ser Robert Quince a dat să se ridice din pat, Broome i-a înfipt o suliță în burdihanul mare și alb. Cunoscându-i foarte bine pe amândoi, Ciupercă spune că ser Alfred îl detesta pe ser Robert și îi purta pică. Și îi putem da crezare, pentru că sulița a fost împlântată cu atâta forță, încât vârful i-a ieșit prin spinarea lui ser Robert, a trecut prin salteaua din puf și prin cea de paie de sub ea și s-a înfipt în

lemnul podelei.

Planul n-a mers bine într-o singură privință. Când Tom Limbă împleticită și cuțitarii lui au spart ușa dormitorului tinerei lady Baela, vrând s-o ia prizonieră, ea a izbutit să iasă pe fereastră, s-a târât pe acoperișuri și a coborât pe ziduri până în curte. Oamenii regelui păzeau deja grajdul unde fuseseră ținuți dragonii castelului, dar Baela crescuse în Piatra Dragonului și îi erau cunoscute căi de intrare și ieșire de care ei n-aveau habar. Când urmăritorii au reușit să dea de ea, deja desfăcuse lanțurile lui Moondancer și îi pusese o șa.

Așa s-a făcut că, după ce a trecut în zbor cu Sunfyre peste vârful fumegător al Muntelui Dragonului și a început apoi să coboare, sperând să-și facă triumfător intrarea în castelul aflat acum în mâinile oamenilor săi după uciderea sau capturarea susținătorilor Rhaenyrei, regele Aegon al II-lea s-a întâlnit în văzduh cu Baela Targaryen, fiica dăruită prințului Daemon de lady Laena, la fel de neînfricată ca tatăl ei.

Moondancer era o femelă tânără, de un verde-pal, cu coarnele, creasta și osatura aripilor sidefii. Doar aripile le avea imense, trupul îi era de mărimea unui cal de luptă, dar cântărea mai puțin. Însă era foarte iute în mișcări, iar Sunfyre, deși cu mult mai mare decât ea, continua să fie stingherit de aripa strâmbă și se alesese cu răni noi din lupta cu Grey Ghost.

S-au întâlnit în întunericul dinaintea zorilor, umbre pe cer, luminând noaptea cu focurile lor. Moondancer s-a ferit de flăcările lui Sunfyre, s-a ferit de fălcile lui, s-a repezit pe sub ghearele cu care voia s-o înșface, apoi s-a întors și i-a zgâriat de deasupra spinarea, lăsând în urmă o rană lungă, adâncă și fumegândă, și i-a sfârtecat aripa rănită. Cei care priveau de jos au spus că Sunfyre s-a clătinat în văzduh ca un bețiv, străduindu-se din greu să rămână în zbor, în timp ce Moondancer l-a atacat din nou, scuipând flăcări. Sunfyre i-a răspuns cu o răbufnire de foc auriu atât de violentă și de strălucitoare, încât a luminat curtea de sub ei ca un al doilea soare; iar pe Moondancer a izbit-o drept în ochi. Probabil că a orbit-o pe loc, dar ea a continuat să zboare, s-a izbit de Sunfyre și amândoi au devenit o singură încâlceală de aripi și gheare. În cădere, Moondancer l-a mușcat pe Sunfyre de grumaz de mai multe ori, umplându-și botul cu carnea lui. Iar dragonul mai vârstnic și-a înfipt ghearele în burta ei. Învești mântată în foc și fum, oarbă și sângerând, femela a prins să-și fluture cu disperare aripile, încercând să se elibereze, dar nu a izbutit decât să încetinească prăbușirea amândurora.

Oamenii din curte au fugit să se adăpostească în timp ce dragonii s-au izbit de piatra tare, încă luptându-se. Pe pământ, iuțeala nu i-a fost lui Moondancer aproape de niciun folos împotriva mărimii și greutății lui Sunfyre. Dragonul verde a încremenit curând, fără suflare. Cel

auriu și-a urlat victoria și a încercat să se înalțe iarăși, numai că s-a prăbușit la loc, cu sânge fierbinte curgându-i din rănile deschise.

Regele Aegon a sărit din șa când dragonii încă se mai aflau la vreo șase metri înălțime; și-a zdrobit ambele picioare. Lady Baela a rămas pe Moondancer până jos. Arsă și plină de lovituri, a găsit putere să dezlege lanțurile care o prindeau de șa și să se îndepărteze târâș în timp ce dragonul ei se zvârcolea în chinurile morții. Când Alfred Broome și-a scos sabia, pregătindu-se să ucidă fata, Marston Waters i-a smuls-o din mână. Tom Limbă împleticită a săltat-o pe Baela pe brațe și a dus-o la maester.

Astfel a cucerit regele Aegon al II-lea străvechea reședință a Casei Targaryen, în schimbul unui preț cumplit. Sunfyre nu avea să mai zboare niciodată. A rămas în curte, acolo unde căzuse, și s-a hrănit mai întâi cu hoitul lui Moondancer, apoi cu oile ucise pentru el de oștenii din garnizoană. Iar Aegon al II-lea și-a petrecut tot restul vieții în dureri crâncene… dar, spre cinstea lui, a refuzat când Marele Maester Gerardys i-a adus lapte de mac.

— Nu mai merg pe calea asta, a spus. Și nici nu sunt atât de prost încât să beau orice poțiune îmi dai tu. Ești creatura surorii mele.

La porunca regelui, colanul smuls de prințesa Rhaenyra de la gâtul Marelui Maester Orwyle și dat lui Gerardys a fost folosit pentru spânzurarea celui din urmă. Nu i s-a îngăduit să moară repede, cu gâtul frânt după o cădere bruscă, ci a fost strangulat încetul cu încetul, în timp ce dădea din picioare și încerca gâfâind să respire. De trei ori, când era aproape mort, a fost lăsat jos și i s-a îngăduit să-și recapete răsuflarea, numai pentru a fi din nou săltat în aer. După cea de-a treia oară, i s-a despicat burta și a fost atârnat în fața lui Sunfyre, ca să se ospăteze dragonul cu picioarele și măruntaiele lui, dar regele a poruncit să fie păstrată o destul de mare parte a Marelui Maester ca „s-o poată întâmpina pe iubita mea soră când se va întoarce.”

La scurt timp după aceea, când regele zăcea în marea sală din Toba de Piatră, cu picioarele lui sfărâmate strânse în bandaje, a sosit de la Duskendale primul corb trimis de regina Rhaenyra. Când a aflat că sora lui vitregă va veni la bordul corăbiei *Violande*, Aegon i-a poruncit lui ser Alfred Broome să se pregătească s-o întâmpine „așa cum se cuvine” la întoarcerea ei acasă.

Noi știm acum tot ce s-a petrecut. Însă regina nu știa nimic când a pus piciorul pe țărm, drept în capcana fratelui ei.

Septonul Eustace (care n-o iubea pe regină) ne povestește că Rhaenyra a început să râdă când a văzut starea jalnică în care ajunsese Sunfyre cel Auriu.

— A cui e lucrarea asta? a întrebat ea. Trebuie să-i mulțumim.

Ciupercă bufonul (care o iubea foarte mult pe regină), spune o altă poveste. În versiunea lui, Rhaenyra întreabă:

— Cum s-a ajuns la așa ceva?

în ambele istorisiri, pe urmă a vorbit regele:

— Surioară, a strigat el, dintr-un balcon.

Neputând să meargă și nici măcar să stea în picioare, Aegon fusese dus acolo într-un jilț. Șoldul sfărâmat la Popasul Corbilor îl lăsase cu trupul aplecat și răsucit, chipul cândva frumos i se buhăise din pricina laptelui de mac, iar cicatricele arsurilor îi acopereau jumătate de corp. Dar Rhaenyra l-a recunoscut imediat.

— Dragul meu frate! a spus ea. Speram că ești mort.

— După tine, a ripostat Aegon. Ești mai vârstnică decât mine.

— Mă bucur să aflu că-ți amintești asta, a venit replica Rhaenyrei. Se pare că suntem prizonierii tăi… dar să nu crezi că ne vei ține prea mult în temniță. Lorzi loiali mie mă vor găsi.

— Poate, dacă te vor căuta în cele șapte iaduri, a spus regele, chiar în timp ce oamenii lui au smuls-o pe Rhaenyra din îmbrățișarea fiului ei.

Unii povestesc că ser Alfred Broome a înșfăcat-o de un braț, iar alții susțin că au fost cei doi Tom, Barbă Încâlcită, tatăl, și Limbă Împleticită, fiul. Era de față și ser Marston Waters, cu o mantie albă pe umeri, căci Aegon al Il-lea îl primise în Garda Regelui, ca recunoaștere a meritelor sale.

Dar nici Waters, nici vreun alt cavaler sau lord dintre cei de față nu a protestat nici măcar cu un singur cuvânt când regele Aegon al Il-lea i-a oferit-o pe sora sa vitregă dragonului, drept hrană. Se povestește că, la început, Sunfyre nu a părut câtuși de puțin interesat de o asemenea ofrandă. Dar Broome și-a înfipt vârful pumnalului în sânul reginei și mirosul de sânge a ațâțat dragonul, care a adulmecat-o pe Înălțimea Sa, apoi a scăldat-o într-o răbufnire de flăcări, atât de brusc încât mantia lui ser Alfred a luat foc când el abia a izbutit să se retragă, dintr-un salt. Rhaenyra Targaryen a mai avut timp doar să-și înalțe ochii spre cer și să arunce un ultim blestem asupra fratelui ei vitreg, înainte ca fălcile dragonului să se strângă în jurul ei, smulgându-i un braț din umăr.

Septonul Eustace ne spune că dragonul auriu a devorat-o pe regină din șase îmbucături, lăsându-i neatins doar fluierul piciorului stâng, „pentru Străin”. Elinda Massey, cea mai tânără și cea mai blândă dintre doamnele de onoare ale reginei, și-a scos ochii la vederea unei asemenea fapte, pe când fiul reginei, Aegon cel Tânăr, a privit îngrozit, neputând să se miște. Rhaenyra Targaryen, Deliciul Ținutului și O-Jumătate-De-An-Regină, a părăsit această Vale a Plângerii în a douăzeci și doua zi a celei de-a zecea luni din anul 130 după Cucerirea lui Aegon. Avea treizeci și trei de ani.

Ser Alfred Broome a insistat să fie ucis și prințul Aegon cel Tânăr, dar regele a interzis asta. În vârstă de zece ani, băiatul ar fi putut

valora mai mult ca ostatic, a declarat el. Chiar și moartă fiind, sora lui vitregă încă avea mulți susținători, cu care Înălțimea Sa trebuia să ducă tratative înainte de a putea spera să urce din nou pe Tronul de Fier. Așa că prințului Aegon i s-au pus cătușe la gât, la încheieturile mâinilor și la glezne și a fost dus în temnițele de sub Piatra Dragonului. Fiind de obârșie nobilă, doamnele de onoare ale fostei regine au fost închise în celule în Turnul Dragonul Mării, unde aveau să-și aștepte răscumpărarea.

— Vremurile în care ne-am ascuns s-au încheiat, a declarat regele Aegon al II-lea. Trimiteți corbi, să se afle în întregul Ținut că uzurpatoarea a murit și că regele legitim se întoarce acasă, să revendice tronul tatălui său.

Moartea dragonilor Scurta si trista domnie a lui Aegon al II-lea

—- *Vremurile în care ne-am ascuns s-au încheiat, a declarat regele* Aegon al II-lea la Piatra Dragonului, după ce Sunfyre se ospătase cu sora lui. Trimiteți corbi, să se afle în întregul Ținui că uzurpatoarea a murit și că regele legitim se întoarce acasă, să revendice tronul tatălui său.

Numai că există anumite lucruri mai ușor de spus decât de făcut chiar și pentru regii legitimi. Luna avea să crească, să descrească și iar să crească înainte de a pleca Aegon al II-lea de pe Piatra Dragonului.

Între el și Debarcaderul Regelui se aflau insula Driftmark, întreaga lățime a Golfului Apei Negre și zeci de corăbii de război ale Casei Velaryon stând la pândă. Cu Șarpele Mărilor „oaspete" al lui Trystane și cu ser Addam mort la Tumbleton, comanda flotei Velaryon rămăsese în seama fratelui lui Addam, Alyn, un băiat de cincisprezece ani, fiul mai mic al Șoricelului, fiica marangozului… și avea acesta să-i fie prieten sau dușman? Fratele lui murise luptând pentru regină, dar aceeași regină îl întemnițase pe lordul lor, iar acum era moartă. La Driftmark au fost trimiși corbi cu un mesaj care îi oferea Casei Velaryon iertarea tuturor ofenselor din trecut dacă Alyn din Hull venea la Piatra Dragonului să jure credință… însă, înainte de a primi un răspuns, Aegon al II-lea ar fi făcut o prostie traversând golful cu o corabie și riscând să fie capturat.

Înălțimea Sa nici nu voia să plece la Debarcaderul Regelui, în zilele de după moartea surorii sale, a continuat să se agațe de speranța că Sunfyre și-ar fi putut recăpăta puterile într-o destul de mare măsură ca să zboare iarăși. În schimb, dragonul părea din ce în ce mai slăbit și, curând, rănile de pe grumazul lui au început să duhnească. Până și fumul scos pe nări avea un iz scârbos și, către sfârșit, nici n-a mai mâncat. În a noua zi din a douăsprezecea lună a anului 130 D.C., magnificul dragon auriu care fusese mândria regelui Aegon s-a stins în curtea exterioară a castelului Piatra Dragonului, chiar în locul unde se prăbușise. Înălțimea Sa a plâns, apoi a poruncit să fie scoasă din temniță și executată verișoara lui, lady Baela. S-a răzgândit când ea era deja cu capul pe butuc, fiindcă maesterul lui i-a reamintit că mama fetei fusese o Velaryon, chiar fiica Șarpelui Mărilor. Spre Driftmark și-a luat zborul un alt corb, de data asta cu o amenințare:

dacă, în două săptămâni, Alyn din Hull nu se înfățișa să-i jure credință suzeranului său legitim, verișoara lui, lady Baela, avea să-și piardă capul.

Între timp, pe țărmul apusean al Golfului Apei Negre, luna celor Trei Regi s-a sfârșit brusc când în afara zidurilor Debarcaderului Regelui a apărut o oaste. Orașul trăise mai bine de o jumătate de an cu teama de armia lui Ormund Hightower, care fusese din ce în ce mai aproape… dar, când au fost asediați, atacul n-a pornit din Orașul Vechi, trecând prin Podul Amar și Tumbleton, ci de la Capătul Furtunii, venind pe Drumul Regelui. Când auzise de moartea reginei, Borros Baratheon plecase de lângă soția sa din nou însărcinată și de lângă cele patru fiice, ca s-o pornească spre miazănoapte prin pădurea regelui, cu șase sute de cavaleri și patru mii de pedestrași.

Când avangarda lui Baratheon a apărut de cealaltă parte a Gurii Apei Negre, Păstorul le-a poruncit adepților săi să dea fuga la fluviu și să-l împiedice pe lordul Borros să iasă din vad. Dar numai câteva sute de oameni au venit să-l asculte pe cerșetorul care predicase cândva pentru zeci de mii și foarte puțini i s-au supus. Pe culmea dealului lui Aegon, scutierul care-și spunea acum Trystane Foc-Pur stătea pe metereze, cu Larys Strong și cu ser Perkin Puricele, privind lung cum se îngroșau rândurile oștii din Ținuturile Furtunii.

— Nu avem destulă putere ca să ne împotrivim unei astfel de armii, sire, i-a spus Larys băiatului, dar poate vorbele au șanse de izbândă acolo unde săbiile nu pot decât să dea greș. Trimite-mă să negociez cu ei.

Și astfel a fost trimis Picior-Strâmb de cealaltă parte a fluviului, cu un steag alb și însoțit de Marele Maester Orwyle și de regina-văduvă Alicent.

Lordul de Capătul Furtunii i-a primit într-un pavilion de la marginea Pădurii Regelui, în vreme ce oamenii lui tăiau copaci ca să construiască plute pentru traversarea fluviului. Acolo, regina Alicent a aflat cu încântare că nepoata sa Jaehaera, singurul copil supraviețuitor al fiului ei Aegon și al fiicei ei Helaena, fusese adusă cu bine la Capătul Furtunii de ser Willis Fell din Garda Regelui. Regina-văduvă a vărsat lacrimi de bucurie.

Au urmat trădări și logodne, până când s-a ajuns la o înțelegere între lordul Borros, lordul Larys și regina Alicent, cu Marele Maester Orwyle ca martor. Picior-Strâmb a promis că ser Perkin și lepădăturile din care făcuse cavaleri li se vor alătura oștenilor din Ținuturile Furtunii pentru a-l repune pe regele Aegon al II-lea pe Tronul de Fier, cu condiția ca ei toți, mai puțin uzurpatorul Trystane, să fie iertați pentru toate fărădelegile, printre care se numărau înalta trădare, răzvrătirea, jaful, asasinatul și siluirea. Regina Alicent a fost de acord ca fiul ei, regele Aegon al II-lea, s-o facă pe lady Cassandra, cea mai

mare dintre fiicele lordului Borros, noua lui regină. Lady Floris, o altă fiică a nobilului lord, urma să fie logodită cu Larys Strong.

Despre problema reprezentată de flota Casei Velaryon au discutat pe îndelete.

— Trebuie să ne aliem cu Șarpele Mărilor, stă scris că a spus lordul Baratheon. Poate că bătrânului i-ar plăcea o nevastă tânără. Am două fiice care nu sunt încă logodite.

— E de trei ori trădător, a ripostat regina Alicent. Dacă n-ar fi fost el, Rhaenyra n-ar fi cucerit niciodată Debarcaderul Regelui. Înălțimea Sa, fiul meu, nu va fi uitat asta. Pe Corlys Velaryon îl vreau mort.

— Oricum o să moară curând, a răspuns ser Larys Strong. Să facem pace cu el acum și să-l folosim cât de mult putem. După ce se va aranja totul și vom fi în siguranță, dacă n-o să mai avem nevoie de Casa Velaryon, o să-i putem da oricând o mână de ajutor Străinului.

Și, spre marea lor rușine, asta le-a fost hotărârea. Solii s-au întors în Debarcaderul Regelui, iar oastea din Ținuturile Furtunii i-a urmat curând, traversând nestingherită Gura Apei Negre. Lordul Borros a găsit zidurile cetății pustii, porțile neapărate și nici țipenie de om pe străzi și în piețe, în afara leșurilor. În timp ce urca Dealul lui Aegon cu lorzii săi stegari și cu cavalerii apărători ai Casei, a văzut flamurile zdrențuite ale scutierului Trystane date jos de pe meterezele corpului de gardă, pentru a fl înlocuite cu stindardul cu dragon al regelui Aegon al II-lea. Regina Alicent însăși a ieșit din Fortăreața Roșie să-i ureze bun venit, cu ser Perkin alături.

— Unde e uzurpatorul? a întrebat lordul Borros, descălecand in curtea exterioară.

— Arestat și în lanțuri, a răspuns ser Perkin.

Călit în nenumărate încăierări cu dornishenii de la hotare și în nu de mult încheiata campanie victorioasă împotriva noului Rege Vultur, lordul Borros Baratheon n-a pierdut timpul, a trecut imediat la reinstaurarea ordinii în Debarcaderul Regelui. După o noapte de sărbătorire fără zarvă în Fortăreața Roșie, a doua zi a plecat călare să asalteze Dealul Visenyei și pe „Regele Fofoloancă”, Gaemon Păr-Alb. Coloane de cavaleri în armură au urcat dealul din trei părți, doborând vagabonzii, mercenarii și bețivii adepți ai micului rege care le stăteau în cale și punându-i pe ceilalți pe fugă. Tânărul monarh, care își sărbătorise a cincea aniversare cu doar două zile în urmă, a fost dus în Fortăreața Roșie în lanțuri și plângând, aruncat pe spinarea unui cal. Îl urma mama lui, strângând-o de mână pe dornisheana Svlvenna Sand și fiind în fruntea unei lungi coloane de târfe, vrăjitoare, pungași, găinari și bețivi, rămășițele supraviețuitoare ale „curții” lui Păr-Alb.

Păstorului i-a venit rândul în noaptea următoare. Știind ce se întâmplase cu târfele și cu micul lor rege, profetul își chemase „armata desculță” să se adune în jurul Gropii Dragonului și să apere

Dealul lui Rhaenys cu „sânge și fier”. Dar steaua Păstorului apusese. Mai puțin de trei sute de oameni au răspuns chemării sale, iar dintre aceștia mulți au fugit când a început atacul. Lordul Borros și-a condus cavalerii în susul dealului pe coasta de vest, iar ser Perkin a urcat cu ai lui pe râpa mult mai abruptă din est, pornind din Fundătura Puricilor. Străpungând linia subțire a apărătorilor, au dat buzna în ruinele Gropii Dragonului, unde l-au găsit pe profet în mijlocul capetelor de dragon (acum intrate de-a binelea în putrefacție), înconjurat de un inel de torțe și continuând să predice despre urgie și pustiire. Când l-a văzut pe lordul Borros pe calul său de luptă, Păstorul și-a îndreptat spre el ciotul și l-a blestemat.

— O să ne-ntâlnim în iad înainte de-a se-ncheia anul! a vestit fratele cerșetor.

Ca și Gaemon Păr-Alb, a fost prins viu și dus în Fortăreața Roșie în lanțuri.

Și astfel s-a reîntors pacea în Debarcaderul Regelui. În numele fiului ei, „regele nostru legitim, Aegon, Al Doilea pe Numele Său”, regina Alicent a declarat stare de asediu și a interzis ieșirea pe străzile orașului după lăsarea întunericului. Pentru impunerea interdicției, a fost realcătuită Garda Orașului, sub comanda lui ser Perkin Puricele, pe când lordul Borros și oștenii săi din Ținuturile Furtunii au luat sub pază porțile orașului și meterezele. Dați jos de pe dealurile lor, falșii regi zăceau în temniță, așteptând întoarcerea regelui legitim. Însă această întoarcere depindea de Casa Velaryon de Driftmark. În spatele zidurilor Fortăreței Roșii, regina-văduvă Alicent și lordul Larys Strong i-au oferit Șarpelui Mărilor libertatea, deplina iertare a trădării sale și un loc în consiliul restrâns al regelui, cu condiția să-și plece genunchiul în fața lui Aegon al II-lea și să pună în slujba lui săbiile și pânzele Driftmarkului. Numai că bătrânul s-a dovedit surprinzător de încăpățânat.

— Genunchii mei sunt bătrâni și țepeni, nu se îndoaie deloc cu ușurință, a răspuns lordul Corlys, înainte de a spune care sunt termenii săi.

Voia să fie iertat nu doar el, ci și toți cei care luptaseră de partea reginei Rhaenyra și mai voia să-i fie dată prințesa Jaehaera în căsătorie lui Aegon cel Tânăr, pentru ca ei doi să fie proclamați, împreună, moștenitori ai regelui Aegon.

— Ținutul a fost rupt în două, a spus. Trebuie să-l unim iarăși.

Fiicele lordului Borros nu-l interesau, dar voia să fie eliberată imediat lady Baela.

Regina a fost ultragiată de „aroganța” lordului Velaryon, ne povestește Munkun, și mai ales de dorința ca Aegon al reginei Rhaenyra să fie numit moștenitorul lui Aegon al ei. Alicent își pierduse doi fii și o fiică în timpul Dansului și nu suporta gândul că

unul dintre fiii rivalei ei o să trăiască. Furioasă, Înălțimea Sa i-a reamintit lordului Corlys că ea îi propusese de două ori reginei Rhaenyra niște termeni ai păcii, numai pentru ca să-i fie propunerile respinse cu dispreț. A rămas în seama lui Larys Picior-Strâmb să domolească apele agitate, calmând-o pe regină cu o discretă reamintire a discuției lor din cortul lordului Baratheon și convingând-o să accepte propunerile Șarpelui Mărilor.

A doua zi, lordul Corlys Velaryon, Șarpele Mărilor, a îngenuncheat în fața reginei Alicent, așezată pe treptele de jos ale Tronului de Fier, ca reprezentantă a fiului ei, și le-a jurat credință regelui și Casei sale. Sub ochii zeilor și ai oamenilor, regina-văduvă i-a garantat că este iertat și i-a redat vechiul său loc, de amiral și maestru al corăbiilor, în consiliul restrâns. La Driftmark și la Piatra Dragonului au fost trimiși corbi să dea de știre despre încheierea înțelegerii… exact la timp, fiindcă au aflat că tânărul Alyn Velaryon își aduna corăbiile ca să atace Piatra Dragonului, iar Aegon se pregătea din nou s-o lase fără cap pe verișoara lui, Baela.

În ultimele zile ale anului 130 D.C., regele Aegon al II-lea s-a întors în sfârșit la Piatra Dragonului, însoțit de ser Marston Waters, ser Alfred Broome, cei Doi Tom și lady Baela Targaryen (tot în lanțuri, de teamă că, dacă ar fi fost eliberată, l-ar fi atacat pe rege). Escortați de douăsprezece galere de război din flota Casei Velaryon, au navigat pe o corabie negustorească veche, prăpădită, numită *Șoricelul*, proprietatea Marildei din Hull, care îi era și căpitan. Dacă lui Ciupercă i se poate da crezare, a fost aleasă înadins. „Lordul Alyn l-ar fi putut duce pe rege acasă cu *Gloria Lordului Aethan* sau cu *Valurile Dimineții,* ba chiar și cu *Fata din Orașul Mirodeniilor*, dar voia să-l vadă strecurându-se în oraș ca un șoricel”, spune piticul. „Lordul Alyn era băiat insolent și nu-și iubea regele.”

Întoarcerea regelui n-a fost nicidecum triumfătoare. Încă neputând să meargă, Înălțimea Sa, purtat într-un palanchin închis, a intrat pe Poarta Fluviului și a mers spre Fortăreața Roșie de pe Dealul lui Aegon printr-un oraș pustiu, pe străzi goale, pe lângă case abandonate și prăvălii prădate. Și urcușul pe treptele înguste ale Tronului de Fier s-a dovedit peste puterile lui; de aceea, regele reînscăunat își ținea Curtea așezat pe un scăunel cioplit și capitonat pus pe treapta de jos a adevăratului tron, cu o pătură peste picioarele lui răsucite și zdrobite.

Deși avea dureri foarte mari, regele nu s-a mai retras în dormitorul său și nu s-a mai folosit nici de vinul viselor, nici de lapte de mac, ci a trecut imediat la judecarea celor trei „regi vremelnici”, care cârmuiseră Debarcaderul Regelui în Luna Nebuniei. Scutierul i-a înfruntat primul mânia și a fost condamnat la moarte pentru înaltă trădare. Când l-au târât în fața Tronului de Fier, Trystane, un băiat curajos din fire, a fost sfidător la început, până când l-a văzut pe

Perkin Puricele stând lângă rege. Asta i-a frânt inima, spune Ciupercă, dar nici măcar după aceea n-a încercat să susțină că e nevinovat și nici n-a cerșit îndurare, a cerut doar să fie făcut cavaler înainte de moarte. Regele Aegon i-a garantat această favoare, așa că ser Marston Waters l-a supranumit pe băiat (un bastard, ca și el) ser Trystane Foc („Foc-Pur", numele pe care și-l conferise băiatul, a fost considerat dovadă de aroganță), iar ser Alfred Broome i-a tăiat capul cu Focul Negru, sabia lui Aegon Cuceritorul.

Soarta Regelui Fofoloancă, Gaemon Păr-Alb, a fost mai blândă. Băiatul a fost cruțat mulțumită vârstei sale fragede, de numai cinci ani, și trecut sub tutela Coroanei. Mama lui, Essie, care în timpul scurtei domnii a fiului său dăduse numelui ei o notă de noblețe, spunându-și lady Esselyn, a mărturisit, sub tortură, că tatăl lui Gaemon nu era regele, cum pretinsese mai înainte, ci mai degrabă un vâslaș cu părul argintiu de pe o galeră negustorească din Lys. Fiind de obârșie umilă și nedemne de sabie, Essie și târfa dornisheană Sylvenna Sand au fost spânzurate de crenelurile For- tăreței Roșii, laolaltă cu douăzeci și șapte de curteni ai „regelui" Gaemon, o dezgustătoare amestecătură de hoți, beți vi, saltimbanci, cerșetori, târfe și codoși.

Păstorul a fost ultimul către care și-a îndreptat atenția Aegon al II-lea. Când a fost adus în fața Tronului de Fier pentru judecată, profetul a refuzat să se căiască pentru nelegiuirile sale sau să-și recunoască trădarea, dar și-a întins brațul spre rege și i-a spus Înălțimii Sale aceleași cuvinte pe care le rostise când fusese prins de Borros Baratheon:

— O să ne-ntâlnim în iad înainte de-a se-ncheia anul!

Pentru această insolență, Aegon a poruncit să i se smulgă limba cu clești încinși, apoi i-a condamnat pe el și pe „adepții lui trădători" la moarte prin foc.

În ultima zi a anului, două sute patruzeci și unu de „miei desculți", cei mai fervenți și cei mai devotați adepți ai Păstorului, au fost unși cu smoală din creștet până în tălpi și înlănțuiți de stâlpi de-a lungul largii străzi pietruite care pornea din Piața Cârpaciului către răsărit, urcând până la Groapa Dragonului. În vreme ce în septurile din oraș erau trase clopotele, vestind încheierea vechiului an și începutul celui nou, regele Aegon al II-lea a pornit-o de-a lungul străzii (din ziua aceea numită Calea Păstorului, în loc de strada Dealului, cum i se spusese până atunci) în palanchin, cu cavalerii săi călărind de o parte și de alta și aprinzându-i pe mieii captivi cu torțele, ca să-i lumineze drumul. Așa a ajuns Înălțimea Sa până în vârful dealului, unde, înconjurat de capetele celor cinci dragoni, era legat Păstorul însuși. Susținut de doi cavaleri din Garda sa, regele Aegon s-a ridicat de pe perne, a ajuns clătinându-se până la stâlpul de care era înlănțuit profetul și i-a dat foc cu mâna lui.

„Uzurpatoarea Rhaenyra murise, dragonii de asemenea, toți regii saltimbanci căzuseră, și totuși Ținutul încă nu avea parte de pace”, a scris septonul Eustace la scun timp după aceea. Cu sora lui vitregă ucisă și cu singurul ei fiu supraviețuitor captiv la Curtea lui, era logic ca regele Aegon al II-lea să se aștepte la dispariția oricărei împotriviri față de cârmuirea lui… și poate că așa s-ar fi și întâmplat, dacă Înălțimea Sa ar fi ținut cont de sfaturile lordului Velaryon și ar fi decretat că toți lorzii și cavalerii care îmbrățișaseră cauza reginei sunt iertați.

Din păcate, regele nu era iertător din fire. Îndemnat de mama lui, regina-văduvă Alicent, Aegon al II-lea era hotărât să se răzbune pe toți cei care îl trădaseră și îl detronaseră. A început cu ținuturile Coroanei, a trimis oamenii lui și pe ai lui Borros Baratheon la Rosby, Stokeworth și Duskendale și în castelele și satele din jur. Deși lorzii stăpânitori ai acestor locuri s-au grăbit să-și pună administratorii și castelanii să dea jos stindardul cu mai multe blazoane al Rhaenyrei și să înalțe în schimb dragonul auriu al lui Aegon, au fost puși în lanțuri, aduși pe rând la Debarcaderul Regelui și siliți să-și plece genunchiul în fața regelui. Și n-au fost eliberați până când nu s-au declarat de acord să plătească o răscumpărare bogată și să-i dea Coroanei ostatici mulțumitori.

Această campanie s-a dovedit a fi o mare greșeală, fiindcă n-a izbutit decât să întărească ura împotriva regelui în inimile susținătorilor răposatei regine. La Debarcaderul Regelui s-a primit curând vestea că la Winterfcll, Barrowtown și Portul Alb se adunau luptători în număr din ce în ce mai mare. În Ținuturile Riverane, bătrânul și țintuitul la pat lord Grover Tully murise în cele din urmă (de apoplexie, când aflase că oastea Casei sale a luptat împotriva regelui legitim în a doua bătălie de la Tumbleton, spune Ciupercă), iar nepotul său Elmo, acum în sfârșit lord de Riverrun, chemase din nou la război toată nobilimea Tridentului, ca nu cumva să aibă aceeași soartă ca lorzii Rosby, Stokeworth și Darklyn. În jurul său se adunaseră Benjicot Blackwood de Raventree, deja un războinic călit în luptă, la numai treisprezece ani; îndârjita lui tânără mătușă, Aly cea Neagră, cu trei sute de arcuri; lady Sabitha Frey, necruțătoarea și acaparatoarea lady de Gemenii; lordul Hugo Vance de Popasul Călătorului; lordul Jorah Mallister de Seagard; lordul Roland Darry de Darry; chiar și Humfrey Bracken, lord de Stone Hedge, a cărui Casă sprijinise până atunci cauza regelui Aegon.

Și mai grave erau știrile din Vale, unde lady Jeyne Arryn adunase o mie cinci sute de cavaleri și opt mii de oșteni și trimisese soli la Braavos pentru a face rost de corăbii cu care să-i aducă la Debarcaderul Regelui. Cu ei avea să vină un dragon. Lady Rhaena din Casa Targaryen, sora geamănă a curajoasei Baela, luase cu ea în Vale

un ou… un ou care se dovedise fertil, din el ieșise un pui de un roz-pal, cu coarnele și creasta negre. Era femelă și Rhaena o numise Morning.

Deși era nevoie să mai treacă ani înainte ca Morning să crească destul de mare pentru a fi călărită în război, vestea nașterii ei era un motiv de neliniște adâncă pentru consiliul verde. Dacă rebelii se puteau făli cu un dragon, iar susținătorii regelui nu, norodul avea să creadă că dușmanii lor au mai multe drepturi la tron, le-a atras atenția regina Alicent.

— Am nevoie de un dragon, a spus Aegon al Il-lea, când a auzit asta.

În afară de puiul Rhaenei, în tot Westerosul nu mai rămăseseră în viață decât trei dragoni. Sheepstealer dispăruse cu fata pe nume Nettles, dar se credea că se află undeva, la Capul Ghearei Despicate sau în Munții Lunii. Cannibal încă mai vâna pe pantele de răsărit ale Muntelui Dragonului. Când se primiseră ultima oară vești despre ea, Silverwing părăsise pustiitul Tumbleton îndreptându-se spre Reach și se spunea că și-a făcut un bârlog pe o mică insulă stâncoasă din mijlocul Lacului Roșu.

Femela-dragon argintie a reginei Alysanne acceptase un al doilea călăreț, a subliniat Borros Baratheon.

— De ce n-ar accepta și un al treilea? Ia dragonul în stăpânire și coroana ta n-o să mai fie în pericol.

Dar Aegon încă nu putea nici să meargă, nici să stea în picioare, și cu atât mai puțin să călărească un dragon. Înălțimea Sa nu era nici destul de puternic pentru o călătorie prin Ținut până la Lacul Roșu, prin locuri pline de trădători, rebeli și tot felul de oameni fără căpătâi.

Asta nu era nicidecum o soluție.

— Nu Silverwing, a spus Înălțimea Sa. O să am un nou Sunfyre, mai mândru și mai fioros decât celălalt.

Așa că au fost trimiși corbi la Piatra Dragonului, unde ouăle dragonilor Targaryen, dintre care unele atât de vechi încât se preschimbaseră în pietre, erau păstrate, sub pază, în încăperile subterane ale vistieriei și în pivnițe. Maesterul aflat acolo a ales șapte (în onoarea zeilor), care păreau cele mai promițătoare, și le-a trimis la Debarcaderul Regelui. Regele Aegon le-a păstrat în camerele lui, dar din niciunul nu a ieșit vreun dragon. Ciupercă ne spune că regele stătea pe un „ou mare, violet cu auriu” zi și noapte, sperând că îl poate cloci, ca să iasă puiul, „dar, dacă ar fi stat pe o balegă violet cu auriu, ar fi fost totuna”.

Marele Maester Orwyle, eliberat din temniță și purtând din nou colanul cuvenit rangului său, ne ajută să aruncăm o privire în refăcutul consiliu verde, studiindu-l în amănunt în acele vremuri agitate, când teama și bănuielile domneau chiar și în Fortăreața Roșie.

Tocmai când aveau o nevoie disperată să fie uniți, lorzii din jurul lui Aegon al II-lea nu izbuteau să se pună de acord în privința înfruntării furtunii care se apropia.

Șarpele Mărilor era în favoarea rezolvării cu duhul blândeții, a iertării și a păcii.

Borros Baratheon îi disprețuia propunerea, considerând-o semn de slăbiciune; el i-ar fi putut înfrânge pe toți trădătorii ăia pe câmpul de luptă, a spus, în fața regelui și a consiliului. Nu avea nevoie decât de oameni; la Casterly Rock și Orașul Vechi ar fi trebuit trimisă poruncă să strângă imediat oști noi.

Ser Tyland Lannister, maestrul orb al banilor, a propus să fie trimise corăbii la Lys și Pentos, pentru a lua în slujba regelui una sau mai multe companii de mercenari (Aegon al II-lea nu ducea lipsă de bani, pentru că, înainte de a pune regina Rhaenyra mâna pe cetate și pe vistierie, ser Tyland adăpostise trei sferturi din averea Coroanei la loc sigur, în Casterly Rock, Orașul Vechi și în Banca de Fier din Braavos).

Lordul Velaryon considera astfel de strădanii inutile.

— Nu avem timp. În Casterly Rock și Orașul Vechi, puterea e în mâinile unor copii. De-acolo n-o să mai primim ajutor. Cele mai bune companii libere sunt deja în slujba unuia dintre orașele Lys, Myr și Tyrosh. Chiar dacă ser Tyland le poate plăti destul de mult ca să treacă în slujba noastră, n-o să-i poată aduce aici la timp. Corăbiile mele pot ține la distanță oștenii din Valea lui Arryn, dar cine o să-i oprească pe nordici și pe lorzii Tridentului? Mărșăluiesc deja către noi. Trebuie să negociem. Înălțimea Sa ar trebui să le ierte toate fărădelegile și trădările, să-l proclame pe Aegon al Rhaenyrei moștenitorul său și să-l însoare de îndată cu prințesa Jaehaera. E singura cale.

Însă cuvintele bătrânului au ajuns la urechi surde. Regina Alicent încuviințase fără tragere de inimă logodna nepoatei sale cu fiul Rhaenyrei, dar o făcuse fără aprobarea regelui. Aegon al II-lea avea alte idei. Voia să se cunune imediat cu Cassandra Baratheon, fiindcă „o să-mi dăruiască fii puternici, demni să stea pe Tronul de Fier”. Nici n-avea să-i îngăduie prințului Aegon să se însoare cu fiica lui și să aducă pe lume fii care să întineze succesiunea.

— Poate să îmbrace veșmintele negre și să-și petreacă restul zilelor la Zid, a decretat Înălțimea Sa, sau poate să renunțe la bărbăție și să-mi slujească mie ca eunuc. Alegerea îi aparține, dar nu va avea copii. Descendența surorii mele trebuie să se încheie aici.

Dar până și o asemenea hotărâre era prea blândă, după părerea lui ser Tyland Lannister, care a adus argumente în favoarea execuției prințului Aegon cel Tânăr.

— Atâta vreme cât răsuflă, băiatul rămâne o amenințare, a

subliniat. Taie-i capul, și trădătorii vor rămâne și fără regină, și fără rege, și fără prinț. Cu cât moare mai repede, cu atât mai repede se încheie rebeliunea.

Cuvintele lui, ca și ale regelui, l-au îngrozit pe lordul Velaryon. Bătrânul Șarpe al Mării, „cu mânia tunându-i în glas", i-a numit pe rege și pe sfetnicii săi „proști, mincinoși și sperjuri" și a părăsit valvârtej încăperea.

Pe urmă, Borros Baratheon s-a oferit să-i aducă regelui capul bătrânului și Aegon al II-lea era pe punctul să-și rostească încuviințarea, când și-a ridicat glasul lordul Larys Strong, reamintindu-lc că Alyn Velaryon, moștenitorul Șarpelui Mării, se afla la Driftmark, unde nu se puteau atinge de el.

— Omorâți șarpele bătrân și o să-l pierdeți pe cel tânăr, cu tot cu minunatele lor corăbii iuți.

În schimb, i-a povățuit el, era bine să se împace imediat cu lordul Corlys, ca să păstreze Casa Velaryon de partea lor.

— Oferă-i logodna pe care și-o dorește, Înălțimea Ta, l-a îndemnat pe rege. O logodnă nu e totuna cu o nuntă. Numește-l pe tânărul Aegon moștenitorul tău. Un prinț nu e totuna cu un rege. Privește în trecut și numără moștenitorii care au trăit îndeajuns ca să ajungă pe tron. Încheie-ți socotelile cu Driftmarkul când va sosi timpul, când toți dușmanii tăi vor fi dispărut și puterea ta va fi pe o culme. Ziua aceea încă n-a sosit. Trebuie s-o așteptăm, vorbindu-i lui până atunci cu blândețe.

Sau cel puțin așa au ajuns cuvintele sale până la noi, prin Munkun, pornind de la Orwyle. Nici septonul Eustace, nici bufonul Ciupercă n-au fost de față la discuția din consiliu. Totuși, Ciupercă vorbește tot timpul despre asta, spunând: „A mai existat vreodată cineva la fel de prefăcut ca Picior-Strâmb? Ah, omul ăsta ar fi putut fi un bufon minunat! Cuvintele i se scurgeau de pe buze ca mierea din fagure și niciodată n-a mai avut otrava un gust atât de dulce."

Misterul reprezentat de ser Larys Strong a iritat generații de cărturari care au studiat cronicile și nu putem spera să-l dezlegăm noi. Cui îi era loial, de fapt? Ce urmărea? Și-a șerpuit drumul pe timpul întregului Dans al Dragonilor, trecând când de o parte, când de alta, dispărând și reapărând, dar cumva supraviețuind întotdeauna. În ce măsură a fost tot ce a spus și tot ce a făcut un vicleșug și în ce măsură a dat dovadă de sinceritate? A navigat încotro l-a dus vântul sau a plecat știind unde vrea să ajungă?

Ne putem pune toate aceste întrebări, dar nimeni nu e în stare să răspundă. Ultimul Strong își păstrează tainele.

Tot ce știm este că era viclean și secretos, și totuși convingător și plăcut când era nevoie să fie. Cuvintele lui au făcut să se clatine hotărârea regelui și a consiliului. Când regina Alicent a obiectat,

întrebându-se cu glas tare cum ar putea fi convins lordul Corlys să se întoarcă după tot ce se spusese acolo în acea zi, lordul Strong a răspuns:

— Înălțimea Ta, asta e o însărcinare care-mi poate fi încredințată. Cutez să spun că nobilul lord o să-și plece urechea la vorbele mele.

Și așa a fost. Deși atunci n-a știut nimeni, după încheierea întrunirii consiliului, Picior-Strâmb s-a dus drept la Șarpele Mărilor și i-a spus că regele are de gând să-i îndeplinească toate cererile și să-l omoare mai târziu, după terminarea războiului. Iar când bătrânul și-a scos furios sabia, gata să treacă la o răzbunare sângeroasă, l-a domolit cu vorbe blânde și cu zâmbete.

— Există o cale mai bună, i-a spus, îndemnându-l să aibă răbdare.

Și astfel și-a țesut plasa de înșelăciuni și trădări, întărâtându-i unul împotriva altuia.

Pe când în jurul lui totul era un vârtej de comploturi peste comploturi și dușmanii se apropiau din toate părțile, Aegon al II-lea rămânea orb la toate. Regele nu era un om sănătos. Arsurile cu care se alesese la Popasul Corbilor îi lăsaseră cicatrice pe o jumătate de trup. Ciupercă spune că, din pricina lor, își pierduse și vlaga mădularului. Și nici nu mai putea să meargă. Săritura din șaua lui Sunfyre la Piatra Dragonului îi rupsese piciorul drept în două locuri și îi spărsese în bucăți oasele piciorului stâng. Dreptul se vindecase bine, scrie Marele Maester Orwyle; dar nu și stângul. Mușchii acelui picior nu mai existau, genunchiul se întepenise, carnea se topise până când nu mai rămăsese din el decât un băț subțire și atât de răsucit, încât Marele Maester Orwyle credea că Înălțimea Sa s-ar descurca mai bine fără el. Însă regele nici n-a vrut s-audă de așa ceva. În schimb, era purtat dintr-un loc în altul în palanchin. Abia către sfârșitul zilelor sale și-a recăpătat puterea într-o destul de mare măsură ca să poată merge cu ajutorul unei cârje, târându-și după el piciorul vătămat.

În ultima jumătate de an a vieții, chinuit tot timpul de dureri, Aegon părea să găsească plăcere numai la gândul apropiatei sale căsătorii. Nici măcar ghidușiile bufonilor săi nu-l mai făceau să râdă, ne spune Ciupercă, cel mai de frunte dintre aceștia… deși „Înălțimea Sa zâmbea din când în când la glumele mele și îi plăcea să mă țină lângă el ca să-i alung melancolia și să-l ajut să se îmbrace”. Cu toate că, din pricina arsurilor, nu se mai putea împreuna cu nicio femeie, ne povestește bufonul, încă avea nevoi ale cărnii și se uita adesea de după o draperie când unul dintre favoriții săi se împreuna cu câte o servitoare sau cu câte o doamnă de la Curte. Ni se spune că, de cele mai multe ori, Tom Limbă Împleticită făcea așa ceva pentru el; alteori, anumiți cavaleri ai Casei aveau îndatorirea asta dezonorantă și de trei ori i s-a impus chiar și lui Ciupercă s-o facă. Bufonul ne spune și că, după ce privea un asemenea spectacol, regele începea să plângă de

rușine și îl chema pe septonul Eustace să-i ofere iertarea păcatelor. (Eustace nu pomenește nimic despre asta în istorisirea ultimelor zile ale lui Aegon.)

Tot în acele zile, Aegon al II-lea a poruncit și să fie reconstruită Groapa Dragonului, a dat ordin să fie înălțate două statui ale fraților săi Aemond și Daeron (a decretat că trebuie să fie mai mari decât Titanul din Braavos și poleite cu aur) și a avut grijă să fie arse în public toate proclamațiile „regilor vremelnici" Trystane Foc-Pur și Gaemon Păr-Alb.

Între timp, dușmanii săi se apropiau. Cregan Stark, lord de Winterfell, înainta de-a lungul Gâtului, în fruntea unei oști imense (septonul Eustace vorbește de „douăzeci de mii de sălbatici urlători, înveșmântați în blănuri lățoase", deși, în *Istorisirea adevărată*, Munkun le micșorează numărul la numai opt mii), chiar în timp ce, la Gulltown, Fecioara din Vale își îmbarca oastea: zece mii de oameni, sub comanda lordului Leowyn Corbray și a fratelui său, ser Corwyn, care purta vestita sabie valyriană numită Lady Forlorn.

Însă oștenii din Trident erau amenințarea care bătea la ușă. Când își chemase Elmo Tully stegarii, la Riverrun se adunaseră aproape nouă mii. Întristător fapt, lordul Elmo murise în timpul marșului, după ce își astâmpărase setea cu niște apă rea; purtase numai patruzeci și nouă de zile titlul de lord de Riverrun, moștenit apoi de cel mai mare dintre fiii săi, ser Kermit Tully, un tânăr furtunos și încăpățânat, nerăbdător să-și dovedească iscusința în luptă. Erau pe Drumul Regelui, la o distanță de șase zile de mers de Debarcaderul Regelui, când lordul Borros Baratheon a pornit către ei cu oastea sa din Ținuturile Furtunilor, întărită de recruți din Stokeworth, Rosby, Hayford și Duskendale și de două mii de bărbați și băieți, cu toții scursuri din Fundătura Puricilor, înarmați în grabă cu sulițe și punând drept coifuri oale de fier.

Cele două armii s-au întâlnit la o distanță de două zile de oraș, într-un loc unde drumul regelui trece printre o pădure și un deal scund. Plouase torențial două zile și iarba era udă, iar pământul, moale și noroios. Lordul Borros era încrezător în victorie, căci iscoadele îi spuseseră că riveranii sunt conduși de băieți și de femei. Era aproape în amurg când a zărit oastea dușmană și a dat imediat ordin de luptă… deși drumul din fața lui era un zid compact de scuturi, iar pe dealul din dreapta arcașii păreau fire de păr des și zbârlit. A condus el însuși atacul, masându-și cavalerii sub forma unui triunghi cu vârful înainte și avântându-se apoi pe drum, în tropot tunător de copite, chiar către inima armiei vrăjmașe, unde păstrăvul auriu al Riverrunului înota pe stindardul său albastru cu roșu, alături de flamura cu mai multe blazoane a reginei moarte. În urma lor veneau pedestrașii, sub steagul cu dragon auriu al regelui Aegon.

Citadela numește încleștarea care a urmat Bătălia de pe Drumul Regelui. Cei care au luptat acolo i-au spus Măcelul din Mocirlă. Oricum s-ar numi, ultima luptă din Dansul Dragonilor s-a dovedit a fi inegală. Săgețile trase cu arcurile lungi de pe deal au omorât caii de sub cavalerii conduși la atac de lordul Borros, doborând atât de mulți încât la zidul de scuturi au ajuns mai puțin de jumătate din călăreți. Iar cei care s-au văzut acolo nu mai erau decât o formație în dezordine, triunghiul li se spărsese, iar caii alunecau și se împotmoleau în noroiul moale. Deși oastea din Ținuturile Furtunii a făcut prăpăd cu lăncile, săbiile și securile de luptă, riveranii au rămas pe poziție, căci oameni odihniți au luat locul celor căzuți. Când pedestrimea lordului Baratheon a intrat masiv în încăierare, zidul de scuturi s-a clătinat, a dat înapoi zdruncinându-se și a părut gata să se spargă… până când din pădurea din stânga s-au auzit strigăte și țipete și alte sute de riverani au năvălit dintre copaci, conduși de băiatul Benjicot Blackwood, care avea să fie supranumit în aceea zi Sângerosul Ben; și așa avea să i se spună în tot restul lungii sale vieți.

Lordul Borros era încă în șa, în mijlocul măcelului. Când a văzut că izbânda îi scapă printre degete, i-a poruncit scutierului său să sufle în cornul de război, vestindu-și rezervele că e timpul să intre în luptă. Însă, la auzul sunetului, oamenii lui Rosby, Stokeworth și Hayford au lăsat să cadă flamurile cu stindard auriu ale regelui și nu s-au clintit din loc, gloata din Fundătura Puricilor s-a împrăștiat ca un cârd de gâște, iar cavalerii din Duskendale s-au repezit spre dușmani și le-au atacat ariergarda. Într-un timp prea scurt pentru o bătaie de inimă, lupta a devenit fugă în dezordine, căci ultima armie a regelui Aegon s-a împrăștiat.

Borros Baratheon a murit în luptă. Rămas fără cal după ce armăsarul lui de luptă a fost doborât de săgețile lui Aly cea Neagră și ale arcașilor ei, a continuat să lupte astfel, omorând nenumărați soldați, o duzină de cavaleri și pe lorzii Mallister și Darry. Când a venit spre el Kermit Tully, lordul Borros era un mort ambulant; cu capul gol (își smulsese coiful deformat), sângera din vreo douăzeci de răni și abia se mai ținea pe picioare.

— Predă-te, ser! a strigat lordul de Riverrun către lordul de Capătul Furtunii. Azi izbânda e a noastră!

Lordul Baratheon i-a răspuns cu o sudalmă, adăugând:

— Mai bine dansez în iad decât să port lanțurile tale.

Pe urmă s-a năpustit… drept în bila de fier cu țepi din capătul buzduganului cu lanț al lordului Kermit, care l-a izbit în plină față, împroșcând cu un amestec sinistru de sânge, oase și creier. Lordul de Capătul Furtunii și-a dat sufletul în nămol, pe Drumul Regelui, cu sabia încă în mână17.

Când corbii au adus în Fortăreața Roșie vestea despre soarta

bătăliei, consiliul verde s-a adunat în mare grabă. Toate avertizările Șarpelui Mărilor se dovediseră întemeiate. Casterly Rock, Highgarden și Orașul Vechi nu se grăbiseră să-i răspundă regelui, care le ceruse mai mulți oșteni. O făcuseră într-un târziu, oferind, în loc de făgăduieli, scuze și vorbe care ocoleau adevărul. Lannisterii erau prinși în războiul lor cu Krakenul Roșu, Hightowerii pierduseră prea mulți oameni și nu mai aveau comandanți în stare să conducă o oaste, mama micului lord Tyrell scrisese doar ca să spună că are motive să se îndoiască de loialitatea lorzilor stegari ai fiului ei și că „fiind doar o femeie, nu sunt eu însămi potrivită să conduc la luptă o oaste". Ser Marston Waters și ser Julian Wormwood fuseseră trimiși dincolo de Marea îngustă, să caute mercenari în Pentos, Tyrosh și Myr, dar niciunul nu se întorsese încă.

Regele Aegon al II-lea avea să se afle curând fără apărare în fața dușmanilor, toți oamenii lui știau asta. Sângerosul Ben Blackwood, Kermit Tully, Sabitha Frey și aliații lor victorioși se pregăteau să-și continue drumul către oraș, iar la numai câteva zile în urma lor se aflau lordul Cregan Stark și nordicii săi. Flota din Braavos pe care se îmbarcase oastea din Arryn plecase din Gulltown, îndreptându-se către Defileu, și în cale nu-i stătea decât tânărul Alyn Velaryon… iar pe loialitatea Driftmarkului nu se puteau bizui.

— Înălțimea Ta, a spus Șarpele Mărilor, după ce s-au adunat rămășițele cândva trufașului consiliu verde, trebuie să te predai. Orașul nu poate face față unui nou jaf. Salvează-ți supușii și salvează-te pe tine însuți. Dacă abdici în favoarea prințului Aegon, el te va lăsa să îmbraci veșmintele negre și să duci viața unui om de onoare la Zid.

— O va face? a întrebat regele Aegon, iar Munkun spune că avea speranță în glas.

Regina Alicent nu nutrea speranța aceea.

— Ți-ai hrănit dragonul cu mama lui, i-a reamintit ea. Băiatul a văzut totul.

Regele s-a întors spre ea cu disperare.

— Ce mă sfătuiești să fac?

— Ai ostatici, i-a răspuns regina-văduvă. Taie-i băiatului o ureche și trimite-i-o lordului Tully. Avertizează-i că prințul o să-și piardă câte o altă parte a trupului pentru fiecare leghe cu care înaintează ei.

— Da, a încuviințat Aegon al II-lea. Bun! Așa voi face.

L-a chemat pe ser Alfred Broome, care îl slujise atât de bine la Piatra Dragonului.

— Du-te să te ocupi de asta, ser.

În timp ce cavalerul ieșea, regele s-a întors spre Corlys Velaryon:

— Spune-i bastardului tău să lupte cu tot curajul, lordul meu. Dacă mă dezamăgește și vreuna dintre corăbiile alea din Braavos trece de Defileu, și neprețuita ta lady Baela o să-și piardă niște părți din trup.

Șarpele Mărilor nu a implorat, nu a blestemat și nu a amenințat. A dat scurt din cap și a ieșit. Ciupercă spune că, în drum spre ușă, a schimbat o privire cu Picior-Strâmb, dar Ciupercă nu a fost de față și pare foarte puțin probabil ca un om trecut prin atât de multe, precum Corlys Velaryon, să se fi purtat cu atâta stângăcie într-un asemenea moment.

Pentru Aegon ziua se încheiase, deși el încă nu știa. Trădătorii din jurul lui începuseră să-și înfăptuiască planurile încă de când aflaseră de înfrângerea lordului Baratheon pe Drumul Regelui.

Când a intrat pe podul mobil către Cetățuia lui Maegor, unde era ținut prințul Aegon, ser Alfred Broome a găsit drumul blocat de ser Perkin Puricele și de șase cavaleri de-ai lui.

— În numele regelui, dați-vă la o parte! le-a poruncit ser Broome.

— Acum avem un rege nou, i-a răspuns ser Perkin.

Și-a pus o mână pe umărul lui ser Alfred… apoi l-a împins cu putere, făcându-l să se clatine pe picioare și să cadă de pe podul mobil în țepii de fier de dedesubt, unde s-a zvârcolit două zile înainte de a muri.

În decursul aceleiași ore, lady Baela Targaryen a fost răpită și dusă la loc sigur de oamenii lordului Larys Picior-Strâmb. Tom Limbă Împleticită a fost găsit în curtea castelului, ieșind din grajduri, și a fost decapitat fără întârziere. „A murit așa cum a trăit, bâlbâindu-se”, spune Ciupercă. Tatăl lui, Tom Barbă Încâlcită, nu era în castel, dar l-au găsit într-o tavernă de pe Aleea Tiparului. Fiindcă a protestat, spunând că el nu e „decât un simplu pescar, venit să bea o bere”, cei care îl înșfăcaseră l-au înecat în berea dintr-un butoi.

Toate acestea s-au săvârșit cu atâta precizie, atât de repede și cu atât de puțin zgomot, încât locuitorii Debarcaderului Regelui n-au avut aproape nicio bănuială că se întâmpla ceva ieșit din comun. Cei care trebuiau să moară au fost uciși, în vreme ce toți ceilalți curteni și-au văzut de treburile lor, nestingheriți și neștiind nimic. Septonul Eustace spune că au fost uciși douăzeci și patru de oameni, pe când, în *Istorisirea adevărată*, Munkun vorbește de numai douăzeci și unu. Ciupercă pretinde că a fost martor la uciderea degustătorului regelui, un bărbat scârbos de gras, pe nume Ummet, și susține că el însuși, ca să nu aibă aceeași soartă, s-a văzut nevoit să se ascundă într-un butoi cu făină, de unde a ieșit în noaptea următoare, „plin de făină din cap până în tălpi, atât de alb încât prima servitoare care m-a văzut m-a luat drept fantoma lui Ciupercă”. (Asta miroase a basm. De ce ar fi vrut complotiștii să ucidă un bufon?)

Regina Alicent a fost arestată pe treptele în serpentină, când se întorcea în camerele ei. Cei care au făcut asta aveau pe pieptare calul de mare al Casei Velaryon și, cu toate că i-au ucis pe cei doi oșteni din garda ei, nu le-au vătămat nicidecum pe ea și pe doamnele ei de

onoare. Regina-în-Lanțuri a fost înlănțuită din nou și dusă în temniță, să aștepte acolo, fiind la bunul plac al noului rege. În momentul acela, singurul fiu care îi mai rămăsese era deja mort.

După încheierea adunării consiliului, regele Aegon al II-lea a fost dus în curte de doi scutieri puternici. Acolo și-a găsit palanchinul așteptându-l, ca de obicei; cu piciorul lui stâlcit, îi era greu să meargă, chiar și cu o cârjă. Ser Gyles Belgrave, cavalerul din Garda Regelui care îi comanda escorta, a depus mărturie că Înălțimea Sa părea, când a fost ajutat să urce, neobișnuit de obosit, „cu fața cenușie și obrajii căzuți", dar, în loc să ceară să fie dus înapoi, în odăile sale, i-a spus lui ser Gyles că vrea să meargă în septul castelului. „Poate își simțea sfârșitul aproape", scrie septonul Eus- tace, „și voia să se roage pentru iertarea păcatelor".

Sufla un vânt rece. După ce palanchinul s-a pus în mișcare, regele a tras perdele, ca să-l apere de frig. Înăuntru avea, ca întotdeauna, o carafă cu vin roșu și dulce de Arbor, preferatul său. Regele și-a umplut un mic pocal în timp ce palanchinul traversa curtea.

Ser Gyles și purtătorii lui Aegon nu și-au dat seama ce se întâmplase decât după ce s-au oprit în fața septului și perdelele nu s-au deschis.

— Am ajuns, Înălțimea Ta, a spus cavalerul.

N-a primit răspuns, dinăuntru nu se auzea nimic. După ce și-a repetat cuvintele a doua și a treia oară, cu același rezultat, ser Gyles Belgrave a deschis perdelele dintr-o smucitură și l-a găsit pe rege mort, întins pe perne.

— Avea sânge pe buze, a povestit cavalerul. Altminteri părea să doarmă. Și maesterii, și oamenii de rând încă se întreabă ce otravă s-a folosit și cine ar fi putut s-o pună în vinul regelui. (Unii susțin că numai ser Gyles însuși ar fi putut s-o facă, dar e de neimaginat că un cavaler din Gardă ar fi fost în stare să ia viața monarhului pe care jurase să-l apere. E mult mai probabil s-o fi făcut Ummet, degustătorul regelui, la a cărui asasinare pretinde bufonul că a fost martor.) Dar, dacă unealta care a turnat otrava în vinul roșu de Arbor al regelui nu va fi cunoscută niciodată, nu ne îndoim că a făcut-o la porunca lui Larys Strong.

Așa și-a găsit moartea Aegon din Casa Targaryen, al Doilea după Numele Său, primul născut de parte bărbătească al regelui Viserys Targaryen Întâiul și al reginei Alicent din Casa Hightower, a cărui domnie s-a dovedit a fi pe cât de scurtă, pe atât de amară. A trăit douăzeci și patru de ani și a cârmuit Ținutul doi ani.

Peste două zile, când avangarda oștirii lordului Tully a apărut în fața zidurilor Debarcaderului Regelui, Corlys Velaryon a ieșit călare s-o întâmpine, avându-l alături pe prințul Aegon, posomorât.

— Regele a murit, a dat de veste cu gravitate Șarpele Mirilor,

trăiască regele!

Iar de cealaltă parte a Golfului Apei Negre, în Defileu, lordul Leowyn Corbray, aflat la prora unei corăbii din Braavos, a privit un șir de corăbii de luptă din flota Velaryon coborând dragonul auriu al lui Aegon al II-lea și înălțându-l pe cel roșu, al lui Aegon Întâiul, stindardul tuturor regilor Targaryen de dinainte de începerea Dansului.

Războiul se terminase (deși pacea care a urmat avea să se dovedească în curând departe de a merita acest nume).

În a șaptea zi a celei de-a șaptea luni a anului 131 de după Cucerirea lui Aegon, o dată consacrată zeilor, Înaltul Septon din Orașul Vechi a rostit legămintelc sacre, cununându-l pe prințul Aegon cel Tânăr, cel mai mare dintre fiii reginei Rhaenyra și ai unchiului ei, prințul Daemon, cu prințesa Jaehaera, fiica reginei Helaena și a fratelui ei, regele Aegon al II-lea, și astfel unind cele două ramuri rivale ale Casei Targaryen și punând capăt celor doi ani de trădare și măcel.

Dansul Dragonilor se încheiase și începuse posomorâta domnie a regelui Aegon Targaryen al III-lea.

După război

Ora Lupului

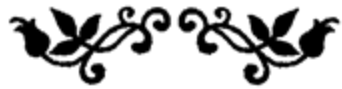

Când se întâmplă să-și aducă aminte de el, oamenii de rând din cele Șapte Regate vorbesc despre regele Aegon Targaryen al III-lea numindu-l Aegon cel Fără Noroc, Aegon cel Nefericit și (cel mai adesea) Urgia Dragonilor. Toate numele i se potrivesc. Marele Maester Munkun, aflat în slujba lui în cea mai mare parte a domniei, îl numește Regele Zdrobit, ceea ce i se potrivește încă și mai bine. Dintre toți cei care au stat vreodată pe Tronul de Fier, el rămâne, probabil, cel mai misterios; un monarh posomorât, care vorbea puțin și făcea și mai puțin și care a trăit copleșit de jale și de tristețe.

Al patrulea fiu al reginei Rhaenyra și cel mai mare dintre fiii avuți de ea cu al doilea soț, Daemon Targaryen, Aegon a urcat pe tron în 131 D.C și a cârmuit Ținutul douăzeci și șase de ani, până în 157 D.C. A avut două soții și cinci copii (doi băieți și trei fete), dar și căsătoria, și paternitatea au părut să-i ofere prea puțină bucurie. De fapt, a fost un bărbat singuratic și trist. Nu mergea la vânătoare nici cu câini, nici cu șoimi, călărea numai când pleca în călătorie, nu bea niciun fel de vin, iar mâncarea îl interesa atât de puțin încât era nevoie să i se aducă aminte să mănânce. Deși îngăduia turnirurile, nu lua parte niciodată, nici pentru a se întrece cu alți luptători, nici ca privitor. Ajuns bărbat în toată firea, se îmbrăca simplu, cel mai adesea în negru, și se știa că poartă o cămașă din păr de cal pe sub catifeaua și atlazul în care se cuvine să se înveșmânteze un rege.

Dar asta avea să fie peste mai mulți ani, după ce Aegon al III-lea avea să devină major și să ia cârmuirea celor Șapte Regate în propriile mâini. În 131 D.C., când și-a început domnia, era un băiat de zece ani; se spune că era înalt pentru vârsta lui, „cu părul de o nuanță de argintiu atât de deschisă, încât părea aproape alb și cu ochii de un violet atât de întunecat, încât păreau negri”. Chiar și în frageda sa tinerețe, Aegon zâmbea rar și râdea și mai rar, spune Ciupercă, și, cu toate că putea să fie fermecător și curtenitor ori de câte ori era nevoie, în el sălășluia o întunecime care nu-l părăsea niciodată.

Împrejurările în care a devenit rege n-au fost nici pe departe promițătoare. Lorzii riverani care zdrobiseră ultima oaste a lui Aegon al II-lea în Bătălia de pe Drumul Regelui și-au continuat drumul către Debarcaderul Regelui pregătiți de luptă. Dar lordul Corlys Velaryon și

prințul Aegon le-au ieșit în întâmpinare cu un steag alb.

— Regele a murit, trăiască regele! a spus lordul Corlys când le-a predat orașul, lăsându-l la mila lor.

Atunci, ca și acum, lorzii riverani erau capricioși și arțăgoși. Kermit Tully, lordul de Riverrun, le era suzeran și, cu numele, comandant al oștirii… dar trebuie să nu uităm că nu avea decât nouăsprezece ani și era lipsit de experiență, „verde ca iarba verii", cum ar fi spus nordicii. Fratele lui, Oscar, care, în timpul Măcelului din Mocirlă, omorâse trei oameni și fusese făcut cavaler imediat după aceea, pe câmpul de luptă, era încă și mai verde și, în plus, blestemat cu orgoliul țepos atât de des întâlnit la un al doilea născut.

Casa Tully era unică printre toate Casele din Westeros. Aegon Cuceritorul îi făcuse lorzi suzerani ai Tridentului, deși, în mai multe privințe, continuau să fie puși în umbră de mulți dintre vasalii lor. Casele Bracken, Blackwood și Vance stăpâneau pământuri mai întinse și puteau aduna oști mult mai numeroase, așa cum puteau și proaspăt îmbogățiții Frey de la Gemenii. Casa Mallister de la Seagard avea înaintași de o mai înaltă noblețe, Casa Mooton de la Iazul Fecioarelor era mult mai bogată, iar Harrenhalul, chiar și blestemat și devastat și în ruină, era un castel mai puternic decât Riverrun și de zece ori mai mare. În trecut cu nimic ieșită din comun, Casa Tully atrăsese cu sporită putere atenția mulțumită caracterului ultimilor săi doi lorzi conducători… iar acum zeii îi puseseră în frunte o generație tânără, doi tineri trufași, hotărâți să se facă remarcați, lordul Kermit prin priceperea sa de cârmuitor, iar ser Oscar prin cea de luptător.

Alături de ci călărea cineva încă și mai tânăr, sosit de pe malurile Tridentului la Debarcaderul Regelui: Benjicot Blackwood, lord de Raventree. Sângerosul Ben, cum începuseră să-l numească oamenii lui, nu avea decât treisprezece ani, o vârstă la care alți băieți de obârșie înaltă sunt încă scutieri, țesală caii stăpânilor lor și le curăță zalele de rugină. Ajunsese devreme în fruntea Casei sale, după ce tatăl lui, lordul Samwell Blackwood, fusese ucis de ser Amos Bracken în Bătălia de la Moara Arsă. În ciuda tinereții sale, băiatul lord refuzase să încredințeze vremelnic puterea sa unui bărbat mai vârstnic. Toată lumea știa că, la Ospățul Peștilor, plânsese la vederea unui număr atât de mare de morți, însă în bătălia care urmase nu se ferise să intre în luptă, ci se arătase chiar dornic de asta. Oamenii lui dăduseră o mână de ajutor la scoaterea lui Criston Cole din Harrenhal, vânându-i oamenii trimiși după hrană, avusese comanda centrului în a Doua Bătălie de la Tumbleton, iar la Măcelul din Mocirlă condusese atacul din flanc și oamenii săi ieșiți din pădure spărseseră frontul armiei din Ținuturile Furtunii conduse de lordul Baratheon și aduseseră victoria. Se spunea că, îmbrăcat în straie de curtean, lordul Benjicot arăta în foarte mare măsură ca un băiat, înalt pentru vârsta lui, dar subțire la

trup, cu un ten sensibil și sfios în purtări, căutând să treacă neobservat; în zale și platoșă, Sângerosul Ben era cu totul alt om, unul care, la treisprezece ani, fusese pe mai multe câmpuri de luptă decât alții în întreaga lor viață.

Din oastea întâmpinată de Corlys Velaryon în fața Porții Zeilor în acea zi din anul 131 D.C. Făceau fără îndoială parte și alți lorzi și cavaleri faimoși, cu toții mai vârstnici și unii mai înțelepți decât Sângerosul Ben Blackwood și frații Tully, dar, cumva, după Măcelul din Mocirlă cei trei tineri deveniseră comandanți de necontestat. Legătura care îi unise pe câmpul de luptă îi făcuse inseparabili într-o asemenea măsură, încât oamenii lor începuseră să vorbească despre ei folosind un singur cuvânt: Flăcăii.

Printre susținătorii celor doi se numărau două femei extraordinare: Alysanne Blackwood, numită Aly cea Neagră, sora răposatului lord Samwell Blackwood și mătușa Sângerosului Ben, și Sabitha Frey, lady de Gemenii, văduva lordului Forrest Frey și mama moștenitorului său, o „cotoroanță din Casa Vypren, cu trăsături ascuțite și limba așijderea, care prefera să călărească în loc să danseze și să poarte zale în loc de mătase și adora să omoare bărbați și să sărute femei”, după cum istorisește Ciupercă.

Flăcăii îl cunoșteau pe lordul Corlys Velaryon numai după reputație, dar reputația lui era formidabilă. Sosiseră la Debarcaderul Regelui așteptându-se să fie nevoiți să-l asedieze îndelung sau să-l cucerească printr-un atac în forță, așa că au fost încântați (și surprinși) când le-a fost oferit pe o tavă de aur… și când au aflat că Aegon al II-lea murise (deși atât Benjicot Blackwood, cât și mătușa lui s-au arătat nemulțumiți de modul în care își pierduse viața, căci otrava era considerată o armă a lașilor și o dovadă a lipsei de onoare). Pe câmpul din afara zidurilor au răsunat strigăte de încântare când s-a răspândit vestea despre moartea regelui și lorzii Tridentului și aliații lor au venit rând pe rând să-și plece genunchiul în fața prințului Aegon și să-l ovaționeze ca rege.

Când lorzii riverani au străbătut orașul, norodul i-a aclamat de pe acoperișuri și din balcoane și fete frumoase s-au grăbit să reverse asupra salvatorilor o ploaie de sărutări (ca saltimbancii într-o farsă, spune Ciupercă, sugerând că totul fusese aranjat de Larys Strong). Mantiile Aurii erau aliniate pe străzi și-și lăsau sulițele în jos când treceau prin dreptul lor Flăcăii călare. În Fortăreața Roșie, Flăcăii au găsit trupul regelui întins pe un catafalc, la picioarele Tronului de Fier, cu mama lui, regina Alicent, plângând alături. Curtenii lui Aegon rămași în viață se adunaseră în sală și printre ei se numărau lordul Larys Strong Picior-Strâmb, Marele Maester Orwyle, ser Perkin Puricele, Ciupercă, septonul Eustace, ser Gyles Belgrave și alți patru cavaleri din Garda Regelui, diverși lorzi mai mărunți și cavaleri ai

Casei. Orwyle a vorbit în numele tuturor, urându-le lorzilor riverani bun venit ca unor salvatori.

Pe toate pământurile Coroanei și de-a lungul Mării înguste, toți susținătorii regelui mort au capitulat. Corăbierii din Braavos l-au debarcat pe lordul Leowyn Corbray la Duskendale, cu jumătate din oastea trimisă de lady Arryn din Vale; cealaltă jumătate a coborât pe uscat la Iazul Fecioarelor, condusă de fratele său, ser Corwyn Corbray. Ambele orașe au primit oștile din Arryn cu ospețe și flori. Stokeworth și Rosby s-au predat fără vărsare de sânge, coborând stindardele cu dragonul albastru al regelui Aegon al II-lea și înălțând dragonul roșu al lui Aegon al III-lea. Garnizoana de la Piatra Dragonului a fost mai încăpățânată, a zăvorât porțile și i-a sfidat pe asediatori. A rezistat trei zile și două nopți. În a treia noapte, grăjdarii, bucătarii și toți servitorii din castel au pus mâna pe arme și s-au ridicat împotriva oamenilor regelui, ucigând în somn cât de mulți au putut; pe ceilalți i-au pus în lanțuri și i-au predat tânărului Alyn Velaryon.

Septonul Eustace ne povestește că Debarcaderul Regelui a fost cuprins de o „euforie stranie”; Ciupercă spune pur și simplu că „jumătate din oraș se îmbătase”. Trupul neînsuflețit al lui Aegon al II-lea a fost încredințat flăcărilor, cu speranța că tot răul și toată ura din timpul domniei lui aveau să ardă odată cu el. Mii de oameni s-au urcat pe Dealul lui Aegon ca să-l audă pe tânărul prinț spunând că pacea le bate la ușă. S-au făcut planuri pentru o încoronare cu mare fast a băiatului, care avea să fie urmată de nunta lui cu prințesa Jaehaera. Din Fortăreața Roșie s-a înălțat un nor de corbi, pentru a-i chema în Debarcaderul Regelui pe toți susținătorii monarhului otrăvit din Orașul Vechi, Reach și Capătul Furtunii. Li s-au dat permise de liberă trecere și li s-a promis iertarea deplină. Noii conducători ai Ținutului s-au împărțit în două când a fost vorba să decidă ce era de făcut cu regina Alicent, dar altminteri păreau de acord în toate și a domnit buna înțelegere… în cea mai mare parte din durata a două săptămâni.

În *Istorisirea adevărată*, Marele Maester Munkun numește acele zile Zorii Falși. Un răstimp fără îndoială îmbătător, dar scurt… căci, după ce în fața Debarcaderului Regelui a apărut lordul Cregan Stark, cu nordicii lui, petrecerile s-au încheiat și de planurile încântătoare s-a ales praful. Lordul de Winterfell avea douăzeci și trei de ani, cu doar câțiva mai mult decât lorzii de Raventree și de Riverrun… dar Stark era bărbat și ei erau băieți, toți cei care îi vedeau împreună păreau să simtă asta. Flăcăii se făceau mici în prezența lui, spune Ciupercă. „Ori de câte ori intra Lupul din Nord țanțoș într-o încăpere, Sângerosul Ben își aducea aminte că n-are decât treisprezece ani, iar lordul Tully și fratele lui se fâstâceau, se bâlbâiau și obrajii li se făceau tot atât de roșii ca părul.”

Debarcaderul Regelui i-a întâmpinat pe lorzii riverani și pe oamenii

lor cu ospețe, flori și onoruri. Cu nordicii n-a fost la fel. În primul rând, erau prea mulți: o armie cu o reputație înfricoșătoare, de două ori mai mare decât aceea condusă de Flăcăi. În cămăși de zale și mantii de blană mițoasă, cu trăsăturile ascunse de bărbi dese și încâlcite, nou-sosiții se plimbau făloși prin oraș, ca niște urși în armură, povestește Ciupercă. În Debarcaderul Regelui, tot ce se știa despre nordici provenea de la ser Medrick Manderly și de la fratele lui, ser Torrhen: bărbați curtenitori, în haine frumoase, disciplinați și *evlavioși.* Oamenii din Winterfell nici măcar nu li se închinau adevăraților zei, scrie septonul Eustace, îngrozit. Îi disprețuiau pe cei Șapte, nu țineau cont de zilele de sărbătoare, își băteau joc de cărțile sfinte, n-aveau pic de respect pentru septoni și septe, venerau copaci.

Cu doi ani în urmă, Cregan Stark îi făgăduise ceva prințului Jacaerys. Iar acum venise să-și îndeplinească făgăduiala, deși și Jace, și mama lui, regina, muriseră între timp.

— Nordul nu uită, a declarat Stark când prințul Aegon, lordul Corlys și Flăcăii i-au urat bun venit.

— Ai sosit prea târziu, lordul meu, i-a răspuns Șarpele Mărilor, pentru că războiul s-a încheiat, iar regele a murit.

Septonul Eustace, care a fost martor la întâlnire, spune că lordul de Winterfell „l-a fixat pe Lordul Valurilor cu ochi cenușii și reci ca viscolul și i-a răspuns:

— De mâna cui și din a cui poruncă, mă întreb.

Căci sălbaticii veniseră pentru vărsare de sânge și pentru luptă, după cum aveam să aflăm curând, spre întristarea noastră."

Bunul septon nu s-a înșelat. Lordul Cregan a fost auzit spunând că alții începuseră acel război, dar el avea de gând să-l ducă până la capăt, să-și continue marșul către sud și să distrugă tot ce mai rămăsese din verzii care îl urcaseră pe tron pe Aegon al II-lea și se luptaseră ca să-l păstreze acolo. Avea să cucerească mai întâi Capătul Furtunii; apoi avea să străbată Reach, ca să ia în stăpânire Orașul Vechi. Casa Hightower odată înfrântă, urma să-și ducă lupii către miazănoapte, de-a lungul țărmului Mării Apusului, pentru o vizită la Casterly Rock.

— Un plan plin de curaj, a spus Marele Maester Orwyle, cu prudență, când a auzit asta.

Ciupercă preferă cuvântul „nebunie", dar adaugă: „Și pe Aegon Dragonul l-au numit nebun când a vorbit de cucerirea Westerosului." Kermit Tully a subliniat că atât Capătul Furtunii, cât și Orașul Vechi și Casterly Rock sunt cetăți tot atât de puternice ca Winterfellul lui Stark (dacă nu chiar mai puternice) și că, presupunând că vor cădea, asta nu se va întâmpla cu ușurință, iar tânărul Ben Blackwood s-a declarat de aceeași părere și a adăugat:

— Jumătate din oamenii tăi vor pieri, lord Stark.

— Au murit în ziua când ne-am pus în mișcare, băiete, a răspuns Lupul cu ochi cenușii din Winterfell.

Aidoma Lupilor Iernii dinaintea lor, cei mai mulți dintre oștenii care plecaseră spre miazăzi sub comanda lordului Stark nu se așteptau să-și revadă casele. Dincolo de Gât zăpada era deja înaltă și vânturile reci suflau cu tot mai multă putere; în fortărețele, castelele și satele umile din întregul Nord, nobilii și oamenii de rând deopotrivă li se rugau zeilor ciopliți în lemnul copacilor să fie iarna scurtă. Cei care aveau mai puține guri de hrănit se descurcau mai bine în zilele negre, așa că în Nord era de multă vreme obiceiul ca bătrânii, fiii mai nevârstnici, oamenii necăsătoriți, cei fără copii, cei fără adăpost și cei neajutorați să-și părăsească vatra și casa la căderea primei zăpezi, pentru ca familiile lor să apuce să vadă primăvara următoare. Pentru oamenii plecați la luptă la vreme de iarnă, izbânda nu era țelul principal; mergeau la război pentru glorie, aventură, jaf și, mai presus de orice, pentru a-și găsi un sfârșit demn.

Încă o dată, a căzut pe umerii lui Corlys Velaryon, Lordul Valurilor, sarcina de a pleda pentru pace, iertare și bună înțelegere.

— Măcelul a durat prea mult, a zis bătrânul. Rhaenyra și Aegon sunt morți. Să lăsăm cearta lor să moară odată cu ei. Lordul meu, spui că vrei să cucerești Capătul Furtunii, Orașul Vechi și Casterly Rock, dar bărbații care le stăpâneau au fost, cu toții, uciși în luptă. Cei rămași în locul lor sunt copii sau chiar sugari, nu ne amenință în niciun fel. Pune-le condiții onorabile, și toți își vor pleca genunchiul.

Dar lordul Stark nu era mai dispus să asculte așa ceva decât fuseseră Aegon al II-lea și regina Alicent.

— Copiii devin, cu timpul, bărbați voinici, a răspuns el, iar bebelușii sug ura mamei odată cu laptele ei. Scăpați de dușmanii ăștia acum, sau aceia dintre noi care nu vor fi peste douăzeci de ani în mormânt își vor regreta prostia de azi când bebelușii se vor înarma cu săbiile taților lor și vor veni să se răzbune.

Lordul Velaryon nu s-a lăsat convins.

— Regele Aegon a zis același lucru și și-a găsit moartea. Dacă ne-ar fi ascultat sfatul și le-ar fi oferit vrăjmașilor săi pace și iertare, ar fi putut sta azi aici, alături de noi.

— De-asta l-ați otrăvit, lordul meu?

Deși nimic, nici bun, nici rău, nu-l mai pusese niciodată personal în legătură cu lordul Valurilor, Cregan Stark știa despre el că fusese în serviciul Rhaenyrei ca Mână a Reginei și că ea îl întemnițase, bănuindu-l de trădare, că fusese eliberat de Aegon al Il-lea, în al cărui consiliu acceptase un loc… dar, după cum se părea, numai ca să poată da un ajutor la otrăvirea lui.

— Nu mă mir că ți se spune Șarpele Mărilor, a continuat lordul de Winterfell. Te-oi fi târând dintr-o parte în alta, însă, vai, colții tăi sunt

veninoși! Aegon a fost sperjur, ucigaș al celor de-un sânge cu el și uzurpator, totuși a fost rege. Când n-a dat ascultare sfatului tău de laș, l-ai înlăturat așa cum o fac lașii, fără onoare, cu otravă… și o să răspunzi pentru asta.

Pe urmă, oamenii lui Stark au dat buzna în sala consiliului, au dezarmat gărzile de la uși, l-au smuls pe bătrânul Șarpe al Mărilor de pe jilțul lui și l-au târât în temniță. Aveau să i se alăture curând Larys Strong Picior-Strâmb, Marele Maester Orwyle, ser Perkin Puricele și septonul Eustace, plus alți cincizeci, unii de obârșie înaltă și alții nu, dar toți nedemni de încredere în ochii lui Stark. „Am fost tentat să mă reîntorc în butoiul meu cu făină", povestește Ciupercă, „dar, din fericire, m-am dovedit prea neînsemnat ca să atrag atenția Lupului".

Nici măcar Flăcăii n-au scăpat de furia lordului Cregan, deși toată lumea îi considera aliați.

— Sunteți prunci în scutece, ca să vă lăsați amăgiți cu flori, ospețe și vorbe dulci? i-a mustrat el cu asprime. Cine v-a spus că s-a terminat războiul? Picior-Strâmb? Șarpele? De ce, fiindcă vor ei să se termine? Fiindcă ați avut mica voastră victorie în nămol? Războaiele se încheie când învinșii își pleacă genunchiul, nu înainte. S-a predat Orașul Vechi? A înapoiat Casterly Rock aurul Coroanei? Spuneți că vreți să-l însurați pe prinț cu fiica regelui, dar ea rămâne la Capătul Furtunii, de neatins pentru voi. Atâta timp cât fata e liberă și nemăritată, ce-o împiedică pe văduva lui Baratheon s-o încoroneze ca regină, ca moștenitoarea lui Aegon?

Când lordul Tully a protestat, spunând că Ținuturile Furtunii pierduseră lupta și nu mai aveau putere să adune o altă oaste, lordul Cregan le-a adus aminte de cei trei soli trimiși de Aegon al II-lea dincolo de Marea îngustă, „dintre care oricare s-ar putea întoarce mâine cu mii de mercenari." Regina Rhaenyra s-a crezut victorioasă după ce cucerise Debarcaderul Regelui, a spus nordicul, iar Aegon al II-lea a crezut că a pus capăt războiului când și-a hrănit dragonul cu sora lui. Însă oamenii reginei au continuat să lupte după moartea ei, și „din Aegon n-au mai rămas decât oase și cenușă."

Flăcăii s-au văzut înfrânți. Intimidați, au dat înapoi și au fost de acord să-și unească forțele cu ale lordului Stark când avea să pornească împotriva Capătului Furtunii. Munkun spune că au acceptat cu dragă inimă, convinși că lordul lup are dreptate. „Înflăcărați de izbânda în luptă, voiau mai multe", scrie el, în *Istorisirea adevărată*. „Erau însetați de glorie, de faima visată de orice bărbat tânăr, care nu se poate dobândi decât în luptă." Ciupercă, privind totul cu mai mult cinism, sugerează că lordul de Winterfell îi îngrozea pur și simplu pe tineri.

Indiferent care ar fi fost motivul, a dus la același rezultat. „Orașul îi aparținea, putea face orice ar fi dorit", spune septonul Eustace.

Nordicul îl luase în stăpânire fără să scoată nicio sabie din teacă și fără să tragă nido săgeată. Fie ei oamenii regelui sau ai reginei, din Ținuturile Furtunii sau pe pământurile Șarpelui Mărilor, lorzi riverani sau lepădături ajunse cavaleri mulțumită lui ser Perkin, nobili sau oameni de rând, toți oștenii i se supuneau de parcă s-ar fi născut în slujba lui.

Vreme de șase zile, Debarcaderul Regelui a tremurat pe muchie de sabie. În cârciumile și cramele din Fundătura Puricilor, oamenii puneau prinsoare pe timpul rămas până la decapitarea lui Picior-Strâmb, a Șarpelui Mărilor, a Puricelui și a reginei-văduve. Prin oraș se răspândeau zvonuri după zvonuri. Unele spuneau că lordul Stark plănuiește să-l ia pe prințul Aegon la Winterfell și să-l însoare cu una dintre fiicele sale (o minciună evidentă, căci, la vremea respectivă, Cregan Stark nu avea nicio fiică legitimă), altele că Stark avea de gând să-l omoare pe băiat ca să poată el să se cunune cu prințesa Jaehaera și să revendice Tronul de Fier. Septonii ziceau că nordicii vor arde septurile și vor sili Debarcaderul Regelui să se întoarcă la venerarea vechilor zei. Alții șopteau că lordul de Winterfell are o soție sălbatică, de dincolo de Zid, și că își azvârle dușmanii într-o groapă cu lupi, apoi se uită cum sunt devorați.

Euforia dispăruse; frica stăpânea din nou străzile orașului. Dintre lepădăturile mahalalelor a apărut un bărbat care pretindea că este Păstorul renăscut, invocând nimicirea nordicilor care nu credeau în zei. Deși nu semăna deloc cu primul păstor (în primul rând, avea două mâini), sute de oameni se adunau să-l asculte vorbind. Un lupanar de pe Strada Mătăsii a ars când cearta pentru o anumită târfă dintre un om de-al lordului Tully și unul de-al lordului Stark s-a transformat într-un meleu sângeros între prietenii și frații lor de arme. Nici măcar nobilii nu erau în siguranță în locurile dubioase din oraș. Cel mai mic dintre fiii lordului Homwood, un vasal al lordului de Winterfell, a dispărut împreună cu cei doi însoțitori ai săi în timpul unui chef din Fundătura Puricilor. N-au fost găsiți niciodată și, dacă îi putem da crezare lui Ciupercă, e posibil s-o fi sfârșit într-o oală cu tocană.

La scurt timp după aceea, în oraș s-a răspândit vestea că Leowyn Corbray plecase din Iazul Fecioarelor și se îndrepta către Debarcaderul Regelui, însoțit de lordul Mooton, de lordul Brune și de ser Rennifer Crabb. Ser Corwyn Corbray plecase în aceeași zi din Duskendale, ca să i se alăture fratelui său pe drum. Împreună cu el călătoreau Clement Celtigar, fiul și moștenitorul bătrânului lord Bartimos, și lady Staunton, văduva de la Popasul Corbilor. În Piatra Dragonului, tânărul Alyn Velaryon cerea eliberarea lordului Corlys (asta e adevărat) și amenința c-o să atace Debarcaderul Regelui cu corăbiile sale dacă bătrânului i se făcea vreun rău (pe jumătate adevărat). Un alt zvon pretindea că Lannisterii s-au pus în mișcare, ca și Hightowerii, și că

ser Marston Waters a debarcat, cu zece mii de mercenari din Lys și din Vechiul Volantis (în întregime neadevărat). Iar Fecioara din Vale plecase din Gulltown cu o corabie, împreună cu lady Rhaena Targaryen și cu dragonul ei (adevărat).

Pe când armatele mărșăluiau și săbiile se ascuțeau, lordul Cregan Stark stătea în Fortăreața Roșie, punând întrebări despre uciderea regelui Aegon al II-lea și făcând planuri pentru campania împotriva susținătorilor regelui mort. Iar prințul Aegon s-a trezit închis în Cetățuia lui Maegor, fără niciun alt însoțitor în afară de Gaemon Păr-Alb. Când a întrebat de ce nu e liber să plece și să se întoarcă după bunul plac, Stark i-a răspuns că e vorba de siguranța lui.

— Orașul ăsta e un cuib de vipere. La Curte sunt mincinoși, trădători și otrăvitori care te-ar ucide la fel de repede cum ți-au ucis unchiul, ca să-și apere propria putere.

Când Aegon a protestat, spunând că lordul Corlys, lordul Larys și ser Perkin îi sunt prieteni, lordul de Winterfell i-a răspuns că, pentru un rege, falșii prieteni sunt mai periculoși decât orice dușman și că Șarpele, Picior-Strâmb și Puricele l-au salvat doar ca să se folosească de el, conducând Westerosul în numele lui.

Acum, când faptul că privim în urmă ne împiedică să greșim, studiem ceea ce s-a întâmplat cu secole în urmă și putem spune că Dansul se încheiase, dar lucrurile n-au fost la fel de limpezi pentru cei care au trăit în periculoasele vremuri întunecate de după ultima bătălie. Fiindcă septonul Eustace și Marele Maester Orwyle zăceau în temniță (unde cel de-al doilea începuse să-și scrie confesiunile, textul care avea să-i ofere lui Munkun temelia monumentalei sale *Istorisiri adevărate*), ne rămâne doar Ciupercă drept călăuzitor dincolo de cronicile Curții și de edictele regale. „Înalții lorzi ne-ar fi oferit încă doi ani de război”, susține piticul în *Mărturia* lui, „femeile au fost cele care ne-au adus pacea. Aly cea Neagră, Fecioara din Vale, cele trei Văduve, Gemenele Dragon, ele au pus capăt vărsării de sânge, și nu cu sabia sau cu otrava, ci cu corbi, cuvinte și sărutări.”

Semințele aruncate în vânt de lordul Corlys Velaryon în timpul Zorilor Falși prinseseră roade și au început să dea fructe dulci. Corbii s-au întors rând pe rând, aducând răspunsurile la propunerea de pace a bătrânului.

Mai întâi a sosit cel de la Casterly Rock. Lordul Jason Lannister pierise în luptă lăsând în urmă șase copii: cinci fiice și un fiu, Loreon, un băiat de patru ani. Cârmuirea vestului rămăsese așadar pe umerii văduvei sale, lady Johanna, și pe ai tatălui ei, Roland Westerling, lordul Cragului. Cu coasta încă amenințată de corăbiile lungi ale Krakenului Roșu, Lannisterii erau mai preocupați de apărarea castelului Kayce și de recucerirea Insulei Frumoase decât de reînceperea luptei pentru Tronul de Fier. Lady Johanna a fost de acord

cu toate condițiile impuse de Șarpele Mării și a făgăduit că va veni ea însăși la Debarcaderul Regelui să-i jure credință noului rege la ceremonia încoronării și își va aduce în Fortăreața Roșie două fiice, ca însoțitoare ale noii regine (și ca ostatice, ca garanție a viitoarei ei loialități). A fost de acord să înapoieze acea parte din tezaurul regal trimisă de ser Tyland Lannister în vest, pentru a o pune la adăpost, dacă ser Tyland avea să fie iertat pentru faptele sale. În schimb, nu-i cerea Tronului de Fier decât „să îi poruncească lordului Greyjoy să se retragă în insulele lui, să înapoieze Insula Frumoasă deținătorilor săi legitimi și să elibereze toate femeile pe care le răpise, sau măcar pe cele de obârșie nobilă."

O mare parte dintre supraviețuitorii Bătăliei de pe Drumul Regelui izbutiseră să se întoarcă la Capătul Furtunii. Flămânzi, obosiți și răniți, rătăciseră pe drumul spre casă de câte unul singur sau în grupuri, iar văduva lordului Borros Baratheon, lady Elenda, nu avusese nevoie să se uite de două ori la ei ca să vadă că-și pierduseră definitiv cheful de luptă. Nici nu voia să-l pună în pericol pe fiul ei nou născut, Olyver, fiindcă micul lord de la sânul ei era viitorul Casei Baratheon. Deși se spune că fiica ei mai mare, lady Cassandra, a vărsat lacrimi amare când a aflat că n-o să fie regină, lady Elenda n-a stat prea mult pe gânduri înainte de a accepta condițiile păcii. Încă slăbită după chinurile facerii, nu putea veni ea însăși la încoronare, dar avea să-l trimită pe lordul tată al său să facă legământul de loialitate, împreună cu trei fiice, ca ostatice. Ser Willis Fell avea să le însoțească, veghind și asupra „prețioasei sale încărcături", prințesa în vârstă de opt ani, Jaehaera, singurul copil supraviețuitor al regelui Aegon al II-lea și viitoarea mireasă a noului rege.

Răspunsul din Orașul Vechi a sosit ultimul. Casa Hightower, cea mai bogată dintre marile Case aliate cu Aegon al II-lea, rămânea, în mai multe privințe, cea mai periculoasă, pentru că putea strânge cu iuțeală oști noi de pe străzile Orașului Vechi și, sporindu-și numărul propriilor corăbii de luptă cu cele ale rudelor apropiate, din Casa Redwyne din Arbor, ar fi lansat la apă și o flotă de dimensiuni demne de luat în seamă. Mai mult decât atât, un sfert din aurul Coroanei continua să se afle în hrubele adânci de sub castelul Hightower și putea fi folosit pentru cumpărarea unor noi alianțe și pentru plata unor companii de mercenari. Orașul Vechi avea puterea de a reîncepe războiul; tot ce-i lipsea era dorința de a o face.

Lordul Ormund își luase o a doua soție de curând, când începuse Dansul; prima îi murise la naștere, cu câțiva ani înainte. După moartea lui la Tumbleton, pământurile și titlul intraseră în posesia celui mai mare dintre fiii săi. Lyonel, un tânăr de cincisprezece ani, în pragul bărbăției. Al doilea fiu, Martyn, era scutierul lordului Redwyne, la Arbor; al treilea era crescut la Highgarden, ca însoțitor al lordului

Tyrell și ca paharnic al nobilei mame a acestuia. Toți trei erau copii din prima căsătorie ai lordului Ormund. Când lui Lyonel Hightower i-au fost citite condițiile păcii lordului Velaryon, se spune că tânărul a smuls pergamentul din mâna maesterului său și l-a rupt în bucăți, jurându-se că o să-și scrie răspunsul cu sângele Șarpelui Mărilor.

Însă tânăra văduvă a tatălui său avea cu totul alte idei. Lady Samantha era fiica lordului Donald Tarly de Horn Hill și a lui Jeyne Rowan de Crângul de Aur, două Case care luptaseră în timpul Dansului de partea reginei. Dârză, pătimașă și frumoasă, acea fată cu voință puternică nu avea nicidecum de gând să renunțe la titlul de lady de Orașul Vechi și la poziția ei de stăpână a Domeniului Hightower. Avea doar cu doi ani mai mult decât Lyonel, care (spune Ciupercă) se îndrăgostise nebunește de ea încă de când pusese pentru prima oară piciorul în Hightower, ca mireasă a tatălui său. Deși până atunci respinsese avansurile șovăielnice ale băiatului, acum lady Sam (nume sub care avea să fie cunoscută vreme îndelungată) a capitulat, îngăduindu-i să o seducă și făgăduindu-i apoi că se va mărita cu el… dar numai dacă face pace, „fiindcă, dacă mai pierd încă un soț, o să mor cu siguranță de durere”.

Având de ales între „un tată mort, rece în mormânt, și o femeie vie, caldă și dornică de dragoste în brațele lui, băiatul a dat dovadă de o luciditate surprinzătoare pentru cineva cu un rang atât de înalt și a pus dragostea mai presus de onoare”, spune Ciupercă. Lyonel Hightower a capitulat, a acceptat termenii impuși de lordul Corlys, printre care și înapoierea aurului Coroanei (stârnind furia vărului său, ser Myles Hightower, care furase o mare parte, dar aici povestea asta nu are de ce să ne preocupe). A urmat un mare scandal când tânărul lord și-a făcut cunoscută intenția de a se însura cu văduva tatălui său și Înaltul Septon a sfârșit prin a le interzice căsătoria, pe care o considera o formă de incest, dar nici măcar asta n-a izbutit să-i despartă pe cei doi tineri amanți. Căsătoria nefiindu-i permisă, lordul de Hightower și Protectorul Orașului Vechi și-a păstrat-o pe lady Sam alături, drept concubină, în următorii treisprezece ani, timp în care au adus pe lume șase copii, și a luat-o în sfârșit de soție când un alt Mare Septon, noul deținător al puterii în Septul Stelat, a anulat hotărârea predecesorului său[18].”

Să-i lăsăm acum pe Hightoweri și să ne reîntoarcem la Debarcaderul Regelui, unde lordul Cregan Stark s-a trezit cu toate planurile de război date peste cap de cele Trei Văduve. „Și alte voci s-au făcut auzite, voci mai blânde, care umpleau sălile Fortărețeî Roșii de ecouri suave. Fecioara din Vale sosise din Gulltown aducându-și pupila, pe lady Rhaena Targaryen, cu un dragon pe umăr. Norodul din Debarcaderul Regelui, care, cu mai puțin de un an înainte, ucisese toți dragonii din oraș, a fost vrăjit de apariția acestuia. Lady Rhaena și

sora ei geamănă, Baela, au devenit, peste noapte, adoratele favorite ale orașului. Lordul Stark n-a putut să le închidă și pe ele în castel, cum făcuse cu prințul Aegon, și a aflat curând că nu poate nici să le țină sub control. Când au cerut să li se îngăduie să-l vadă pe „preaiubitul nostru frate“, lady Arryn le-a susținut și Lupul din Winterfell a cedat („cumva în silă“, spune Ciupercă)19.

Zorii Falși veniseră și trecuseră, iar acum și Ora Lupului (cum o numește Marele Maester Munkun) era pe sfârșite. Atât situația, cât și orașul îi alunecau lui Cregan Stark printre degete. Când lordul Leowyn Corbray și fratele său au sosit la Debarcaderul Regelui și s-au alăturat consiliului regal, unindu-și vocile cu a Fecioarei din Vale și cu ale Flăcăilor, Lupul din Winterfell s-a trezit singur împotriva tuturor. În Ținut, ici și colo, câte un susținător încăpățânat al regelui Aegon încă mai lăsa să fluture dragonul lui auriu, dar asta avea o prea mică importanță; Dansul se încheiase, toată lumea a fost de acord, era timpul să facă pace și să reinstaureze ordinea în Ținut.

Lordul Cregan a rămas totuși de neclintit într-o singură privință: ucigașii regelui nu puteau fi lăsați să scape nepedepsiți. Oricât de nemernic ar fi fost regele Aegon al II-lea, asasinarea lui era înaltă trădare și vinovații trebuiau să răspundă pentru asta. Hotărârea lui era atât de puternică și de nezdruncinat, încât ceilalți au bătut în retragere.

— Sângele să cadă asupra ta, Stark, a spus Kermit Tully. Nu-mi doresc niciun rol în așa ceva, dar nu vreau să se spună că Riverrun a stat în calea dreptății.

Niciun lord nu avea dreptul să-l condamne pe un altul la moarte, de aceea mai întâi a fost necesar ca Aegon să-l numească pe Cregan Stark Mână a Regelui, împuternicindu-l să acționeze întru toate în numele său. Asta s-a întâmplat. Iar lordul Cregan a făcut restul, pe când ceilalți au stat deoparte. Nu și-a îngăduit să se așeze pe Tronul de Fier, a stat pe o bancă simplă, de lemn, la picioarele lui. Și i-au fost înfățișați, rând pe rând, toți cei bănuiți că luaseră parte la otrăvirea regelui Aegon al II-lea.

Septonul Eustace a fost adus primul, și primul eliberat; împotriva lui nu exista nicio dovadă. Marele Maester Orwyle a fost mai puțin norocos, pentru că, torturat fiind, mărturisise că i-a dat otrava lui Picior-Strâmb.

— N-am știut pentru ce era, lordul meu, a protestat Orwyle.

— Dar nici n-ai întrebat, a ripostat Stark. N-ai vrut să știi.

Marele Maester a fost considerat complice și condamnat la moarte.

Tot la moarte a fost condamnat și ser Gyles Belgrave; nu pusese el însuși otrava în vinul regelui, dar îngăduise să se întâmple asta prin nepăsare sau prefăcându-se că nu observă.

— Niciun cavaler din Garda Regelui n-ar trebui să-i supraviețuiască

suveranului răpus prin violență, a afirmat Stark.

Trei dintre frații jurați ai lui Belgrave, și ei de față când pierise Aegon, au primit aceeași pedeapsă, deși complicitatea lor la complot nu a putut fi dovedită. (Cei trei cavaleri din Gardă care nu se aflau în oraș au fost considerați nevinovați.)

Douăzeci și doi de oameni de pe poziții mai puțin importante au fost de asemenea găsiți vinovați de asasinarea regelui. Printre aceștia s-au aflat purtătorii palanchinului Înălțimii Sale, ca și heraldul regelui, paznicul pivnițelor cu vinuri ale Coroanei și servitorul care trebuia să aibă grijă să fie carafa regelui mereu plină. Au fost cu toții condamnați la moarte. Asta a fost și soarta celor care îl trecuseră prin tăișul săbiei pe Ummet, degustătorul (Ciupercă însuși a depus mărturie împotriva lor), ca și a acelora care îl căsăpiseră pe Tom Limbă Împleticită și îi înecaseră tatăl în bere. Aceștia erau, în marea lor majoritate, lepădături ridicate la un dubios rang de cavaler de ser Perkin în timpul revoltelor din oraș, adică mercenari, oșteni neaflați în slujba cuiva și drojdia mahalalelor. Au repetat, toți ca unul, că tot ce făcuseră fusese din ordinul lui ser Perkin.

În privința vinovăției Puricelui nu exista nicio îndoială.

— Cine trădează o dată trădează mereu, a spus lordul Cregan. Te-ai revoltat împotriva reginei tale legitime, ai pus umărul ca să fie silită să fugă din oraș către propria moarte, ți-ai pus scutierul în locul ei, apoi l-ai abandonat ca să-ți salvezi pielea netrebnică. Ținutul o să fie un loc mai bun fără tine.

Când ser Perkin a protestat, spunând că pentru acele nelegiuiri fusese iertat, lordul Stark a răspuns:

— Nu sunt eu cel care te-a iertat.

Oamenii care o arestaseră pe regina-văduvă pe treptele în serpentină purtaseră blazonul cu cal de mare al Casei Velaryon, pe când cei care o eliberaseră pe lady Baela de sub cheie fuseseră în serviciul Casei Strong. Capturatorii reginei Alicent îi uciseseră garda, așa că au fost condamnați la moarte, dar impresionanta pledoarie a Baelei i-a scăpat pe salvatorii săi, cu toate că și săbiile lor erau mânjite de sânge, fiindcă îi uciseseră pe oamenii regelui postați la ușa fetei. „Se spunea, pe bună dreptate, că nici lacrimile unui dragon n-ar fi putut topi inima înghețată a lui Cregan Stark”, ne povestește Ciupercă, „dar, când lady Baela a rotit o sabie și a spus că taie mâna oricui încearcă să le facă vreun rău oamenilor care au salvat-o, Lupul din Winterfell a zâmbit în văzul tuturor și a spus că, dacă nobila lady ține atât de mult la câinii ăia, el îi îngăduie să-i păstreze.”

Ultimii înfățișați Judecății Lupului (cum numește Munkun, în *Istorisirea adevărată*, cele petrecute atunci) au fost cei doi înalți lorzi din inima conspirației: Larys Strong Picior-Strâmb, lord de Harrenhal, și Corlys Velaryon, Șarpele Mărilor, Stăpân al Insulei Driftmark și Lord

al Valurilor.

Lordul Velaryon n-a încercat să-și nege vinovăția.

— Ceea ce am făcut a fost pentru binele Ținutului, a spus bătrânul. Aș face din nou același lucru. Nebunia trebuia să se sfârșească.

Lordul Strong a fost mai puțin înclinat către dezvăluiri. Marele Maester Orwyle recunoscuse că lui i-a dat otrava, iar ser Perkin Puricele jurase că a fost omul lui Picior-Strâmb și că a acționat numai la porunca lui, dar lordul Larys nici nu a recunoscut, nici nu a negat învinuirile. Când lordul Stark l-a întrebat dacă are ceva de spus în apărarea lui, s-a mulțumit să răspundă:

— Când a fost un lup mișcat de cuvinte?

Și astfel, lordul Cregan Stark, Mână a Regelui Neîncoronat, a declarat că lorzii Velaryon și Strong se fac vinovați de asasinat, regicid și înaltă trădare și a decretat că trebuie să-și plătească nelegiuirile cu viața.

Lordul Strong fusese întotdeauna un om care făcuse totul în felul lui, nu urmase decât propriile sale sfaturi și își schimbase aliațele cum își schimbă alții mantiile. Odată condamnat, a rămas fără niciun prieten; nici măcar o singură voce nu s-a ridicat în apărarea lui. Însă cu lordul Corlys Velaryon lucrurile au stat cu totul altfel. Bătrânul Șarpe al Mărilor avea mulți prieteni și mulți admiratori. Chiar și oameni cu care nu se aflase în aceeași tabără în timpul Dansului au vorbit acum în favoarea lui… unii fără îndoială doar din afecțiune pentru bătrân, alții îngrijorați de ceea ce ar fi putut face tânărul său moștenitor, Alyn, dacă mult iubitul lui bunic (sau tată) ar fi fost dat morții. Când lordul Stark s-a dovedit de neînduplecat, unii au încercat să-i dejoace hotărârea vorbind cu viitorul rege, cu prințul Aegon însuși. În fruntea acestora s-au aflat surorile lui vitrege, Baela și Rhaena, care i-au reamintit că și-ar fi pierdut o ureche, și poate nu numai atât, dacă lordul Corlys n-ar fi făcut ce făcuse. „Cuvintele sunt suflare de vânt”, spune *Mărturia lui Ciupercă,* „dar un vânt puternic poate doborî stejari groși, iar șoaptele unei fete frumoase pot schimba soarta unui regat.” Aegon nu numai că a fost de acord să-l cruțe pe Șarpele Mărilor, dar a mers chiar până la înapoierea tuturor demnităților și onorurilor lui, printre care și locul în consiliul restrâns.

Însă prințul nu avea decât zece ani și încă nu era rege. Fiind neîncoronat și încă neuns ca suveran, decretele lui nu aveau putere de lege. Chiar și după încoronare avea să fie supus hotărârilor unui regent sau ale unui consiliu de regență, până la a șaisprezecea aniversare. De aceea, lordul Stark avea tot dreptul să nu ia în seamă poruncile prințului și să-l execute pe Corlys Velaryon. A decis să n-o facă, ceea ce continuă să-i nedumerească pe cărturari de atunci încoace. Septonul Eustace sugerează că, „în noaptea aceea, Mama din Ceruri l-a călăuzit către clemență”, deși lordul Cregan nu-i venera pe

cei Șapte. Eustace continuă sugerând că nordicul nu era dispus să-l provoace pe Alyn Velaryon, căci se temea de puterea lui pe mare, numai că asta se bate cap în cap cu ceea ce știm despre caracterul lui Stark. Un nou război nu l-ar fi înspăimântat; de fapt, uneori părea să-l caute.

Ciupercă e acela care oferă cea mai rațională explicație a surprinzătoarei blândeți a Lupului din Winterfell. Bufonul pretinde că nu l-au convins să se răzgândească nici prințul, nici amenințarea flotei Velaryon și nici măcar rugămințile stăruitoare ale gemenelor, ci mai degrabă un târg încheiat cu lady Alysanne din Casa Blackwood.

„Fetișcana asta era o creatură înaltă și zveltă", istorisește piticul, „subțire ca un bici și cu pieptul plat ca al unui băiat, dar cu picioare lungi și brațe puternice și cu o coamă de bucle negre și dese care, lăsate libere, i se revărsau până la talie." Pricepută la vânătoare, în stare să stăpânească orice cal și arcașă fără pereche, Aly cea Neagră avea prea puțin din moliciunea unei femei. Mulți o credeau plămădită din același aluat ca Sabitha Frey, pentru că erau văzute adesea împreună și se știa că, pe tot timpul marșului, împărțiseră același cort. Dar, la Debarcaderul Regelui, unde îl însoțea pe tânărul ei nepot Benjicot la Curte și la adunările consiliului, l-a întâlnit pe Cregan Stark și nordicul aspru a început să-i placă.

Iar lordul Cregan, văduv de mai bine de trei ani, a răspuns în același mod. Deși Aly cea Neagră nu era pentru niciun bărbat regina dragostei și a frumuseții, neînfricarea, puternica încăpățânare și limba ei spurcată au atins o coardă sensibilă a lordului de Winterfell, care a început curând să-i caute compania în sălile castelului și în curte.

— Miroase a fum de lemne, nu a flori, i-a spus Stark lordului Cerwyn, despre care se știa că îi e cel mai bun prieten.

Așa că, atunci când lady Alysanne a venit să-l roage să nu anuleze edictul prințului, el și-a plecat urechea.

— De ce aș face asta? a întrebat-o, cu subînțeles, după ce i-a auzit rugămintea.

— Pentru Ținut, a răspuns ea.

— Ținutului îi e mai bine fără trădători, a ripostat el.

— Pentru a salva onoarea prințului nostru, a zis ea.

— Prințul e un copil. N-ar fi trebuit să se amestece în așa ceva. Vela- ryon a adus asupra lui dezonoarea, căci până la sfârșitul zilelor sale se va spune că a urcat pe tron mulțumită unui asasinat.

— De dragul păcii, a insistat lady Alysanne, pentru toți cei care vor muri cu siguranță dacă Alyn Velaryon va simți nevoia să se răzbune.

— Există moduri mai urâte de a muri. A venit iarna, doamna mea.

— Atunci pentru mine, a ripostat Aly cea Neagră. Fă-mi această favoare, și n-o să-ți mai cer niciodată alta. Fă-o, și o să știu că ești tot atât de înțelept cât ești de puternic și la fel de blând pe cât de

înspăimântător. Dă-mi asta, și îți voi da în schimb orice o să-mi ceri.

Ciupercă spune că, la auzul acestor cuvinte, lordul Cregan s-a încruntat.

— Și dacă o să-ți cer fecioria, doamna mea?

— Nu-ți pot da ceea ce nu am, lordul meu, a răspuns ea. Mi-am pierdut fecioria în șa, la vârsta de treisprezece ani.

— Unii ar spune că ai irosit pentru un cal un dar care, de drept, i s-ar fi cuvenit viitorului tău soț.

— Unii sunt neghiobi, a răspuns Aly cea Neagră, și era o iapă foarte bună, mai bună decât mulți soți pe care-i cunosc.

Răspunsul i-a plăcut lordului Cregan, care a râs zgomotos.

— O să-ncerc să țin minte asta, doamna mea, a spus apoi. Da, îți ofer favoarea cerută.

— Și în schimb? a întrebat ea.

— O să te cer pe toată, pentru totdeauna, a răspuns lordul de Winterfell, cu un aer solemn. Îți cer mâna, doamna mea, vreau să te iau în căsătorie.

— O mână pentru un cap, a spus ea, cu un zâmbet larg… fiindcă, după cum ne povestește Ciupercă, asta urmărise de fapt tot timpul. S-a făcut.

Și așa a rămas.

Zorii zilei execuției s-au ivit cenușii și umezi. Toți condamnații au fost scoși din temniță și aduși, în lanțuri, în curtea exterioară a Fortăreței Roșii. Acolo au fost siliți să îngenuncheze, sub privirile prințului Aegon și ale curtenilor săi.

În timp ce septonul Eustace conducea rugăciunea condamnaților, implorând-o pe Mama din Ceruri să aibă milă de sufletele lor, a început să plouă. „A plouat atât de tare și Eustace și-a prelungit rugăciunea tărăgănată atât de mult, încât am început să ne temem că osândiții s-ar putea îneca înainte de a li se tăia capetele”, povestește Ciupercă. Într-un târziu, rugăciunea s-a încheiat și lordul Cregan a scos din teacă Gheața, uriașa sabie din oțel valyrian care era mândria Casei sale, fiindcă sălbatica tradiție a Nordului spunea că acela care dă sentința trebuie să și mânuiască sabia, pentru ca sângele să nu păteze decât mâinile lui.

Fie el înalt lord sau călău de rând, rareori avusese cineva de executat atât de mulți oameni ca lordul Cregan Stark în acea dimineață ploioasă. Dar totul s-a încheiat într-o clipită. Condamnații trăseseră la sorți ca să decidă cine va muri primul și hazardul îl alesese pe ser Perkin Puricele. Când lordul Cregan l-a întrebat pe acel tâlhar șiret dacă are ceva de spus înainte de moarte, el a răspuns că vrea să îmbrace veșmintele negre. Poate că și un lord din Sud i-ar fi îndeplinit dorința, sau poate că nu, dar Casa Stark e din Nord, unde tot ce e necesar pentru Rondul de Noapte se bucură de o înaltă

considerație.

Și când lordul Stark le-a poruncit oamenilor săi să-l salte pe Purice în picioare, ceilalți condamnați au văzut o cale de salvare și au repetat cererea lui ser Perkin. „Au început să strige cu toții într-un glas” povestește Ciupercă, „aidoma unui cor de beți vi urlând cuvintele unui cântec pe care nu și-l amintesc decât pe jumătate”. Lepădăturile ridicate la rang de cavaleri și oștenii, purtătorii palanchinului, servitorii, heraldul, paznicul pivniței cu vinuri, trei Săbii Albe din Garda Regelui, toți au simțit brusc o adâncă dorință de a apăra Zidul. Până și Marele Maester Orwyle s-a alăturat acelui cor disperat. Și a fost cruțat și el, pentru că Rondul de Noapte are nevoie și de bărbați care știu să folosească o pană de scris, nu numai de cei care pot mânui sabia.

În ziua aceea, n-au murit decât doi oameni. Unul a fost ser Gyles Belgrave, din Garda Regelui. Spre deosebire de frații lui jurați, a refuzat șansa de a-și înlocui mantia albă cu una neagră.

— Nu te înșeli, lord Stark, a spus, când i-a venit rândul. Un cavaler din Garda Regelui n-ar trebui să-i supraviețuiască suveranului său.

Lordul Cregan i-a tăiat capul cu o singură și iute lovitură a săbiei Gheața.

Următorul (și ultimul) dat morții a fost lordul Larys Strong.

— Nu, lordul meu, a răspuns, când a fost întrebat dacă vrea să îmbrace veșmintele negre. O să plec într-un iad mai cald, dacă mi-o îngădui… dar am o ultimă dorință. Când o să fiu mort, taie-mi piciorul strâmb cu sabia asta mare a ta. L-am târât după mine toată viața, vreau să scap de el măcar în moarte.

Lordul Stark i-a garantat că va avea parte de această favoare.

Așa a pierit ultimul Strong și o străveche și glorioasă Casă și-a găsit sfârșitul. Rămășițele pământești ale lordului Larys le-au fost încredințate Surorilor Tăcute; după mulți ani, osemintele lui și-au găsit ultimul loc de odihnă la Harrenhal… în afară de piciorul strâmb. Lordul Stark a decretat că trebuie îngropat separat, într-un cimitir al săracilor, dar a dispărut înainte de a se întâmpla asta. Ciupercă ne povestește că a fost furat și vândut unui vrăjitor, care l-a folosit pentru a-și arunca vrăjile asupra cui dorea. (O poveste asemănătoare se spune și despre laba piciorului prințului Joffrey, smulsă în Fundătura Puricilor, ceea ce ne face să ne îndoim de adevărul amândurora, dacă nu cumva menirea lor e să ne convingă că toate picioarele au puteri malefice.)

Capul lordului Larys Strong și al lui ser Gyles Belgrave au fost înfipte în țepușe și înălțate de o parte și de alta a porților Fortăreței Roșii. Ceilalți condamnați s-au întors în celulele lor, să aștepte încheierea pregătirilor pentru trimiterea lor la Zid. Ultimul rând al cronicii întristătoarei domnii a regelui Aegon al II-lea fusese scris.

În ziua următoare, Cregan Stark i-a înapoiat prințului Aegon colanul de Mână a Regelui Neîncoronat, renunțând astfel, după un foarte scurt timp, la această demnitate. I-ar fi fost ușor s-o păstreze vreme de mulți ani sau chiar să pretindă să fie numit regent până ce avea să ajungă tânărul Aegon la vârsta majoratului, dar Sudul nu-l interesa câtuși de puțin.

— În Nord ninge, a dat el de veste, și locul meu e la Winterfell.

Sub regenți Mâna cu capișon

Cregan Stark a renunțat la demnitatea de Mână a Regelui și a dat de veste că nu vrea să se întoarcă la Winterfell, dar, înainte de a pleca din Sud, avea de rezolvat o problemă spinoasă.

O pornise spre miazăzi cu o oaste imensă, alcătuită, în mare parte, din oameni care nu erau doriți și de care nu era nevoie în Nord, oameni a căror întoarcere ar fi îngreunat viața celor dragi lăsați în urmă, putând chiar să le aducă moartea. Legenda (și Ciupercă) ne spun că lady Alysanne a fost cea care a sugerat o rezolvare. Țărmurile Tridentului erau pline de văduve, i-a reamintit ea lordului Stark; pline de femei, dintre care multe împovărate cu copii mici, care își trimiseseră bărbații la luptă pentru un lord sau altul, numai pentru a cădea în luptă. Cu iarna care bătea la ușă, în multe case ar fi fost binevenit un spate puternic și niște mâini harnice.

În cele din urmă, peste o mie de nordici i-au însoțit pe Aly cea Neagră și pe nepotul ei, lordul Benjicot, când, după nunta regelui, s-au întors în Ținuturile Riverane. „Câte un lup pentru fiecare văduvă", a glumit Ciupercă, „ca să-i încălzească patul iarna și să-i roadă oasele primăvara." Dar, la așa-numitele Târguri de Văduve ținute la Raventree, la Riverrun, la Septul de Piatră, la Gemenii și la Fairmarket, s-au făcut nunți cu sutele. Nordicii care n-au fost dornici să se însoare și-au pus în schimb săbiile, cu jurământ, în slujba unor lorzi mai mari sau mai mărunți, ca gărzi sau ca oșteni. E întristător să o spunem, dar au fost și câțiva care au luat-o pe calea tâlhăriei și au avut parte de morți urâte, dar, în cea mai mare parte, căsătoriile la care se gândise lady Alysanne au însemnat o mare izbândă. Nordicii strămutați nu numai că au sporit puterea lorzilor riverani care i-au primit cu brațele deschise, și mai ales pe a Caselor Tully și Blackwood, dar au ajutat și la reînvierea și răspândirea credinței în zeii vechi la sud de Gât.

Alți nordici au preferat să înceapă o viață nouă căutându-și norocul dincolo de Marea Îngustă. La câteva zile după renunțarea lordului Stark la demnitatea de Mână a Regelui, ser Marston Waters s-a întors de unul singur din Lys, unde fusese trimis să ia mercenari în slujba regelui. A acceptat cu bucurie iertarea nelegiuirilor sale din trecut și a dat de veste că Triarhia se destrămase. Pe picior de război, cele Trei Fiice luau în serviciul lor companii libere de mercenari atât de repede

pe cât puteau acestea să se formeze, oferind sume cu care banii de care dispunea el nici măcar nu puteau spera să se compare. O mare parte dintre nordicii lordului Stark au văzut în asta un prilej favorabil. De ce să se întoarcă în locuri stăpânite de iarnă, ca să înghețe sau să moară de foame, când dincolo de Marea îngustă era aur? Ca urmare, nu a luat ființă doar o singură companie liberă, au făcut două. Haita de Lupi, condusă de Hallis Hornwood, poreclit Hal Nebunul, și de Timotty Snow, bastard de Degetul lui Flint, era alcătuită numai din nordici, pe când Spărgătorii de Furtună, condusă de ser Oscar Tully și cu toate cheltuielile acoperite din banii lui, cuprindea bărbați din toate colțurile Westerosului.

În timp ce acești aventurieri se pregăteau să plece din Debarcaderul Regelui, alții soseau din întregul Ținut, să vadă încoronarea și nunta lui Aegon. Din vest au sosit lady Johanna Lannister și tatăl ei, Ronald Westerling, lordul Cragului; din sud, patruzeci de Hightoweri din Orașul Vechi, în frunte cu lordul Lyonel și cu formidabila lady Samantha, văduva tatălui său. Deși le era interzis să se căsătorească, pasiunea care îi unea era deja cunoscută și atât de scandaloasă încât Înaltul Septon a refuzat să călătorească împreună cu ei și a ajuns trei zile mai târziu, însoțit de lorzii Redwyne, Costayne și Beesbury.

Lady Elenda, văduva lordului Borros, rămăsese la Capătul Furtunii cu fiul ei sugar, dar le trimisese pe fiicele sale Cassandra, Ellyn și Floris să reprezinte Casa Baratheon. (Septonul Eustace ne spune că a patra fiică, Maris, li se alăturase Surorilor Tăcute. În istorisirea lui Ciupercă, asta s-a întâmplat după ce nobila ei mamă a poruncit să i se smulgă limba, însă acest amănunt oribil poate fi cu siguranță scos din poveste. Încă existenta credință că Surorile Tăcute nu au limbă nu e nimic mai mult decât un mit; evlavia le împiedică să vorbească, nu cleștii încinși în foc.) Lady Baratheon l-a trimis pe tatăl ei, Royce Caron, lord de Cântecul Nopții și Mareșal al Hotarelor, să-i escorteze fetele pe drum și să rămână cu ele, ca protector.

A venit și Alyn Velaryon, iar frații Manderly s-au întors din nou din Portul Alb, împreună cu o sută de cavaleri cu mantii albastre-verzui. Au venit oameni chiar și de dincolo de Marea îngustă, din Braavos și Pentos, din toate cele Trei Fiice, din Vechiul Volantis. De pe Insulele Verii și-au făcut apariția trei prinți negri înalți, cu mantii de pene de o uluitoare splendoare. Toate grajdurile și toate hanurile din oraș s-au umplut curând până la refuz, iar în afara zidurilor s-a înălțat un oraș de corturi și pavilioane pentru cei care nu și-au găsit loc în altă parte. Bețiile și desfătările cărnii au fost acolo la ele acasă din belșug, spune Ciupercă; s-au înălțat mereu rugăciuni, au fost ospețe și s-au făcut lucruri bune, spune septonul Eustace. Patronii tavernelor din oraș s-au îngrășat și au fost o vreme în culmea încântării, ca și târfele din Fundătura Puricilor și suratele lor din frumoasele case de pe Strada

Mătăsii, deși oamenii de rând s-au plâns de zgomot și de duhoare.

În zilele dinaintea nunții, deasupra Debarcaderului Regelui a plutit un văl de disperată și fragilă prietenie forțată, pentru că mulți dintre cei care se îngrămădeau, dând nas în nas în crame și cârciumi, stătuseră, cu un an în urmă, în părți opuse ale câmpurilor de luptă. „Dacă sângele nu poate fi spălat decât cu sânge, Debarcaderul Regelui era plin de nespălați", spune Ciupercă. Totuși, pe străzi au fost mai puține încăierări decât se aștepta aproape toată lumea și n-au fost uciși decât trei oameni. Poate că lorzii din Ținut se săturaseră în sfârșit de război.

Groapa Dragonului fiind, în cea mai mare parte, o ruină, nunta prințului Aegon cu prințesa Jaehaera s-a celebrat în aer liber, pe culmea dealului Visenyei, unde au fost înălțate tribune imense, pentru ca toată nobilimea să poată sta confortabil, văzând totul foarte bine. Ziua a fost răcoroasă, dar însorită, povestește septonul Eustace. Era a șaptea zi din a șaptea lună a celui de-al o sută treizeci și unulea an de după Cucerirea lui Aegon, cea mai de bun augur dată cu putință. Înaltul Septon din Orașul Vechi a oficiat personal ceremonia și din locul unde se aflau oamenii de rând s-a înălțat un strigăt asurzitor când Înalt Prea Sfințitul i-a declarat pe prinț și prințesă un singur trup. Zeci de mii de oameni îngrămădiți pe străzi i-au aclamat pe Aegon și Jaehaera când au fost duși, într-un palanchin deschis, către Fortăreața Roșie, unde prințul a fost încoronat cu o diademă de aur galben, simplă, fără ornamente, și proclamat Aegon din Casa Targaryen, al Treilea pe Numele Său, Rege al Andalilor, al Rhoynarilor și al Primilor Oameni și Stăpân al celor Șapte Regate. Aegon însuși a pus coroana pe capul copilei care îi era mireasă.

Noul rege, deși un băiat cu un aer solemn, era neîndoielnic chipeș, subțire la chip și la trup, cu păr alb-argintiu și ochi violeți, iar regina era o copilă superbă. Nunta lor a fost cel mai generos spectacol din cele Șapte Regate de după încoronarea lui Aegon al II-lea în Groapa Dragonului. N-au lipsit decât dragonii. Pentru acel rege n-avea să urmeze un zbor triumfal în jurul zidurilor orașului și nicio coborâre maiestuoasă în curtea castelului. Iar celor cu un bun spirit de observație nu le-a scăpat o altă absență. Regina-văduvă nu se zărea nicăieri, deși era bunica Jaehaerei. Alicent Hightower ar fi trebuit să fie de față.

Pentru că nu avea decât zece ani, prima acțiune a noului rege a fost numirea celor care urmau să-l protejeze și să cârmuiască în numele lui până ce avea să împlinească vârsta majoratului. Ser Willis Fell, singurul supraviețuitor din Garda Regelui Viserys, a fost numit Lord Comandant al Săbiilor Albe, avându-l pe ser Marston Waters ca secund. Fiindcă amândoi erau considerați verzi, toate celelalte locuri din Garda Regelui au fost ocupate de negri. Ser Tyland Lannister, de

curând întors din Myr, a fost făcut Mână a Regelui, iar lordul Leowyn Corbray a fost numit Protector al Ținutului. Primul fusese verde, iar al doilea negru. Mai presus de ei se afla un consiliu de regență, alcătuit din lady Jeyne Arryn din Vale, lordul Corlys Velaryon de Driftmark, lordul Roland Westerling al Cragului, lordul Royce Caron de Cântecul Nopții, lordul Manfryd Mooton de Iazul Fecioarelor, ser Torrhen Manderly de Portul Alb și Marele Maester Munkun, de curând ales de Citadelă pentru a prelua colanul Marelui Maester Orwyle.

(Informații demne de încredere spun că și lordului Cregan Stark i s-a oferit un loc printre regenți, dar a refuzat. S-a remarcat că din Consiliu au fost omiși, printre alții, Kermit Tully, Unwin Peake, Sabitha Frey, Thaddeus Rowan, Lyonel Hightower, Johanna Lannister și Benjicot Blackwood, dar septonul Eustace subliniază că numai lordul Peake a fost cu adevărat înfuriat de excluderea sa.)

Septonul Eustace a aprobat din toată inima acel consiliu, „șase bărbați puternici și o femeie înțeleaptă, șapte care să ne conducă aici, pe pământ, așa cum îi conduc cei Șapte, din cerul lor, pe toți oamenii". Ciupercă a fost mai puțin impresionat. „Șapte regenți înseamnă șase în plus", a spus el. „Îl compătimesc pe bietul nostru rege." În ciuda îndoielilor bufonului, cei mai mulți observatori păreau să aibă senzația că domnia lui Aegon al III-lea începea pe o notă plină de speranță.

Restul anului 131 a fost un timp al despărțirilor, pentru că înalții lorzi din Westeros au părăsit rând pe rând Debarcaderul Regelui pentru a se întoarce în castelele lor. Cele Trei văduve au plecat printre primii oaspeți, după ce și-au luat un rămas-bun înlăcrimat de la fiicele, fiii, frații și verii lor care au rămas locului, ca însoțitori și ostatici ai noului rege și ai noii regine. Cregan Stark și-a condus oastea cu mult micșorată pe Drumul Regelui, la două săptămâni după încoronare; trei zile mai târziu, lordul Blackwood și lady Alysanne au plecat spre Raventree, cu o mie dintre nordicii lui Stark ca o trenă în urma lor. Lordul Lyonel și iubita lui, lady Sam, au pornit-o spre sud, către Orașul Vechi, împreună cu Hightowerii lor, pe când lorzii Rowan, Beesbury, Costayne, Tarly și Redwyne l-au escortat pe Înaltul Septon către aceeași destinație. Lordul Kermit Tully și cavalerii lui s-au întors la Riverrun, în timp ce fratele său, ser Oscar, a ridicat pânzele și s-a îndreptat, cu Spărgătorii de Furtună, spre Tyrosh și spre Ținuturile Discordiei.

Totuși, cineva nu a plecat așa cum se plănuise. Ser Medrick Manderly acceptase să-i ducă pe condamnații trimiși la Zid până în Portul Alb cu galera lui, *Steaua Nordului*. De acolo aveau să meargă pe uscat până la Castelul Negru. Dar, în dimineața când *Steaua Nordului* trebuia să părăsească portul, numărătoarea condamnaților a dezvăluit că unul lipsea. Se părea că Marele Maester Orwyle se răzgândise în

privința îmbrăcării veșmintelor negre. Mituise un paznic ca să-i scoată lanțurile, se îmbrăcase cu zdrențele unui cerșetor și dispăruse în mahalalele orașului. Nevrând să mai zăbovească, ser Medrick l-a condamnat pe paznicul care îl eliberase pe Orwyle să-i ia locul și *Steaua Nordului* s-a avântat pe mare.

Către sfârșitul anului 131 D.C., Debarcaderul Regelui și pământurile Coroanei au fost cuprinse de un „calm cenușiu”, ne spune septonul Eustace.

Aegon al III-lea stătea pe Tronul de Fier când era necesar, dar altminteri era văzut rareori. Apărarea Ținutului cădea în sarcina Lordului Protector, Leowyn Corbray, iar plictiseala cârmuirii de zi cu zi în a Mâinii Oarbe, Tyland Lannister. Cândva tot atât de înalt, cu părul tot atât de auriu și tot atât de chipeș ca fratele său geamăn, răposatul lord Jason, ser Tyland fusese atât de desfigurat de torturile reginei, încât se știa că doamnele mai noi de la Curte leșină la vederea lui. Ca să le cruțe, Mâna a început să-și acopere capul cu un capișon de mătase în timpul evenimentelor festive. Poate că asta n-a fost o idee bună, pentru că îi dădea o înfățișare sinistră și, nu după mult timp, oamenii de rând din Debarcaderul Regelui spuneau pe șoptite povești despre un vrăjitor rău, cu mască, aflat în Fortăreața Roșie.

Însă mintea lui ser Tyland rămăsese ascuțită. Te-ai fi așteptat ca, după torturi, să țină cu înverșunare să se răzbune, dar așa ceva s-a dovedit a fi departe de adevăr. În schimb, Mâna pretindea că memoria îi joacă feste stranii și nu-și poate aminti cine fusese verde și cine fusese negru, în timp ce dădea dovadă de o neclintită loialitate față de fiul reginei care poruncise să fie torturat. Foarte repede și fără să vorbească vreodată cineva despre asta, ser Tyland a ajuns să-l domine pe Leowyn Corbray, despre care Ciupercă spune: „Avea gâtul ca un butuc și un butuc în loc de creier, dar n-am mai întâlnit niciodată pe cineva care să dea vânturi atât de zgomotoase.” Prin lege, atât Mâna, cât și Lordul Protector erau datori să se supună consiliului de regență, dar, pe măsură ce treceau zilele și luna se rotea și iar se rotea, regenții se întâlneau din ce în ce mai rar, în vreme ce neobositul, orbul și purtătorul de capișon Tyland Lannister căpăta tot mai multă putere.

Problemele cu care se confrunta erau descurajante pentru că iarna se pogorâse asupra Westerosului și avea să dureze patru ani lungi, o iarnă tot atât de friguroasă și de mohorâtă ca oricare alta din cele Șapte Regate. În Ținut, negoțul ajunsese la pământ în timpul Dansului, numeroase sate, orașe și castele fuseseră distruse sau ieșiseră din război slăbite, iar drumurile și pădurile erau bântuite de bande de tâlhari și de oameni fără căpătâi.

O problemă mult mai urgentă era regina-văduvă, care refuza să facă pace cu noul rege. Uciderea ultimului ei fiu preschimbase inima lui Alicent în piatră. Niciunul dintre regenți nu voia s-o condamne la

moarte, unii din milă, iar alții de teamă că o asemenea execuție ar reaprinde scânteia războiului. Totuși, nu i se putea permite să ia parte la viața de la Curte, ca mai înainte. Era în stare să reverse o ploaie de blesteme asupra regelui sau să smulgă pumnalul unui oștean imprudent din gardă. Nu putea fi lăsată nici în compania micii regine; când i se îngăduise ultima dată să ia masa împreună cu Înălțimea Sa, îi spusese Jaehaerei să-i taie soțului ei gâtul în somn, ceea ce o făcuse pe copilă să țipe. Neavând altceva de ales, ser Tyland a încuiat-o pe regină în apartamentele ei din Cetățuia lui Maegor; era o întemnițare în condiții blânde, totuși o întemnițare.

Mâna s-a hotărât să reaprindă negoțul în cele Șapte Regate și a început să reconstruiască. Atât înalții lorzi, cât și norodul au fost încântați când a desființat dările puse de Rhaenyra și de lordul Celtigar. Având aurul Coroanei din nou la loc sigur, ser Tyland a dat deoparte un milion de dragoni de aur, sub formă de împrumuturi pentru lorzii ale căror castele fuseseră distruse în timpul Dansului. (Deși mulți s-au folosit de ele, împrumuturile au dus la o ruptură între Tronul de Fier și Banca de Fier din Braavos.) A poruncit și să se construiască trei hambare fortificate imense, în Debarcaderul Regelui, Lannisport și Gulltown, și să se cumpere îndeajuns de multe grâne pentru umplerea lor. (Acest ultim decret a dus la o creștere a prețului grânelor, ceea ce a încântat orașele și lorzii care aveau de vânzare porumb, grâu și orz, dar i-a înfuriat pe proprietarii hanurilor și ai tavernelor și, în general, pe toți cei săraci și flămânzi.)

Deși a poruncit încetarea lucrului la imensele statui ale prinților Aemond și Daeron dorite de Aegon al II-lea (nu înainte de a fi fost sculptate capetele celor doi), Mâna a pus sute de zidari și de dulgheri să lucreze la refacerea Gropii Dragonului. Tot din porunca lui au fost întărite porțile orașului, ca să poată face mai bine față atât atacurilor din afara zidurilor, cât și celor din interior. Mâna a dat de știre și că, din banii Coroanei, aveau să fie construite cincizeci de galere de luptă noi. Când i s-au pus întrebări, le-a spus regenților că vrea să le dea de lucru marangozilor și să poată apăra orașul de flotele Triarhiei… dar mulți bănuiau că adevăratul său scop e să micșoreze dependența Coroanei de Casa Velaryon de Driftmark.

Poate că, dându-le de lucru constructorilor de corăbii, Mâna s-a gândit totodată și la războiul care continua în vest. Urcarea lui Aegon al III-lea pe tron a pus capăt celor mai sângeroase lupte din Dansul Dragonilor, dar nu e întru totul corect să afirmăm că încoronarea tânărului rege a adus pacea în cele Șapte Regate. În primii trei ani de domnie a regelui băiat, în vest s-au dat lupte, căci lady Johanna de Casterly Rock a continuat, în numele fiului ei, tânărul lord Loreon, să opună rezistență jafurilor oamenilor de fier ai lui Dalton Greyjoy. Amănuntele acelui război sunt în afara țelului cronicii noastre (pentru

cei care vor să le afle, deosebit de interesante sunt capitolele dedicate acestor evenimente în lucrarea Arhimaesterului Mancaster intitulată *Demonii Mării: O cronică a Copiilor Zeului Înecat al Insulelor)*. E de ajuns să spunem că, deși Krakenul Roșu s-a dovedit un aliat prețios pentru negri pe toată durata Dansului Dragonilor, încheierea păcii a demonstrat că oamenii de fier n-aveau mai mult respect pentru ei decât pentru verzi.

Dalton Greyjoy a încetat brusc să se autointituleze Rege al Insulelor de Fier, dar n-a dat aproape nicio atenție edictelor Tronului de Fier în toți acei ani… poate fiindcă regele nu era decât un băiat, iar Mâna lui, un Lannister. Când i s-a poruncit să-și înceteze raidurile, le-a continuat la fel ca mai înainte. Când i s-a cerut să înapoieze femeile răpite de oamenii lui de fier, a spus că „numai Zeul înecat poate rupe legătura dintre un bărbat și nevestele lui de sare". Când a primit ordin să le înapoieze Insula Frumoasă foștilor ei stăpâni, a răspuns: „Dacă se vor înălța de sub valuri, le voi înapoia bucuros tot ce le-a aparținut."

Când Johanna Lannister a încercat să-și construiască o nouă flotă de război, Krakenul Roșu i-a atacat docurile de lucru și a ars totul, profitând de ocazie și ca să răpească alte o sută de femei. Mâna i-a trimis un mesaj cu reproșuri furioase, la care lordul Dalton a răspuns: „S-ar părea că femeile din vest preferă bărbații de fier în locul leilor lași, pentru că sar în apă și ne imploră să le luăm cu noi."

De cealaltă parte a Westerosului, vânturile războiului suflau și pe deasupra Mării înguste. Asasinarea lui Sharako Lohar din Lys, amiralul care conducea flota Triarhiei când se petrecuse dezastrul din Defileu, se dovedise a fi scânteia ce dezlănțuise pe cele Trei Fiice un foc mistuitor, preschimbând rivalitățile mocnite dintre Tyrosh, Lys și Myr într-un război pe față. În prezent, toată lumea e de acord că moartea lui Sharako i s-a datorat unui conflict personal; trufașul amiral a fost omorât de un rival, pentru obținerea favorurilor unei curtezane cunoscute drept Lebăda Neagră. Însă, la data respectivă, a fost considerată asasinat politic și bănuielile s-au îndreptat către myrisheni. Când între Lys și Myr a izbucnit războiul, Tyrosh a profitat de ocazie ca să revendice Treptele de Piatră.

Pentru a transforma pretenția în faptă, Arhonul de Tyrosh l-a chemat pe Racallio Ryndoon, pomposul căpitan-general care comandase cândva forțele Triarhiei în lupta cu Daemon Targaryen. Racallio a invadat insulele cât ai clipi și l-a condamnat la moarte pe Regele Mării Înguste din acel moment… doar pentru a se hotărî să ia el însuși coroana, trădându-l pe Arhon și trădându-și orașul de baștină. Ca urmare a încâlcitului război izbucnit apoi între patru tabere diferite, corăbiile negustorilor n-au mai putut străbate capătul de miazăzi al Mării Înguste, ceea ce a împiedicat Debarcaderul Regelui, Duskendale, Iazul Fecioarelor și Gulltown să facă negoț cu Estul.

Pentos, Braavos și Lorath au avut de suferit din același motiv și au trimis soli la Tronul de Fier, sperând într-o alianță împotriva lui Racallio și a celor Trei Fiice arțăgoase. Ser Tyland le-a făcut o primire generoasă, dar le-a refuzat propunerea.

— Westerosul ar face o mare greșeală încălcindu-se în nesfârșitele certuri ale Orașelor Libere, le-a spus el regenților din consiliu.

Fatidicul an 131 D.C. s-a încheiat cu mări în flăcări, atât în estul, cât și în vestul celor Șapte Regate, și cu viscole năpustindu-se asupra Winterfellului și a Nordului. Nici în Debarcaderul Regelui starea de spirit n-avea nimic de-a face cu încântarea. Oamenii de rând din oraș erau din ce în ce mai puțin vrăjiți de băiatul rege și de mica regină, pe care nimeni nu-i mai văzuse după nuntă, iar șoaptele despre „Mâna cu capișon" se răspândeau rapid. Deși Păstorul „renăscut" fusese prins de Mantiile Aurii și lăsat fără limbă, în locul lui se ridicaseră alții, care spuneau, în predicile lor, că Mâna Regelui practică arte nelegiuite, bea sânge de prunc și, pe deasupra, mai e și „un monstru care-și ascunde fața pocită de zei și de oameni."

Între zidurile Fortăreței Roșii treceau din gură în gură șoapte despre rege și regină. Căsătoria lor fusese de la bun început o problemă. Și mirele, și mireasa erau copii; Aegon al III-lea avea acum unsprezece ani, iar Jaechaera opt. După căsătorie, se întâlneau prea puțin unul cu altul altfel decât cu prilejul ceremoniilor oficiale, dar și acelea erau rare, pentru că mica regină detesta să iasă din camerele ei. „Amândoi sunt zdrobiți", a spus Marele Maester Munkun într-o scrisoare către Conclav. Fata îi privise pe Sânge și pe Brânză omorându-i fratele geamăn. Regele își pierduse patru frați, apoi își văzuse unchiul dând-o pe mama lui de mâncare unui dragon. „Ăștia nu sunt copii normali", a scris Munkun. „N-au în ei niciun strop de bucurie; nu râd și nu se joacă. Fata își udă noaptea patul și, când e dojenită, plânge neconsolată. Chiar doamnele ei de onoare spun că are opt ani și merge pe patru. Dacă nu i-aș fi pus somn-dulce în lapte înainte de nuntă, sunt convins că s-ar fi prăbușit în timpul ceremoniei."

Cât despre rege, Marele Maester a continuat scriind: „Aegon dă dovadă de foarte puțin interes față de soția lui sau față de orice altă fată. Nu călărește, nu vânează, nu se antrenează pentru turniruri, dar nu-i fac plăcere nici distracțiile din interior, precum cititul, dansul și cântecele. Rațiunea lui pare destul de sănătoasă, dar el, unul, nu începe niciodată o conversație, iar când i se vorbește răspunsurile sunt atât de scurte, încât ai crede că vorbirea e pentru el ceva dureros. Nu are niciun alt prieten în afară de bastardul Gaemon Păr-Alb și noaptea doarme rareori. La ora lupului îl găsești adesea la o fereastră, privind stelele, dar când i-am dus *Regatele Cerului,* lucrarea Arhimaesterului Lyman, nu a părut nicidecum interesat. Zâmbește rareori și nu râde

niciodată, dar nu dă niciodată semne că ar fi mânios sau speriat, n-o face decât în privința dragonilor, până și numai la auzul acestui cuvânt îl cuprinde o furie groaznică, neobișnuită. Orwyle spunea că Înălțimea Sa e calm și stăpân pe sine; eu spun că băiatul e mort pe dinăuntru. Merge prin Fortăreața Roșie ca o stafie. Frați ai mei, trebuie să fiu sincer. Mă tem pentru regele nostru și mă tem pentru regat."

Din păcate, temerile lui aveau să se dovedească întemeiate. Anul 131 D.C. fusese un an rău, dar următorii doi aveau să fie și mai răi.

Au început pe o notă de rău augur, când fostul Mare Maester Orwyle a fost descoperit într-un lupanar numit Mama, din capătul de jos al Străzii Mătăsii. Lipsit de părul capului, de barbă și de colan și spunându-și Bătrânul Wyl, își câștiga pâinea măturând, frecând podelele, asigurându-se că mușteriii n-au sifilis și amestecând ceai de lună cu poțiuni din calomfir și busuiocul cerbilor, pentru ca „fiicele" Mamei să scape de copiii nedoriți. Nimeni nu i-a dat Bătrânului Wyl nicio atenție până când nu s-a apucat să le învețe pe fetele cele mai tinere ale Mamei să scrie și să citească. Una dintre ele i-a arătat noua sa deprindere unui sergent din rândul Mantiilor Aurii, care a devenit bănuitor și l-a luat pe bătrân cu el, ca să i se pună întrebări. Adevărul a ieșit curând la lumină.

Pedeapsa pentru dezertarea din Rondul de Noapte era moartea. Deși Orwyle încă nu-și rostise legămintele, aproape toată lumea l-a considerat sperjur. Nu putea fi vorba să i se îngăduie să se îmbarce pe o corabie care să-l ducă la Zid. La început, lordul Stark îl condamnase la moarte și toți regenții au fost de acord că sentința asta trebuia pusă în aplicare. Ser Tyland nu i-a contrazis, dar le-a atras atenția că e nevoie de cineva care să înfăptuiască Dreptatea Regelui, căci el, fiind orb, nu putea să mânuiască sabia. Sub acest motiv, Mâna l-a închis pe Orwyle într-o celulă din turn (mare, bine aerisită și mult prea confortabilă, după cum l-au învinovățit unii) până când avea să fie găsit un călău potrivit. Nici septonul Eustace, nici Ciupercă nu s-au lăsat amăgiți; Orwyle făcuse parte, alături de Tyland, din consiliile verzi ale lui Aegon al II-lea și evident că o veche prietenie și amintirea a tot ce îndură-seră împreună aveau un rol în hotărârea Mâinii. Fostul Mare Maester a primit chiar și o pană, cerneală și pergament, ca să-și poată continua confesiunile. Și asta a și făcut, în cea mai mare parte a următorilor doi ani, povestind pe larg despre domniile lui Viserys Întâiul și Aegon al II-lea într-o scriere ce avea să fie de un neprețuit folos pentru întocmirea *Istorisirii adevărate* semnate de succesorul său.

Peste nici două săptămâni, la Debarcaderul Regelui s-au primit vești despre bande de sălbatici din Munții Lunii care coborau în număr mare în Valea lui Arryn, puși pe jaf, iar lady Jeyne Arryn a plecat de la Curte, îndreptându-se spre Gulltown la bordul unei corăbii, ca să-și

apere propriile pământuri și supușii. Și de-a lungul hotarelor dornishene au apărut tulburări rău prevestitoare, pentru că Dorne avea o nouă cârmuitoare în persoana Aliandrei Martell, o fată neobrăzată, care se credea „noua Nymeria” și care făcuse din toți lorzii tineri din partea de miazăzi a Munților Roșii rivali dornici s-o cucerească. Ca să poată ține piept incursiunilor ei, și lordul Caron a plecat din Debarcaderul Regelui și s-a întors la Cântecul Nopții, lângă hotarul cu Dorne. Astfel, cei șapte regenți au devenit cei cinci. Dintre aceștia, cel mai influent era, fără dubiu, Șarpele Mărilor, căci bogăția, experiența și aliațele lui îl puneau mai presus decât egalii săi în rang. Mai mult decât atât, părea singurul om în care tânărul rege era dispus să se încreadă.

Din toate aceste motive, Ținutul a primit o lovitură cumplită în a șasea zi a celei de-a treia luni a anului 132 D.C., când Corlys Velaryon, Lordul Valurilor, s-a prăbușit în vreme ce urca pe treptele în spirală ale Fortăreței Roșii din Debarcaderul Regelui. Marele Maester Munkun s-a repezit să-i vină în ajutor, dar Șarpele Mărilor era deja mort. În vârstă de șaptezeci și nouă de ani, fusese în slujba a patru regi și a unei regine, navigase pe mări până la capetele pământului, ridicase Casa Velaryon pe culmi ale bogăției și puterii nemaiatinse până atunci, se însurase cu o prințesă care ar fi putut fi regină, copiii săi fuseseră călăreți de dragoni, construise orașe și flote, își dovedise curajul pe timp de război și înțelepciunea pe timp de pace. În cele Șapte Regate n-avea să se mai nască niciodată cineva aidoma lui. Murind, a făcut o gaură imensă în țesătura zdrențuită a Ținutului.

Trupul lordului Corlys a fost depus vreme de șapte zile la picioarele Tronului de Fier, pentru a-i aduce cât mai multă lume ultimul omagiu. Rămășițele pământești i-au fost apoi duse la Driftmark cu corabia *Sărutul Sirenei*, care i-a avut căpitani pe Marilda din Hull și pe fiul ei Alyn. Pe urmă, coca vechii corăbii *Șarpele Mărilor* a fost readusă pe mare și remorcată până în apele adânci din partea de răsărit a Pietrei Dragonului, unde Corlys Velaryon a fost lăsat să se odihnească pentru totdeauna sub valuri, pe vasul de la care își luase numele. Se spune că, după scufundarea trupului, Cannibal a trecut în zbor planat pe deasupra, cu aripile lui negre întinse într-un ultim salut. (Un amănunt emoționant, dar mai mult ca sigur doar o simplă înfloritură adăugată mai târziu. Din câte știm despre Cannibal, mai degrabă ar fi mâncat cadavrul decât să îl salute.)

Tânărul de obârșie umilă pe nume Alyn din Hull, devenit Alyn Velaryon, era moștenitorul ales de Șarpele Mărilor, dar succesiunea nu a rămas necontestată. Trebuie să ne reamintim că, pe vremea regelui Viserys, un nepot dc-al lordului Corlys, ser Vaemond Velaryon, își ridicase glasul, declarându-se moștenitor legitim al Driftmarkului. Plătise pentru revolta lui cu capul, dar lăsase în urmă o soție și mai

mulți fii. Ser Vaemond era fiul fratelui mai mare al Șarpelui Mărilor. Și alți cinci nepoți, copiii altui frate, au avut de asemenea pretenții. Când au venit în fața lui Viserys, deja bolnav și slăbit, să-și ceară drepturile, au făcut o greșeală cumplită punând la îndoială legitimitatea fiilor Rhaenyrei. Regele a poruncit să li se smulgă limbile pentru această insolență, dar le-a îngăduit să-și păstreze capetele. Trei dintre „cei cinci tăcuți" își găsiseră moartea în timpul Dansului, luptând pentru Aegon al II-lea împotriva Rhaenyrei… dar doi supraviețuiseră, ca și fiii lui ser Vaemond, și, după moartea lordului Corlys, s-au făcut din nou auziți, insistând că au mai multe drepturi asupra Driftmarkului decât „acest bastard din Hull, cu un șoricel drept mamă".

Fii lui ser Vaemond, Daemion și Daeron, și-au prezentat cererea în fața consiliului din Debarcaderul Regelui. Când Mâna și regenții le-au respins-o, au fost destul de înțelepți ca să accepte hotărârea și să se împace cu lordul Alyn, care i-a răsplătit cu pământuri pe Driftmark, cu condiția să adauge corăbii la flota lui. Verii lor tăcuți au ales o altă cale. „Neavând limbi cu care să-și poată rosti cererea, au preferat ca argument săbiile", povestește Ciupercă. Au plănuit să-l ucidă pe tânărul lord, dar au dat greș, fiindcă gărzile din Driftmark s-au dovedit loiale memoriei Șarpelui Mărilor și moștenitorului ales de el. Ser Malentine a fost ucis în timpul încercării de asasinat. Ser Rhogar a fost condamnat la moarte, dar s-a salvat îmbrăcând veșmintele negre.

Alyn Velaryon, bastardul adus pe lume de Șoricel, a fost învestit oficial cu titlul de Lord al Valurilor și Stăpân al Driftmarkului. Imediat după aceea, a venit la Debarcaderul Regelui, să pretindă locul Șarpelui Mărilor din consiliul regenților. (Lordului Alyn nu i-a lipsit curajul niciodată, nici măcar când nu era decât un băiat.) Mâna i-a mulțumit și l-a trimis acasă… ceea ce e ușor de înțeles, fiindcă în 132 D.C., Alyn Velaryon avea doar șaisprezece ani. Locul lordului Corlys îi fusese deja oferit unui bărbat mai vârstnic, cu mai multă experiență: lui Unwin Peake, lord de Starpike, lord de Dunstonbury și lord de Whitegrove.

În 132 D.C., pe ser Tyland îl îngrijora o altă problemă, mult mai arzătoare: succesiunea. Lordul Corlys fusese bătrân și slăbit, dar neașteptata lui moarte era o sumbră readucere în minte a faptului că oricine poate muri, oricând, chiar și regii tineri, care par sănătoși, precum Aegon al III-lea. Război, boală, accident… se poate muri din atât de multe cauze și, dacă regele și-ar fi pierdut viața, cine i-ar fi urmat la tron?

— Dacă moare fără niciun urmaș, o să dansăm din nou, oricât de puțin ne-ar plăcea muzica, i-a avertizat lordul Manfryd Mooton pe ceilalți regenți.

Regina Jaehaera avea dreptul la tron într-o tot atât de mare măsură ca și regele sau, după părerea unora, chiar într-o mai mare măsură,

dar toată lumea a recunoscut că ar fi fost curată nebunie s-o așezi pe Tronul de Fier pe fetița aia dulce, prostuță și speriată. Când a fost întrebat, regele Aegon însuși l-a propus pe paharnicul său, Gaemon Păr-Alb, reamintindu-le regenților că băiatul „a mai fost rege". Era o soluție imposibilă.

De fapt, în Ținut nu existau decât două pretendente acceptabile: surorile vitrege ale regelui, Baela și Rhaena Targaryen, fiicele gemene ale prințului Daemon și ale primei sale soții, lady Laena Velaryon. Fetele aveau acum șaisprezece ani, erau înalte, zvelte, cu părul argintiu și foarte îndrăgite în oraș. După încoronare, Aegon ieșise rareori din Fortăreața Roșie, iar micuța lui regină nu-și părăsea niciodată apartamentele, așa că, în cea mai mare parte a anului precedent, Rhaena și Baela fuseseră cele care ieșiseră să vâneze, cu sau fără șoimi, să le dea de pomană săracilor, să primească soli sau să viziteze lorzi, însoțite de Mâna Regelui, și de la ele se aștepta să fie gazde la ospețe (care erau foarte puține) și la baluri, mascate sau nu (care încă nu existaseră). Locuitorii orașului nu vedeau alți Targaryen în afară de cele două gemene.

Dar consiliul avea probleme chiar și în privința lor, iar părerile erau împărțite.

— Rhaena ar fi o regină superbă, a spus Leowyn Corbray, dar ser Tyland le-a atras atenția că Baela ieșise prima din pântecul mamei sale.

— Baela e prea sălbatică, a obiectat ser Torrhen Manderly. Cum ar putea cârmui Ținutul când nu se poate struni pe ea însăși?

Ser Willis Fell a fost de acord:

— Trebuie să fie Rhaena. Are un dragon, iar sora ei nu are.

— Baela a zburat cu un dragon, a răspuns lordul Corbray. Rhaena are un pui.

— Dragonul Baelei l-a doborât pe fostul nostru rege, a ripostat Roland Westerling. În Ținut sunt mulți care nu vor uita asta niciodată. Încoronați-o, și-o să redeschidem toate rănile vechi.

Marele Maester Munkun a fost cel care a pus capăt dezbaterii, spunând:

— Lorzii mei, n-are nicio importanță. Amândouă sunt *fete*. Chiar atât de puțin am învățat din măcel? Trebuie să ținem cont de dreptul primului născut, așa cum a fost stabilit de Marele Consiliu, în 101. Pretendentul de parte bărbătească are întâietate față de cel de parte femeiască.

— Și cine e pretendentul ăsta de parte bărbătească, lordul meu? a întrebat ser Tyland. S-ar părea că i-am ucis pe toți.

Munkun n-a avut niciun răspuns, dar a spus că va face un studiu. Și importanta problemă a succesiunii a rămas nerezolvată.

Această nesiguranță nu le scăpa pe gemene de atenția servilă a

tuturor peţitorilor, confidentelor, însoţitoarelor şi a altor linguşitori nerăbdători să devină prietenii presupuselor moştenitoare ale regelui, iar fiecare dintre cele două surori se purta altfel cu lingăii şi diferenţa dintre reacţiile lor era ca de la cer la pământ. Pe când Rhaena era încântată să se afle în centrul vieţii de la Curte, Baela se zburlea la auzul laudelor şi îi făcea plăcere să-i ia peste picior şi să-i chinuiască pe peţitorii care roiau în jurul ei ca fluturii de noapte.

În copilărie, gemenele fuseseră de nedespărţit şi de nedeosebit, dar, după ce se despărţiseră, ceea ce li se întâmplase le modelase în moduri foarte diferite. În Vale, ca pupilă a puternicei lady Jeyne, Rhaenyra se bucurase de o viaţă de confort şi privilegii. Cameristele îi periaseră părul şi o ajutaseră să se îmbăieze, pe când menestrelii îi slăviseră frumuseţea în ode şi cavalerii se întrecuseră în turniruri ca să-i câştige favorurile. La fel era şi în Debarcaderul Regelui, unde zeci de tineri galanţi rivalizau ca să-i primească zâmbetele, pictorii o implorau să le îngăduie s-o deseneze sau s-o picteze şi cele mai iscusite croitorese din oraş îşi doreau să aibă onoarea de a-i face rochii. Şi oriunde se ducea Rhaena venea şi Morning, tânăra ei femelă dragon, cel mai adesea încolăcindu-i-se pe umeri ca o eşarfă.

Timpul petrecut de Baela la Piatra Dragonului nu fusese la fel de lipsit de probleme şi se încheiase cu foc şi sânge. Când venise la Curte, era mai sălbatică şi mai încăpăţânată decât orice altă tânără de vârsta ei din Ţinut. Rhaena era zveltă şi graţioasă; Baela era subţire şi sprintenă. Rhaena adora să danseze; Baela adora să călărească… şi să zboare, deşi plăcerea asta îi fusese luată când dragonul ei murise. Îşi purt părul argintiu tuns tot atât de scurt ca al unui băiat, ca să nu-i biciuiască faţa când călărea. Izbutea de nenumărate ori să scape de însoţitoarele ei nobile şi să caute aventuri pe străzi. Lua parte la cursele de cai ale beţivilor de pe Calea Surorilor şi la traversările înot ale Gurii Apei Negre (despre ai cărei curenţi puternici se ştia că înecaseră mulţi înotători vânjoşi), sub lumina lunii, bea cu Mantiile Aurii în cazărmile lor, făcea prinsori pe bani şi uneori pe propriile haine în găurile de şobolani din Fundătura Puricilor. O dată a dispărut vreme de trei zile şi, la întoarcere, a refuzat să spună unde fusese.

Încă şi mai grav, îi plăcea să-şi aleagă drept însoţitori oameni nepotriviţi. Îi aducea cu ea acasă, în Fortăreaţa Roşie, ca pe nişte câini vagabonzi şi insista să i se găsească fiecăruia câte o poziţie în castel sau să facă parte din suita ei. Printre aceşti favoriţi ai prinţesei se numărau un scamator tânăr şi frumos, un ucenic de fierar căruia îi admira muşchii, un cerşetor fără picioare de care i se făcuse milă, un şarlatan căruia îi izbuteau trucuri ieftine şi pe care ea îl lua drept vrăjitor adevărat, scutierul chipeş al unui cavaler rătăcitor, ba chiar şi două fete foarte tinere dintr-un lupanar, gemene „ca noi, Rhae”. O dată s-a întors cu o întreagă trupă de saltimbanci.

Nici septa Amarys, însărcinată să se ocupe de instruirea ei religioasă și morală, și nici măcar septonul Eustace nu păreau în stare să-i înfrâneze purtările lipsite de prudență.

— Fata trebuie măritată, și asta când mai curând, i-a spus Eustace Mâinii Regelui, altminteri mă tem că ar putea să dezonoreze casa Targaryen și să-l facă de râs pe Înălțimea Sa, fratele ei.

Ser Tyland a înțeles logica sfatului septonului… dar punerea în aplicare nu era lipsită de pericole. Baela nu ducea lipsă de pețitori. Era tânără, frumoasă, sănătoasă și de cea mai înaltă obârșie; orice lord din cele Șapte Regate ar fi fost încântat să și-o facă soție. Însă o alegere greșită ar fi putut avea urmări grave, pentru că soțul ei urma să se afle foarte aproape de tron. Un soț lipsit de scrupule, corupt sau peste măsură de ambițios ar fi putut fi cauza unui război și a unor suferințe fără sfârșit. Regenții au luat în considerare o listă de douăzeci de pretendenți acceptabili. Lordul Tully, lordul Blackwood, lordul Hightower (încă neînsurat, deși văduva tatălui său îi era concubină) au fost propuși, alături de alții, mai puțin tentanți, printre care Dalton Greyjoy (Krakenul Roșu se lăuda că are o sută de neveste de sare, dar nu-și luase niciodată o soție de piatră), un frate mai mic al Prințesei din Dorne, ba chiar și potlogarul de Racallio Ryndoon. Până la urmă, toți au fost dați deoparte dintr-un motiv sau altul.

În final, Mâna și regenții au decis să i-o dea pe lady Baela în căsătorie lui Thaddeus Rowan, lord de Crângul de Aur. Rowan era, fără niciun dubiu, o alegere prudentă. A doua lui soție murise cu un an înainte și se știa că e în căutarea unei fecioare potrivite să-i ia locul. Bărbăția lui nu putea fi pusă la îndoială: avea doi băieți de la prima soție și alți cinci de la a doua. Fiindcă nu avea fete, Baela ar fi fost stăpâna de necontestat a castelului. Cei patru copii mai mici erau încă acasă, aveau nevoie de grija unei femei. Faptul că toți urmașii lordului Rowan erau băieți cântărea greu în favoarea lui; dacă el și lady Baela ar fi adus pe lume un fiu, Aegon al III-lea ar fi avut un succesor legitim.

Lordul Thaddeus era un bărbat sincer, entuziast, vesel, pe placul tuturor și respectat de toată lumea, un soț iubitor și un tată bun pentru fiii săi. În timpul Dansului, luptase pentru regina Rhaenyra și o făcuse cu iscusință și curaj. Era mândru, dar nu arogant, judeca după dreptate fără a fi răzbunător, le era loial prietenilor, respecta religia fără a fi din cale afară de cucernic, nu-l tulburau ambiții necuvenite. Dacă lady Baela ar fi moștenit tronul, ar fi fost consortul ideal, punându-și in slujba ei toate forțele și toată înțelepciunea, fără a încerca s-o domine sau să uzurpe locul ce i se cuvenea ei de drept. Septonul Eustace ne povestește că regenții au fost foarte încântați de rezultatul discuțiilor lor.

Când a aflat ce soț îi aleseseră, Baela Targaryen nu le-a împărtășit

încântarea.

— Lordul Rowan e cu patruzeci de ani mai bătrân decât mine, e chel ca un pietroi și burta lui cântărește mai mult decât cântăresc eu, se zice că i-ar fi spus ea Mâinii Regelui. După care a adăugat: M-am culcat cu doi dintre fiii lui. Cu cel mai mare și cu al treilea născut, cred că e al treilea. Nu cu amândoi odată, ar fi fost indecent.

Nu putem spune dacă era sau nu un adevăr. Lady Baela era cunoscută pentru obiceiul ei de a-i provoca înadins pe alții. Dacă asta a urmărit, a avut parte de o izbândă. Mâna a trimis-o în camerele ei și i-a pus gărzi la ușă, ca să fie sigur că rămâne acolo până se întrunesc regenții.

Însă a doua zi a descoperit, spre groaza sa, că lady Baela fugise din castel folosindu-se de mijloace tainice (mai târziu s-a aflat că a ieșit pe fereastră, și-a schimbat hainele cu ale unei spălătorese și a părăsit castelul pe poarta din față). Când s-a pornit în urmărirea ei, era la jumătatea drumului către celălalt țărm al Golfului Apei Negre, căci plătise un pescar ca s-o ducă la Driftmark. Acolo l-a căutat pe vărul ei, Lordul Valurilor, apoi și-a rostit legămintele căsătoriei cu el. Două săptămâni mai târziu, Alyn Velaryon și Baela Targaryen s-au căsătorit în septul din Piatra Dragonului. Mireasa avea șaisprezece ani, iar mirele aproape șaptesprezece.

Ultragiați, mai mulți regenți l-au îndemnat pe ser Tyland să-i ceară înaltului Septon să anuleze căsătoria, dar răspunsul Mâinii a fost unul de năucită resemnare. Imaginându-și că lady Baela îi sfidase de dragul scandalului, nu de al mirelui său, a preferat să fie prudent, adică a dat de înțeles că regele și Curtea aranjaseră căsătoria.

— Băiatul are sânge nobil, i-a asigurat el pe regenți, și nu mă îndoiesc că se va dovedi tot atât de loial ca fratele lui.

Orgoliul rănit al lordului Thaddeus Rowan a fost vindecat de logodna cu Floris Baratheon, o fecioară de paisprezece ani considerată de toate lumea cea mai frumoasă dintre cele „Patru Furtuni”, cum ajunseseră să fie numite cele patru fiice ale lordului Borros. Pentru ea, numele nu s-a potrivit. Dulce și oarecum frivolă, și-a găsit sfârșitul doi ani mai târziu, pe patul de lăuză. Căsătoria furtunoasă era cea de la Piatra Dragonului, după cum avea s-o dovedească trecerea anilor.

Fuga Baelei Targaryen, în miez de noapte, de cealaltă parte a Golfului Apei Negre, le-a confirmat Mânii și consiliului regenților îndoielile în privința ei.

— Fata e sălbatică, încăpățânată și capricioasă, întocmai cum ne-am temut, a declarat ser Willis Fell, cu tristețe, și acum s-a legat de bastardul parvenit al lordului Corlys. Cu un tată șarpe și o mamă șoarece… el o să ne fie prinț consort?

Regenții au căzut de acord: Baela Targaryen nu putea fi moștenitoarea regelui Aegon.

— Trebuie să fie lady Rhaena, a spus Mooton, dacă se mărită.

De data asta, la insistențele lui ser Tyland, fata a fost chemată să ia parte la discuții. Lady Rhaena s-a dovedit pe atât de docilă pe cât de încăpățânată era sora ei. Firește că avea să se mărite cu oricine doreau regele și consiliul, a încuviințat ea, deși „mi-ar plăcea să nu fie chiar atât de bătrân încât să nu-mi poată dărui copii și nici atât de gras încât să mă strivească în pat. Dacă e prietenos, blând și nobil, știu că o să-l iubesc.” Când Mâna a întrebat-o dacă îl prefera pe vreunul dintre lorzii și cavalerii care o curtau, a mărturisit că îi este „drag mai ales” ser Corwyn Corbray, pe care îl întâlnise pentru prima oară în Vale, pe când era pupila nobilei lady Arryn.

Ser Corwyn era departe de alegerea ideală. Al doilea născut al părinților săi, avea el însuși două fiice dintr-o primă căsătorie. La treizeci și doi de ani, era bărbat, nu un băiat cu tuleiele abia mijite. Însă Casa Corbray era veche și onorabilă, iar ser Corwyn, un cavaler cu o reputație care îl îndemnase pe răposatul său tată să i-o încredințeze pe Lady Forlom, sabia din oțel valyrian a familiei. Fratele său, Leowyn, era Protector al Ținutului. Fie și numai din acest motiv, regenților le-a venit greu să obiecteze. Și astfel, cei doi s-au căsătorit: după o scurtă logodnă, a urmat nunta făcută în grabă, peste numai două săptămâni (Mâna ar fi preferat o logodnă mai lungă, dar regenții s-au gândit că e prudent să se mărite Rhaena cât mai repede, fiindcă sora ei ar fi putut fi deja grea.)

Gemenele n-au fost singurele doamne nobile din Ținut care s-au măritat în 132 D.C. În același an, ceva mai târziu, Benjicot Blackwood, lord de Raventree, a condus un alai care s-a îndreptat, pe Drumul Regelui, către Winterfell, pentru a fi martor la nunta mătușii sale Alysanne cu lordul Cregan Stark. Nordul fiind deja sub stăpânirea iernii, călătoria a durat de trei ori mai mult decât se așteptase. Jumătate dintre călăreți și-au pierdut caii în vreme ce coloana înainta cu greu prin viscolele înspăimântătoare, iar bande de tâlhari au atacat de trei ori căruțele lordului Blackwood și au furat o mare parte din proviziile de hrană ale cortegiului și toate darurile de nuntă. Însă se spune că nunta în sine a fost splendidă: Aly cea Neagră și lupul ei și-au jurat credință unul altuia în înghețata pădure a zeilor din Winterfell, în fața unui copac al inimii. La ospățul care a urmat, Rickon, fiul de patru ani dăruit lordului Cregan de prima sa soție, a cântat un cântec pentru noua lui mamă vitregă.

Și lady Elenda Baratheon, văduva de la Capătul Furtunii, și-a luat în anul acela un nou soț. Lordul Borros fiind mort și Olyver doar un prunc, incursiunile dornishene în Ținutul Furtunilor se înmulțiseră, iar tâlharii din pădurea regelui deveniseră supărători. Văduva a considerat că, pentru menținea păcii, e nevoie de brațul puternic al unui bărbat. L-a ales pe ser Steffon Connington, al doilea fiu al

lordului de Cuibarul Grifonului. Deși cu douăzeci de ani mai tânăr decât lady Elenda, Connington își dovedise curajul în timpul campaniei lordului Borros împotriva Regelui Vultur și se spunea că e tot atât de înspăimântător în luptă pe cât de chipeș.

În alte părți, oamenii erau cu gândul mai degrabă la război decât la nunți. De-a lungul întregului țărm al Mării Apusului, Krakenul Roșu și oamenii lui de fier continuau să facă incursiuni și să jefuiască. Tyrosh, Myr și Lys și alianța celor trei orașe, Braavos, Pentos și Lorath, se luptau pe Treptele de Piatră și în Ținuturile Discordiei, în timp ce regatul rebel al lui Racallio Ryndoon a blocat capătul dinspre miazăzi al Mării Înguste. În Debarcaderul Regelui, Duskendale, Iazul Fecioarelor și Gulltown, negoțul a avut de suferit. Plângându-se zgomotos, negustorii veneau la rege… care fie refuza să-i primească, fie nu putea, fiindcă nu-i era îngăduit, după cum dăm crezare unei cronici sau alteia. Spectrul foametei se contura amenințător în Nord, în timp ce Cregan Stark și vasalii săi își priveau proviziile împuținându-se, iar Rondul de Noapte respingea din ce în ce mai multe incursiuni ale sălbaticilor de dincolo de Zid.

În ultima parte a acelui an, pe teritoriul celor Trei Surori s-a răspândit o boală molipsitoare cumplită. Fierbințeala Iernii, cum a fost numită, a ucis jumătate din populația Sistertonului. Crezând că boala ajunsese pe țărmurile insulei pe o balenieră din Portul Ibben, jumătatea supraviețuitoare a măcelărit toți năierii ibbenezi pe care a putut pune mâna și le-a ars corăbiile. Când molima a traversat Mușcătura și a ajuns În Portul Alb, rugăciunile septonilor și poțiunile maesterilor s-au dovedit la fel de neputincioase. Oamenii au murit cu miile și, printre ei, lordul Desmond Manderly. Chipeșul său fiu, ser Medrick, cel mai frumos cavaler din Nord, i-a supraviețuit doar câteva zile înainte de a cădea răpus de aceeași boală. Și, pentru că ser Medrick nu avea copii, titlul de lord i-a revenit fratelui său, ser Torrhen, care a fost așadar silit să renunțe la locul din consiliul regenților și să preia cârmuirea Portului Alb. Astfel, din cei șapte regenți de la început, au rămas doar patru.

În Dansul Dragonilor pieriseră atât de mulți lorzi, atât puternici cât și neînsemnați, încât Citadela a numit răstimpul despre care vorbim, pe bună dreptate, Iarna Văduvelor. Niciodată, nici înainte, nici după, în cele Șapte Regate n-au mai fost atât de multe femei care să dețină puterea, cârmuind în locul bărbaților, fraților sau taților lor uciși sau în numele fiilor în fașă sau încă sugari. O mare parte dintre poveștile lor au fost adunate de Arhimaesterul Abelon în enorma sa scriere intitulată *Când au cârmuit femeile: Nobilele doamne de după război*. Deși Abelon povestește despre sute de văduve, noi suntem nevoiți să ne limităm la a istorisi despre cele care au ieșit în evidență pe timpul Fierbințelii. Patru femei au jucat roluri de o mare însemnătate, spre

binele sau spre răul Ținutului, la sfârșitul anului 132 și la începutul anului 133 D.C.

Dintre acestea, cea mai de frunte a fost lady Johanna, văduva de la Casterly Rock, care conducea Domeniile Casei Lannister în numele fiului ei nevârstnic, lordul Loreon. Îi ceruse de multe ori fratelui geamăn al răposatului ei soț, pe atunci Mâna Regelui Aegon al III-lea, ajutor împotriva tâlharilor, dar nu primise nimic. Dorind cu disperare să-și apere supușii, lady Johanna s-a îmbrăcat în cele din urmă în zale bărbătești și a condus oștenii din Lannisport și Casterly Rock la luptă împotriva dușmanilor. Cântecele spun că a ucis zeci de oameni de fier sub zidurile castelului Kayce, dar putem da liniștiți la o parte născocirile unor menestreli beți (în timpul luptei, Johanna a ținut în mâini un steag, nu o sabie), însă curajul ei i-a însuflețit pe oamenii Vestului, fiindcă tâlharii au fost curând puși pe fugă și Kayce a fost salvat. Printre morți s-a numărat și unchiul preferat al Krakenului Roșu.

Lady Sharis Footly, văduva din Tumbleton, a dobândit un alt soi de faima datorită strădaniilor sale de a reface orașul distrus. Cârmuind în numele fiului ei în scutece (la o jumătate de an după a Doua Bătălie de la Tumbleton, a dat naștere unui băiat robust, cu părul negru, pe care l-a declarat fiul legitim al răposatului ei soț, deși e cu mult mai probabil ca tatăl băiatului să fi fost Neînfricatul Jon Roxton), lady Sharis a dărâmat ruinele arse ale prăvăliilor și ale locuințelor, a reconstruit zidurile, a îngropat morții, a plantat grâu și orz și napi pe câmpurile unde fuseseră taberele asediatorilor și a pus chiar și să fie curățate capetele dragonilor Seasmoke și Vermithor, puse în monturi și expuse în piața orașului, pentru a fi văzute de călătorii care plăteau bani frumoși pentru asta (o para ca să le privească și o stea ca să le atingă).

În Orașul Vechi, relațiile dintre Înaltul Septon și văduva lordului Ormund, lady Sam, au continuat să se înrăutățească după ce ea nu a luat în seamă porunca Înalt Preasfinției Sale de a părăsi patul fiului ei vitreg și de a intra în rândul Surorilor Tăcute, ca să-i fie iertate păcatele. Cu îndreptățită mânie, Înaltul Septon a condamnat purtarea văduvei din Orașul Vechi, numind-o desfrânată nerușinată, și i-a interzis să mai pună piciorul în septul stelat înainte de a se căi și de a fi iertată. Iar lady Samantha a încălecat pe un cal de luptă și a dat buzna în sept când Înalt Preasfinția Sa conducea o rugăciune. Când el a vrut să știe cu ce scop face lady Sam una ca asta, ea a răspuns că i-a interzis să pună piciorul în sept, dar nu a spus nimic despre copitele calului ei. Pe urmă le-a poruncit cavalerilor săi să zăvorască ușile; dacă septul era închis pentru ea, avea să fie închis pentru toată lumea. Cu toate că a tunat și a fulgerat și a aruncat blesteme asupra „acestei curve încălecate pe cal”, în cele din urmă Înaltul Septon n-a avut

încotro și a trebuit să cedeze.

A patra (și ultima, în ceea ce ne privește) dintre aceste femei remarcabile a apărut dintre turnurile deformate și dintre zidurile spulberate ale Harrenhalului, imensa ruină de lângă apele Ochiului Zeilor. Ocolită și dată uitării de când Daemon Targaryen și Aemond se întâlniseră acolo pentru ultima lor luptă, blestemata cetate de scaun a lui Harren cel Negru devenise un loc bântuit de proscriși, cavaleri-tâlhari și oameni fără căpătâi, care ieșeau din spatele zidurilor ca să jefuiască drumeții, pescarii și țăranii. Cu un an în urmă, fuseseră puțini, dar în ultima vreme se înmulțiseră și se spunea că asupra lor domnește o făcătoare de farmece, o regină vrăjitoare de o înspăimântătoare putere. Când poveștile au ajuns la Debarcaderul Regelui, ser Tyland a hotărât că e timpul să fie luat castelul în stăpânire. I-a încredințat această sarcină unui cavaler din Garda Regelui, ser Regis Groves, care a plecat din oraș cu cincizeci de oameni călițiți în lupte. La Castelul Darry i s-a alăturat ser Damon Darry, cu tot atâția oameni. Fără să stea prea mult pe gânduri, ser Regis a presupus că sunt mai mult decât îndeajuns ca să înfrunte câțiva vagabonzi.

Dar, când a ajuns în fața zidurilor Harrenhalului, a găsit porțile zăvorâte și sute de bărbați înarmați pe metereze. În castel erau cel puțin șase sute de suflete, dintre care o treime bărbați în putere, în stare să lupte. Când ser Regis a vrut să-i vorbească lordului lor, a apărut o femeie, cu un copil alături. „Regina vrăjitoare" a Harrenhalului s-a dovedit a fi nimeni alta decât Alys Rivers, doica de obârșie umilă care fusese mai întâi prizoniera și apoi amanta prințului Aemond Targaryen și care acum pretindea că e văduva lui. Băiatul era al lui Aemond, i-a spus ea cavalerului.

— Bastardul lui? a întrebat ser Regis.

— Fiul lui legitim și moștenitorul lui, s-a răstit Alys Rivers, și adevăratul rege al Westerosului! Îngenunchează în fața regelui tău! i-a poruncit apoi cavalerului și i-a cerut să-și pună sabia, cu jurământ, în slujba băiatului

La asta, ser Regis a râs, spunând:

— Nu îngenunchez în fața bastarzilor, și cu atât mai puțin în fața plodului zămislit de ucigaș al propriilor rude și de o vacă de lapte.

Ceea ce s-a întâmplat apoi rămâne subiect de dispută. Unii spun că, pur și simplu, Alys Rivers a ridicat o mână și ser Regis a început să urle și și-a prins capul în palme, până ce țeasta i-a plesnit brusc, împroșcând cu sânge și creieri. Alții susțin că gestul văduvei a fost un semnal, la care un arbaletrier de pe metereze a tras și l-a nimerit pe ser Regis într-un ochi. Ciupercă (aflat la sute de leghe depărtare) a sugerat că poate unul dintre oamenii de pe ziduri se pricepea foarte bine să tragă cu praștia. Se știe că bilele de plumb moale, slobozite din

praștie cu îndeajuns de multă putere, pot avea efectul exploziv văzut de oamenii lui Groves și pus pe seama vrăjitoriei.

Oricare ar fi explicația, ser Regis Groves a murit pe loc. Într-o clipă, porțile Harrenhalului s-au deschis brusc și o mulțime de călăreți au ieșit urlând. A urmat o luptă sângeroasă. Oamenii regelui au fost puși pe fugă. Ser Damon Darry, care avea un cal bun, o armură bună și era bine antrenat pentru luptă, s-a numărat printre puținii care au scăpat cu viață. Lacheii reginei vrăjitoare l-au fugărit prin noapte înainte de a abandona urmărirea. Din suta de oameni plecați spre Harrenhal, doar treizeci și doi au supraviețuit și s-au întors în Castelul Darry.

A doua zi a apărut al treizeci și treilea. Fusese luat prizonier, împreună cu vreo doisprezece alții, și fusese silit să se uite cum sunt torturați pe rând pană la moarte înainte de a fi eliberat ca să transmită un avertisment.

— Trebuie să vă spun ce-a zis ea, a dat nou-sositul de știre, cu răsuflarea tăiată, dar nu puteți să râdeți. Vrăjitoarea a pus asupra mea un blestem. Dacă oricare dintre voi râde, eu mor.

După ce ser Damon l-a asigurat că n-o să râdă nimeni, mesagerul a vorbit:

—Nu mai veniți aici dacă nu vreți să plecați genunchiul, spune ea. Oricine se apropie de zidurile ei va muri. În pietre e putere, și văduva a trezit-o. Cei Șapte să-i apere pe toți, femeia aia are un *dragon*! L-am văzut!

Numele mesagerului n-a ajuns până la noi și nu știm nici numele celui care a râs. Dar cineva a făcut-o, unul dintre oamenii lui Darry. Mesagerul s-a uitat la el, îngrozit, apoi s-a prins cu mâinile de gât și a început să horcăie. Nemaiputând să respire, a murit. Se spune că pe pielea lui se vedeau urmele degetelor unei femei, de parcă ea ar fi fost acolo, în încăpere, sugrumându-l.

Moartea unui cavaler din Garda Regelui l-a neliniștit profund pe ser Tyland, deși Unwin Peake nu a crezut povestea lui ser Damon Darry despre vrăjitorie și dragoni și a pus moartea lui Regis Groves și a oamenilor lui pe seama tâlharilor. Ceilalți regenți au fost de acord. Ca să-i scoată din Harrenhal era nevoie de o forță de asalt mai puternică, au tras ei concluzia când acel „pașnic” an 132 D.C. a ajuns la sfârșit. Dar, înainte de a avea ser Tyland vreme să organizeze un astfel de atac, sau măcar să decidă cine să ia locul lui ser Regis în garda de șapte cavaleri a lui Aegon, ceva mult mai cumplit decât orice „regină vrăjitoare” s-a pogorât asupra orașului. În a treia zi a anului 133 D.C., Fierbințeala Iernii a pătruns în Debarcaderul Regelui.

Indiferent dacă luase într-adevăr naștere în pădurile de pe insula Ib și sosise în Westeros pe o balenieră, cum se credea pe cele Trei Surori, boala călătorea din port în port. Ajunsese, rând pe rând, în Portul Alb, Gulltown, Iazul Fecioarelor și Duskendale; veștile spuneau că făcuse

ravagii și în Braavos. Primul semn al bolii era o înroșire a feței, ușor de confundat cu obrajii îmbujorați de șederea în aerul înghețat al unei zile friguroase de iarnă. Dar urma fierbințeala, mai întâi ușoară, apoi din ce în ce mai puternică, în continuă creștere. Sângerarea provocată bolnavului nu ajuta. Nu erau de ajutor nici usturoiul, nici diversele poțiuni, prișnițe și tincturi care fuseseră încercate. Împachetarea în căzi cu zăpadă sau cufundarea în apă rece păreau să încetinească întețirea fierbințelii, dar nu o opreau, după cum și-au dat curând seama maesterii care se luptau cu boala. A doua zi, bolnavul începea să tremure violent și să se plângă că îi e frig, deși la atingere îl simțeai fierbinte. În a treia zi începea să aiureze și asuda sânge. În a patra zi era mort… sau începea să-și revină, dacă scădea fierbințeala. Numai un om din patru îi supraviețuia Fierbințelii Iernii. De când Tremurăturile devastaseră Westerosul în timpul domniei lui Jaehaerys Întâiul, în cele Șapte Regate nu mai fusese văzută o molimă atât de cumplită.

În Debarcaderul Regelui, primele semne ale îmbujorării ucigașe au apărut de-a lungul fluviului, printre năieri, podari, negustori de pește, docheri, hamali și târfele de pe chei, care își făceau meseria în apropiere de Gura Apei Negre. Înainte să-și dea cei mai mulți dintre ei seama că se îmbolnăviseră, răspândiseră deja molima în tot orașul, printre săraci și bogați deopotrivă. Când vestea a ajuns la Curte, Marele Maester Munkun s-a dus el însuși la o parte dintre bolnavi, ca să vadă dacă aveau Fierbințeala Iernii sau ceva mai puțin grav. Alarmat de ceea ce a văzut, nu s-a mai întors la castel, de teamă că se molipsise și el după ce pusese mâna pe vreo patruzeci de târfe și de docheri cu fierbințeală. Și-a trimis în schimb un discipol, cu o scrisoare urgentă pentru Mâna Regelui. Ser Tyland s-a grăbit să acționeze, le-a cerut Mantiilor Aurii să închidă orașul și să nu lase pe nimeni nici să intre, nici să iasă până când nu încetează molima. A ordonat să fie închise și porțile imense ale Fortăreței Roșii, ca să țină boala departe de Curtea regelui.

Din păcate, Fierbințeala Iernii n-avea pic de respect pentru porți, gărzi sau ziduri de castele. Deși boala părea să-și fi pierdut din putere pe măsura înaintării către miazăzi, în zilele care au urmat a lovit zeci de mii de oameni. Dintre aceștia, trei sferturi au murit. Marele Maester Munkun a făcut parte din sfertul norocos, și-a revenit… dar ser Willis Fell, Lordul Comandant al Gărzii Regelui, a fost doborât, ca și doi dintre frații săi jurați. Lordul Protector Leowyn Corbray s-a retras în camerele lui când a fost atins de boală și a încercat să se vindece cu vin fiert cu mirodenii.

A murit, împreună cu amanta și cu mai mulți servitori de-ai lui. Două dintre cameristele Jaehaerei au făcut fierbințeală și au murit, dar mica regina a rămas sănătoasă tun. Lordul Comandant al Gărzii

Orașului a pierit. Nouă zile mai târziu, succesorul său l-a urmat în mormânt. Nici regenții n-au fost cruțați. Atât lordul Westerling, cât și lordul Mooton s-au îmbolnăvit. Fierbințeala lordului Mooton s-a domolit și el a scăpat cu viață. Roland Westerling, un om mai bătrân, s-a prăpădit.

Una dintre morți a fost, poate, din mila zeilor. Regina-văduvă Alicent din Casa Hightower, a doua soție a regelui Viserys întâiul și mama fiilor acestuia, Aegon, Aemond și Daeron, și a fiicei lui, Helaena, a murit în aceeași noapte cu lordul Westerling, după ce septa ei i-a primit mărturisirea păcatelor. Le supraviețuise tuturor copiilor săi și își trăise ultimul an din viață închisă în propriile apartamente, fără altă companie în afară de septa sa, de servitoarele care îi aduceau mâncarea și de străjerii care o păzeau. Primise cărți, ace și ață, dar gărzile ei spuneau că-și petrece mai mult timp plângând decât citind sau cosând. Într-o zi și-a sfâșiat toate hainele. Către sfârșitul anului, începuse să vorbească singură și ajunsese să deteste profund culoarea verde.

În ultimele sale zile, regina-văduvă a părut să devină mai lucidă.

— Vreau să-mi revăd fiii, i-a spus septei sale, și pe Helaena, dulcea mea fetiță, oh… și pe regele Jaehaerys, o să-i citesc, așa cum citeam când eram mică. Spunea că am o voce minunată.

În mod bizar, în ultimele sale ore, regina Alicent a vorbit adesea despre Regele cel Bătrân, dar deloc despre soțul ei, regele Viserys. Străinul a venit s-o ia într-o noapte ploioasă, la ora lupului.

Toate aceste morți au fost trecute cu religiozitate în cronica septonului Eustace, care a avut grijă să noteze pentru noi ultimele cuvinte înălțătoare ale fiecărui înalt lord și ale fiecărei nobile doamne. Și Ciupercă ne spune numele morților, dar dedică mai mult timp nebuniei supraviețuitorilor, cum ar fi povestea unui scutier urât care a convins o servitoare frumoasă să-i dea fecioria ei, spunându-i că s-a îmbolnăvit și că „în patru zile o să fiu mort și o să mor fără să fi cunoscut vreodată dragostea”, înșelătoria i-a izbutit atât de bine, încât a folosit-o cu încă alte șase fete… dar, fiindcă nu a murit, ele au povestit și trucul lui a ieșit la iveală. Ciupercă pune propria sa supraviețuire pe seama băuturii. „M-am gândit că, dacă beau destul de mult vin, probabil că n-o să am habar că sunt bolnav și, după cum știe tot prostul, ceea ce nu ți-e cunoscut n-are cum să-ți facă rău.”

Pe durata acelor zile întunecate, au apărut pentru scurt timp doi eroi la care nimeni nu s-ar fi așteptat. Unul a fost Orwyle, eliberat de temnicerii săi după ce boala doborâse mulți alți maesteri. Bătrânețea, frica și întemnițarea îndelungată lăsaseră din el doar o umbră a celui care fusese cândva, iar leacurile și poțiunile lui s-au dovedit la fel de nefolositoare, dar Orwyle a trudit neobosit pentru salvarea celor pe care i-a putut salva și a ușurat trecerea în neființă a celorlalți.

Al doilea erou, cel mai uimitor, a fost tânărul rege. Spre groaza Gărzii sale, Aegon și-a petrecut vremea vizitând bolnavii și stând adesea cu ei ore de-a rândul, uneori ținându-le mâinile într-ale lui și răcorindu-le frunțile înfierbântate cu bucăți de pânză ude și reci. Deși Înălțimea Sa vorbea rar, își împărțea tăcerile cu ei și îi asculta când îi povesteau viețile lor, îl implorau să-i ierte sau se lăudau cu izbânzile lor, cu faptele bune și cu copiii. Dintre cei pe care i-a vizitat, cei mai mulți au murit, dar ceilalți aveau să-și pună mai târziu supraviețuirea pe seama atingerii „mâinilor vindecătoare" ale regelui.

Dacă atingerea regelui avea cu adevărat ceva magic, după cum credeau oamenii din popor, atunci a dat greș tocmai când era cea mai mare nevoie de ea. Ultimul pat lângă care a stat Aegon al III-lea al fost al lui ser Tyland Lannister. În cele mai negre zile ale orașului, ser Tyland a rămas în Turnul Mâinii, luptându-se zi și noapte cu Străinul. Deși orb și mutilat, n-a suferit de nimic altceva în afară de oboseală aproape până la sfârșit… dar, după cum au fost orânduite lucrurile de o soartă crudă, când partea cea mai rea trecuse și în oraș boala nu mai lovea aproape pe nimeni, a venit o dimineață în care ser Tyland i-a poruncit servitorului său să închidă fereastra.

— E foarte frig aici, a spus el… deși în vatră focul ardea cu vâlvătăi și fereastra fusese deja închisă.

Pe urmă, starea Mâinii s-a înrăutățit cu iuțeală. Fierbințeala i-a luat viața în două zile, în loc de obișnuitele patru. Septonul Eustace i-a fost alături în clipa morții, ca și băiatul rege pe care îl slujise. Aegon i-a ținut mâna într-ale lui când și-a dat ultima suflare.

Ser Tyland Lannister nu fusese iubit niciodată. După moartea reginei Rhaenyra, îl îndemnase pe Aegon al II-lea să curme și viața fiului ei, Aegon, și anumiți negri l-au urât pentru asta. Dar, după moartea lui Aegon al Il-lea, a rămas să-l slujească pe Aegon al III-lea și anumiți verzi l-au urât pentru asta. Pentru că a ieșit al doilea din pântecul mamei sale, la numai câteva bătăi de inimă după Jason, fratele său geamăn, i-au fost refuzate splendoarea rangului de lord și aurul din Casterly Rock și a fost nevoit să-și găsească singur un loc în lume. Ser Tyland nu s-a însurat niciodată și nu a avut copii, așa că prea puțini l-au plâns când a pornit pe ultimul drum. Vălul pe care îl purtase ca să-și ascundă chipul desfigurat dăduse naștere unei povești despre monstruozitatea și răutatea feței de sub el. Unii îl considerau laș fiindcă ținuse Westerosul în afara Războiului Fiicelor și pentru că făcuse atât de puțin ca să stăvilească jafurile Casei Greyjoy din vest. Ducând în alte locuri trei sferturi din aurul Coroanei aflat în Debarcaderul Regelui pe vremea când fusese maestrul banilor în consiliul lui Aegon al II-lea, plantase semințele căderii reginei Rhaenyra; el plătise pentru acest șiretlic pierzându-și ochii, urechile și sănătatea, iar regina pierzându-și tronul și viața. Totuși trebuie să

spunem că l-a slujit pe fiul Rhaenyrei cu credință, ca Mână a Regelui.

Sub regenți Război și pace și târguri de vite

Regele Aegon al III-lea era doar un copil, încă departe de a treisprezecea sa aniversare, dar în zilele următoare morții lui ser Tyland Lannister a dat dovadă de o maturitate mai presus de vârsta lui. Trecând peste ser Marston Waters, al doilea în ierarhia Gărzii sale, le-a oferit mantii albe lui ser Robert Massey și lui ser Robert Darklyn și l-a făcut pe Massey Lord Comandant. Fiindcă Marele Maester Munkun era încă în oraș, îngrijind oameni loviți de Fierbințeala Iernii, Înălțimea Sa și-a îndreptat atenția spre predecesorul său, adică i-a cerut fostului Marele Maester Orwyle să-l cheme pe lordul Thaddeus Rowan la Debarcaderul Regelui.

— Vreau ca Mână să-mi fie lordul Rowan. Ser Tyland a avut despre el o părere destul de bună ca să i-o ofere pe sora mea în căsătorie, știu că e demn de încredere.

O voia și pe Baela înapoi, la Curte.

— Lordul Alyn va fi amiralul meu, așa cum a fost bunicul lui. Probabil sperând că regele îi va acorda iertarea, Orwyle s-a grăbit să trimită corbi.

Însă regele Aegon acționase fără să ceară părerea consiliului de regenți. În Debarcaderul Regelui nu mai rămăseseră decât trei: lordul Peake, lordul Mooton și Marele Maester Munkun, care s-a grăbit să se întoarcă în Fortăreața Roșie imediat ce ser Robert Darklyn a poruncit să i se deschidă din nou porțile. Manfryd Mooton era țintuit la pat, încă nu-și recăpătase pe deplin puterile după lupta cu Fierbințeala, și a cerut să fie amânată orice hotărâre până ce lady Jeyne Arryn și lordul Royce Caron vor putea fi chemați din Vale și de la Hotarele Dornishene, ca să ia parte la discuții. Însă ceilalți doi nici n-au vrut să audă. Lordul Peake a subliniat insistent că foștii regenți renunțaseră la locurile lor în consiliu când plecaseră din Debarcaderul Regelui. Cu sprijinul Marelui Maester (mai târziu, Munkun a ajuns să regrete că-și dăduse acordul), Unwin Peake a anulat toate numirile și toate aranjamentele făcute de rege, susținând că niciun băiat de doisprezece ani nu are destulă minte ca să ia de unul singur hotărâri în probleme atât de importante.

Marston Waters a fost confirmat ca lord comandant al Gărzii

Regelui, pe când lui Darklyn și Massey li s-a poruncit să-și predea mantiile albe pentru ca ser Marston să le poată oferi unor cavaleri aleși de el însuși. Marele Maester Orwyle a fost trimis înapoi, în celula lui, să-și aștepte execuția. Pentru a nu-l ofensa pe lordul Rowan, regenții i-au oferit un loc printre ei, precum și demnitatea de jude și maestru al legilor. Pentru Alyn Velaryon nu s-a făcut un gest similar, dar firește că nu se punea problema ca un băiat de vârsta lui și de o obârșie atât de incertă să fie numit lord amiral. Demnitățile de Mână a Regelui și Protector al Ținutului, mai înainte separate, au fost acum unite și oferite nimănui altcuiva decât lui Unwin Peake însuși.

Ciupercă ne povestește că regele Aegon al III-lea a răspuns la hotărârile regenților săi cu o tăcere posomorâtă; n-a vorbit decât o singură dată, ca să protesteze față de îndepărtarea lui Massey și lui Darklyn.

— Serviciul în Garda Regelui e pe viață, a spus băiatul, la care lordul Peake a răspuns:

— Numai dacă au fost numiți așa cum se cuvine, înălțimea Ta.

Cât despre celelalte decrete, septonul Eustace ne povestește că regele le-a acceptat curtenitor și i-a mulțumit lordului Peake pentru înțelepciunea de care a dat dovadă, pentru că „eu sunt încă un copil, după cum știi, nobile lord, și sunt dornic de instruire în aceste privințe”. Dacă adevăratele lui sentimente erau altele, Aegon a preferat să nu le dea glas, ci în schimb s-a retras din nou în tăcere și indiferență.

În tot timpul rămas până la majoratul său, regele Aegon al III-lea a luat în foarte mică măsură parte la cârmuirea Ținutului, mulțumindu-se să-și pună semnătura și pecetea pe pergamentele pe care i le înfățișa lordul Peake. Cu prilejul anumitor evenimente oficiale, Înălțimea Sa era adus să stea pe Tronul de Fier sau să întâmpine un emisar, dar altminteri era rareori văzut în Fortăreața Roșie și niciodată în afara zidurilor ei.

Suntem acum datori să ne întrerupem pe moment, pentru a ne îndrepta privirea către Unwin Peake, care avea să fie cârmuitorul celor Șapte Regate în cea mai mare parte a următorilor trei ani, atât ca Lord Regent, cât și ca Protector al Ținutului și Mână a Regelui.

Casa lui se număra printre cele mai vechi din Ținut, avea rădăcini adânci, răsucite până în Epoca Eroilor și Primilor Oameni. Printre numeroșii săi strămoși iluștri, nobilul lord număra personaje legendare, precum ser Urrathon Zdrobitorul Scuturilor, lordul Meryn Scribul, lady Yrma a Pocalului de Aur, ser Barquen Asediatorul, lordul Eddison cel Vârstnic, lordul Eddison cel Tânăr și lordul Emerick Răzbunătorul. Mulți Peake slujiseră ca sfetnici la Highgarden, când Reach era cel mai bogat și cel mai puternic regat din Westeros. Când trufia și puterea Casei Manderly au crescut peste măsură, Lorimar

Peake a fost cel care i-a umilit și i-a făcut să plece în surghiun, în Nord, un serviciu pentru care regele Perceon Gardener al IlI-lea i-a oferit fosta reședință Manderly din Dun- stonbury și pământurile care țineau de ea. Totodată, Gwayne, fiul regelui Perceon, și-a luat-o ca mireasă pe fiica lordului Lorimar, făcând-o a șaptea fecioară Peake care a stat sub Mâna Verde ca Regină a întregului Reach. De-a lungul veacurilor, alte fiice ale Casei Peake se măritaseră cu lorzi din Casele Redwyne, Rowan, Costayne, Osgrey, Florent și chiar Hightower.

Toate astea s-au încheiat odată cu venirea dragonilor. Lordul Armen Peake și fiii lui au murit pe Câmpia de Foc, alături de regele Mern și de urmașii lui. Casa Gardener fiind nimicită, Aegon Cuceritorul a dat castelul Highgarden și cârmuirea întregului Reach Casei Tyrell, casa foștilor administratori ai Coroanei. Tyrellii n-aveau nicio legătură de sânge cu Casa Peake și niciun motiv s-o favorizeze. Și astfel a început lenta decădere a acestei Case orgolioase. Un veac mai târziu, încă avea trei castele și pământuri întinse și populate, dar nu era deosebit de bogată și nu se mai putea lăuda cu un loc de frunte printre vasalii Highgardenului.

Unwin Peake era hotărât să îndrepte lucrurile, redându-i Casei sale măreția de odinioară. Ca și tatăl său, care se aflase de partea majorității la Marele Consiliu din 101, nu credea că se cade să fie bărbații cârmuiți de o femeie. În timpul Dansului Dragonilor, lordul Unwin se numărase printre cei mai înfocați susținători ai verzilor și condusese o sută de spadasini și sulițași la luptă pentru ca Aegon al II-lea să rămână pe Tronul de Fier. Când Ormund Hightower căzuse la Tumbleton, lordul Unwin crezuse că lui se cuvenea să-i revină comanda oștirii, dar rivalii trădători îi negaseră acest drept. Iar el nu le iertase asta niciodată, așa că îl înjunghiase pe trădătorul Owain Bourney și complotase pentru uciderea călăreților de dragoni Hugh Ciocanul și Ulf cel Alb. Primul dintre Ciulini (deși nu mulți știau asta) și unul dintre cei trei încă în viață, lordul Unwin dovedise la Tumbleton că nu e un om pe care-ți poți îngădui să-l iei în râs. Și avea s-o dovedească din nou la Debarcaderul Regelui.

După ce îl pusese pe ser Marston Waters în fruntea Gărzii Regelui, lordul Peake a trecut acum peste voința lui ca să le dea mantii albe rudelor sale: nepotului său, ser Amaury Peake de Starpike, și fratelui său bastard, ser Mervyn Flowers. Garda orașului a fost pusă sub comanda lui ser Lucas Leygood, fiul unuia dintre Ciulinii care muriseră la Tumbleton. Ca să-i înlocuiască pe cei uciși de Fierbințeala Iernii, Mâna a dat mantii aurii unui număr de cinci sute de oameni de-ai săi.

Lordul Peake nu era încrezător din fire și, după tot ce văzuse (ca și după toate acțiunile la care luase parte) la Tumbleton, era convins că dușmanii îl vor trânti la pământ dacă le va oferi un oricât de

neînsemnat prilej, întotdeauna cu gândul la siguranța sa, el s-a înconjurat de o gardă personală proprie, zece mercenari loiali numai și numai lui (și aurului pe care li-l împărțea cu dărnicie) și care, cu timpul, au ajuns să fie cunoscuți drept „Degetele". Căpitanul lor, un aventurier din Volantis pe nume Tessario, avea tatuate de-a latul feței și al spatelui dungi de tigru, cu care erau însemnați soldații sclavi. În prezența lui, i se spunea Tessario Tigrul, ceea ce îl încânta; altminteri era numit Tessario Degetul-Mare, cum îl poreclise Ciupercă, în bătaie de joc.

Odată ce s-a simțit în siguranță, noua Mână a început să-și aducă la Curte susținătorii, rudele și prietenii în locul unor oameni de a căror loialitate era mai puțin sigur. Mătușa lui văduvă, Clarice Osgrey, a primit în grijă apartamentele Jaehaerei, fiind însărcinată să-i supravegheze cameristele și servitoarele. Ser Gareth Long, maestru de arme la Starpike, a primit același titlu în Fortăreața Roșie și sarcina de a se ocupa de instruirea de cavaler a regelui Aegon. George Graceford, lord de Palatul Sacru și ser Victor Risley, cavaler de Luminișul lui Risley, singurii Ciulini supraviețuitori, în afară de lordul Peake însuși, au fost numiți Lord Confesor, respectiv Jude al Regelui.

Mâna a mers chiar și până la înlocuirea septonului Eustace; a adus un bărbat mai tânăr, septonul Bernard, care să se ocupe de nevoile spirituale ale Curții și de instruirea religioasă și morală a Înălțimii Sale. Și Bernard îi era rudă de sânge, descendentul unei surori mai mici a străbunicului lui. Odată eliberat de toate îndatoririle, septonul Eustace a plecat din Debarcaderul Regelui la Septul de Piatră, locul său de baștină, unde s-a dedicat scrierii importantei (și oarecum bombasticei) sale cronici, *Domnia regelui Viserys, Primul pe Numele Său, și Dansul Dragonilor care a urmat.* Din păcate, septonul Bernard prefera să scrie muzică sacră în loc să noteze ce se bârfea la Curte, așa că lucrările sale prezintă prea puțin interes pentru istorici și cărturari (și, ne pare rău s-o spunem, încă și mai puțin pentru iubitorii de muzică sacră).

Niciuna dintre aceste schimbări n-a fost pe placul tânărului rege. Mai ales din pricina Gărzii sale se simțea de-a dreptul nefericit. Cei doi oameni noi nici nu-i plăceau, nici nu-i inspirau încredere, și nu uitase că ser Marston Waters fusese martor la moartea mamei lui. Degetele Mâinii îi displăceau încă și mai mult, dacă așa ceva e cu putință, și îl detesta mai ales pe comandantul lor obraznic și spurcat la gură, Tessario Degetul-Mare. Repulsia a devenit ură după ce volantenul l-a ucis pe ser Robin Massey, unul dintre tinerii cavaleri doriți de Aegon în Garda sa, într-o ceartă pornită de la un cal pe care amândoi voiau să-l cumpere.

Regele a ajuns curând să-și deteste și noul maestru de arme. Ser Gareth Long era un spadasin priceput, renumit în Starpike pentru

asprimea cu care trata băieții ajunși pe mâna lui pentru instruire. Cei care nu se ridicau la înălțimea așteptărilor sale nu erau lăsați să doarmă zile de-a rândul, erau azvârliți în hârdaie cu apă rece ca gheața, rămâneau fără păr pe cap, care le era ras, și erau adesea bătuți. În noua sa poziție, ser Gareth nu se putea folosi de niciuna dintre aceste pedepse. Deși Aegon era un elev închis în sine, prea puțin interesat de mânuirea săbiei sau de alte arte ale războiului, persoana lui regală nu putea fi atinsă. Ori de câte ori ser Gareth îi vorbea ridicând prea tare glasul sau cu prea multă asprime, regele își arunca pur și simplu sabia și scutul și pleca.

Aegon părea să aibă un singur însoțitor la care ținea, Gaemon Păr-Alb, paharnicul și degustătorul lui de șase ani, care nu numai că mânca întotdeauna împreună cu regele, dar îl însoțea adesea și la instruire, ceea ce nu i-a scăpat lui ser Gareth. Ca bastard născut de o târfă, Gaemon conta prea puțin la Curte, așa că, atunci când maestrul de arme i-a cerut să-l facă din el băiatul pedepsit în locul regelui, Mâna a încuviințat cu încântare. Pe urmă, orice necuviință, dovadă de lene sau agresivitate a regelui era urmată de pedepsirea prietenului său.

Sângele și lacrimile lui Gaemon l-au impresionat pe rege așa cum n-o făcuseră niciodată cuvintele lui Gareth, și din ce în ce mai multa pricepere a Înălțimii Sale în mânuirea armelor nu i-a scăpat niciunuia dintre privitorii care îl urmăreau în curtea castelului; dar a crescut și repulsia regelui față de maestrul său de arme.

Tyland Lannister, orb și mutilat, îl tratase întotdeauna pe rege cu respect, vorbindu-i cu blândețe și străduindu-se mereu mai de- grabă să-l călăuzească decât să-i poruncească. Unwin Peake era o Mână mai severă; brutal și dur, avea prea puțină răbdare cu tânărul monarh, cu care, după cum spune Ciupercă, „se purta de parcă ar fi fost mai degrabă un băiat îmbufnat decât un rege”, și nu se străduia câtuși de puțin să-l facă pe Înălțimea Sa să ia parte la cârmuirea de zi cu zi a regatului. Când Aegon al III-lea s-a retras din nou în tăcere, singurătate și o nepăsare meditativă, Mâna lui l-a ignorat cu plăcere, în afara unor ocazii festive când prezența suveranului era neapărat necesară.

Pe bună dreptate sau nu, ser Tyland Lannister fusese considerat o Mână slabă din fire și ineficientă și, cumva, totodată sinistră, intrigantă, ba chiar și monstruoasă. Lordul Unwin Peake i-a luat locul hotărât să-și dovedească forța și onestitatea.

— Mâna asta nu e nici oarbă, nici ascunsă sub vreun văl, nici oloagă, a declarat el, în fața regelui și a Curții. Mâna asta încă poate mânui o sabie.

Și, cu aceste cuvinte, și-a scos din teacă sabia lungă și a ridicat-o în văzul tuturor. Sala s-a umplut de șoapte. Nobilul lord nu le arăta o

armă obișnuită, ci una din oțel valyrian: Făcătoarea de Orfani, văzută pentru ultima oară în mâinile Neînfricatului Jon Roxton, când se luptase cu oamenii lui Hugh cel Tare, zis Ciocanul, într-o curte din Tumbleton.

Septonii ne învață că Sărbătoarea dedicată Tatălui Nostru din Ceruri e cea mai potrivită pentru judecăți. În 133 D.C., noua Mână a decretat că, în acea zi, toți cei judecați mai înainte aveau să fie în sfârșit pedepsiți pentru nelegiuirile lor. Temnițele orașului erau pline până la refuz, până și în cele mai adânci, de sub Fortăreața Roșie, aproape că nu mai era loc. Lordul Unwin le-a golit. Întemnițații au fost aduși, pe picioarele lor sau târâș, în piața din fața porților Fortăreței Roșii, unde locuitorii orașului se adunaseră cu sutele să-i vadă primindu-și plata fărădelegilor. Cu un tânăr monarh sumbru și cu o Mână neînduplecată privind de pe metereze, s-a trecut la înfăptuirea Dreptății Regelui. Tessario Degetul-Mare și celelalte Degete au avut poruncă să dea ajutor acolo unde a fost prea mult de lucru pentru o singură sabie.

„Ar fi mers mai repede dacă Mâna ar fi trimis după niște măcelari de pe strada Mușteloor", spune Ciupercă, „căci ce s-a petrecut acolo a fost treabă de măcelar, ciopârțire și despicare". S-au tăiat mâinile unui număr de patruzeci de hoți. Opt siluitori au fost jugăniți, apoi au mers pe malul fluviului despuiați, cu părțile tăiate atârnate de gât, pentru a fi îmbarcați pe corăbii care să-i ducă la Zid. Unui bărbat bănuit că ar fi fost Frate Sărac, care spusese în predicile sale că Fierbințeala Iernii a fost trimisă de cei Șapte ca pedeapsă asupra Casei Targaryen pentru incest, i s-a smuls limba. Două târfe bolnave de sifilis au fost mutilate într-un mod de nedescris pentru că îmbolnăviseră zeci de bărbați. Șase servitori bănuiți de furt de la stăpânii lor s-au ales cu nasurile crestate; unui al șaptelea, care făcuse o gaură într-un perete ca să le vadă dezbrăcate pe fiicele stăpânului său, i s-a scos și ochiul ofensator.

Pe urmă a venit rândul ucigașilor. Au fost aduși șapte, printre care un hangiu care, începând de pe vremea Regelui cel Bătrân, își ucisese mai mulți oaspeți (pe cei a căror dispariție a crezut că poate trece neobservată) ca să le fure obiectele de valoare. Ceilalți ucigași au fost pur și simplu spânzurați, dar hangiului i s-au tăiat mai întâi mâinile, care au fost arse în fața ochilor lui, apoi a fost atârnat în știreang și, în vreme ce i se strângea în jurul gâtului, i s-au scos mațele.

În final au fost aduși trei prizonieri importanți, cei pe care îi aștepta mulțimea: un alt „Păstor Renăscut", căpitanul pentoshi al unei corăbii negustorești, învinuit și găsit vinovat de aducerea Febrei Iernii din Sisterton la Debarcaderul Regelui, și fostul Mare Maester Orwyle, trădător condamnat și dezertor din Rondul de Noapte. Ser Victor Risley, Judele Regelui, i-a executat pe rând pe toți trei. A tăiat capul căpitanului pentoshi și pe al falsului Păstor cu securea călăului, dar

Marelui Maester Orwyle i s-a acordat cinstea de a muri de sabie, ținându-se cont de vârsta lui înaintată, de obârșia înaltă și de îndelungata slujire a Coroanei.

„Când Sărbătoarea Tatălui Nostru s-a încheiat și mulțimea din fața porților s-a împrăștiat, pe chipul Mâinii Regelui se citea mulțumirea”, a scris septonul Eustace, care avea să plece spre Septul de Piatră a doua zi. „Aș putea spune că oamenii de rând s-au întors în casele și colibele lor să prânzească, să se roage și să implore iertarea propriilor păcate, dar aș fi departe de adevăr. Îmbătați de vărsarea de sânge, au căutat în schimb locașuri ale păcatului, și cârciumile, cramele și lupanarele orașului s-au umplut până la refuz, fiindcă spre așa ceva îndeamnă ticăloșia din oameni.” Ciupercă spune, în felul lui, același lucru: „După ce văd un om dat morții, îmi place să am alături o carafă și o femeie, ca să simt că sunt încă viu.”

Regele Aegon al III-lea a stat pe meterezele de deasupra porții cât a ținut Sărbătoarea Tatălui Nostru din Ceruri fără să scoată niciun cuvânt și fără să-și ia ochii de la carnajul de jos. „Regele ar fi putut la fel de bine să fie statuie de ceară”, observă septonul Eustace. Marele Maester Munkun spune același lucru: „Înălțimea Sa a fost de față, era datoria lui, dar, cumva, părea să se afle, în același timp, foarte departe. O parte dintre condamnați au strigat către metereze, implorându-i mila, dar regele n-a părut nicidecum să-i vadă și nici să le audă cuvintele disperate. Nu vă lăsați înșelați. Sărbătorirea asta ne-a fost servită de Mână, și Mâna s-a ghiftuit cu ea.”

La jumătatea anului, castelul, orașul și regele se aflau, deopotrivă, în strânsoarea puternică a noii Mâini. Norodul era liniștit, Fierbințeala Iernii dispăruse, regina Jaehaera se ascundea în singurătatea apartamentelor sale, regele Aegon se antrena ziua în curte și se uita noaptea la stele. Dar, în afara zidurilor Debarcaderului Regelui, necazurile abătute asupra Ținutului în ultimii doi ani se întețeau. De negoț se alesese praful, războiul continua în vest, foametea și Fierbințeala domneau în cea mai mare parte a Nordului, iar în sud dornishenii deveneau tot mai îndrăzneți și făceau tot mai multe necazuri. Era mai mult decât timpul ca Tronul de Fier să-și facă simțită puterea, a decis lordul Peake.

Opt din cele zece corăbii de război imense date în lucru din porunca lui ser Tyland erau gata, așa că Mâna s-a gândit să înceapă cu redeschiderea Mării înguste pentru negoț. Pentru a comanda flota regală, și-a chemat un alt unchi, ser Gedmund Peake, un luptător cu experiență cunoscut sub numele Gedmund Secure-Mare, datorat armei sale preferate. Deși renumit pentru îndemânarea sa de luptător, în privința corăbiilor cunoștințele și experiența lui ser Gedmund erau puține, așa că Mâna l-a chemat și pe mercenarul Ned Bob (cunoscut drept Bob-Negru, din pricina stufoasei sale bărbi negre), ca să-i

servească lui Secure-Mare drept înlocuitor și să-l sfătuiască în privința navigației.

Când au ridicat ser Gedmund și Bob-Negru pânzele, la Treptele de Piatră domnea haosul, ca să nu spunem ceva mai rău. Cele mai multe dintre corăbiile lui Racallio Ryndoon dispăruseră de pe mare, dar el continua să cârmuiască Piatra Însângerată, cea mai mare dintre insule, și câteva bucăți de stâncă mai mici. Tyroshii fuseseră pe punctul de a-l copleși, dar tocmai atunci Lys și Myr făcuseră pace și atacaseră împreună Tyroshul, silindu-l pe Arhon să-și recheme corăbiile și oștenii. Alianța cu trei capete dintre Braavos, Pentos și Lorath îșI pierduse unul când se retrăseseră lorathii, dar mercenarii pentoshi luaseră acum în stăpânire toate Treptele de Piatră care nu mai erau in mâinile oamenilor lui Racallio, iar corăbiile de război din Braavos controlau apele dintre ele.

Westerosul nu putea spera să câștige un război pe mare împotriva Braavosului, lordul Unwin o știa. Scopul său, a declarat el, era să scape de tâlharul Racallio Ryndoon și de regatul lui de pirați și să își planteze acolo propriile forțe, ca să se asigure că Marea Îngustă nu va mai fi niciodată închisă. Flota regală – alcătuită din opt corăbii de război noi și vreo douăzeci corăbii vechi și galere – nu era destul de mare pentru așa ceva, așa că mâna a scris la Driftmark, poruncindu-i Lordului Valurilor să adune „corăbiile din flota bunicului tău, spre a fi puse sub comanda bunului nostru unchi Gedmund, ca să poată redeschide calea pe mare”.

Aidoma Șarpelui Mărilor înaintea lui, de multă vreme Alyn Velaryon nu-și mai dorea nimic altceva, dar, când a citit mesajul, s-a zbârlit de supărare.

— Flota e acum a mea și maimuța Baelei o poate comanda mai bine decât bătrânul unchi Gedmund, a spus.

Totuși a făcut ce i se ceruse, a adunat șaizeci de galere de război, treizeci de corăbii lungi și peste o sută de vase de pescuit mici și mari, care să întâlnească flota regală la ieșirea ei din Debarcaderul Regelui. Când imensa flotă de război a trecut prin Defileu, ser Gedmund l-a trimis pe Bob-Negru pe vasul amiral al lordului Alyn, *Regina Rhaenys*, cu o scrisoare prin care îl împuternicea să ia comanda corăbiilor Velaryon „pentru ca acestea să se poată folosi de experiența dobândită de el de-a lungul multor ani”. Lordul Alyn l-a trimis înapoi. „L-aș fi spânzurat”, i-a scris lui ser Gedmund, „dar nu-mi place să irosesc bunătate de funie de cânepă pentru un bob.”

Iarna, pe Marea Îngustă bat vânturi puternice dinspre nord, așa că flota a înaintat spre sud cu o magnifică rapiditate. La Tarth, le-au îngroșat rândurile o duzină de corăbii lungi, sub comanda lordului Bryndemere, Evenstarul. Însă veștile aduse de înaltul lord s-au dovedit mai puțin îmbucurătoare. Lordul Mării din Braavos, Arhonul din

Tyrosh și Racallio Ryndoon se aliaseră; aveau să conducă Treptele de Piatră împreună, lăsând să treacă doar corăbiile cărora le îngăduiau Braavosul și Tyroshul să facă negoț.

— Și Pentosul? a vrut să știe lordul Alyn.

— Dat deoparte, l-a înștiințat Evenstarul. Când tai o plăcintă în trei, feliile sunt mai mari decât dacă o tai în patru.

Gedmund Secure-Mare (care în timpul călătoriei suferise de un rău de mare atât de cumplit, încât năierii îi spuneau Gedmund Borăște-n-Mare) a considerat că Mâna Regelui trebuie să afle de noua alianță a orașelor războinice. Evenstarul trimisese deja un corb la Debarcaderul Regelui, iar Peake a hotărât ca flota să rămână la Tarth până la primirea unui răspuns.

— O să pierdem orice speranță de a-l lua pe Racallio prin surprindere, a obiectat Alyn Velaryon, dar ser Gedmund s-a dovedit de neclintit.

Cei doi comandanți s-au despărțit furioși.

A doua zi, la răsăritul soarelui, Bob-Negru l-a trezit pe ser Gedmund ca să-i dea de știre că Lordul Valurilor dispăruse. În timpul nopții, întreaga flotă Velaryon plecase.

— Îndrăznesc să zic că s-a-ntors la Driftmark, a pufnit Gedmund Secure-Mare.

Ned Bob-Negru a încuviințat, numindu-l pe lordul Alyn „un băiat speriat".

Nici că se putea înșela mai mult. Lordul Alyn își dusese corăbiile spre sud, nu spre nord. După trei zile, în vreme ce Gedmund Secure-Mare și flota lui regală continuau să zăbovească în largul coastelor Tarthului în așteptarea unui corb, printre insule stâncoase, pinteni de piatră și vârtejuri de curenți marini, a început o luptă. Atacul a luat flota din Braavos prin surprindere, în vreme ce marele său amiral și vreo patruzeci dintre căpitanii lui benchetuiau pe Piatra însângerată, cu Racallio Ryndoon și cu soli din Tyrosh. Jumătate dintre corăbiile lor au fost capturate, arse sau scufundate în timp ce erau încă ancorate sau amarate de docuri, iar altele în timp ce-și înălțau pânzele și încercau să scape cu fuga.

Lupta n-a fost în întregime fără vărsare de sânge. *Marea Sfidare,* un dromon uriaș, cu patru sute de vâsle, și-a croit drum printre vreo șase corăbii Velaryon mai mici și a ieșit în larg, numai ca să se trezească atacat de lordul Alyn însuși. Prea târziu, năierii din Braavos au încercat să se întoarcă spre atacator, dar imensul dromon era greoi în apă și reacționa cu încetineală, iar *Regina Rhaenys* l-a izbit din travers, cu toate vâslele învolburând apa.

Prora *Reginei Rhaenys* a lovit în lateralul uriașei corăbii din Braavos „ca un imens pumn de stejar", a scris mai târziu un privitor, făcându-i țăndări vâslele, sfărâmându-i bordajul și carena, doborându-i catargele

și aproape tăind-o în două. Când lordul Alyn le-a strigat vâslașilor săi să retragă vasul, apa a năvălit în rana deschisă a *Marii Sfidări*, care s-a scufundat în câteva clipe, „luând cu sine și nemăsuratul orgoliu al Lordului Mării”.

Victoria lui Alyn Velaryon a fost deplină. La Treptele de Piatră, flota lui a pierdut trei corăbii (din păcate, Daeron, vărul lui, și-a găsit moartea când s-a scufundat una dintre acestea, *Inimă Curată*, al cărei căpitan era), dar a trimis pe fundul mării treizeci și a capturat șase galere, unsprezece corăbii cu pânze, optzeci și nouă de oameni, o mare cantitate de hrană, băuturi, arme, bani și un elefant menit să ajungă în menajeria Lordului Mării. Lordul Valurilor a adus toate acestea în Westeros, împreună cu un nume pe care avea să-l poarte tot restul vieții: Pumn de Stejar. Când a înaintat cu *Regina Rhaenys* în susul Gurii Apei Negre și a intrat pe Poarta Fluviului călare pe elefantul Lordului Mării, zeci de mii de oameni s-au înșiruit pe străzile orașului, scandându-i numele și vânzolindu-se ca să-l poată vedea pe noul lor erou. La poarta Fortărețeii Roșii, i-a ieșit în întâmpinare însuși regele Aegon al III-lea.

Însă odată ajuns în interiorul zidurilor, lucrurile au luat o cu totul altă întorsătură. Până ce Alyn Pumn de Stejar a ajuns în sala tronului, tânărul rege s-a făcut cumva nevăzut. În schimb, din înălțimea Tronului de Fier l-a privit încruntat lordul Unwin Peake, spunând:

— Neghiobule, neghiob de trei ori afurisit! Dacă aș cuteza, te-aș lăsa fără capul ăla blestemat.

Furia Mâinii avea un motiv întemeiat. Oricât de zgomotos l-ar fi ovaționat gloata pe Pumn de Stejar, nesăbuitul atac al tânărului și curajosului erou lăsase Ținutul pe o poziție foarte greu de apărat. Lordul Velaryon o fi capturat zeci de nave ale Braavosului și un elefant, dar nu cucerise nici Piatra Însângerată, nici vreo alta dintre insulele numite Treptele de Piatră; cavalerii și oștenii de care era nevoie pentru o astfel de cucerire se aflau pe corăbiile mai mari din flota regală, pe care o abandonase în largul coastelor Tarthului. Țelul lordului Peake fusese distrugerea regatului de pirați al lui Racallio Ryndoon; în schimb, după cele petrecute, Racallio părea mai puternic ca oricând. Iar ultimul lucru pe care și-l dorea Mâna era un război cu Braavosul, cel mai bogat și cel mai puternic dintre cele Nouă Orașe Libere.

— Iată ce ne-ai adus, lordul meu, a tunat Peake. Ne-ai adus un război.

— Și un elefant, a răspuns lordul Alyn, cu insolență. Rogu-te, lordul meu, nu uita elefantul!

Ciupercă ne spune că replica a stârnit chicoteli nervoase chiar și printre oamenii lordului Peake, dar pe el nu l-a amuzat câtuși de puțin. „Nu era omul căruia să-i placă să râdă de el însuși”, continuă

piticul, „și îi plăcea cu atât mai puțin să fie luat în râs.”

Probabil că alții s-ar fi temut să-și atragă dușmănia lordului Unwin, dar Alyn Pumn de Stejar era sigur pe propria sa putere. Deși abia ajuns la vârsta adevăratei bărbății și născut bastard, era însurat cu sora vitregă a regelui, putea dispune de întreaga forță și de întreaga avere a Casei Velaryon și tocmai devenise adoratul norodului. Lord Regent sau nu, Unwin Peake nu era atât de nebun încât să-și imagineze că i-ar fi putut face vreun rău eroului de la Treptele de Piatră rămânând el însuși în siguranță.

„Toți tinerii își închipuie că sunt nemuritori”, scrie Marele Maester Munkun în *Istorisirea adevărată*, „iar închipuirea devine certitudine când un tânăr războinic soarbe din îmbătătorul vin al izbânzii. Numai că încrederea tinerilor contează prea puțin când o pui în balanță cu șiretenia vârstnicilor. Lordul Alyn o fi zâmbit la auzul mustrărilor Mâinii, dar avea să-nceapă curând să se teamă, pe bună dreptate, de recompensele aceleiași Mâini.”

Munkun știa despre ce scrie. La șapte zile după intrarea sa triumfală în Debarcaderul Regelui, lordul Alyn a fost onorat într-o ceremonie fastuoasă din Fortăreața Roșie, cu regele Aegon al III-lea stând pe Tronul de Fier și sub ochii întregii Curți și a unei jumătăți din oraș. Ser Marston Waters, Lordul Comandant al Gărzii Regelui, l-a făcut cavaler. Unwin Peake, Lord Regent și Mână a Regelui, i-a pus la gât un lanț de amiral, din aur curat, și i-a dăruit o copie miniaturală, din argint, a corăbiei *Regina Rhaenys*, ca simbol al victoriei sale. Regele însuși l-a întrebat dacă e de acord să facă parte din micul său consiliu, ca maestru al corăbiilor. Lordul Alyn a acceptat cu modestie.

„Pe urmă degetele Mâinii i s-au strâns în jurul gâtului”, spune Ciupercă. „Vocea era a lui Aegon, iar cuvintele ale lui Unwin.” Supușii săi loiali din vest erau de multă vreme năpăstuiți de tâlharii din Insulele de Fier, a spus tânărul rege, și cine altcineva ar fi putut aduce pacea în Marea Apusului, dacă nu noul său amiral? Iar Alyn Pumn de Stejar, acel tânăr orgolios și încăpățânat, a descoperit că nu are de ales, trebuie să fie de acord să-și conducă flota în jurul capătului de miazăzi a Westerosului, pentru a recuceri Insula Frumoasă și a pune capăt amenințării reprezentate de lordul Dalton Greyjoy și de oamenii lui de fier.

Cursa fusese întinsă cu măiestrie. Călătoria era periculoasă și probabil avea să-i ceară flotei Velaryon un tribut greu. Treptele de Piatră mișunau de dușmani, pe care a doua oară nu-i mai putea lua prin surprindere. Dincolo de ele se întindea coasta stearpă din Dorne, unde probabil n-avea să găsească porturi potrivite pentru un popas în siguranță. Iar dacă ajungea în Marea Apusului, urma să dea de Krakenul Roșu și de corăbiile lui lungi. Dacă învingeau oamenii de fier, puterea Casei Velaryon se spulbera o dată pentru totdeauna, iar

lordul Peake scăpa definitiv de insolența unui băiat supranumit Pumn de Stejar. Dacă lordul Alyn triumfa, Insula Frumoasă se întorcea sub controlul stăpânilor săi legitimi, locuitorii vestului erau din nou la adăpost de alte atacuri violente, iar lorzii din cele Șapte Regate aflau care e prețul sfidării regelui Aegon al III-lea și a noii sale Mâini.

Lordul Valurilor i-a dăruit elefantul lui Aegon al III-lea și a plecat din Debarcaderul Regelui. Odată reîntors la Carena, și-a adunat flota, a încărcat provizii pentru lunga sa călătorie, apoi și-a luat rămas-bun de la soția lui, lady Baela, care l-a trimis la drum cu o sărutare și i-a dat de veste că a rămas grea.

— Pune-i numele Corlys, după bunicul meu, i-a spus lordul Alyn. Într-o bună zi ar putea sta pe Tronul de Fier.

La asta, Baela a ras:

— O să-i spun Laena, după mama mea. Într-o bună zi ar putea călări un dragon.

Trebuie să ne reamintim că lordul Corlys Velaryon făcuse pe *Șarpele Mării,* nouă călătorii faimoase. Lordul Alyn Pumn de Stejar avea să facă șase, fiecare pe o altă corabie. „Nobilele mele doamne", urma să le numească el. Ca să ajungă la Lannisport, a ocolit Dorne pe o galeră de război cu două sute de vâsle, construită în Braavos, pe care o capturase la Treptele de Piatră și căreia îi schimbase numele, dându-i-l pe al tinerei sale soții: *Lady Baela.*

Unora li s-ar putea părea bizar că lordul Peake trimisese atât de departe cea mai mare flotă a celor Șapte Regate când exista pericolul unui război cu Braavosul. Ser Gedmund a fost rechemat, cu flota regală, de la Tarth în Defileu, pentru a păzi intrarea în Golful Apei Negre dacă Braavosul ar fi vrut să se răzbune atacând Debarcaderul Regelui, dar alte porturi și orașe de pe țărmul Mării înguste erau fără apărare, așa că Mâna Regelui l-a trimis pe confratele său regent, lordul Manfryd Mooton, la Braavos, să negocieze cu Lordul Mării și să-i înapoieze elefantul. L-au însoțit alți șase nobili lorzi, alături de vreo șaizeci de cavaleri, gărzi, servitori, scribi și septoni, șase menestreli… și Ciupercă, fiindcă pare-se că s-a ascuns într-un butoi de vin ca să scape de aerul mohorât din Fortăreața Roșie și să „găsească un loc unde oamenii n-au uitat cum să râdă."

Atunci, ca și acum, locuitorii Braavosului aveau foarte mult simț practic, pentru că orașul lor e un loc al sclavilor evadați, unde sunt ridicați în slăvi o mie de zei, dar aurul e singurul într-adevăr venerat. Pe cele o sută de insule, profitul e mai presus decât orgoliul. La sosire, lordul Mooton și însoțitorii săi au admirat uluiți Titanul și au fost duși în legendarul Arsenal, să fie martori la construirea unei corăbii de război, în întregime, într-o singură zi.

— Le-am înlocuit deja pe cele furate sau scufundate de băiatul vostru amiral, s-a lăudat Lordul Mării în fața lordului Mooton.

Dar, după ce a dovedit astfel puterea Braavosului, s-a arătat mai mult decât doritor să audă propuneri de împăcare. În timp ce el și lordul Mooton negociau termenii păcii, lorzii Follard și Cressey mituiau cu generozitate deținători ai cheilor orașului, magisteri, preoți și prinți negustori. În cele din urmă, în schimbul unei despăgubiri considerabile, Braavos a iertat „nejustificata necuviință" a lordului Velaryon, a fost de acord să-și anuleze alianța cu Tyroshul, să rupă toate legăturile cu Racallio Ryndoon și să-i cedeze Tronului de Fier Insulele de Piatră (de vreme ce, în acel moment, se aflau sub stăpânirea lui Ryndoon și a Pentosului, Lordul Mării a vândut ceea ce nu poseda, dar așa ceva nu era neobișnuit în Braavos).

Misiunea solilor din Westeros s-a dovedit bogată în evenimente și în alte privințe. Lordul Follard s-a îndrăgostit de o curtezană din Braavos și a preferat să rămână cu ea în loc să se întoarcă acasă, ser Herman Rollingford a fost ucis în duel de un localnic ofensat de culoarea pieptarului său, iar, dacă e să-i dăm crezare lui Ciupercă, ser Denys Harte a plătit serviciile unuia dintre misterioșii Oameni fără Chip, cerându-i să-i ucidă un rival din Debarcaderul Regelui. Piticul însuși l-a amuzat atât de mult pe Lordul Mării încât i s-a propus să rămână în Braavos, contra unei plăți substanțiale. „Mărturisesc că am fost tentat. În Westeros, îmi irosesc agerimea minții făcând giumbușlucuri pentru un rege care nu râde niciodată, dar în Braavos aș fi fost îndrăgit… prea mult, mă tem. Toate curtezanele m-ar fi dorit și, mai curând sau mai târziu, un localnic sau altul ar fi ajuns să-mi poarte pică pentru mărimea mădularului meu și m-ar fi împuns cu vârful ascuțit al unei săbii pitice. Așa că m-am grăbit să revin în Fortăreața Roșie, nebunul de mine."

Și astfel lordul Mooton s-a întors la Debarcaderul Regelui aducând cu sine pacea, dar la un preț dureros. Imensa despăgubire cerută de Lordul Mării a golit vistieria regală într-o asemenea măsură, încât lordul Peake s-a văzut curând nevoit să ia un împrumut de la Banca de Fier din Braavos pentru a putea plăti datoriile Coroanei, iar asta, l-a rândul său, l-a silit să reînființeze o parte dintre dările lordului Celtigar anulate de ser Tyland Lannister, fapt care i-a înfuriat pe lorzi și pe negustori deopotrivă și a șubrezit sprijinul de care se bucura din partea oamenilor de rând.

Ultima jumătate a anului s-a dovedit dezastruoasă și în alte moduri. Curtea s-a bucurat când lady Rhaena a dat de veste că poartă copilul lordului Corbray, dar bucuria s-a preschimbat în amărăciune o lună mai târziu, când ea a pierdut copilul. Veștile din Nord vorbeau despre răspândirea foametei, iar Fierbințeala Iernii s-a dezlănțuit în Barrowton, pentru prima oară ajunsă atât de departe în interiorul Ținutului. Un năvălitor pe nume Sylas cel Cumplit a condus trei mii de sălbatici într-un atac contra Zidului, unde i-au copleșit pe frații în

negru la Poarta Reginei și s-au răspândit în tot Darul până când lordul Stark a pornit din Winterfell, și-a unit forțele cu ale Casei Glover din Deepwood Motte și cu ale Caselor Flint și Norrey din munți și, împreună cu o sută de frați din Rondul de Noapte, i-au vânat și i-au nimicit până la unul. La o mie de leghe distanță către sud, vâna și ser Steffon Connington, urmărind o mică bandă de tâlhari dornisheni de-a lungul hotarelor măturate de vânturi. Dar s-a avântat prea departe și prea repede, fără să știe ce se află înaintea sa, până când ciungul Wyland Wyl s-a năpustit asupra lui și lady Elenda s-a văzut văduvă pentru a doua oară.

În vest, lady Johanna Lannister a sperat că, după victoria sa de la Kayce, o să-i poată da Krakenului Roșu încă o lovitură. Sub zidurile castelului Feastfires, a improvizat o flotă din bărci de pescuit și corăbii fără vâsle, a îmbarcat o sută de cavaleri și trei mii de oșteni și i-a trimis pe mare, la adăpostul întunericului, să recucerească Insula Frumoasă din mâinile oamenilor de fier. Planul era să debarce neobservați în capătul de sud al insulei, dar cineva i-a trădat și au găsit corăbiile lungi așteptându-i. Lordul Presier, lordul Tarbeck și ser Erwin Lannister au comandat acea traversare cu ghinion. Pe urmă, Dalton Greyjoy le-a trimis capetele la Casterly Rock, numind asta „plată pentru unchiul meu, deși, la drept vorbind, era un mâncău și un bețiv și pe insule e mai bine fără el“.

Dar toate acestea au fost o nimica toată pe lângă nenorocirea abătută asupra regelui și a Curții. În a douăzeci și doua zi a celei de a noua luni a anului 133 D.C., Jaehaera din Casa Targaryen, Regină a celor Șapte Regate și ultimul copil supraviețuitor al regelui Aegon al II-lea, s-a stins din viață la vârsta de zece ani. Mica regină a murit la fel ca mama ei, regina Helaena, aruncându-se de la o fereastră a Cetățuii lui Maegor în țepele de fier din șanțul fără apă. Cu pieptul și pântecul străpuns, s-a zvârcolit în agonie o jumătate de oră înainte de a putea fi scoasă, pentru a-și da ultima suflare imediat după aceea.

Debarcaderul Regelui a plâns-o așa cum numai Debarcaderul Regelui o putea face. Jaehaera fusese un copil înspăimântat și, din ziua în care își primise coroana, se ascunsese în Fortăreața Roșie, însă norodul din oraș și-o aducea aminte din ziua nunții ei, și cât de curajoasă și de frumoasă fusese atunci fetița, așa că au plâns-o, s-au jeluit, și-au rupt hainele și s-au îngrămădit în septuri, în taverne și în lupanare, căutând orice fel de alinare cu putință. Șoaptele au început curând să zboare din gură în gură, așa cum se întâmplase când regina Helaena murise în același mod. Mica regină chiar își luase singură viața? Până și între zidurile Fortăreței Roșii, presupunerile se înmulțeau nestăvilite.

Jaehaera fusese un copil singuratic, înclinat să plângă din orice și, cumva, încet la minte, dar ea păruse mulțumită de viața în

apartamentele ei, cu slujnicele și însoțitoarele ei, cu pisoii și cu păpușile ei. Ce-ar fi putut s-o înnebunească sau s-o întristeze atât de mult încât să sară pe fereastră în țepele necruțătoare? Unii sugerau că sarcina pierdută de lady Rhaena o mâhnise atât de tare, încât nu mai voise să trăiască. Alții, mai cinici, susțineau că gelozia trezită de pruncul care creștea în lady Baela o împinsese către cumplita faptă.

— A fost din pricina regelui, șopteau alții. L-a iubit din toată inima, dar el nu i-a dat nicio atenție, nu i-a arătat niciun strop de dragoste și nici măcar nu și-a împărțit camerele cu ea.

Și firește că mulți refuzau să creadă că Jaehaera și-a luat singură viața.

— A fost ucisă, șopteau, la fel ca mama ei.

Dar, dacă ăsta era adevărul, cine o ucisese?

Nu duceau lipsă de suspecți. Prin tradiție, la ușa reginei era întotdeauna postat un cavaler din Garda Regelui. Pentru el ar fi fost foarte simplu să se strecoare înăuntru și s-o arunce pe copilă pe fereastră. Dacă era așa, cu siguranță că însuși regele îi dăduse poruncă. Aegon se săturase de lacrimile și văicărelile ei și voia o altă soție, se spunea. Sau poate voia să se răzbune pe fiica regelui care îi ucisese mama. Băiatul era posomorât și melancolic, dar nimeni nu-i cunoștea adevărata fire. Se istoriseau, fără fereală, povești despre Maegor cel Crud.

Alții dădeau vina pe una dintre însoțitoarele micii regine, lady Cassandra Baratheon. Cea mai vârstnică dintre cele „Patru Furtuni”, lady Cassandra fusese pentru scurtă vreme logodită cu Aegon al II-lea, în ultimul an al vieții acestuia (și, foarte posibil, mai înainte de asta, cu fratele lui, Aemond cel Chior). Defăimătorii ei spuneau că dezamăgirea o acrise; după ce fusese moștenitoarea tatălui său la Capătul Furtunii, ajunsese la Debarcaderul Regelui, unde nu i se dădea prea mare importanță și unde, cu nemulțumire amară, trebuia să-i poarte de grijă copilei plângăcioase și slabe de minte pe care o considera vinovată de toate necazurile ei.

Și una dintre slujitoarele Jaehaerei a ajuns să fie bănuită, după ce s-a aflat că-i furase două păpuși și un colier de perle. A fost acuzat și un băiat, un servitor care, cu un an în urmă, vărsase supă pe mica regină și fusese bătut pentru asta. Lordul Confesor le-a pus întrebări amândurora și, în cele din urmă, i-a declarat nevinovați (dar băiatul a murit în timpul interogatoriului, iar fetei i s-a tăiat mâna pentru hoție). Nici măcar preasfinții slujitori ai celor Șapte n-au fost mai presus de orice bănuială. O anumită septă din oraș fusese auzită spunând că mica regină n-ar trebui să aibă niciodată copii, fiindcă femeile nătânge aduc pe lume băieți nătângi. Mantiile Aurii au înșfăcat-o și pe ea și a dispărut în temniță.

Durerea înnebunește oamenii. Privind în urmă, putem spune, fiind

rezonabil de siguri, că niciunul dintre aceștia n-a avut niciun rol în moartea micii regine. Dacă Jaehaera Targaryen a fost într-adevăr ucisă (și nu există nicio dovadă în acest sens), asta s-a făcut din porunca unui singur vinovat plauzibil: Unwin Peake, Lord Regent, lord de Starpike, lord de Dunstonbury, lord de Whitegrove, Protector al Ținutului și Mână a Regelui.

Se știa că lordul Peake împărtășește temerile predecesorului său în privința succesiunii. Aegon al III-lea nu avea nici copii, nici frați în viață (din câte se știa) și orice om cu ochi putea să vadă că regele n-o să primească un moștenitor de la mica lui regină. Iar dacă asta nu se întâmpla, cele mai apropiate rude ale regelui rămâneau surorile lui vitrege, iar lordul Peake nu avea de gând să lase o femeie să urce pe Tronul de Fier, după ce cu atât de puțin timp în urmă se luptase și sângerase ca să împiedice același lucru. Dacă una dintre gemene năștea un fiu, băiatul ar fi devenit cu siguranță primul pe linia succesiunii… iar lady Rhaena tocmai își pierduse prima sarcină, așa că nu mai rămăsese decât copilul care creștea în pântecul Baelei la Driftmark. Gândul că „odrasla unei desfrânate și a unui bastard” ar fi putut primi coroana depășea ceea ce era lordul Peake pregătit să suporte.

Dacă regele ar fi avut un moștenitor zămislit din trupul lui, calamitatea ar fi putut fi ocolită… dar, înainte de asta, Jaehaera trebuia să dispară, pentru ca Aegon să se poată recăsători. Cu siguranță că nu lordul Peake o aruncase pe copilă pe fereastră, pentru că se aflase într-o altă parte a orașului când murise ea… dar omul din Garda Regelui postat la ușa Jaehaerei în noaptea aceea fusese Mervyn Flowers, fratele lui bastard.

Era cu putința să fi fost el unealta Mâinii? E mai mult decât posibil, mai ales în lumina faptelor ce au urmat, pe care le vom povesti la timpul potrivit. Bastard el însuși, ser Mervyn era considerat de mulți un membru al Gărzii Regelui devotat, deși fără nimic ieșit din comun; nici campion, nici erou, dar oștean cu experiență și mânuitor exemplar al săbiei sale lungi, un bărbat loial, care făcea ce i se poruncea să facă. Totuși, mai ales în Debarcaderul Regelui, nu toți oamenii sunt ceea ce par. Celor care îl cunoșteau bine pe Flowers nu le scăpau celelalte laturi ale personalității sale. Când nu era la datorie, îi plăcea grozav vinul, spune Ciupercă, despre care se știa că bea împreună cu el. În ciuda jurământului său de castitate, dormea rareori singur când nu se afla în chilia lui din Turnul Săbiei Albe; deși urât, avea un anumit farmec grosolan care atrăgea spălătoresele și servitoarele, iar la beție se lăuda că se culcase și cu anumite doamne de rang înalt. Aidoma multor bastarzi, era focos și iute la mânie și vedea insulte acolo unde nimeni nu intenționase să-i aducă vreo jignire.

Totuși, nimic din toate astea nu sugera că Flowers ar fi fost genul

de monstru în stare să ia o copilă adormită din patul ei și s-o azvârle în brațele unei morți oribile. Până și Ciupercă, întotdeauna gata să creadă tot ce putea fi mai rău despre oricine, spune asta. Dacă ar fi ucis-o pe regină, ser Mervyn ar fi făcut-o cu o pernă, insistă bufonul… înainte de a sugera ceva mult mai sinistru și foarte posibil. Flowers n-ar fi împins-o niciodată pe regină pe fereastra aia, pretinde piticul, dar s-ar fi putut da deoparte ca să îngăduie altcuiva să intre în camera ei… dacă acel cineva i-ar fi fost cunoscut… cineva, poate, ca Tessario Degetul-Mare sau un alt Deget. Flowers nici măcar nu ar fi simțit nevoia să-l întrebe ce treabă are cu mica regină, nu și dacă i-ar fi spus că îndeplinește o poruncă a Mâinii.

Asta spune bufonul, dar aici e cu siguranță vorba doar de fantezia lui. Adevărata poveste a morții Jaehaerei Targaryen nu va fi cunoscută niciodată. Poate că și-a luat singură viața în toiul unei crize de disperare copilărească. Totuși, dacă a fost asasinată, în spatele cumplitei fapte nu s-a putut afla, din motivele mai înainte amintite, decât lordul Unwin Peake. Însă, fără nicio dovadă, nimic din toate acestea nu ar fi putut îndemna la învinovățirea lui… dacă pe urmă Mâna nu ar fi făcut ceea ce a făcut.

La șapte zile după ce trupul micii regine le-a fost încredințat flăcărilor, lordul Unwin l-a vizitat pe îndureratul Aegon, însoțit de Marele Maester Munkun, septonul Bernard și Marston Waters din Garda Regelui. L-au înștiințat pe Înălțimea Sa că trebuie să renunțe la hainele negre de doliu și să se căsătorească iarăși, „pentru binele Ținutului”. Mai mult decât atât, noua regină fusese deja aleasă.

Unwin Peake se însurase de trei ori și fusese tatăl a șapte copii. Dar numai unul supraviețuise. Primul său născut murise în fragedă copilărie, ca și ambele fiice dăruite de a doua sa soție. Cea mai mare dintre fiicele lui trăise destul de mult ca să se mărite, dar numai ca să moară la doisprezece ani, pe patul lăuziei. Al doilea fiu îi fusese crescut la Arbor, unde îi fusese paj și scutier lordului Redwyne, dar la doisprezece ani, când se afla pe o corabie, avusese ghinionul să se înece. Ser Titus, moștenitorul Domeniului Starpike, era singurul fiu al lordului Peake ajuns la vârsta bărbăției. Ca răsplată pentru curajul său în luptă, Neînfricatul Jon Roxton îl făcuse cavaler după Bătălia de la Miedul, dar tânărul murise la numai șase zile după aceea, într-o neînsemnată încăierare cu o bandă de oameni fără căpătâi peste care dăduse când fusese trimis în recunoaștere. Singurul copil al Mâinii încă în viață era o fată, Myrielle.

Myriclle Peake trebuia să fie noua regină a lui Aegon al IlI-lea. Era alegerea ideală, a susținut Mâna; o fată de aceeași vârstă cu regele, „frumoasă și curtenitoare”, născută într-una dintre cele mai nobile case din Ținut și învățată de septe să citească, să scrie și să socotească. Nobila ei mamă fusese fertilă, așa că nu se puteau teme că Myrielle n-

o să-i dăruiască Înălțimii Sale fii puternici.

— Și dacă mie n-o să-mi placă? a întrebat regele Aegon.

— Nu e nevoie să-ți placă, a răspuns lordul Peake, nu trebuie decât să te însori cu ea, să te culci cu ea și să-i faci un fiu. Pe urmă a făcut o comparație degradantă: Înălțimii Tale nu-i plac napii, dar, când îi gătește bucătarul, îi mănânci, nu-i așa?

Regele a dat din cap, morocănos… dar povestea a răsuflat, așa cum se întâmplă de obicei cu astfel de povești, și nefericita lady Myrielle a ajuns să fie cunoscută pe tot cuprinsul celor Șapte Regate drept Lady Napi.

N-avea să fie niciodată regina Napi.

Unwin Peake mersese prea departe. Thaddeus Rowan și Manfryd Mooton au fost indignați fiindcă nu le ceruse părerea; probleme de o asemenea importanță trebuiau, pe bună dreptate, discutate de consiliul regenților. Din Vale, lady Arryn a trimis un mesaj tăios. Kermit Tully a declarat că logodna e „o insolență”. Lui Ben Blackwood nu i-a plăcut graba; lui Aegon trebuia să i se lase un răgaz de cel puțin o jumătate de an în care să-și plângă mica regină. Cregan Stark a trimis din Winterfell o scurtă misivă în care sugera că Nordul ar putea fi nemulțumit de o asemenea căsătorie. Până și Marele Maester Munkun a început să șovăie.

— Lady Myrielle e o fată încântătoare și nu mă îndoiesc că ar fi o regină superbă, i-a spuse el Mâinii, dar trebuie să ținem cont și de aparențe, lordul meu. Noi, cei care avem onoarea să slujim Coroana alături de nobila ta persoană, știm că îl iubești pe Înălțimea Sa ca pe un fiu și că tot ce faci e pentru binele lui și pentru al Ținutului, dar alții ar putea insinua că ți-ai ales propria fiică din motive josnice… de dragul puterii sau al gloriei Casei Peake.

Ciupercă, bufonul nostru înțelept, spune că anumite uși ar fi mai bine să rămână închise, fiindcă nu poți ști niciodată ce-o să le treacă pragul. Peake deschisese o ușă a reginei pentru fiica lui, dar și alți lorzi aveau fiice (ca și surori, nepoate, verișoare, sau mame văduve sau mătuși nemăritate) și, înainte de închiderea acelei uși, s-au împins în ea, au dat buzna, fiecare insistând că ruda lui ar fi fost o soție mai potrivită pentru rege decât Lady Napi.

Ca să scriem toate numele propuse, ar fi nevoie de mai multe pagini decât avem la dispoziție, dar câteva merită amintite. La Casterly Rock, lady Johanna Lannister a lăsat deoparte războiul ei cu oamenii de fier pentru destulă vreme ca să-i poată scrie Mâinii, subliniind că fiicele ei Cerelle și Tyshara sunt fecioare de obârșie nobilă și de vârsta măritișului. De două ori văduva lady de Capătul Furtunii, Elenda Baratheon, a atras atenția asupra fiicelor ei Cassandra și Ellyn. Cassandra fusese cândva logodită cu Aegon al II-lea și era „bine pregătită ca să servească drept regină”, a scris ea. Din Portul Alb

a sosit un corb de la lordul Torrhen, care vorbea de pactele de căsătorie dintre dragon și triton, „zădărnicite de o soartă crudă” și sugera că regele Aegon ar putea îndrepta lucrurile luându-și ca soție o Manderly. Sharis Footly, văduva din Tumbleton, a fost destul de cutezătoare ca să se propună singură.

Cea mai îndrăzneață scrisoare a venit, după cum s-ar părea, de la necontrolabila lady Samantha din Orașul Vechi, care susținea că sora ei Sansara (din Casa Tarly) „e curajoasă și puternică și a citit mai multe cărți decât jumătate dintre maesterii din Citadelă”, pe când cumnata ei, Bethany (din Casa Hightower), e „foarte frumoasă, cu piele netedă și catifelată și păr lucios și cele mai suave purtări”, deși totodată „leneșă și cumva proastă, ca să fiu sinceră, dar multor bărbați pare să le placă asta la o soție”. Încheia sugerând că poate regele Aegon ar fi trebuit să se însoare cu amândouă, „una ca să cârmuiască alături de el, așa cum a făcut regina Alysanne pentru regele Jaehaerys, și una pentru pat, pentru a-i face copii”. Iar pentru cazul când amândouă erau considerate „nepotrivite, din cine știe ce motive obscure”, lady Sam a înșirat, îndatoritoare, treizeci și unu de alte nume de fecioare nobile, din casele Hightower, Redwyne, Tarly, Ambrose, Florent, Cobb, Costayne, Beesbury, Varner și Grimm, care ar fi fost potrivite ca regine. (Ciupercă adaugă că nobila doamnă a încheiat cu un post scriptum obraznic, spunând: „Știu și câțiva băieți frumoși, dacă Înălțimea Sa are astfel de înclinații, dar mă tem că nu vor putea să-i dăruiască moștenitori”; însă nicio altă cronică nu pomenește de acest afront, iar scrisoarea s-a pierdut.)

Pus în fața unei asemenea agitații, lordul Peake a fost nevoit să se gândească la o nouă soluție. Era la fel de hotărât s-o mărite pe fiica sa, Myrielle, cu regele, dar trebuia s-o facă astfel încât să nu-i provoace pe lorzii de a căror susținere avea nevoie. Plecându-se în fața inevitabilului, s-a așezat pe Tronul de Fier și a spus:

— Pentru binele poporului său, Înălțimea Sa trebuie să-și ia o altă soție, deși nicio femeie n-o va înlocui vreodată pe îndrăgita noastră Jaehaera în inima lui. Pentru a primi această onoare au fost rostite multe nume, ale celor mai frumoase flori din Ținut. Fata cu care se va cununa Aegon trebuie să fie, pentru el, ceea ce a fost Alysanne pentru Jaehaerys, ceea ce a fost Jonquil pentru Florian. Va dormi alături de el, îi va aduce pe lume copiii, vor trudi împreună, îi va răcori fruntea când va fi bolnav, vor îmbătrâni unul lângă celălalt. De Ziua Fecioarei vom avea un bal, unul cum nu s-a mai văzut în Debarcaderul Regelui de pe vremea regelui Viserys. Să vină fecioare din toate colțurile regatului și să i se înfățișeze regelui, iar Înălțimea Sa o va alege pe cea mai potrivită pentru a-și împărți cu ea viața și dragostea.

Vestea s-a răspândit și un mare entuziasm a cuprins Curtea și orașul, pentru a lua apoi în stăpânire întregul Ținut. De la Hotarele

Dornishene până la Zid, tați iubitori și mame mândre și-au privit fiicele nubile, întrebându-se dacă vor fi alese, și toate fecioarele nobile din Westeros au început să se dichisească, să coasă și să-și onduleze părul, spunându-și: „De ce nu eu? Aș putea fi regina.”

Dar, înainte de a se așeza pe Tronul de Fier pentru a vorbi despre bal, lordul Unwin a trimis un corb la Starpike, chemându-și fiica în oraș. Deși până la Ziua Fecioarei mai erau trei luni, nobilul lord a vrut-o pe Myrielle la Curte, cu speranța că s-ar fi putut împrieteni cu regele și l-ar fi putut ispiti, pentru a fi aleasă în noaptea balului.

Asta se știe sigur, cele ce urmează sunt simple zvonuri. Căci s-a spus că, încă de când aștepta sosirea fiicei sale, Unwin Peake a pus în mișcare mai multe comploturi și planuri secrete menite să le dezaprobe, să le defăimeze, să le mânjească și să le îndepărteze de centrul atenției pe cele mai probabile rivale ale fiicei sale. Zvonul că mica regină fusese împinsă pe fereastră de Cassandra Baratheon a reînceput să se facă auzit, iar toate faptele rele, reale sau imaginare, ale anumitor alte fete au ajuns subiect de bârfă la Curte. Se vorbea despre plăcerea cu care bea vin Ysabel Staunton, povestea deflorării lui Elinor Massey era spusă și răsspusă, despre Rosamund Darry se zicea că ascunde sub corsaj șase sfârcuri (pesemne fiindcă mama ei se culcase cu un câine), Lyra Hayford era învinuită că, într-o criză de gelozie, și-a sufocat un frate încă în scutece, iar despre cele „trei Jeyne” (Jeyne Smallwood, Jeyne Mooton și Jeyne Merryweather) se povestea că se îmbracă în haine de scutieri și umblă prin lupanarele de pe Strada Mătăsii, ca să sărute și să dezmierde femei așa cum o fac bărbații.

Toate aceste calomnii ajungeau la urechile regelui, unele chiar de pe buzele lui Ciupercă, fiindcă bufonul mărturisește că a primit „bani frumoși” ca să-l dezguste pe Aegon de acele fecioare și de altele. După moartea reginei Jaehaera, piticul și-a petrecut multă vreme alături de Înălțimea Sa. Deși nu izbuteau să risipească amărăciunea regelui, glumele lui îl încântau pe Gaemon Păr-Alb, așa că Aegon îl chema de dragul băiatului. În *Mărturia sa*, Ciupercă spune că Tessario Degetul-Mare i-a dat de ales între „argint și oțel” și „spre rușinea mea, l-am rugat să-și pună pumnalul în teacă și am înșfăcat minunata pungă rotofeie”.

Cuvintele n-au fost singura cale pe care a încercat lordul Unwin să câștige războiul secret pentru inima regelui. La scurt timp după anunțarea balului, în patul Tysharei Lannister a fost găsit un grăjdar; deși lady Tyshara a pretins că intrase pe fereastră, neinvitat, Marele Maester Munkun a cercetat-o și a descoperit că fecioria ei fusese distrusă. Lucinda Penrose a dat peste o bandă de proscriși când era la vânătoare cu șoimul pe ținutul Golfului Apei Negre, la nici măcar o jumătate de zi de mers călare distanță de castel. Șoimul i-a fost ucis,

calul furat și unul dintre atacatori a țintuit-o la pământ în timp ce altul i-a despicat nasul. Frumoasa Falena Stokeworth, o fată vioaie, de opt ani, care se juca adesea cu păpușile împreună cu mica regină, a căzut pe treptele în spirală și și-a rupt un picior, iar Lady Buckler și-a pierdut ambele fiice, înecate când s-a scufundat barca în care traversau Apa Neagră. Unii au început să vorbească despre un blestem al Zilei Fecioarei, pe când alții, mai buni cunoscători ai căilor puterii, au văzut mâini nevăzute lucrând și au păstrat tăcerea.

Aceste tragedii s-au petrecut din vina Mâinii și a lacheilor săi sau totul a fost pură întâmplare? În cele din urmă, n-are importanță. De pe vremea regelui Viseriys la Debarcaderul Regelui nu se mai făcuse niciun fel de bal, iar acesta avea să fie un bal cum nu mai existase vreodată altul. La turniruri, fetele frumoase și înaltele doamne rivalizau pentru onoarea de fi numite regina dragostei și a frumuseții, dar o astfel de domnie nu dura decât o noapte. Fata aleasă de regele Aegon avea să domnească asupra Westerosului o întreagă viață. Nobilimea a venit la Debarcaderul Regelui din fortărețe și castele de pe toată întinderea celor Șapte Regate. Încercând să le micșoreze numărul, lordul Peake a decretat că nu vor concura decât fecioare de viță nobilă care n-au mai mult de treizeci de ani, dar, chiar și așa, în ziua stabilită, în Fortăreața Roșie s-au îngrămădit peste o mie de fete nubile, un val mult prea mare pentru ca Mâna să-l poată opri. Au venit și de dincolo de mare: prințul Pentosului și-a trimis o fiică, arhonul din Tyrosh o soră, iar fiicele unor Case străvechi au plecat la drum pe apă din Myr și chiar și din vechiul Volantis (din păcate, niciuna dintre fetele volantene n-a ajuns la Debarcaderul Regelui, fiindcă pe drum le-au răpit pirații de pe Insulele Baziliscului).

„Fiecare fecioară părea mai frumoasă decât cea dinaintea ei", ne povestește Ciupercă în *Mărturia* lui, „scânteind și rotindu-se în mătăsuri și giuvaieruri pe drumul lor către Tronul de Fier, alcătuiau o privelițe orbitoare. N-ai fi avut cum să așterni înaintea ochilor ceva mai frumos, decât dacă ar fi venit dezbrăcate." (Una a făcut-o, la drept vorbind. Myrmadora Haen, fiica unui magister din Lys, nu purta decât un corset bătut cu nestemate pe sub o rochie de mătase albastru-verzuie translucidă, asortată cu ochii ei. Când și-a făcut apariția, șocul s-a răspândit în curte ca un val, dar Garda Regelui nu a lăsat-o să intre în castel înainte de a îmbrăca un veșmânt care s-o acopere mai mult.)

Fără îndoială că toate fecioarele își țesuseră visuri dulci, imaginându-și cum vor dansa cu regele, fermecându-l cu istețimea lor, și cum vor schimba priviri sfioase pe deasupra unei cupe cu vin. Dar n-avea să fie nici dans, nici vin, nici vreun prilej de conversație. Acea adunare nu era cu adevărat un bal, în sensul obișnuit al cuvântului. Regele Aegon al III-lea stătea pe Tronul de Fier, îmbrăcat în negru, cu o diademă aurie pe cap și cu un lanț de aur la gât, iar fetele treceau pe

lângă tron una câte una. Heraldul Curții trâmbița numele fiecărei candidate, spunând și din cine se trăgea, fata strigată făcea o reverență, regele dădea din cap către ea, după care îi era prezentată fata următoare. „Când i-a fost prezentată a zecea, regele le uitase deja, cu siguranță, pe primele cinci”, spune Ciupercă. „Tații lor ar fi putut să le strecoare din nou în șir, pentru încă o trecere, și probabil că unii dintre cei mai vicleni chiar au făcut-o.“

Câteva fecioare mai curajoase au îndrăznit să-i vorbească regelui, sperând că astfel își va aminti mai bine de ele. Ellyn Baratheon l-a întrebat pe Înălțimea Sa dacă îi place rochia ei (sora ei avea să pretindă, mai târziu, că întrebarea a fost „îți plac sânii mei?”, dar asta e departe de adevăr). Alyssa Royce i-a spus că a venit tocmai din Runestone ca să fie alături de el în acea zi. Patrida Redwyne a întrecut-o, povestind că ea și suita ei veniseră tocmai din Arbor și că pe drum se luptaseră de trei ori cu tâlharii.

— L-am nimerit pe unul cu o săgeată, a declarat ea, cu mândrie. În fund.

Lady Anya Weatherwax, în vârstă de șapte ani, i-a adus Înălțimii Sale la cunoștință că pe calul ei îl cheamă Copită Scăpărătoare și că îl iubește foarte mult, apoi l-a întrebat dacă el are un cal bun.

— Înălțimea Sa are sute de cai, i-a răspuns lordul Unwin, pierzându-și răbdarea.

Altele s-au aventurat să-i facă regelui complimente legate de orașul, de cetatea și de hainele lui. O fecioară pe nume Barba Bolton, fiică a Casei Dreadfort, a spus:

— Dacă mă trimiți înapoi acasă, Înălțimea Ta, trimite-mă cu provizii de hrană, fiindcă zăpada e înaltă și poporul tău flămânzește.

Cea mai îndrăzneață vorbitoare a fost o dornisheană, Monah Qorgyle de Sandstone, care și-a încheiat reverența zâmbind și a întrebat:

— Înălțimea Ta, de ce nu cobori de acolo să mă săruți?

Aegon nu i-a răspuns. Nu i-a răspuns niciuneia dintre ele. Dădea doar din cap către fiecare, în semn că o auzise. Pe urmă ser Marston din Garda Regelui o escorta, îndepărtând-o de tron.

În noaptea aceea, muzica a plutit prin sală, dar a fost greu de auzit, acoperită de zgomotul pașilor, de larma conversațiilor și, din când în când, de hohote înăbușite de plâns. Sala Tronului din Fortăreața Roșie e o încăpere cavernoasă, mai mare decât orice altă sală din Westeros, dar, cu mai mult de o mie de fecioare prezente, fiecare cu propria suită alcătuită din părinți, frați și surori, gărzi și servitori, s-a umplut curând prea tare ca să se mai poată cineva mișca, iar căldura a devenit înăbușitoare, deși afară sufla vântul iernii. Heraldul care striga numele fetelor și descendența lor și-a pierdut vocea și a fost înlocuit. Patru

dintre fecioarele care sperau să fie alese au leșinat, ca și mai bine de zece mame, mai mulți tați și un septon. Un lord gras s-a prăbușit și a murit.

„Târgul de vite din Ziua Fecioarei", avea Ciupercă să numească balul după încheierea lui. Nici măcar menestrelii, care își făcuseră mari speranțe înainte de eveniment, n-au prea avut despre ce cânta după ce s-a terminat, iar regele însuși părea tot mai agitat pe măsură ce se scurgeau orele și parada fecioarelor continua. „Toate astea", spune Ciupercă, „erau întocmai ceea ce dorea Mâna. De fiecare dată când Înălțimea Sa se încrunta, se foia pe tron sau dădea încă o dată din cap, obosit, lordul Unwin era de părere că șansele de a o alege pe Lady Napi cresc."

Myrielle Peake sosise la Debarcaderul Regelui cu aproape o lună înainte de bal și tatăl ei avusese grijă să-și petreacă o parte a fiecărei zile în compania regelui. Cu păr castaniu și ochi căprui, fața lată, plină de pistrui, și dinți strâmbi, din pricina cărora zâmbea cu zgârcenie, Lady Napi avea paisprezece ani, cu unul mai mult decât regele. „Nu era o mare frumusețe", spune Ciupercă, „dar avea prospețime, era drăguță și o prezență plăcută, iar Înălțimea Sa nu părea s-o găsească respingătoare". În cele două săptămâni dinaintea Zilei Fecioarei, povestește piticul, Mâna a tras sforile astfel încât Myrielle să cineze de vreo șase ori împreună cu regele. Chemat să-i înveselească pe durata acelor lungi mese stânjenitoare, Ciupercă spune că regele Aegon a vorbit puțin în timp ce mâncau, „dar părea mult mai în largul său cu Lady Napi decât fusese vreodată cu regina Jaehaera. Ăsta e un fel de a spune că nu se simțea deloc în largul lui, dar prezența ei nu părea să-l dezguste. Cu trei zile înainte de bal, i-a dăruit una dintre păpușile micii regine.

— Uite, a spus, întinzându-i-o, poți s-o păstrezi.

Poate că nu erau cuvinte pe care o tânără fecioară neprihănită visează să le audă, dar Myrielle a primit darul ca pe o dovadă de afecțiune, iar tatăl ei a fost în culmea încântării."

Lady Myrielle a adus păpușa cu ea când a venit la bal, ținând-o în brațe ca pe un bebeluș. Nu a fost prezentată prima (onoare de care s-a bucurat fiica prințului din Pentos), dar nici ultima (soartă de care a avut parte Henrieita Woodhull, fiica unui cavaler stăpânitor de pământuri din Sfârcurile). Tatăl ei a avut grijă să apară în fața regelui către sfârșitul primei ore, în urma destul de multor altora, ca să nu fie învinuit că i-a dat un loc de onoare, dar destul de devreme pentru ca regele să fie încă rezonabil de odihnit. Înălțimea Sa a întâmpinat-o pe Myrielle spunându-i pe nume, și a continuat:

— E bine că ai venit, doamna mea. Apoi, nemulțumindu-se doar cu atât, a adăugat: Sunt încântat că îți place păpușa.

Iar tatăl ei a prins cu siguranță curaj, crezând că planul lui urzit cu

grijă a dat roade.

Dar totul avea să fie stricat cât ai clipi de surorile vitrege ale regelui, gemenele pe care Unwin Peake se străduia din greu să le scoată din linia succesiunii. Când la coadă mai erau vreo zece fecioare și înghesuiala sporise considerabil, un neașteptat sunet de trompetă a vestit sosirea Baelei Velaryon și a Rhaenei Corbray. Ușile sălii tronului s-au deschis brusc și fiicele prințului Daemon au intrat deodată cu o răbufnire de aer iernatic. Lady Baela era îngroșată de copilul pe care-l purta, iar lady Rhaena, palidă și slabă după ce-și pierduse sarcina, dar semănau mai mult decât oricând. Amândouă purtau rochii din catifea moale, neagră, cu rubine la gât, și aveau dragonul cu trei capete al Casei Targaryen pe mantii.

Călare pe doi cai negri-tăciune, gemenele au străbătut întreaga lungime a sălii umăr la umăr. Când ser Marston Waters din Garda Regelui li s-a pus în cale și le-a cerut să descalece, lady Baela l-a plesnit peste obraz cu biciușca.

— Înălțimea Sa fratele meu îmi poate porunci. Tu nu poți.

La picioarele Tronului de Fier s-au oprit. Lordul Unwin s-a grăbit să înainteze, vrând să știe ce însemna asta. Gemenele nu i-au dat mai multă atenție decât unui servitor.

— Frate, i-a spus lady Rhaena lui Aegon, dacă o să-ți fie pe plac, ți-am adus-o pe noua ta regină.

Lordul, soțul ei, ser Corwyn Corbray, a înaintat cu fata. Prin sală a trecut un icnet de uimire.

— Lady Daenaera din Casa Velaryon, a tunat heraldul, cu voce cumva răgușită, fiica răposatului și a regretatului lord Daeron din această Casă și a nobilei lui soții, lady Hazel din Casa Harte, de asemenea plecată dintre noi, o pupilă a nobilei Lady Baela din Casa Targaryen și al lui Alyn Pumn de Stejar din Casa Velaryon, Lord Amiral, Stăpân al Driftmarkului și Lord al Valurilor.

Daenaera Velaryon era orfană. Mama îi fusese răpită de Fierbințeala Iernii; tatăl îi murise la Treptele de Piatră, când se scufundase corabia lui, *Inimă Curată*. Fiu al acelui ser Vaemond decapitat de regina Rhaenyra, Daeron se împăcase cu lordul Alyn și murise luptând pentru el. Când a stat acolo, în fața regelui, în acea Zi a Fecioarei, învești mântată în mătase albă, dantelă myrisheană și perle, cu părul lung strălucindu-i în lumina torțelor și cu obrajii îmbujorați de entuziasm, Daenaera n-avea decât șase ani, dar era atât de frumoasă încât îți tăia răsuflarea. Sângele Vechii Valyrii era puternic în ea, așa cum apare adesea în fiii și fiicele Calului de mare; avea părul argintiu cu sclipiri aurii, ochii albaștri ca marea în toiul verii, pielea moale și albă ca zăpada iernii. „Scânteia”, spune Ciupercă, iar când a zâmbit, „menestrelii din galerie s-au înveselit, fiindcă apăruse în sfârșit o fecioară demnă de un cântec”. Toată lumea a fost de acord

că zâmbetul preschimbă fața Daenaerei; era dulce și curajos și poznaș, toate în același timp. Toți cei care au văzut-o n-au putut să nu-și spună: „Iată o fetiță dulce și fericită, leacul perfect pentru mâhnirea tânărului rege.”

— Îți mulțumesc că ai venit, doamna mea, ești foarte frumoasă, a spus Aegon al III-lea, zâmbindu-i la rândul lui, și atunci până și lordul Unwin trebuie să fi înțeles că pierduse.

Ultimele câteva fecioare au fost aduse în grabă, dar dorința regelui de a pune capăt paradei era atât de evidentă, încât sărmana Henrietta Woodhull plângea când și-a făcut reverența. În timp ce ea se îndepărta, regele l-a chemat pe tânărul său paharnic, Gaemon Păr-Alb. Lui i-a revenit onoarea de a face anunțul.

— Înălțimea Sa se va căsători cu lady Daenaera din Casa Velaryon, a strigat Gaemon, încântat.

Prins în propria sa cursă, lordul Unwin Peake n-a avut de ales, a fost nevoit să accepte hotărârea regelui cu toată eleganța de care a fost în stare, însă la întrunirea consiliului de a doua zi și-a dat frâu liber maniei. Prin alegerea unei mirese de numai șase ani, „băiatul ăsta morocănos” zădărnicise însuși scopul căsătoriei. Aveau să mai treacă ani înainte ca fata să fie destul de mare ca să și-o poată lua în pat și încă și mai mulți înainte de a putea spera c-o să aducă pe lume un moștenitor. Până atunci, succesiunea rămânea neclară. Iar cea mai importantă datorie a regenților era să-l ferească pe rege de nebuniile tinereții, a spus el sus și tare, „nebunii de soiul acesteia”. Spre binele Ținutului, hotărârea regelui nu trebuia luată în seamă, pentru ca Înălțimea Sa să se însoare „cu o fată potrivită, de vârsta la care poate purta un copil”.

— Cum e fiica ta? l-a întrebat lordul Rowan. Eu zic că nu.

Nici ceilalți regenți nu s-au dovedit mai înțelegători. Pentru prima oară, consiliul a fost de neclintit, sfidând dorințele Mâinii. Căsătoria avea să se celebreze. Logodna a fost anunțată a doua zi, în vreme ce sute de fecioare dezamăgite se revărsau pe porțile orașului, în drumul lor de întoarcere spre casă.

Regele Aegon al III-lea s-a cununat cu lady Daenaera în ultima zi a anului 133 de după Cucerirea lui Aegon. Mulțimea înșiruită pe străzi ca să aclame perechea regală a fost simțitor mai puțin numeroasă decât la nunta lui Aegon cu Jaehaera, pentru că Fierbințeala Iernii împuținase populația cu aproape o cincime, dar cei care au înfruntat cu mult curaj vântul mușcător și rafalele de ninsoare au fost încântați de noua lor regină, fermecați de fericirea cu care își flutura mâna, de obrajii ei îmbujorați și de zâmbetele ei sfioase și dulci. Baela și Rhaena, care călăreau în spatele palanchinului regal, au fost de asemenea întâmpinate cu urale entuziaste. Numai câțiva au observat că Mâna Regelui se afla către coada cortegiului, „cu fața sumbră ca

moartea”.

Sub regenți Călătoria lui Alyn Pumn de Stejar

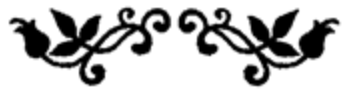

Să părăsim pentru o vreme Debarcaderul Regelui și să dăm calendarul înapoi, pentru a vorbi despre soțul nobilei doamne Baela, Alyn Pumn de Stejar, și despre lunga sa călătorie către Marea Apusului.

Încercările prin care a trecut flota Velaryon și izbânzile sale pe drumul în jurul „fundului Westerosului“ (cum obișnuia lordul Alyn să-l numească) ar putea umple, singure, un tom gros. Pentru cei dornici să afle amănunte, cea mai completă și demnă de încredere cronică este a maesterului Bendamure, intitulată *De șase ori pe mare: o istorisire a grandioaselor călătorii ale lui Alyn Pumn de Stejar,* și poveștile despre viața lordului Alyn, numite *Tare ca Stejarul* și *Născut bastard*, foarte populare, sunt pline de culoare și captivante în felul lor aparte, dar pe ele nu te poți bizui. Prima a fost scrisă de ser Russell Stillman, scutier al nobilului lord în tinerețe, ridicat de acesta la rangul de cavaler înainte de a-și pierde un picior, în timpul celei de-a cincea călătorii din cele șase, iar a doua de o femeie cunoscută drept Rue, care a fost sau nu septă și care a ajuns sau nu una dintre amantele lordului. Nu ne vom referi aici la scrierile lor decât în linii foarte mari.

La întoarcerea la Treptele de Piatră, Pumn de Stejar a dat dovadă de mult mai multă prudență decât cu prilejul incursiunii sale de mai înainte, îngrijorat de mereu schimbătoarele alianțe și de trădările bine chibzuite ale Orașelor Libere, a trimis în recunoaștere vase care păreau bărci de pescuit și corăbii negustorești, ca să afle ce îl așteaptă. Iscoadele au văzut că, în cea mai mare parte, luptele încetaseră, lăsând un Racallio Ryndoon renăscut stăpân pe Piatra Însângerată și pe toate celelalte insule din sud, pe când mercenarii pentoshi din slujba Arhonului din Tyrosh le controlau pe cele din nord și est. În mare parte, canalele dintre insule erau închise intenționat de baraje sau blocate de epavele corăbiilor distruse în timpul atacului lordului Alyn. Cele rămase deschise se aflau sub controlul lui Ryndoon și al piraților săi. Lordul Alyn avea de făcut o simplă alegere: trebuia să lupte cu „regina Racallio” (cum îi spunea Arhonul), ca să-și croiască drum sau să-și negocieze trecerea.

În limba comună s-a scris puțin despre acest bizar și remarcabil aventurier, Racallio Ryndoon, dar în Orașele Libere viața lui e

subiectul a două studii semnate de erudiți și a nenumărate cântece, poeme și romane cavalerești care se bucură de mare popularitate. În orașul lui de baștină, Tyrosh, numele îi e și astăzi blestemat de nobilime, dar în schimb venerat de hoți, pirați, târfe, bețivi și alții de teapa lor.

Despre tinerețea lui se știu foarte puține, iar ceea ce se știe e în mare parte contradictoriu și, după părerea noastră, fals. Se spune că era înalt de doi metri, cu un umăr mai sus decât celălalt, ceea ce îl făcea să pară tot timpul înclinat într-o parte și să meargă legănându-se. Vorbea douăsprezece dialecte ale limbii valyriane, ceea ce sugerează că era de obârșie nobilă, dar era și scandalos de spurcat la gură, fapt care dă de înțeles că se ridicase dintre scursurile orașului. După moda preferată de mulți tyroshi, obișnuia să-și vopsească părul și barba. Culoarea lui preferată era violetul (sugerând o posibilă legătură cu Braavosul) și din cele mai multe istorisiri aflăm că avea părul lung, buclat și violet, adesea cu șuvițe portocalii. Îi plăceau mirosurile dulci și se îmbăia în apă cu levănțică sau petale de trandafir.

Era un om cu o ambiție enormă și pofte pe măsura ei. Era mâncău și bețiv în clipele de răgaz și un adevărat demon în luptă. Putea mânui sabia cu oricare mână și uneori lupta cu două săbii odată. Venera zeii: toți zeii, de oriunde. Când se simțea amenințat de începerea unei bătălii, arunca oasele, ca să decidă ce zeu să îmbuneze cu un sacrificiu. Cu toate că în Tyrosh se practica sclavia, Racallio o detesta, dând de bănuit că fusese el însuși sclav. Când era bogat (câștigase și pierduse mai multe averi) cumpăra orice sclavă care îi atrăgea privirea, o săruta și o elibera. Era generos cu oamenii lui, nu lua niciodată din pradă o parte mai mare decât ultimul dintre ei. În Tyrosh se știa că le aruncă monede de aur cerșetorilor. Dacă admira cineva ceva care îi aparținea, fie o pereche de cizme, fie un inel cu smarald, fie o soție, Racallio insista să-i ofere acel ceva în dar.

Avea o duzină de neveste și nu le bătea niciodată, dar uneori le poruncea să-l bată ele. Adora pisoii mici, dar detesta pisicile. Adora și femeile însărcinate, dar nu putea să sufere copiii. Din când în când se îmbrăca în haine de femeie și o făcea pe târfa, deși înălțimea lui, spatele curbat și barba purpurie îi dădeau o înfățișare mai degrabă grotescă decât femeiască. Uneori izbucnea în râs în toiul unei lupte. Iar alteori, în loc să râdă, cânta cântece obscene.

Racallio Ryndoon era nebun. Dar oamenii lui îl iubeau, luptau pentru el, mureau pentru el Și, pentru câțiva ani, l-au făcut rege.

În 133, la Treptele de Piatră, „regina” Racallio era pe culmile puterii sale. Ar fi putut totuși pierde lupta cu Alyn Velaryon, dar acesta se temea că victoria l-ar fi costat jumătate din propriile forțe, și avea nevoie de fiecare om ca să poată spera să-l înfrângă pe Krakenul

Roșu. Prin urmare, a hotărât să vorbească în loc să lupte. A desprins-o pe *Lady Baela* din flotă și s-a îndreptat spre Piatra Însângerată arborând un steag alb, ca să încerce să obțină dreptul de liberă trecere prin apele lui Ryndoon.

În cele din urmă a izbutit, dar Racallio l-a ținut mai mult de două săptămâni în întinsa lui fortăreață de lemn de pe Piatra Însângerată. În tot acest timp, nu a fost niciodată clar, nici măcar pentru lordul Alyn însuși, dacă e prizonier sau oaspete, căci gazda lui era la fel de schimbătoare ca marea. Într-o zi îl întâmpina pe Pumn de Stejar ca pe un prieten și ca pe un frate de arme, îndemnându-l să i se alăture într-un atac împotriva Tyroshului. A doua zi, arunca oasele ca să decidă dacă îl omoară sau nu. A insistat ca lordul Alyn să se ia la trântă cu el într-o arenă cu noroi din spatele fortului, sub privirile a sute de pirați batjocoritori. Când l-a decapitat pe unul dintre propriii săi oameni, învinuit de spionaj pentru tyroshi, Racallio i-a oferit capul, ca simbol al prieteniei lor, lordului Alyn, pe care l-a acuzat apoi, chiar în aceeași zi, că e în slujba Arhonului. Ca să-și dovedească nevinovăția, Pumn de Stejar a fost nevoit să ucidă trei prizonieri tyroshi. Văzând asta, „regina” s-a simțit pe o asemenea culme a încântării încât, în noaptea aceea, i-a trimis în cameră două dintre nevestele sale.

— Fă-le băieți! i-a poruncit Racallio. Vreau să fie la fel de curajoși și de puternici ca tine.

Scrierile ajunse până la noi se contrazic, nu știm dacă lordul Alyn s-a supus sau nu.

În cele din urmă, Ryndoon i-a îngăduit flotei Velaryon să treacă, în schimbul unui preț. A vrut trei corăbii, o alianță scrisă pe piele de oaie și semnată cu sânge și un sărut. Pumn de Stejar i-a dat trei dintre cele mai proaste corăbii din flotă, o alianță scrisă pe pergament și semnată cu cerneala unui maester și făgăduiala unui sărut de la lady Baela, dacă „regina” avea să-i viziteze pe Driftmark. S-a dovedit a fi de ajuns. Flota a trecut prin treptele de piatră.

Dar îi mai așteptau și alte încercări. Următoarea era Dorne. E de înțeles că dornishenii s-au alarmat când imensa flotă Velaryon a apărut pe neașteptate în largul coastei Sunspearului. Dar, neavând putere pe mare, au ales să privească sosirea lordului Alyn mai degrabă ca pe o vizită decât ca pe un atac. Aliandra Martell, prințesă de Dorne, i-a ieșit în întâmpinare, urmată de o duzină de favoriți de moment și de pețitori. „Noua Nymeria” tocmai își sărbătorise a optsprezecea aniversare și se spune că a fost fascinată de tânărul, chipeșul și cutezătorul „erou de la Treptele de Piatră”, bravul amiral care umilise Braavosul. Lordul Alyn avea nevoie de apă proaspătă și de provizii pentru corăbiile lui, pe când prințesa Aliandra dorea ceva de natură mult mai intimă. *Născut bastard* vrea să ne convingă că a primit, iar *Tare ca stejarul* că nu. Dar știm că atențiile cu care l-a copleșit prințesa

dornisheană, flirtând cu el peste măsură, le-au displăcut profund lorzilor săi și i-au înfuriat pe fratele ei Qyle și pe sora ei Coryanne, ambii mai mici decât ea. Oricum, lordul Pumn de Stejar a primit butoaie cu apă proaspătă și mâncare îndeajuns pentru tot drumul până la Orașul Vechi și Arbor, plus hărți cu vârtejurile fatale ascunse de-a lungul coastei de miazăzi a Dornelui.

Cu toate astea, din pricina apelor din Dorne a suferit lordul Alyn primele sale pierderi. O furtună a început pe neașteptate prin dreptul deșertului din vestul Țărmului de Sare, răzlețind corăbiile și scufundând două. Ceva mai departe, spre apus, în preajma gurii de vărsare a Fluviului Pucioasei, o galeră cu stricăciuni, trasă la țărm pentru a lua la bord apă proaspătă și pentru câteva reparații, a fost atacată, la adăpostul întunericului, de tâlhari care i-au ucis echipajul și i-au furat proviziile.

Dar, când a ajuns în Orașul Vechi, lordul Pumn de Stejar a primit cu mult mai mult decât pierduse. Farul imens din vârful turnului castelului a călăuzit flota, cu *Lady Baela* în frunte, în susul Golfului Șoaptelor, până în port, unde Lyonel Hightower în persoană a venit să-i întâmpine și să le ureze bun venit în orașul său. Curtoazia cu care a tratat-o lordul Alyn pe lady Sam a încălzit imediat inima lordului Lyonel și între cei doi tineri s-a legat repede o prietenie care avea să ajute din plin la dispariția dușmăniei dintre negri și verzi. Orașul Vechi avea să-i dea flotei douăzeci de corăbii, a promis Hightower, iar bunul lui prieten, lordul Redwyne din Arbor, urma să trimită treizeci. Flota lordului Pumn de Stejar a devenit brusc și considerabil mai înspăimântătoare.

Corăbiile Velaryon au zăbovit în Golful Șoaptelor, în așteptarea sosirii lordului Redwyne cu galerele promise. Savurând ospitalitatea Casei Hightower, lordul Pumn de Stejar a colindat și pe vechile alei înguste, și pe străzile largi ale orașului și a vizitat Citadela, unde și-a petrecut mai multe zile studiind cu atenție hărți străvechi și citind tratate valyriane prăfuite despre construcția corăbiilor de război și despre tactici de luptă pe mare. În Septul Stelat, a primit binecuvântarea Înaltului Septon, care i-a trasat pe frunte, cu ulei sfințit, o stea cu șapte colțuri și l-a trimis să dezlănțuie mânia Războinicului asupra oamenilor de fier și a Zeului lor înecat. Lordul Velaryon era încă în oraș când a ajuns acolo vestea morții reginei Jaehaera, urmată după numai câteva zile de anunțul logodnei regelui cu Myrielle Peake. La vremea respectivă, ajunsese să fie prieten bun atât cu lady Sam, cât și cu lordul Lyonel, însă participarea sa la întocmirea notoriei scrisori rămâne o simplă presupunere. Dar se știe că, fiind încă în Hightower, i-a trimis scrisori soției sale, la Driftmark. Nu știm ce conțineau.

În 133 D.C., Pumn de Stejar era încă tânăr, iar tinerii nu sunt

renumiți pentru răbdarea lor. În cele din urmă, s-a hotărât să nu-l mai aștepte pe lordul Redwyne și a dat poruncă de plecare. Orașul Vechi a ovaționat când corăbiile Velaryon și-au înălțat pânzele și și-au coborât în apă vâslele pentru a ieși rând pe rând din Golful Șoaptelor. Le-au urmat douăzeci de galere ale Casei Hightower, sub comanda lui ser Leo Costayne, un năier cărunt, cunoscut ca Leul de Mare.

Dincolo de stâncile cântătoare din Coroana Neagră, unde turnuri răsucite și grote cutreierate de vânt șuierau deasupra valurilor, flota s-a îndreptat spre miazănoapte și a ajuns pe Marea Apusului, înaintând încet de-a lungul coastei vestice, pe lângă Bandallon. Când au trecut de gura Manderului, li s-au adăugat galere ale Insulelor Scutului: câte trei de pe Scutul Cenușiu și de pe Scutul de Miazăzi, patru de pe Scutul Verde și șase de pe Scutul de Stejar. Dar, înainte de a apuca să înainteze prea mult către nord, o altă furtună s-a abătut asupra lor. O corabie s-a scufundat, iar alte trei au avut stricăciuni atât de mari încât n-au putut merge mai departe. Lordul Velaryon și-a regrupat flota în apele de coastă ale Domeniului Crakehall, iar stăpâna castelului cu același nume s-a urcat într-o barcă cu vâsle și a venit să-l întâmpine. De la ea a auzit lordul Alyn pentru prima oară de marele bal plănuit pentru Ziua Fecioarei.

Vestea a ajuns și pe Insula Frumoasă și ni se povestește că lordul Dalton Greyjoy chiar a cochetat cu ideea de a o trimite pe una dintre surorile sale să intre în joc pentru dobândirea coroanei de regină.

— O fecioară de fier pe Tronul de Fier, a spus el, ce altceva ar putea fi mai potrivit?

Dar Krakenul Roșu avea, pe moment, alte griji. Prevenit de multă vreme de apropierea lui Alyn Pumn de Stejar, își adunase forțele ca să-l întâmpine. Sute de corăbii lungi veniseră în apele din sudul Insulei Frumoase, iar altele se strânseseră în apropiere de Feastfires, Kayce și Lannisport. Krakenul Roșu a dat de știre că, după ce-o să-l trimită pe „băiatul ăla” în palatele Zeului înecat din fundul mării, o să plece pe drumul pe care venise Pumn de Stejar, o să-și pună steagul pe Insulele Scutului, o să jefuiască Orașul Vechi și Sunspear și o să cucerească Driftmarkul. (Deși nu era nici măcar cu trei ani mai vârstnic decât dușmanul său, Greyjoy nu-i spunea niciodată altfel decât „băiatul ăla”.) Ar fi putut chiar și să și-o ia pe lady Baela ca soție de sare, le-a spus lordul Insulelor de Fier căpitanilor lui, râzând.

— Adevăru’ e că am douăzeci și două de soții de sare, dar niciuna cu părul argintiu.

Cronicile vorbesc atât de mult despre faptele regilor și ale reginelor, ale înalților lorzi, ale nobililor cavaleri, ale sfinților septoni și ale maesterilor înțelepți, încât e ușor să uităm de oamenii simpli care au trăit în aceleași vremuri cu cei mari și tari. Totuși, din când în când, câte un bărbat sau câte o femeie fără înaintași nobili, fără avere,

fără o minte ascuțită, fără o înțelepciune aparte și fără pricepere în mânuirea armelor izbutește cumva să se revolte și, printr-o simplă și singură faptă, sau printr-un cuvânt șoptit, schimbă soarta regatelor. Așa s-a întâmplat pe Insula Frumoasă, în 133 D.C.

Lordul Dalton Greyjoy avea într-adevăr douăzeci și două de soții de sare. Patru erau pe insula Pyke; două dintre ele îi născuseră copii. Celelalte erau femei din Vest, răpite în timpul cuceririlor sale, și printre ele se numărau fiicele răposatului lord Farman, văduva cavalerului de Kayce și chiar o Lannister (din Lannisport, nu din Casterly Rock). Celelalte erau fete de obârșie umilă, fiicele unor simpli pescari, negustori sau oșteni care îi atrăseseră cumva privirea, cel mai adesea după ce le ucisese tații, frații, soții sau alți apărători de parte bărbătească. Una se numea Tess. Numele e singurul lucru pe care îl știm fără dubiu despre ea. Avea treisprezece ani sau treizeci? Era frumoasă sau urâtă? Văduvă sau fecioară? Unde o găsise lordul Greyjoy și de cât timp se număra printre nevestele lui de sare? Îl ura, ca pe un tâlhar și un siluitor, sau îl iubea cu atâta ardoare încât a înnebunit-o gelozia?

Nu știm. Istorisirile ajunse până la noi diferă atât de mult, încât această Tess va rămâne în toate cronicile un mister. Tot ce se știe cu siguranță e că, în Castelul Frumos, într-o noapte cu ploaie și vânt, în vreme ce corăbiile lungi se adunau jos, pe apă, lordul Dalton s-a folosit de ea pentru plăcerea trupului și apoi, când dormea, Tess i-a scos pumnalul din teacă și i-a tăiat gâtul de la o ureche la alta, după care, goală și plină de sânge, s-a aruncat în marea flămândă de sub ziduri.

Așa a pierit Krakenul Roșu din Pyke, în ajunul celei mai mari dintre bătăliile sale… ucis nu de sabia unui dușman, ci de propriul său pumnal, strâns în mâna uneia dintre nevestele sale.

Iar cuceririle sale nu i-au supraviețuit prea mult. După ce s-a răspândit vestea morții lui, flota adunată ca să-l înfrunte pe Alyn Pumn de Stejar a început să se risipească, pe măsură ce un căpitan după altul pleca pe furiș pe drumul către casă. Dalton Greyjoy nu-și luase niciodată o soție de piatră, așa că singurii lui urmași erau doi fii de vârstă fragedă, născuți de soțiile de sare rămase pe Pyke, trei surori și mai mulți veri, unul mai lacom și mai ambițios decât altul. După lege, Jilțul din Piatra Mării ar fi trebuit să fie moștenirea celui mai mare dintre fiii lui de sare, dar Toron încă nu împlinise șase ani, iar mama sa, o soție de sare, nu putea spera să cârmuiască în numele lui, cum ar fi făcut o soție de piatră. Lupta pentru putere era de neevitat, căpitanii care se grăbeau să se întoarcă pe insulele lor de fier știau asta foarte bine.

Între timp, norodul de pe Insula Frumoasă și cavalerii rămași acolo s-au unit într-o revoltă sângeroasă. Oamenii de fier care zăboviseră, în

loc să fugă aidoma celorlalți din neamul lor, au fost smulși din pat și ciopârțiți sau atacați pe docuri, iar răzvrătiții au năvălit pe corăbiile lor și le-au dat foc. În trei zile, sute de tâlhari au avut parte de un sfârșit tot atât de crud, de sângeros și de neașteptat ca acela pe care îl abătuseră asupra localnicilor jefuiți de ei, până când în mâinile oamenilor de fier n-a mai rămas decât Castelul Frumos. Garnizoana, alcătuită în mare parte din apropiați ai Krakenului Roșu și din frații lui de arme, a rezistat cu încăpățânare, condusă de vicleanul Alester Wynch și de Gunthor Goodbrother, uriașul cu voce tunătoare, până când cel de-al doilea l-a ucis pe primul într-o ceartă pentru Lysa, fiica lordului Farman, una dintre văduvele de sare.

Și s-a întâmplat ca în ziua în care Alyn Velaryon a venit să scape Vestul de oamenii de fier din insule, el a descoperit că n-are niciun dușman.

Insula Frumoasă era liberă, corăbiile lungi fugiseră și lupta se încheiase. Când *Lady Baela* a trecut pe sub zidurile Lannisportului, clopotele din oraș au răsunat în semn de bun-venit. Mii de oameni au năvălit pe porți și s-au înșiruit pe țărm, ovaționând. Lady Johanna însăși a ieșit din Casterly Rock ca să-i ofere Pumnului de Stejar un cal de mare din aur și alte simboluri ale stimei Casei Lannister.

Au urmat zile de sărbătoare. Lordul Alyn era nerăbdător să încarce provizii și să-și înceapă lunga călătorie de întoarcere acasă, dar vesticii nu voiau să plece. Flota lor fiind distrusă, erau fără apărare dacă oamenii de fier se reîntorceau, sub conducerea succesorului Krakenului Roșu, oricine ar fi fost acesta. Lady Johanna a mers până la a propune un atac al Insulelor de Fier; ea avea să adune oricâte săbii și sulițe era nevoie. Lordul Velaryon nu trebuia decât să-i ducă pe insule.

— Ar trebui să trecem toți bărbații de-acolo prin tăișul săbiei, a spus nobila doamnă, și să le vindem nevestele și copiii ca sclavi în est. N-au decât să revendice pescărușii și crabii stâncile alea mizerabile.

Pumn de Stejar n-ar fi vrut să facă nimic din tot ce i se cerea, dar, ca să-și mulțumească gazdele, a fost de acord să-l lase la Lannisport pe Leul Mării, Leo Costayne, cu o treime din flotă, până când Casele Lannister și Farman și ceilalți lorzi aveau să-și construiască destule corăbii de război ca să se poată apăra dacă se întorceau oamenii de fier. Pe urmă a înălțat din nou pânzele, și-a scos restul flotei în larg și a pornit pe drumul de întoarcere.

Despre drumul spre casă nu e nevoie să spunem prea multe. În apropierea gurii de vărsare a Manderului, flota lui Redwyne și-a făcut în sfârșit apariția, gonind către nord, dar s-a întors din drum după ce căpitanii au prânzit împreună cu Alyn Velaryon la bordul corăbiei *Lady Baela.* Pumn de Stejar a făcut o scurtă vizită la Arbor, ca oaspete al lordului Redwyne, și una mai lungă în Orașul Vechi, unde și-a

întărit prietenia cu lordul Lyonel Hightower și cu lady Sam și a stat de vorbă cu scribi și cu maesteri din Citadelă, dornici să noteze toate detaliile călătoriei lui. Tot aici a fost sărbătorit de maesterii celor șapte ghilde și a primit încă o binecuvântare a înaltului Septon. Și a navigat din nou de-a lungul coastelor dornishene aride și pârjolite de soare, de data asta către răsărit. Prințesa Aliandra a fost încântată de întoarcerea lui la Sunspear și l-a rugat insistent să-i povestească toate aventurile lui in amănunt, înfuriindu-și fratele și sora și pețitorii geloși.

De la ea a aflat lordul Pumn de Stejar că Dorne intrase in războiul Fiicelor, aliindu-se cu orașele Tyrosh și Lys împotriva lui Racallio Ryndoon… și la Curtea ei din Sunspear, la banchetul de Ziua Fecioarei (chiar în ziua în care, la Debarcaderul Regelui, Aegon al III-lea privea parada celor o mie de fecioare), un oarecare Drazenko Rogare, unul dintre solii trimiși din Lys la Aliandra, s-a apropiat de înaltul lord și l-a implorat să-i îngăduie să-i vorbească între patru ochi. Curios, acesta a fost de acord să-l asculte și au ieșit amândoi în curte, unde Drazenko și-a înclinat atât de tare fața către el, încât Alyn Pumn de Stejar avea să spună mai târziu:

— M-am temut că vrea să mă sărute.

Însă Drazenko s-a mulțumit să-i șoptească la ureche ceva, un secret care a schimbat cursul istoriei Westerosului. A doua zi, lordul Velaryon s-a întors pe *Lady Baela*, a poruncit să se înalțe pânzele și a plecat… către Lys.

Vom afla la timpul potrivit care i-au fost motivele și ce i s-a întâmplat în Orașul Liber; deocamdată ne reîndreptăm privirea spre Debarcaderul Regelui. Către sfârșitul anului, în Fortăreața Roșie domneau speranța și presimțirile îmbucurătoare. Deși mai nevârstnică decât Jaehaera, regina Daenaera era un copil mai fericit și seninătatea ei a ajutat mult la risipirea negurii de pe fața regelui… cel puțin pentru o vreme. Aegon al III-lea era văzut la Curte mai des decât îi fusese obiceiul, ba chiar a și ieșit de trei ori din castel, ca să-i arate miresei lui locuri deosebite din oraș (dar a refuzat s-o ducă la Groapa Dragonului, unde își făcuse bârlogul Morning, tânăra femelă dragon a Rhaenei). Înălțimea Sa a părut să capete un nou interes în privința învățăturii, iar Ciupercă era adesea chemat să-i distreze pe rege și pe regină în timpul cinei. („Râsul reginei era o adevărată muzică pentru acest bufon, atât de dulce încât până și regele zâmbea.”) Până și Gareth Long, detestatul maestru de arme al Fortăreței Roșii, a observat o schimbare.

— Nu mai e nevoie să-l batem pe bastard la fel des ca înainte, i-a spus Mâinii. Băiatului nu i-au lipsit niciodată forța și iuțeala. Acum dă în sfârșit dovadă și de ceva îndemânare.

Noul interes al regelui față de lume a cuprins până și cârmuirea

regatului său. Aegon al III-lea a început să ia parte la adunările consiliului. Deși vorbea rar, prezența lui îl însufleția pe Marele Maester Munkun și părea să le facă plăcere lordului Mooton și lordului Rowan. Însă pe ser Marston Waters din Garda Regelui părea să-l pună în încurcătură, iar lordul Peake o lua drept mustrare aspră. Munkun ne povestește că, ori de câte ori Aegon era destul de cutezător ca să întrebe ceva, Mâna se zbârlea și îl învinuia că irosește timpul consiliului sau îi aducea la cunoștință că probleme de o atât de mare însemnătate depășesc puterea de înțelegere a unui copil. Nu e de mirare că, nu după mult timp, Înălțimea Sa a început să lipsească de la întruniri, ca și mai înainte.

Supărăcios și bănuitor din fire și stăpânit de orgoliu și aroganță, Unwin Peake era, în 134 D.C., unul dintre cei mai nefericiți oameni. Balul din Ziua Fecioarei fusese pentru el o umilință și luase respingerea fiicei sale Myrielle în favoarea Daenaerei drept afront personal. Lady Baela nu-i plăcuse niciodată, iar acum avea motiv s-o deteste și pe sora ei, Rhaena; era convins că amândouă complotează împotriva lui, cel mai probabil din porunca soțului Baelei, insolentul și rebelul Pumn de Stejar. Gemenele o făcuseră înadins, puseseră cu răutate la cale distrugerea planurilor lui de asigurare a succesiunii, le spunea susținătorilor săi, iar având grijă să se însoare regele cu o fetiță de șase ani se asiguraseră că următorul moștenitor al Tronului de Fier va fi copilul purtat de Baela.

— Dacă naște un băiat, Înălțimea Sa n-o să trăiască destul de mult ca să zămislească din trupul lui un urmaș, i-a spus la un moment dat Peake lui Marston Waters, în prezența lui Ciupercă.

La scurt timp după aceea, Baela Velaryon a intrat în chinurile facerii și a născut o fetiță. I-a dat numele mamei ei, Laena. Însă asta nu i-a adus Mâinii Regelui liniștea, pentru că, după nici două săptămâni, avangarda flotei Velaryon s-a întors la Debarcaderul Regelui cu un mesaj de neînțeles: Pumn de Stejar o trimisese înainte, iar el plecase spre Lys, să pună în siguranță „o comoară neprețuită”.

Cuvintele i-au trezit lordului Peake o mulțime de bănuieli. Despre ce comoară era vorba? Ce înțelegea lordul Velaryon prin „a o pune în siguranță”? Cum voia să facă asta, cu sabia? Era pe punctul să înceapă un război cu Lysul, așa cum făcuse cu Braavosul? Mâna îl trimisese pe tânărul și nesăbuitul amiral să dea ocol Westerosului ca să scape Curtea de el, dar iată că urma să descindă din nou în Debarcaderul Regelui, „potopit de urale nemeritate” și, poate, și de o imensă bogăție. (Gândul la aur era întotdeauna dureros pentru Unwin Peake, a cărui Casă stăpânea un ținut sărăcăcios, bogat doar în bolovani, pământ și mândrie, și suferea de o neîntreruptă lipsă de bani.) Nobilul lord știa că norodul vede în Pumn de Stejar un erou, omul care i-a umilit pe Lordul Mării din Braavos și pe Krakenul Roșu din Pyke, pe

când el, unul, era detestat și ponegrit. Chiar și în Fortăreața Roșie, mulți sperau că regenții i-ar putea retrage lordului Peake demnitatea de Mână a Regelui, pentru a-l înlocui cu Alyn Velaryon.

Însă entuziasmul trezit de întoarcerea Pumnului de Stejar era palpabil, așa că Mâna nu putea face nimic altceva decât să clocotească de furie. Când pânzele corăbiei *Lady Baela* au apărut în zare, dincolo de întinderea Golfului Apei Negre, cu restul flotei Velaryon ieșind în urma ei din cețurile dimineții, toate clopotele din Debarcaderul Regelui au început să bată. Mii de oameni s-au îngrămădit pe zidurile orașului să-l ovaționeze pe erou, exact așa cum se întâmplase la Lannisport cu o jumătate de an în urmă, pe când alte mii s-au grăbit să iasă pe Poarta Fluviului pentru a se înșira de-a lungul țărmului. Dar, când regele și-a exprimat dorința de a se duce pe doc, „ca să-i mulțumesc cumnatului meu pentru tot ce a făcut“, Mâna a fost împotrivă, insistând că nu se cade să meargă Înălțimea Sa la lordul Velaryon, ci acesta trebuie să vină în Fortăreața Roșie, să se plece în fața Tronului de Fier.

Așa cum se întâmplase și în privința logodnei lui Aegon cu Myrielle Peake, lordul Unwin s-a trezit dat deoparte de ceilalți regenți. În ciuda obiecțiilor sale înverșunate, regele Aegon și regina Daenaera au ieșit din castel în palanchinul lor, însoțiți de lady Baela și de nou-născuta ei fiică, de sora ei Rhaena și soțul acesteia, lordul Corwyn Corbray, de Marele Maester Munkun, de septonul Bernard, de regenții Manfryd Mooton și Thaddeus Rowan, de cavalerii din Garda Regelui și de multe alte notabilități nerăbdătoare s-o întâmpine pe *Lady Baela* pe doc.

Cronicile ne povestesc că dimineața era strălucitor de senină, dar rece. Acolo, în fața a zeci de mii de ochi, lordul Alyn Pumn de Stejar a văzut-o pentru prima oară pe fiica lui, Laena. După ce și-a sărutat nobila soție, i-a luat copila din brațe și a ridicat-o cât de sus a putut, pentru a o zări toată lumea, în vreme ce uralele se uneau într-un tunet. Abia după aceea a pus fetița înapoi în brațele mamei sale, pentru a-și pleca genunchiul în fața regelui și a reginei. Roșind încântător și bâlbâindu-se doar foarte puțin, regina i-a pus la gât un lanț greu, din aur bătut cu safire, „al… albastru ca marea pe care lordul meu și-a câștigat victoriile”. Pe urmă regele Aegon al III-lea i-a îngăduit amiralului să se ridice, spunând:

— Suntem bucuroși că te-ai întors cu bine acasă, frate.

Ciupercă spune că Pumn de Stejar râdea când s-a ridicat în picioare.

— Sire, a răspuns el, m-ai onorat cu mâna surorii tale și sunt mândru că suntem frați prin căsătorie. Totuși, n-o să-ți pot fi niciodată frate de același sânge. Dar iată pe cineva care îți este.

Pe urmă, cu un gest larg, a chemat comoara pe care o adusese din

Lys.

De pe *Lady Baela* a coborât o femeie tânără, cu fața palidă, de o rar întâlnită frumusețe, braț la braț cu un băiat în haine bogate, cam de vârsta regelui, dar cu fața ascunsă de gluga mantiei sale largi.

Lordul Peake nu s-a mai putut stăpâni.

— Cine e? a vrut să știe, făcându-și loc în față. Cine ești?

Băiatul și-a aruncat gluga pe spate. Când soarele i-a strălucit pe părul argintiu-auriu de sub ea, regele Aegon al III-lea a izbucnit în plâns și s-a repezit să-l cuprindă într-o îmbrățișare fierbinte. „Comoara" Pumnului de Stejar era Viserys Targaryen, fratele pierdut al regelui, cel mai mic dintre fiii reginei Rhaenyra și ai prințului Daemon, crezut mort după Bătălia din Defileu și despre care nu se știuse nimic timp de aproape cinci ani.

Să ne aducem aminte că, în 129 D.C., regina Rhaenyra își trimisese cei doi băieți mai mici la Pentos, ca să-i știe la adăpost, dar corabia cu care traversau Marea îngustă întâlnise flota de război a Triarhiei. Prințul Aegon scăpase fugind pe dragonul lui, Stormcloud, dar prințul Viserys fusese capturat. La scurt timp după aceea se dezlănțuise Bătălia din Defileu și, fiindcă pe urmă despre prințul Viserys nu se mai auzise nimic, toată lumea îl crezuse mort. Nimeni n-ar fi putut spune, cu exactitate, pe ce corabie se aflase.

Însă, deși în Defileu muriseră mii de oameni, Viserys Targaryen nu se număra printre ei. Corabia pe care se afla supraviețuise luptei și ajunsese cu chiu, cu vai acasă, în Lys, unde Viserys descoperise că e prizonierul marelui amiral al Triarhiei, Sharako Lohar. Numai că, înfrânt fiind, Sharako căzuse în dizgrație și se trezise curând asaltat de dușmani vechi și noi, nerăbdători să-l vadă la pământ. Având o nevoie disperată de bani și de aliați, îl vânduse pe Viserys unui magister din oraș, pe nume Bambarro Bazanne, în schimbul greutății băiatului în aur și a promisiunii că va fi sprijinit. La scurtă vremea, asasinarea amiralului căzut în dizgrație scosese la suprafață încordarea și rivalitățile dintre cele Trei Fiice și ranchiune îndelung mocnite se aprinseseră violent, ajungându-se la alte asasinate, care culminaseră printr-un război pe față. În haosul care urmase, magisterul Bambarro se gândise că e prudent să-și păstreze deocamdată trofeul ascuns, pentru ca nu cumva băiatul să fie răpit de vreun alt lysean sau de rivali din alt oraș.

Viserys fusese bine tratat pe toată durata captivității sale. Deși nu i se îngăduia să iasă din curtea vilei lui Bambarro, avea propriile sale odăi, mânca împreună cu magisterul și cu familia lui și avea preceptori care îl învățau mai multe limbi, literatură, matematică, istorie și muzică, ba chiar și un maestru de arme, ca să se deprindă cu mânuirea săbiei, o artă în care a început curând să exceleze. Foarte mulți sunt de părere (deși nu s-a descoperit nicio dovadă) că

Bambarro avea de gând să aștepte încheierea Dansului Dragonilor și apoi fie să ceară răscumpărare pentru prințul Viserys de la mama lui (dacă Rhaenyra ar fi triumfat), fie să vândă capul băiatului unchiului său (dacă învingătorul ar fi fost Aegon al Il-lea).

Numai că, în Războiul Fiicelor, orașul Lys a avut parte de mai multe înfrângeri zdruncinătoare și de astfel de planuri s-a ales praful. Bambarro Bazanne a murit în anul 132 D.C., în Ținuturile Discordiei, când compania de mercenari pe care o conducea în lupta împotriva tyroshilor s-a întors împotriva lui din pricina întârzierii plății. După moartea lui, s-a descoperit că avea datorii enorme, motiv pentru care creditorii i-au luat vila. Nevasta și copiii i-au fost vânduți ca sclavi, iar mobilierul lui, hainele, cărțile și toate celelalte bunuri de valoare pe care le posedase, printre care și prințul captiv, au trecut în mâinile unui alt nobil, Lysandro Rogare.

Lysandro era patriarhul unei bogate și puternice dinastii de bancheri și negustori, a cărei genealogie putea fi urmărită până în Valyria dinaintea Urgiei. Printre alte numeroase proprietăți, clanul Rogare deținea și o casă a plăcerii, Grădina înmiresmată. Viserys Targaryen atrăgea atenția într-o atât de mare măsură încât se spune că Lysandro Rogare s-a gândit să facă din el un curtezan… până când băiatul i-a spus cine e. Odată ce a aflat că are în mână un prinț, magisterul și-a schimbat repede planurile. În loc să vândă favorurile prințului, l-a însurat cu cea mai mică dintre fiicele lui, lady Larra Rogare, care, în Westeros și în cronicile sale, avea să devină cunoscută ca Larra din Lys.

Întâlnirea dintre Alyn Velaryon și Drazenko Rogare în Sunspear s-a dovedit prilejul perfect pentru a fi înapoiat prințul Viserys fratelui său… dar nu stă în firea niciunui lysean să dea în dar ceea ce poate fi vândut, așa că Pumn de Stejar a fost nevoit să meargă la Lys, ca să se pună de acord cu Rogare asupra termenilor acestei restituiri. „Ținutul ar fi fost mult mai bine slujit dacă la masa negocierilor nu ar fi stat lordul Alyn, ci mama lui“, subliniază Ciupercă, și asta pe bună dreptate. Pumn de Stejar nu știa să se tocmească. Pentru a-l ști pe prinț în siguranță, nobilul lord a fost de acord ca Tronul de Fier să plătească o răscumpărare de o sută de mii de dragoni de aur, să nu ridice armele împotriva Casei Rogare și a intereselor sale vreme de o sută de ani, să depună în Banca Rogare din Lys o sumă de bani egală cu cea aflată la păstrare în Banca de Fier din Braavos, să le acorde titlul de lorzi celor trei fii mai mici ai lui Lysandro și… mai presus de toate… să jure pe onoarea lui că nu va fi anulată, din niciun motiv, căsătoria lui Viserys Targaryen cu Larra Rogare. Lordul Alyn a acceptat toate acestea și a întărit înțelegerea cu semnătura și cu pecetea lui.

Prințul Viserys avea șapte ani când fusese luat de pe *Dulcea Uitare*

de Sine. La întoarcerea sa din 134 D.C. avea doisprezece ani. Soția lui, tânăra și frumoasa femeie cu care coborâse braț la braț de pe *Lady Baela,* avea nouăsprezece ani, cu șapte mai mult decât el. Deși cu doi ani mai mic decât regele, Viserys era, în multe privințe, mai matur decât acesta. Aegon al III-lea nu-și arătase niciodată vreun interes carnal față de reginele lui (fapt de înțeles în cazul Daenaerei, care era încă un copil), însă Viserys își consumase deja propria căsătorie, după cum i-a mărturisit cu mândrie Marelui Maester Munkun la festinul prin care i s-a urat bun-venit înapoi, acasă.

Reîntoarcerea fratelui său din morți a fost urmată de o miraculoasă schimbare a lui Aegon al Ill-lea, ne istorisește Munkun. Înălțimea Sa nu se iertase niciodată cu adevărat pentru că, înainte de Bătălia din Defileu, fugise de pe *Dulcea Uitare de Sine* călare pe dragon, lăsându-l pe Viserys în voia sorții. Deși pe atunci nu avea decât nouă ani, Aegon era urmașul unui lung șir de războinici și de eroi și crescuse ascultând povești despre faptele curajoase și despre cutezătoarele isprăvi ale acestora, și în niciuna nu era vorba de fuga din mijlocul unei lupte, abandonându-ți fratele mai mic în ghearele morții. În adâncul sufletului său, Regele Zdrobit nu se simțea demn să stea pe Tronul de Fier. Nu fusese în stare să-și salveze nici fratele, nici mama, nici mica regină de o moarte oribilă. Cum și-ar fi putut imagina că poate salva un regat?

În mare măsură, întoarcerea lui Viserys l-a ajutat pe rege și să scape de singurătate. În copilărie, Aegon își venerase cei trei frați vitregi mai mari, dar cu Viserys își împărțise dormitorul, împreună cu el învățase, cu el se jucase. „O parte din rege murise în Defileu, odată cu fratele lui", a scris Munkun. „E ușor să-ți dai seama că Aegon l-a îndrăgit pe Gaemon Păr-Alb din dorința de a-și înlocui fratele mai mic pierdut, dar a părut să redevină viu și întreg abia după ce i-a fost înapoiat Viserys." Prințul Viserys a redevenit însoțitorul nedespărțit al regelui Aegon, așa cum fusese în copilăria lor, pe Piatra Dragonului, iar Gaemon Păr-Alb a fost dat deoparte și uitat; până și regina Daenaera a început să fie neglijată.

întoarcerea prințului pierdut a rezolvat și problema succesiunii. Ca frate al regelui, Viserys era urmașul său nedisputat, trecând înaintea oricărui copil născut de Baela Velaryon sau de Rhaena Corbray, ba chiar de gemenele însele. Alegerea unei fetițe de șase ani drept a doua soție a lui Aegon nu mai părea la fel de îngrijorătoare. Prințul Viserys era un băiat vesel, promițător, deosebit de fermecător și de o nemărginită vitalitate. Deși nu tot atât de înalt, de puternic și de frumos ca fratele lui, toți cei care îl cunoșteau își dădeau izbitor de repede seama că e mai inteligent și mai curios decât regele… iar soția lui nu era o fetiță, ci o femeie tânără și frumoasă, de vârsta la care putea aduce pe lume copii. Aegon își putea păstra soția-copil; Larra

din Lys avea să-i dăruiască probabil cât de curând urmași lui Viserys, asigurând continuarea dinastiei.

Din toate aceste motive, regele și Curtea și orașul s-au bucurat de sosirea prințului, iar lordul Alyn Velaryon a devenit încă și mai iubit după ce l-a salvat pe Viserys din Lys, unde fusese captiv. Însă bucuria lor n-a fost împărtășită de Mâna Regelui. Deși s-a arătat încântat de întoarcerea fratelui monarhului, prețul pe care primise Alyn Velaryon să-l plătească pentru asta l-a înfuriat peste măsură. Tânărul amiral nu era împuternicit să accepte astfel de „condiții ruinătoare", a subliniat el, cu insistență; numai regenții și Mâna aveau dreptul să vorbească în numele Tronului de Fier, nu orice „nebun din fruntea unei flote".

Când Mâna și-a arătat nemulțumirea în fața consiliului, Marele Maester Munkun a admis că legea și tradiția erau de partea lui… dar nu și regele și norodul, iar anularea pactului încheiat de lordul Alyn ar fi fost culmea prostiei. Ceilalți regenți l-au susținut. Au votat noi onoruri pentru Pumn de Stejar, au recunoscut legitimitatea căsătoriei prințului Viserys cu lady Larra, au fost de acord să-i plătească tatălui ei răscumpărarea în zece rate anuale și au mutat o mare cantitate de aur din Braavos în Lys.

Pentru lordul Unwin Peake, toate astea au însemnat o nouă dojană umilitoare. Venind la atât de scurt timp după Târgul de Vite din Ziua Fecioarei și după respingerea fiicei sale, Myrielle, de către rege, în favoarea fetiței Daenaera, era mai mult decât putea să suporte orgoliul lui. Poate a sperat că, puși în fața amenințării cu renunțarea la demnitatea sa de Mână a Regelui, ceilalți regenți aveau să se supună voinței lui. În schimb, consiliul i-a acceptat fără șovăire retragerea și l-a numit în locul lui pe prietenosul, onestul și bine-văzutul lord Thaddeus Rowan.

Unwin Peake s-a întors acasă, în castelul Starpike, să mediteze asupra nedreptăților pe care simțea că le suferise, însă mătușa lui, lady Clarice, unchiul său Gedmund Peake Secure-Mare, septonul Bernard și mulți alții aduși de el la Curte nu l-au urmat, ci au continuat să-și îndeplinească îndatoririle, ca și fratele său bastard, ser Mervyn Flowers, și nepotul său, ser Amaury Peake, pentru că frații jurați rămân în Garda Regelui întreaga lor viață. Chiar și Degetele, cu Tessario în frunte, au rămas, ca moștenire lăsată de lordul Unwin succesorului său; dacă regele are o gardă, a spus el, și Mâna trebuie să aibă una.

Primăvara Lyseană și sfârșitul regenței

Până la sfârșitul acelui an, asupra Debarcaderului Regelui a domnit pacea, tulburată doar de moartea lui Manfryd Mooton, lord de Iazul Fecioarelor și ultimul dintre membrii primului consiliu de regență al lui Aegon al III-lea. Nobilul lord era slăbit de ceva vreme, căci după Fierbințeala Iernii nu-și mai revenise niciodată pe deplin, așa că trecerea lui în neființă a stârnit puține comentarii. Pentru a-l înlocui, lordul Rowan s-a întors către ser Corwyn Corbray, soțul Rhaenei. Sora ei geamănă, lady Baela, plecase între timp la Driftmark, cu lordul Alyn și cu fiica lor. La scurtă vreme după aceea, prințul Viserys a încântat întreaga Curte dând de veste că lady Larra a rămas grea. Întreg Debarcaderul Regelui s-a bucurat.

Însă, dincolo de zidurile orașului, 134 D.C. n-a fost un an de care oamenii să-și aducă aminte cu plăcere. La nord de Gât, iarna încă strângea pământul în pumnul ei de gheață. La Barrowtown, lordul Dustin a închis porțile când sute de săteni chinuiți de foame s-au adunat sub zidurile lui. Portul Alb s-a descurcat mai bine, fiindcă pe mare se putea aduce hrană din miazăzi, dar prețurile au crescut atât de mult încât bărbații cumsecade au început să se vândă negustorilor de sclavi de dincolo de mare ca să aibă nevestele și copiii lor ce mânca, iar cei răi și-au vândut nevestele și copiii.

Până și în orașul iernii, chiar sub zidurile Winterfellului, nordicii au început să mănânce câini și cai. Frigul și foamea au ucis o treime din Rondul de Noapte, iar când mii de sălbatici au traversat marea înghețată de la răsărit de Zid, alte sute de frați în negru au pierit in luptă.

În Insulele dc Fier, după moartea Krakenului Roșu, a urmat o luptă sălbatică pentru putere. Cele trei surori ale sale și bărbații cu care se măritaseră l-au capturat pe Toron Greyjoy, băiatul de pe Jilțul din Piatra Mării, și i-au condamnat mama la moarte, în timp ce verii s-au aliat cu lorzii de Harlaw și Blacktyde ca să-l susțină pe Rodrik, fratele vitreg al lui Toron, iar oamenii de pe marele Wyk au trecut de partea unui pretendent pe nume Sam Salt, care susținea că face parte din „descendența neagră”.

Lupta sângeroasă dintre cele trei tabere continua, dezlănțuită, de o jumătate de an, când ser Leo Costayne a năvălit asupra lor cu flota sa, debarcând mii de săbii ale Casei Lannister pe Pyke, Marele Wyk și

Harlaw. Lordul Pumn de Stejar refuzase să ia parte la răzbunarea Casei Lannister pe oamenii de fier, însă bătrânul Leu de Mare s-a dovedit mai sensibil la rugămințile nobilei lady Johanna… poate ispitit de promisiunea acesteia că îl va lua de bărbat dacă aduce Insulele de Fier sub cârmuirea fiului ei. Însă asta a fost peste puterile lui ser Leo Costayne, care a murit printre dealurile pietroase de pe Marele Wyk, răpus de mâna lui Arthur Goodbrother; iar trei sferturi dintre corăbiile lui au fost capturate sau scufundate în apele reci și cenușii din acele locuri.

Cu toate că n-au fost toți oamenii de fier trecuți prin ascuțișul săbiei, cum dorise lady Johanna, după încheierea luptei nimeni n-a putut spune că Lannisierii nu și-au plătit datoria. Au ars sute de corăbii lungi și de bărci de pescuit, ca și tot atâtea case și sate. Oriunde le-au dat de urmă, au masacrat soțiile și copiii oamenilor de fier care devastaseră cu atâta ură ținutul apusean. Printre cei uciși s-au numărat nouă dintre verii Krakenului Roșu și două dintre surorile lui, cu tot cu soții lor, lordul Drumm de Vechiul Wyk și lordul Goodbrother de Marele Wyk, precum și lorzii Volmark și Harlaw de Harlaw, Botley de Lordsport și Stonehouse de Vechiul Wyk. Alte mii de oameni de fier aveau să moară de foame înainte de a se sfârși anul, pentru că Lannisterii le-au luat multe tone de grâne puse la păstrare și de pește sărat și au distrus ce n-au putut căra. Deși Toron Greyjoy a rămas pe Jilțul din Piatra Mării după ce apărătorii săi de pe zidurile castelului Pyke i-au respins pe Lannisteri, fratele lui vitreg Rodrik a fost luat prizonier și dus la Casterly Rock, unde lady Johanna a poruncit să fie jugănit și l-a făcut bufonul fiului ei.

În cealaltă parte a Westerosului a izbucnit o altă luptă pentru succesiune către sfârșitul anului 134, când lady Jeyne Arryn, Fecioara din Vale, a murit la Gulltown, din pricina unei răceli care nu i s-a dat dusă din piept. În vârstă de patruzeci de ani, s-a stins din viață în Mănăstirea Maris, aflată pe o insulă stâncoasă din port, în brațele lui Jessamyn Redford, „îndrăgita ei însoțitoare”. Pe patul de moarte, și-a dictat ultimul testament, desemnându-l ca moștenitor pe vărul său, ser Joffrey Arryn. Ser Joffrey o slujise cu credință în ultimii zece ani, fiind Cavaler al Porții însângerate și apărând Valea de sălbaticii barbari de pe dealuri.

Însă ser Joffrey nu-i era decât văr de-al patrulea. Ca rudă de sânge, îi era mult mai apropiat vărul ei primar, ser Arnold Arryn, care încercase de două ori să îi ia locul. Întemnițat după a doua sa rebeliune eșuată, ser Arnold era deja nebun de-a binelea după anii îndelungați petrecuți în celulele cerului din Eyrie și în temnițele de sub Poarta Lunii… însă fiul lui, ser Eldric Arryn, era sănătos la minte, viclean și ambițios și și-a ridicat glasul, susținând drepturile tatălui său. Sub steagul lui s-au adunat mulți lorzi din Vale, subliniind că de

multă vreme stabilitele legi ale succesiunii nu pot fi date deoparte de „capriciul unei femei în pragul morții”.

A apărut și un al treilea pretendent, în persoana lui Isembard Arryn, patriarhul Arrynilor din Gulltown, care erau o ramură mai îndepărtată a acestei mari Case. Se despărțiseră de nobilele lor rude pe vremea regelui Jaehaerys, se dedicaseră negoțului și se îmbogățiseră. Fiindcă se spunea, în glumă, că șoimul de pe scutul lui e făcut din aur, Isembard a ajuns curând să fie cunoscut drept Șoimul Aurit. Bogăția s-a dovedit folositoare, a mituit lorzi mărunți ca să-l susțină și a adus mercenari de dincolo de Marea Îngustă.

Lordul Rowan s-a străduit din toate puterile să îndulcească toate aceste necazuri, poruncindu-le Lannisterilor să se retragă din Insulele de Fier, trimițând corăbii cu mâncare în Nord și chemându-i pe pretendenții Arryn la Debarcaderul Regelui, să-și înfățișeze cazurile consiliului de regență, dar eforturile lui au rămas, în cea mai mare parte, fără rezultat. Atât Casa Lannister, cât și Casa Arryn nu i-au luat în seamă hotărârile, iar hrana ajunsă în Portul Alb ca să domolească foametea a fost cu totul insuficientă. Thaddeus Rowan și băiatul pe care îl slujea erau pe placul multora, dar nimeni nu le știa de fiică. Către sfârșitul anului, din ce în ce mai mulți curteni șopteau că nu regenții conduc Ținutul, ci cămătarii din Lys.

Deși atât Curtea, cât și orașul încă îl îndrăgeau peste măsură pe fratele regelui, istețul și galantul Viseiys, despre soția lui lyseană nu se putea spune același lucru. Larra Rogare locuia în Fortăreața Roșie, alături de soțul ei, însă în adâncul inimii rămăsese o nobilă din Lys. Cu toate că, pe lângă limba ei, vorbea fluent atât valyriana cultă, cât și dialectele din Myr, Tyrosh și Vechiul Volantis, nu făcea nici cel mai mic efort ca să învețe limba comună, prefera să se bizuie pe tălmaci pentru a-și face cunoscute dorințele. Toate însoțitoarele ei erau lysene, ca și servitorii. Toate rochiile pe care le purta veneau din Lys, ca și lenjeria ei de corp; corăbiile tatălui ei îi aduceau, de trei ori pe an, tot ce însemna ultima modă la Lys. Își avea chiar și propriii apărători. Săbii lysene o păzeau zi și noapte, sub comanda fratelui ei Moredo și a unui mut uriaș din arenele de luptă din Meereen, pe nume Sandoq Umbra.

Cu timpul, și Curtea, și orașul ar fi putut ajunge să respecte toate astea dacă lady Larra n-ar fi insistat să-și păstreze propriii zei. Nu lua parte la nimic legat de venerarea celor Șapte sau de a vechilor zei ai nordicilor. Dintre numeroasele zeități ale Lysului, nu credea decât în câteva: în Pantera, zeița-pisica cu șase sâni, în Yndros din Zori și Amurg, care era bărbat ziua și femeie noaptea, în palidul copil Bakkalon al Săbiei, în Saagael cel fără Chip, aducătorul durerii.

Însoțitoarele, servitorii și gărzile ei i se alăturau în anumite momente pentru a-și arăta supunerea față de acei zei străvechi și

bizari. Erau atât de des văzute pisici care intrau în camerele ei sau ieșeau, încât lumea a început să spună că îi sunt iscoade, că-i torc la ureche, spunându-i tot ce se întâmplă în Fortăreața Roșie. Se zvonea că Larra însăși se poate transforma în pisică și colindă astfel prin șanțurile și pe acoperișurile orașului. Au apărut curând și zvonuri mai sumbre. Despre adoratorii lui Yndros se spunea că se pot transforma ei înșiși din bărbați în femei când fac dragoste și se șoptea că nobila doamnă profită adesea de acea putere în orgii din ceasul când noaptea devine zi și din cel când ziua devine noapte, ca să poată merge în lupanarele de pe Strada Mătăsii preschimbată în bărbat. Iar de fiecare dată când dispărea un copil, neștiutorii creduli se uitau unii la alții și vorbeau despre nepotolita sete de sânge a lui Saagael.

Încă și mai puțin iubiți decât Larra din Lys erau frații ei, sosiți la Debarcaderul Regelui împreună cu ea. Moredo comanda garda surorii sale, iar Lotho se ocupa de construirea unei sucursale a băncii Rogare pe Dealul Visenyei. Roggerio, cel mai tânăr, a deschis lângă Poarta Fluviului o casă a plăcerilor lyseană opulentă, pe care a numit-o „Sirena” și a umplut-o cu papagali din Insulele Verii, maimuțe din Sothoryos și sute de fete exotice (și băieți) din toate colțurile pământului. Deși favorurile lor costau de zece ori mai mult decât îndrăznea să ceară orice alt lupanar, Roggerio nu ducea niciodată lipsă de clienți. Înalții lorzi și negustorii de rând vorbeau deopotrivă de frumusețile și minunățiile pe care le descopereai în spatele ușilor sculptate și pictate ale „Sirenei”… printre care, spuneau unii, se număra și o sirenă în came și oase. (Aproape tot ce știm despre nenumăratele splendori oferite de „Sirena” a ajuns la noi prin Ciupercă, singurul dintre cronicarii noștri dispus să dezvăluie că el însuși a fost de multe ori în lupanar și a savurat numeroasele plăceri oferite în încăperile somptuoase.)

Dincolo de mare, Războiul Fiicelor s-a încheiat în sfârșit. Racallio Ryndoon a fugit spre miazăzi, în Insulele Baziliscului, cu oamenii rămași de partea lui; Ținuturile Discordiei au fost împărțite între Lys, Tyrosh și Myr; Dorne a luat în stăpânire aproape toate Treptele de Piatră. În urma noilor înțelegeri, myrishenii au avut cel mai mult de pierdut, pe când Arhonul din Tyrosh și Prințesa de Dorne au câștigat cel mai mult. În Lys, Case străvechi și-au pierdut toată puterea și mulți magisteri de obârșie înaltă au căzut în dizgrație și s-au văzut ruinați, pe când alții s-au ridicat și au pus mâna pe frâiele puterii. În fruntea acestora s-au aflat Lysandro Rogare și fratele său Drazenko, făuritorul alianței cu Dorne. Legăturile lui Drazenko cu Sunspear și ale lui Lysandro cu Tronul de Fier i-au făcut pe cei doi frați niște adevărați prinți ai Lysului în toate privințele, dar nu și cu numele.

La sfârșitul anului 134 D.C., unii se temeau că vor ajunge curând să conducă și WesterosuL în Debarcaderul Regelui, toată lumea vorbea

despre trufia, fastul și puterea lor. Șoaptele despre tertipurile lor s-au înmulțit. Lotho cumpăra oamenii cu aur, Roggerio îi seducea cu carne parfumată, Morendo îi supunea, înspăimântându-i cu tăișul oțelului. Totuși, frații nu erau decât păpuși cu sforile în mâinile surorii lor, lady Larra; ea și bizarii ei zei lyseni țineau hățurile. Regele, mica regină, tânărul prinț… erau doar niște copii, orbi la ceea ce se petrecea în jurul lor, pe când Garda Regdui, Mantiile Aurii și până și Mâna Regelui fuseseră vânduți și cumpărați.

Sau cel puțin așa se povestește. Sunt povești care, aidoma tuturor celorlalte de acest fel, conțin un sâmbure de adevăr, amestecat din plin cu teamă și cu minciuni. Nu ne putem îndoi că lysenii erau trufași, lacomi și ambițioși. Că Lotho își folosea banca, iar Roggerio lupanarul ca să-și facă prieteni e de la sine înțeles. Dar asta nu-i deosebea prea mult de ceilalți nobili de la Curtea lui Aegon al III-lea, care urmăreau, fiecare în felul său, să-și sporească puterea și averea. Deși, cel puțin pe moment, se descurcau mai bine decât rivalii lor, lysenii nu erau nimic mai mult decât una dintre facțiunile dornice să câștige influență. Dacă ar fi fost din Westeros, Larra și frații săi ar fi avut parte de admirație și ridicare în slăvi, dar se născuseră pe meleaguri străine, aveau obiceiuri străine și zei străini și de aceea primeau în schimb neîncredere și bănuieli.

Munkun vorbește despre această perioadă numind-o Ascensiunea Rogare, dar astfel nu i s-a spus niciodată nicăieri altundeva decât în Orașul Vechi, în discuțiile dintre maesterii și arhimaesterii din Citadelă. Oamenii din acea vreme i-au zis Primăvara Lyseană… pentru că era într-adevăr primăvară. La începutul anului 135 D.C., Conclavul a trimis din Orașul Vechi corbi albi, ca vestitori ai sfârșitului celei mai lungi și mai cumplite ierni pe care le cunoscuseră vreodată cele Șapte Regate.

Primăvara e un anotimp al speranței, renașterii și reînnoirii, și așa a fost și cea din 135 D.C. Războiul din Insulele de Fier s-a încheiat, iar lordul Cregan Stark de Winterfell a împrumutat de la Banca de Fier din Braavos o sumă imensă, ca să cumpere mâncare și semințe pentru supușii săi înfometați. Numai în Vale lupta continua. Furios fiindcă pretendenții din Casa Arryn nu veniseră la Debarcaderul Regelui ca să-și supună neînțelegerea judecății regenților, lordul Thaddeus Rowan a trimis la Gulltown o mie de oameni, sub comanda confratelui său regent, ser Corwyn Corbray, pentru a reinstaura Pacea Regelui și a lămuri problema succesiunii.

Între timp, Debarcaderul Regelui a avut parte de o perioadă de prosperitate nemaiîntâlnită de mulți ani, și asta nu în mică parte datorită Casei Rogare din Lys. Banca Rogare plătea dobânzi generoase pentru banii depuși, iar asta îndemna tot mai mulți lorzi să le încredințeze lysenilor aurul lor. A înflorit și negoțul, căci corăbii din

Tyrosh, Myr, Pentos, Braavos și mai ales Lys se îngrămădeau lângă docuri, de-a lungul Apei Negre, descărcând mătase și mirodenii, dantelă myrisheană, jad din Qarth, fildeș din Sothoryos și multe alte lucruri minunate aduse de la capetele pământului, printre care și mărfuri de lux, rareori aduse până atunci în cele Șapte Regate.

Și alte orașe-port se bucurau de aceeași dărnicie: Duskendale, lazul Fecioarelor, Gulltown și Portul Alb și-au văzut de asemenea negoțul înflorind, ca și Orașul Vechi din miazăzi și Lannisportul, tocmai în Marea Apusului. Pe Driftmark, orașul Carena a renăscut. Au fost construite și lansate la apă zeci de corăbii noi și mama lordului Pumn de Stejar și-a mărit propria flotă de negoț și început, mai sus de port, lucrul la o vilă ce părea mai degrabă palat și pe care Ciupercă a numit-o Căsuța Șoricelului.

Dincolo de Marea Îngustă, Lysul însuși prospera sub „tirania de catifea" a lui Lysandro Rogare, care adoptase stilul de viață al Primului Magister. Iar când fratele său Drazenko s-a însurat cu prințesa Aliandra Martell de Dorne și ea l-a numit prinț consort și lord de Treptele de Piatră, ascensiunea Casei Rogare și-a atins culmea. A început să se vorbească de Lysandro Magnificul.

În primul trimestru al anului 135 D.C., două evenimente memorabile au fost prilej de mare bucurie pe întregul cuprins al celor Șapte Regate ale Westerosului. În a treia zi a celei de-a treia luni a anului, locuitorii Debarcaderului Regelui au avut parte de o priveliște care nu mai existase din zilele întunecate ale Dansului: un dragon în văzduhul de deasupra orașului. Lady Rhaena, în vârstă de nouăsprezece ani, zbura pentru prima oară pe Morning, femela ei dragon. În prima zi, a dat o singură dată ocol orașului înainte de a se întoarce la Groapa Dragonului, dar apoi a devenit tot mai curajoasă pe zi ce trecea și a zburat tot mai departe.

Însă lady Rhaena nu a coborât cu Morning în Fortăreața Roșie decât o singură dată, pentru că nici măcar toate strădaniile prințului Viserys nu l-au putut convinge pe fratele lui să vină să-și vadă sora zburând (deși Daenaera era atât de încântată de Moming, încât a fost auzită spunând că își dorește și ea un dragon). La scurt timp după aceea, Morning a dus-o pe Rhaena dincolo de Golful Apei Negre, la Piatra Dragonului, unde, după propriile ei spuse, „dragonii și cei care îi călăresc sunt mult mai bine primiți".

La mai puțin de două săptămâni după aceea, Larra din Lys a dat naștere unui băiat, primul născut al prințului Viserys. Mama avea douăzeci de ani, iar tatăl numai treisprezece. Viserys l-a numit pe copil Aegon, după fratele său, regele, și i-a pus un ou de dragon în leagăn, așa cum ajunsese să fie obiceiul pentru toți copiii legitimi ai Casei Targaryen. Septonul Bernard l-a uns pe Aegon cu șapte uleiuri în septul regal și toate clopotele din oraș au bătut, sărbătorindu-i

nașterea. Au fost trimise daruri din toate colțurile Ținutului, deși niciunul atât de bogat ca acelea oferite copilului de unchii săi lyseni. În Lys, Lysandro Magnificul a decretat o zi de sărbătoare in onoarea nepotului său.

Însă, chiar în toiul bucuriei, au început să se audă șoapte încărcate de nemulțumire. Noul fiu al Casei Targaryen fusese uns și dedicat credinței, dar în oraș a început curând să se spună că mama pruncului vrea să fie binecuvântat și de zeii ei, iar pe străzile Debarcaderului Regelui au început să se răspândească zvonuri despre ceremonii obscene în „Sirena” și despre sacrificii sângeroase în Cetățuia lui Maegor. Necazurile s-ar fi putut încheia astfel, doar cu vorbe, dar, la scurt timp după aceea, asupra Ținutului și a familiei regale s-a abătut un șir de dezastre, fiecare părând grăbit să-l urmeze pe cel dinaintea lui, până când chiar și oamenii care își băteau joc de zei, precum Ciupercă, au început să se întrebe dacă nu cumva cei Șapte se întorseseră mânioși împotriva Casei Targaryen și a celor Șapte Regate.

Primul semn de rău augur a apărut la Driftmark, unde din oul pus în leagănul Laenei Velaryon la naștere a ieșit un pui. Mândria și încântarea părinților ei s-a spulberat însă repede; dragonul care a ieșit din ou răsucindu-se era o monstruozitate, un balaur fără aripi, alb ca un vierme și orb. La câteva clipe după ce a ieșit din găoace s-a întors spre bebelușul din leagăn și i-a smuls din braț o bucată de caene însângerată. Când Laena a țipat, lordul Pumn de Stejar a înșfăcat „dragonul”, l-a azvârlit pe podea și l-a tăiat bucăți.

Vestea despre nașterea dragonului monstruos și urmarea sa sângeroasă l-a tulburat adânc pe regele Aegon și a dus curând la un schimb de replici furioase între Înălțimea Sa și fratele lui. Prințul Viserys încă își mai avea propriul ou de dragon. Deși se părea că nu conține niciun pui, prințul îl păstrase în anii de exil și captivitate, fiindcă pentru el însemna foarte mult. Când Aegon a decretat că în castelul lui nu e îngăduită prezența niciunui ou de dragon, Viserys s-a înfuriat la culme. Însă regele și-a impus părerea, așa cum se și cuvenea; oul a fost trimis la Piatra Dragonului, iar prințul Viserys a refuzat vreme de o lună întreagă să-i vorbească fratelui său.

Înălțimea Sa a fost peste măsură de mâhnit de cearta cu fratele lui, ne povestește Ciupercă, dar ceea ce s-a întâmplat pe urmă l-a lăsat îndurerat și pustiit. În salonul său, regele se bucura de o cină tihnită, alături de mica lui regină, în timp ce Gaemon Păr-Alb și piticul îi distrau cu un cântecel prostesc despre un urs care băuse prea mult, când bastardul a început să se plângă de crampe în pântec.

— Fugi să-l aduci pe Marele Maester Munkun! i-a poruncit regele piticului.

Când bufonul sa întors cu Marele Maester, Gaemon se prăbușise deja la podea, iar regina Daenaera gemea:

— Și pe mine mă doare buna.

Munkun a spus aproape imediat că atât Gaemon, care îi slujea de multă vreme regelui Aegon drept degustător și paharnic, cât și mica regină fuseseră otrăviți. Marele Maester i-a dat Daenaerei un purgativ puternic, care e foarte posibil să-i fi salvat viața. Toată noaptea, copila a vărsat fără să se poată controla, văitându-se și zvârcolindu-se de durere, iar a doua zi a fost prea slăbită și prea secătuită ca să se poată ridica din pat, dar a scăpat de otrava din trup. Însă pentru Gaemon Păr-Alb, Munkun a sosit prea târziu. Băiatul a murit peste o oră. Bastard născut într-un lupanar, „Regele Fofoloancă" domnise pentru scurtă vreme, în Luna Nebuniei, asupra regatului său de pe un vârf de deal, își văzuse mama dată morții, îi servise regelui Aegon drept paharnic, țap ispășitor și prieten. Se crede că, la moartea sa, nu avea decât nouă ani.

Pe urmă, Marele Maester Munkun a hrănit cu resturile cinei șobolanii dintr-o cușcă și a aflat că otrava fusese pusă în crusta tartelor cu mere. Din fericire, lui Aegon al III-lea nu-i plăcuseră niciodată prea mult dulciurile (și, la drept vorbind, nici vreun alt fel de mâncare). Cavalerii din Garda Regelui s-au dus imediat în bucătăriile Fortăreței Roșii și au arestat zeci de bucătari, brutari, ajutori de bucătari și servitoare, care i-au fost apoi predați lui George Graceford, Lordul Confesor. Sub tortură, șapte au mărturisit că încercaseră să-l otrăvească pe rege… dar nicio mărturisire nu s-a potrivit cu vreo alta, fiecare a pretins că a luat otrava din alt loc și niciunul nu a spus corect numele felului de mâncare otrăvit, așa că lordul Rowan a respins cu părere de rău toate confesiunile, spunând că „nu-s bune nici ca să mă șterg cu ele la fund". (Mâna era deja într-o dispoziție sumbră dinainte de otrăvire, fiindcă tocmai trecuse printr-o tragedie personală când tânăra lui soție, lady Floris, murise la naștere.)

Deși, după întoarcerea fratelui său în Westeros, Aegon își petrecuse mai puțin timp cu micul paharnic Gaemon Păr-Alb, moartea acestuia l-a lăsat neconsolat. Faptul a avut și o mică parte bună, fiindcă a ajutat la dispariția rupturii dintre rege și prințul Viserys, care a ieșit din încăpățânata lui tăcere ca să aline suferința Înălțimii Sale, și au stat împreună lângă patul reginei. Dar n-a fost nicidecum de ajuns. Pe urmă Aegon a devenit tăcut, recăzând în vechea lui melancolie, și a părut să-și piardă tot interesul față de Curte și de regat.

Următoarea lovitură a căzut departe de Debarcaderul Regelui, în Valea lui Arryn, unde ser Corwyn Corbray a decretat că voința răposatei lady Jeyne are întâietate și l-a declarat pe ser Joffrey Arryn lord legitim de Eyrie. Când ceilalți pretendenți au rămas de neclintit, refuzând să-i accepte hotărârea, ser Corwyn i-a întemnițat pe Șoimul Aurit și pe fiii săi și l-a executat pe Eldric Arryn, însă tatăl nebun al

acestuia, ser Arnold, a izbutit cumva să-i scape și a fugit la Runestone, unde servise ca scutier înainte de a ajunge la vârsta bărbăției. Gunthor Royce, cunoscut în Vale drept Uriașul de Bronz, era bătrân și, pe cât de încăpățânat, pe atâta de neînfricat; când ser Corwyn și-a făcut apariția să-l scoată pe ser Arnold din adăpostul său, lordul Gunthor și-a pus vechea armură de bronz, a încălecat și a ieșit să-l înfrunte. Cuvintele s-au umplut de ură, au devenit înjurături, apoi amenințări. Când Corbray a scos-o din teacă pe Lady Forlorn – fie ca să-l lovească pe Royce, fie doar ca să-l amenințe, asta n-o s-o știm niciodată – un arbaletrier de pe meterezele castelului a tras o săgeată care i-a străpuns pieptul.

Uciderea unuia dintre regenții regelui era un act de trădare, aproape ca și cum l-ai fi atacat pe însuși regele. Mai mult decât atât, ser Corwyn fusese unchiul lui Quenton Corbray, puternicul și războinicul lord de Casa Inimii, ca și soțul iubit de lady Rhaena, călăreața de dragoni, soră geamănă cu Baela, și astfel, rudă prin alianță cu Alyn Pumn de Stejar. Moartea lui a reaprins flăcările războiului în Valea lui Arryn. Casele Corbray, Hunter, Crayne și Redford și-au unit forțele ca să-l susțină pe moștenitorul ales de lady Jeyne, ser Joffrey Arryn, pe când Casei Royce din Runestone și lui ser Arnold, Moștenitorul Nebun, li s-au alăturat Casele Tollett, Coldwater și Dutton, ca și lorzii de pe Degete și de pe Trei Surori. Gulltownul și Casa Grafton și-au păstrat loialitatea față de Șoimul Aurit, pe care au continuat să-l susțină, în ciuda captivității sale.

Răspunsul Debarcaderului Regelui n-a întârziat mult. Lordul Rowan a trimis corbi în Vale, cu un ultim mesaj prin care le poruncea susținătorilor Moștenitorului Nebun și Șoimului Aurit să-și lase deoparte armele, dacă nu vor să-și atragă „nemulțumirea Tronului de Fier”. Fiindcă nu a sosit niciun răspuns, Mâna s-a sfătuit cu Pumnul de Stejar și au plănuit să pună capăt rebeliunii prin forță.

S-au gândit că, odată ce venise primăvara, în Vale se putea din nou ajunge prin trecătorile din Munții Lunii. Cinci mii de oameni au plecat pe Drumul Regelui, sub comanda lui ser Robert Rowan, cel mai mare dintre fiii lordului Thaddeus. Oșteni din Iazul Fecioarelor, Darry și Hayford le-au sporit numărul, iar când au trecut de Trident li s-au alăturat șase sute de oameni ai Casei Frey și o mie ai Casei Blackwood, conduși de lordul Benjicot însuși. În munți a pătruns astfel o forță de nouă mii de oameni.

Un al doilea atac a fost lansat pe mare. În loc să se folosească de flota regală condusă de ser Gedmund Peake Secure-Mare, unchiul predecesorului său, Mâna i-a cerut corăbii Casei Velaryon. Pumn de Stejar însuși a luat comanda flotei, în timp ce soția lui, lady Baela, a plecat la Piatra Dragonului, să aline durerea surorii ei gemene, rămasă văduvă (și, cu această ocazie, să se asigure că lady Rhaena nu încearcă

să răzbune singură moartea soțului ei, folosindu-se de Morning).

Lordul Rowan a dat de veste că armata adusă în Vale de lordul Alyn avea să fie condusă de Moredo Rogare, frate cu lady Larra. Lordul Moredo era un luptător înspăimântător, de asta nu se îndoia nimeni; înalt și încruntat, cu părul alb-gălbui și ochii de un albastru arzător, părea însăși imaginea unui războinic din Vechea Valyria. Și mânuia o sabie lungă, din oțel valyrian, numită Adevărul.

Deși îndemânarea și curajul nu îi puteau fi contestate, numirea lyseanului a fost deosebit de nepopulară. Spre deosebire de frații săi Roggerio și Lotho, care vorbeau fluent limba comună, cel mai bun lucru care se putea spune despre Moredo era că o înțelege cât de cât, iar înțelepciunea hotărârii de a pune un lysean în fruntea unei oști de cavaleri din Westeros era pusă la îndoială de aproape toată lumea. Dușmanii lordului Rowan de la Curte – printre care numeroasele persoane care îi datorau prezența lor acolo lordului Peake – s-au grăbit să susțină că asta dovedește ceea ce șopteau ei pe la colțuri de o jumătate de an: Thaddeus Rowan li se vânduse Pumnului de Stejar și Casei Rogare.

Toate aceste murmure n-ar fi avut nicio importanță dacă atacurile Văii ar fi fost încununate de succes. Dar n-au fost. Deși Pumn de Stejar s-a strecurat cu ușurință pe lângă corăbiile de luptă pline de mercenari ale Șoimului Aurit, pentru a cuceri Gulltown, atacatorii au pierdut sute de oameni în asaltul furtunos al zidurilor portului și de trei ori pe atâția pe urmă, în lupta pentru fiecare casă. După ce tălmaciul i-a fost ucis în confruntarea de pe străzi, lui Moredo Rogare i-a venit foarte greu să se facă înțeles de oștenii săi; ei nu-i pricepeau comenzile, el nu le pricepea rapoartele. A urmat haosul.

Între timp, în celălalt capăt al Văii, drumul prin munți s-a dovedit a fi mult mai greu de străbătut decât se crezuse. În trecătorile de la înălțime mai mare, ser Robert Rowan s-a văzut nevoit să-și croiască drum prin nămeți înalți, înaintând cu iuțeala melcului, iar convoiul cu bagaje și provizii i-a fost atacat în numeroase rânduri de sălbaticii din munți (urmași ai Primilor Oameni, izgoniți din Vale de Andali, cu mii de ani în urmă). „Erau schelete în blănuri de animale, înarmate cu securi de piatră și bâte de lemn”, a povestit mai târziu Ben Blackwood, „dar atât de flămânde și atât de disperate, încât nu puteau fi oprite, oricât de multe am fi ucis“. Frigul, zăpada și atacurile la vreme de noapte au început curând să-și ia tributul.

Sus, în munți, inimaginabilul s-a petrecut într-o noapte, când lordul Robert și oamenii lui stăteau ghemuiți în jurul focurilor de tabără. Pe panta abruptă de deasupra se zărea de pe drum gura unei peșteri și mai mulți oameni au urcat într-acolo, vrând să vadă dacă nu le-ar fi putut oferi adăpost de vânt. Oasele împrăștiate în fața intrării ar fi trebuit să le dea de gândit, dar au mers mai departe și… au trezit un

dragon. Șaisprezece oameni au pierit în lupta care a urmat și vreo treizeci s-au ales cu arsuri înainte ca înfuriatul balaur cenușiu să se avânte în văzduh și să dispară pătrunzând mai adânc între munți, cu „o femeie în zdrențe ținându-se de spatele lui”. Aceea a fost ultima apariție notată în cronici a dragonului Sheepstealer și a călăreței lui, Nettles… deși sălbaticii din munți încă mai povestesc despre o „vrăjitoare a focului” care a locuit cândva într-o vale tainică, departe de orice drum și de orice sat. Unul dintre cele mai sălbatice clanuri de pe munte a ajuns s-o venereze, spun povestitorii; tinerii își dovedeau curajul ducându-i daruri și erau considerați bărbați numai dacă se întorceau cu arsuri, ca să se vadă că o înfruntaseră pe femela-dragon în bârlogul ei.

Întâlnirea cu dragonul n-a fost ultimul pericol din calea armiei lui ser Robert. Când a ajuns la Poarta Însângerată, o treime dintre oșteni pieriseră parând un atac al sălbaticilor sau răpuși de frig sau de foame. Printre morți se număra ser Robert Rowan, strivit de un bolovan când un clan de sălbatici prăvălise asupra coloanei o jumătate din coasta unui munte. După moartea lui, Sângerosul Ben Blackwood preluase comanda. Pe lordul Blackwood încă îl mai despărțea o jumătate de an de vârsta bărbăției, dar avea deja mai multă experiență decât un bărbat de patru ori mai bătrân. La Poarta Însângerată, intrarea în Vale, supraviețuitorii au găsit mâncare, căldură și li s-a urat bun-venit… dar ser Joffrey Arryn, cavaler de Poarta însângerată și succesorul ales de Lady Jeyne Arryn, a observat imediat că, după traversarea munților, oamenii lui Blackwood nu erau buni de luptă. Departe de a-l ajuta să câștige războiul, aveau să-i fie o povară.

Chiar în timp ce bătăliile din Valea lui Arryn continuau, făgăduiala primăverii lysene a primit o altă lovitură dureroasă la sute de leghe către miazăzi, când Lysandro Magnificul și fratele său Drazenko au murit aproape în același timp, primul în Lys și al doilea în Sunspear. Deși despărțiți de Marea îngustă, cei doi Rogare au murit la o zi distanță unul de altul, amândoi în împrejurări dubioase. Drazenko și-a pierdut primul viața, înecându-se cu o bucată de șuncă. Lysandro s-a înecat când luxoasa barcă pentru plimbări i s-a scufundat în timp ce îl aducea de la Grădina lui înmiresmată înapoi, spre propriul palat. Deși câțiva au susținut cu insistență că ambele morți nu fuseseră decât accidente nefericite, mulți au luat apropierea lor în timp drept dovada unui complot împotriva Casei Rogare. Aproape toată lumea a crezut că Oamenii fără Chip din Braavos se făceau vinovați de ambele omucideri; din câte se știa, în întreaga lume nu existau asasini mai subtili.

Dar, dacă erau faptele Oamenilor fără Chip, din a cui poruncă le săvârșiseră? Banca de Fier din Braavos a fost suspectată, ca și Arhonul din Tyrosh, Racallio Ryndoon și mai mulți prinți negustori și magisteri

din Lys, iritați de „tirania de catifea” a lui Lysandro Magnificul. Unii au mers până la a sugera că Primul Magister fusese înlăturat de propriii săi fii (avea șase fii legitimi, trei fiice și șaisprezece bastarzi). Însă frații fuseseră lichidați cu atâta măiestrie, încât nici măcar nu se putea dovedi că e vorba de asasinate.

Niciuna dintre demnitățile prin care stăpânise Lysandro asupra Lysului nu se putea lăsa moștenire. Trupul lui pe jumătate mâncat de crabi abia ce fusese scos din mare când vechii lui dușmanii, falșii prieteni și aliații de odinioară au început să se lupte pentru a-i lua locul.

Se spune, pe bună dreptate, că lysenii își poartă războaiele cu comploturi și otrăvuri mai degrabă decât cu oștile. În tot restul acelui an sângeros, magisterii și prinții negustori din Lys au intrat într-un dans ucigător, înălțându-se și coborând aproape din două în două săptămâni. Căderile erau cel mai adesea mortale. Torreo Haen a fost otrăvit, împreună cu soția lui, cu amanta, cu fiicele sale (una fiind fecioara a cărei rochie diafană stârnise scandal la Balul din Ziua Fecioarei), cu frații și surorile și cu toți susținătorii săi, la ospățul prin care își sărbătorea ridicarea la rangul de prim magister. Silvario Pendaerys a fost înjunghiat într-un ochi când ieșea din Templul Negoțului, pe când fratele său Pereno a fost strangulat într-o casă a plăcerilor, în timp ce o sclavă îi desfăta mădularul cu gura. *Gonfalonierul* Moreo Dagareon a fost ucis de propriile sale gărzi de elită, iar Matteno Orthys, un adorator înfocat al zeiței Pantera, a fost schilodit și în parte mâncat de neprețuita sa pisică-nălucă, a cărei cușcă a fost în mod inexplicabil lăsată deschisă într-o noapte.

Deși copiii lui Lysandro nu i-au putut moșteni demnitățile, palatul i-a revenit fiicei sale Lysara, corăbiile fiului său Drako, casa plăcerilor fiului său Fredo, iar biblioteca fiicei sale Marra. Averea reprezentată de Banca Rogare a fost împărțită între toți fiicele și fiii săi. Chiar și bastarzii și-au primit partea, evident mai mică decât a copiilor legitimi. Însă controlul băncii i-a fost încredințat în întregime fiului său mai mare, Lysaro… despre care s-a scris, pe bună dreptate, că „avea de două ori mai multă ambiție decât tatăl său, dar numai jumătate din inteligența lui”.

Lysaro Rogare visa să conducă orașul Lys, dar nu avea nici șiretenia, nici răbdarea de a petrece decenii întregi sporindu-și încetul cu încetul averea și puterea, cum făcuse tatăl său Lysandro. Cu rivali murindu-i pe capete în jur, prima sa mișcare a fost să-și apere viața, cumpărând de la negustorii de sclavi din Astapor o mie de Nepătați. Aceștia erau eunuci luptători renumiți, considerați cei mai buni pedestrași din lume și instruiți astfel încât să accepte supunerea absolută, pentru ca stăpânii lor să nu se teamă niciodată că vor fi sfidați sau trădați.

Odată înconjurat de astfel de protectori, Lysaro s-a asigurat că va fi ales *gonfalonicr,* oferindu-le oamenilor de rând distracții generoase pentru a-i atrage de partea sa, iar magisterilor mite mai mari decât mai primiseră vreodată. Când toate aceste cheltuieli l-au lăsat fără averea personală, a început să împartă aur din bancă. După cum a dezvăluit mai târziu, intenția sa era să provoace un scurt război victorios, fie cu Tyroshul, fie cu Myrul. Ca *gonfalonier,* gloria victoriei i-ar fi aparținut, și astfel ar fi dobândit cu ușurință funcția de prim magister. Iar jefuind orașul învins ar fi adunat destul aur ca să pună la loc tot ce luase din bancă și totodată să devină cel mai bogat om din Lys.

Era planul unui prost, astfel că a eșuat repede. După cum spune legenda, cei care au dat primii de înțeles că, la Banca Rogare, banii nu sunt în siguranță au fost în slujba Băncii din Braavos, dar, indiferent de unde a pornind zvonul, s-a răspândit cu iuțeală în tot Lysul. Magisterii orașului și prinții negustori au început să-și retragă depozitele; au fost mai întâi câțiva, apoi din ce în ce mai mulți, până ce din seifurile lui Lysaro a prins să curgă un râu de aur… unul care a secat destul de repede. Dar, în momentul respectiv, nici lui Lysaro nu i s-a mai putut da de urmă. Pus față în față cu ruinarea sa, fugise din Lys în toiul nopții, cu trei sclave de pat, șase servitori și o sută dintre Nepătații lui, abandonându-și soția, fiicele și palatul. Pe bună dreptate alarmați, magisterii orașului au confiscat imediat Banca Rogare, dar au descoperit că nu puseseră mâna decât pe un înveliș fără conținut.

Prăbușirea Casei Rogare a fost rapidă și brutală. Frații și surorile lui Lysaro au pretins că n-au avut niciun rol în golirea băncii, dar mulți s-au îndoit de nevinovăția lor. Drako Rogare a izbutit să se refugieze în Volantis, iar sora lui, Mana, îmbrăcată cu haine bărbătești, a fugit la Templul lui Yndros, unde a cerut adăpost, însă frații și surorile lor, chiar și bastarzii, au fost arestați și judecați cu toții.

— Eu n-am știut nimic! a protestat Lysara Rogare, însă Magisterul Tigaro Moraqos a răspuns:

— Ar fi trebuit să știi!

Iar mulțimea și-a urlat aprobarea. Jumătate din oraș era ruinat.

Dar nu numai localnicii au avut de pierdut. Când vestea despre căderea Casei Rogare a ajuns în Westeros, lorzii și negustorii deopotrivă și-au dat curând seama că toți banii pe care i-au încredințat Băncii Rogare sunt pierduți. În Gulltown, Moredo Rogare s-a mișcat repede, i-a predat comanda oștirii lui Alyn Pumn de Stejar și s-a îmbarcat pe o corabie cu destinația Braavos. Lotho Rogare a fost arestat de ser Lucas Leygood și de Mantiile lui Aurii când a încercat să plece din Debarcaderul Regelui; toate scrisorile și toate registrele i-au fost confiscate, precum și orice fărâmă de aur și argint rămasă în seifurile lui de pe culmea Dealului Visenyei. Între timp, ser Marston

Waters din Garda Regelui a intrat în lupanarul „Sirena” însoțit de doi dintre frații săi juranți și de cincizeci de oșteni. Toți clienții lupanarului au fost scoși în stradă, mulți dintre ei dezbrăcați (Ciupercă a recunoscut că s-a numărat printre cei deranjați astfel), iar Roggerio a fost silit, sub amenințarea sulițelor, să înainteze prin mulțimea batjocoritoare. În Fortăreața Roșie, atât proprietarul lupanarului, cât și bancherul au fost întemnițați în Turnul Mâinii; gradul lor de rudenie cu soția prințului Viserys i-a scăpat, cel puțin pe moment, de ororile din celulele întunecate.

La început, toată lumea a crezut că Mâna poruncise să fie arestați. După moartea lui ser Corwyn în Vale, singurii regenți rămași erau lordul Rowan și Marele Maester Munkun. Această părere greșită a fost spulberată după numai câteva ore, pentru că, în aceeași seară, lordul Rowan însuși li s-a alăturat fraților Rogare în captivitate. Degetele, care ar fi trebuit să protejeze Mâna, n-au mișcat nici măcar un deget în apărarea lui. Când ser Mervyn Flowers a intrat în încăperile consiliului ca să-l aresteze pe nobilul lord, Tessario Tigrul le-a poruncit oamenilor săi să stea deoparte. Numai scutierul lordului Rowan a opus rezistență, dar a fost curând copleșit numericește.

— Cruțați-l pe băiat, a implorat lordul Thaddeus, și l-au cruțat… dar numai după ce Flowers i-a tăiat o ureche, „ca să-nvețe să nu mai dezgolească tăișul oțelului în fața Gărzii Regelui”.

Lista celor bănuiți de trădare și întemnițați în așteptarea judecății nu se oprește aici. Au fost arestați și trei veri ai lordului Rowan și un nepot de-al său, alături de patruzeci de grăjdari, servitori și cavaleri din suita lui. Toți au fost luați prin surprindere și tratați cu blândețe. Dar, când ser Amaury Peake s-a apropiat de Cetățuia lui Maegor în fruntea unei duzini de oșteni, l-a găsit pe Viserys Targaryen însuși pe podul mobil, cu o secure de luptă în mână. „Era o secure grea, iar prințul – un băiat subțirel, de treisprezece ani”, ne povestește bufonul Ciupercă. „Te îndoiai că flăcăul poate ridica securea aia, cu atât mai puțin că o poate mânui.”

— Ser, dacă ai venit s-o iei pe nobila mea soție, răsucește-te pe călcâie și pleacă, fiindcă de mine n-o să treci, a spus tânărul prinț.

Lui ser Amaury purtarea sfidătoare a prințului i s-a părut mai degrabă amuzantă decât amenințătoare.

— E nevoie de doamna ta ca să i se pună niște întrebări legate de trădarea fraților ei, i-a răspuns prințului.

— Și cine simte nevoia să-i pună întrebări? a vrut prințul să știe.

— Mâna Regelui, a răspuns ser Amaury.

— Lordul Rowan? a întrebat Viserys.

— Lordul Rowan a fost îndepărtat. Ser Marston Waters e noua Mână a Regelui.

În clipa aceea, Aegon al III-lea însuși a ieșit pe poarta Cetățuii și s-a

oprit lângă fratele lui.

— Eu sunt regele, i-a reamintit Înălțimea Sa lui ser Amaury, și nu l-am ales niciodată pe ser Marston ca Mână a mea.

Cavalerul, ne povestește Ciupercă, a fost luat prin surprindere de amestecul lui Aegon, dar, după o șovăire de câteva clipe, a răspuns:

— Înălțimea Ta e încă un copil. Până la vârsta majoratului, sire, lorzii tăi loiali trebuie să facă astfel de alegeri în locul tău. Ser Marston a fost numit de regenții tăi.

— Lordul Rowan e regentul meu, a insistat regele.

— Nu mai este, a răspuns ser Amaury. Lordul Rowan ți-a trădat încrederea. Regența lui a luat sfârșit.

— Din a cui poruncă? a întrebat Aegon.

— A Mâinii Regelui, a răspuns cavalerul alb.

La asta, prințul Viserys a râs (regele Aegon nu râdea niciodată, spre disperarea lui Ciupercă), spunând:

— Mâna îl numește pe regent și regentul numește Mâna, și ne-nvârtim și ne-nvârtim și ne-nvârtim în dans… dar n-o să treci, ser, și nici n-o să te atingi de soția mea. Pleacă sau, ți-o făgăduiesc, oamenii tăi vor muri aici până la unul!

Pe urmă, ser Amaury Peake și-a pierdut răbdarea. Nu se putea lăsa oprit de doi băieți, unul de cincisprezece ani și altul de treisprezece, și cel mai mare nici măcar înarmat.

— Ajunge! a spus, și le-a ordonat oamenilor lui să-i dea pe cei doi băieți deoparte. Tratați-i cu blândețe și aveți grijă să nu le faceți absolut niciun rău.

— Porți vina pentru tot ce va urma, ser, l-a prevenit prințul Viserys. Și-a înfipt securea adânc în lemnul podului mobil și s-a grăbit să se retragă, spunând: Nu treceți de securea asta, sau veți muri!

Regele l-a prins de umăr și l-a tras înapoi, în adăpostul oferit de cetățuie, iar pe pod a pășit o umbră.

Sandoq Umbra venise din Lys împreună cu lady Larra, ca dar de la tatăl ei, Magisterul Lysandro. Cu pielea și părul negre, avea mai mult de doi metri înălțime. Fața lui, adesea ascunsă sub un văl negru de mătase, era o îngrămădire de cicatrice albe, subțiri, iar buzele și limba îi fuseseră îndepărtate, lăsându-l mut și hidos deopotrivă. Se spunea că fusese victorios în o sută de lupte din arenele morții din Meereen, că o dată sfâșiase gâtul unui dușman cu dinții, după ce sabia i se rupsese în bucăți, că bea sângele oamenilor pe care îi ucide și că în arenă omorâse lei, urși, lupi și șerpi înaripați fără altă armă în afară de pietrele pe care le găsise în nisip.

Nu există nicio îndoială că, la astfel de povești, fiecare povestitor adaugă câte ceva, așa că nu avem idee dacă și în ce măsură pot fi crezute. Sandoq nu știa nici să scrie, nici să citească, dar, spune Ciupercă, îndrăgea mult muzica și stătea în dormitorul frumoasei lady

Larra, într-un colț întunecos, cântând note dulci și triste la un instrument cu coarde bizar, cât el de înalt. „Eu izbuteam uneori s-o fac să râdă, deși pricepea doar câteva cuvinte din limba noastră”, povestește bufonul, „dar cântecele lui o făceau pe lady Larra întotdeauna să plângă, și e ciudat să spun că ei asta îi plăcea mai mult.”

La porțile Cetățuii lui Maegor, când oamenii lui ser Amaury s-au năpustit asupra sa cu săbii și suliițe, Sandoq Umbra a cântat alt soi de muzică, își alesese drept instrumente un scut mare și negru, din lemnul nopții, piele fiartă și fier, precum și o sabie imensă, curbată, cu mânerul din os de dragon, a cărei lamă întunecată strălucea în lumina torțelor cu inconfundabilele ape ale oțelului valyrian. Dușmanii s-au repezit la el urlând, înjurând și strigând, dar Umbra n-a scos niciun sunet în afară de al oțelului său și s-a strecurat printre ei tăcut ca o pisică, cu lama șuierându-i în stânga, în dreapta, în sus și în jos, făcând să curgă sânge la fiecare ovitură și trecând prin zalele celorlalți de parcă ar fi fost înveșmântați in pergament.

Ciupercă, pretinzând că a văzut lupta de sus, de pe un acoperiș, adevărește că „nu semăna prea mult a luptă cu sabia, aveai mai degrabă impresia că vezi un țăran secerând. La fiecare lovitură cădeau alte tulpini, numai că tulpinile era oameni vii, care se prăbușeau țipând și blestemând”. Însoțitorilor lui ser Amaury nu le lipsea curajul, și câțiva au trăit destul de mult ca să lovească la rândul lor, dar Umbra, mereu în mișcare, le-a oprit lamele cu scutul, de care s-a folosit apoi ca să-i împingă, azvârlindu-i de pe punte în flămândele țepe de fier de sub ea.

Cât despre ser Amaury, trebuie să spunem că moartea lui nu a făcut de rușine Garda Regelui. Trei dintre oamenii săi erau morți pe podul mobil și alți doi se zvârcoleau, înfipți în țepele de fier din șanț, când și-a scos el sabia din teacă. „Sub mantia albă, purta o armură din zale albe”, ne povestește Ciupercă, „dar coiful lui nu proteja fața și nu-și adusese scutul, iar Sandoq l-a făcut să plătească un preț cumplit pentru aceste lipsuri.” Umbra i-a dat luptei înfățișarea unui dans; după ce îl rănea pe cavalerul alb, îi omora unul dintre oamenii rămași, apoi se reîntorcea spre el, pentru a-l răni din nou. Dar Peake a luptat păstrându-și cu încăpățânare curajul și, aproape de final, preț de o jumătate de bătaie de inimă, zeii i-au oferit o șansă când, înainte de a cădea de pe pod, ultimul dintre însoțitorii lui a izbutit cumva să-și pună mâna în jurul săbiei lui Sandoq și să i-o smulgă din strânsoare. Căzut în genunchi, ser Amaury s-a ridicat dătinându-se și s-a grăbit să-și atace potrivnicul dezarmat.

Sandoq a smuls securea lui Viserys din locul unde se împlântase în lemn și a despicat coiful și capul lui ser Amaury în două, din creștet până la apărătoarea gâtului. Pe urmă a lăsat leșul să cadă în țepe și a

mai rămas pe pod atât cât a fost nevoie pentru a azvârli în șanț morții și muribunzii; apoi s-a retras în Cetățuia lui Maegor, iar regele a poruncit imediat să fie ridicat podul, să fie coborâtă hersa și să fie zăvorâte porțile. Citadela a devenit un adăpost sigur.

Și așa a rămas vreme de optsprezece zile.

Restul Fortărețeii Roșii se afla în mâinile lui ser Marston Waters și ale Gărzii Regelui, pe care o comanda, iar în afara zidurilor, ser Lucas Leygood și Mantiile lui Aurii țineau Debarcaderul Regelui într-o strânsoare fermă. În dimineața următoare, amândoi au venit în fața Cetățuii și i-au cerut regelui să-și părăsească adăpostul.

— Înălțimea Ta ne nedreptățește crezând că ii vrem răul, a spus Marston, în vreme ce leșurile oamenilor uciși de Sandoq erau scoase din șanț. Nu am făcut nimic altceva decât s-o apărăm pe Înălțimea Ta de prietenii nesinceri și de trădători. Ser Amaury a jurat să te protejeze, să-și dea la nevoie viața pentru a o salva pe a ta. Ți-a fost loial, așa cum îți sunt și eu. Nu merita o astfel de moarte, de mâna unei asemenea bestii.

Regele Aegon a rămas de neînduplecat.

— Sandoq nu e o bestie, a răspuns, de pe metereze. Nu poate vorbi, dar aude și se supune. I-am poruncit lui ser Amaury să plece, dar el a refuzat. Fratele meu i-a spus ce se va întâmpla dacă trece de secure. Credeam că în jurămintele Gărzii Regelui e inclusă supunerea.

— Am jurat să ne supunem regelui, sire, așa este, a răspuns ser Marston, când vei ajunge la vârsta bărbăției, eu și frații mei ne vom arunca bucuroși în vârfurile propriilor săbii, dacă ne vei porunci. Dar câtă vreme ești încă un copil, jurământul ne cere să ne supunem Mâinii Regelui, pentru că Mâna vorbește cu vocea monarhului.

— Lordul Thaddeus e Mâna mea, nu s-a lăsat intimidat Aegon.

— Lordul Thaddeus a vândut Ținutul tău Lysului și va răspunde pentru asta. Eu îți voi sluji drept Mână până când vinovăția sau nevinovăția lui vor putea fi dovedite. Ser Marston și-a scos sabia din teacă și s-a lăsat într-un genunchi, spunând: Jur pe sabia mea, în fața zeilor și ai oamenilor, că nimeni nu-ți va face niciun rău atâta vreme cât îți stau alături.

Dacă Lordul Comandant a crezut că aceste cuvinte îl vor îmbuna pe rege, nici că s-ar fi putut înșela mai mult.

— Mi-ai stat alături și când dragonul mi-a mâncat mama, a răspuns Aegon. Și n-ai făcut nimic mai mult decât să te uiți. N-o să te am alături ca să te uiți cum e ucisă soția fratelui meu.

Pe urmă a coborât de pe metereze și nimic din tot ce-a mai spus ser Marston Waters nu l-a putut convinge să se întoarcă în ziua aceea, și nici a doua și a treia zi.

În a patra zi, Marele Maester Munkun și-a făcut apariția împreună cu ser Marston.

— Te implor, sire, pune capăt acestei nebunii copilărești și ieși din fortăreață, ca să te putem sluji.

Regele Aegon l-a privit lung, fără să spună nimic, dar fratele lui a fost mai puțin reținut și i-a poruncit Marelui Maester să trimită „o sută de corbi" în Ținut, ca să se știe că regele e captiv în propriul său castel. La asta, Munkun n-a răspuns. Și nici n-a plecat niciun corb.

În zilele care au urmat, Marele Maester a continuat cu rugămințile, asigurându-i pe Aegon și Viserys că tot ce se făcuse respecta legea, ser Marston a trecut de la rugămînți la amenințări și la negocieri, iar septonul Bernard a fost adus ca să înalțe rugăciuni cu glas tare, implorând Baba să lumineze mintea regelui, redându-i înțelepciunea. Dar totul s-a dovedit zadarnic. Strădaniile lor au primit de la băiatul rege prea puține răspunsuri, și de cele mai multe ori niciunul, în afară de o tăcere încăpățânată și ursuză. Înălțimea Sa nu s-a înfuriat decât o singură dată, când ser Gareth Long a încercat, la rândul său, să-l convingă să cedeze.

— Și dacă n-o fac, pe cine-o să pedepsești, ser? i-a strigat regele Aegon, de pe metereze. Poți să bați oasele sărmanului Gaemon, dar n-o să mai storci din ele niciun strop de sânge.

Pe mulți i-a nedumerit, și încă mult, aparenta răbdare a noii Mâini și a aliaților săi pe toată durata acestui impas. Ser Marston avea alături de el, în Fortăreața Roșie, sute de oameni, iar Mantiile Aurii conduse de ser Lucas Leygood erau peste două mii. Cetățuia lui Maegor era, cu siguranță, un fort formidabil, dar apărătorii săi erau puțini. Dintre lysenii veniți în Westeros cu lady Larra, numai Sandoq Umbra și alți șase rămăseseră cu ea, ceilalți plecaseră în Vale, cu fratele ei Moredo. Câțiva bărbați loiali lordului Rowan ajunseseră în Cetățuie înainte de a i se închide porțile, dar printre ei nu era niciun cavaler, niciun scutier și niciun oștean, și nici printre însoțitorii regelui nu se găsea niciunul. (Înăuntru se afla un cavaler din Garda Regelui, ser Raynaid Ruskyn, dar era prizonier, fusese înfrânt și rănit de lysean în prima zi a răzvrătirii regelui.) Ciupercă ne povestește că doamnele de onoare ale reginei Daenaera s-au îmbrăcat în zale și s-au urcat pe metereze cu sulițe în mâini, ca să se creadă că Aegon are mai mulți apărători decât în realitate, dar vicleșugul ăsta nu-i putea păcăli multă vreme pe ser Marston și pe oamenii lor, asta presupunând că îi amăgise măcar la început.

Așa că se cere un răspuns la întrebarea: de ce Marston Waters n-a atacat pur și simplu fortăreața? Avea mai mult decât suficienți oameni. Unii ar fi fost uciși de Sandoq și de ceilalți lyseni, dar chiar și Umbra ar fi fost în cele din urmă copleșit de numărul atacatorilor. Și totuși Mâna a rămas pe loc, continuându-și încercările de a pune capăt „asediului secret" (numele sub care avea să fie cunoscută mai târziu această confruntare) cu vorbe, când săbiile ar fi condus cu siguranță la

o încheiere rapidă.

Unii spun că șovăiala lui ser Marston a fost pur și simplu lașitate, că s-a temut să înfrunte sabia uriașului lysean Sandoq. Pare puțin probabil. Alții afirmă că apărătorii Cetățuii lui Maegor (regele însuși în unele istorisiri, fratele lui în altele) au amenințat că, la primul atac, îl spânzură pe cavalerul din Garda Regelui aflat în mâinile lor… dar Ciupercă numește asta „minciună sfruntată”.

Cea mai plauzibilă explicație e cea mai simplă. Marston Waters nu era niciun cavaler măreț, niciun om bun, cei mai mulți erudiți sunt de acord cu asta. Deși născut bastard, devenise cavaler și își câștigase un loc modest în suita lui Aegon al II-lea, dar urcușul său pe scara socială s-ar fi oprit probabil aici dacă n-ar fi fost rudă cu un anumit pescar de pe Piatra Dragonului, fapt care l-a făcut pe Larys Strong să-l aleagă tocmai pe el, din peste o sută de cavaleri mai destoinici, pentru a-i cere să-l ascundă pe rege în timpul triumfului Rhaenyrei. În anii care urmaseră, Waters ajunse cu adevărat pe o poziție sus-pusă, devenind Lord Comandant al Gărzii Regelui și având sub comandă cavaleri de obârșie mai înaltă și mult mai renumiți. Ca Mână a Regelui, avea să fie cel mai puternic om din Ținut până la majoratul lui Aegon al III-lea… dar, în momentul decisiv, a șovăit, punându-și pe celălalt taler al balanței jurămintele și onoarea de bastard. Ordonând un atac împotriva regelui pe care jurase să-l apere, ar fi dezonorat mantia albă pe care o purta, așa că și-a scos din minte scările, grapinele și asaltul și a continuat să-și pună încrederea în cuvintele bine chibzuite (și poate în foame, fiindcă proviziile din fortăreață nu puteau fi îndestulătoare pentru un timp prea îndelungat).

În dimineața celei de e douăsprezecea zile, a fost adus Thaddeus Rowan, în lanțuri, ca să-și mărturisească nelegiuirile.

Septonul Bernard a spus, în amănunt, care erau presupusele fărădelegi ale lordului Rowan: luase mită în aur și fete (creaturi exotice de la „Sirena”, spune Ciupercă, cu cât mai tinere, cu atât mai bine), îl trimisese pe Moredo Rogare în Vale ca să-i ia lui ser Arnold Arryn moștenirea la care avea dreptul, conspirase împreună cu Pumn de Stejar ca să-l dea jos pe Unwin Peake de pe poziția sa de Mână a Regelui, ajutase Banca Rogare din Lys să jefuiască, adică să înșele și să sărăcească „oameni cumsecade și loiali din Westeros, de obârșie nobilă și aflați pe poziții înalte”, îi dăduse propriului său fiu comanda unei oști, deși „era evident nedemn de așa ceva” și astfel trimisese mii de oameni la moarte în Munții Lunii.

Și, mai înfiorător decât orice altceva, era acuzat că pusese la cale, împreună cu cei trei frați Rogare, otrăvirea regelui Aegon și a reginei sale, pentru a-l așeza pe Tronul de Fier pe prințul Viserys, cu Larra din Lys ca regină.

— Otrava întrebuințată se numește Lacrimile Lysului, a declarat

Bernard, și Marele Maester Munkun a confirmat apoi. Deși cei Șapte te-au cruțat, sire, a încheiat Bernard, mizerabilul complot al lordului Rowan a luat viața tânărului tău prieten Gaemon.

— Lordul Rowan a mărturisit toate aceste nelegiuiri, a spus ser Marston Waters, după încheierea înșiruirii declamate de septon, și i-a făcut semn Lordului Confesor, George Graceford, să-l aducă pe întemnițat în față.

Cu lanțuri grele la glezne și cu fața atât de învinețită și umflată încât era de nerecunoscut, lordul Thaddeus nu s-a clintit decât după ce lordul Graceford l-a înțepat cu vârful pumnalului. Apoi a recu- noscut, cu glas înfundat:

— Ser Marston spune adevărul, Înălțimea Ta. Am mărturisit totul. Lotho mi-a promis cincizeci de mii de dragoni după săvârșirea faptei și alți cincizeci după urcarea lui Viserys pe tron. Otrava mi-a dat-o Roggerio.

Vorbea atât de împleticit și cuvintele erau atât de neclare încât unii dintre cei de pe metereze l-au crezut beat, până când le-a atras Ciupercă atenția că înaltul lord nu mai are dinți.

Mărturisirea l-a lăsat pe Aegon al III-lea fără grai. A rămas nemișcat, privind în gol, cu o asemenea disperare pe chip încât Ciupercă s-a temut că ar putea sări de pe metereze în țepele de fier, pentru a se întâlni cu prima lui regină.

Răspunsul a rămas pe seama prințului Viserys.

— Dar soția mea, lady Larra, a strigat el, a făcut și ea parte din complot, lordul meu?

Lordul Rowan a dat din cap cu putere:

— A făcut, a răspuns el.

— Dar eu? a întrebat prințul.

— Da, și tu ai făcut, a răspuns lordul, fără vlagă… și răspunsul a părut să-l surprindă pe Marston Waters și să-i displacă peste măsură lordului George Graceford.

— Și m-aș aventura să zic că Gaemon Păr-Alb a pus otrava în tarte, a continuat Viserys, cu abilitate.

— Dacă asta îi face plăcere prințului meu, a mormăit Thaddeus Rowan.

Atunci prințul s-a întors spre fratele său, regele.

— Gaemon a fost la fel de vinovat ca noi toți… de nimic, a spus el, iar piticul Ciupercă a strigat:

— Lord Rowan, tu ești acela care l-a otrăvit pe regele Viserys?

La care Mâna a aprobat:

— Eu am făcut-o, lordul meu, mărturisesc.

Fața regelui s-a înăsprit.

— Ser Marston, a spus el, acest om este Mâna mea și nu e vinovat de trădare. Trădători sunt cei care l-au torturat și l-au silit să facă

mărturisiri mincinoase. Dacă îți iubești regele, arestează-l pe Lordul Confesor… altminteri o să știu că ești la fel de prefăcut ca el.

Cuvintele i-au răsunat în toată curtea și, în acele clipe, băiatul zdrobit care era Aegon al III-lea a părut rege din creștet până în tălpi.

Și în zilele noastre unii presupun că ser Marston Waters n-a fost decât o unealtă, un cavaler simplu și onest, amăgit de oameni mai vicleni decât el, pe când alții susțin că a făcut parte din complot de la bun început și s-a întors împotriva complicilor săi când a simțit că încep să înoate contra curentului.

Oricare ar fi adevărul, ser Marston a îndeplinit porunca lui Aegon al III-lea. Lordul Graceford a fost arestat de Garda Regelui și târât în temnița asupra căreia domnea el însuși când se trezise în acea zi. Lordul Rowan a scăpat de lanțuri și toți cavalerii și servitorii lui au fost scoși din celule la lumina zilei.

Pentru Lordul Confesor, tortura nu s-a dovedit necesară; a fost de ajuns să vadă instrumentele ca să spună numele tuturor conspiratorilor. Printre cei pe care i-a trădat s-au numărat ser Amaury Peake și ser Mervyn Flowers din Garda Regelui, Tessario Tigrul, septonul Bernard, ser Gareth Long, ser Victor Risley, ser Lucas Leygood, comandant al Mantiilor Aurii, și șase dintre căpitanii de la porțile orașului, ba chiar și trei dintre doamnele de onoare ale reginei.

Nu s-au predat cu toții de bunăvoie. La Poarta Zeilor, între susținătorii lui Lucas Leygood și oamenii trimiși să-l aresteze s-a dezlănțuit o luptă; a fost scurtă și sălbatică, și a lăsat în urmă nouă morți, printre care și pe ser Leygood însuși. Trei dintre căpitanii acuzați au fugit, alături de o duzină de oameni de-ai lor, înainte de a putea fi arestați. Și Tessario Tigrul a preferat să fugă, dar a fost prins într-o tavernă de pe docuri, lângă Poarta Fluviului, unde se tocmea cu căpitanul unei baleniere ibbeneze, cu care ar fi vrut să ajungă în portul Ibben.

Ser Marston s-a hotărât să-l înfrunte el însuși pe Mervyn Flowers.

— Amândoi suntem bastarzi și Frați Jurați pe deasupra, a fost auzit spunându-i lui ser Raynard Ruskyn.

Când a aflat ce acuzații îi aduce Graceford, ser Mervyn a răspuns:

— Probabil vrei oțelul meu.

Și-a scos sabia lungă din teacă și i-a întins mânerul ei lui Marston Waters. Când acesta l-a prins în palmă, ser Mervyn i-a răsucit încheietura și, cu cealaltă mână, i-a înfipt un pumnal în burtă. Flowers n-a ajuns apoi decât până la grajduri, unde un oștean beat și doi grăjdari tineri l-au surprins când își înșeua calul de luptă. I-a ucis pe toți trei, dar zgomotul a atras alți oameni și cavalerul bastard, încă purtând mantia albă pe care o pângărise, a fost în final copleșit și ucis în bătaie.

Lordul lui comandant, ser Marston Waters, nu i-a supraviețuit prea

mult. A fost găsit în Turnul Săbiei Albe, într-o baltă din propriul sânge, și dus la Marele Maester Munkun, care i-a cercetat rana și a spus că e mortală. Totuși i-a cusut-o cât de bine a fost cu putință și i-a dat lapte de mac. Waters s-a stins din viață în aceeași noapte.

Lordul Graceford rostise numele lui ser Marston alături de al celorlalți conspiratori, adăugând cu insistență că „trădătorul ăla blestemat" li se alăturase de la bun început, o învinuire pe care Waters nu o mai putea contesta. Ceilalți complotiști au fost închiși în celulele întunecate, în așteptarea judecății. Unii au protestat, insistând că sunt nevinovați, pe când alții au pretins, la fel ca ser Marston, că fuseseră sincer convinși că și Thaddeus Rowan, și lysenii sunt trădători. Însă câțiva au fost dispuși să recunoască adevărul. Dintre aceștia, cel mai cutezător s-a dovedit ser Gareth Long, care a declarat sus și tare că Aegon al III-lea e un molâu, nicidecum bun să țină în mână o sabie, și cu atât mai puțin să stea pe Tronul de Fier. Septonul Bernard a invocat ca argument Credința; lysenii și bizarii lor zei străini nu aveau ce căuta în cele Șapte Regate. Se dorise de la bun început ca lady Larra să moară, împreună cu frații ei, a spus el, pentru ca Viserys să-și poată lua o regină potrivită, din Westeros.

Cel mai sincer dintre complotiști a fost Tessario Tigrul. O făcuse pentru aur și pentru fete, ca și din răzbunare, a recunoscut el. Roggerio Rogare nu-l mai primea la „Sirena", pentru că o lovise pe una dintre curvele lui, așa că el ceruse lupanarul și bărbăția lui Roggerio și i se făgăduise îndeplinirea ambelor dorințe. Dar, când interogatorii săi l-au întrebat cine i le făgăduise, Tessario n-a răspuns decât cu un râjet… care s-a preschimbat în strâmbătură și apoi în urlet când i s-a pus din nou întrebarea, sub tortură. Primul nume pe care l-a rostit a fost al lui Marston Waters, dar, când interogatoriul a continuat, l-a numit pe George Graceford, iar mai târziu pe Mervyn Flowers. Ciupercă ne povestește că Tigrul era pe punctul de a rosti al patrulea nume, poate cel adevărat, când și-a dat ultima suflare.

Un singur nume n-a fost pomenit niciodată, deși plutea deasupra Fortăreței Roșii ca un nor. După cum subliniază bufonul, fără ocolișuri, în *Mărturia lui Ciupercă*, la vremea respectivă, puțini cutezau să spună că există cu siguranță încă un conspirator, lord sau stăpân al celorlalți, un om care a pus totul în mișcare de la distanță, folosindu-i pe ceilalți ca simple unelte. Ciupercă îl numește „păpușarul din umbră". „Graceford era crud, dar nu și inteligent, Long era curajos, dar nu și viclean, Risley era un bețiv, Bernard – un prost cucernic, Degetul-Mare – un volanten sângeros, mai rău decât lysenii. Femeile erau femei, iar Frații Jurați din Garda Regelui erau obișnuiți să se supună poruncilor, nu să le dea. Lui Lucas Leygood ii plăcea să se fudulească în mantia lui aurie și să se ia la întrecere cu cei mai buni la băutură, la luptă și la curve, dar nu era în stare să conspire. Și toți

aveau legături cu un singur om: Unwin Peake, lord de Starpike, lord de Dunstonbury, lord de Whitegrove și cândva Mână a Regelui."

Fără indoială că, după demascarea complotului care urmărise uciderea regelui, mulți au avut aceleași bănuieli. Mai mulți trădători erau rude de sânge cu fosta Mână, pe când alții îi datorau pozițiile pe care ajunseseră. Iar lui Peake conspirațiile nu-i erau străine, căci pusese cândva la cale uciderea a doi călăreți de dragoni, complotând sub însemnul Ciulinilor Sângeroși. Însă Peake se aflase la Starpike pe toată durata asediului secret și niciuna dintre presupusele sale unelte nu-i rostise vreodată numele, așa că amestecul lui a rămas nedovedit, atunci ca și acum.

În Fortăreața Roșie, duhoarea neîncrederii era atât de puternică, încât Aegon al III-lea a rămas în Cetățuia lui Maegor încă șase zile după ce fratele său Viserys a dovedit că mărturisirea lordului Rowan e lalsă. Abia când a văzut că Marele Maester Munkun a trimis un stol de corbi, chemând la Debarcaderul Regelui patruzeci de lorzi loiali, a îngăduit Înălțimea Sa să fie coborât din nou podul. În Cetățuie mâncarea se împuținase atât de mult, încât regina Daenaera adormea seara plângând, iar două dintre doamnele ei de onoare erau atât de slăbite de foame încât au avut nevoie de ajutor ca să traverseze podul peste șanț.

În momentul când a ieșit regele, lordul Graceford dezvăluise toate numele, mulți trădători fuseseră arestați, alții fugiseră, iar Marston Waters, Mervyn Flowers și Lucas Leygood erau morți. La scurt timp după aceea, Thaddeus Rowan s-a mutat din nou în Turnul Mâinii… dar se vedea clar că nobilul lord nu e într-o stare potrivită pentru reluarea îndatoririlor sale de Mână. Ceea ce i se făcuse în temniță îl distrusese. Acum părea să fi redevenit cel dinainte, sănătos și energic, iar o clipă mai târziu izbucnea intr-un plâns nestăpânit. Ciupercă bufonul, care putea fi pe atât de crud pe cât era de inteligent, se distra pe seama lui, învinuindu-l de fărădelegi bizare, care primeau drept răspuns confesiuni și mai absurde. „Îmi aduc aminte că, intr-o noapte, l-am făcut să se recunoască vinovat de Urgia din Valyria", scrie piticul în *Mărturia* lui. „Curtea a răsunat de hohote de râs, dar acum, privind în urmă, roșesc de rușine."

După o lună, fiindcă starea lordului Rowan n-a dat aproape niciun semn de îmbunătățire, Marele Maester Munkun l-a convins pe rege să-l elibereze din funcție. Rowan, însoțit de doi dintre fiii lui, a plecat către cetatea sa, Crângul de Aur, făgăduind că se va întoarce după ce își va redobândi sănătatea, dar a murit pe drum. În tot restul acelui an Marele Maester Munkun a fost atât regent, cât și Mână, pentru că Ținutul trebuia cârmuit, iar Aegon încă nu ajunsese la vârsta bărbăției. Ca maester, purtându-și colanul și știind că făcuse jurământ de supunere, Munkun a simțit însă că nu are dreptul să judece înalți lorzi

și cavaleri unși, așa că toți învinuiții de trădare au rămas în temniță, așteptând o nouă Mână a Regelui.

Pe măsură ce anul s-a apropiat de sfârșit, pentru a-l lăsa apoi în locul său pe următorul, lorzii au sosit rând pe rând la Debarcaderul Regelui, răspunzând la chemarea monarhului. Corbii își făcuseră bine datoria. Deși nu s-a numit oficial Mare Consiliu, adunarea nobililor din anul 136 D.C. a fost cea mai numeroasă din cele Șapte Regate de după cea din 101 D.C., când Regele cel Bătrân chemase lorzii din Ținut la Harrenhal. Debarcaderul Regelui s-a umplut curând până la refuz, spre marea încântare a hangiilor, târfelor și a negustorilor din oraș.

Cei mai mulți lorzi au sosit de pe Domeniile Coroanei, din Ținuturile Riverane, din Ținuturile Furtunii… și din Vale, unde lordul Pumn de Stejar și Sângerosul Ben Blackwood îi siliseră în sfârșit pe Șoimul Aurit, pe Moștenitorul Nebun, pe Uriașul de Bronz și pe toți susținătorii lor să-și plece genunchiul și să-i jure credință lui Joffrey Arryn, ca suzeran al lor (Gunthor Royce, Quenton Corbray și Isembard Arryn s-au numărat printre cei care l-au însoțit pe lordul Alyn la adunare, împreună cu lordul Arryn însuși). Johanna Lannister și-a trimis un văr și trei vasali să vorbească în numele Vestului, Torrhen Manderly a venit din Portul Alb cu o corabie, alături de patruzeci de cavaleri și veri, iar Lyonel Hightower și lady Sam au sosit din Orașul Vechi călare, cu o escortă de șase sute de oameni. Însă cea mai numeroasă suită a fost a lordului Unwin Peake, care a adus o mie de oameni de-ai săi și cinci sute de mercenari. („Oare de ce anume îi era teamă?” se întreabă Ciupercă, în zeflemea.)

Acolo, sub Tronul de Fier gol (pentru că regele Aegon nu prefera să vină la Curte), lorzii au încercat să aleagă regenți noi, care să conducă până la majoratul Înălțimii Sale. După ce s-au tot întrunit mai bine de două săptămâni, nu erau mai aproape de o înțelegere decât la început. Fără mâna puternică a unui rege care să-i călăuzească, o parte dintre lorzi au lăsat să iasă la lumina vechile nemulțumiri, iar rănile din timpul Dansului, doar pe jumătate vindecate, au reînceput să sângereze. Lorzii puternici aveau prea mulți dușmani, pe când cei mai mărunți erau priviți de sus, fiind considerați săraci sau slabi din fire. În cele din urmă, dorindu-și cu disperare să se ajungă la o înțelegere, Marele Maester Munkun a propus să fie aleși trei regenți prin tragere la sorți. Când prințul Viserys s-a declarat de acord cu Munkun, propunerea a fost adoptată. Hazardul a decis în favoarea lui Willam Stackspear, Marq Merryweather și Lorent Grandison, despre care se putea spune, cu toată sinceritatea, că sunt pe cât de nevătămători, pe atât de lipsiți de însemnătate.

Alegerea Mâinii era o problemă mult mai importantă și niciunul dintre lorzii adunați nu voia s-o lase în sarcina noilor regenți. Au fost

unii, mai ales din Reach, care au propus să fie rugat Unwin Peake să servească din nou drept Mână, dar au amuțit repede când prințul Viserys a declarat că fratele lui ar prefera pe cineva mai tânăr „și care e mai puțin probabil să-i umple curtea de trădători". S-a rostit și numele lui Alyn Velaryon, dar a fost respins, ca fiind prea tânăr. Kermit Tully și Benjicot Blackwood au fost dați deoparte din același motiv. Lorzii s-au întors în schimb către nordicul Torrhen Manderly, lordul de Portul Alb… un bărbat necunoscut multora dintre ei, dar tocmai de aceea fără dușmani la miazăzi de Gât (poate în afară de Unwin Peake, care nu uita repede).

— Bine, o s-o fac! a încuviințat lordul Torrhen, dar am nevoie de un om care se pricepe la bani, dacă trebuie să negociez cu hoții ăia de lyseni și cu banca lor blestemată.

Atunci s-a ridicat Pumn de Stejar, ca să-l propună pe Isembard Arryn, Șoimul Aurit din Vale. Ca să-i împace pe lordul Peake și pe susținătorii săi, Gedmund Peake Secure-Mare a fost numit lord amiral și maestru al corăbiilor (se spune că Pumn de Stejar a fost mai degrabă uluit decât furios și a declarat că alegerea e bună, fiindcă „lui ser Gedmund îi place să plătească pentru corăbii, iar mie îmi place să călătoresc cu ele"). Ser Raynard Ruskyn a devenit Lord Comandant al Gărzii Regelui, iar ser Adrian Thorne a fost ales comandant al Mantiilor Aurii. Mai înainte căpitan la Poarta Leului, Thorne era singurul dintre cei șapte căpitani ai lui Lucas Leygood neînvinuit de participare la complot.

Și astfel s-a încheiat. Nu mai era nevoie decât să-și pună Aegon al III-lea pecetea, ceea ce a și făcut, fără șovăire, în dimineața următoare, înainte de a se retrage din nou în singurătatea splendorii apartamentelor sale.

Noua lui Mână a început imediat să se ocupe de problemele Ținutului. Prima lui însărcinare a fost intimidant de stânjenitoare: a trebuit să-i judece pe toți cei învinuiți de otrăvirea lui Gaemon Păr-Alb și de trădare a regelui prin complotare împotriva Înălțimii Sale. Acuzații erau în număr de patruzeci și doi, căci cei dați în vileag de lordul Graceford dezvăluiseră, la rândul lor, și alte nume când li se puseseră întrebări cu asprime. Șaisprezece fugiseră și opt muriseră, așa că nu mai rămăseseră decât optsprezece de judecat. Dintre aceștia, treisprezece își recunoscuseră deja, într-o anumită măsură, amestecul în cele petrecute, pentru că inchizitorii regelui erau foarte convingători. Cinci continuau să-și susțină cu insistență nevinovăția, spunând că îl crezuseră cu adevărat trădător pe lordul Rowan și se alăturaseră complotului ca să-l salveze pe Înălțimea Sa de lysenii care voiau să-l omoare.

Judecata a durat treizeci și trei de zile. Prințul Viserys a fost prezent tot timpul, adesea însoțit de soția lui, lady Larra, cu pântecul

rotunjit de al doilea copil și cu fiul lor Aegon în brațele doicii. Regele Aegon nu a apărut decât de trei ori, în zilele când au fost judecați Gareth Long, George Graceford și septonul Bernard; pentru ceilalți n-a arătat niciun interes și n-a întrebat niciodată care le-a fost soarta. Regina Daenaera nu a venit deloc.

Ser Gareth și lordul Graceford au fost condamnați la moarte, dar amândoi au preferat să îmbrace în schimb veșmintele negre. Lordul Manderly a decretat că vor fi îmbarcați pe prima corabie cu destinația Portul Alb, de unde urma să fie duși la zid. Înaltul Septon scrisese ca să ceară clemență pentru septonul Bernard, „pentru că își poate ispăși păcatele prin rugăciune, meditație și fapte bune", așa că Manderly nu l-a lăsat în seama securii călăului. În schimb, Bernard a fost jugănit și condamnat să meargă desculț de la Debarcaderul Regelui până în Orașul Vechi, cu bărbăția atârnată de gât.

— Dacă supraviețuiește, Înalt Prea Sfântul se poate folosi de el după bunul plac, a hotărât Mâna. (Bernard a supraviețuit; și-a petrecut restul vieții ca scrib, copiind cărți sfinte în Septul Stelat, sub jurământul tăcerii.)

Mantiile Aurii care fuseseră acuzate și arestate (o parte fugiseră) au urmat exemplul lui ser Gareth și al Lordului Graceford și au ales veșmintele negre în locul pierderii capului. Degetele supraviețuitoare au avut aceeași preferință… dar ser Victor Risley, cândva Judele Regelui, a insistat asupra dreptului său de cavaler și a ales judecata prin luptă, „pentru că îmi pot dovedi nevinovăția punând prinsoare pe trupul meu, în fața zeilor și a oamenilor." Ser Gareth Long, primul și cel mai de seamă dintre aceia care dezvăluiseră participarea lui Risley la complot, a fost adus înapoi, la Curte, pentru duelul judiciar.

— Întotdeauna ai fost un prost nenorocit, Victor, a spus ser Gareth, când i s-a pus în mână sabia sa lungă.

Fostul maestru de arme l-a ucis repede pe fostul călău, apoi s-a întors zâmbind către condamnații adunați în partea din spate a sălii tronului.

— Altcineva? a întrebat.

Cele mai supărătoare cazuri au fost ale celor trei femei acuzate, toate nobile și însoțitoare ale reginei. Lucinda Penrose (cea atacată când vâna cu șoimul, înainte de Balul din Ziua Fecioarei) a recunoscut că dorea moartea Daenaerei.

— Dacă nu mi-ar fi fost despicat nasul, a spus, m-ar fi slujit ea pe mine, nu eu pe ea. Acum n-o să mă mai vrea niciun bărbat, din pricina ei.

Cassandra Baratheon a mărturisit că împărțise de mai multe ori patul cu ser Mervyn Flowers și uneori, la porunca lui ser Mervyn, și cu Tessario Tigrul, „dar numai când mi-a cerut-o el". Când Willam Stackspear a sugerat că poate făcea și ea parte din recompensa

promisă volantenului, lady Cassandra a izbucnit în lacrimi. Însă mărturisirea ei a pălit când a început să vorbească lady Priscella Hogg, o fată oarecum prostuță, de paisprezece ani, robustă, scundă și cu chipul lipsit de frumusețe, care ajunsese cumva să-și imagineze că prințul Viserys s-ar fi însurat cu ea dacă ar fi murit Larra din Lys.

— Zâmbește de câte ori mă vede, a spus fata, în fața întregii Curți, iar o dată, când a trecut pe lângă mine pe scări, umărul i s-a atins de pieptul meu.

Lordul Manderly, Marele Maester Munkun și regenții le-au pus celor trei femei întrebări amănunțite, poate (după cum subliniază Ciupercă) încercând să smulgă numele unei a patra femei, până atunci nerostit: Lady Clarice Osgrey, mătușa văduvă a lordului Unwin Peake. Lady Clarice le supraveghea pe toate slujitoarele, doamnele de onoare și însoțitoarele reginei, așa cum le supraveghease mai înainte pe toate femeile din jurul reginei Jaehaera, și îi cunoștea foarte bine pe mulți dintre conspiratorii demascați. (Ciupercă spune că ea și George Graceford erau amanți și sugerează că nobila doamnă era atât de excitată de tortură, încât uneori îl însoțea pe Lordul Confesor în temniță ca să-l ajute în munca lui.) Dacă ea fusese amestecată, probabil era și Unwin Peake. Însă interogatoriul nu și-a atins scopul și, când lordul Torrhen a întrebat, fără ocolișuri, dacă lady Clarice avusese vreun amestec, toate cele trei femei condamnate au clătinat din cap.

Deși făcuseră neîndoielnic parte din conspirație, rolurile lor fuseseră comparativ minore. Din acest motiv, dar și fiindcă erau femei, lordul Manderly și regenții s-au hotărât să dea dovadă de clemență. Lucinda Penrose și Priscella Hogg au fost condamnate să li se taie nasurile, dar pedeapsa se anula dacă se dedicau credinței, atâta vreme cât nu-și încălcau jurămintele.

Obârșia înaltă a salvat-o pe Cassandra Baratheon de aceeași soartă; la urma urmelor, era cea mai mare dintre copiii răposatului lord Borros și sora lordului de Capătul Furtunii din acel moment și fusese cândva logodită cu regele Aegon al II-lea. Mama ei, lady Elenda, nu se simțea destul de bine ca să ia parte la judecată, dar trimisese trei vasali ai fiului ei să vorbească în numele Capătului Furtunii. Prin mijlocirea acestora (și cu ajutorul lordului Grandison, care își avea pământurile și castelul tot în Ținuturile Furtunii) s-a aranjat pentru lady Cassandra căsătoria cu un cavaler neînsemnat, un oarecare ser Walter Brownhill, care stăpânea câteva hectare de pământ la Capul Mâniei și despre al cărui castel se spunea că e făcut din „nămol și rădăcini de copaci”. De trei ori văduv, ser Walter avea, de la soțiile sale de mai înainte, șaisprezece copii, dintre care treisprezece în viață. Lady Elenda a fost cea care s-a gândit că, purtându-le de grijă tuturor acelor copii, plus celor pe care urma probabil să i-i dăruiască ea lui ser

Walter, lady Cassandra n-avea să mai găsească timp pentru comploturi. (Și chiar așa a fost.)

Cu asta, judecata tuturor trădătorilor s-a încheiat, dar temnițele de sub Fortăreața Roșie încă nu se goliseră. Trebuia hotărâtă soarta celor doi frați ai Larrei, Lotho și Roggerio. Se dovediseră nevinovați de înaltă trădare, crimă și complot, însă continuau să fie acuzați de fraudă și hoție; căderea Băncii Rogare ruinase mii de oameni, în Westeros ca și în Lys. Deși înrudiți cu Casa Targaryen prin căsătorie, cei doi nu erau, ei înșiși, nici regi, nici prinți, iar, după cum au spus, de comun acord, lordul Manderly și Marele Maester Munkun, rangurile de lorzi li se oferiseră doar din curtoazie; aveau să fie judecați și pedepsiți.

În această privință, cele Șapte Regate se aflau cu mult în urma Orașului Liber Lys, unde prăbușirea Băncii Rogare a dus, inevitabil, la deplina ruină a Casei urcate pe culmi de Lysandro Magnificul. Palatul lăsat moștenire fiicei sale Lysara a fost confiscat, ca și toate conacele fraților și surorilor ei, cu tot mobilierul din interior. Câteva dintre galerele de negoț ale lui Drako Rogare au auzit de căderea Casei la timp ca să se îndrepte spre Volantis, dar pentru fiecare corabie salvată au fost pierdute alte nouă, cu tot cu încărcăturile lor, cu cheiurile de descărcare și cu depozitele Rogare. Lady Lysara a rămas fără aur, nestemate și rochii, iar lady Marra fără cărți. Fredo Rogare și-a văzut „Grădina înmiresmată” confiscată de magisteri tocmai când încerca s-o vândă. Și sclavii i-au fost vânduți, ca și cei ai fraților și surorilor lui, legitimi sau bastarzi. Fiindcă astfel nu s-a acoperit decât o zecime din datoriile rămase în urma căderii băncii, au fost vânduți și frații și surorile Rogare, cu tot cu copiii lor. Fiicele lui Fredo și Lysaro Rogare aveau să ajungă curând înapoi, în „Grădina înmiresmată” unde se jucaseră în copilărie, dar ca sclave de pat, nu ca proprietare.

Nici Lysaro Rogare, arhitectul pieirii familiei, nu a scăpat nepedepsit. El și eunucii din garda lui au fost prinși în orașul Volon Therys de pe Rhoyne, când erau în așteptarea unei bărci cu care să traverseze fluviul. Loiali până la sfârșit, Nepătații au murit până la unul apărându-l… dar nu-i mai rămăseseră decât douăzeci (luase cu el o sută când fugise din Lys, dar pe drum se văzuse nevoit să-i vândă pe cei mai mulți) și, în lupta haotică și sângeroasă dezlănțuită pe doc, s-au trezit curând blocați și împresurați. Odată capturat, Lysaro a fost trimis în josul fluviului, la Volantis, unde triarhii i l-au oferit fratelui său Drako, contra unui preț. Drako a refuzat și le-a sugerat să-l vândă în schimb Lysului. Și așa a ajuns Lysaro Rogare înapoi, în Lys, înlănțuit de o vâslă în pântecul unei galere volantene cu sclavi.

În timpul judecății sale, când a fost întrebat ce făcuse cu aurul furat, Lysaro a început să râdă și să arate cu degetul către anumiți magisteri din adunare, spunând:

— L-am folosit ca să-l mituiesc și pe el, și pe el, și pe el, și pe el.

A arătat vreo doisprezece înainte de a fi redus la tăcere. Și asta nu l-a salvat. Oamenii pe care îi cumpărase au votat alături de ceilalți în favoarea osândirii lui (și au păstrat și mitele, pentru că, după cum se știe prea bine, magisterii din Lys pun lăcomia mai presus de onoare).

Lysaro a fost condamnat să fie înlănțuit, gol, de un stâlp din fața Templului Negoțului, unde toți cei pe care îi prădase aveau dreptul să-l biciuiască, numărul de lovituri date de fiecare fiind stabilit în funcție de mărimea pierderii suferite. Și așa s-a făcut. A rămas scris că sora lui, Lysara, și fratele lui, Fredo, s-au numărat printre cei care au stat la coadă ca să-l biciuiască și că alți lyseni au pus prinsoare pe ora morții lui. Lysaro și-a dat ultima suflare în cel de al șaptelea ceas al primei zile a osândei sale. Oasele i-au rămas înlănțuite de stâlp vreme de trei ani, până când fratele lui, Moredo, le-a dus în cripta familiei.

Cel puțin în această privință, justiția din Lys s-a dovedit considerabil mai aspră decât cea din cele Șapte Regate. În Westeros, mulți s-ar fi bucurat să-i vadă pe Lotho și Roggerio împărtășind soarta cumplită a fratelui lor Lysaro, căci prăbușirea Băncii Rogare sărăcise deopotrivă mulți înalți lorzi și negustori umili… dar nici măcar cei care îi disprețuiau cel mai mult nu puteau aduce nici cea mai mică dovadă că vreunul dintre cei doi știuse ceva despre jaful săvârșit de fratele lor în Lys sau că trăsese vreun folos de pe urma acestuia.

În cele din urmă, bancherul Lotho a fost găsit vinovat de hoție, pentru că luase aur, pietre prețioase și argint care nu îi aparțineau și nu putuse să le înapoieze la cerere. Lordul Manderly i-a dat de ales între a îmbrăca veșmintele negre sau a-și pierde mâna dreaptă, ca un hoț de rând.

— Atunci, lăudat fie Yndros fiindcă sunt stângaci, a răspuns Lotho, alegând mutilarea.

Împotriva fratelui său Roggerio nu s-a putut aduce nicio dovadă și nu i s-a găsit nicio vină, dar lordul Manderly l-a condamnat totuși la șapte lovituri de bici.

— Pentru ce? a întrebat Roggerio, uluit.

— Pentru că ești un lysean de trei ori blestemat, a răspuns Torrhen Manderly.

După ducerea la îndeplinire a osândelor, ambii frați au părăsit Debarcaderul Regelui. Roggerio și-a închis lupanarul, a vândut clădirea, covoarele, draperiile, paturile și restul mobilierului, ba chiar și maimuțele și papagalii, și a folosit banii ca să-și cumpere o corabie, una foarte mare, pe care a numit-o *Fiica Sirenei.* Așa a renăscut casa plăcerilor, de data asta cu pânze. În anii care au urmat, Roggerio a navigat în susul și în josul Mării Înguste, vânzându-le vin cu mirodenii, delicatese exotice și plăceri ale cărnii atât locuitorilor din marile porturi, cât și celor din sate umile, de pescari. Fratele lui,

Lotho, rămas fără o mână, a fost luat în slujba ei de lady Samantha, iubita lordului Lyonel Hightower, și a plecat cu ea în Orașul Vechi. Casa Hightower nu le încredințase lysenilor o prea mare parte din aurul său, așa că rămăsese una dintre cele mai bogate din întregul Westeros, și lady Sam voia să învețe cum să-și întrebuințeze cel mai bine aurul. Astfel a luat ființă Banca din Orașul Vechi, care a făcut Casa Hightower încă și mai bogată.

(În timpul judecării fraților săi, Moredo Rogare, cel mai vârstnic dintre cei trei veniți împreună cu lady Larra la Debarcaderul Regelui, se afla în Braavos, unde negocia cu custozii Băncii de Fier. Înainte de sfârșitul anului, avea să plece pe mare spre Tyrosh, plin de aur din Braavos, ca să ia în slujba sa corăbii și mercenari cu care să atace Lysul. Dar povestea asta rămâne pe altă dată, fiindcă se îndepărtează de esența acestei cronici.)

Aegon al III-lea nu a venit să stea pe Tronul de Fier cât au fost judecați frații, dar prințul Viserys a fost de față în fiecare zi, alături de soția sa. Nici din cronicile Curții, nici de la Ciupercă nu putem afla ce anume a gândit Larra despre dreptatea Mâinii Regelui, dar se știe că a plâns când a auzit sentința.

La scurt timp după aceea, lorzii au început să plece, fiecare către castelul său, iar în Debarcaderul Regelui viața și-a urmat cursul sub cârmuirea noilor regenți și a Mâinii Regelui., adică mai degrabă sub a celui din urmă decât a celor dintâi. „Noii regenți ne-au fost aleși de zei“, a remarcat Ciupercă, „și s-ar părea că zeii sunt la fel de îngușți la minte ca lorzii.” Nu se înșela. Lordului Stackspear îi plăcea să meargă la vânătoare cu șoimi, lordului Merryweather îi plăceau ospețele, iar lordului Grandison îi plăcea să doarmă, și fiecare îi credea proști pe ceilalți doi, dar, la urma urmelor, asta nu avea nicio importanță, pentru că Torrhen Manderly s-a dovedit a fi o mână onestă și abilă, un om despre care se spunea, pe bună dreptate, că e tăios și lacom, dar corect. E adevărat că regele Aegon nu l-a tratat niciodată prietenește, dar Înălțimea Sa nu era încrezător din fire, iar evenimentele din anul de mai înainte îl făcuseră și mai bănuitor. Nici despre lordul Torrhen nu se poate spune că avea cine știe ce respect pentru rege, pe care îl numea „băiatul ăla ursuz“ în scrisorile către fiica sa din Portul Alb. Însă Manderly a ajuns să-l îndrăgească sincer pe prințul Viserys și s-o adore pe regina Daenaera.

Deși regența nordicului a durat puțin în comparație cu a predecesorilor săi, n-a fost nicidecum lipsită de evenimente. Cu ajutorul considerabil al Șoimului Aurit, Isembard Arryn, Manderly a pus în practică o reformă importantă a birurilor, oferind Coroanei mai multe venituri și o oarecare ușurare celor care puteau dovedi că suferiseră pierderi însemnate din pricina Băncii Rogare. Cu ajutorul Lordului Comandant a mărit din nou Garda Regelui la un număr de

șapte oameni, oferindu-le mantii albe lui ser Edmund Warrick, ser Dennis Whitfield și ser Agramore Cobb, care au astupat golurile lăsate de Marston Waters, Mervyn Flowers și Amaury Peake. A anulat oficial pactul semnat de Alyn Pumn de Stejar pentru a-l putea elibera fără pericole pe prințul Viserys, întemeindu-se pe faptul că înțelegerea nu fusese făcută cu Orașul Liber Lys, ci cu Casa Rogare, despre care nu se mai putea spune că există.

Ser Gareth Long fiind trimis la Zid, Fortăreața Roșie avea nevoie de un nou maestru de arme. Lordul Manderly a găsit un tânăr spadasin excelent, ser Lucas Lothston. Nepot al unui cavaler rătăcitor, ser Lucas era un profesor răbdător, care a intrat curând în rândul favoriților prințului Viserys, ba chiar și-a atras și un soi de respect cu tentă de ranchiună din partea regelui Aegon. Ca Lord Confesor, Manderly l-a ales pe foarte tânărul maester Rowley, de curând sosit din Orașul Vechi, unde studiase sub îndrumarea arhimaesterului Sandeman, considerat de toată lumea cel mai înțelept vindecător din istoria Westerosului. Rowley a fost numit în funcție la îndemnul Marelui Maester Munkun.

— Un om care știe cum să ușureze durerea știe și cum s-o stârnească, i-a spus el Mâinii, dar e totodată important să avem un Lord Confesor care vede în munca lui o datorie, nu o plăcere.

În ajunul Zilei Fierarului, lady Larra din Lys i-a dăruit prințului Viserys un al doilea fiu, un băiat voinic și frumos, pe care ei l-au numit Aemon. Evenimentul a fost sărbătorit printr-un ospăț și toată lumea s-a bucurat de nașterea noului prinț… poate doar în afară de fratele lui de un și jumătate, Aegon, care a fost găsit lovindu-l pe bebeluș cu oul de dragon pus în leagănul acestuia. Nu s-a întâmplat nimic rău, pentru că urletele lui Aemon au fost curând auzite de lady Larra, care a venit în fugă să-și dezarmeze și să-și pună la punct fiul mai mare.

La scurt timp după aceea, lordul Alyn Pumn de Stejar a fost cuprins de neastâmpăr și a început să facă planuri pentru a doua din cele șase călătorii ale sale. Casa Velaryon își încredințase Băncii Rogare o mare parte din aur și, ca urmare, își pierduse mai mult de jumătate din avere. Pentru a o reface, lordul Alyn a adunat o flotă imensă de corăbii negustorești, plus o duzină de galere de război care să o apere, cu intenția de a ajunge în Vechiul Volantis trecând prin Pentos, Tyrosh și Lys și de a face o vizită în Dorne la întoarcere.

Se spune că el și soția lui s-au certat înainte de plecare, pentru că lady Baela, din sângele dragonului și iute la mânie, auzise prea mult vorbindu-se despre soțul ei și prințesa Aliandra de Dorne. Dar s-au împăcat, așa cum se întâmpla întotdeauna. Flota a ridicat pânzele la jumătatea anului, condusă de Pumn de Stejar, îmbarcat pe o galeră numită, după mama lui, *Cutezătoarea Marilda*. Lady Baela a rămas pe

Driftmark, cu al doilea copil al lordului Alyn crescând în ea.

Cea dea șaisprezecea aniversare a regelui era tot mai aproape. Fiindcă în Ținut domnea pacea și primăvara era în toi, lordul Torrhen Manderly a hotărât că, pentru a marca majoratul regelui Aegon, acesta și regina Daenaera trebuie să facă o vizită regală. Băiatului avea să-i prindă bine să vadă ținuturile pe care le cârmuia, s-a gândit Mâna, iar dulcea și tânăra lui regină putea acoperi lipsa de farmec a soțului ei. Cu siguranță că oamenii de rând aveau s-o îndrăgească, iar asta nu putea fi decât în folosul tânărului rege sobru.

Regenții au fost de acord. S-au făcut planuri pentru o vizită care urma să dureze un an, ducându-l pe înălțimea Sa prin părți ale Ținutului pe care nu le mai văzuse niciodată un rege. Aegon și Daenaera aveau să plece din Debarcaderul Regelui pe uscat, îndreptându-se către Duskendale și Iazul Fecioarelor, pentru a se îmbarca apoi pe o corabie care să-i ducă în Gulltown. După o vizită în Eyrie, aveau să revină în Gulltown pentru a naviga spre Nord, cu o oprire pe cele Trei Surori.

Lordul Manderly a făgăduit că Portul Alb o să le facă regelui și reginei o primire cum nu se mai văzuse vreodată. De acolo își puteau continua drumul spre miazănoapte până la Winterfell și ar fi putut vizita chiar și Zidul înainte de a se întoarce spre miazăzi, mergând pe drumul regelui către Gât. Lady Sabitha Frey avea să-i găzduiască la Gemenii, apoi puteau merge la Raventree, la lordul Benjicot și, firește, după vizita făcută Casei Blackwood era nevoie să petreacă tot atâta timp ca oaspeți ai Casei Bracken. După câteva nopți la Riverrun, aveau să traverseze dealurile către apus, pentru a ajunge la Casterly Rock, la lady Johanna.

De acolo aveau să plece pe mare către Reach… Highgarden, Crângul de Aur, Old Oak… la Lacul Roșu era un dragon, lui Aegon n-avea să-i placă asta, dar Lacul Roșu putea fi ocolit cu ușurință… iar o vizită la unul dintre castelele lui Unwin Peake ar fi putut ajuta la domolirea supărării fostei Mâini. În Orașul Vechi, Înaltul Septon ar fi putut fi fără îndoială convins să-i binecuvânteze pe rege și pe regină, iar lordul Lyonel și lady Sam ar fi fost încântați să-i arate lui Aegon că splendorile din orașul lor le pun în umbră pe cele din Debarcaderul Regelui.

— O să fie o vizită cum nu s-a mai văzut în Ținut de mai bine de o sută de ani, i-a spus Marele Maester Munkun Înălțimii Sale. Primăvara e un timp al noilor începuturi, sire, iar aceasta va marca adevăratul început al cârmuirii tale. De la Hotarele Domishene până la Zid, tot omul va ști că îi ești rege, iar Daenaera îi e regină.

Torrhen Manderly a fost de acord.

— Flăcăului o să-i facă bine să iasă din castelul ăsta afurisit, l-a auzit Ciupercă spunând. O să poată merge la vânătoare cu câini sau cu

șoimi, o să urce pe un munte sau chiar pe doi, o să pescuiască somon în Cuțitul Alb, o să vadă Zidul. Ospețe în fiecare noapte. Băiatului n-o să-i strice să pună niște carne pe oasele alea ale lui. Și să guste niște bere bună din Nord, atât de groasă c-o poți tăia cu sabia.

Pregătirile pentru sărbătorirea zilei regelui și pentru vizita regală de după eveniment au absorbit toată atenția Mâinii și a regenților în zilele care au urmat. S-au întocmit liste ale lorzilor și cavalerilor care aveau să-l însoțească pe rege, apoi au fost rupte, apoi s-au întocmit altele. Caii au fost potcoviți, armurile lustruite, căruțele și trăsurile reparate și revopsite și s-au cusut steaguri. Sute de corbi au zburat între parte și în alta prin cele Șapte Regate, căci fiecare lord și fiecare cavaler cu pământuri a implorat să i se facă onoarea de a fi vizitat de rege. Lady Rhaena și-a exprimat dorința de a însoți cortegiul regal cu dragonul său și a fost refuzată cu mare delicatețe, însă sora ei, Baela, a declarat că ea va veni, indiferent dacă prezența îi e sau nu dorită. Până și pentru alegerea hainelor regelui și reginei a fost nevoie de multă chibzuință. În zilele când regina Daenaera avea să poarte verde, Aegon avea să se îmbrace în negrul pe care-l prefera de obicei. Dar când mica regină avea să poarte negrul și roșul Casei Targaryen, regele avea să-și pună o mantie verde, pentru ca ambele culori să fie văzute oriunde mergeau.

Când s-au ivit în sfârșit zorii zilei regelui, mai erau de discutat câteva probleme. În noaptea aceea, în Sala Tronului urma să se țină un mare ospăț, iar străvechea ghidă a alchimiștilor făgăduise un spectacol de piromanție cum nu se mai văzuse niciodată în Ținut.

Era încă dimineață când Aegon al III-lea a intrat în încăperea unde lordul Torrhen și regenții se întrebau dacă să includă sau nu Tumbletonul printre cetățile vizitate de perechea regală.

Tânărul rege era însoțit de patru cavaleri din garda sa. Îl însoțea și Sandoq Umbra, mut, cu fața ascunsă sub un văl și înarmat cu sabia sa imensă. Prezența lui amenințătoare a aruncat un lințoliu peste încăpere. Pentru câteva clipe, până și lui Torrhen Manderly i-a pierit graiul.

— Lord Manderly, a vorbit Aegon, în tăcerea brusc așternută, te rog, fii bun și spune-mi câți ani am.

— Astăzi ai împlinit șaisprezece, Înălțimea Ta, a răspuns Mâna. Ești bărbat în toată puterea cuvântului. E timpul să iei cârmuirea celor Șapte Regate în propriile tale mâini.

— O voi face, a spus regele Aegon. Vezi că stai pe scaunul meu.

Răceala din tonul lui a năucit pe toată lumea din încăpere, avea să scrie Marele Maester Munkun peste câțiva ani. Descumpănit și zguduit, Torrhen Manderly și-a săltat greutatea considerabilă de pe scaunul din capul mesei, aruncând o privire neliniștită spre Sandoq Umbra. În timp ce ținea scaunul pentru rege, a spus:

— Înălțimea Ta, tocmai vorbeam despre vizită…

— N-o să fie nicio vizită, a decretat regele, așezându-se. N-o să-mi petrec un an în șaua unui cal, dormind în paturi stranii și făcând schimb de curtoazii găunoase cu lorzi beți, dintre care jumătate s-ar bucura să mă vadă mort dacă din asta ar câștiga un ban de argint. Dacă vrea cineva să stea de vorbă cu mine, mă găsește pe Tronul de Fier.

Torrhen Manderly a insistat:

— Sire, o vizită ar fi de foarte mare ajutor ca să câștigi dragostea oamenilor de rând.

— Oamenilor de rând vreau să le dau pace și mâncare și dreptate. Dacă atât nu e de ajuns ca să le câștig dragostea, să facă Ciupercă o vizită. Sau poate ar trebui să trimit un urs dansator. Cineva mi-a spus cândva că oamenilor de rând nimic nu le place nici măcar pe jumătate atât de mult ca un urs care dansează. Puteți anula și ospățul din seara asta. Trimiteți lorzii acasă, în castelele lor, și dați-le mâncarea celor flămânzi. Burțile pline și ursii dansatori vor fi politica mea.

Pe urmă, Aegon s-a întors către cei trei regenți:

— Lord Stackspear, lord Grandison, lord Merryweather, vă mulțumesc pentru serviciile voastre. Considerați-vă liberi să plecați. Nu mai am nevoie de regenți.

— Dar Înălțimea Ta are nevoie de o Mână? a întrebat lordul Manderly.

— Un rege ar trebui să aibă o Mână aleasă de el însuși, a răspuns Aegon al III-lea, ridicându-se în picioare. M-ai slujit bine, fără nicio îndoială, așa cum ai slujit-o și pe mama înaintea de a fi în slujba mea, dar lorzii mei sunt cei care te-au ales. Te poți întoarce la Portul Alb.

— Bucuros, sire, a răspuns Manderly, cu o voce pe care Marele Maester Munkun avea s-o numească mai târziu mârâit. N-am mai băut o bere bună de când am venit în cloaca asta de castel.

Pe urmă și-a scos lanțul care era însemnul funcției sale și l-a pus pe masa consiliului.

Peste mai puțin de două săptămâni, lordul Manderly a plecat spre Portul Alb cu o corabie, însoțit de o mică suită de săbii jurate și servitori… printre care se afla și Ciupercă. S-ar părea că bufonul se atașase de nordicul voinic și acceptase cu entuziasm poziția oferită de acesta în Portul Alb, în loc să rămână cu un rege care zâmbea rar și nu râdea niciodată. „Am fost un nebun, dar niciodată atât de nebun încât să stau cu nebunul ăla”, ne povestește el.

Piticul avea să-i supraviețuiască regelui pe care îl abandona. Următoarele volume de *Mărturia,* pe care le-a umplut cu istorisiri pline de culoare despre viața în Portul Alb, despre șederea sa la Curtea Lordului Mării din Braavos, despre călătoria până în Portul Ibben și despre anii petrecuți printre saltimbancii din trupa *Doamna Sâsâită,*

sunt scrieri valoroase luate ca atare, dar mai puțin utile pentru noi… așa că, din păcate, piticul spurcat la gură trebuie să iasă din povestea noastră. Deși în nicio privință cea mai demnă de încredere, cronica lui dezvăluie adevăruri pe care nimeni altcineva nu a cutezat să le pomenească și, pe deasupra, e adesea amuzantă.

Despre corabia cu care au plecat lordul Manderly și suita sa, Ciupercă ne spune că se numea *Sarea Veseliei*, dar veselia de la bord a dispărut pe măsură ce înaintau spre nord, către Portul Alb. Scrisorile către fiica sa spuneau dar că lordului Manderly nu-i plăcuse nidodată „băiatul ăla ursuz”; și niciodată n-avea să-l ierte pe rege nici pentru bruschețea cu care îl îndepărtase, nici pentru felul în care „omorâse” vizita regală; neașteptata anulare a acesteia îl umilise peste măsură și o considera un afront personal.

În cele câteva minute în care luase cârmuirea celor Șapte Regate în mâinile sale, regele Aegon al III-lea își făcuse un dușman dintr-un om care se numărase printre cei mai loiali și devotați slujitori ai săi.

Și astfel, regența s-a încheiat pe o notă de jale, și a început domnia Regelui Zdrobit.

[←1]

În lb. engleză „bean” înseamnă „fasole” (n. tr.)

[←2]

Cel puțin așa a fost redată confruntarea de la porțile Pietrei Dragonului de către Marele Maester Benifer, care a văzut-o cu propriii lui ochi. De atunci și până acum, povestea a fost o favorită a fecioarelor îndrăgostite și a scutierilor lor în cele Șapte Regate și mulți barzi au cântat despre vitejia celor din Garda Regelui, șapte bărbați în mantii albe care au înfruntat o sută de oșteni. Toate istorisirile acelea ignoră însă existența garnizoanei castelului; consemnările ce ni s-au transmis arată că la vremea respectivă în Piatra Dragonului se aflau douăzeci de arcași și tot atâtea gărzi, aflați sub comanda lui ser Merrell Bullock și a fiilor săi, Alyn și Howard. Nu vom ști niciodată care le erau loialitățile la momentul acela și ce rol s-ar putea să fi jucat în orice fel de conflict, totuși poate fi cam mult să presupunem că cei Șapte ai regelui au fost singuri.

[←3]

Pentru a nu fi acuzați de omisiune, ar trebui amintit că în anul 50 D.C. în Westeros mai exista și o a patra regină. Regina Elinor din Casa Costayne, de două ori văduvă, care-l găsise pe regele Maegor mort pe Tronul de Fier, plecase din Debarcaderul Regelui după întronarea lui Jaehaerys. Îmbrăcați în straie de penitenți și însoțită doar de o cameristă și de un oștean credincios, ea se îndreptase către Eyrie din Valea lui Arryn, pentru a-l vizita pe cel mai mare dintre cei trei fii ai ei al cărui tată fusese ser Theo Bolling, iar de acolo spre Highgarden în Reach, unde al doilea fiu îi fusese zămislit de lordul Tyrell. După ce fusese mulțumită că erau sănătoși și prosperi, fosta regină îl luase pe băiatul ei cel mai mic și revenise la reședința tatălui ei la Trei Turnuri în Reach, unde declarase că va trăi în liniște pentru tot restul vieții. Soarta și regele Jaehaerys aveau alte planuri pentru ea, așa cum vom povesti mai târziu. Ajunge să spunem că regina Elinor n-a jucat niciun rol în evenimentele din anul 50 D.C.

[←4]

Unele copii ale *Poveștii unei stricate* includ un episod amoros suplimentar în care lordul Rogar însuși se dedă cunoașterii cărnii fetei „cât îi noaptea de lungă”, însă acela este aproape cu certitudine adăugirea ulterioară a unui scrib libidinos sau a unui codoș depravat.

[←5]

S-a spus că după mulți ani, când regele Aegon era amețit de băutură, cineva ar fi amintit subiectul în prezența sa. Înălțimea Sa ar fi râs și și-ar fi exprimat convingerea că dacă lordul Rogar n-ar fi fost prost, le-ar fi instruit pe *toate* fecioarele trimise în Piatra Dragonului în 50 D.C. să se culce cu tânărul rege, întrucât Mâna n-ar fi putut ști pe care dintre ele ar fi preferat-o Jaehaerys. Sugestia aceea scandaloasă ar fi prins rădăcini printre oamenii de rând, dar nu este susținută de nicio dovadă de vreun fel și poate fi ignorată fără ezitare.

[←6]

Ser Orryn llaratheon nu s-a mai întors niciodată în Westeros. Împreună cu cei care-l însoțiseră în Orașul Vechi, el a traversat marea în Orașul Liber Tyrosh, unde a intrat în slujba Arhontelui. După un an s-a însurat cu fiica Arhontelui, chiar cea cu care fratele lui Rogar sperase să-l însoare pe regele Jachaerys ca mod de asigurare a unei alianțe între Tronul de Fier și Orașul Liber. O fată pieptoasă cu păr verde albăstrui și purtare fermecătoare, soția lui ser Orryn i-a născut în scurtă vreme o fiică, deși au existat unele îndoieli dacă fata era cu adevărat a sa, pentru că, aidoma multor femei din Orașele Libere, mama își acorda cu generozitate favorurile și altor bărbați. După ce mandatul de Arhonte al tatălui ei s-a încheiat, ser Orryn și-a pierdut de asemenea poziția și a fost silit să plece din Tyrosh în Myr, unde s-a alăturat Oamenilor Fecioarei, o companie cu o reputație extrem de îndoielnică. La scurtă vreme după aceea a fost ucis în Ținuturile Discordiei, în timpul unei înfruntări cu Oamenii de Valoare. Nu avem știință despre soarta soției și fiicei sale.

[←7]

Rogar Baratheon nu s-a mai însurat niciodată.

[←8]

În engleză, *hog* înseamnă *porc* (n. tr.)

[←9]

Creaturi mitologice din folclorul scoțian, irlandez și islandez, care trăiesc în mare sub înfățișarea unor foci, iar când ies pe uscat își leapădă pielea și se preschimba în oameni (n. tr.).

[←10]

„Pate Pătatul, porcarul (Spotted Pate the pig boy), era un erou din mii de snoave picante, un mocofan de treabă, nătâng, care reușea întotdeauna să-i înfrângă pe grașii lorzi mărunți, pe cavalerii trufași și pe septonii pompoși care îl hărțuiau. Cumva, prostia lui se dovedea, în cele din urmă, un fel de șiretenie grosolană, iar poveștile se sfârșeau întotdeauna cu Pate Pătatul așezat în jilțul lordului sau culcându-se cu fiica vreunui cavaler.” (Citat din *Festinul Ciorilor* de George R.R. Martin, traducere Laura Bocancios și Silviu Genescu, Nemira, București. 2017) (n. tr.).

[←11]

Driftwood în lb. engleză (n. tr.).

[←12]

Swan înseamnă „lebădă” (n. tr.).

[←13]

De aici înainte, ca să nu fie confundați cei doi prinți, îl vom numi pe fiul reginei Alicent Aegon cel Vârstnic și pe fiul prințesei Aegon cel Tânăr (n. a.).

[←14]

Strong, în lb. Engleză (n. tr.).

[←15]

La început, amândoi pretendenții la Tronul de Fier aveau pe stindarde dragonul Casei Targaryen, roșu pe negru, dar, la sfârșitul anului 129 D.C, atât Aegon, cât și Rhaenyra au făcut schimbări, ca să-și poată deosebi susținătorii de dușmani. Regele a înlocuit culoarea roșie a dragonului cu auriu, ca preamărire a strălucitorilor solzi aurii ai dragonului său, Sunfyre, pe când regina a adăugat la herbul Targaryenilor blazoanele Caselor Arryn și Velaryon, în onoarea mamei sale, respectiv a primului său soț (n. a.).

[←16]

Indiferent cum și-a găsit sfârșitul, nimeni nu se îndoiește că Daeron Targaryen, cel mai mic dintre fiii regelui Viserys Întâiul și ai reginei Alicent, a murit în A Doua Bătălie de la Tumbleton. Pretinșii prinți care, folosindu-se de numele lui, și-au făcut apariția în timpul domniei lui Aegon al II-lea au fost demascați fără greș ca impostori (n.a.).

[←17]

După cum a fost voia zeilor, șapte zile mai târziu, soția lordului Borros a dat naștere fiului și moștenitorului dorit de el de o atât de îndelungat! vreme. Nobilul senior Lisase vorbă să i se spună copilului Aegon dacă e băiat, în cinstea regelui. Dar, aflând că lordul, soțul ei, a murit în luptă. Lady Baratheon i-a dai copilului numele tatălui său, Oliver (n. A.).

[←18]

Sau cel puțin aceasta e povestea istorisită de Ciupercă. În *Istorisirea adevărată,* Munkun pune schimbarea hotărârii lui Lyonel pe seama unui alt motiv. Nu trebuie să uităm că Hightowerii, oricât de bogați și de puternici ar fi fost, se numărau printre vasalii Casei Tyrell din Highgarden, unde Garmund, fratele lordului Hightower, era paj. Casa Tyrell nu jucase niciun rol în Dans (fiind condusă de un mic lord în scutece), dar de acea dată a trecut la fapte, interzicându-i lordului Lyonel să-și adune o oaste sau să plece la război fără acordul lor. Dacă nu se supunea, sfidarea avea să fie plătită cu viața fratelui său… pentru că fiecare pupil e totodată și un ostatic, așa cum a spus cândva un înțelept. Sau cel puțin așa susține Marele Maester Munkun (n.a.).

[←19]

Totuși, întâlnirea n-a fost o reușită, așa cum speraseră probabil gemenele. Prințul a pălit la vederea dragonului Rhaenei. „Luați creatura asta jalnică din fața ochilor mei!” le-a poruncit nordicilor care îl păzeau. (n.a.).